

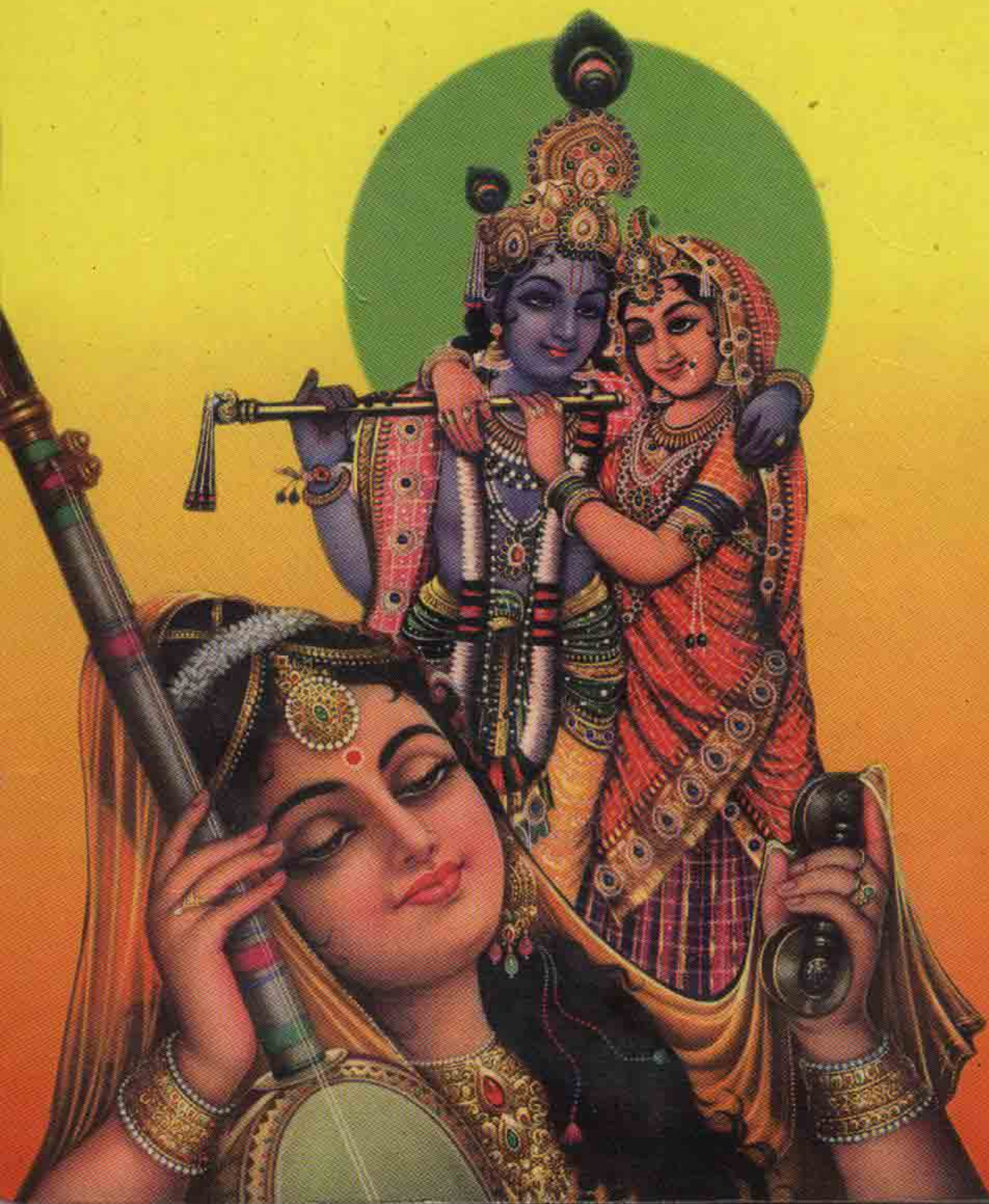
ஸ்ரீமஹா பக்த வீஜயம்

நாகர்கோவில் கிருஷ்ணன்

Anand

நர்மதாவின் பிற பக்தி இலக்கிய நூல்கள்

□ திருமலையான் திருவருள்	நாகர்கோவில் கிருஷ்ணன்	100.00
□ அருள்பெற்ற நாயன்மார்கள்	"	120.00
□ சஞ்சலம் தீர்க்கும் ஸ்ரீ குரியபுராண பராயணம்	"	37.00
□ சபரிமலை ஐயப்பன்	"	22.00
□ கவலையைத் தீர்க்கும் கவச மணிமாலை	"	24.00
□ நலம் தரும் நவக்கிரக புராணமும் பரிகார ஸ்தோத்திரங்களும்	"	37.00
□ திருமண யோகம் தரும் திருக்கோவில் பரிகாரங்கள்	"	20.00
□ ஸ்ரீ ஸந்தோஷி மாதா கதையும் பூஜா விரத முறைகளும்	"	20.00
□ விநாயகர் புராணம்	பி.எஸ்.ஆச்சார்யா	25.00
□ கந்தரகாண்டம் (வால்மீகி)	"	27.00
□ இந்து சமய தத்துவங்கள் 500	"	23.00
□ இந்து தர்ம சாஸ்திரம்	"	27.00
□ கந்தரநுபூதி மூலமும் உரையும்	ஸ்ரீ தேவநாத ஸ்வாமிகள்	20.00
□ ஞானஒளி வீசும் திருவண்ணாமலை	"	20.00
□ ஐஸ்வர்யம் அருளும் அஷ்டலட்சுமி அர்ச்சனை	கே.எஸ்.பதஞ்சலி ஐயர்	16.00
□ நவநிதி தரும் நவக்கிரக அர்ச்சனை	"	23.00
□ பிள்ளையார் கதைகள்	சரஸ்வதி M.A., B.Ed.	27.00
□ 108 வைஷ்ணவ திருத்தல மகிமை	எஸ்.எஸ்.மாத்ருபூதேஸ்வரன்	52.00
□ இந்து சமய பண்டிகைகள் - வழிபாட்டு முறைகள்	சியாமளா ராகவன்	30.00
□ உபநிஷதங்களின் சாரம்	நடராஜ சிவாச்சாரியார்	20.00
□ அநுமன் கதை	புலவர் மா.சீதாராமன் M.A.	42.00
□ திருப்பாவை - திருவெம்பாவை (மூலமும், உரையும்)	அன்பரசு M.A.	16.00
□ குரு உபதேசம்	கே.கே.ராமலிங்கம்	23.00
□ சனீஸ்வர தோஷங்கள் நீக்கும் நளபுராணக் கதை	அ.சா.குருசாமி	25.00
□ உலக முக்கிய மதங்களும் அவைகள் சொல்லும் உண்மைகளும்	சி.எஸ்.தேவநாத்	36.00
□ சிவனடி போற்றி 1008	இராம.சுப்பிரமணியன்	18.00
□ கம்ப நாடர் தரும் ஆஞ்சநேயனே போற்றி!	வாமனன்	20.00
□ திருப்பதி வெங்கடாஜலபதி மகிமையும் வரலாறும்	வெ.நாராயணஸ்வாமி	32.00
□ வரம் தரும் வரதர்	கவிஞர் வீராபுரம் சம்பத்	8.00
□ ராஜவித்தையும் ராஜரகசியமும் (கீதை யோக விளக்கம்)	வி.ஆர்.கணேசன்	33.00
□ ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய நம:	பன்னீர்செல்வம்	9.90
□ ஆழ்வார்கள் வரலாறு	மாருதிதாசன் M.A.	13.00
□ துளசி பூஜா விதிகள்	ராகவன்	14.00
□ திருமுருகாற்றுப்படை விளக்கம்	கிருஷ்ணமூர்த்தி	18.00

ஸ்ரீ மஹா பக்த விஜயம்

முதன் முறையாக தமிழில்
முழுமையாக வெளிவரும் நூல்!

ஆன்மீகச் செல்வர்
நாகர்கோவில் கிருஷ்ணன்

நர்மதா பதிப்பகம்

நல்ல நூல் வெளியீட்டாளர்கள்
16/7, ராஜாபாதர் தெரு, பாண்டிபஜார்,
தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.

N 426

Pages : 496

Price Rs. : 230.00

Paper Used : 15.5 K.g. J.K. Maplitho

□ Sri Maha Baktha Vijayam – in Tamil Compiled by Nagerkovil Krishnan □ Describes the pristine purity and the sanctity of the devotees of Sri Vishnu, Siva, Panduranga, Raama. Anjaneya & Krishna with spirituality of Hindu Heritage □ First Edition : October 1992 □ This Second Edition : September 1999 □ Published by T.S. Ramalingam, Narmadha Pathipagam, Chennai – 600 017 □ D.T.P. Execution at : M/s Muthu Graphics, K.K. Nagar, Chennai – 600 078 □ Printed at : Malar Printers, Chennai - 600 034. © 822 4803 □

ஸ்ரீமுகம்

காஞ்சீபுரம்

ஸ்ரீ சந்திர மௌனீசுவராய நம :
ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு
ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ மடம் ஸமஸ்தானம்

10-9-1992

உயர்ந்தோரிடம் கொள்ளும் அன்பே பக்தி எனப்படுவது. மாத்ருபக்தி - பித்ருபக்தி - குருபக்தி - பதிபக்தி என்பதாக! ஆனால் வெறும் பக்தி என்ற சொல்லால் குறிக்கப் படுவதோ, பகவானிடம் கொண்டுள்ள அன்பையே குறிக்கும்.

பரம்பொருளின் பல்வேறு மூர்த்தங்களுள் தன் மனம் விரும்பி ஈடுபடும் ஒன்றைத் தன் இஷ்ட மூர்த்தியாகக் கொண்டு, பக்தி செய்து, அவனை எங்கும் கண்டு களித்துப் பெரு நிலை அடைந்தவர்கள் பக்த சிகாமணிகள். இவர்கள் நிறைந்து விளங்கினவே பாரதத்தின் பலப் பல பகுதிகளும்.

இம் மகான்களுள் 82 பேர்களுடைய வாழ்க்கையை எளிய தமிழ் நடையில், "ஸ்ரீ மஹா பக்த விஜயம்" என்ற நூலாக எழுதியுள்ளார் ஸ்ரீ நாகர்கோவில் கிருஷ்ணன்.

நர்மதா பதிப்பகத்தாரால் வெளியிடப்படும் இந்நூலின் பிரதி கண்டு மகிழ்கிறோம். ஆஸ்திகர்களுக்கு மிகவும் ஆனந்தமளிக்கும். இந்நூலின் ஆசிரியர்க்கும், பதிப்பகத்தார்க்கும் ஸ்ரீ பகவானின் அருளால் ஸகல அபீஷ்டங் களும் சித்திக்க ஆசிர்வதிக்கிறோம்.

நாராயண ஸ்ம்ருதி

அடியேனுரை

இக் கலியுகத்தில், நாம் நோயற்ற வாழ்வும், குறைவற்ற செல்வமும் பெற்று சிறப்புடன் வாழ்வதற்கு ஒரே வழி, பகவானின் பாதகமலங்களைச் சரணாகதி அடைவதுதான் - இந்த சரணாகதிக்கு பக்தி மட்டும் இருந்தால் போதாது; பகவானிடத்துப் பரிபூரண நம்பிக்கையும் வேண்டும்.

இத்தகைய உயர்ந்த சரணாகதிக்கு நம்மைப் பக்குவப் படுத்திக் கொள்வதற்கு, உறுதுணையாக அமைவதுதான், அவனது நாமத்தை துதிப்பதும், அவன் சரிதங்களைப் படிப்பதும், அவன் எழுந்தருளியுள்ள ஆலயங்களைத் தரிசிப்பதும்!

ஸ்ரீ மஹா பக்த விஜயம் என்னும் இந்நூல், பக்தர்களின் வைபவங்களைச் சொல்லும் ஓர் அற்புதமான நூல். இந்நூலில் சொல்லப்படும் ஆண்டவனின் அருளையும், அடியார்களின் பக்தியையும் படிக்க படிக்க நமது உள்ளத்தில் நல்ல பக்தி உணர்வு ஏற்படுவதோடு, நிலையான மன அமைதியும் கிடைக்கிறது என்பது உண்மை!

ஆலயம் அமைத்து, ஸ்தபதி வடித்த இறைவனின் அர்ச்சாவதார மூர்த்தத்தை கர்ப்ப கிரஹத்தில் எழுந்தருள் செய்து கும்பாபிஷேகமும் நடத்தும் அடியவரின் உயர்ந்த பகவத் சேவையைப் போல், அடியேன் எழுதிய பக்த விஜய சரிதத்தை புத்தக வடிவாக்கி மிக அற்புதமாக தயாரித்து இரண்டாவது பதிப்பாக வெளியிடும் நர்மதா பதிப்பகம் திரு. டி.எஸ்.ராமலிங்கம் அவர்களின் ஆன்மீக திருப்பணிக்கு அடியேனின் என்றும் நிலையான நன்றி! அன்னாருக்கு சகல செளபாக்கியங்களும் பெருகட்டும்; பொங்கட்டும்!

அடியேனின் இந்நூலுக்கு, ஸ்ரீமுகம் அருளியுள்ள ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு, ஸ்ரீ சங்கராச்சார்ய ஸ்வாமிகளுக்கு அடியேன் அநேககோடிதண்டன் சமர்ப்பித்து, க்ருதக்ருதையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பதிப்புரை

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ ஆச்சார்ய சுவாமிகளின் பேரருளோடும் இறைவனின் அருளோடும் தெய்வீக நூற்களை பல்லாண்டு காலமாக எழுதி வரும் திரு. நாகர்கோவில் கிருஷ்ணன் அவர்கள் எழுதியுள்ள, “ஸ்ரீ மஹா பக்த விஜயம்” எனும் இந்நூலை வெளியிடுவதில் பெருமை கொள்கிறோம்.

ஸ்ரீ மஹா பக்த விஜயம், நமது புண்ணிய பாரதத்திற்கு பெருமை சேர்க்கும் புகழ்மிக்க ஓர் ஆன்மீக புராண பொக்கிஷம்! பகவத்கீதை, சுந்தர காண்டம் எந்த அளவிற்கு போற்றப்படுகிறதோ, அந்த அளவிற்கு நாம் படித்து - ஆராதிக்க வேண்டிய ஒரு பவித்ரமான சத்தியத்தின் திறவுகோல்!

இந்நூல் இருக்கும் குடும்பத்தில் அஷ்டஐசுவரியங்களும் பெருகி நிலைத்து நிற்கும். உதாரணத்திற்கு ஒன்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறோம்.

இந்நூலின் முதற் பதிப்பை அழகிய முறையில் அச்சிட்டுக் கொடுத்த சித்ரா பிரிண்டோகிராபி உரிமையாளர் திரு. அண்ணாமலை அவர்கள், “இந்நூல் அச்சடிக்க ஆரம்பித்த பின் பல நல்ல சுபகாரியங்கள் கைகூடியது; எதிர்பாராமல் பல வெற்றிகள் கிடைத்தன!” என்று சொன்ன வார்த்தைகள் எங்களை மெய்சிலிர்க்க வைத்தது. இதுபோன்ற நற்பலனை புத்தகம் வாங்கும் ஒவ்வொருவரும் பெறவேண்டும் என்பது எங்கள் அவா! ஸ்ரீ மஹா பக்த விஜயம் வாங்கி படிக்கும் பக்தர்களின் வாழ்க்கை சிறக்க பிரார்த்திக்கிறோம்.

பதிப்பகத்தார்

பொருளடக்கம்

1) ஸ்ரீ பக்த ஐயதேவர்	9	42) ஸ்ரீ பக்த ஜனாபாய்	362
2) ஸ்ரீ பக்த கீர்த்தாஸர்	42	43) ஸ்ரீ பக்த ராமச்சந்திர பட்டர்	366
3) ஸ்ரீ பக்த துளஸிதாஸர்	59	44) ஸ்ரீ பக்த பண்ணாஜி ராஜபுத்திரர்	370
4) ஸ்ரீ பக்த நாமதேவர்	70	45) ஸ்ரீ பக்த ஐயமல்லர்	373
5) ஸ்ரீ பக்த ஞானேஸ்வரர்	79	46) ஸ்ரீ பக்த ஜம்பு தாஸர்	377
6) ஸ்ரீ பக்த சக்குபாய்	92	47) ஸ்ரீ பக்த சகானந்தர்	380
7) ஸ்ரீ பக்த புரந்த தாஸர்	105	48) ஸ்ரீ பக்த ஹரி வியாசர்	383
8) ஸ்ரீ பக்த மீராபாய்	122	49) ஸ்ரீ பக்த திரிபுரதாஸர்	386
9) ஸ்ரீ பக்த போசலபாவா	126	50) ஸ்ரீ பக்த லாடுபாவா	389
10) ஸ்ரீ பக்த பத்ராஜல ராமதாஸர்	131	51) ஸ்ரீ பக்த திரிலோசன தாஸர்	392
11) ஸ்ரீ பக்த தாமாஜி பண்டிதர்	154	52) ஸ்ரீ பக்த அங்க பூபதி	397
12) ஸ்ரீ பக்த கோராகும்பார்	160	53) ஸ்ரீ பக்த குபராபாய்	402
13) ஸ்ரீ பக்த பெரியதாஸர்	170	54) ஸ்ரீ பக்த குணாபாய்	405
14) ஸ்ரீ பக்த துக்காராம் சுவாமிகள்	179	55) ஸ்ரீ பக்த கிரிதரலால்	408
15) ஸ்ரீ பக்த சோகாமேளர்	198	56) ஸ்ரீ பக்த சஜ்ஜனக சாருகர்	410
16) ஸ்ரீ பக்த நரசிம்ம மேத்தா	205	57) ஸ்ரீ பக்த ரசிக முராரி	414
17) ஸ்ரீ பக்த ஏகநாதர்	215	58) ஸ்ரீ பக்த கானோபாத்திரை	418
18) ஸ்ரீ பக்த சமர்த்த ராமதாஸர்	225	59) ஸ்ரீ பக்த சாந்தோபா	423
19) ஸ்ரீ பக்த புண்டரீகர்	258	60) ஸ்ரீ பக்த மிருத்யுஞ்சயர்	428
20) ஸ்ரீ பக்த பாஸுதாஸர்	266	61) ஸ்ரீ பக்த கூபாகும்பார்	432
21) ஸ்ரீ பக்த பகிரமபட்டர்	273	62) ஸ்ரீ பக்த சேனா நாவிதர்	436
22) ஸ்ரீ பக்த சாங்க தேவர்	276	63) ஸ்ரீ பக்த கூர்ம தாஸர்	439
23) ஸ்ரீ பக்த ராகா கும்பார்	287	64) ஸ்ரீ பக்த சூரதாஸர்	443
24) ஸ்ரீ பக்த மச்சேந்திரநாதர்	291	65) ஸ்ரீ பக்த சாத்வீகராஜன்	447
25) ஸ்ரீ பக்த மண்டலீக ராஜன்	296	66) ஸ்ரீ பக்த கருமாபாய்	450
26) ஸ்ரீ பக்த பிளாபாய்	301	67) ஸ்ரீ பக்த கணேசநாதர்	454
27) ஸ்ரீ பக்த ராமாபாய்	303	68) ஸ்ரீ பக்த கேசவ ஸ்வாமி	457
28) ஸ்ரீ பக்த ராமராஜர்	307	69) ஸ்ரீ பக்த லதீபஷா	460
29) ஸ்ரீ பக்த பத்மநாப வேதியர்	310	70) ஸ்ரீ பக்த ரவிதாஸர்	463
30) ஸ்ரீ பக்த பிம்பாஜி	312	71) ஸ்ரீ பக்த உத்தவ சித்குணர்	465
31) ஸ்ரீ பக்த துவாரகா ராமதாஸர்	316	72) ஸ்ரீ பக்த தனாசடர்	469
32) ஸ்ரீ பக்த பிரம்மசாரி	320	73) ஸ்ரீ பக்த ஸ்ரீதர பண்டிதர்	471
33) ஸ்ரீ பக்த ராஜா கோபீசந்தனர்	325	74) ஸ்ரீ பக்த சிளாபாய்	473
34) ஸ்ரீ பக்த ஐயவந்தர்	332	75) ஸ்ரீ பக்த நீளோபா	476
35) ஸ்ரீ பக்த மனமோகன சுரதாஸர்	335	76) ஸ்ரீ பக்த கோமாபாய்	479
36) ஸ்ரீ பக்த குருநானக்தாஸர்	339	77) ஸ்ரீ பக்த நாபாஜி சித்தர்	482
37) ஸ்ரீ பக்த ஹரி அனந்த வைஷ்ணவர்	345	78) ஸ்ரீ பக்த பிரேமாபாய்	484
38) ஸ்ரீ பக்த பரிச பாகவதர்	347	79) ஸ்ரீ பக்த ஒஹ்ரு சாவ்கார்	487
39) ஸ்ரீ பக்த ஜகன்மித்திரர்	351	80) ஸ்ரீ பக்த சுஹக்ஷா	489
40) ஸ்ரீ பக்த ஜோகா பரமானந்தர்	355	81) ஸ்ரீ பக்த ஹரிபாலா	491
41) ஸ்ரீ பக்த நரஹரி	358	82) ஸ்ரீ பக்த மாதவதாஸர்	493

ஸ்ரீ மஹா பக்த விஜயம்: நூல் – வரலாறு

இராமாயணமும் மகாபாரதமும் தெய்வங்களின் கதையைச் சொல்கின்றன. அத்தெய்வங்களின் அடியார் களைப் பற்றி சொல்லும் வரலாற்றுத் தொகுப்புத்தான் இந்நூல்.

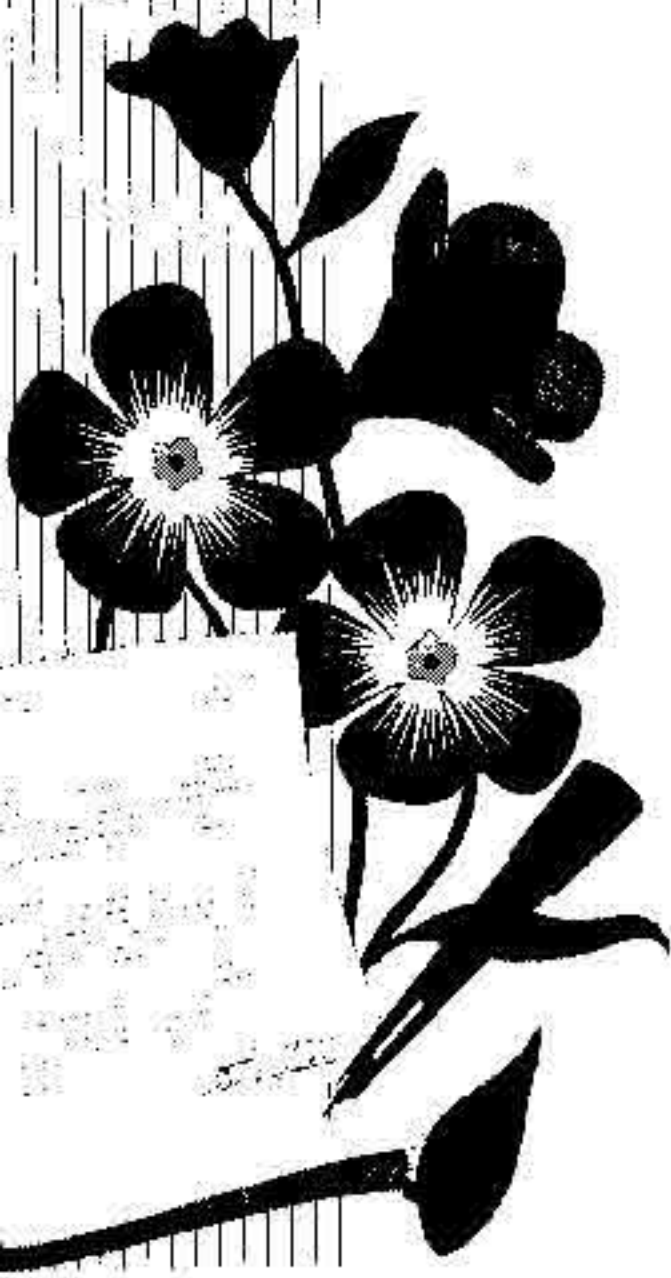
அந்நாளில், இந்நூல் இல்லாத இல்லமே கிடையாது. அதற்குக் காரணம், இந்நூலை பக்தி சிரத்தையுடன் படிக்கப்படும் இல்லத்தில் பகவான் விஜயம் செய்து பக்தர்களுக்குப் பேரருள் புரிவார் என்பதுதான்!

அந்நாளில் கல்யாணத்தின்போது பெண்களுக்கு செய்யும் சீவரிசையில் பக்த விஜயம் நூலும் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டு வந்தது! (காசி யாத்திரையின்போது மாப்பிள்ளைக்கு இந்நூலைக் கொடுக்கலாம்.)

நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் தமிழ் மண்ணுக்குப் பெருமை சேர்த்தவர்கள். பக்த விஜயத்தில் வரும் மகான்கள் புண்ணிய பாரதத்திற்குப் பெருமை சேர்த்தவர்கள் இந்த அடியார்கள். குலம், கோத்ரம், மதம் இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவர்கள். எல்லா மதத்தினர்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவர்கள்.

பக்த விஜயத்தில் வரும் பக்த ஸ்ரீ ராமதாஸர், ஸ்ரீ கபீர்தாஸர், ஸ்ரீ கோராகும்பார், ஸ்ரீ ஹரிதாஸ், ஸ்ரீ சோகாமேளர், ஸ்ரீ ஜயதேவர், ஸ்ரீ ஏகநாதர், ஸ்ரீ துக்காராம், ஸ்ரீ சக்குபாய், ஸ்ரீ பக்த மீராபாய் போன்ற எண்ணற்ற மகான்களின் சரிதம் ஒரு காலத்தில் திரைப்பட மாகவும், நாடகமாகவும் காட்டப்பட்டன.

பக்த விஜயத்தில் வரும் மகான்களின் சரிதத்தை தினமும் படித்துவரும் இல்லத்தில் புண்ணியம் தானாகவே வந்து சேரும். கல்யாணம், புத்திரபாக்கியம் போன்ற சகல சௌபாக்கியங்களும் நிலைத்து நிற்கும்.

சிரணம் கீர்த்தனம் விஷ்ணோ
ஸ்மரணம் பாத சேவனம்
அர்ச்சணம் வந்தனம் தாஸ்யம்
ஸக்யம் ஆத்ம நிவேதனம்

ஸ்ரீ பக்த ஜயதேவர்

“பூவுலகில் ஆசாரியனின் திருவடி சேவையே நம்மை இறைவனிடம் சேர்க்கிறது” என்ற உயர்ந்த - ஒப்பற்ற பரம்பொருளின் தத்துவத்தை நமக்கு அளிக்கிறது கீத கோவிந்தம் எனும் மகாகாவியம்!

சிருங்கார காவியங்களிலே மிக்கப் பழமையான கீதகோவிந்தம் ஜீவாத்மாவும், பரமாத்மாவும் ஒன்றே என்ற அத்வைத சித்தாந்தத்தை உட்பொருளாக கொண்டு விளங்குகிறது.

ஸ்ரீ ராதையை ஜீவாத்மாவாகவும், அவளுக்குத் தூது செல்லும் தாதியை ஆசாரியனாகவும் கொண்டுள்ள இக்காவியம், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை - கோபியர் கொஞ்சம் ரமணனை - ஆயர்குலக் கொழுந்தனை - பச்சை மா மலைபோல் மேனியனை - பவளவாய்ச் செங்கண் முகுந்தனை - அச்சதனை - அனந்தனை - அனந்தன் மீது அருதுயில் கொண்டானை - கண்ணனை - கோகுலத்து மணி வண்ணனை - கார்முகில் கண்டானை - கோதையர் கண்ட நாயகனை

பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு அற்புதமாக இயற்றப்பட்டுள்ளது.

எட்டு எட்டு அடிகளாகக் கொண்ட கீத கோவிந்த காவியம் அஷ்டபதி என்று வழங்கப்படுகிறது. ‘அஷ்டபதி’ என்னும் கீதகோவிந்த மகாகாவியம் பக்தகோடிகளுக்கு கிடைத்த ஓர் அரிய வரப்பிரசாதமாகும்!

ஆண்டவனின் திவ்ய சந்நிதானத்திலும், அடியார்களின் பஜனை கோஷ்டிகளிலும் பக்தி வெள்ளத்தைப் பெருகிடச் செய்யும் தேன்கலை ஊற்று ஸ்ரீ கீதகோவிந்த மஹா காவியம்.

இத்தகைய ஒப்பற்ற கீத கோவிந்த ஞான கீர்த்தனங்களை - பேரின்ப சிருங்கார ஸ்லோகங்களை நமக்கு அளித்தவர் ஸ்ரீ ஜயதேவர் சுவாமிகள்!

ஸ்ரீ ஜயதேவ சுவாமிகள் ஓர் அவதார புருஷர்! அகிலலோகங்களும் போற்றும் ஆசார்ய மகானுபாவர். சுவாமிகள் பொறுமையின் பிறப்பிடம்; அன்பின் இருப்பிடம்;

தருமத்தின் திருவிடம்; சங்கீதத்தின் பிறப்பிடம்; பக்தியின் ஞானபீடம்.

ஸ்ரீ ஜயதேவ சுவாமிகள் நாமத்தைப் போற்றுவதும், அவரது தேனினும் இனிய பாடலைப் பாடுவதும், அவரது சரிதத்தைப் படிப்பதும், கேட்பதும் நமக்கு வாழ்க்கையில் நிம்மதியையும், பக்தியையும் ஏற்படுத்தும் சக்தி பெற்றதாகும்!

அப்பேர்ப்பட்ட இந்த புண்ணிய புருஷனின் புனித சரிதத்தைப் பார்ப்போம்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன், பல்வேறு திருநாமங்களுடன் கோவில் கொண்டுள்ள பல முக்தி தரும் பக்தி தலங்களுள் ஜகந்நாத பூரியும் ஒன்றாகும்!

இங்குள்ள திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள ஜகந்நாதப் பெருமான், சகோதரன் பலராமனுடனும், சகோதரி சுபதரையுடனும் தரிசனம் தந்து பக்தர்களைப் பரிபாலிக்கிறார்.

இப்புண்ணிய கேஷத்திரத்தின் சமீபத்தில் "துந்து பில்வம்" என்னும் நாமம் கொண்ட நல்லூர் ஒன்று இருந்தது.

அவ்வூரில் வாழ்ந்துவந்த தவசீலர்களுள் நாராயண சாஸ்திரியார் என்பவரும் ஒருவர். இவரது மனைவியாரின் பெயர் கமலாபாய்!

இத் தவநெறித் தம்பதியர்கள் இல்லற தர்மம் உணர்ந்து வாழ்ந்து வந்தனர். ஆண்டவனையும், அடியார்களையும் வணங்கி ஆராதித்து வந்தனர்.

சுவாமிகளும், பாரியாரும் வைகறை துயிலெழுந்து ஜபதபங்களை முடித்து அடுத்துள்ள ஜகந்நாதர் ஆலயம் சென்று, எம்பெருமானின் பாதாரவிந்தங்களைப் பணிந்து கோடானுகோடி இன்பம் பெற்றனர். கணவனும், மனைவியும் ஜகந்நாதப் பெருமானை முப்போதுமின்றி எப்போதும் போற்றிப் பெருமிதம் பூண்டனர். இத்தம்பதிகளுக்குத் திருமணமாகி பன்னெடுங் காலமாகியும் குலம் விளங்க ஒரு குழந்தை பிறக்கவில்லை என்பது ஒரு பெருங் குறையாகவே இருந்தது.

இதற்காக நாராயண சாஸ்திரிகள், மனம் வருந்தவில்லை. ஆனால் கமலாபாய் மட்டும் சதாகாலமும் தனக்குள் மனக் கலக்கம் கொண்டிருந்தாள்.

ஆண்டவனைத் தரிசிக்கும் போதெல்லாம் கமலாபாய், பகவானிடத்துக் கேட்கும் ஒரே பிரார்த்தனை தனக்கு புத்திரபாக்கியம் வேண்டும் என்பதுதான்!

ஒரு நாள் வழக்கம்போல் நாராயண பண்டிதரும் அவரது பத்தினியும், ஸ்ரீமந் நாராயணனின் கல்யாண குண வைபவ அலங்காராதிகளை மனத்தாலே எண்ணி மகிழ்ந்தவாறு உறங்கலாயினர்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன், சங்கு சக்ர கதாபாணியாய் - கௌஸ்துபமணி மாலை துலங்க மலர்ந்த முகத்துடன் பண்டிதரின் கனவில் சேவை சாதித்தார்.

நாராயண சாஸ்திரியார் தண்டம் சமர்ப்பித்து அடியார்க்கு அடியனாய் நின்றார்.

எம்பெருமான், பக்தன் மீது திருக்கண் மலர்ந்து, "பரம பக்தனே! உங்கள் பக்தி மிகவும் சிரேஷ்டமானது, திவ்யமானது! உனது கிரஹ பத்தினி கோரிய வரத்தை யாம் அளித்தோம்!" என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளி மறைந்தார்.

சாஸ்திரியார் நடுநிசியில் உறக்கம் கலைந்து கண்விழித்து எழுந்தார். பக்கத்தில் பாரியாள் நன்றாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

சாஸ்திரிகள், மனைவியைத் தொட்டு எழுப்பினார். மனைவியும் உறக்கம் கலைந்து எழுந்தாள்!

"சுவாமி! என்ன நடந்தது? ஏதாவது சந்தோஷமான சொப்பனம் கண்டீர்களா?" வியப்புடன் கேட்டாள் கமலாபாய்!

"கண்டேன்! கமல மலர்ப்பாதங்களைக் கண்டேன். மின்னும் வைரமுடியும், அணி மணி துலங்கும் திருமார்பும், மயிற்பீலி துலங்கும் கொண்டல் மணிவண்ணனைக் கண்டேன். சங்கும், சக்கரமும், கதையும், சாரங்கமும் தாங்கப் பெற்று புருஷார்த்தங்களுடன் விளங்கும் நாராயணனைக் கண்டேன். ஆனால், அதில் ஒரு ஐயப்பாடு..."

"என்ன சுவாமி...?"

"எம்பெருமான் கனவில் என்னிடம், உன் கிரஹ பத்தினி கோரிய வரத்தை யாம் அளித்தோம் என்று அருளினார். நீ, தேவனிடம் என்ன வரம் வேண்டும் என்று கேட்டாய்?"

“ஐயன் இந்த எளியவளுக்கு அனுக் கிரஹம் செய்துவிட்டாரா? நான் தன்ய ளானேன். சுவாமி! நான் பெருமானிடம் நம் குலம் விளங்க ஒரு சத்புத்திரன் வேண்டும் என்று அனுதினமும் பிரார்த்தனை செய்வேன். ஒரு பெண் பகவானிடம் இதைத்தானே யாசிப்பாள். தாய்மை ஸ்தானத்தில் கிடைக்கின்ற இன்பத்தில் தானே அவள் பெரிதுவக்கின்றாள்.”

கமலாபாய் பக்தி பரவசத்தால் மெய்யுரு கினாள். “நாராயணா! நாராயணா!” என்று மனம் மகிழ மாதவனின் மங்கள நாமத்தைப் பன்முறை துதிசெய்தாள்! கணவனின் முகத்தைப் பரிவோடு பார்த்தாள்!

நாராயண சாஸ்திரி மனம் வேதனை மிக்கவர் போல் முகமாற்றத்துடன் காணப்பட்டார். அதைப் பார்த்த கமலாபாய் அச்சம் மிகக் கொண்டாள்.

“நாதா! நான் தவறாக ஏதாவது கேட்டு விட்டேனா. தங்கள் முகம் கோபம் பொங்க காணப்படுகிறதே!”

“நன்றாக உள்ளது உன் கேள்வி! சிற்றின்பத்தை நினைத்துப் பேரின்பத்தை மறந்துவிட்டாயே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணனின் திருப்பாத கமலங்களைச் சரணாகதி என்று தவம் கிடக்கும் நாம் மீண்டும் பூவுலகத்தில் உழன்று திரிய உகந்த மார்க்கத்தையல்லவா உண்டாக்கியிருக்கிறாய். பந்த பாசம் என்று வம்சத்தை வளர்த்து இன்னும் பல காலம் சம்சார சாஹரத்தில் உழன்று அல்லல்பட வேண்டும் என்று விரும்புகிறாயே! நன்று நன்று நீ கற்ற வேதமும் தர்மமும்!”

கணவனின் இம்மொழிகளைக் கேட்டு கமலாபாய் அலைகடல் துரும்பாகத் தவித் தாள். ஜகத்துக்கெல்லாம் ரக்ஷகரான ஸ்ரீ ஜகத்நாத சுவாமியை மனதிலே எண்ணித் தியானித்தாள். அவளை அறியாமலேயே கண் அயர்ந்தாள்.

நாராயண சாஸ்திரியும், தமது மனைவி யின் பேதை நெஞ்சத்தை நினைத்து மனம் பேதலித்து கலங்கிய நிலையில் மீண்டும் உறங்கலானார்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன் இதற்குமேல் தனது அன்பு அடியார்களைத் துக்கத்தில் ஆழ்த்த விரும்பவில்லை. மீண்டும் தொண்டர்களின் துக்கத்தைக் கலைத்தார்.

திருநெற்றியிலே திருமண்ணும், திருமேனி யிலே வெண்பட்டும், நவரத்தின அணிமணி மாலைகளும் பிரகாசிக்க வைஷ்ணவ அந்தண ராக, நாராயண சாஸ்திரியார் கனவிலே மீண்டும் எழுந்தருளினார் எம்பெருமான்!

“பக்தா! கிரஹஸ்தாசிரமத்திற்குப் புத்திர பாக்கியம் முக்கியம் அல்லவா? புத்திரர் இல்லாதவர்க்கு முக்தி ஏது? மோக்ஷம் ஏது? பெற்றோர்களின் புகழை வம்ச பரம்பரையாக வளர்த்து வருவதற்கும், பிதிர்க் கடன்களைக் கழிப்பதற்கும் புத்திரன் ஒருவன் வேண்டும் என்னும் சாஸ்திர சம்பிரதாயத்தை மறந் தாயோ? இந்த உண்மையை உணராமல் எதற்காக எமது பக்தையை நொந்து கொள்கிறாய். இது தெய்வ அபச்சார மல்லவா?”

இவ்வாறு அமுத மொழிகளைத் திருவாய் மலர்ந்து நாராயண சாஸ்திரியாரின் அகக் கண்களைத் திறந்து அற்புதத்தை நடத்திய எம்பெருமான், சாஸ்திரியாரின் மனைவியார் கமலாபாயின் கனவிலும் எழுந்தருளி, தாம் சாஸ்திரியார் கனவில் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வைபவத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்.

கணவன், மனைவி இருவரும் ஏக காலத் தில் கண்விழித்து எழுந்தனர். இருவரும், தாங்கள் கண்ட கனவைப் பற்றிக் கூறிக் கொண்டனர்.

“உன்னால் நான் கிருதார்த்தனானேன். என் பிழையைப் பொறுத்தருளுவாய்” என்று கேட்பதுபோல் நாராயண சாஸ்திரி மனைவி யின் முகத்தைப் பார்த்தார். கமலாபாய், கண்களில் நீர் மல்க அவரது காலடியில் சாய்ந்தாள்.

நல்ல சொப்பனங்கள் கண்டால் மீண்டும் உறங்காமல் பகவானைத் தியானித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் அந்த நல்ல கனவு பலிதமாகும்!

இந்த உண்மையை உணர்ந்து இருந்த கணவனும், மனைவியும் அதன் பிறகு உறங்கவில்லை! இறைவனின் திரு நாமத்தைத் தியானித்துக்கொண்டே இருந்தனர்.

பொழுது புலர்ந்தது! கணவனும், மனைவி யும் வழக்கம்போல் பகவத் கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டனர்.

திங்கள் பல தாண்டின. ஸ்ரீமந் நாராயண னின் திருவருளால் கமலாபாய் கருவுற்றாள்.

இத்தம்பதிகள் தங்கள் தபோ வலிமை யாலும், பரமனின் பேரருளாலும் சுபயோக சுபமுகூர்த்தத்தில் ஸ்ரீ வேதவியாசரே தங்க ளுக்குப் புத்திரராக வந்து பிறக்கும் பெரும் பாக்கியத்தைப் பெற்றனர்.

புதல்வன் பிறந்த சந்தோஷத்தில், தம்பதி யர் ஜகந்நாதப் பெருமானுக்கு அபிஷேக ஆராதனைகளைச் செய்து பேரானந்தம் கொண்டனர்.

அவர்களது இல்லம் விழாக்கோலம் பூண்டது. அந்தணர்களும், அதிதிகளும், உற்றாரும், உறவினரும் வந்துபோன வண்ண மாகவே இருந்தனர்.

பூர்ண சந்திரனைப்போன்ற பேரழகும், பொலிவும் கொண்டு சொர்ண விக்ரகம்போல் குழந்தை காணப்பட்டது.

ஜகத்துக்கெல்லாம் ஜயத்தைக் கொடுப் பதற்காகவே பிறந்த புத்திரனுக்கு ஸ்ரீ ஜய தேவர் என்ற திருநாமத்தைச் சூட்டி மகிழ்ந்தனர் பெற்றோர்!

அத்வைத சித்தாந்தத்தால் உலகத்தை உய்விக்கப் பிறந்த ஆதிசங்கர பகவத் பாதாளப் போல், கீதகோவிந்தம் என்னும் மகா காவியத்தைப் படைத்து பிரபஞ்சத் தையே பக்திக் கடலில் மூழ்குவதற்காக அவதரித்தவர் அல்லவா ஸ்ரீ ஜயதேவர்!

சிறுதேர் உருட்டிச் சிங்கார விளையாட்டுக்கள் விளையாடிய ஸ்ரீ ஜயதேவர் குழந்தைப் பருவங்களைக் கடந்து மழலை மொழி பேசும் பருவத்தை எய்தினார்.

குழந்தை பருவத்திலேயே ஸ்ரீ ஜயதேவர் நல்ல சங்கீத ஞானமும், கல்வி ஞானமும் பெற்றிருந்தார். சுயமாகவே பகவான் மீது சுலோகங்களை இயற்றி பாடும் திறமையும் பெற்றார்.

பெற்றோர்கள் வீட்டில் பூஜை செய்யும் பொழுதும், திருவீதியிலே பக்தக் கோஷ்டிகளுடன் சேர்ந்து நாம சங்கீர்த்தனம் நடத்தும் பொழுதும், கோவில்களிலே தோத்திரங் களைப் பாடும்பொழுதும் ஸ்ரீ ஜயதேவரும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு, பக்தி பிரபாவத்துடன் பாடி மகிழ்வார். இவரது அபார பக்தியைக் கண்டு பெற்றோர்களும், மற்றோர்களும் பெரும் வியப்புக் கொண்டனர்.

உரிய பருவத்தில் ஸ்ரீ ஜயதேவருக்கு வித்யாரம்பம், செளகர்மா, உபநயனம் முதலிய சடங்குகளை சம்பிரதாயப்படி மிக்க மேன்மையுடன், பெற்றோர்கள் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர்.

இவ்வாறு, சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கிய ஸ்ரீ ஜயதேவர், தெய்வ பக்தியும், ஜீவகாருண்ய மும், ஆத்ம பலமும் கொண்ட பரம ஞானி யாக காணப்பட்டார்.

திருமண பருவத்தை அடைந்தார் ஸ்ரீ ஜயதேவர்! புத்திரனின் பேரழகிற்கும், கல்விச் சிறப்பிற்கும், கருணை உள்ளத்திற்கும் ஏற்றாற்போன்ற பெண்மணி, மனைவியாக வாய்க்க வேண்டுமென்று பெற்றோர்கள் ஸ்ரீ ஜகந்நாதப் பெருமானிடம் அனுதினமும் பிரார்த்தனைச் செய்து வந்தனர். அவர்கள் பிரார்த்தனையும் பலித்தது!

அப்பெருமானின் வரப்பிரசாதம் இவர் களுக்குப் பரிபூரணமாகக் கிடைத்தது. ஸ்ரீ ஜயதேவருக்குத் தகுந்த இடத்தை தேடித் தர வேண்டிய பொறுப்பை ஜகந்நாத பெருமானே ஏற்றுக்கொண்டார்.

● ●

துந்துபில்வம் என்ற கிராமத்தில் வாழ்ந்து வந்த நாராயண சாஸ்திரியாரைப் போலவே, பரமனிடம் பக்தி பூண்டொழுகும் அந்தணர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் பெயர் தேவசர்மா!

தேவசர்மாவும் அவரது மனைவியாரும் கண்ணபிரானிடம் பெரும் பக்தி உடையவர்களாக விளங்கினர். பேச்சிலும், மூச்சிலும் "கிருஷ்ணா! கிருஷ்ணா!" என்று காலத்தைக் கடத்தினர்.

இத்தகைய பக்திமார்க்கத்தில் ஒழுகும் தம்பதியர்க்குத் திருமணமாகி வெகு காலமாகியும் பிள்ளை பேறு இல்லாமல் இருந்தது! அனுதினமும், இத் தம்பதிகள் பகவானிடம், தங்கள் குலம் விளங்க ஓர் குழந்தை வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர்.

வழக்கம்போல் தேவசர்மாவும், அவரது மனைவியும் கிருஷ்ணன் கோவிலுக்குச் சென்றிருந்தனர். வேங்குழல் தாங்கி, மகர குண்டலங்கள் அணிந்து கிரீட ஹாரங்களுடன் தரிசனம் தரும் ஆண்டவனை வலம் வந்து வீழ்ந்து பணிந்து சேவித்தனர்.

தேவசர்மா, கண்ணனைப் பக்தி பரவசம் பொங்க நாம சங்கீர்த்தனம் செய்து, "கோகுலத்தில் அவதரித்து குவலயம் காத்த கண்ணா! மணிவண்ணா! துவாரகா புரிவாஸா! இதயக்கமலவாசா! இந்த ஏழை மீது இரக்கம் கொள்ள வேண்டும். அல்லும் பகலும் தேவரீருடைய திருவடிகளைத் தியானித்து வாழும் எங்களுக்குக் குலம் விளங்க ஒரு குழந்தை பாக்கியத்தைத் தந்து அருளக் கூடாதா! பரந்தாமா! உனது கிருபா கடாஷத்தால் எங்களுக்குக் குழந்தை பிறந்ததும் அந்த செல்வத்தை உரிய தருணத்தில் உன் பாத கமலங்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்து விடுகிறோம்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

இவரது பிரார்த்தனையை ஏற்றாற்போல் பகவானும் தமது சிரசில் இருந்து ஒரு மலரைக் கீழே உதிர்த்தார். அந்தக் காட்சியைக் கண்ட தம்பதிகள் பூண்ட ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை! இருவரும் மனநிறைவோடு இல்லத்திற்குத் திரும்பினர்!

இவ்வாறு பக்திவழி நின்ற தம்பதியருக்கு ஜகந்நாத க்ஷேத்திரத்தில் கோவில் கொள்ளும் எம்பெருமான் பேரருள் பாலித்தார்!

தேவசர்மா தம்பதியருக்கு ஓர் அழகிய பெண் குழந்தை பிறந்தது. திருமகளைப் போன்ற பேரழகுடன் பிறந்த அக்குழந்தைக்குப் பெற்றோர்கள் பத்மாவதி என்று திருநாமம் சூட்டினர்.

பத்மாவதி, நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வந்தாள்.

அலங்காரத் தேர் உருட்டி சிங்கார விளையாட்டுக்கள் விளையாடும் பருவத்திலேயே பத்மாவதி, ஆலயத்தை வலம்வருவதும், பகவானின் சந்நிதானத்தில் பக்தி சுலோகங்களைச் சங்கீர்த்தனம் செய்வதும் ஆண்டவனை நமஸ்காரம் செய்து பக்தி செலுத்துவதுமாக இருந்தாள்.

பத்மாவதியின் பக்தியைக் கண்டு பெற்றோர்கள் பெருமிதம் பூண்டனர்.

பத்மாவதிக்கு இளமையிலேயே நல்ல கல்வி அறிவும், பரதம், சங்கீதம் போன்ற கலைகளில் நல்ல தேர்ச்சியும் ஏற்பட்டன.

வயது ஆக ஆக பத்மாவதியின் பக்தியும் பெருகிக்கொண்டே வந்தது. சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி நாச்சியார் ஆண்டாளைப்போல்,

பத்மாவதியும் ஆடிப்பாடி பரமனைப் போற்றிப் பணிந்து வந்தாள்.

பத்மாவதி திருமண பருவத்தை அடைந்தாள்! தேவசர்மா தமது மகளை, எம்பெருமானுக்கு அர்ப்பணிக்க முடிவு செய்தார்.

ஆனால், எம்பெருமான் பத்மாவதியை ஸ்ரீ ஜயதேவர்க்குத் திருமணம் செய்து முடிக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார். ஒருநாள் இரவு பெருமான், கோவில் அர்ச்சகரின் கனவில் எழுந்தருளினார்.

"அன்பனே! எனது பரம பக்தனான ஸ்ரீ ஜயதேவருக்கு பாரியையாக விளங்கும் பேறு பெற்ற பெண் தேவசர்மாவின் புத்திரி பத்மாவதி! அவளை ஸ்ரீ ஜயதேவருக்குப் பாணிகிரஹணம் செய்து வைப்பதற்கான மங்கள ஏற்பாட்டினை எமது ஆக்ஷேபப்படி நீயே முன்னின்று நடத்துவாயாக!" என்று திருவாய் மலர்ந்தார் எம்பெருமான்!

மறுநாள் கோயில் அர்ச்சகர், நாராயண சாஸ்திரியையும், தேவசர்மாவையும் கண்டு எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்து அருளிய வற்றைச் சொன்னார்.

இரு பக்த சிரோன்மணிகளும் பரந்தாமனின் லீலாவினோதங்களைக் கண்டு மெய்சிலிர்த்தனர்; திருமணத்திற்குப் பரிபூரண சம்மதம் தெரிவித்தனர்.

கல்யாண ஏற்பாடுகள் துரிதமாக ஆரம்பமானது. பகவானே முன்னின்று நடத்தி வைக்கும் கல்யாணம் அல்லவா? ஒவ்வொரு சடங்குகளும் சம்பிரதாயப்படி சிறப்பாகத் தொடங்கியது!

ஒரு நல்ல சுபயோக சுபமுகூர்த்தத்தில் மங்களவாத்தியம் முழங்க - வேதங்கள் ஒலிக்க ஸ்ரீ ஜயதேவருக்கும், பத்மாவதிக்கும் திருமணம் - திருமலையில் ஸ்ரீநிவாசனுக்கும், பத்மாவதிக்கும் நடந்தாற்போல் மிக்கச் சிறப்பாக நடந்தேறியது!

ஸ்ரீ ஜயதேவரும், பத்மாவதியும் இல்லறத்தில் இன்பமுடன் வாழத் தொடங்கினர்.

ஸ்ரீ ஜயதேவரைப்போல் சகலகலாவாணியாக விளங்கிய பத்மாவதி, உள்ளம் உருகும் வண்ணம் பகவானுடைய தோத்திரங்களைப் பாடி, ஆடி கணவனை மகிழ்ச்சி கடலில் ஆழ்த்தினாள்.

பத்மாவதியின் ஒப்பற்ற பக்தியின் மேன்மையைக் கண்டு நாராயண சாஸ்திரியும், ஸ்ரீ ஜயதேவரும், கமலாபாயும் மெய்யுருகினர். சாக்ஷாத் மகாலக்ஷ்மியே தங்கள் இல்லத்திற்கு வந்துள்ளாள் என்று எண்ணி எண்ணி களிப்பெய்தினர்.

பக்தியால் பரமனைப் போற்றும் பத்மாவதி, கணவனையும், மாமனாரையும், மாமியாரையும் தெய்வமாகக் கொண்டாள். அனைவருடைய அன்பிற்கும் பாத்திரமாகி பொறுப்புள்ள பெண்ணாக வாழத் தொடங்கினாள் பத்மாவதி!

இல்லறத்தில் மிக்க சந்தோஷத்துடன் வாழும் மகனையும், மருமகளையும் பரிபூரணமாக அநுக்கிரஹித்து, நாராயண சாஸ்திரியும், கமலாபாயும், ஜகந்நாதப் பெருமானை சரணாகதி அடையும். வானப் பிரஸ்த மார்க்கத்தில் தங்களை முழுக்க முழுக்க அர்ப்பணித்துக் கொண்டனர்.

பத்மாவதி, அவ்வில்லத்தில் புகுந்த பிறகு அந்த இல்லமே ஒரு கோவிலாக மாறியது!

● ●

ஸ்ரீ ஜயதேவரும், பத்மாவதியும் இல்லறம் என்னும் கோவிலில் அதிதி பூஜையும், ஆண்டவனின் பூஜையும் நடத்திக் கொண்டு பகவத் சிந்தனையுடன் வாழ்ந்து வந்தனர்.

இவர்கள் இல்லறத்தில் எந்நேரமும் பகவத் கைங்கரியங்கள் நடந்த வண்ணமாகவே இருந்தன.

பூஜை அறையில் எந்நேரமும் நெய் விளக்கு எரிந்துகொண்டே இருக்கும். வாசனைப் பொடிகளின் நறுமணம் கமழ்ந்த வண்ணமாகவே இருக்கும். உஷக்காலத்திலும், உச்சக் காலத்திலும், மாலையிலும் கர்ணாமிர்த கானங்கள் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கும். ஆராதனைகளும், அபிஷேகங்களும் நடந்த வண்ணமாகவே இருக்கும்! பக்தர்களின் கூட்டம் இவர்கள் இல்லத்தில் எந்நேரமும் இருந்துகொண்டே இருக்கும்.

அனுதினமும் ஆராதனை காலத்தில் ஸ்ரீ ஜயதேவர் சிப்ளா கட்டையும் கையுமாக அமர்ந்து பரம பக்தியுடன் நாம சங்கீர்த்தனம் செய்வார். அவரது மனைவி பத்மாவதியும் சேர்ந்து இசையோடு பாடுவதுடன், தம்மை மறந்து பக்தியுடன் அபிநயமும் செய்வாள்.

பத்மாவதியின் அபிநயத்தைப் பார்த்து, பார்த்து புளகாங்கிதம் அடைவார் ஸ்ரீ ஜயதேவர்.

இத்தெய்வீகத் தம்பதிகள் தினமும் ஆலயம் சென்று எம்பெருமானின் திருச்சந்நதியில் காதலாய் கசிந்து, கண்ணீர் மல்கி ஆடிப் பாடிப் பரமனைப் போற்றுவர்! கோவிலிலே கூடி இருக்கும் பக்தகோடிகளைத் தங்களது பாடலாலும், ஆடலாலும் மெய்மறக்கச் செய்வர்.

இத்தம்பதியர்களின் பக்தியைக் கண்டு அனைவரும் இவர்களைப் போற்றிக் கொண்டாடினர். இவர்களது கீர்த்தனங்களைக் கேட்பதற்கென்றே பக்தர்களின் கூட்டம் கோவிலில் நாளுக்கு நாள் வெள்ளம்போல் பெருகியது. சேவார்த்திகளும் இவர்களுடன் சேர்ந்து ஆடிப் பாடத் தொடங்கினர்.

ஆதிசங்கர பகவத் பாதாளைப் போல, அத்வைத சித்தாந்த வித்தகராக விளங்கிய ஸ்ரீ ஜயதேவர் பதினெண் புராணங்களையும் படித்துப் படித்து பேரின்பக் கடலில் மூழ்கினார்.

இவ்வாறு பகவானின் பாதார விந்தங்களில் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட சுவாமிகள் பத்ம புராணத்தில் வரும் ராதா மாதா விலாசம் என்னும் ரஸமான பகுதியைக் கீர்த்தன ரூபமாக இசையோடு எழுத எண்ணினார்.

எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கள கல்யாண குண வைபவங்களைச் சிங்கார ரசம் சொட்டும் பேரின்ப காவியமாக இசையுடன் எழுதி அடியார்களிடையே மேலும் பக்தியைப் பெருக்க எண்ணினார்.

ஒரு நல்ல சுபதினத்தில் சுவாமிகள் ஆலயம் சென்று ஜகந்நாதப் பெருமானைச் சேவித்து, தமது எண்ணத்தைச் சொல்லி பிரார்த்தித்தார்.

"ஹரே கிருஷ்ணா! அடியேன் தேவரீருடைய திருவடிக் கமலங்களுக்கு பக்தி சுவை சொட்டும் காவியம் ஒன்றை எழுத எண்ணம் கொண்டுள்ளேன். ஐயன் இந்த எளியேனுக்கு பேரருள் புரியவேண்டும்."

இவ்வாறு எம்பெருமானிடம் பிரார்த்தனை செய்ததும், கோவில் மணி அடித்தது! கர்ப்பகிரஹத்தில் ஓர் அதி அற்புதமான பிரகாசத்தைக் கண்டார் ஸ்ரீ ஜயதேவர் சுவாமிகள்!

சுவாமிகள் அகமகிழ்வு பூண்டார். பக்திப் பரவசத்தில் துள்ளிக் குதித்தார். நாம சங்கீர்த்தனங்களால் பகவானை தோத்திரம் செய்தார்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடன் தமது மனைக்கு வந்தார்; மனைவியிடம் நடந்தவற்றைச் சொன்னார். பூஜை அறையில் அமர்ந்து தமது எண்ணத்தை ஓலைச் சுவடியில் எழுத்தாணியால் எழுதத் தொடங்கினார்.

தமது இஷ்ட தெய்வமான கோவிந்தன் மீது பாடப்படும் அந்தக் கீர்த்தனங்களுக்கு கீத கோவிந்தம் என்னும் தலைப்பினைக் கொடுத்தார்.

இரவென்றும் பகலென்றும் பாராமல் பக்தன் ஸ்ரீ ஜயதேவர், அஷ்டபதி என்னும் கீத கோவிந்த காவியத்தை எழுதிக் கொண்டிருந்தார்.

இந்தக் காவியத்தில் ஸ்ரீ ஜயதேவர் கண்ணனுக்கும், ராதைக்கும் ஏற்பட்டுள்ள பிரேமையின் மகிமையை மிகவும் சிருங்கார ரஸத்துடன் எழுதலானார்.

சிருங்கார ரஸத்துடன் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஒவ்வொரு சுலோகத்தின் உட்பொருளும் அத்வைத சித்தாந்தத்தைச் சொல்லும் ஜீவாத்மா பரமாத்மா தத்துவத்தை விளக்குவதாகவே அமைந்திருந்தது.

அஷ்டபதியைத் தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டே வந்த சுவாமிகள் பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்தின், ஏழாவது சரணம் எழுதும்போது சற்று எண்ணம் தடுமாறினார். அதற்குக் காரணம் அந்த ஸர்க்கத்தில் சுவாமிகள் சொல்ல நினைத்த கருத்துக்கள் தான்.

இந்த ஸர்க்கத்தின் ஏழாவது சரணத்தின் முக்கிய தாத்திரியம் மிகவும் சிரேஷ்டமானதாகும்.

ராதை கண்ணனை எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்து நிற்கின்றாள். பகலெல்லாம் கண்ணன் வரவில்லை.

ராதை கண்ணன் மீது வெறுப்பு கொள்கின்றாள். மன்மதன் தொடுத்த மலர்க்கணையால் காமத்தி சுட்டெரிக்க - விரக தாபத்தால் வாடியவள், பக்கத்தில் நிற்கும் சேடியர்களை நோக்குகின்றாள்! பாவம்! அவர்கள் என்ன செய்வர். மத்தளத்தின் நிலை அத்தோழியர்க்கு!

மாலை மயங்கும் நேரம் மாயக் கண்ணன் மோகக் குழல் இசைத்து ஆசை நடனம் ஆடும் ராதை முன் நிற்கின்றாள்.

ராதைக்கோ கண்ணனிடம் கோபம் வருகிறது. ஆனால் கண்ணனைக் கோபித்துக் கொண்டால் - அவன் கோபித்துக் கொண்டு போய்விட்டால் என்ன செய்வது என்ற பயம் ஒருபுறம்! கண்ணன் இப்பொழுதாவது வந்தானே என்ற ஆனந்தம் மறுபுறம்! இப்படி இரண்டும் கெட்டானாக குழம்பி நிற்கிறாள் ராதை!

கண்ணன் ஆயிரம் தாமரை மலர்ந்த முகத்துடன் ராதையின் பக்கம் வந்தான். கருணை மழை பொழியும் கடைக் கண்ணால் ராதையை நோக்கிக் கனிவோடு பேசுகிறான். ராதை நாணிக் கோணி நிலம் நோக்குகின்றாள்.

கண்ணன் அவளை ஆவலோடு பார்த்து, "ராதை! விரக தாபத்தினால் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் என் சிரசிலே முத்துப் பனி தூங்கும் உனது இளம் தளிர் போன்ற

பாதத்தினை வைப்பாயாக! அந்த பாதத்தின் ஸ்பரிசம் பட்டு என் விரகதாபம் கருட மந்திரத்தால்; விஷம் இறங்குவதுபோல் இறங்கிவிடும்" என்றான்.

இந்த சிருங்கார காட்சியை மனத்திலே வடித்துப் பின்னர் ஏட்டிலே எழுதத் தொடங்கும்போது ஸ்ரீ ஜயதேவருக்கு ஏற்பட்டது ஒரு தடுமாற்றம்! ஒரு சலனம்! ஒரு கலக்கம்!

"இதென்ன தவறான கற்பனை! பக்தர்களின் சிரசிலே திருவடி பதித்து பாததீக்ஷ அளிக்கும் அவன் சிரமீது ஒரு பெண்ணின் கால்கள் படலாமா? எப்பேர்ப்பட்ட அபச் சாரத்தை நான் கண்ணனுக்குச் செய்துவிட்டேன். கண்ணா! என்னை மன்னித்துவிடு. உனது திருப்பாதம் பக்தர்களின் சிரசில் படுவதன்றோ பவித்ரமானது; சிரேஷ்டமானது! அப்படி இருக்க எனக்கு எப்படி இப்படியொரு கற்பனை எழுந்தது."

இங்ஙனம் பலவாறு புலம்பிக் கொண்டிருந்த பக்தர், அந்த சரணத்தை எழுத மனமில்லாமல் எழுத்தாணியையும், ஏட்டையும் கீழே வைத்தார்; சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார்.

அந்த சமயத்தில் அவரது பாரியாள் வந்து, "சுவாமி! உச்சிக்கால பூஜைக்கான நேரமாகி விட்டது. எண்ணை தயாராக உள்ளது. ஆற்றிற்குச் சென்று நீராடி வாருங்கள்" என்றாள்.

சுவாமிகளும் பத்மாவதியின் மொழியைக் கேட்டு தலையில் எண்ணெய்த் தேய்த்துக் கொண்டு ஆற்றிற்கு நீராடப் புறப்பட்டார்.

பத்மாவதி, ஓலைச் சுவடிகளை எல்லாம் எடுத்து வகைப்படுத்தி, அடுக்கி வைத்து விட்டு, உச்சிக்கால பூஜைக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யத் தொடங்கினாள்.

அப்பொழுது -

"பத்மாவதி!" வாயிற் பக்கமிருந்து குரல் வந்தது!

பத்மாவதி வேகமாக வெளியே வருவதற்கும், அதற்குள் எண்ணெய்யும் தலையுமாக ஸ்ரீ ஜயதேவர் எதிரிலே வேகமாக வந்து நிற்பதற்கும் சரியாக இருந்தது. கணவனைப் பார்த்ததும் பத்மாவதிக்கு வியப்பு மேலிட்டது.

"ஏன் பாதியிலே திரும்பிவிட்டீர்கள்?"

"அஷ்டபதியில் ஓர் அற்புதமான சரணத்தைச் சேர்க்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. உடனே வந்தேன். உள்ளே சென்று அந்த எழுத்தாணியையும், சுவடிகளையும் எடுத்து வா."

பத்மாவதி சுவடிகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் அவசர அவசரமாக எழுதினார். அவற்றை, பத்மாவதியிடம் கொடுத்து விட்டு வேகமாகப் போனார் ஸ்ரீ ஜயதேவர்!

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் நீராடிவிட்டு வீடு திரும்பினார் ஸ்ரீ ஜயதேவர்!

உச்சிக்கால பூஜை ஆரம்பமானது. வழக்கம்போல் இல்லத்தில் பக்தர்களின் கூட்டம் பொங்கி வழிந்தது.

அர்ச்சனைகளும், தோத்திரங்களும் தேன் மதுர கீர்த்தனங்களும் அறையில் ஆனந்தமாக பொங்கி வழிந்தன!

தூப தீபாராதனை - நிவேத்யம் காட்டப் பட்டது. பக்தர்கள் பிரசாதம் பெற்றுக் கொண்டு மகிழ்ச்சியோடு சென்றனர்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் போஜனத்தை முடித்துக் கொண்டு பூஜை அறைக்குள் பிரவேசித்தார். ஓலைச் சுவடிகளை எடுத்தார். அதிர்ச்சி அடைந்தார் அடியார்!

“பத்மாவதி! பத்மாவதி!” - பூஜை அறையிலிருந்து உரக்கக் குரல் கொடுத்தார் ஸ்ரீ ஜயதேவர்.

அப்பொழுது தான் போஜனத்தை முடித்து, அடுப்படியைச் சுத்தம் செய்து, பூஜை அறைக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள் பத்மாவதி!

கணவனின் குரலைக் கேட்டு அதிவேகமாக பூஜை அறைக்குள் வந்தாள்!

“என்ன ஸ்வாமி” பயபக்தியோடு கேட்டாள் பத்மாவதி!

“பத்மாவதி! இன்று காலையில், நான் சில சுலோகங்களை, அபச்சார வார்த்தைகளாகக் கருத்திலே கொண்டு எழுதாமல், ஸ்நானம் செய்யச் சென்றேன் என்பது எனக்கு நன்றாக நினைவில் இருக்கிறது. அப்படி இருக்க இந்த சுவடிகளில் நான் எப்படி திரும்பவும் அவ்வரிகளை எழுத முடியும். அதனால் தான் எனக்கு இந்த சஞ்சலம்?”

“சுவாமி! எண்ணெயும் கையுமாக நீங்கள் தானே வந்து, என்னிடம் சுவடியை எடுத்து வரச் சொல்லி எழுதினீர்கள். அதற்குள் மறந்து விட்டீர்களா?”

“நீராடச் சென்ற நான் இடையில் இப்பக்கம் வரவே இல்லையே! அப்படியிருக்க...”

ஸ்ரீ ஜயதேவருக்கு நா தழு தழுத்தது. அவருக்கு உண்மை புரிந்தது. மெய் சிலிர்த்தது. கண்களிலே ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகியது.

“பத்மாவதி! நான் அபச்சாரம் என்று தள்ளிவிட்ட வாசகங்களை அச்சுதன் உபச்சார வார்த்தைகளாக ஏற்றுக் கொண்டு விட்டானே! நல்ல வெயிலில் தனது பங்கஜ மலர்ப்பாதம் சிவக்க, இந்த எளியோனின் குடிசைக்கு எழுந்தருளிய கிருபா கடாக்ஷத்தைத்தான் என்னென்பது!

ஜகந்நாதா! உன் திருவிளையாடலை என்னென்பேன்! பரந்தாமா! பக்தவத்சலா! கோவிந்தா! கோபாலா! உன் கருணை உள்ளத்தைத்தான் என்னென்பேன். ராதையின் திருவடி உன் சிரசில் படுவதைப் பெரும் பாக்கியமாகக் கொள்ளும் நீ, அடியார்களின் பாததுளி தான் உனக்கு மேலான சுகத்தைத் தருவது என்பதனை உலகிற்கு உணர்த்தி விட்டாயே!

நான் எழுத நினைத்ததை நம் பரந்தாமன் இந்த எழுத்தாணியை எடுத்து இந்த சுவடியிலேயே எழுதினானே!” என்று கூறியவாறு எழுத்தாணியையும், ஏடுகளையும் எடுத்துக் கண்களிலே ஒற்றிக்கொண்டார். தம்மை மறந்து ஆனந்தக் கூத்தாடினார்.

அப்போதுதான் ஸ்ரீ ஜயதேவர் சுவாமிகளுக்கு தனது பாரியாள் எப்பேர்ப்பட்ட புண்ணியத்தைச் செய்துள்ளாள் என்பது தெரியவந்தது. பத்மாவதியை பரிவோடு நோக்கினார். பத்மாவதி பக்தியால் பிரமை பிடித்தவள் போல் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“பத்மாவதி! நீதான் பெரும் தவத்தைச் செய்தவள். எம்பெருமானுக்குப் பணிவிடை செய்யும் பாக்கியத்தைப் பெற்றவள். பத்மாவதி! பகவான் உன்னுள்தான் குடியிருக்கிறான். மாயச் சகடம் உதைத்து, மருது இறுத்து, ஆயர்களோடு கூடி ஆநிரை மேய்த்து விளையாடும் கண்ணன் எண்ணெய்த் தலையோடு வந்து, உன் கையால் சுவடி பெற்று - என் எண்ணத்தை எழுத்தாக்கி ஏடாக்கி நம் இதயத்தைக் கொள்ளைக் கொண்டு போய்விட்டானே! அவனைக் காணும் பெரும் பேறு பெற்றாயே! என்னே நீ செய்த புண்ணியம்!”

பக்தியின் அரவணைப்பிலே அனலிடை மெழுகாய் உருகி நின்றார் ஸ்ரீ ஜயதேவர்!

ஆயர் குலத்தினில் வந்து தோன்றிய அஞ்சன வண்ணன் - மணிவண்ணன், தம்மை ஏவல் கொண்டு தடுத்தாட்கொண்ட அருள் திறத்தினை நினைத்து நினைத்து சிலையாக நின்று கொண்டிருந்தாள் பத்மாவதி! ஸ்ரீ ஜயதேவர் பத்மாவதியின் கரமிரண்டையும் பற்றினார்.

“பத்மாவதி! இனித் தொடர்ந்து எழுதும் அஷ்டபதிகளில் உனது பெயரையும் சேர்த்து, ‘பத்மாவதியே சரண சாரண சக்ரவர்த்தி’ என்றே சரணம் அமைப்பேன்.”

“ஜயது பத்மாவதி ரமண ஜயதேவ கவி” என்று பெருமிதம் பொங்க இசை அமிர்தம் பொழிந்தார் ஸ்ரீ ஜயதேவர். கணவனும் மனைவியும் பக்திக் கடலில் மூழ்கினர்.

இந்த அஷ்டபதி பாடல்களைப் பக்தரும் அவர்தம் பாரியாரும் அனுதினமும் ஜகந்நாதர் சந்நதியில் பாடிப் பரவசம் கொண்டனர். இந்த கீர்த்தனைகளை எல்லோரும் பாடத் தொடங்

கினர். ஆலயத்திலும் அன்பு அடியார்களின் இல்லத்திலும் அஷ்டபதி பாடல்கள் சர்வ சதா காலமும் ஒலித்து வரலாயின.

● ●

அந்நாளில் ஜகந்நாத கேஷத்ரம் "சாத்வீகன்" என்ற மன்னனின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டு இருந்தது.

அம்மன்னனும் ஜகந்நாதப் பெருமானிடம் எல்லையில்லா பக்தி கொண்டிருந்தான். அந்தப் புரவலன் நல்ல புலவனாகவும் இருந்தான். புலமைமிக்க அப் பூபாலன் தனது பாப்பாடும் திறத்தால் ஸ்ரீ மந் நாராயணன் மீது பக்தி நயம் பொங்கும் கீர்த்தனங்கள் பல வற்றை எழுதியிருந்தான்.

மன்னன், தனது கீர்த்தனங்களை எல்லா ஆலயங்களிலும் பாடுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தான்.

பக்தர்கள் மன்னனின் கட்டளை என்பதற்காக அவனது கீர்த்தனங்களைப் பாராயணம் செய்து பகவானைப் பூஜித்து வந்தார்களே தவிர, ஆத்மார்த்தமாக அவர்கள் பாடுவது ஸ்ரீ ஜயதேவரின் பஜகோவிந்த சுலோகங்களைத் தான்! இந்த விஷயம் நாளடைவில் மன்னனுக்குத் தெரியவந்தது.

திருவிழாக் காலங்களில் பக்தகோடிகள் தமது பாடல்களைப் பாடாமல் ஸ்ரீ ஜயதேவரின் சுலோகங்களைப் பாடுவதை மன்னன் கேள்வியுற்று வருத்தமுற்றான். அவனுக்குப் பக்தர்கள் மீது கோபமும், ஸ்ரீ ஜயதேவர் மீது வெறுப்பும் ஏற்பட்டது!

இதனால் மன்னனின் மனதில் பொறாமைத் தீ நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. ஸ்ரீ ஜயதேவர் மீது சினம் கொண்டான் மன்னன்.

ஸ்ரீ ஜயதேவரின் சுலோகங்களை ஜகந்நாத கேஷத்திரத்தில் தடை செய்ய வேண்டும் என்று மனத்துள் தீர்மானித்தான்.

ஒருநாள் மன்னன் மந்திரிகள் புடைகுழ ஆலயத்துக்கு வந்தான். உள்ளே நுழையும் போதே இறுமாப்புடன் காணப்பட்டான் கொற்றவன்.

பக்தர்களும், பண்டிதர்களும் அறம் வழுவா அந்தணர்களும், பெண்டிர்களும், குழந்தைகளும் ஸ்ரீ ஜயதேவர் இயற்றிய

அஷ்டபதி கீர்த்தனங்களை அனுபவித்து அகமகிழ்ச்சியோடு பாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

பக்தி பரவசத்தில் மூழ்கி இருந்த அடியார்கள் அரசன் வந்ததைக்கூட கவனிக்கவில்லை. பக்தர்களின் இச்செயல்களைக் கண்டு மன்னன் எரிமலையானான்!

"நிறுத்துங்கள்" உரக்கக் கத்தினான் அரசன்! ஆனந்த கீதம் ஒலித்த ஆண்டவனின் சந்நிதானத்தில் சட்டென்று அமைதி குடி கொண்டது! மன்னன் ஆணவத்தோடு கொக்கரித்தான்!

"நானும்தான் ஹரியை வர்ணித்து மிக அற்புதமாகப் பாடியுள்ளேன். அப்படி யிருக்க நீங்கள் ஸ்ரீ ஜயதேவர் இயற்றிய சுலோகங்களை மட்டும் பஜனம் செய்வது எந்த வழியில் முறையாகும்?"

மன்னனின் உன்மத்தமான உரை கேட்டு பண்டிதர்கள், மனம் வேதனையுடன் "மன்னா! இதென்ன வார்த்தைகள்! ஆண்டவனின் சந்நிதானத்தில் அனைவரும் சமம். இங்கு மன்னவனும் ஒன்றே; சின்னவனும் ஒன்றே. வித்தை, குரு மந்திரம், மகாரத்னம், கஸ்தூரி, கன்னிப் பெண்கள் இவைகளைப் பலவந்தம் செய்யப்பட்டால் தரத்தால் குறைந்து போகும்" என்றனர்.

பண்டிதர்களின் மொழி கேட்டு மன்னன் மருண்டான்!

"அப்படியானால் ஜயதேவர் இயற்றிய கீர்த்தனைகள்தான் சிறந்ததோ?"

"வாதம் செய்ய நாங்கள் விரும்பவில்லை! எங்களுக்கு அவரது அஷ்டபதியைப் பாடும் போது பக்தி பிறக்கிறது. மனதிற்கு அமைதி ஏற்படுகிறது!"

"அப்படியென்றால் யாம் இயற்றிய பக்தி பாடல்களை உங்களால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்றுதானே அர்த்தம்!"

அரசனால், பண்டிதர்களின் வார்த்தைகளைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை! இதற்கு ஓர் முற்றுப்புள்ளி வைக்கத் தீர்மானித்தான்.

"ஒன்று செய்வோம். நாங்கள் இருவர் இயற்றிய கீர்த்தனங்களையும் ஒருநாள் இரவு கர்ப்பகிரஹத்துள் பூட்டி வைப்போம். எவருடைய கிரந்தத்தைப் பெருமான்

அங்கீகாரம் செய்து ஏற்றுக் கொள்கிறாரோ அதுவே உண்மையானது - பகவானுக்கு உகந்தது - எல்லோராலும் பாடப்பட வேண்டியது."

ஆணை பிறப்பித்தான் அரசன்! அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டனர். நாடெங்கும் அரசரின் ஆணை தழுக்கு போட்டு அறிவிக்கப்பட்டது.

அம்பலத்தில் நடந்த இந்த சம்பவம் ஸ்ரீ ஜயதேவரின் காதுகளுக்கு எட்டியது. மகான் மனவேதனை கொண்டார். மன்னனின் மனோ நிலையை எண்ணித் தமக்குள் வருந்தினார். என் செய்வது! அரசரின் ஆணையை மீறும் சக்தி எவருக்கும் இல்லையே!

மறுநாள் ஆலயத்திலே பக்தர்களின் கூட்டம்! நடக்கப் போகும் அற்புதத்தைக் காண அனைவரும் ஆவலுற்று காணப்பட்டனர்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் சுவடிகளைக் கொண்டு வந்தார். மன்னனும் சுவடிகளைக் கொண்டு வந்தான்.

இரவு பூஜை முடிந்ததும் இருவருடைய ஏட்டுச் சுவடி கட்டுகளையும் பகவானின் பாதார விந்தங்களில் சமர்ப்பித்தனர். கர்ப்பகிரஹ வாயிலைச் சாத்தினர்.

மன்னன் கர்ப்பகிரஹ வாயிலில் பூட்டு போட்டு தனது முத்திரையைப் பொறித்தான். அரண்மனைக்குத் திரும்பினான்.

அன்றிரவு மன்னனுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. எதனாலோ அவனது மனதிலே ஒருவித குழப்பம் இருந்துகொண்டே இருந்தது.

பொழுது புலர்ந்தது! பகலவன் பவனி புறப்பட்டான். புரவலனும் பரிவாரங்கள் புடைகுழ புரவியிலே புறப்பட்டான். ஆலயத்தில் மணி ஒசை ஒலித்தது.

ஆலயத்தில் மன்னனும் அவனது பரிவாரங்களும் ஒருபுறம் -

பண்டிதர்கள், பக்தர்கள், அர்ச்சகர்கள், கோவில் பரிசாரர்கள் மறுபுறம் -

அமைதியே உருவாக ஸ்ரீ ஜயதேவரும், பத்மாவதியும் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

மன்னனின் ஆணைப்படி கர்ப்பகிரஹத்தின் கதவுகள் திறக்கப்பட்டன.

கதவில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மணிகளின் கிண்கிணி ஒசை கலகலவென்று முத்துக்கள் சிதறினாற்போல் ஒலித்தன.

ஜகந்நாதப் பெருமானின் பூக்கள் நிறைந்த திருவடித் தாமரைகளில் ஸ்ரீ ஜயதேவர் எழுதிய கிரந்தம் இருந்தது; மன்னனின் சுவடிகள் கீழே வீழ்ந்து சிதறிக் கிடந்தன!

அனைவரும் இவ்வதிசயத்தைக் கண்டு தங்களை மறந்து, "ஸ்ரீ ஜயதேவர் சுவாமிகள் வாழ்க! ஸ்ரீ ஜயதேவர் சுவாமிகள் வாழ்க!" என்று வாழ்த்தினர்.

ஸ்ரீ ஜயதேவரின் சங்கீர்த்தன சுலோகங்களை எம்பெருமான் முன்னால் பாடி மகிழ்ந்தனர். ஸ்ரீ ஜயதேவரும், மனைவியும் பரமனின் பேரருளால் மெய்ம் மறந்து நின்றனர்.

மன்னன் வெட்கமும், வேதனையும் கொண்டான். களத்திலே தோல்வி கண்டு குனிந்த தலைநிமிராமல் புறமுதுகு காட்டிச் செல்வதுபோல் ஸ்ரீ ஜயதேவரிடம் தோற்றுப் போன மன்னவனும் தோல்வியால் துவண்டு அகந்தை அடங்கி குனிந்த தலை நிமிராமல் அரண்மனைக்குத் திரும்பினான்.

அன்றிரவு மன்னவன் கனவில் ஸ்ரீமந் நாராயணன் மயிற்பீலி சூடி - வேங்குமூலும் கையுமாக அணி ஆபரணங்கள் துலங்க குருவாயூரப்பனாக காட்சி கொடுத்தார்.

"மன்ன! ஜயதேவரின் கர்ணாமிர்த கானங்களைப் பழித்துச் சொல்வது எம்மைப் பழிப்பது போலாகும். அதனால்தான் என் சந்நிதானத்தில் இந்த அற்புதத்தை நிகழ்த்திக் காட்டினேன்."

"பகவத் கைங்கரியத்தில் சாந்தம் தேவை; சந்தோஷம் தேவை; மனநிறைவு தேவை. வெறும் கௌரவத்தாலும், ஆடம்பரத்தாலும், அகந்தையாலும் எம்மை எவரும் அடைய முடியாது. இனியாகிலும் ஞானத்துடன் வாழ்வாயாக!"

"உனது கிரந்தங்களில் முதலில் பாடப்பட்டவைகளை ஸ்ரீ ஜயதேவரின் சுலோகங்களில் முன்னால் சேர்த்து ஆரம்பத்திலேயே பாடும்படியான ஒரு நியமனத்தை ஏற்படுத்தி உனக்கு அருள் செய்வோம்."

மன்னன் கனவு கலைந்து எழுந்தான்! மனம் மகிழ்ந்தான். தன் தவற்றை உணர்ந்தான். எம்பெருமான் ஸ்ரீ ஜயதேவர் மீது கொண்

டுள்ள வாத்ஸல்யத்தை எண்ணி எண்ணி வியந்தான்.

மறுநாள் வைகறைத் துயிலெழுந்ததும் மன்னன் நன்னீராடி, பயபக்தியுடன் ஆலயம் சென்றான். அரசன் கண்களில் கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருக அனந்தனைச் சேவித்தான்.

ஆலயத்தில் ஸ்ரீ ஜயதேவர் பக்தர்களுடன் சேர்ந்து தாம் இயற்றிய சங்கீர்த்தனத்தைப் பாடிக் கொண்டிருந்தார். அரசனைக் கண்டு, அவர்கள் எவரும் அஞ்சவில்லை! நெஞ்சு நெகிழ ஸ்ரீ ஜயதேவரின் சுந்தர சுலோகங்களைச் சொல்லிக்கொண்டே இருந்தனர்.

அதுசமயம் அனைவரும் கேட்கும் வண்ணம் கர்ப்பகிரஹத்திலிருந்து ஓர் அசரீரி எழுந்தது.

"மன்னன் இயற்றிய கிரந்தத்தின் முதல் பகுதியை ஸ்ரீ ஜயதேவர் கிரந்தத்திற்கு முன்னால் சேர்த்து பஜனம் செய்வீர்களாகு! அதுவே எமக்கு பிரீதியானது!"

உலகளந்த பெருமான் உலகமறிய அருளியது கேட்டு சாத்வீக மன்னன் சந்தோஷம் கொண்டான். மன்னன் அகமகிழ சாந்தமே உருவாகி நின்றான்!

"மன்னர் வாழ்க" என்று அனைவரும் வாழ்த்தினர்.

மன்னன், "கோவிந்தா முராரே! ஜகந்நாதா பாஹிமாம்! பண்டரிநாதா பாஹிமாம்!" என்று கோஷம் செய்து பரந்தாமனைப் பணிந்தான்!

அந்தப் பரந்தாமனின் பேரருளைப் பெற்ற ஸ்ரீ ஜயதேவரைக் கரம் தூக்கி தொழுதான் மன்னன். ஸ்ரீ ஜயதேவரும் அரசனைத் தொழுதார்.

எம்பெருமான் அருளாணைப்படி பக்த கோடிகள் மன்னன் இயற்றிய சுலோகங்களைப் பாடிப் பரவசம் பூண்டனர். மன்னனும் மனநிறைவு பூண்டான்!

● ●

ஸ்ரீ ஜயதேவரின் புகழ் நாடெங்கும் பரவியது. அவரது மாமனாரான தேவசர்மாவின் செவிகளுக்கும் எட்டியது.

ஆலயத்தில் மன்னனுக்கும், தம் மருமகனுக்கும் இடையே நடந்த சம்பவங்களைக் கேட்டு அதிசயித்தார் தேவசர்மா! இறைவன் தன் மகள் ரூபத்திலும், மருமகன்

ரூபத்திலும்தான் பூவுலகில் எழுந்தருளியுள்ளார் என்று எண்ணி எண்ணி 'மழை கண்ட பயிர் போல் மனம் மகிழ்ந்தார். ஒருநாள் தேவசர்மா, தம் மகள் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

ஊருக்குள் நுழைந்ததும் ஸ்ரீ ஜயதேவர் சுவாமிகள் இயற்றிய கீத கோவிந்த சங்கீர்த்தனங்களின் இன்னோசை கோயிலில் இருந்து காற்றினிலே வந்த கீதமாக தேவசர்மாவின் செவிகளில் அமிழ்தமாய் பாய்ந்தது. அவரது ஆனந்தத்திற்கு எல்லையே இல்லை. நேராக கோவிலுக்குச் சென்றார்.

தேவசர்மா, சங்கீத வெள்ளத்தில் மெய்மறந்தார். அவரும் அடியார்களுடன் சேர்ந்து பாடிப் பரவசமுற்றார். ஜகந்நாதப் பெருமானைக் கண்குளிரச் சேவித்து சந்தோஷித்தார். பக்தி பரவசத்துடன் அங்கிருந்து ஸ்ரீ ஜயதேவர் இல்லத்திற்குப் புறப்பட்டார்.

அது சமயம், ஏதோ வேலையாக வெளிப் பக்கம் வந்த தேவசர்மாவின் மகள் பத்மாவதி, வெகு தூரத்தில் தமது தந்தையார் வருவதைக் கண்டாள். ஆவலோடு தந்தையாரை எதிர் கொண்டு அழைக்கச் சென்றாள். பத்மாவதி, முகம் மலர, தந்தையை வரவேற்றாள்.

"குழந்தாய்! செளக்கியமா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே வீட்டிற்குள் சென்றார் தேவசர்மா! பத்மாவதி தந்தையாரை அழைத்துக் கொண்டு கணவர் இருக்கும் பூஜை அறைக்குச் சென்றாள்.

இப்பொழுதெல்லாம் ஸ்ரீ ஜயதேவர் சுவாமிகள் சர்வ சதா காலமும் பூஜை அறையில், பரப்பிரம்ம தியானத்தில் லயித்திருப்பார். அவர் எப்பொழுதும் ஏகாந்தத்தையே விரும்பினார்.

பூஜை அறைக்கு வந்த பத்மாவதியும், தந்தையும், ஸ்ரீ ஜயதேவர் எப்பொழுது தியானம் கலைந்து தங்களைப் பார்ப்பார் என்று ஏக்கத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

சற்று நேரத்தில் ஸ்ரீ ஜயதேவர் கண் விழித்துப் பார்த்தார். தேவசர்மா மருமகனை கரம் தூக்கித் தொழுதார்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் "அபச்சாரம்! அபச்சாரம்" என்று சொல்லி அவரது கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டார்.

தேவசர்மா அவரிடம், "சுவாமி! தேவரீர் உறவுக்கு எனது மருமகனாக இருக்கலாம்;

ஆனால் ஊர் உலகத்துக்குப் போற்றித் தொழுதற்குரிய மகான். நான் முற்பிறப்பில் பெரும் பாக்கியம் செய்ததின் பயன்தான் மகாலக்ஷ்மி போல மகளும், மகா சிரேஷ்டமான ஒரு மருமகனும் கிடைக்கும் பேறு பெற்றேன்" என்றார்.

மாமனாரின் மொழி கேட்டு மருமகனும் "எல்லாம் அந்த ஜகந்நாதப் பெருமானுடைய கிருபா கடாക്ഷும்தான்" என்று அவை அடக்கத்துடன் பதிலுரைத்தார்.

மாமனாரும், மருமகனும் சத்விஷயங்களைப் பற்றியும், மன்னருக்கும் அவருக்கும் நடந்த சம்பவத்தைப் பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

தேவசர்மா, இவர்களுடன் பல நாட்கள் தங்கி இருந்து பகவத் கைங்கரியத்தில் தம்மை முழுக்க முழுக்க அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்.

அனுதினமும் தேவசர்மா, ஆலயத்தில் நடக்கும் ஆராதனைகளையும், வீட்டில் நடக்கும் நித்திய பூஜா விசேஷங்களையும் கண்டு களித்துப் பேரின்பம் பூண்டார்.

ஒருநாள் தேவசர்மா மகளிடமும், சுவாமி களிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு, தமது ஊருக்குப் புறப்பட்டார்.

இப்பொழுதெல்லாம் ஸ்ரீ ஜயதேவர் உள்ளத்தில் ஒருவித சலனம் ஏற்பட்டது! "ஏகாந்தம்", "ஏகாந்தம்" என்று அவரது இதயம் அடித்துக்கொண்டே இருந்தது. வனாந்தரம் சென்று பல்லாண்டு காலம் ஞானத் தவமிருக்க அவரது உள்ளம் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஒருநாள் அவரது உள்ளத்து உணர்வுகள் விஸ்வரூபம் எடுத்தது! பத்மாவதி வெளியே சென்றிருந்த தருணத்தை தமக்குச் சாதகமாக பயன்படுத்திக் கொண்டு, தவம் செய்யக் காட்டிற்குப் புறப்பட்டார் ஸ்ரீ ஜயதேவர்!

அவர் சென்ற சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அவரது மனைவி பத்மாவதி வீடு திரும்பினாள்; கணவனைக் காணாது திகைத்தாள்; வீடு முழுவதும் தேடினாள். அக்கம் பக்கத்திலுள்ள னோரிடம் விசாரித்தாள். கணவரைப் பற்றிய எந்தவித தகவலும் கிடைக்கவில்லை. தன்னிடம் சொல்லாமல் வெளியே எங்கும் செல்ல மாட்டாரே என்று எண்ணினாள். செய்வதறியாது சிந்தித்தாள். அவள் உள்ளத்தில் பெரும்

சலனம் ஏற்பட்டது. இருந்தும் கணவர், எப்படியும் சற்று நேரத்தில் வந்து விடுவார் என்ற நம்பிக்கையில் வாயிற் புறம் வந்து கணவனின் வழி நோக்கி விழி செலுத்தி நின்றாள்.

மாலை மயங்கிவிட்டது. மன்னவனும் வந்தபாடில்லை. பத்மாவதியின் உள்ளத்தில் வேதனையும் அதிகரித்தது. எத்தனை எத்தனையோ எண்ணங்கள்; இனம் புரியாத ஏக்கங்கள்; கவலைகள்!

அதற்கு மேல் பத்மாவதி கணவனை எதிர்நோக்கி வீட்டில் இருக்க விரும்பவில்லை. பூஜை அறைக்குச் சென்றாள். சுவாமி படத்துக்கு நமஸ்காரம் செய்தாள். கணவன் அமர்ந்து பூஜை செய்யும் ஆசனத்தைக் கீண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள். இதயத்திலிருந்து பொங்கி வந்த துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு, வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு கணவனைத் தேடிப் புறப்பட்டாள்.

கோயில்களிலும், நதிதீரங்களிலும், அடர்ந்த சோலைகளிலும் தமது தேவாதி தேவனைத் தேடித் திரிந்தாள் பத்மாவதி! எங்குமே அவரைக் காணவில்லை!

இறுதியில் சர்வலோக ரக்ஷகனான ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் துதித்தாள். பக்தையின் பரிதாபக்குரல் கேட்டு, பரந்தாமன் சங்கு சக்ர கதாபாணியாக அவள் முன் சேவை சாதித்தார். பத்மாவதி வீழ்ந்து பணிந்தாள்.

நிமலன் நிலம் கிடந்தவளை திருநோக்கம் செய்து, "பத்மாவதி! வருந்தாதே! உனக்கு யாம் அபயம் அளித்தோம். உன் கணவனை நீ காண்பாய்" என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளி அந்தர்த்தியாமியானார்!

பத்மாவதி பரந்தாமனை கீத கோவிந்த கீர்த்தனைகளால் சேவித்தாள். நம்பிக்கையுடன் நாயகனைத் தேடிப் புறப்பட்டாள்.

பரந்தாமனின் பேரருளால் அவள் தேடித் திரிந்த திருமேனி அவளது கண் இதிரிலே தெரிந்தது! பத்மாவதி கணவனைக் கண்டாள்.

நதிதீரத்தில் அடர்ந்த மரங்களின் மத்தியில் அமர்ந்து தியானம் புரிந்து கொண்டிருந்தார் ஸ்ரீ ஜயதேவர்!

தாய்ப் பசுவைக் கண்ட கன்றுபோல், பர்த்தாவைக் கண்ட பத்மாவதி விரைந்தோடிச் சென்று அவரது பாதங்களைப் பற்றிக்

கொண்டாள். குழந்தைபோல் கதறிக் கதறி அழுதாள்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் தியானம் கலைந்தார். தமது காலடியில் ஓடிந்த பூங்கொடி போல் துவண்டு கிடக்கும் மனைவியைக் கண்டார். ஸ்ரீ ஜய தேவரால் துக்கத்தை அடக்க முடியவில்லை! அவளை வாரி அணைத்துக் கொண்டார்.

“பத்மாவதி! என்னை மன்னித்து விடு” என்றார் சுவாமிகள்!

“அப்படி எல்லாம் சொல்லாதீர்கள் சுவாமி! வாருங்கள் வீட்டிற்கு!” பத்மாவதி ஏக்கத் தோடு கெஞ்சினாள்.

அந்த ஏக்கம், ஏகாந்தத்தை விரும்பிய ஸ்ரீ ஜயதேவரின் உள்ளத்தை இனக்கச் செய்தது. பத்மாவதியின் அன்பிற்குக் கீட்டுப்பட்டார். அவளுடைய வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார் சுவாமிகள்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் இப்பொழுதெல்லாம் மனைவியிடம் அதிகமாக எதுவும் பேசுவ தில்லை. கணவன் பற்றற்ற நிலையில் இருந்தபோதிலும் பத்மாவதி அதனைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளவில்லை. கணவன் வீட்டோடு இருக்கிறாரே என்ற எண்ணத் திலே ஆறுதல் அடைந்து மகிழ்ந்தாள்.

வீட்டில் பூஜை செய்வதும், கோவிலுக்குச் சென்று இறைவனை கோவிந்த நாம சங்கீர்த்தனத்தால் வழிபடுவதும், சற்று நேரம் வெளியே மரநிழலில் அமர்ந்து தியானம் செய்வதையும் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார் ஸ்ரீ ஜயதேவர்.

ஆரம்பத்தில் சில மணி நேரங்கள் என்று தியானத்தில் அமர்ந்த ஸ்ரீ ஜயதேவர் நாளாக, நாளாக, நாட்கணக்கில் அமர்ந்து தியானத்தை மேற்கொள்ளலானார்.

இதனால் பத்மாவதிக்கு கவலை மேலிட்டது! சில சமயங்களில் அவளும் நதிக் கரைக்குச் சென்று கணவர் அருகே அமர்ந்து விடுவாள்.

கணவர் தியானம் கலைந்து கண் விழித்த தும் அழைத்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு வந்து விடுவாள். இப்படியாக இவர்கள் காலம் கடந்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒருமுறை ஸ்ரீ ஜயதேவர் நதியோரம் தியான நிலையில் அமர்ந்திருந்தார். அவரைப் பற்றியும், அவரது புகழைப் பற்றியும் கேள்விப்பட்ட பக்கத்து ஊரிலுள்ள பகவான் தாஸ் என்ற வர்த்தகன், அவரது தரிசனத்திற் காக வேண்டி நதிக்கரைக்கு வந்து நெடுநேரம் காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் கண் விழித்தார். வர்த்தகர், சுவாமிகளின் தாளைத் தன் தலையால் வணங்கினார்.

“சுவாமி! என் பெயர் பகவான்தாஸ்! நான் ஒரு வியாபாரி. எம்பெருமான் அருளால் ஓரளவு கல்வி கேள்விகளில் ஞானத்தையும் பெற்றுள்ளேன். தேவரீருடைய புகழைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். தேவரீரைத் தரிசனம் செய்து, எமது வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று பாத பூஜை புரிய பெரும் விருப்பம் கொண்டுள்ளேன். ஐயன், இந்த எளியவன் மீது கருணைகூர்ந்து எழுந்தருள வேண்டும்.”

வர்த்தகரின் வேண்டுகோளுக்கு சுவாமிகள் எவ்வித மறுப்பும் சொல்லவில்லை. எல்லாம் இறைவனின் சித்தம் போலவே நடக்கும் என்று நெஞ்சிலே கொண்டார். சுவாமிகள் வர்த்தகருடன் அவரது இல்லத்திற்குச் செல்ல மனம் இசைந்தார்.

பகவான்தாஸ் பரவசம் கொண்டார். ஸ்ரீ ஜயதேவரைத் தமது தேரில் எழுந்தருளச் செய்து புறப்பட்டார்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் புறப்பட்டுச் சென்ற சற்று நேரத்திற்கெல்லாம், பத்மாவதி கணவனைத் தேடிக்கொண்டு நதி தீரம் வந்தாள். அங்கு சுவாமிகளைக் காணாது திகைத்தாள். கணவனைத் தேடிக்கொண்டு பல இடங் களில் அலைந்தாள். கணவனை எங்கும் காணாத பத்மாவதி, பகவான் தலையில் பாரத்தைப் போட்டு வீட்டிற்குத் திரும்பி னாள்.

பகவான்தாஸ் சுவாமிகளைத் தமது இல்லத் திற்கு அழைத்துச் சென்று உயர்ந்த ஆசனத்தில் எழுந்தருளச் செய்தார். அவரது பாதங்களைத் தூய நீரால் அபிஷேகம் செய்து, அந்த புண்ணிய நீரைத் தம் மீதும், தம் மக்கள் மீதும் தெளித்தார்; உள்ளுக்கும் பருகினார். சுவாமி களைத் தரிசிக்க வந்த பக்தர்கள் மீதும் தெளித்தார்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் அவரது இல்லத்தில் தங்கி இருந்து பூஜைகள் செய்து வரலானார்.

சத்விஷயங்களைப் பற்றியும், ஞான மார்க்க வழிமுறைகளைப் பற்றியும் அனைவர்க்கும் ஆத்ம போதனைகளைச் செய்தார். கீதகோவிந்த நாம பஜனை கீர்த்தனைகளைப் பாடி பக்தர்களை பரவச முறச் செய்தார்.

பகவான் தாஸிற்கு ஸ்ரீ ஜயதேவர் பல மூல மந்திரங்களை குருமார்க்கமாக அமர்ந்து உபதேசித்தார். பகவானின் பாதார விந்தங்களை அடைவதற்கான சுலபமான வழிமுறைகளை பகவான்தாஸிற்கு காண்பித்துக் கொடுத்தார்.

பகவான்தாஸ், ஸ்ரீ ஜயதேவர் சுவாமிகளை அந்த ஆண்டவனின் அவதாரமாகவே எண்ணி அளவற்ற பக்தியுடன் பூஜித்துக் கொண்டாடினார்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் வந்தது முதல் பகவான் தாஸ் இல்லத்தில் சுவாமிகளின் அஷ்டபதி சுலோகங்கள் எந்நேரமும் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன. அவர் இல்லத்தில் எந்நேரமும் திருவிழா கோலம்தான்! காலையிலும், மாலையிலும் நாமசங்கீர்த்தன பஜனையும், பூஜையும், அன்னதானமும் நடந்த வண்ணமாகவே இருந்தன.

சில நாட்களில் ஸ்ரீ ஜயதேவர் தமது இல்லத் திற்குப் புறப்பட எண்ணினார். தமது எண்ணத்தை தாஸரிடம் சொன்னார்.

பகவான்தாஸிற்கு சுவாமிகளை அனுப்பு வதில் சற்றுக்கூட இஷ்டமில்லை. இருப் பினும், தாஸர் விருப்பத்திற்கு மாறாக நடக்க விரும்பவில்லை பகவான்! சுவாமிகளை ஊருக்கு அனுப்புவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார் பகவான்தாஸ்.

ஸ்ரீ ஜயதேவருக்கு பொன்னும் பொருளும் அணிமணி ஆபரணங்களும் அவரது மனைவிக்கான விலை உயர்ந்த பட்டுப் புடவைகளும் கொடுத்து கௌரவித்தார்.

ஸ்ரீ ஜயதேவரைத் தன்னுடைய தேரில் எழுந்தருளச் செய்து, அவரது ஊருக்கு வழி அனுப்பி வைத்தார்.

தேரினைச் சுற்றி பக்தர்கள் கூட்டமாக சூழ்ந்து நின்று சுவாமிகளை வாழ்த்தினர்.

தேரின் பக்கத்தில் பகவான்தாஸ் பணி வுடன் நின்று கொண்டிருந்தார்.

கல்யாண ஊர்வலம் போல் ஸ்ரீ ஜய தேவரின் வழியனுப்பு விழா வைபவம் நடந்தது!

நகரின் எல்லைவரைச் சென்ற ஊர் மக்கள் ஸ்ரீ ஜயதேவரை நமஸ்கரித்து அவரது அநுக்கிரகத்தைப் பெற்று தங்கள் வீட்டிற்குத் திரும்பினர்.

“ஹரே கிருஷ்ணா; ஹரே கிருஷ்ணா; கிருஷ்ண கிருஷ்ண ஹரேஹரே” என்ற திருநாமம் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன!

அடர்ந்த ஒரு வனாந்தரத்தின் வழியாக ஸ்ரீ ஜயதேவர் தேரில் வந்து கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ஒரு பெரும் கொள்ளைக் கூட்டம் தேரை வந்து சூழ்ந்து கொண்டது.

தேர்ப்பாகன் திருடர்களைக் கண்டு நடுங்கி னான். தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள எண்ணிய அத்தேர்ப்பாகன், ஸ்ரீ ஜயதேவரை அக்காட்டில் தனியே விட்டு விட்டு ஓடிவிட்டான்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் தேரிலிருந்து கீழே இறங்கினார். வர்த்தகன் தம்மிடம் கொடுத்த அணிமணி, ஆபரணங்கள் நிறைந்த பெட்டியை அவர்களிடம் கொடுத்தார்.

“உங்களுக்கு வேண்டிய பொருள் இப்பெட்டிக்குள் இருக்கிறது. சந்தோஷமாக எடுத்துச் செல்லுங்கள்” என்றார் ஸ்ரீ ஜயதேவர்!

திருடர்களுக்கு ஓர் ஐயம் ஏற்பட்டது. நகைகளைக் கொடுத்துவிட்டு நல்லவன் போல் நடிக்கும் இவன், ஊருக்குள் சென்று ஆட்களை கூட்டிவந்து தங்களைப் பிடித்துக் கொடுத்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்று ஆலோசித்தனர்.

ஈவு இரக்கமற்ற அத்திருடர்கள் புள்ளி மான் மீது பாயும் வேங்கையைப் போல சுவாமிகள் மீது பாய்ந்தனர். கையில் இருந்த வாளால் அவரது கால்களையும், கைகளையும் வெட்டித் துண்டாக்கினர். ஒரு பாழும் கிணற்றில் அவரைத் தூக்கி வீசிவிட்டு அக்கெடுமதிப் படைத்தவர்கள் அவர் வந்த தேரில் ஏறிக் கொண்டு தலைமறைவாயினர். இத்தனையும் கண் மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் நடந்து முடிந்துவிட்டன.

ஸ்ரீ ஜயதேவர், ஆதரவற்ற நிலையில் பாழும் கிணற்றில் பரிதாபமாக விழுந்துக் கிடந்தார். இரத்தம் அவர் உடம்பிலிருந்தும் பீறிட்டுப் பாய்ந்து கிணற்று நீரோடு கலந்தது.

அந்த நிலையில் அந்த புண்ணிய புருஷர் - நாடு போற்றும் நாயகர் - கோவிந்த நாம கானத்தால் கோவிந்தனையும், கோடிக்கணக் கான பக்தர்களையும் மெய்யுருகச் செய்த ஞானத்தவயோகி - அந்தத் திருடர்கள் மீது சற்றும் கோபம் கொள்ளவில்லை. தம் வினையைத் தாம் அனுபவிப்பதாகவே கருதினார்.

அநவரதமும் ஆண்டவனின் ஆனந்த நாமாக்களையே சொல்லிச் சொல்லி பழக்கப்பட்ட அப்பெரிய மகான் வேதனை யால் துடித்துக் கொண்டிருந்தும், "ஐயோ! ஐயோ!" என்று கதறவில்லை. கூச்சல் போடவில்லை. "கேசவா! நாராயணா! மாதவா! கோவிந்தா! ஆனந்தா!" என்று பகவானின் நாமாவையே ஜபித்துக் கொண்டிருந்தார்.

மன்னன் மத்தியில் - மக்கள் மத்தியில் - ஜகந்நாதப் பெருமானின் சந்நிதியில் தேவகானம் பொழிந்த பக்தன், தாம் இயற்றிப் பாடிய கீத கோவிந்தத்தில் வரும் ஒவ்வொரு அற்புத காட்சியையும் மனக் கண்ணால் கண்டு களித்துத் தமது வேதனைக்கு மருந்தாகக் கொண்டார்.

எம்பெருமானின் அவதார வைபவத்தை நினைத்து நெகிழ்ந்தார்.

மச்ச அவதாரத்திலே அச்சதன் நடத்திய அற்புத லீலைகளைக் கண்டு களித்தார்.

கண்ணனாக வந்து கோகுலத்திலே வேணு கானம் பொழிந்து, பண்வாய் இடைச்சியர் களைப் படாது பாடுபடுத்தும் அந்த மாயக் கண்ணனின் லீலா வினோதங்களைக் கண்டு களித்துக் கொண்டிருந்தார்.

இப்படியெல்லாம் சித்தத்தை அச்சதனின் திருவடியில் பதித்த அப்பரம பக்தன், கால்கள் இழந்து, கைகள் இழந்து கிடக்கும் துன்ப நிலையை மறந்து மோனத் தவமிருந்தார்.

● ●

ஜகந்நாதபுரியை அடுத்துள்ள சிற்றூர் பலவற்றை கிரவுஞ்சன் என்ற மன்னன் ஆண்டு வந்தான்.

இம்மன்னன் ஒரு சிறந்த சிவபக்தன்! முப்போதும் இன்றி எப்போதும் சிவ நாமத்தையே சிந்தையிலே கொண்டு ஒழுகு பவன். அவன் திருமேனியிலே எந்நேரமும் திருவெண்ணீரும், உத்திராக்ஷ மாலைகளும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும்.

அரியணையைவிட அந்த அரசன் அடியார்களின் திருவடிகளிலேயே அளவு கடந்த ஆசை வைத்திருந்தான்.

பொன்னும் மணியும் மின்னும் மகுடமும் மன்னன் ஒரு பொருட்டாகக் கொள்ள வில்லை; திருவெண்ணீற்றையும், உருத்திராக்ஷத்தையும் உயர்வாகக் கொண்டான்.

இம்மன்னன் படை வீரர்கள் புடை சூழ, குதிரை மீது அமர்ந்து வேட்டைக்காக கானகம் வந்தான். பகலெல்லாம் வேட்டையாடிகளைத்துப்போன மன்னன் நீர் வேட்டையால் தவித்தான்; நீர் நிலைகளைத் தேடித் திரிந்தான்.

மன்னனின் கண்களிலே பாழும் கிணறு தென்பட்டது. மன்னன் குதிரையினின்று இறங்கி கிணற்றடிக்கு விரைந்தான். கிணற்றுக்குள் எட்டிப்பார்த்தான். கிணற்றுக்குள் பேரொளி வீசக்கண்டான். மன்னனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை!

சற்று நேரம் உற்று நோக்கினான். எவரோ நிஷ்டையில் அமர்ந்து தவம் செய்யும் காட்சியைக் கண்டான் மன்னன்! பெரிய மகானாக இருக்க வேண்டும் என்று தனக்குள் எண்ணினான்.

மன்னன் உடன் வந்த வீரர்களை அழைத்து அவர்களுக்கும் அந்த அதிசயத்தைக் காண்பித்தான். சிறந்த சிவபக்தனான அம்மன்னன் சென்னி மீது கரம் உயர்த்தினான்.

"கைலைமலைவாசா! அரும்பெரும் சுடரே! ஆலமுண்ட அண்ணலே! அடியார்களையும் அல்லற்படுபவர்களையும் காத்தருளும் கருணாகரா! இம் மகா தபசி யார்? எதற்காக இப்பாழும் கிணற்றினுள் கிடக்கிறார்?" என்று மன்னன் சிவபெருமானைப் பிரார்த்தித்தான்.

மன்னனால் அக்கிணற்றுக்குள் ஒளிப் பொருந்திய தேஜோமயமான ஒரு காக்கியைத் தான் பார்க்க முடிந்ததே தவிர; அவரால் ஸ்ரீ ஜயதேவர் கை இழந்து, கால் இழந்து கிடக்கும் கொடுமையைக் காண முடிய வில்லை!

மன்னனும், அவனது மெய்க்காப்பாளரும் சேர்ந்து கிணற்றுக்குள் இருந்த ஸ்ரீ ஜய தேவரை, மிக்கச் சிரமத்துடன் மேலே தூக்கிக் கொண்டு வந்தனர்.

அப்பொழுதுதான் மன்னனுக்கு ஸ்ரீ ஜயதேவர் ரத்த வெள்ளத்தில் இருப்பது தெரியவந்தது.

மன்னன் செய்வதறியாது திகைத்தான். அரியதொரு தொண்டருக்கு எத்தனை பெரும் அபச்சாரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்தான். உள்ளம் நெகிழ்ந்தான்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் ஜீவன் முக்த நிலையிலேயே இருந்தார்.

மன்னன் அவர் எப்பொழுது, முக்தி கலைவார் என்று எதிர்பார்த்து ஏக்கத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அச் சிவநேசச் செல்வர் சிவனைத் தியானித்தார். மன்னனது சிவத்தியானம் வைஷ்ணவ ஞானியின் சிந்தையிலே பதிந்தது.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் நிஷ்டைக் கலைந்தார். தாம் கிணற்றின் புறத்தே இருப்பதையும், நாடாளும் வேந்தன் கைகட்டி கூனிக் குறுகி தம் முன்னே நிற்பதையும் கண்டார். நடந்தவற்றை ஞான திருஷ்டியில் தெரிந்து கொண்டார்.

மன்னன் இந்த நிலையில் அந்த ஞானி யிடம் எதுவும் பேச விரும்பவில்லை. தனது மெய்க்காப்பாளரின் உதவியோடு அரசர் ஸ்ரீ ஜயதேவரைத் தேரில் ஏற்றிக் கொண்டு அரண்மனைக்கு வந்தார்.

பிரத்யேகமான அறையில் பஞ்சணையில் சுவாமிகளை சயனிக்க செய்தார் மன்னன்! அவசர அவசரமாக அரண்மனை வைத்தியர்களை அழைத்து வரச் செய்தார்.

அரண்மனை வைத்தியர்களின் அயராத உழைப்பால் ஸ்ரீ ஜயதேவரின் கை, கால்கள் வெட்டுப்பட்ட இடத்திலுள்ள புண்கள் ஆறின.

அரசன், ஸ்ரீ ஜயதேவரை அரண்மனையிலே சில காலம் தங்குமாறு கேட்டுக் கொண்டானே தவிர, அவரிடம் வேறு எதையும் கேட்கவில்லை.

உடல் ஊனமுற்று வருந்தும் அவரது வாழ்க்கையைப் பற்றி விசாரிப்பது அப்பெரிய வருக்கு விசனத்தையே தரக்கூடும் என்று கருதினான் கொற்றவன்!

கை, கால்களை இழந்த ஸ்ரீ ஜயதேவர் மன்னனின் விருப்பப்படி அரண்மனையில் தங்க சம்மதித்தார். அவர் சர்வசதா காலமும் ஹரி பஜனையிலே லயித்து இருந்தார்.

கீதகோவிந்த நாம சங்கீர்த்தனம் அரண்மனையில் ஒளித்துக் கொண்டே இருந்தது.

அவருக்கு மனைவியின் ஞாபகம் கிடையாது; கை, கால்கள் இல்லையே என்ற கவலை கிடையாது; அவரது எண்ணமெல்லாம் கண்ணபிரானின் திருவுருவ தோற்றம் தான்!

மன்னனும், மகாராணியும் மகாதேவனைப் பூஜிப்பதுபோல் இம்மகானையும் பூஜித்து வந்தார்கள். அவ்வப்போது, ஸ்ரீ ஜய தேவருடைய கீத கோவிந்த நாம சங்கீர்த்தனங்களைக் கேட்டு ஆனந்திப்பார். அப்பாடல்களைக் கேட்டு, கேட்டு ஹரியையும், ஹரனையும் ஆரதிக்கும் பெரும் பாக்கியம் தனக்குக் கிட்டியதே என்று பேரானந்தம் பூண்டான் மன்னன்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர், அரசரை இசையால் மனம் இளகச் செய்தார். அவ்வப்போது உயர்ந்த தத்துவ போதனைகளைச் சொல்லி மன்னனின் இதயத்தில் ஞான ஒளியை ஏற்றினார்.

மன்னன் ஸ்ரீ ஜயதேவரின் அருள்வாக்கினால் அமிர்தம் பருகினாற்போல் சந்தோஷம் கொண்டான்!

நாளடைவில் ஸ்ரீ ஜயதேவரும் அரசரும், குருவும் சிஷ்யனும் போல் ஆனார்கள். ஸ்ரீ ஜயதேவரைக் குருவாகக் கொள்ளும் பாக்கியம் தனக்குக் கிட்டியதே என்று சந்தோஷமடைந்தான் மன்னன்.

மன்னன் மாளிகையில் ஸ்ரீ ஜயதேவரின் விருப்பப்படி பூஜையும், நாமசங்கீர்த்தன பஜனையும் அதிதிகளுக்கு தானமும், போஜனமும் நடந்தவண்ணமாகவே இருந்தன.

ஒருநாள் மன்னன் ஸ்ரீ ஜயதேவரிடம், "ஸ்வாமி அடியேன் தேவரீருடைய குடும்ப நிலையைப் பற்றி அறிய பெரு விருப்பம் கொள்கிறேன்" என்று தயங்கித் தயங்கி கேட்டான்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் மன்னனின் விருப்பத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். தம்மைப் பற்றிய விருத்தாந்தங்கள் அனைத்தையும் விவரமாக எடுத்துச் சொன்னார்.

மன்னன் ஸ்ரீ ஜயதேவரிடம், "ஸ்வாமி! தேவரீருடைய கிரஹபத்தினியையும் அழைத்து வந்து ஆரதிக்க விரும்புகிறேன்.

அதற்கு மனமுவந்து அனுமதி தர வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்தான்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் குறுநகைப் புரிந்து மௌனம் சாதித்தார்.

"மௌனம் சம்மத்திற்கு அடையாளம்" என்பதனைத் தெளிவாகத் தெரிந்த மன்னன் அக்கணமே வீரர்களை அனுப்பி பத்மாவதியை அழைத்து வருவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். மன்னன் வீரர்களிடம், சுவாமியின் உடல்நிலை பற்றி எதுவும் சொல்லவேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

படைவீரர்களும் மன்னவனின் கட்டளையை சிரமேற்கொண்டு புறப்பட்டனர். அரசன் மனம் மகிழ்ந்தான்.

பல மாதங்களாக ஸ்ரீ ஜயதேவரைக் காணாமல் பத்மாவதி மிகவும் வருத்தம் கொண்டாள். கணவனின் திருவடித் தாமரைகளை நினைத்து நினைத்து நெந்து உருகினாள்.

காலையும், மாலையும் ஜகந்நாதக்ஷேத்திரம் சென்று ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தரிசித்து மனம் உருகிப் பிரார்த்தித்து வந்தாள்.

பத்மாவதியின் உள்ளத்தில், என்றாவது ஒருநாள் கணவன் திரும்பி வருவார் என்ற பரிபூரண நம்பிக்கை நிலைத்திருந்தது. திருமலையான் திருவருளால் தன் நாயகனை மீண்டும் தரிசிக்கும்படியான நல்ல பாக்கியம் தனக்கு கிட்டும் என்று திடமாக நம்பினாள்.

அன்றொரு நாள் பத்மாவதி வழக்கம் போல் வீட்டில் ஹரி பூஜையை முடித்து விட்டு வாயிற் பக்கம் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அது சமயம் கிரவுஞ்ச மன்னனுடைய படைவீரர்கள் பல்லக்கும் கையுமாக வந்து சேர்ந்தார்கள். வீரர்களைப் பார்த்ததும் பத்மாவதிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

வீரன் ஒருவன் பத்மாவதியை நமஸ்கரித்து, "அம்மணி! நீங்கள்தான் ஸ்ரீ ஜயதேவர் ஸ்வாமியின் பத்தினி என்று கருதுகிறோம்" என்றனர்.

"ஆமாம்" என்று விடையிறுத்த பத்மாவதி அவர்களிடம், "நீங்கள் யார்?" என்று ஆவலுடன் கேட்டாள்.

“நாங்கள் கிரவுஞ்ச மன்னனுடைய படைவீரர்கள்! உங்கள் நாயகன் எங்கள் அரசருடன் அரண்மனையில் தங்கி பூஜை புனஸ்காரங்களை நடத்தி வருகிறார். குருநாதர் விரும்பியதற்கேற்ப மன்னன் உங்களை அழைத்து வரப் பணித்து பல்லக்கும் கையுமாக எங்களை அனுப்பி வைத்துள்ளார்.”

பத்மாவதியின் இதயம் உவகை கொண்டது. வேதமாக உள்ளே சென்றாள். பூஜை அறையில் சுவாமியை நமஸ்காரம் செய்தாள். அத்தியந்த தேவைக்காகச் சிறிது துணிமணிகளை கைவசம் எடுத்துக் கொண்டாள். வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு பல்லக்கில் அமர்ந்து அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டாள்.

மன்னனின் மாளிகையை அடைந்தாள் பத்மாவதி. ஸ்ரீ ஜயதேவர் பூஜை மண்டபத்தில் இருந்தார். அவரைத் தரிசித்தவாறு மக்கள் போய்க் கொண்டிருந்தனர். அன்றைய காலை பூஜை முடிந்ததும் கடைசி பக்தையாக வந்தாள் பத்மாவதி.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் உயர்ந்த ஆசனத்தின் மீது அமர்ந்திருந்தார். பத்மாவதி கண்களில் நீர் மல்க கணவனின் பாதங்களில் விழ வந்தாள்.

மறுகணம் பத்மாவதி அவம் தீண்டி னாற்போலத் துடித்துத் துவண்டு தரையில் வீழ்ந்து மயக்கமுற்றாள். அதைப் பார்த்து ஸ்ரீ ஜயதேவர் உள்ளம் உருகினார்.

மனைவியை அன்போடு தூக்கி ஆரத்தழுவி அகமகிழ் கரங்கள் இல்லாத நிலையில் தமது கன்னத்திலே வழிந்தோடும் கண்ணீரைக்கூட துடைத்துக் கொள்ள முடியாத நிலையில் “பத்மாவதி! பத்மாவதி” என்று அழைத்தார்.

மன்னன் இவற்றையெல்லாம் பார்த்து மனம் பேதலித்துப் போனான். கொற்றவனால் துக்கத்தை அடக்க முடியவில்லை. விம்மியபடி அழுதான் வேந்தன்!

சற்று நேரத்தில் பத்மாவதி மயக்கம் தெளிந்தாள்.

“சுவாமி! என் கண்களையே என்னால் நம்ப முடியவில்லையே! பக்தர்கள் தஞ்சம் என்று பற்றிக் கொள்ளும் உங்கள் பாத கமலங்களை இல்லாமற் செய்தது யார்?

இரு கரங்கூப்பி அனந்தனைப் பாடிப் பரவசம் கொள்ளும் உமது தங்க மலர்க் கரங்களை வெட்டியது யார்? இது சதியா?

அல்லது விதியா? சுவாமி! உம்மை இந்த நிலையில் பார்த்தும் நான் உயிர் தாங்கி நிற்கவும் வேண்டுமா?”

பத்மாவதி பலவாறு புலம்பி குமுறிக் குமுறி அழுது புரண்டாள்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் பத்மாவதியைப் பார்த்து மன வேதனை கொண்டார். பத்மாவதி கருணை ததும்பும் அவரது விழிகளைப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையின் சக்தியால் அவளது மனதில் புத்தொளிப் பிறந்தது.

பத்மாவதி கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள். கணவனின் கண்களில் வழியும் கண்ணீரையும் துடைத்தாள்! அவரது மடிகளிலே விழுந்து குழந்தைபோல் விம்மி விம்மி அழுதாள். திருமாங்கல்யத்தைக் கண்களிலே ஒற்றிக்கொண்டாள். அவரது கழுத்திலே பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த துளசி மாலையைக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள். அவர் முன்னால் தட்டிலே வைத்திருந்த பிரசாதத்தை எடுத்து நெற்றியில் இட்டுக் கொண்டாள்.

பத்மாவதியின் ஒவ்வொரு செயலையும் பார்த்த ஸ்ரீ ஜயதேவர் அவளுக்குத் தத்துவ போதனைகளைச் செய்தார்.

“பத்மாவதி! நீ இன்னும் பச்சைக் குழந்தை யாகவே இருக்கிறாயே அம்மா! நிலையில்லாத இந்த மானிட ஜென்மத்தில் பூர்வ ஜென்மங்களுக்கேற்ப பாபபுண்ணியங்களை ஏற்றுத்தான் ஆகவேண்டும் என்பது நீ அறியாததல்லவே!”

“சத்தியமேவ ஜயதே!” என்று வாழ்ந்த முடி மன்னன் ஹரிச்சந்திரன் எவ்வளவு இன்னல்களை அனுபவித்தான்.

தர்மத்தையே பேச்சாகவும், மூச்சாகவும் கொண்ட தர்மபுத்திரன் கொண்ட துன்பம் ஒன்றா இரண்டா?

புருருவ சக்கரவர்த்தி நாடு இழந்து - மனை இழந்து நாளெல்லாம் பட்ட துயர்களைத்தான் சொல்லால் அடக்க முடியுமா?

நாடாண்ட நளன் காடாண்டு கலியால் கோரரூப மேனியைப் பெற்றுத் துன்புற்ற கதையை நீ கேட்டதில்லையோ?

ஸ்ரீமந் நாராயணனே கௌசலை குமாரனாக அவதரித்து தந்தை சொல்காக்க அரசு களைந்து

ஆரண்யம் ஆண்டு துயர்பட்ட ராமகாதையை உன்னாஷ் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லையா? அவர்களைப் போலவே இப்பொழுது நானும் எனது கர்ம பலனை அனுபவிக்கிறேன்.

நமக்கு எப்பொழுதும் போல் அவனது திருநாமாவைத் துதிப்பதற்கு நாவிருக்கிறதே அது போதாதா? அவனது க்ஷேத்திரங்களைக் கண்டு தரிசிப்பதற்கு இந்த கண்கள் இருக்கிறதே இது போதாதா? பத்மாவதி! அந்தக் கோவிந்தனைப் பஜித்துக்கொண்டே இருப்போம். நம் ஜென்மம் சாபல்யமாகும்."

பத்மாவதி பூரணமாக ஞானத்தைப் பெற்றாள் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் மனதிலே ஓரளவு அமைதி கொண்டாள்.

ஸ்ரீ ஜயதேவரும், பத்மாவதியும் அரண்மனையில் தக்க ராஜ மரியாதைகளுடன் கௌரவிக்கப்பட்டு வாழ்ந்து வந்தனர்.

அரசியார்க்குப் பத்மாவதியிடம் அளவு கடந்த அன்பும், பக்தியும் பிறந்தது. அரசியும், பத்மாவதியும் சத்விஷயங்களைப் பற்றி அடிக்கடி பேசிக்கொள்வர்.

பத்மாவதி, அரசியாருக்கு அவ்வப்போது புராணக் கதைகளைப் பற்றியும், பற்பல விரத மகிமைகளைப் பற்றியும் எடுத்துச் சொல்வாள். அவற்றையெல்லாம் கேட்டு அரசியும் ஆனந்தம் மிகக் கொள்வாள்.

இவ்வாறு அரசியும், பத்மாவதியும் ஆன்மீகத்தைப் பற்றிப் பேசி மகிழ்வதுபோல், அரசனும், ஸ்ரீ ஜயதேவரும் ஞான வழியில் மூழ்கி இருந்தனர்.

● ●

கிரவுஞ்ச மன்னன் மானிகை விழாக் கோலம் பூண்டிருந்தது! உற்சவ உற்சாகம் அரண்மனையில் காணப்பட்டது.

ஸ்ரீ ஜயதேவரின் பூஜைக்காக அரண்மனையில் பிரத்யேக மண்டபம் அமைத்து இருந்தான் மன்னன்! அலங்காரச் சிற்பங்களுடன் கூடிய அம்மண்டபத்தில் அற்புதமான பூஜை மேடை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த மேடையில் பொன் வண்ணத்துடன் கூடிய கிருஷ்ண விக்ரகமும் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

அதன் பக்கத்தில் ஸ்ரீ ஜயதேவரும், அவரது பத்தினி பத்மாவதியும் அமர்ந்து கீதகோவிந்த

கானாமிர்தத்தை வர்ஷித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மன்னனும், மகாராணியும் பக்தியில் மூழ்கியவாறு பக்கத்தில் இருந்தனர். வேத விற்பன்னர்கள் பூஜை செய்து கொண்டிருந்தனர். மேளதாளங்கள் முழங்கிக் கொண்டிருந்தன.

மண்டபத்தில் சிவனடியார்களும், வைஷ்ணவ அடியார்களும் பொங்கி நிரம்பி வழிந்தனர். பூஜை முடிந்ததும் மன்னன் பொன்னும் பொருளும் சாதுக்களுக்கும், அடியார்களுக்கும் தானம் செய்தான். பகவத் பிரசாதமும் அனைவருக்கும் வழங்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ ஜயதேவரைத் துன்புறுத்திய திருடர்கள் வைஷ்ணவ அடியார்கள் போல வேஷம் அணிந்து, "கோவிந்தா! கோவிந்தா!" என்று உதட்டளவில் கத்திக்கொண்டு சாதுக்கள் தானம் வாங்கிச் செல்லும் வரிசையில் வந்து நின்றார்கள். வரிசை நகர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

திருடர்கள் ஸ்ரீ ஜயதேவருக்கு நேராக வந்தனர். அவர் முகத்தைப் பார்த்ததும் அத்திருடர்களுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அவர்கள் பயந்தனர். "இம்முறை இவன் நம்மைப் பழிவாங்குவான்" என்று அச்சம் கொண்டனர். மெதுவாக நழுவப் பார்த்தனர்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் அவர்களை விலகிச் செல்ல அனுமதிக்கவில்லை. மன்னனிடம் சொல்லி அவர்களுக்கு அதிகப்படியான செல்வத்தை வழங்க வழி செய்தார் ஸ்ரீ ஜயதேவர்! அத்துடன் அவர்களைத் தக்க பாதுகாப்புடன் ஊரின் எல்லை வரைக்கும் எவ்வித ஆபத்தும் ஏற்படாவண்ணம் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிட்டு வருவதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்யச் சொன்னார்.

அன்று தன்னைக் கத்தியால் குத்திக் கொன்ற முத்தநாதனை, தான் உயிர் துறக்கும் தறுவாயில் தமது மெய்க்காப்பாளர்களிடம், "தத்தா! இந்த அடியார் நம்மைச் சேர்ந்தவர். இவருக்கு எந்தவித துன்பமும் நேராமல் கொண்டு போய்ச் சேர்" என்று சைவப் பிழம்பான மெய்ப்பொருள் நாயனார் நவின்றதுபோல், இன்று வைஷ்ணவப் பிழம்பான ஸ்ரீ ஜயதேவரும் மொழிந்தார்.

ஸ்ரீ ஜயதேவரின் அன்புக் கட்டளையை நிறைவேற்றினான் மன்னன்! அரசனின்

கட்டளைக்கு ஏற்பச் சேவகர்களும், திருடர்களை அழைத்துக் கொண்டு ஊரின் எல்லையில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தனர்.

அரண்மனைச் சேவகர்கள், அத்திருடர்களை நோக்கி, "புண்ணிய புருஷர்களே! எங்கள் குருநாதர் உங்களிடம் எவ்வளவு அன்பும், பக்தியும் கொண்டுள்ளார். உங்களுக்கு எத்தனை உயர்ந்த சன்மானங்களையும், ஆடை ஆபரணங்களையும் வழங்கியுள்ளார். நீங்களும் அவரைப் போல் முற்றும் துறந்த முனிவர்களா? அல்லது இக்கானகத்திலே தவம்புரியும் பெரும் தவசிரேஷ்டிகளா?" என்று பணிவன்போடு வினவினர்.

அதற்கு அக்கள்வர்கள் நயவஞ்சகத்தோடு வாய்கிழிய சிரித்தனர். அந்த பஞ்சமகாபாதகர்கள் ஸ்ரீ ஜயதேவர் மீது வீண் பழி சுமத்தினர்.

"நீங்கள் போற்றும் சுவாமிகள் ஒரு கபட சந்நியாசி. வேஷம் போட்டு ஊரை ஏமாற்றி வருகிறான். இதுபோல்தான் எங்கள் அரசனிடமும் ஆண்டிபோல் வேடம் பூண்டு, அரண்மனையிலுள்ள நவரத்னங்களைக் கவர்ந்து செல்லப் பார்த்தான். நல்லவேளை அரசனின் காவலாளிகள் இவனைக் கையும் களவுமாகப் பிடித்து அரசனிடம் ஒப்படைத்தனர்.

மன்னன் இவனைத் துண்டு துண்டாக வெட்டிப் போடும்படி எங்களுக்குக் கட்டளை இட்டான். நாங்கள் பாவ புண்ணியத்தைப் பார்த்து, இவனது கை, கால்களை மட்டும் வெட்டிவிட்டுச் சென்றோம். ஆனால்... இப்பொழுது எப்படியோ உங்கள் அரண்மனைக்குள் நுழைந்துவிட்டான். பரம ஞானியாக நடித்து உங்கள் மன்னரையும், உங்கள் நாட்டு மக்களையும் நன்றாக ஏமாற்றி வருகிறான். உங்களை எல்லாம் அந்த தெய்வம்தான் காப்பாற்ற வேண்டும்."

அத்திருடர்களின் நயவஞ்சகப் பேச்சுக்களைக் கேட்டு காவலர் திகைத்தனர். ஆனால் பொறுமைக்கு அணிகலனாக விளங்கும் பூமாதேவியால் சற்றும் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. பூமாதேவி பொறுமை இழந்தாள்.

"அட பாவிகளா! உங்களை இன்னும் நான் எனக்குப் பெரும் பாரமாக எதற்காகத் தாங்க வேண்டும்."

பூமாதேவி, அச்சண்டாளர்களைச் சபித்தாள். அன்னையின் சாபம் அக்கணமே பலித்தது!

எங்கும் பயங்கரமான குறைக்காற்று சுழன்றது; பூமி பிளந்தது. திருடர்கள் பூமிக்குள் அழுந்தி மாண்டார்கள்.

திடீரென்று பூமி பிளந்து, அவ்வஞ்சகர்கள் மண்மூடி மாண்டது கண்டு அதிசயித்தனர் வீரர்கள். சாது வேஷம் பூண்டு வந்தவர்கள், தமது குருநாதர் மீது அடாது பழி சொன்ன பாவிகள் என்பதனை உணர்ந்தனர் அவ்வீரர்கள். அவர்கள் கண்ணால் கண்ட இந்த அதிசயத்தைத் தங்கள் அரசனிடம் சொல்ல காற்றினும் கடுக விரைந்தனர்.

அரண்மனையை அடைந்த சேவகர்கள் ஸ்ரீ ஜயதேவரிடமும், மன்னனிடமும் கானகத்திலே நடந்த அத்தனை சம்பவத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் கூறினர்.

காவலர் மொழிந்தது கேட்டு ஸ்ரீ ஜயதேவரோ சஞ்சலம் கொண்டார். அரசன் சினம் கொண்டார்.

"அரசு அன்று கொல்லும்; தெய்வம் நின்று கொல்லும் என்ற மூதுரை ஒரு போதும் பொய்யாகாது! என் குருதேவரை துன்புறுத்திய இக்கொலையாளிகள் நரக லோகத்தில் சித்ரவதைப்பட வேண்டும்."

அரசனின் ஆவேச மொழிகளைக் கேட்டு ஸ்ரீ ஜயதேவர், அமைதி பொங்க, "மன்ன! நாம் அதிதிகளுக்கு அபச்சாரம் செய்த பாபத்திற்கு ஆளாகிவிட்டோம். இப்பொழுதே நாம் அக்கானகம் சென்று அந்த சாதுக்களைக் கரையேற்ற ஏதாவது வழி மார்க்கம் உண்டா என்று பார்ப்போம்" என்று கவலையோடு பகர்ந்தார்.

ஸ்ரீ ஜயதேவரின் இவ்வார்த்தைகள் அரசனைப் பிரமிக்கச் செய்தது. பகைவர்க்குத் தலைவணங்கா முடிமன்னன், இத்தவயோகிக்குத் தலைபணிந்தான்.

ஸ்ரீ ஜயதேவரின் தியாக உள்ளத்திற்கும், கருணைக்கும் தலைவணங்கினான் அரசன்! ஸ்ரீ ஜயதேவரைப் போற்றிப் புகழ்ந்து பன்முறை வணங்கினான். மெய்சிலிர்க்க கண்ணீர் சிந்தினான்.

குருதேவரின் அன்பு வேண்டுகோளை கட்டளையாக ஏற்றுக்கொண்டான் கொற்ற

வன். அரசன் ஸ்ரீ ஜயதேவரைத் தம்முடன் தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு, வீரர்கள் புடைசூழ கானகத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

கானகத்தை அடைந்த வீரர்கள் அரசர்க்கு கள்வர்கள் புதையுண்டு கிடக்கும் இடத்தைக் காண்பித்தனர். ஸ்ரீ ஜயதேவர் தேரில் இருந்து தம்மை கீழே இறக்கி விடுமாறு பணித்தார். வீரர்கள் ஸ்ரீ ஜயதேவரைக் கீழே இறக்கி விட்டனர்.

அந்த இடத்தைப் பார்த்த ஸ்ரீ ஜயதேவர், தாங்க முடியாத அளவிற்கு விசனம் கொண்டார். வேதனையால் மனம் நொந்து புலம்பினார். பகவானைப் பிரார்த்தித்தார்.

“கடவுளே! அடியேன் பொருட்டு இவ்வடியார்களை மன்னிக்கக் கூடாதா? பரந்தாமா! இவர்கள் கள்வர் அல்லர்; உன் புகழ்பாடும் பக்தர்கள். அவர்கள் திருமேனியிலே துலங்கும் சந்தன கோபிக்கும், கழுத்திலே அணிந்திருக்கும் தாமிர, துளசி மணிமாலைகளுக்கும், மேனியிலே தரித்துள்ள காவி உடைக்கும், கைகளிலே தாங்கியிருந்த தண்டம், கமண்டலத்துக்கும் அடியேன் பாழும் குழியை அல்லவா காட்டிவிட்டேன். பாற்கடல் பெருமானே! என் பிழை பொறுத்தருளும். அடியேன் இதுகாறும் செய்த தபம் அனைத்தும் வீணாயிற்றே. இனியும் நான் உயிர்வாழ வேண்டுமா? இல்லை உயிர் வாழ்வதுதான் தகுமா? தர்மமா?”

இதற்கு மேல் ஸ்ரீ ஜயதேவரால் பேச முடியவில்லை. நா குழறியது. மயங்கிய நிலையில் சாய்ந்தார். கிரவுஞ்ச மன்னன் செய்வதறியாது திகைத்தான். வெள்ளிப் பனிமலை மீது எழுந்தருளும் ரிஷபாருட மூர்த்தியைத் தோத்திரம் செய்தான்.

“கைலாசவாஸா! கருணா சாகரா! ஆலகால விஷம் உண்டு அமரர்களைக் காத்த நீலகண்டேசுவரா! உனது நமச்சிவாய மந்திரத்தைச் சிந்தையிலே கொண்டு வாழும் இவ்வெளியேனுக்கு இப்படியொரு சோதனை வரலாமா?

சர்வலோகரக்ஷகா! கங்கையும் திங்களையும் தாங்கிய சங்கரா! திருவெண்ணீற்றையும், உருத்திராக்ஷமாலையையும் நம்பி அடியேன் ஆட்சி செய்வது உண்மையானால், எனது குருநாதர் சத்தியம் தவறாத சத்புருஷர் என்பது

உண்மையானால் தர்மம் ஜயம் பெறுவதற்குப் பெருமான் பேரருள் புரிய வேண்டும்.”

மன்னன் சென்னி மீது கரம் உயர்த்தி செஞ்சடை வண்ணரைப் பலவாறு பிரார்த்தனை செய்தான்.

எங்கும் பூ மழை பொழிந்தது. வானத்திலே அருட்ஜோதி தெரிந்தது. அந்த பரமப்பிரம்ம ஜோதியின் நடுவே அகிலாண்ட கோடி பிரம்மாண்டநாயகன் - அண்டமெல்லாம் காத்தருள அண்ணாமலை ஜோதியாக காட்சி தரும் அருளாளர் - பிரணவ சொரூபி - ரிஷபாருட மூர்த்தியான சிவபெருமான் மன்னன் கண்களுக்கு மட்டும் காட்சி கொடுத்தார்.

மன்னன் நிலமதில் வீழ்ந்து பன்முறை பரமனைச் சேவித்தான். பரமன், பேரரசனைத் திருநோக்கம் செய்தார்.

“பக்தா! உன்னை அனுக்கிரகித்தோம்! உனது உயர்ந்த குருபக்தியால் உனது குருதேவருக்கு எவ்வித துன்பமும் நேராது” என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

எம்பெருமான் தமது திருக்கரத்தை ஸ்ரீ ஜயதேவரின் சிரமீது வைத்து, “ஸ்ரீ ஜய தேவா!” என்று அழைத்தார். ஸ்ரீ ஜயதேவர் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்தார். மானும் மழுவும் தாங்க கோடி சூரிய பிரகாசம் பொங்க காக்கி தரும் தில்லை அம்பலத்துப் பேரரசரைக் கண்குளிரக் கண்டு, ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார்.

சிவபெருமான், திருக்கரத்தால் தொண்டரை அனுக்கிரகித்து, “அஷ்டபதியால் அகிலலோகத்துக்கும் உய்யும் மார்க்கத்தைக் கொடுத்த பரம பாகவதா! ஸ்ரீமந் நாராயணனின் திருவருட் சிந்தையிலே வாழும் பக்தனே! நீ முன்னெவிட பன்மடங்கு தேஜஸுடன் விளங்குவாயாக. உனக்கு வேறு என்ன வரம் வேண்டும்” என்று வினவினார்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர், நா குழற, மெய் விதர் விதர்ப்ப, “ஆதி அந்தமில்லாப் பரம் பொருளே! பாலகனுக்காக காலனை வென்ற நிமலனே! நிர்மலனே! நித்திய சொரூபனே! அடியேன் பொருட்டு, பூமாதேவியின் கோபத்திற்காளான எனது அன்பிற்கினிய வர்களைக் காத்து முக்தி அளிக்க வரம் அருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

ஸ்ரீ ஜயதேவரின் பக்திக்குப் பெருமிதம் கொண்ட சர்வேசுவரன், “அன்பனே! உனது

ஆசை நிறைவேறும். மூர்க்கர்கள் முக்தி பெறுவர். உனது பக்தியின் உயர்வால் ராட்சஸ குணம் கொண்ட வஞ்சகர்களையும் காத்தோம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

எம்பெருமான், கிரவுஞ்ச மன்னனைத் திருநோக்கம் செய்து, "கிரவுஞ்ச பூபதி! குரு பக்தியால் நீ உயர்ந்துவிட்டாய். உன் குருதேவர் அருளால் உனக்கு ஸ்ரீமந் நாராயணனின் மங்கள தரிசனம் கிட்டும்" என்று திருவாய் மலர்ந்து சிவபெருமான் அந்தர்த்தியாமியானார்.

அரசனுக்கு மனத்துள் ஒரு வேதனை! தனது குருநாதர் தமக்குக் கை கால்கள் முன்போல் வரவேண்டும் என்று வேண்டாமல், இத்திருடர்களுக்கு மோகக் ப்ராப்தி வாங்கிக் கொடுத்தாரே! என்று சஞ்சலம் கொண்டான்.

பகைவனுக்கு வேண்டி பிரார்த்திக்கும் தமது குருநாதர் பொறுமையில் பூமாதேவியை விட மேலானவர் என்று மனத்திலே கொண்டான். அவரைக் கரம் தூக்கி வணங்கினான்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர், அரசரை நோக்கி, "மன்ன! என்னிலும் பக்தியில் சிறந்தவர் தாங்களே!" என்று அவருக்குத் தலைவணங்கினார்.

பிறகு அரசன், தனது குருநாதரைத் தேரில் அமர்த்திக் கொண்டு, அரண்மனைக்குத் திரும்பினான்.

சிவநேச செல்வரும், ஹரிநேச செல்வரும் தேரில் அமர்ந்து புறப்பட்ட காக்கி, சூரியனும், சந்திரனும் சேர்ந்து புறப்பட்டாற் போல் இருந்தது.

● ●

மன்னனும், ஸ்ரீ ஜயதேவரும் கானகம் சென்ற அதே சமயத்தில் அரண்மனையின் அந்தப்புரத்தில் அரசியும், பத்மாவதியும் வழக்கம்போல புராண காலத்துப் பெண்களைப் பற்றிய சம்பாஷணையில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

சதி தர்மத்தைப் பற்றி அடுக்கடுக்கான ஆதாரங்களைச் சொல்லி அரசிக்கு விளக்கம் கொடுத்துக் கொண்டே வந்தாள் பத்மாவதி.

"மகாராணி! பெண்களுக்கு கணவன் தான் தெய்வம். பதிக்குச் செய்யும் பணிவிடையே பவித்ரமான பூஜை. பதி பக்தியால் நாம் நினைத்ததைச் சாதிக்க முடியும்.

பதி பக்தியால் கணவன் உயிரை மீட்டு வந்தவள் சாவித்திரி. பதி பக்தியால் வேடனை எரித்தவள் தமயந்தி! சந்திரமதி நெருப்பை நீராக்கினாள். பதி சேவையால் பக்தி வளர்க்கும் பத்தினிப் பெண்களுக்குப் பெரும் சக்திகளும் சித்திகளும் பெருகும். அப்பெண்களுக்குத்தான் கணவன் இறந்ததும் தங்களது உயிரும் பிரியும் பெரும் பேறு கிட்டும்."

"நீங்கள் சொல்வது க்ருதாயுக, திரேதாயுக துவாபரயுக கதைகளாக இருக்கலாம். ஆனால் இக்கலியுகத்தில் இத்தகைய சக்தி பெற்ற பெண் ஒருத்தியாவது இருக்க சாத்தியம் உண்டோ? அதுவும் கணவன் இறந்ததும் தானாக உயிர் எப்படி போகும்? உடன்கட்டை ஏறினால்தான் உண்டு."

"அரசிக்கு ஏன் இந்த ஐயப்பாடு. கற்புக்கரசிகள் எல்லா யுகத்திலும் தோன்று வார்கள்! பதி இறந்த செய்தி கேட்டதும் உயிரைவிடும் பெண்கள் இல்லை என்றா கருதுகிறீர்கள்?"

"சாத்தியமாகாது என்று சொல்கிறேன்."

"அப்படி சாத்தியமாகவில்லை என்றால் அது பூரண பதி சேவையாகாது என்றுதான் பொருள். கணவன் இறந்தார் என்ற சேதி

செவிகளில் வீழ்ந்ததுமே பத்தினி பெண் உயிர் துறப்பாள்; அப்படிப்பட்ட பெண்மணிதான் சீதையாகவும், நளாயினியாகவும், சாவித்ரியாகவும் போற்றப்படும் தகுதியுடையவள் ஆவாள்! அப்படிப்பட்ட சில பெண்கள் இன்னும் வாழப் போய்த்தான் நம் நாட்டில் மாதம் மும்மாரி பொழிகிறது."

பத்மாவதியின் வார்த்தைகளிலுள்ள உண்மையான தத்துவங்களை உணர்ந்து பார்க்கச் சக்தியற்ற அரசியார், அவளது கூற்றை ஏற்க மறுத்தாள். பத்மாவதியைச் சோதித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்ற கருத்திலே கொண்டாள்.

அரசியார் எழுந்து தனது தாதியர்களிடம் ரகசியமாக ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லி விட்டு, மீண்டும் பத்மாவதியிடம் வாதம் புரிவதற்காக வந்தாள்! இருவரிடையே வாக்குவாதம் மீண்டும் ஆரம்பமானது.

இந்த சமயத்தில் அரசியின் பணிப்பெண் ஒருத்தி ரத்தக்கறை படிந்த அங்கியுடன் ஓடோடி வந்தாள்.

"அரசி! அரசி! ஆபத்து" படபடப்புடன் அரசி சொன்னதுபோல் அற்புதமான தனது நடிப்பை ஆரம்பித்தாள் அந்த பணிப்பெண்!

"பதட்டம் எதற்கு? யாருக்கு என்ன ஆபத்து? விளங்கும்படியாகச் சொல்!" அரசி அமைதியாகக் கேட்டாள்.

"காட்டிற்குச் சென்ற ஸ்ரீ ஜயதேவர் சுவாமிகள் மீதும், மன்னர் மீதும் வேங்கையொன்று பாய்ந்திருக்கிறது. மன்னர் எப்படியோ தப்பித்துக் கொண்டார். ஆனால் பாவம் குருநாதர் கைகால்கள் இல்லாதவர் பாருங்கள். வேங்கையிடம் வசமாக மாட்டிக் கொண்டார். வேங்கை அவரைக் கொன்று விட்டதாம். இதோ அவர் அணிந்திருந்த ரத்தக்கறை படிந்திருக்கும் அங்கி!"

அரசி துடிப்பவள் போல் நடித்தாள். பத்மாவதி ஆசனத்தைவிட்டு துள்ளி எழுந்தாள்!

"என் நாதர் என்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற பிறகு நான் மட்டும் உயிர்வாழ வேண்டுமா? கடவுளே! நான் பதிக்குத் தவறாது சேவை புரியும் சதியாக இருந்தால் இப்பொழுதே எனக்கு மோகஷப் பிராப்தியை அருளும்" என்று வேண்டினாள் பத்மாவதி!

அக்கணமே பத்மாவதியின் ஆவி பிரிந்தது! ஜெகஜோதியாக மாறி வானிலே சென்றாள்.

இக்காட்சியைக் கண்டு அரசி அதிர்ச்சி அடைந்தாள்.

பத்மாவதியின் பதி சேவையைச் சோதிக்கச் சூழ்ச்சி செய்து, தான் தீராத பழிக்கு ஆளாகி விட்டதனை எண்ணிக் கலங்கினாள். அரசியார் தன்னை பிரம்மஹத்திதோஷம் பற்றிக்கொண்டு விட்டதே என்றெண்ணி செய்வதறியாது நிலைகுலைந்து நின்றாள்!

அதுசமயம் அரண்மனை அந்தப்புரத் திலிருந்து வானத்திலே சென்ற ஜோதியைப் பார்த்த சில அந்தண சிரோன்மணிகள், அந்தப்புரத்தில் என்ன நடந்தது என்பதனை அறியும் பொருட்டு அரண்மனைக்கு ஓடோடி வந்தனர். அவர்கள் தாங்கள் வானிலே கண்ட அதிசயத்தைப் பற்றி அரசியிடம் கூறினர்.

அரசியார் நடந்த தவற்றைச் சொல்லி, சொல்லி கதறி அழுதாள்.

அதற்கு அந்த பக்த சிரோன்மணிகள், "தாயே! உங்கள் விளையாட்டு விளையாகி விட்டது பார்த்தீர்களா! இதற்காக நீங்கள் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளாதீர். ஸ்ரீ ஜயதேவர் சுவாமிகள் வந்ததும் அவரிடம் உண்மையைச் சொல்லி பிரார்த்தனை செய்யுங்கள். அவர் தமது சக்தியால் குரு பத்தினியை உயிர்பெற்று எழச் செய்வார்" என்றனர்.

அந்தணர்களின் வாக்கைக் கேட்டு சற்று அமைதி கொண்ட அரசியார், பத்மாவதியின் உடலை ஓர் அறைக்குள் வைத்து பத்திரப் படுத்தி வைத்தாள்.

● ●

அரண்மனையை நோக்கி, ஸ்ரீ ஜயதேவருடன் வந்து கொண்டிருந்த மன்னனின் செவிகளில் அரண்மனையில் நடந்த சம்பவம் எட்டியது. மன்னன் கடும் புலியாக மாறினான்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் அந்நிலையிலும் அமைதியாகவே இருந்தார். நடப்பதெல்லாம் ஸ்ரீமந் நாராயணனின் அருட்செயல் என்று கருத்தில் கொண்டார். இருந்தும் அவரால் பத்மாவதி மறைந்த துக்கத்தை அடக்கிக்கொள்ள முடியாமல் வருத்த முற்றார்.

அரண்மனை அடைந்ததும் அரசன் ஆத்திரத்தோடு அரசியிடம் சென்றான். காவலர்கள்

சுவாமிகளை, பத்மாவதியின் உடலை வைத்திருக்கும் அறைக்கு தூக்கிச் சென்றார்கள்.

பத்மாவதியின் முகத்தைப் பார்த்ததும் சுவாமிகள் கதறி அழுதுவிட்டார்.

“பத்மாவதி! என்னை விட்டுப் பிரிந்து விட்டாயே! பதி சேவையால் மகா பத்தினியாக விளங்கிய என் பிரிய சொரூபினியே! என்னைப் பிரிந்து போய் விட்டாயே! ஸ்ரீமந் நாராயணனின் தரிசனத்தைப் பெற்றவனே! எனக்கு தாரமாகவும், தாயாகவும் இருந்து கண்ணின் இமைபோல் என்னைக் காத்த என் கண்மணியே! என்னோடு சேர்ந்து பஜ கோவிந்த நாமங்களை ஆடிப் பாடுவாயே! இனி எப்படி உன் இனிமையான இசை இன்பத்தையும், ஆடல் அழகையும் நான் காண முடியும்?”

பத்மாவதியின் அறையில் ஸ்ரீ ஜயதேவர் இவ்வாறு புலம்பி அழுது கொண்டிருக்க, அரசியின் அறைக்குச் சென்ற அரசன், அரசியின் முகத்தைப் பார்த்ததுமே பொங்கி எழுந்த கோபத்தின் வேகத்தினால் ரத்தக் கொதிப்பு ஏற்பட்டு மயக்கமுற்றுக் கீழே விழுந்தான்.

மன்னன் மயக்கமுற்றதைக் கேள்வியுற்று, ஸ்ரீ ஜயதேவர் துடித்தார். மன்னன் இருக்கும் அறைக்கு தூக்கிக் கொண்டு செல்லப்பட்டார்.

அரசியார், சுவாமிகளின் முன்னால் வீழ்ந்து கதறினாள். அதற்குள் அரண்மனை வைத்தியர்கள் விரைந்தனர். அரசனின் மயக்கத்தைத் தெளியச் செய்தனர். அரசியார் நிலை தடுமாறி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

மயக்கம் தெளிந்த அரசன் தமது பக்கத்தில் சோகமே உருவாக - அழுது அழுது சிவந்த கண்களுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் ஸ்ரீ ஜயதேவரைக் கண்டான். இருகரம் தூக்கி தொழுதான். மறுகணம் மனைவியைப் பார்த்தான்.

அரசன் ஆவேசமாக உடைவாளை உறையில் இருந்து உருவி எடுத்து அரசியை வெட்டப் போனான்.

“என் குருதேவா! அடைக்கலம்” அலறினாள் அரசியார்!

ஸ்ரீ ஜயதேவர், “அரசே!” என்று அலறிய வாறு தமக்கு கால்கள் இல்லை என்பதனை உணராமல் உணர்ச்சிவசப்பட்டு மன்னரைத் தடுக்க முயற்சித்தார்.

ஸ்ரீ ஜகந்நாதப் பெருமான், ஸ்ரீ ஜயதேவருக்குக் கை, கால்களைக் கொடுத்துக் கடாசுடித்தார்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் கம்பீரமாக எழுந்து நின்று அரசனைத் தடுத்தார்.

அரசன் குருதேவரைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி” என்று அவரது பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டான்.

அரசியும் ஸ்ரீ ஜயதேவர் பாதங்களில் சிறகொடிந்த பறவைபோல் வீழ்ந்தாள்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் கரம் தூக்கி பகவானைத் தொழுதார். கரம் தொட்டு அரசனை எழுப்பினார். அரசியும் எழுந்தாள். மூவரும் பத்மாவதியின் உடல் இருக்கும் அறைக்குச் சென்றனர்.

பத்மாவதியைப் பார்த்துப் பார்த்து மனம் வருந்திய ஸ்ரீ ஜயதேவர், தசாவதார வைபவங்களைச் சொல்லும் சுந்தர சுலோகங்களால் ஸ்ரீமந் நாராயணனைச் சேவித்தார்.

மச்சாவதாரம் எடுத்த மாயவனை வாத்ஸல்யத்தோடு துதித்தார்.

கூர்மாவதாரம் எடுத்தவனை தம் குறை பகர்ந்து கோடி முறை கூவி அழைத்தார்.

வராஹவதாரம் எடுத்து பூமியை முன்போல் நிமிர்த்திய ஸ்ரீமந் நாராயணனை வரம் தருவாய் என்று பிரார்த்தித்தார்!

நரசிம்ம அவதாரம் எடுத்து பிரஹ்மாதனைக் காத்த கருணாமூர்த்தியிடம் தமது பத்மாவதிக்கு உயிர்பிச்சை கேட்டார்.

வாமனனாக வந்து மாவலியிடம் மண் கேட்ட மணிவண்ணனிடம் ஆதரவற்ற ஓர் அபலைப் பெண்ணுக்கு வாழ்வு தரலாகாதா? என்று இறைஞ்சினார்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ ஜயதேவர் மெய்மறந்து இசை அமுதத்தால் அச்சுதனை பிரார்த்தனை செய்தார்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன் வைஷ்ணவ பிராமணனாக திருவுருவம் தாங்கி, திருமேனியில் திருமண், ஸ்ரீ சூர்ணம் துலங்க வனமாலை வெண்பட்டு அணியப் பெற்று அருட்புலனாய் எழுந்தருளினார்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் பக்தி பரவசத்தால் நாம சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டே இருந்தார்.

அந்தணர் அவரது மேனியைத் தொட்டு, "ஸ்ரீ ஜயதேவா! என்ன வரம் வேண்டும்?" என்று குழலைப் பழிக்கத் திருவாய் மலர்ந்தார்.

"ஸ்ரீ நாராயணா! பண்டரிநாதா! திருவேங்கடநாதா! உன் பாதார விந்தங்களை அடையும் சரணாகதி ஒன்றைத் தவிர இந்த எளியேனுக்கு வேறு என்ன வரம் வேண்டும்?" ஸ்ரீ ஜயதேவர் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்தார்; மன்னனும், அரசியும் வீழ்ந்து வணங்கினர்.

அந்தணராக வந்த அனந்தன் திவ்ய தேஜஸ் நிறைந்த சொரூபத்துடன் சங்கு சக்ர கதா பாணியாக காட்சி கொடுத்தார்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஸ்ரீ ஜெயதேவரைத் திருநோக்கம் செய்து, "உத்தமசீலனே! என் அன்புத் தொண்டனான நீ மனம் வைத்தால் பத்மாவதி உயிர் பெற்று எழமாட்டாளா என்ன? ஒருவேளை அவ்வாறு நீ எழுப்பினால் 'தான்' என்ற அகந்தையால் நீ செய்தாய் என்ற பழிச் சொல் உன்னை வந்து சேருமோ என்றுதானே என்னை, உன் கானாமிர்தத்தால் அழைத்தாய்!" என்று கேட்டவாறு ஸ்ரீமந்

நாராயணன் அருட்பார்வையால் பத்மாவதியைத் திருநோக்கம் செய்தார். பத்மாவதி உறங்கி எழுபவள் போல் எழுந்தாள்.

அந்த அறையில் வேணு கானம் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

பூ மழையாகப் பொழிந்தது!

ஸ்ரீ ஜயதேவரும், பத்மாவதியும் தம்பதி சமேதராய் ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் கண்குளிர சேவித்துக் கொண்டே இருந்தனர்.

"ஸ்ரீ ஜயதேவா! உன் சுலோகங்கள் ஜகம் புகழும். எனக்கு விருப்பமான அத்தனை கேஷத்ரங்களிலும் உன் கீர்த்தனங்கள் பக்தி மழை பொழியும். என் சாந்நித்யம் கொண்ட குருவாயூர் கேஷத்ரத்திலும் உன் அஷ்டபதி சுலோகங்கள் அங்கீகரிக்கப்படும்.

கிரவுஞ்ச பூபதி! நீயும் பூவுலகில் பல்லாண்டு வாழ்வாய். உங்கள் இருவருடைய தபஸும், நட்பும் ஹரனும் நானும் ஒன்றே என்ற தத்துவத்தை உலகிற்கு உணர்த்தும்!" அனந்தன் அந்தர்த்தியாமியானார்.

திருமால் அடியாரும் திருசடைப் பெருமான் அடியாரும் ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கினர். அரசியார் பத்மாவதியின் திருப் பாதங்களைப் பன்முறை நமஸ்கரித்தாள்.

கிரவுஞ்ச மன்னன், அரண்மனையில் ஹரிக்கும் அரனுக்கும் விண்ணவர் வியக்கும் வண்ணம் விழாக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தான்.

கிரவுஞ்ச பூபதியின் மானிகையில் ஸ்ரீ ஜயதேவரும், பத்மாவதியும் சந்தோஷமாக வாழத் தொடங்கினர்.

எம்பெருமான் பேரருளால் அவர்களுக்கு ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். குழந்தை பிறந்த வைபவத்தை, மன்னன் அதி அற்புதமாகக் கொண்டாடினான். புத்திரனும் அரசு போகத்துடன் வளரலானான்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் சுவாமிகள் இல்லற இன்பத் தோடு இகபர இன்பத்தையும் அடைவதற்காக பக்தியையே மார்க்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

அன்று குருவாயூரிலே நாராயண பட்டதிரி நாராயணீயம் என்னும் கிரந்தத்தை இயற்றி னாற் போல் இன்று நாராயண சாஸ்திரியின் தவப்புதல்வன் - ஸ்ரீமந் நாராயணனின்

திருவருளைப் பெற்ற ஸ்ரீ ஜயதேவர் - ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் அவதார வைபவங்களை விளக்கும் பாகவத கிரந்தத்தை எளிய இனிய நடையில் அனைவரும் படித்து உணரும் வண்ணம் இயற்றினார்.

அந்த கிரந்தத்தை, கிரவுஞ்ச மன்னனின் அரசவையில் அரங்கேற்ற திருவுள்ளம் கொண்டார் சுவாமிகள்!

சுவாமிகளின் விருப்பத்தை ஈடேற்ற ஈடில்லா மகிழ்ச்சி கொண்டான் மன்னன். அக்கணமே அரங்கேற்றத்திற்கு ஆவன செய்தான்.

ஓர் மங்களகரமான முகூர்த்த நாளில் அரங்கேற்ற வைபவம் ஆரம்பமானது. அரண்மனை அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மேளதாளங்கள் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. பூஜைகளும், வேத கோஷங்களும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. அரசவையிலே பண்டிதர்களும், பரம ஞானியர்களும் அறம் மறவா அந்தணர்களும் கூடியிருந்தனர்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் இயற்றிய கிரந்தம் தங்க தட்டில் வெண்பட்டு விரித்து அதன் மீது வைக்கப்பட்டிருந்தது. தூப தீபம் காட்டி பூஜை செய்தனர். ஸ்ரீ ஜயதேவர் அந்த கிரந்தங்களை மன்னன் திருக்கரங்களால் பெற்றுக் கொண்டான்.

அரங்கேற்ற வைபவம் இவ்வாறு ஆரம்பமாகும் தருணத்தில் ஓர் அந்தண சிரேஷ்டர் அரசவைக்கு வந்தார்.

"கிரவுஞ்ச பூபதி! உனக்கு சர்வ மங்களம் உண்டாகட்டும்."

"சுவாமி எங்கிருந்து வருகின்றீர்கள்?"

"எனது வாசஸ்தலம் பிருந்தாவனம். நான் சகலகலா வல்லவன்! வேதவிற்பன்னன்! கிரந்த பாஷையின் வியாகரணம் முதலிய வற்றில் இந்நாள் பரியந்தம் பலரோடு விவாதித்து வெற்றி கண்டவன்.

இப்பொழுது எம்மோடு வாதம்புரிய எந்த வேதாந்தியும் துணிந்து வருவதில்லை. அந்த சமயத்தில் நான் ஸ்ரீ ஜயதேவர் மகாபண்டிதர் என்று கேள்விப்பட்டேன். அவருடன் தர்க்க வாதம் புரிவதற்காக இப்பொழுது வந்துள்ளேன்."

அந்தணரின் மொழி கேட்டு ஸ்ரீ ஜயதேவர் அவை அடக்கத்துடன் முன்வந்து, "ஸ்வாமி!

அடியேன் நாமம்தான் ஸ்ரீ ஜயதேவர் என்பது! நீங்கள் நினைப்பது போல நான் பெரும் பண்டிதன் அல்லன். உமது பாத சேவைக்காக தவம் கிடக்கும் அடியார்க்கடியேன்" என்று விண்ணப்பித்தார்.

"பணிவான வார்த்தைகளால் என்னைத் தணிய வைத்துவிடலாம் என்று மட்டும் எண்ணாதே! நீ அரை குறையாக வித்தையைக் கற்றுவிட்டு அனைத்தும் தெரிந்த மாபெரும் வியாகரண பண்டிதன் போல் ஆடிவரும் நாடகத்தை இந்த அவையறிய அம்பலப் படுத்தப் போகிறேன்."

"பெருமானே! நான் சிறியவன். என்னை ஒரு பொருட்டாகக் கொண்டு வாதம் புரிவதாகச் சொல்வது வேதனைக்குரியது. நான் பெரும் வியாகரண பண்டிதன் அல்ல. எனக்குத் தெரிந்த அளவு ஆயர்பாடி கண்ணனின் ஆனந்த லீலைகளைப் பாடியுள்ளேன். இதோ அந்த கிரந்தம். பரிசோதித்து என்னைப் பெருமைப்படுத்தவும்."

"உமது கிரந்தம் எனது மூல நூலின் சுலோகங்களைப் பார்த்து வரிக்கு வரி அப்படியே எழுதப்பட்டுள்ளது. இன்று நீ எழுதியதாகச் சொல்லி அவையோரையும், அரசனையும் ஏமாற்றப் பார்க்கிறாய்! என் வார்த்தைகளில் ஐயம் இருப்பின் யாம் அந்தச் சுலோகங்களைச் சொல்கிறோம். நீரும் மற்ற சில பண்டிதர்களும் உமது கிரந்தத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து பாருங்கள்."

அந்தணர் சுலோகங்களைப் பாடிக்கொண்டே வந்தார். அவையிலுள்ளோர் அதிசயித்தனர்.

மன்னன் மெய்ம் மறந்தான்.

மோஹினியாக வந்தவன் - மோகக் குழல் இசைத்தவன் - கோவர்த்தனக் குன்றைக் குடையாகப் பிடித்தவன் - குவலயம் காத்தவன் - தன் நாமத்தையே சங்கீர்த்தனம் செய்து அற்புதத் திருவிளையாடல் புரிந்து கொண்டிருந்தான்.

அவனது திருவிளையாடலைக் காண சிவபெருமான் பிரச்சன்னமானார்.

அந்தணராக வந்தவர் தன்னை ஆட்கொண்டருளிய லோக நாயகனான ஜனார்த்தனர் என்பதனைத் தெரிந்து கொண்டார் ஸ்ரீ ஜயதேவர்!

அது சமயம் சிவபெருமான், "மதுகுதனா! உன் பக்தனை எதற்காக இன்னும் இப்படி சோதிக்கிறாய்?" என்றார்.

அந்தணராக வந்தவர் மாயமாக மறைந்தார். அசரீரியாக தமது ஆசையை மொழிந்தார்.

"ஸ்ரீ ஜயதேவா! உனது இந்த திவ்ய பாகவத கிரந்தத்தை நானே அவையறிய அரங்கேற்றம் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டோம். உனது கிரந்தத்தால் நான் என்னையே மறந்தேன். உனது கிரந்தத்தின் முதல் அத்தியாயத்தைப் படித்தாலே பாகவதம் முழுவதும் படித்த பலன் உண்டாகும்."

ஸ்ரீமந் நாராயணனும், சிவபெருமானும் கிரந்தம் இயற்றிய ஸ்ரீ ஜயதேவருக்கும், அதனை அரங்கேற்றப்போகும் மன்னனுக்கும் திவ்ய தரிசனம் கொடுத்து அந்தர்த்தியாமி ஆயினர்.

"ஸ்ரீ ஜயதேவர் வாழ்க! மன்னர் வாழ்க!" என்ற கோஷம் விண்ணை முட்டியது.

ஸ்ரீமந் நாராயணனால் அநுக்கிரஹம் பெற்ற ஸ்ரீ ஜயதேவரின் கிரந்தத்தை அரசன் அவையிலே அரங்கேற்றம் செய்தான்.

யானை மீது சுவாமிகளை எழுந்தருளச் செய்து மேளதாள இன்னிசை முழக்கங்களுடன் திருஉலா வரச் செய்து கௌரவித்தான் மன்னன்! சுவாமிகளுக்கு எடைக்கு எடை பொன்னும், மணியும் கொடுத்து கௌரவித்தான்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் சுவாமிகளின் பாகவத கிரந்த அரங்கேற்றத்தைப் பல நாட்கள் பெருவிழா போல் கொண்டாடினான் வேந்தன்!

சகல சௌபாக்கியங்களையும் தரும் பாகவத கிரந்த சங்கீர்த்தனங்கள் இன்றும் எங்கும் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன.

● ●

கிரவுஞ்ச நகரத்தின் ஒவ்வொரு வீதியிலும் ஸ்ரீ ஜயதேவரும், அவர்தம் அடியார்களும் ஆனந்தமாக இசைக் கருவி களை மீட்டி, அஷ்டபதி சுலோகங்களையும், பாகவத கிரந்தத்திலுள்ள சுலோகங்களையும் பாடி பரவசமுற்றனர்.

ஸ்ரீமந் நாராயணனின் கிருபாகடாக்ஷத்துடன் பாகவதம் அரங்கேற்றிய ஸ்ரீ ஜயதேவர்,

தமது மனைவியோடு சேர்ந்து இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்தி வந்தார்.

பகவத் கைங்கரியத்தில் தம்மை முழுக்க முழுக்க அர்ப்பணித்தார் ஸ்ரீ ஜயதேவர்! கீதகோவிந்த காவியத்தை ஸ்ரீ ஜயதேவர் இசையோடு பாடுவார்; மனைவியார் பதம் பிடித்து நளினமாக ஆடுவாள். இருவரும் ஆடிப்பாடி அனந்தனை ஆராதித்தனர்.

கீதகோவிந்த சங்கீர்த்தனம் செய்யும் ஒவ்வொரு தருணத்திலும் ஸ்ரீ ஜயதேவருக்கு ஓர் ஐயப்பாடு எழும்!

இராதையின் திருவடிகளைக் கண்ணன் திருமுடி மீது வைக்கும்படி, பாடிய அடிகளில் பொருள் குற்றமும், பகவத் நிந்தனையும் இருக்குமோ என்று அன்று ஏற்பட்ட ஐயப்பாடு இன்னும் அவரது உள்ளத்தில் உறுத்திக் கொண்டதான் இருந்தன.

ஸ்ரீ ஜயதேவர், மனைவியிடம் இதைப் பற்றிக் கூறினார்!

"அந்த அடிகளைத்தான் எம்பெருமான் அன்றைக்கே அங்கீகாரம் செய்து ஏட்டுச் சுவடியில் எழுதிவிட்டுச் சென்றாரே" என்றாள் கிரஹபத்தினி!

"இருந்தும் எனக்கு அதனை பண்டிதர்கள் வாழும் காசி மாநகரம் சென்று, பண்டிதர்களைக் கலந்து ஆலோசிக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது."

"உங்கள் விருப்பம் எதுவோ அவ்வாறே செய்யும்."

பத்மாவதி இவ்வாறு மொழிந்ததும் ஸ்ரீ ஜயதேவர் தமது விருப்பத்தை வேந்தனிடம் கூறினார். வேந்தன் பூரணமாக சம்மதித்தான். ஸ்ரீ ஜயதேவருடன் காசிக்குப் புறப்படுவதற்கும் தயாரானான்.

ஒரு முகூர்த்த நந்நாளன்று மன்னனும், ஸ்ரீ ஜயதேவரும் கீதகோவிந்த கிரந்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு காசிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

கங்கையிலே இரு அருட்செல்வர்களும் தூய நீராடினர். காசியிலே கோயில் கொண்டுள்ள விசுவநாத சுவாமியையும், விசாலாக்ஷியையும் தரிசித்து வழிபட்டனர். காசியில் உள்ள ஓர் மடத்தில் மன்னனும், ஸ்ரீ ஜயதேவரும் தங்கினர்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் காசி விசுவநாதரின் தரிசனத்தையே கருத்தில் கொண்டவராய் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். காசி விசுவநாதர் அவரது கனவிலே எழுந்தருளினார்.

"உன் அமுத மொழியால் என் மீது ஐந்து அஷ்டகங்களைப் பாடுவாயாக! அந்த ஐந்து அஷ்டகத்தின் மகிமையால் உனது ஐயத்தை அகற்றுவோம்."

திருவாய் மலர்ந்த திருசடைப் பெருமான் அந்தர்த்தியாமியானார். ஸ்ரீ ஜயதேவர் திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டார். அதற்குள் பொழுதும் புலர்ந்தது!

இரவு கனவிலே எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய அற்புதத்தை ஸ்ரீ ஜயதேவர் மன்னரிடம் விளக்கிக் கூறினார். மன்னனுக்கு மகிழ்ச்சி பொங்கியது!

இருவரும் கங்கையிலே நீராடி, காசி விசுவநாத சுவாமிகளை வில்வ தளத்தால் பூஜை செய்தனர்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் கோயில் மண்டபத்திலே அமர்ந்து விஸ்வநாத சுவாமியின் அருளோடு ஐந்து அஷ்டபதிகளை மிக அற்புதமாக இயற்றினார்.

மன்னரிடம் படித்துக் காண்பித்தார். மன்னனுக்கு பரம சந்தோஷம்! இப்பேர்ப் பட்ட ஒரு புண்ணிய சீலரை குருவாகப் பெறும் பேறு பெற்றோமே என்று பெருமிதம் கொண்டான் மன்னன்.

அது சமயம், பெரும் பண்டிதர் ஒருவர் காசி மாநகரத்து பண்டிதர்கள் பலரும், தமது மாணாக்கர்களும் புடைசூழ வந்து கொண்டிருந்தார். அவர்களை மன்னனும், ஸ்ரீ ஜயதேவரும் கண்டனர்.

முன்னால் வந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு மாணவன் வாயிலாக, அப்பண்டிதரின் நாமம், "சந்தேக நிவர்த்தி குடார பண்டிதர்" என்பதைத் தெரிந்து கொண்டனர் ஸ்ரீ ஜயதேவரும், மன்னரும்!

ஸ்ரீ ஜயதேவர் வேகமாகச் சென்று அவரை எதிர் கொண்டழைத்து வரவேற்றார்.

திருஞான சம்பந்தருடன் புனல் வாதம் செய்ய வந்த சமணர்களைப்போல், இந்த பண்டிதர் கூட்டமும் வந்ததும் வராததுமாக ஸ்ரீ ஜயதேவரைப் புனல் வாதத்திற்கு அழைத்த

னர். குடார பண்டிதர் தம்முடன் வந்த பண்டிதர்களைப் பார்த்துப் பேசலானார்!

"மகர் பண்டிதர்களே! இவன்தான் ஸ்ரீ ஜயதேவர் என்பவன். மனதில் தான் மகா மேதை என்ற எண்ணம் கொண்டவன். தப்பும் தவறுமாக சுலோகங்களைச் சொல்வதில் வல்லவன். இவன் நல்ல காலம் இவனுக் கென்று ஒரு ஏமாளி அரசன் கிடைத்தான். இவன் ஒரு பாகவதம் பாடியிருக்கிறானாம். அதை எப்படி அங்கீகரிக்க முடியும்.

அதனால் இவனது கீதகோவிந்த சுலோகங்களை கங்கை பிரவாஹத்தில் எறிவோம். கங்காதேவி ஏற்றுக்கொண்டால் நாமும் இவனைப் பண்டிதன் என்றும், இவனது கிரந்தங்கள் அனைத்தும் உண்மையானது என்றும் அங்கீகரிப்போம்! கங்காதேவி ஏற்க மறுத்தால் அந்த கிரந்தங்களோடு சேர்ந்து இவன் பாடியுள்ள பாகவத கிரந்தங்களையும் கங்கையில் வீசிவிடுவோம்."

"இதென்ன புதுக் குழப்பம்?" என்று மன்னன் மருட்சி கொண்டான். ஆனால் ஸ்ரீ ஜயதேவர் இதற்கு சம்மதித்தார்.

குடார பண்டிதர், ஏட்டுச் சுவடிகளை ஸ்ரீ ஜயதேவரிடம் இருந்து வாங்கி, கங்கை பிரவாஹத்தில் வீசி எறிந்தார்.

பாபத்தைப் போக்கி, புண்ணியத்தை அருளும் லோகநாயகியான காசி விசாலாக்ஷி, பால்ய ரூபத்தில் கங்கையில் தோன்றினாள்.

வெண் துகில் உடுத்து, அணி ஆபரணம் துலங்க பாதச் சிலம்புகள் ஒலிக்க - திரு நெற்றியிலே குங்குமம் பிரகாசிக்க கையிலே ஸ்ரீ ஜயதேவரின் அமுதகிரந்தங்களை ஏந்திக்கொண்டு, பண்டிதர்கள் முன்னால் பிரச்சன்னமானாள்.

குடார பண்டிதர் கோபம் கொள்பவர் போல பாவனை செய்தார்.

"கங்கா தேவி! இந்த குடார பண்டிதரை எதிர்த்து நிற்பது எதற்காக? இவன் கீத கோவிந்தத்தில் ராதாவைப் பற்றி அபச்சாரமாக பாடியிருக்கிறான். அதை நீ ஏற்கலாம். ஆனால் அந்த கண்ணன் ஏற்கமாட்டான். அதனால் இந்த கிரந்தத்தை கிருஷ்ணார்ப்பணம் என்று சொல்லி மீண்டும் கங்கையில் வீசப்போகிறேன்" என்றார்.

அப்பொழுது மாணிக்க கிண்கிணி ஆர்ப்ப, பன்மணி முத்து மாலைகள் வைஜயந்தி வன மாலைகள் ஜொலிக்க காட்சி அளித்த கண்ணன், சப்பாணி கொட்டிக் களித்த முத்து மணிகள் பதித்த வளையல்கள் அணிந்த மென் திருக்கரம் நீட்டி கங்காதேவியிடம் இருந்து ஏடுகளைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

கீத கோவிந்த கிரந்தத்தை கண்களிலே ஒற்றிக்கொண்டு ஸ்ரீ ஜயதேவரிடம் அன்போடு கொடுத்தார்.

குடார பண்டிதராக வந்த காசி விசுவநாதரும், அவருடன் மாணாக்கர்களாகவும், பண்டிதர்களாகவும் வந்த சிவகணத்த வர்களும் மறைந்தனர்.

அந்த இடத்தில் ஸ்ரீ விசாலாக்ஷி சமேதராய் விசுவநாதப் பெருமானும், ராதா சமேதராய் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் கோடி சூரிய பிரகாசத்துடன் எழுந்தருளியிருந்தனர். மன்னனும் ஸ்ரீ ஜய தேவரும் கண்குளிர கண்டு களித்தனர்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் செம்பவள வாய் திறந்து, "ஜயதேவா! உனது கீத கோவிந்தங்களைக் கேட்க கேட்க என் ராதையின் தளிர்ப்பாதம் என் சென்னி மீது ஸ்பரிசித்த சுகத்தைப் பெற்றேன்" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் சந்தோஷம் மிகக் கொண்டு, கண்ணபிரானை, "கோபியர் கொஞ்சம் ரமணா! கோபால கிருஷ்ணா! குன்றைக் குடைப்பிடித்துக் கோகுலம் காத்த கார்முகில் வண்ணா! பண்வாய் இடைச்சியரைப் படாதபாடு படுத்திய பரந்தாமா! மண்ணை வாயில் உண்டு அண்ட சராசரங்களையும் செம்பவள வாய்தனில் காட்டி அருளிய மணிவண்ணா! ஆலிலை துயின்ற தாமோதரா!" என்றெல்லாம் பலவாறு தோத்திரம் செய்து, நேத்திரங்கள் நீரைச் சொரிய மெய்யுருகி நின்றார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் மனம் குளிர்ந்தார். ஸ்ரீ ஜயதேவரைத் திருநோக்கம் செய்து, "உனது கீதகோவிந்த சுலோகங்களால் யாம் புளகாங்கிதம் அடைந்தோம். உனது இந்த அஷ்டபதி சுலோகங்கள் எங்கும், எப்பொழுதும் பக்தர்களால் பாடப்படும்.

இத்தகைய தேன்மதுர கீதங்களைப் பாடுவோரும், படிப்போரும், எழுதுவோரும் எமது ப்ரீதிக்குப் பாத்திரமாவர். அவர்கள் இம்மையிலும், மறுமையிலும் சகல சௌபாக்

கியங்களையும் பெறுவர்": என்று திருவாய் மலர்ந்து அவரது கிரந்தத்திற்குப் புகழ் ஆரமும், மணி மகுடமும் சாத்தி மேலும் மேலும் அவருக்கு அருள் பாலித்தார் எம்பெருமான்!

அன்பு அடியார்கள் ஆண்டவனை அநேக கோடி தண்டம் சமர்ப்பித்து பேரின்ப கடலுள் மூழ்கினர். எம்பெருமான் பக்தர்களுக்குப் பேரருள் புரிந்து மறைந்தார்.

மன்னனும், ஸ்ரீ ஜயதேவரும் காசி மாநகரில் சிலகாலம் தங்கி இருந்து, காசி விசுவநாதரையும், அன்னபூர்ணேசுவரியையும் வழிபட்டு வந்தனர்.

பின்னர் ஒரு நந்நாளில் அங்கிருந்து புறப்பட்டு பற்பல திருத்தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டே இருவரும் கிரவுஞ்ச தேசத்தை வந்தடைந்தனர்.

பத்மாவதியும், அரசியாரும் ஸ்ரீ ஜயதேவரையும், அரசரையும் வரவேற்று பகவத் பிரசாதங்களைப் பெற்றுப் பெருமிதம் பூண்டனர்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர், மன்னர்க்கு குருவாக அமர்ந்து பிரம்ம தத்துவத்தைப் பற்றி உபதேசித்தார்.

பதினெட்டு புராணத்தின் வைபவங்களைச் சொல்லி, மன்னர்க்கு ஆன்மீகப் போதனைகளைச் செய்தார் ஸ்ரீ சுவாமிகள்.

மன்னரும், ஸ்ரீ ஜயதேவரும் மீண்டும் பற்பல திருத்தலங்களைத் தரிசிக்கப் புறப்பட்டனர்.

தமிழ்நாட்டில் உள்ள பல புண்ணியக்ஷேத்ரங்களை தரிசித்துக் கொண்டே, கேரளத்திலுள்ள குருவாயூர் க்ஷேத்ரத்தை வந்தடைந்தனர்.

குருவாயூரப்பனின் நிர்மால்ய தரிசனம் தொடங்கி சந்தனகாப்பு, ஆடை ஆபரணங்களுடன் கூடிய விசுவரூப தரிசனத்தைக் கண்டு களித்தனர்.

தைலாபிஷேகத்தையும், வாகை சாத்தலையும் கண்குளிரக் கண்டு களித்தனர்.

தொடர்ந்து ஓடைக் குழல் ஊதும் உண்ணி கிருஷ்ணனின் பால்வடியும் முகத்தைக் கண்டு பேரானந்தம் பூண்டனர். உஷக் கால பூஜையைப் பார்த்துப் பார்த்து கண்களில் நீரைச் சொரிந்தனர்.

குருவாயூரப்பன் திருமுடியில் மயிர் பீலி - நெற்றியிலே கஸ்தூரி - திலகம், திரு அரையிலே பொன் அரைநாண், திருக்கரங் களிலே ஓடக்குழல், மஞ்சள் பட்டு விளங்க திவ்ய கோலத்தைக் கண்டனர்.

பரமனுக்கு நடக்கும் பாலாபிஷேகத்தையும, கலச தீர்த்த அபிஷேகத்தையும் கண்டனர்.

உச்சிக்கால பூஜையைக் கண்டு உள்ளம் உருகினர். மாலையிலே நடக்கும் அஸ்தமன தீபாராதனைகளைக் கண்டு களித்தனர்.

சந்தனகாப்பின்போது மகர, குண்டல, கடக, கிரீடாதி ஆபரணங்களுடன் துளசி மணிமாலைகள் துலங்க தரிசனம் தரும் அப்பனைக் கண்டு ஆனந்தித்தனர்.

இரவு எட்டு மணிக்கு அர்த்த ஜாம பூஜையைக் கண்டு களித்தனர். பகவானை உள்ளே எழுந்தருளச் செய்யும் திருப்புகை தீபத்தைத் தரிசித்தனர்.

இவ்வாறு அப்பனின் விசேஷ பூஜை களைக் கண்டு களித்துக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீ ஜய தேவர் அஷ்டபதி சுலோகங்களை, இசைத் தேனாகக் குருவாயூரப்பனுக்கு அபிஷேகம் செய்தார்.

அஷ்டபதி சுலோகங்களைக் கேட்டு கூடியிருந்த பக்தர்கள் அடைந்த ஆனந்தத் திற்கு எல்லையே இல்லை!

ஸ்ரீ ஜயதேவரும், மன்னனும் ஆலயத்தில் பல நாட்கள் தங்கியிருந்து, குருவாயூரப்பனை அனுதினமும் அஷ்டபதி சுலோகங்களால் ஆராதித்து வந்தனர்.

ஸ்ரீ ஜயதேவரின் அஷ்டபதி கீர்த்தனங் களைக் கேட்டு மகிழ்வதற்கு ஆலயத்தில் பக்தர்களின் கூட்டம் நாளுக்கு நாள் கடல் அலைபோல் பெருகியது. குருவாயூர் கோவில் அனுதினமும் உற்சவ நாள் போல் கோலாகல மாக காட்சி அளித்தது.

சுவாமிகளும் - சுவாமிகளுக்காக மன்ன னும் காட்டுகின்ற பக்தியையும், பெரு மிதத்தையும் கண்ட பக்தர்கள், இருவரையும் போற்றிக் கொண்டாடினர். இப்பேர்ப்பட்ட உத்தம புருஷரான ஸ்ரீ ஜயதேவ சுவாமிகளின் பூர்வ ஜென்ம விருத்தாந்தம் மிக்கச் சிறப்புடையதாகும்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் பூர்வஜென்மத்தில் இதே குருவாயூர் கேசத்ரத்தில் அறம் வழுவா அந்தணர் குலத்தில் பிறந்திருந்தார்.

அவர், தமது மனைவியோடும், மைந்த னோடும் இல்லறம் எனும் நல்லறத்தை இனிது நடத்தி வந்தார்.

அவரும், அவரது குடும்பத்தாரும் குருவாயூரப்பனிடம் எல்லையில்லா பக்தி கொண்டிருந்தனர். குருவாயூரப்பனின் அருளால் அவர்களுக்கு சகல சம்பத்துகளும் சித்தித்திருந்தது.

அவ்வந்தணர் அனுதினமும் கோயிலில் ஒருபுறம் அமர்ந்து சாளகிராம பூஜை செய்து வருவார்.

அன்றைய தினம் அவர் பூஜை செய்து கொண்டிருக்கும்போது, ஓர் அந்தணச் சிறுவன், அவர் முன் தோன்றினான். அச்சிறுவன் பூஜைக்காக வைத்திருந்த பழங்களைச் சாப்பிட்டுவிட்டு, அபிஷேகத் திற்காக வைத்திருந்த பாலை, அவருக்குத் தெரியாமல் பருகிவிட்டான். பூஜா சாமான் களை அப்படியும் இப்படியுமாக மாற்றி வைத்து இடையூறுகள் பல செய்தான்.

அந்தணர்க்கு அப்பொழுதுதான் பாலக னின் விஷமத்தனம் புரியவந்தது. அவருக்கு கோபம் வந்தது. பாலகனைத் தண்டித்து மடத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிக்கச் செய்தார்.

நாட்கள் பல சென்றன. அந்தணரும் ஆலயத்துள் அமர்ந்து அனுதினமும் தமது சாளகிராமப் பூஜையைப் பக்தியுடன் நடத்தி வந்தார். அன்று அபிஷேக ஆராதனைகளை முடித்து, நிவேத்தியத்திற்கான ஏற்பாடு களைத் தொடங்கினார்.

அவருக்கு ஏற்பட்ட ஆச்சரியத்திற்கு அளவே இல்லை! பாத்திரத்திலிருந்த பாலைக் குடித்துவிட்டு, பழத்தைச் சாப்பிட்டு தோலைப் போட்டுவிட்டு சென்றிருப்பதைக் கண்டார்.

அவருக்கு கோபம் மலைபோல் வந்தது. கண்கள் சிவந்தன. ஆத்திரம் பொங்க எரிமலைபோல் வீட்டிற்குச் சென்றார். மனைவியை அழைத்தார்.

“எங்கே அவன்?” என்று மகனைப் பற்றி வெறுப்போடு கேட்டார்.

தந்தையின் குரலைக் கேட்டு அன்பு மகன், பிரசாதங்கள் தருவதற்குத்தான் தந்தை அழைத்திருக்கிறார் என்றெண்ணி துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு, "அப்பா!" என்று ஓடி வந்தான்.

"அப்பா எனக்கு பாலும் பழமும் கொண்டு வந்திருக்கிறார்களா?" என்று ஆவலோடு கேட்டான்.

அந்தணர்க்கு ஆவேசம் வந்தது. "ஆலயத்துக்கு வந்து நான் பூஜை செய்து கொண்டிருக்கும்போது, நிவேதனம் ஆவதற்கு முன்னால் பாலைப் பருகிவிட்டு பழத்தைச் சாப்பிட்டுவிட்டு, என்னிடம் வந்து கேளிக்கையா செய்கிறாய்?" என்று சொல்லி பலமாகப் பன்முறை அடித்தார். அடி தாட்க முடியாமல் பாலகன், "அம்மா! அம்மா!" என்று அலறினான்.

மகனின் கூக்குரலைக் கேட்டு, தாய் அலறி அடித்துக் கொண்டு அடுப்படியிலிருந்து ஓடிவந்தாள். தன் கணவனின் பிடியிலிருந்து மகனை விடுவித்தாள்.

"எதற்காக இப்படி குழந்தையை அடிக் கிறீர்கள்? இவன் குற்றம் என்ன செய்தான்?" என்று கேட்டாள்.

கிருஹபத்தினியின் மொழி கேட்டு, அந்தணர், "இவன் இன்று எனது பூஜைக்குக் களங்கம் கற்பித்துவிட்டான். இவன் நிவேதனம் ஆவதற்குள் பாலையும், பழத்தையும் சாப்பிட்டுவிட்டு இங்கு வந்து ஒன்றும் தெரியாதவன் போல் என்னிடம் நடக்கிறான்" என்றார்.

"நன்றாக உள்ளது உங்கள் பேச்சு. காலை யிலிருந்து இவன் என்னோடு இருந்து, எனக்கு எத்தனை உதவிகளை, எவ்வளவு சமர்த்தாகச் செய்கிறான் தெரியுமா? இப்படிப்பட்ட நல்ல பிள்ளையைப் போய் இப்படி நையப் புடைத்து விட்டீர்களே" என்று வேதனை யுடன் சொன்னாள் மனைவி.

அந்தணர்க்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. எல்லாம் கனவாகவே தோன்றியது. மனைவி கூறுவது வாஸ்தவமாக இருந்தால் ஆலயத்தில் வந்து தன் மகனைப்போல் காட்சிக் கொடுத்தவன் யாராக இருக்கலாம் என்று தமக்குள் எண்ணினார்.

அப்போது அவருடைய சிந்தனையில் உண்மை தெளிவாகப் பிறந்தது. குருவாயூரப்

பனின் அற்புத லீலைகளின் மதிமையைப் புரிந்துகொண்டார். "குருவாயூரப்பா! என்னை மன்னித்துவிடு" என்று உரக்க விளித்தார்.

அதுசமயம் ஓர் அந்தணர் உள்ளே வந்து, "சுவாமி! இந்த பாலும், பழமும் கோவிலில் மறந்து வைத்துவிட்டு வந்து விட்டீர்களே இந்தாருங்கள்" என்று கூறி அவற்றைக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார்.

அந்தணர்க்கு அதிசயம் தாங்கவில்லை. குருவாயூரப்பனின் அத்தியந்த பிரேமையை உணராமல், முன்கோபத்தால், பச்சிளம் பாலகனைப் பலமாக அடித்துத் துன்புறுத்தி விட்டோமே! இத்தகைய கண்மூடித்தனமான காரியத்திற்கு காரணம் கோபம்தானே. கோபம் கண்ணை மறைத்ததால்தானே கடவுளைப் பார்க்க முடியாமல் போய்விட்டது என்று எண்ணி, எண்ணி மனம் வாடியவர் தமக்குள் ஓர் முடிவிற்கு வந்தார்.

"இனிமேல் இந்த ஜென்மத்தில் யாரோடும் பேசப் போவதில்லை. நான் மௌன விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்கப் போகிறேன்" என்று வைராக்கியத்துடன் பிரதிக்கைஞ்ச் செய்துகொண்டார் அந்தப் பிராமணர்.

இவ்வாறு மௌன விரதத்தில் லயித்துப் பகவானைப் பூஜித்து வந்தார். அவரது பூஜைக்கும், பக்திக்கும் மனம் கனிந்த குருவாயூரப்பன், அவர் முன் தோன்றி, "பக்தா! உனது பக்திக்கு யாம் கட்டுண்டோம். மறுபிறவியில் மீண்டும் அந்தணர் குலத்தில் பிறப்பாய்.

இதே பக்த சிரோன்மணி மனைவியாகவும், இதே புத்திரன் புத்திரனாகவும் அமைவர். ஸ்ரீ ஜயதேவர் என்ற திருநாமத் துடன் பலகாலம் வாழ்ந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ண சங்கீர்த்தனங்களைச் செய்யும் நல்ல அனுகிரகத்தையும் பெறுவாய்!" என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளி அந்தர்யாமியானார்.

ஸ்ரீ குருவாயூரப்பனின் திருவருளால் இம்மையில் ஸ்ரீ ஜயதேவராக அவதரித்தார். அதே மனைவியையும், மகளையும் பெற்றார்.

பூர்வஜென்மத்தில் குருவாயூர் கேசத்ரத்தில் ஜனித்த சுக்ருதத்தால், இப்பொழுது ஸ்ரீ ஜய தேவருக்குக் குருவாயூரை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் இருந்தது.

ஸ்ரீ ஜயதேவரும், மன்னனும் அநுதினமும் குருவாயூரில் தங்கி இருந்து, வேணு கான

லோலனை அஷ்டபதி கானங்களால் துதி செய்தனர். அஷ்டபதி கானங்களைக் கேட்டு பக்தர்கள், ஸ்ரீ ஜயதேவர் சுவாமிகளைப் போற்றிக் கொண்டாடினர்.

அந்நாளில் கேரளத்தை ஆண்டுவந்த மன்னன், ஸ்ரீ ஜயதேவரின் அஷ்டபதி கீதங்களை அநுதினமும் குருவாயூரப்பனின் சந்நிதானத்தில் பாடவேண்டும் என்று கட்டளையிட்டான். அதனால்தான் இன்றும் குருவாயூரில் பூஜா காலங்களில் அஷ்டபதி கீர்த்தனைகள் பாடப்பட்டு வருகிறது.

ஒரு மாதங்களில், ஸ்ரீ ஜயதேவரும், மன்னனும் குருவாயூரைவிட்டுப் புறப்பட்டு, தங்கள் தேசத்திற்குத் திரும்பினர்.

அரசர்க்கு மீண்டும் காசி மாநகரம் செல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது.

ஒருநாள் மன்னனும், மகாராணியும், ஸ்ரீ ஜயதேவரும், பத்மாவதியும் அவர்கள் குமாரர்களும் காசி மாநகரத்துக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

காசி மாநகரத்தில் இவ்வடியார்கள் அநுதினமும் பகவத் கைங்கரியத்தைப் பக்தி சிரத்தையோடு நடத்தி வந்தனர்.

ஸ்ரீ ஜயதேவர் பக்தர்களுக்கு, புராண பிரவசனம் செய்து நல்ல மார்க்கத்தைக் காட்டினார். அஷ்டபதி கீர்த்தனங்களால் பரந்தாமனைப் பாடிப் பரவசம் கொண்டார். அரசர்க்கு ஆத்மபோதனைகளைச் செய்தார்.

பிரம்மத்தின் தத்துவத்தை, ஸ்ரீ ஜயதேவர் மன்னர்க்குத் தெளிவாகச் சொன்னார். இக்கலியுகத்தில் பரமனின் பாத கமலங்களை அடைவதற்கு தாஸ்யம், ஸக்யம் என்பவை களே சுலபமான மார்க்கம் என்பதனை உபதேசித்தார்.

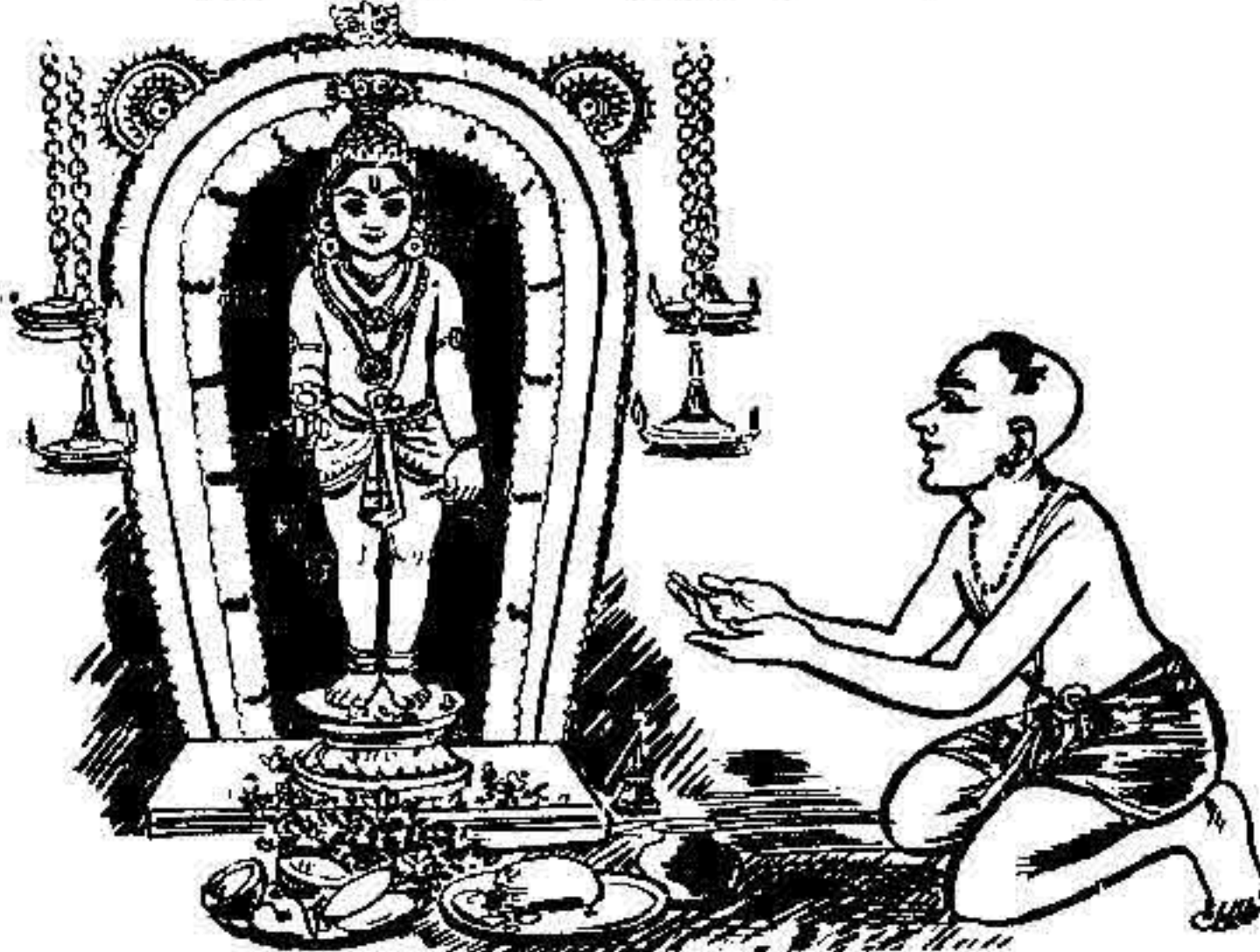
வாரணாசியில் ஸ்ரீ ஜயதேவரும், அவரது மனைவியாரும் பல்லாண்டுகாலம் வாழ்ந்து, ஓர் சுபமுகூர்த்த நாளில் பிறவாப் பெருவாழ்வு பெற்று, பகவானின் பாத கமலங்களில் வாழும் நற்பேற்றைப் பெற்றனர்.

இவ்வாறு இக்கலியுகத்தில் பக்தியால் முக்திப் பெற்ற ஸ்ரீ ஜயதேவர் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்துவிட்டார்.

ஆனால் அவர் அருளிய பகவத் பாடல்கள் இன்னும் நம்நாவிலே ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ கீதகோவிந்த காவியத்தின் பாடல்களின் ஒவ்வொரு எழுத்தும் நம் ஆன்மாவோடு ஐக்கியமாகி உள்ளன.

இந்த கீதகோவிந்த காவியத்தையும், ஸ்ரீ ஜயதேவர் சுவாமிகளின் மங்கள சரிதத்தையும் படிக்கப் படிக்க மனதிற்கு அமைதியும், வாழ்வில் ஜெயமும் உண்டாகும். ஸ்ரீ ஜயதேவர் ஸ்வாமிகள் ஓர் அவதார புருஷர். அகில லோகங்களும் போற்றும் ஆசாரிய மகானுபாவர். சுவாமிகள் பொறுமையின் பிறப்பிடம். அன்பின் இருப்பிடம். தருமத்தின் திருவிடம். சங்கீதத்தின் பிறப்பிடம். பக்தியின் ஞானபீடம்.

ஸ்ரீ பக்த ஜயதேவர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த கபீர்தாஸர்

திருப்பாற்கடல் என்னும் உத்தம
கேசத்திரத்தில் ஷட்குண சம்பன்னனான
ஸ்ரீமந் நாராயணன், பூதேவி, ஸ்ரீதேவி
சமேதராய், அனந்தன் என்னும் மலரணையில்
திருப்பள்ளிக் கொண்டிருந்தார்.

எம்பெருமானுடைய திவ்ய மங்கள
கரமான பொற்திருவடியைத் தியானம்
செய்தவாறு பரமஞானியாகிய சுகப்பிரம்ம
முனிவர் நின்று கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன் சுகப் பிரம்மத்தைத்
திருநோக்கம் செய்து, "மாதவத்தால் உயர்ந்
தோனே! பாகவத பிரவசனத்தால் பூமண்டலத்
திற்கு கேசமத்தை அளித்தவனே! நீ
இப்பொழுது பூலோகத்தில் ஜென்மம் எடுக்க
வேண்டும்" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

திருப்பாற்கடல் பெருமானின் திரு அமுதம்
கேட்டு, பிரம்மஞானி முகம் மலர, "தேவரீ
ருடைய திருவுள்ளம் எதுவோ அதனையே

செய்ய அடியேன் தவம் புரிகின்றேன்.
இருப்பினும் ஒரு சிறு விண்ணப்பம். என்னை
மீண்டும் கர்ப்பத்திலிருந்து ஜனிக்கும்படியாக
ஆக்ஞாபிக்காதீர்கள்" என்று பிரார்த்தித்தார்!

திருமண்ணும், ஸ்ரீ சூர்ணமும் துலங்கும்
முகந்தனின் சுந்தர வதனத்தில் ஆயிரம் கோடி
சூரியன் உதித்தாற்போன்ற பேரொளி
பொங்கிப் பிரகாசித்தது.

"அன்ப! நான் ஒவ்வொரு அவதாரத்திலும்
கர்ப்பத்தில் இருந்துதானே அவதாரம்
செய்தேன்."

"தேவரீர் எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள்!
அடியேனோ தேவரீர் திருவடியிலே தஞ்சம்
கிடப்பவன். அதனால் ஐயன் இந்த
அடியேனின் பிரார்த்தனையை அங்கீகரித்து
அநுக்கிரஹிக்க வேண்டும்."

"உன் விருப்பம் போல் நிறைவேறும்.
தமால் என்னும் பக்த சிரோன்மணிக்குப்

புதல்வனாய்த் தோன்றுவாய். உன்னை மணாளனாக அடைய வேண்டும் என்று மாதவம் செய்த சம்பை உனக்குப் பத்தினியாக வரக் கடவாள். நீர்குண்மான பரப்பிரம்மத்தை வழிபட்டு பிரபஞ்சத்தில் பக்தியைப் பரப்பும் சுகப்பிரம்மமே! உம்முடன் யாமும் பூவுலகில் அவதரிப்போம்."

சுகப்பிரம்மம் அநேக தெண்டன் சமர்ப் பித்து ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தோத்திரம் செய்தார்.

எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளியது போல், பரமபக்தனான சுகப்பிரம்மம் தோன்றப் போகும் திருக்ஷேத்திரம் தான் வாரணாசி என்னும் காசியம்பதி.

விசுவநாத சுவாமியும் விசாலாக்ஷியும் ஆட்சிபுரியும் அப்பதியில் - முகம்மதிய மதத்தில் 'தமால்' என்னும் பெயர் கொண்ட தொண்டர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவருடைய மனைவியின் பெயர் ஜிஜ்ஜா பீபி!

இவர்கள் நெசவுத் தொழில் செய்து வந்தனர்! இவர்களுக்குத் திருமணம் ஆகி வெகுநாட்கள் ஆகியும் புத்திரபாக்கியம் உண்டாகவில்லை. இதனால் தமாலின் மனைவி மனவருத்தங் கொண்டாள்.

தமால், எல்லாம் பகவான் செயல் என்று காலத்தைக் கடத்தினார்.

புத்திர பாக்கியம் இல்லாத இந்தத் தம்பதிகள் அன்றாடம் தங்களுக்குக் கிட்டும் ஊதியத்தை அதிதிகளுக்குக் கொடுத்து ஆனந்தித்தனர்.

பகிர் என்று சொல்லப்படும் சாதுக்களுக்கு அநுதினமும் அன்னமளித்து, வஸ்திரம் அளித்து, பணமும் கொடுத்து உதவினார்கள்.

சர்வ சதா காலமும் சாதுக்கள் சம்ரக்ஷணையையே வாழ்வின் லக்ஷ்யமாகக் கொண்டு வாழ்ந்துவரும் இப்பெரியோர்களின் இல்லத் திற்கு, ஓர் உத்தம புருஷர் ஒருநாள் விருந் துண்ண வந்தார்.

தமாலும், அவரது மனைவியாரும் முகம் மலர உத்தம புருஷரை உவகையுடன் வரவேற்று உபசரித்தனர்.

இவர்களது அளவற்ற கருணையில் பரம சந்தோஷம் கொண்ட உத்தம புருஷர், தமாலின் பீபியைப் பார்த்து, "தாயே! உனக்கு

உள்ளத் தில் வெகு நாட்களாக இருந்து வரும் கவலை தீரும். முப்பத்து இரண்டு லக்ஷணங்களைக் கொண்ட ஒரு சர்வக்ருன் உங்களுக்குப் புத்திரனாகக் கிடைப்பான்" என்று ஆசீர்வாதம் செய்தார்.

தமாலும், மனைவியும், பெரியவரை நமஸ்கரித்து மேன்மேலும் நல்லாசி பெற்றார்கள். பெரியவர் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

அந்த பெரியவர் ஆசி மொழி பலிக்கும் தருணம் வந்தது!

அன்று ஒருநாள், தமால் நெசவுக்கான நூல்களை நீரில் அலசி எடுத்து வருவதற்காக வேண்டி கங்கைக் கரைக்குச் சென்றார். கங்கை நீரில் பட்டு நூலைக் கழுவித் கொண்டிருந்தார்.

அது சமயம், எதிர்பாராமல் அவரது கையிலிருந்த பட்டுநூல் சுருள், கைத் தவறி கங்கை நீரில் வீழ்ந்தது. கங்கைப் பிரவாஹம், பட்டு சுருளை அடித்துக் கொண்டு போய் விட்டது. அதனை அறியாத தமால் சுருள் எங்கேயாவது கரையோரத்தில் தள்ளப்படும் என்ற எண்ணத்தில் கரையோரமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தார்; ஓடி ஓடிக் களைத்தார்.

மனம் நொந்துபோன தமால், "மணி கர்ணிகா" கட்டத்தின் அருகே வந்தடைந்தார். அங்கே ஒரு பர்ணகசாலையைக் கண்டார். ஓடி வந்து களைப்பு நீங்க பர்ணகசாலைக்குள் ஓய்வு எடுப்பதற்காக சென்று அமர்ந்தார் தமால்!

எத்தனையோ தபசிகளும், பரம ஞானியர்களும் அமர்ந்து தியானம் செய்த மகிமைமிக்க அப்பர்ணக சாலைக்குள் சென்றதும், தமால் மனதில் ஒருவித அமைதியும், நிம்மதியும் ஏற்பட்டது.

வேதனையும், விரக்தியும் நிலைத்திருக்க அவரது நெஞ்சத்தில் வேதாந்த தத்துவமும், பக்தியும் பிறந்தது.

பர்ணக சாலையில், களைப்பு நீங்க அமர்ந்தவர், பரப்பிரம்ம ஞானம் பெற்ற வேதாந்தி போல் தியானத்தில் மூழ்கினார்.

தமாலின் தியான நிலை நெடுநேரம் நீடிக்கவில்லை. எங்கிருந்தோ வந்த ஒரு குழந்தையின் அழுகுரல் அவரது தியானத் தைக் கலைத்தது. தமால் கண் விழித்து, அழுகுரல் வந்த இடத்திற்குச் சென்றார்.

மணிகர்ணிகா கட்டத்தில் கோடி' சூரிய பிரகாசத்தைக் கண்டார். வீசும் தென்றலின் குஞ்மையைக் கண்டார். வேத கோஷமும், வாத்ய கோஷமும் ஒலிக்கக் கேட்டார்.

அங்கே ஓர் அழகிய குழந்தையைக் கண்டார் தமால்!

சந்திரனே பூலோகத்திற்கு வந்தாற் போன்ற மலர்ந்த முகத்துடனும், கோபிசந்தனம் தரித்த திருநெற்றியுடனும் சுகப்பிரம்மம் குழந்தையாக பட்டுத் துண்டு மீது சயனித்திருந்தார்.

தமாலுக்கு ஒரு கணம் ஒன்றும் புரிய வில்லை. அந்தக் குழந்தை கை கால்களை அசைத்துக் கொண்டு தமாலைப் பார்த்துச் சிரித்தது.

அது சமயம், "தமால்! இக்குழந்தையை உனது குழந்தை போல் வளர்ப்பாயாக!" என்று அவரது செவிகளில் அசரீரி ஒலித்தது.

தமால் குழந்தையை, அன்போடு வாரி எடுத்து அணைத்தார். முத்தமாரி பொழிந்தார்.

பட்டுச் சுருளையை அடித்துச் சென்ற கங்காதேவிதான் பட்டுத் துணியில் இந்த பட்டு ரோஜாவைத் தந்துள்ளாள் என்று எண்ணி மகிழ்ந்தார்.

பர்ணகசாலையில் சற்று நேரம் தியான நிலையில் அமர்ந்த சக்திதான், இந்த சுந்தரமான குழந்தை கிடைத்தது போலும் என்று தமக்குள் ஒரு முடிவு பூண்டார்.

இவ்வண்ணம் எத்தனை எத்தனையோ ஆனந்த களிப்புகள்! தமால் குழந்தையும் கையுமாக கங்கை பிரவாஹத்தின் வேகத்தை விட அதிவேகத்துடன் வீட்டிற்கு புறப்பட்டார்.

தமால், தமது பீபியிடம் குழந்தையைக் கொடுத்தார். நடந்த சம்பவங்களைப் பற்றிச் சொன்னார்.

பீபியின் உள்ளமும், உடலும் தாய்மையால் பொங்கிப் பூரித்தது. பால்வண்ண குழந்தைக்குப் பாலுட்டி கொஞ்சி மகிழ்ந்தாள். தெய்வம் தந்த வரப்பிரசாதம் என்று பூரிப்படைந்தாள்.

பெற்றோர்கள் அக்குழந்தைக்கு 'கபீர்' என்று திருநாமம் சூட்டினர்.

உலகின் அஞ்ஞான இருளைப் போக்க வந்த ஞானக் குழந்தையான ஸ்ரீ கபீர், தங்கத்

தொட்டிலிலும், துங்கமணி மாடத்திலும், கங்கை கரையிலும் தவழ்ந்து, நடந்து வளர்ந்தது!

உரிய பருவத்தில் தமால், ஸ்ரீ கபீரை குருகுல வாசத்திற்கு அனுப்பினார்! வித்தைகளில் அதிக அக்கறை காட்டினான் ஸ்ரீ கபீர். அதேபோல் வீட்டில் தறி நெய்வதிலும் சிரத்தையைச் செலுத்தினான்.

தறியிலே நூல் விட்டு ஓட்டுவது, அவனுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. அதனைச் சுலபமாகக் கற்றுக்கொண்டான்.

இப்படியாக மாதங்களும், ஆண்டுகளும் உருண்டோடின. முகம்மதிய வழக்கப்படி ஸ்ரீ கபீருக்குச் செய்ய வேண்டிய மதச் சடங்கினை செய்வதற்காக அவர்களுடைய குருவான காஜியை அழைத்து வந்தார் தமால்! ஸ்ரீ கபீர் அவர்களது மத சடங்கினை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தார்.

காஜி, மத சம்பிரதாயத்தையும், சடங்கினையும் ஸ்ரீ கபீருக்கு விளக்கினார். முகம்மதிய மத நெறிகளை ஸ்ரீ கபீர் அறவே வெறுத்தார். வாதப் பிரதிவாதம் செய்து அவர்களது சம்பிரதாயத்துக்கு தலைவணங்க மறுத்தார். தமது வாதமே சரியானது என்பதனை நிரூபித்தார் ஸ்ரீ கபீர்!

காஜி தமது தோல்வியை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தார். ஸ்ரீ கபீர் மீதும், தமால் மீதும் கடுங்கோபம் கொண்டார்.

ஸ்ரீ கபீர், இஸ்லாமிய மதக் கொள்கைகளைப் புறக்கணிக்கின்றான். இவனை நமது மதத்தில் வைத்துக்கொள்வதே மகாபாவம் என்று கடுமையாக சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்.

காஜியின் சுடுசொற்களால் ஸ்ரீ கபீர், மனத்தில் ஒரு முடிவு பிறந்தது. தம்மால் தமது பெற்றோர்களுக்கு வீணான அபவாதத்தையும், அவமானத்தையும் ஏற்படுத்த விரும்ப வில்லை ஸ்ரீ கபீர்!

ஸ்ரீ கபீர் வீட்டைவிட்டு வெளியேற முடிவு பூண்டார். அவர் தமது எண்ணத்தைப் பெற்றோர்களிடம் கூறினார். ஆனால் தமாலும், பீபியும் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினர்.

"ஓ அல்லா! பிஸ்மில்லா! இதென்ன சோதனை" என்று கணவனும், மனைவியும் கடவுளிடம் கதறி அழுதனர்.

ஊருக்குள் தங்களுக்குப் பகை ஏற்பட்டாலும் கவலை இல்லை; அதற்காகக் ஸ்ரீ கபீரை மட்டும் பிரிய முடியாது என்று வருத்தத்தோடு கூறினர்.

பெற்றோர்களின் வேதனையைக் கண்டு ஸ்ரீ கபீர் மனம் கலங்கினாரே தவிர தமது முடிவை மட்டும் சற்றும் மாற்றிக்கொள்ள விரும்பவில்லை!

ஸ்ரீ கபீரின் பெற்றோர்கள், அவனைக் கோபத்தால் கட்டுப்படுத்த எண்ணினர். அவனைக் கடிந்து கொண்டனர்.

“ஸ்ரீ கபீர்! வஸ்திரத்தை நெய்தால்தான் இனிமேல் உனக்கு இந்த வீட்டில் சாப்பாடு” என்று பெற்றோர்கள் கண்டிப்பாக கூறினர்.

ஸ்ரீ கபீர் அன்னையின் அதட்டலுக்கு அஞ்சி நடுங்குவதுபோல் பாவனை செய்தார். அந்தக் காட்சியைப் பார்த்ததும் பீபிக்குத் துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. ஸ்ரீ கபீரை வாரி அணைத்துக் கொண்டாள்.

தமாலுக்கு ஸ்ரீ கபீர் மீது கோபம் இருந்தபோதும், காஜியின் வாதத்திற்கு ஸ்ரீ கபீர் எதிர்வாதம் செய்து வெற்றி கண்டதை எண்ணி தமக்குள் பூரித்துக் கொள்ளத்தான் செய்தார்.

ககப்பிரம்ம மகரிஷியின் அவதாரமான ஸ்ரீ கபீருடைய உள்ளத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திவ்ய மங்கள சொரூபம் தீர்க்கமாக பதிந்திருந்தது!

ஸ்ரீராமசந்திர பிரபுவாக பூலோகத்தில் அவதரித்து, ஏகபத்தினி விரதத்தைக் கடைப்பிடித்தப் பெருமானது குண விசேஷத்தையும், தந்தை சொல்காக்கக் காடாண்ட தியாகத்தையும் - அசுரர் கோமானை சம்ஹரித்து ராமராஜ்யம் அமைத்த தர்ம சிந்தனையையும் நினைத்து நினைத்து நைந்தார்.

ஸ்ரீ கபீர் உண்ணும்போதும், உறங்கும் போதும், நிற்கும்போதும், நடக்கும் போதும், கற்கும்போதும், தறியில் வேலை செய்யும் போதும் ராமச்சந்திர மூர்த்தியின் நினைவாகவே இருந்தார்!

“ராம்! ராம்!” என்னும் தாரக மந்திரத்தை மூச்சாகக் கொண்டார்; பேச்சாகக் கொண்டார்; செயலாகக் கொண்டார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ கபீர் வழக்கம்போல் தறியின் முன்னால் அமர்ந்து இருந்தார். அவரால் தறியை ஓட்ட முடியவில்லை. அதே சமயத்தில் ஸ்ரீராமநாமம் அவரது சிந்தையில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

அவரால் தறியிலே நூலிட முடிய வில்லை; அவர் எண்ணமெல்லாம் மரவுரியிலே பதினான்கு ஆண்டு காட்டில் பவனி வந்த கோசலைச் செல்வனின் நினைவாகவே இருந்தது.

தறியின் முன்னால் ஆடாமல் அசையாமல் செதுக்கிய சிற்பம் போல் அமர்ந்திருந்த ஸ்ரீ கபீரின் நிலையைக் கண்டு பீபி பெரும் கோபம் கொண்டாள்.

“ஸ்ரீ கபீர்! உனக்கு பொறுப்பு என்பது சற்றுகூட இல்லை. வீட்டில் ஒரு தாயும், தந்தையும் இருக்கிறார்களே. அவர்களை வைத்துக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் அறவே இல்லாமற் போய்விட்டது. நீ செய்வது அந்த அல்லாவுக்கே அடுக்காது.

ஒரு நாளைக்கு குறைந்தபட்சம் முப்பது நாற்பது முழமாவது நூலை நெய்ய வேண்டாமா? அதை விட்டுவிட்டு காலை யிலிருந்து இந்த கூணம் வரை இரண்டே இரண்டு முழம் துண்டுதான் நெய்திருக்கிறாய்! எப்படியாகிலும் இந்த இரண்டு வஸ்திரத்தை விற்றுப் பணம் கொண்டு வந்தால்தான் இன்று உனக்குச் சோறுபோடுவேன். இல்லையேல் உனக்கு ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர்கூடக் கொடுக்கமாட்டேன்” என்றான்.

தாயாரின் கடுஞ்சொற்களைத் தாங்கிக் கொண்டு ஒரு துணியில் தான் நெய்த இரண்டு முழ வஸ்திரத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு வியாபாரத்திற்காக கடைத் தெருவுக்குப் போனார் ஸ்ரீ கபீர்.

கடைவீதியில் ஸ்ரீ கபீர் இரண்டு முழ வஸ்திரத்தை விற்பதற்கு வழி தெரியாமல் பகீரதப் பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

அன்று மதுரை மாநகர வீதியிலே சிவபெருமான் விறகுக் கட்டைத் தலையில் சுமந்து கொண்டு அலைந்தாற்போல் ஸ்ரீ கபீர் தாஸரும் “துண்டோ துண்டு” என்று கூவிக் கொண்டு அங்குமிங்குமாக அலைந்தார்.

“கடைவிரித்தேன் கொள்வார் இல்லை” என்று வள்ளலார் சொன்னாற்போல் ஸ்ரீ கபீர்

கடை விரித்தார்; ஆனால் அவரிடம் துணி வாங்குவார் இல்லை. அதற்கு மேல் ஸ்ரீ கபீர் வியாபாரம் செய்ய விரும்பவில்லை. மனம் தளர்ந்தார்.

துணியோ துணி என்று கதறியதற்கு "ராம்! ராம்" என்று ஸ்ரீ ஹரியின் நாமத்தை ஜபித்திருந்தால் புண்ணியமாவது கிட்டிருக்குமே என்று நினைத்தார் ஸ்ரீ கபீர்! துணியும் விற்கவில்லை; வீட்டிற்குப் போனால் சோறும் கிடைக்காது, தண்ணீரும் கிடைக்காது."

அது சமயம் ஓர் அந்தணர் என்கிருந்தோ வேகமாக அங்கு வந்து சேர்ந்தார். ஸ்ரீ கபீர் கையிலிருந்த வஸ்திரத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு ஒரே ஓட்டமாக ஓடத் தொடங்கினார்.

அந்தணரின் செயலால் ஒருகணம் ஏதும் புரியாமல் திகைத்துப்போன ஸ்ரீ கபீர் வஸ்திரங்களை அபகரித்துக்கொண்டு ஓடும் அந்தணனை விரட்டிப் பிடித்தார். அதற்குள் அந்த இடத்தில் வேடிக்கைப் பார்க்க ஜனங்கள் கூட்டமாக கூடிவிட்டனர்.

கூட்டத்தைப் பார்த்ததும் கொண்டாட்டம் ஏற்பட்டது அந்த அந்தணருக்கு!

"பொல்லாத பட்டுப் பீதாம்பரம்! இதனைப் போய் இந்தப் பொல்லாத வியாபாரி, இல்லாத பொல்லாத விலையெல்லாம் சொல்லி விற்க வந்து விட்டான்" என்று நையாண்டி செய்தவாறு அந்தணர் வஸ்திரத்தைக் கிழித்தார்.

ஸ்ரீ கபீர் தனக்கு வந்த துக்கத்தையும், கோபத்தையும் அடக்கிக் கொண்டு, "அந்தண குலத்தில் பிறந்தும் இப்படி ஒரு அதர்மமான காரியத்தைச் செய்துவிட்டீரே! திருப்பாற் கடலில் பள்ளிக் கொண்டிருக்கும் அச்சுதனின் நீலவண்ணத் திருமேனியில் துலங்கும் இப்பச்சை வண்ணப் பீதாம்பரத்தை அநியாயமாகக் கிழித்துவிட்டீரே! இனி நான் என் செய்வேன்" என்று சொல்லி அவரிடமிருந்த கிழிந்த வஸ்திரத்தை வெடுக்கென்று பறித்துக் கொண்டார் ஸ்ரீ கபீர்! அந்தணர் நகைத்தார்.

"மிக அழகாக இருக்கிறது உனது பேச்சு? கௌபீனத்துக்குக் கூட உதவாத இந்த கந்தத் துணியைத் திருமாலின் பீதாம்பரம் என்று பிதற்றுகிறாயே? உனக்கு என்ன பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதோ? போகட்டும்; உனக்காக வேண்டி இந்த கந்தலை நான் வாங்கிக்

கொள்கிறேன். என்ன விலை சொல்கிறாய்?" என்று கேட்டார் அந்தணர்.

"ஐயா, அந்தணரே! நான் வியாபாரத்திற்குப் புதியவன். இங்கு கூடியிருக்கும் இந்த மக்கள் நியாயமாக என்ன விலை சொல்கிறார்கள், நாணயமாக அந்த நாணயங்களைக் கொடுத்துவிடும். அதுவே போதுமானது."

வேடிக்கைப் பார்க்கக் கூடியிருந்த மக்களில் சிலர், "இந்த துணி பத்து வராகன் பெறும்" என்றார்கள்.

ஒவ்வொரு அவதாரத்திற்கும் ஒவ்வொரு வராகன் கணக்கிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள் போலும் என்று எண்ணினார் ஸ்ரீ கபீர்!

அதற்குள் அடுத்தவன் "நூறு வராகன்" என்றான். இன்னொருவன் "ஒரு பணம் கொடுக்கலாம்" என்றான்.

இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அந்தணர் மேலும் மேலும் சிரித்த வண்ணம், "ஐயா! உம்மை ஒன்றும் தெரியாதவன் என்று எண்ணி இவர்களெல்லாம் இப்படிப் பரிகாசம் செய்கிறார்கள். கவலைக் கொள்ளாதீர்! இப்பச்சைப் பீதாம்பரம் அச்சுதனின் இச்சைக்குரிய தல்லவா? அதனால் நான் உமக்கு இரு கவடிகள் தருகின்றேன். பெற்றுக்கொண்டு சந்தோஷத்துடன் சென்று வாரும்" என்றார்.

ஸ்ரீ கபீர், அந்தணர் கொடுத்த இரு கவடிகளையும் சோழிகளை வாங்கி வீசி எறிந்தார். பண்டைக்காலத்தில் சோழி நாணயமாக வழக்கில் இருந்து வந்தது. அந்தணர்க்குக் கோபம் வந்தது!

"அச்சுதன் பெயரையும், அனந்தன் பெயரையும் சொல்லிக்கொண்டு தேடி வந்த மகாலக்ஷ்மியை வீசி எறிந்தாயே! வஸ்திரத்தை நான் உடுத்திக் கொள்வதற்காகவா கேட்டேன். பிருந்தாவன கேஷத்திரத்தில் வரப்போகும் உற்சவத்தன்று பெருமானுக்குச் சாத்து வதற்காக அல்லவா கேட்டேன்!"

இவ்வாறு அந்தணர் சொன்னதும் ஸ்ரீ கபீர் மனம் மாறினார். வஸ்திரத்தை அந்தணர்க்குக் கொடுப்பதைப் பகவத் கைங்கரியமாகவே எண்ணினார்.

ஸ்ரீ கபீர் வஸ்திரத்தை அந்தணர்க்குக் கொடுக்க எண்ணினார். அதே சமயம் தாயாரை நினைத்தபோது கொடுப்பதில் தயக்கம் ஏற்பட்டது.

ஸ்ரீ கபீருடைய தயக்கத்தைக் கண்ட அந்த ணர், "தானமாக இந்த சிறு வஸ்திரத்தைக் கொடுக்கத் தயங்குகிறாயே! அன்று மகாபலி சக்ரவர்த்தி தன்னையே தானமாக வாமனர்க்கு அளிக்கவில்லையா? குருவிற்குக் காணிக்கையாக ஏகலைவன் கட்டை விரலைத் தானம் செய்ய வில்லையா? கர்ணன் தானம் தானம் என்று நிதானமில்லாமல் தன் உயிரையே தத்தம் செய்யவில்லையா?" என்றெல்லாம் பலவாறு தானத்தைப் பற்றி தத்துவ போதனைகளைச் செய்தார்.

ஸ்ரீ கபீர் மனதிலே சலனம் ஏற்பட்டது. அந்தணரோ ஸ்ரீ கபீரிடமிருந்து எப்படியும் வஸ்திரத்தை வாங்கிச் செல்லவேண்டும் என்ற வைராக்கியத்தில், ஸ்ரீ ராமநாம மந்திரத்தின் மகிமையைச் சொல்லி, "பக்தா! இரவும் பகலும் ராம நாம பஜனைச் செய்! ராம நாமம் தினம் தரும் கேஷமம்" என்றார்.

ஸ்ரீ கபீர் வஸ்திரத்தில் ஒன்றைத் தானமாக அந்தணர்க்கு அளித்தார். அந்தணரும் ஸ்ரீ கபீரிடம் "ராம், ராம்" என்று சொல்லி வஸ்திரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். அவர் ஸ்ரீ கபீரை, "தேவாதி தேவர்களும், வசிஷ்டாதி முனிவர்களும் பெற்ற பேற்றினைப் பெறுவாய்" என்று ஆசீர்வதித்துச் சென்றார்.

ஸ்ரீ கபீர், அந்தணரின் வாக்கை குரு வாக்காகக் கொண்டார். கையிலிருந்தக் கிழிந்த மற்றொரு துண்டுடன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்.

எதிரில் பகீர் ஒருவர் வந்தார். அவர் ஸ்ரீ கபீரை வழிமறைத்து, "ஸ்ரீ கபீர் சாப் செளக்கியமா! அல்லாதான் என் எதிரிலே உன்னைக் கொண்டுவந்து சேர்த்திருக்கிறார். ஒரு முழம் ஆடை கூட இல்லாமல் அவதியுறும் எனக்கு இந்த ஒரு முழம் பட்டு அங்கியைக் கொடுத்து உதவி செய்யக் கூடாதா?" என்று கேட்டார்.

பகீர் யாசகம் கேட்டதும், ஸ்ரீராம நாம சிந்தையுடன் இருந்த ஸ்ரீ கபீர் சற்றும் சிந்திக்காமல், "நல்ல மனத்துடன் தாராளமாகத் தருகிறேன். சந்தோஷத்துடன் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். குளிர்க்கு இதமாகத் தலையிலே தரித்துக் கொள்ளும். ஹரே ராம்! ஜெய் சீதாராம்" என்று சொல்லிக் கொடுத்தார்.

பகீர் பெற்றுக்கொள்ள மறுத்தார். ஸ்ரீ கபீர் ஒன்றும் புரியாமல் திகைத்தார். பகீர் கோபத்தோடு பேசலானார்.

"உன்னிடம் தானம் கேட்டது என்னுடைய தவறுதான். நம்ம தமால் மகனா யிற்றே; அவனைப்போல் நல்ல சிந்தனையுடையவனாக இருப்பான் என்று நினைத்தேன். நீயோ ஒரு மனிதனைத் தெய்வமாக்கி அவன் நாமத்தைப் பெரும் மந்திரமாக நினைத்து எனக்கு இந்த வஸ்திரத்தைத் தானம் செய்ய வந்து விட்டாய்.

நிரூபமான தெய்வத்திற்கு ரூபம் கொடுத்துப் பேசுகிறாய். தானமாக இருந்தாலும் எந்த ஒரு பொருளையும் தகுதியோடு பெற விரும்புவன் நான்! அதனால் அந்த ராம நாமாவைச் சொல்லி இந்த வஸ்திரத்தை என்னை ஏற்கும்படி மட்டும் செய்யாதே."

"ரூபம், நிரூபம் இரண்டிலும் என் ராமனைக் காணலாம். உணர்விலும் காணலாம். உருவத்திலும் காணலாம். பொன் நிரூபமாக இருந்தாலும், ரூபமாயுள்ள ஆபரணமாக மாறி விதவிதமான பெயருடன் விளங்குவதில்லையா?

உருகும் நெய்கூட பனிக்கு உறைந்துக் கட்டியாகத் தெரிவதில்லையா? பஞ்சு, ஆடை ஆவதில்லையா? பரப்பிரம்மமாக இருக்கும் ஸ்ரீ ராமச்சந்திரப் பிரபுவை, ரூபசந்தரனாக ஏன் பார்க்கக் கூடாது" என்று ஸ்ரீ கபீர் விளக்கம் சொன்னார்.

இருவருக்குள் வாதப் பிரதிவாதங்கள் ஆரம்பமானது.

பிரம்மத்தைப் பற்றியும், பரப்பிரம்ம சொரூபத்தைப் பற்றியும், தர்மத்தைப் பற்றியும், ஞானத்தைப் பற்றியும், தியானத்தைப் பற்றியும் இருவரிடையே காரசாரமான விவாதங்கள் நடந்தன.

முடிவில் பகீருக்குக் கோபம் பொங்கி வழிந்தது.

"என்னை எதிர்த்துப் பேசி அவமானப் படுத்திய உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார். உன்னைப் பற்றி உன் பெற்றோர்களிடம் சொல்லி உனக்கு நல்ல தண்டனை வாங்கித் தருகிறேன்" என்று ஆத்திரத்தோடு சொல்லி விட்டு ஸ்ரீ கபீர் வீட்டிற்கு வேகமாகப் புறப்பட்டார் பகீர்.

பகீரின் கோபம் ஸ்ரீ கபீருக்குக் கவலையை ஏற்படுத்தியது. ஏற்கனவே தன்னிடம் வெறுப்பும், கோபமும் கொண்டிருக்கும்

அன்னையார் பகீரின் பேச்சால் மேலும் கோபத்தை அடைந்தால், நமது பாடு திண்டாட்டம்தான். ஒரேயடியாக அம்மா அடித்து நொறுக்கி, கை, கால்களை ஒடித்து விட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை என்று மனத்திலே எண்ணியவாறு கால்போன போக்கிலே மெதுவாக நடந்து கொண்டிருந்தார்.

இந்த இக்கட்டான நிலையில் வீட்டிற்குப் போவது உசிதமல்ல என்பதனை ஸ்ரீ கபீர் உணர்ந்தார். வரும்வழியே பாழடைந்த ஒரு மண்டபத்தைக் கண்டார். இதுதான் தமக்கு ஏற்ற வாசஸ்தலம் என்று சங்கல்பம் கொண்டார்.

ஸ்ரீ கபீர் பாழடைந்த மண்டபத்துள் சென்று அமர்ந்தார். ஸ்ரீராமநாம ஜெபத்தைத் தொடர்ந்தார்.

இதற்குள் ஸ்ரீ கபீர் வீட்டிற்குச் சென்ற பகீர், ஸ்ரீ கபீர் மீது இல்லாததும், பொல்லாததும் சொன்னார்.

பகீரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஸ்ரீ கபீரின் தாயார் எரிமலை போலானாள். இருவரும் ஸ்ரீ கபீரின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். நெடுநேரமாகியும் ஸ்ரீ கபீர் வரவில்லை. ஸ்ரீ கபீரின் தாயார் ஸ்ரீ கபீரைத் தேடிப் புறப்பட்டாள். பகீரும் கூடவே சென்றார்.

போகும் வழியிலே, இருவரும் பாழடைந்த மண்டபத்தையும், அந்த மண்டபத்துள் ஸ்ரீ கபீர் அமர்ந்திருப்பதையும் கண்டனர்.

பாழ் மண்டபத்துள், பெரிய ஞானியைப் போல் தவநிலையில் அமர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீ கபீரைப் பார்த்ததும் அவரது அன்னைக்குக் கோபம் எல்லை மீறியது. உடன் வந்த பகீரின் கையில் வைத்திருந்த கோலை வெடுக்கென்று பிடுங்கினாள். ஆவேசத்தோடு மண்டபத்துள் சென்றாள்.

மனத்தே ஆண்டவனின் அலங்கார ரூபத்தில் அகில லோகத்தையும் மறந்து, ஞான நிஷ்டையில் அமர்ந்த ஸ்ரீ கபீருக்குப் புறத்தே நடக்கும் எந்த விவகாரங்களும் புரியவில்லை.

தாயார் பிரம்பால் ஸ்ரீ கபீர் மீது ஒங்கி அடித்தாள். பிரம்பு இரண்டாக ஒடிந்ததே தவிர ஸ்ரீ கபீர் உடம்பில் அடி ஏதும் படவில்லை. அடித்தவர் மீதே அந்த அடி பலமாக வீழ்ந்தது. பீபி வலி தாங்க முடியாமல் துடித்தாள்.

ஸ்ரீ கபீர் மீது மட்டும் அடி விழவில்லை; ஆனால் அடியின் தழும்பு மட்டும் பதிந்திருந்தது.

உலகையே ஈரடியால் அளந்தவன் - திருவடியால் பக்தனுக்காகத் திருவீதி வலம் வந்தவன் - பக்தனுக்குக் காட்சி கொடுக்க அந்தணனாகவும், பகீராகவும் வந்த ஸ்ரீமந் நாராயணன், சங்கு சக்ர கதாபாணியாக ஸ்ரீ கபீருக்குத் திவ்ய தரிசனம் கொடுத்தார்.

அந்த தரிசனத்தால் தியானம் கலைந்தார் ஸ்ரீ கபீர்! "ஸ்ரீராம், ஸ்ரீராம்" என்று அவனது திருநாமத்தைப் பன்முறை சொல்லி, சொல்லி நாராயணனைப் பன்முறை சேவித்தார். சுற்றிச்

சுற்றி வலம் வந்தார். அவரது திருவடியைப் பற்றி பற்றி பேரானந்தம் பூண்டார்.

திருமாலின் தரிசனத்தைக் கண்ட ஸ்ரீ கபீரின் தாயாருக்கு நா தழுதழுத்தது. உள்ளம் உருகியது. கரமிரண்டையும் உயர்த்தி, பகவானை நமஸ்கரித்தாள்.

எம்பெருமான், ஜிஜ்ஜா பீபியை அநுக்கிரஹித்து, "அம்மா! ஸ்ரீ கபீர் எனது மெய்யன்பன். நீ அவனை அடித்ததை நான் தாங்கிக் கொண்டேன்" என்று திருவாய் மலர்ந்து, அடிபட்ட சுவடுகள் தமது முதுகில் ஏற்பட்டுள்ளதைக் காண்பித்தார்.

திருமார்பிலே ஸ்ரீவத்ஸம் பொருந்திய மறுவைப் பெற்றவன் திருமுதுகில் பிரம் படியையும் ஏற்றுக் கொண்டான்.

பகவானின் திருவாய் மொழி கேட்டு பீபி அனலிடை மெழுகானாள்.

"பகவானே! தேடித் திரிந்தாலும், கோடி முறை உன் நாமாவைப் பாடி பரவசமடைந்தாலும், கடுமையான தவம் பல இருந்தாலும் உனது தரிசனம் கிடைக்கப் பெறாத அடியார்கள் எத்தனையோ பேர் இருக்க, எத்தகைய தவமும், தியானமும் செய்யாத எனக்கு இத்தகைய பெரும் பாக்கியம் எதனால் கிடைத்தது?" என்று விண்ணப் பித்தாள்.

"எனது அன்புத் தொண்டனாகிய ஸ்ரீ கபீருக்குத் தாயாக இருக்கும் பாக்கியம் பெற்றாயே அதுதான் மூலக் காரணம்! நீ பூர்வ ஜென்மத்தில் செய்த புண்ணியம்! உன்னுடைய மகன் ஒரு மகான்! மதுரமான கவி பாடி மக்களைப் பக்தி மார்க்கத்தில் அழைத்துச் செல்வதற்காக அவதரித்த சத்புருஷன்!"

இவற்றையெல்லாம் கேட்டு, ஸ்ரீ கபீரின் தாயாருக்கு மயக்கம் ஏற்பட்டது. நிலத்தில் சாய்ந்தாள்.

நாராயணன் திருமுகம் மலர, தமது திருமேனியில் அணிந்திருந்த பச்சை வண்ணப் பட்டு வஸ்திரத்தால், அன்னையின் உடலைத் தொட்டுப் பேரருள் பாலித்தார்.

ஜிஜ்ஜா கண் விழித்தாள்; எம்பெருமானைத் தரிசித்து நிலமதில் வீழ்ந்து பணிந்தாள். ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தாள்.

பெருமான், அவளைத் திருநோக்கம் செய்து, "தாயே! நீயும் உனது கணவரும் எனது

அன்புத் தொண்டன் ஸ்ரீ கபீருக்குப் பணிவிடை செய்து வருவீர்களாக! உங்களுக்கு வைகுண்டப் பிராப்தி கிடைக்கும்" என்று அருளிய பரந்தாமன், தமது திருமுன் பயபக்தியுடன் நிற்கும் ஸ்ரீ கபீர் மீது திருக்கண் மலர்ந்தார்.

"ஸ்ரீ கபீர்! பக்தர்களுக்கும், அன்பு சித்தர்களுக்கும் வைராக்கியம்! முக்தர்களுக்கு மௌனம்! அன்பில்லாத பக்தியும், வைராக்கியமில்லாத யோகமும், சாந்த மில்லாத ஞானமும் நிஷ்பலமாகும். பக்தி மார்க்கத்தால் என் திருவடியை அடையப் பெறுவாய்! அந்த பக்தி மார்க்கத்திற்கு வழிகாட்டுவது குரு. குருமார்க்கமாக உபதேசம் பெற்று என் பாதத்தைச் சரண் அடையும் பரம சுகத்தைப் பெறுவாய்!" என்று திருவாய் மலர்ந்து அந்தர்த்தியாமியானார் எம்பெருமான்!

ஸ்ரீ கபீர், ஞானப் பிழம்பாகக் காட்சி அளித்தார். அவரது அன்னையார் மகனைத் தெய்வமாக மனதிலே வரித்து ஆனந்தம் கொண்டாள். மகனை வீட்டிற்கு வருமாறு அழைத்தாள்.

ஸ்ரீ கபீர் யாரைப் பற்றியும், எதைப் பற்றியும் கவலைப்படவில்லை. அவரது எண்ண மெல்லாம் தம்முடைய வீட்டு வாசலின் கதவுகள், தங்கு தடையின்றிக் தனக்காகத் திறந்ததே என்பதல்ல; ஞானவாசலின் கதவுகள் திறக்கத் தமக்கு உபதேசம் செய்யப் போகும் குருவின் இல்லத்து வாசல் எங்கே இருக்கிறது என்ற சிந்தனையிலேயே லயித்து இருந்தது!

மகனை அழைத்துக்கொண்டு அன்னை ஜிஜ்ஜா வீட்டிற்கு வந்தாள். கணவனிடம் நடந்தவற்றைச் சொன்னாள்.

தமால் சந்தோஷித்து, பரமனைத் தரிசித்து பேறு பெற்ற நீங்கள் இருவரும் பாக்கிய வான்கள் என்று அவர்களைத் துதித்து வணங்கினார்.

இப்பொழுதெல்லாம் ஸ்ரீ கபீர், ஏதோ ஆழ்ந்த சிந்தனையில் லயித்திருந்தார். அவரது சிந்தை, செயல் அனைத்தும் தமக்கு உபதேசம் செய்யப்போகும் குருநாதர் எங்கே இருக்கிறார் என்பதிலேயே இருந்தது.

ஆனால், அவரது பெற்றோர்கள் அவருக்குத் திருமணம் செய்யக் கருதி, சுந்தரா

என்ற பெண்ணைப் பார்த்து நிச்சயம் செய்து வைத்திருந்தார்கள். ஸ்ரீ கபீர் கல்யாண பேச்சிற்கு இணங்கவில்லை. அவருக்கு கிருஹஸ்திராசிரமத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்க நேரம் ஏது? அவர்தான் அல்லும் பகலும் வானபிரஸ்தமார்க்கத்திற்கு உகந்த வழியைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறாரே!

அவருக்கு ஒரு வழி பிறந்தது! பாலைவனத் திலே பசுஞ் சோலையைக் கண்டாற்போல், உபதேசம் பெறுவதற்கு ஒரு குருதேவரைக் கண்டார்.

வாரணாசி எனும் காசி கேஷத்ரத்தில், ராமானந்தர் எனும் மகான் ஜனங்களுக்கு ஞானபோதனை செய்து கொண்டிருந்தார். அவருடைய புகழையும், ஞானத் தெளிவையும் பற்றிப் பலர் சொல்லக் கேட்க ஸ்ரீ கபீர், அவரையே தமது குருவாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று தமக்குள் சங்கல்பம் பூண்டார்!

ஒருநாள் மாலை ஸ்ரீ கபீர், ராமானந்தரைச் சந்திப்பதற்காக வேண்டி அவரது மடத்திற்குச் சென்றார். அவருக்கு சுவாமியின் தரிசனம் கிட்டவில்லை. மாறாக சிஷ்ய கோடிகளின் வசவும், அடியும், உதையும் தான் கிடைத்தன. அவர்கள் சுவாமியைப் பார்க்க ஸ்ரீ கபீரை அனுமதிக்கவில்லை. 'திருடன்' என்ற பட்டத்தைச் சூட்டி அவமானப்படுத்தி அனுப்பினர்.

அவமானத்தையும், அடி உதையையும் அணிமணி ஆபரணமாகத் தாங்கிக் கொண்டு, ஸ்ரீ கபீர் மடத்து வாயிலிலேயே அமர்ந்து விட்டார். அது சமயம் ராமானந்தர் வெளியே வந்தார்.

ஸ்ரீ கபீர் குருதேவரைக் கண்டு, பக்தி பொங்க 'ஸ்வாமி' என்றார். சத்குருநாதர் சற்றும் லக்ஷ்யம் செய்யவில்லை.

சுற்றி நின்றிருந்த சீடர்கள், 'சுவாமி! இவன் நல்லவன் போல் நடத்து, மடத்திலுள்ள செல்வங்களைத் திருடிச் செல்ல வேவு பார்க்க வந்துள்ளான்' என்றனர்.

'இச் சிறு வயதிலேயே இந்த சின்ன புத்தியா?' என்று கோபமாகச் சொன்னார் ராமானந்தர்!

ஸ்ரீ கபீர் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து, 'சுவாமி! இவர்கள் பொய் சொல்கிறார்கள். அடியேன்

தேவரீரிடம் மந்திரோபதேசம் பெற வந்துள்ளேன்' என்றார். ராமானந்தர், சிரித்துக்கொண்டே உள்ளே சென்றார்.

ஸ்ரீ கபீர் புண்பட்டுப் புலம்பினார்.

'ஆண்டவா! சத்தியத்துக்கு அடி உதைதான் சன்மானமா? குருவை தரிசிக்க வந்தேன் என்று பயபக்தியோடு சொன்னவனுக்கு ஏமாற்றம்தான் நீ தரும் வரப்பிரசாதமா? கைக்கு எட்டியும் வாய்க்கு எட்டவில்லை என்பதுபோல மெய்ஞ்ஞான வழிக்கு மார்க்கம் கிட்டாமல் போய்விட்டதே!'

ஸ்ரீ கபீருக்குப் பலவிதமான எண்ணங்கள்! ஏக்கங்கள்! சொல்ல முடியாத தவிப்புகள்! ஸ்ரீ கபீர் தள்ளாடி தள்ளாடி வீடு வந்து சேர்ந்தார்.

சோர்ந்து வரும் செல்வனைக் கண்டு பெற்றோர்கள் பயந்து போயினர். அன்னைக்கு, நிலை தளர்ந்து வரும் மகனைப் பார்த்ததும் கண்கள் குளமாயின. 'என்ன நடந்தது? ஏது நடந்தது?' என்று படபடப் புடன் கேட்டாள். ஸ்ரீ கபீர் நடந்த விருத்தாந்தங்களைச் சொன்னார்.

பெற்றோர்களின் மனம் தறியில் ஓடும் பட்டுச் சுருளைப் போல் அலைபாய்ந்தன. ராமானந்தரையும், அவரது சீடர்களையும் வாய்க்கு வந்தபடி திட்டினர்.

அம்மொழிகளைக் கேட்டு கபீர், 'தாயே! ஞானிகளை இகழ்தல் ஞானப்பரம் பொருளாகிய பரமனை இகழ்தலுக்கு ஒப்பாகும்' என்றார்.

இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகும் ஸ்ரீ கபீர் அநுதினமும் வைகறைத் துயிலெழுந்து, தூய நீராடி, பகவத் சிந்தையுடன் ராமானந்தரின் தரிசனத்திற்காக மடத்திற்குச் சென்று அடி, உதை, வீண் வார்த்தைகள் இவற்றை வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு வந்தாரே தவிர, அவரால் குருநாதர் தரிசனத்தை மட்டும் பெற முடியவில்லை!

இறுதியில் ஸ்ரீ கபீர், மடத்திற்குச் சென்று ராமானந்தரைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைக் கைவிட்டார்.

அவருக்கு ஓர் அருமையான உபாயம் தோன்றியது. அதன்படி குருதேவரிடம் உபதேசம் பெறுவதற்கான மார்க்கத்தைக் கண்டார்.

மறுநாள் காலை ஸ்ரீ கபீர் கங்கைக் கரைக்குச் சென்றார். கங்கையில் புண்ணிய நீராடினார். துவாதச புண்டரங்களைத் திருமேனியிலே தரித்துக் கொண்டு துளசிமணி மாலைகள், ஸ்படிக மாலைகள் துலங்க படிக்கட்டில் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து கிடந்தார்.

வழக்கம்போல், சிஷ்ய கோடிகளுடன் கங்கைக்கு நீராட வந்த ராமானந்தர், படிகளிலே படுத்திருந்த ஸ்ரீ கபீரைத் தெரியாமல் மிதித்துவிட்டார்.

“ராம் ராம்” என்றார் ராமானந்தர்!

ஸ்ரீ கபீர் அதனையே குரு உபதேசமாகப் பெற்ற தாரக மந்திரம் என்று மனதிற் சங்கல்பித்துக் கொண்டார். தமக்குக் குருநாதர் மூலம் பாததீக்ஷையும், பக்தி மார்க்கத்திற்கான திருவருளும் கிட்டியதே என்று மகிழ்ந்து “ராம், ராம்” என்று மனதிலே தியானித்தவாறு வீட்டிற்குச் சென்றார்.

அன்று மாலை ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் ராமநாம சிந்தையுடன் மடத்திற்குச் சென்றார். அங்கே ராமானந்தருடன் சீடர்களும், பக்தகோடிகளும் ராமநாம சங்கீர்த்தனைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

பக்த கோடிகளின் மத்தியிலே பூர்ண சந்திரனைப் போன்ற பிரசாகத்துடன் கூடிய ஸ்ரீ கபீர் சுவாமிகளும் சென்று அமர்ந்தார்.

பக்தி பரவசத்துடன் ராம பஜனை செய்யத் தொடங்கினார். கைகளிலே இருந்த ஜப மாலையை உருட்டிக் கொண்டு “ராம் ராம்” என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார்.

ராமானந்தரின் சிஷ்யர்கள் ஸ்ரீ கபீரை அடையாளம் கண்டுகொண்டு ஆத்திரங் கொண்டனர். ஸ்ரீ கபீரின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு குருதேவரிடம் சென்றனர்.

“குருதேவா! இவன் வேஷம் அணிந்து நம்மை ஏமாற்றியிருக்கிறான்.”

அம்மொழி கேட்டு ஸ்ரீ கபீர், “நான் ஒன்றும் ஏமாற்றவில்லை. இன்று காலை மணிகர்ணிகா கட்டத்தில் நம் குருநாதரிடம் பாத தீக்ஷையும், மந்திரோபதேசமும் பெற்றேன்” என்று சொல்லி கங்கை கரையில் தாம் படிக்கட்டில் படுத்துக் கிடந்ததையும், சுவாமிகள் மிதித்துவிட்டு “ராம்! ராம்” என்று சொன்னதையும் தாம் அந்த தாரக மந்திரத்

தையே குரு உபதேசமாகக் கொண்டேன் என்பதனையும் தெளிவுபடுத்திச் சொன்னார். தம்மைச் சீடனாக ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பிரார்த்தித்தார்.

“குருவின் உபதேசத்தை நயவஞ்சகமாக பெற்ற நீ மடத்தில் எமது சீடனாக இருப்பதற்கான அருகதையற்றவன். இருப்பினும் ராமநாம ஜபம் உனக்கு முக்தியைத் தரும்” என்றார் ராமானந்தர்!

“குருதேவர் இந்த எளியவனுடன் பேசியதே பெரும் பாக்கியம்” என்று சொல்லி அவரை நமஸ்கரித்து வீடு திரும்பினார் ஸ்ரீ கபீர்!

● ●

மச்சேந்திரநாதர் என்னும் பெயருடைய மகான் ஒருவர் இருந்தார். இவர் அஷ்டமா சித்திகளையும் கற்றவர். சித்திகளின் சக்தி கொண்டு பற்பல மேதைகளைத் தோற்கடித்து வெற்றிகள் பல கண்டவர்.

இவருக்குப் பல சீடர்கள் இருந்தனர். அவர்களுள் முதன்மையான ஸ்தானத்தைப் பெற்றவர் கோரக்நாதர் என்பவர் ஆவார்.

இவர் தமது குருவைப்போலவே அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராப்தி, பிராகாமி யம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்னும் அஷ்டமாசித்திகளையும் பெற்றிருந்தார். இதனால் இவரிடம் அகந்தையும், ஆணவமும் நிறைந்திருந்தன.

கோரக்நாதர் தமது குருநாதரைப் போலவே பல மகான்களைத் தமது சித்திகளால் வென்று வெற்றி பல கண்டிருந்தார். இவர் காசிமடத்தில் வசித்து வரும் ராமானந்தரையும் வாதில் வெல்ல எண்ணினார்.

கோரக்நாதர், தமது சீடருள் ஒருவரை ராமானந்தரின் மடத்திற்குச் சென்று தமது வருகையைப் பற்றி முன்னதாகவே சொல்லி வருமாறு அனுப்பினார்.

கோரக்நாதரின் சீடன் ராமானந்தரை அணுகி, “சுவாமி! நான் கோரக்நாதரிடமிருந்து வருகிறேன். இன்னும் சற்று நேரத்தில், எமது குருநாதர் உங்கள் மடத்திற்கு எழுந்தருளப் போகிறார்” என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றார்.

இராமானந்தருக்கும், அவரது சீடர்களுக்கும் கோரக்நாதரைப் பற்றி நன்றாகத் தெரியும்.

இராமானந்தரின் சீடர்கள் புலியைக் கண்ட பசுபோல் பயந்தனர். சித்து வேலைகளைக் காட்டி, சாந்துக்களை ஏமாற்றி, பொய்ப் பிரச்சாரத்தால் பவனி புறப்பட்டு வரும் அவரிடமிருந்து எப்படி தப்பிப்பது என்று சிந்திக்கலாயினர்.

இராமானந்தர் சீடர்களுக்குத் தைரியம் பல சொன்னார். அவர்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. இராமானந்தரின் சிஷ்யர்கள், ஓடி ஒளிவது என்று தீர்மானித்தனர். தங்களது முடிவைப் பற்றி குருநாதரிடம் கூறினர்.

“கோரக்கனைச் சரணம் என்று பற்றிக் கொள்வோம். மரணத்திலிருந்து தப்பிக்கலாம். இல்லையேல் மரணம் நிச்சயம்.”

குருநாதர், சீடர்களின் மொழிகளைக் கேட்டு மனம் வாடினார். இப்படியும் நமக்கு சிஷ்யர்களா? என்று தமக்குள் அங்கலாய்த்துக் கொண்டார்.

“சிஷ்யகோடிகளே! நீங்கள் மடமையால் மடத்தைவிட்டு ஓடிப் போனாலும் எனக்குக் கவலையில்லை. நான் ஒருவனாகவே நின்று அவனைச் சமாளிப்பேன்.”

அதற்கு மேல் சிஷ்யர்கள் குருவோடு வீணாக நின்று பேச விரும்பவில்லை.

“தலைப் பிழைப்பது தம்பிரான் புண்ணியம்” என்ற முடிவோடு, குருவிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே ஓடி ஒளிந்தனர் அத்தனை சீடர்களும்!

சீடர்களைப் பிரிந்த ராமானந்தர் கிளைகள் ஓடிந்த மரம் போல் நின்று கொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது ஸ்ரீ கபீர், பட்டு நூற்பந்து ஒன்றைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு மடத்திற்கு வந்தார். ஸ்ரீ கபீரைப் பார்த்ததும், ராமானந்தருக்கு, எரிகிற நெருப்பில் எண்ணெய் வார்த்தாற்போலிருந்தது. அவரது கண்களில் கோபக் கனல் தெரிந்தது.

“இந்த நேரத்தில் உன்னை யார் இங்கு வரச் சொன்னது. பேசாமல் போய்விடு” என்றார் ராமானந்தர்.

“சுவாமி! தங்களது சீடர்களைக் கண்டேன். கோரக்நாதர் என்னும் சித்து வேலைக்காரனுக்குப் பயந்து கொண்டு ஓடுவதாகப் புகன்றனர். அவர்கள் செயல் எனக்கு வியப்பாகவே இருந்தது.

குருபக்தியைத் துறந்தவர்கள் சீடராக இருக்கும் தகுதியைப் பெற முடியுமா? சுவாமி! என்னை அநுக்கிரஹம் செய்யுங்கள். அந்த கோரக்நாதனின் கர்வத்தை அடக்கி தங்கள் கால்களில் மண்டியிட வைக்கிறேன்.”

“அவன் சித்தன் மட்டுமல்ல; பெரும் எத்தன். அவனுடன் வாதிடுவது நெருப்புடன் விளையாடுவது போலாகும். நீ கோரக்நாதனிடம் எனது சிஷ்யன் என்று சொல்லிக் கொண்டு ஏதாவது உளறிக் கொட்டி தோல்வியைத் தழுவி வந்தால் அவமானம் எனக்குத்தான் உனக்கல்ல.”

“சுவாமி! என்னை நம்புங்கள். என்னால் உங்களுக்கு அபாயம் ஏற்படாது. இது சத்தியம்” என்று சொல்லி அவரது பாதங்களைப் பணிந்து எழுந்தார்.

அப்பொழுது கோரக்நாதர் அலக்ஷிய மாகச் சிரித்துக் கொண்டு, சில சிஷ்யர்களுடன் வந்தார்.

“இந்த சாதுதான் என்னோடு வாது செய்யப் போகும் இராமானந்தனா? ஐயோ பாவம்.”

கோரக்நாதனின் ஏளன மொழி கேட்டு கடுங்கோபம் கொண்ட ஸ்ரீ கபீர், “அத்தோடு நிறுத்தும் உமது பேச்சை! ராமநாம சேவையால் இராமானந்தர் என்னும் திருநாமம் பெற்ற இப்புருஷோத்தமர் ஜகம் புகழும் மகாப் பண்டிதர். எனது குருநாதர்! நான் அவரது சீடர்களுக்கெல்லாம் கடையான சீடன். முதலில் என்னிடம் உமது சித்து வேலைகளைக் காட்டிவிட்டு, பிறகு வேண்டுமானால் இவரிடம் உமது ஆற்றலைக் காட்டலாம்” என்றார்.

கோரக்கர் எரிமலை போலானார்! “சிங்கத்தை எதிர்த்து சிறு நரி ஊளையிடுவதா? என்ன செய்கிறேன் பார்!” என்று கர்ஜித்தார் கோரக்கர்! தமது கையிலிருந்த குலாயுதத்தைக் காட்டி பயமுறுத்தினார்.

இதற்குள் ஊர் மக்கள் விவரம் அறிந்து வேடிக்கை பார்க்க ராமானந்தரின் மடத்திற்குத் திரண்டு வந்தனர்.

மறைந்து ஓடிய இராமானந்தரின் சீடர்களும் ஒளிந்து ஒளிந்து வந்து மடத்தின் ஒரு ஓரமாக நின்று வேடிக்கைப் பார்க்கலாயினர்.

கோரக்நாதர், தமது சீடர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு அட்டகாசமாகச் சிரித்துக்

கொண்டிருந்தார். அதற்கு மேல் ஸ்ரீ கபீர் பொறுமையுடன் இருக்க விரும்பவில்லை.

“கேடு வரும் பின்னே! மதி கெட்டு வரும் முன்னே என்பதுபோல் தோல்வியைத் தழுவப் போகும் பேதையே! இதோ பார் எனது குருதேவரின் சக்தியை! ஜெய் விஜய் பவ!” என்று கூறிய ஸ்ரீ கபீர், கோரக்நாதரின் கையிலிருக்கும் சூலத்தைக் கீழே விழச் செய்தார். தமது கையிலிருந்தப் பட்டு நூலின் ஒரு நுனியைக் கீழே விழும்படியாகச் செய்து, நூற் பந்தை மேல்நோக்கி வீசினார்.

மேல்நோக்கி உயர்ந்த பட்டு நூற் பந்தினை, நெடிய மெல்லிய குச்சியை நிலத்திலே ஊன்றி நிறுத்தினாற்போல் ஆதிமுதல் அந்தம்வரை ஆடாமல் அசையாமல் நிற்கச் செய்தார்.

குரு பக்தியாலும், ராமநாம மகிமையாலும், ஸ்ரீ கபீர் அந்நூலைப் பிடித்துக் கொண்டு, மளமளவென்று மேலே ஏறினார்.

ஆகாயம் வரைச் சென்று, நூல் நுனியில் அமர்ந்து, “வெற்றிக்கொடி பல நாட்டி வரும் சித்தரே! தரையில் நின்றுகொண்டு என்ன வேடிக்கைப் பார்க்கிறீர். துணிவிருந்தால் மேலே வாரும். நமது வாதத்தை அந்தரத்தில் வைத்துக் கொள்வோம். இல்லையேல், அப்படியே இருவரும் நடந்து ஆகாயத்திற்குப் போய் அதன் மீது நின்று வாதம் செய்வோம். உங்களுக்கு ஏற்றது எதுவோ அதனையே இந்தச் சாமான்யனும் ஏற்பான்” என்றார்.

இராமானந்தர் பகவானைப் பிரார்த்தித்தார்.

“ஸ்ரீராமச்சந்திர பிரபு! இக் கொடியவனின் மாயைகளை எனது சீடன் ஸ்ரீ கபீர் மறையச் செய்து வெற்றி பெறவேண்டும். ஹே கோசல குமாரா! என் சிஷ்யன் ஸ்ரீ கபீரைக் காப்பாற்றி அவனுக்கு அருளுவாய்.”

இராமானந்தர் வாயால் தம்மை சிஷ்யன் என்று சொல்லக் கேட்ட கபீர், அடைந்த ஆனந்தத்தை அளவிடுவதுதான் எங்ஙனம்!

வசிஷ்டர் வாயால் பிரம்மரிஷி என்று பட்டம் பெற்ற கௌசிகனைப் போல் ஸ்ரீ கபீர் பெருமிதம் பூண்டார்.

ஸ்ரீ கபீர் பூமிக்கு வந்தார். கோரக்நாதன் முன்னால் தமது உருவை மாற்றிக் கொண்டார். கோரக்நாதரின் குருவான மச்சேந்திர நாதனின் உருவத்தைப் பெற்று நின்றார்!

கோரக்கன், சங்கு சக்கரம் ஏந்தி விஷ்ணு வாகக் காட்சி அளித்தார்.

“உங்கள் இருவரையும் இந்த சக்ராயுதத் திற்குப் பலியாக்குகிறேன்” கொக்கரித்தான் கோரக்நாதன்!

கோரக்கனின் வெறித்தனமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஸ்ரீ கபீர் நகைத்தார். பாசுபதாஸ்திரம் தாங்கி சிவபெருமானாக மாறினார்.

“இந்த பாசுபதாஸ்திரத்தால் உன் சக்கரப் படையையும், உன்னையும் சம்ஹரிக்கிறேன் பார்.”

கோரக்கன் சிம்ஹமாக மாறினான்!

ஸ்ரீ கபீர் யாளி ரூபத்தைத் தாங்கி அட்டகாசம் செய்தார்!

கோரக்கன் அக்னியாக மாறி அனல் காற்றை வீசினான்.

ஸ்ரீ கபீர் மேக ரூபம் தாங்கி மழைப் பொழிந்து அக்னியை அணைத்து, மேகத்தில் சூரியனைப் போல் பிரகாசித்தார். கொடிய வெம்மையான கிரணங்களால் கோரக்க நாதனையும், அவனது சீடர்களையும் வெந்தணலில் வேகச் செய்தார்.

வெந்தணலின் வெம்மையில் கோரக் நாதன் சித்து வேலைகள் அனைத்தும் சாம்பலாயின. கோரக்கநாதர் கூனிக் குறுகினார். அதற்கு மேல் அவரால் ஸ்ரீ கபீருடன் வாதாட முடியவில்லை.

திருஞான சம்பந்தருடன் போட்டியிட்டு மண்டியிட்ட சமணத் தலைவனைப்போல் கோரக்கன் ஸ்ரீ கபீருக்குத் தலை வணங்கினான். ஸ்ரீ கபீருடன் வாதிடவோ, போரிடவோ விரும்பவில்லை கோரக்கன். தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில், ராமானந்தர் கால்களில் வீழ்ந்து எழுந்தான்.

அந்தக் காட்சியைக் கண்ட ஸ்ரீ கபீர் குதூகலம் பொங்கிய சுய உருவைத் தாங்கினார். ராமானந்தரின் பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து வணங்கினார்.

இராமானந்தர், ஸ்ரீ கபீரை இருகரங்களால் தூக்கி அணைத்து மகிழ்ந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார்.

“குரு பக்தியில் உயர்ந்தவனே! நீயே என் பிரதம சீடன்” என்றார் ராமானந்தர். ஸ்ரீ கபீரை ஆலிங்கனம் செய்து அகமகிழ்ந்தார்.

வானத்திலிருந்து பூ மழை பொழிந்தது. அதுவரை நடந்தவற்றை எல்லாம் மறைந் திருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த மற்ற சீடர்களும், காசிவாசிகளும் வெளியே கூடினர். அனைவரும், “ஸ்ரீ கபீர் வாழ்க! ராமானந்தர் வாழ்க! ராமநாமம் வாழ்க!” என்று விண்ணொட்டக் கோஷம் எழுப்பினர்.

கோரக்நாதர் ஸ்ரீ கபீரைப் புகழ்ந்து, இதுவரை தாம் பெற்ற விருதுகளையும், சன்மானங்களையும் அவருக்குச் சமர்ப்பித்தார்.

ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் அவற்றைத் தமது குருநாதரின் திருவடிக்கு அர்ப்பணம் செய்தார்.

மடத்தில் மறைந்து நின்று வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சீடர்கள் தங்கள் தவற்றை உணர்ந்து, ஸ்ரீ கபீரின் பாதங்களில் வீழ்ந்து, தங்கள் பிழைப் பொறுத்தருளப் பிரார்த்தித்தனர்.

ஸ்ரீ கபீரின் புகழ் நாடு நகரம் எங்கும் பரவியது. ஸ்ரீ கபீர் மேலும் பல தேசத்து பண்டிதர்களை வாதில் வென்றார். ராமதாஸனான ஸ்ரீ கபீர், அனைவராலும் போற்று தற்குரிய மகானானார்!

ஸ்ரீ கபீருடைய பெற்றோர்கள் ஏற்கனவே அவருக்கு நிச்சயித்திருந்த சுந்தரா என்ற பெண்ணைத் திருமணம் முடிப்பதற்கான ஏற்பாட்டைத் தொடங்கினர்.

ஆனால் சுந்தராவின் தந்தையோ ஸ்ரீ கபீருக்கு மகளைக் கொடுக்க மறுத்தார். முகம்மதிய மதச் சடங்கினை அலக்கியப் படுத்தியவனுக்குப் பெண் கிடையாது என்ற முடிவோடு இருந்தார்.

அதே சமயத்தில் சுந்தரா, “மணந்தால் ஸ்ரீ கபீரைத்தான் மணப்பேன்; இல்லையேல் வாழ்நாள் முழுவதும் இப்படியே இருந்து மாள்வேன்” என்று உறுதிபூண்டிருந்தாள்.

அன்பு பக்தன் ஸ்ரீ கபீருக்குத் திருமணத்தை முடித்துவைக்கக் கருதிய ராமபிரான், சுந்தராவின் தந்தையின் கனவிலே பகிராக எழுந்தருளி, “சுந்தராவை, ஸ்ரீ கபீருக்கு மணம்

செய்து வைப்பாயாக!” என்று ஆணையிட்டார்.

அத்தோடு எம்பிரான், பகீர் ரூபத்துடன் பல அடியார்களுடன் சுந்தராவின் தந்தையை நேரில் பார்த்தார்.

எம்பெருமான், சுந்தரா திருமணத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். இறைவனே முன்னின்று நடத்தும் வைபவத்தை அளவிடுவதுதான் எங்ஙனம்!

நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் சுந்தராவிற்கும், ஸ்ரீ கபீர்தாஸருக்கும் திருமணம் ஈரேழு பதினான்கு லோகங்களும் கண்டுகளித்துக் கொண்டாடும் வண்ணம் கோலாகலமாக நடந்தேறியது!

ஸ்ரீ கபீர்தாஸர், சுந்தராவுடன் இவ்வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்தார். கணவனும், மனைவியும் ஒருமித்த மனதுடையவர்களாக வாழத் தொடங்கினர்.

இருவரும் ராமநாம பஜனை செய்து வந்ததோடு, அடியார்களுக்கு அன்னதானம், வஸ்திரதானம் முதலியவற்றையும் முறையோடு செய்து விருந்தோம்பல் அறம் வளர்த்தனர். அதோடு மக்களுக்கு நல்ல போதனைகளைச் செய்தார். பசுவதை கொடிய பாவம் என்பதனைத் தமது மதத்தினருக்கு உணர்த்திப் பலருடைய மனதை மாற்றி வெற்றி கண்டார் ஸ்ரீ கபீர்.

இவ்வாறு, புகழோடும், பெருமையோடும் வாழ்ந்து வரும் ஸ்ரீ கபீருடைய வாழ்க்கையில் விதி விளையாடத் தொடங்கியது. அந்த விதிக்கு வழி வகுப்பவனே பகவான்தானே! எம்பெருமான் இவர்களுடைய புகழை மேலும் உலகிற்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

ஸ்ரீ கபீருக்கு வறுமையை உண்டாக்கி னார். வறுமையையும் ஒரு பெருமையாகக் கொண்டார் ஸ்ரீ கபீர்!

ஒருமுறை எம்பெருமான் ஏராளமான சாதுக்களை அழைத்துக் கொண்டு, விருந்துண்பதற்காக ஸ்ரீ கபீர் இல்லத்திற்கு வந்தார்.

வறுமையால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீ கபீர் சற்றும் மனம் தளரவில்லை. அனைவரையும் நீராடி உணவிற்கு வருமாறு சொன்னார்.

ஸ்ரீ கபீர் கடைத் தெருவிற்குச் சென்று ஒரு வர்த்தகனிடம் அரிசி, பருப்பு மற்றும் சமையலுக்கான சாமான்களைக் கடனாகக் கேட்டார்.

முதலில் கடனாகப் பண்டங்களைக் கொடுக்க மறுத்த வர்த்தகன் ஒரு நிபந்தனையின் பேரில், ஸ்ரீ கபீருக்கு பண்டங்களைக் கொடுக்க இசைந்தான். பண்டங்களுக்குப் பதிலாக பணம், தேவையில்லை. ஸ்ரீ கபீரின் பத்தினியை அடிமையாகத் தந்தால் போதும் என்றான்.

வர்த்தகனின் மொழி கேட்டு ஸ்ரீ கபீர் ஏதும் சிந்திக்கவில்லை. அவரது சிந்தை யெல்லாம் அடியார்களுக்கு உணவளிக்க வேண்டும் என்பதில்தான் இருந்தது; வர்த்தகனின் நிபந்தனைக்கு இணங்கினார். பண்டங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு இல்லத்திற்கு வந்தார்.

ஸ்ரீ கபீரின் மனைவி அறுகவை அமுது செய்தாள். அடியார்க்குக் கணவனும், மனைவியுமாக அமுது படைத்தனர். அவர்களும் வயிறார உண்டு வாயார வாழ்த்திச் சென்றனர்.

அடியார்கள் சென்றதும் ஸ்ரீ கபீர், மனையாளிடம் தான் வர்த்தகனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு வந்த வாக்குறுதியைப் பற்றிக் கூறினார். ஸ்ரீ கபீருடைய மனைவி மனம் கலங்கவில்லை!

"அதிதிகளுக்குச் செய்யும் தியாகத்தில் ஏற்படுகின்ற ஒவ்வொரு காரண காரியத்துக்கும் அந்த ஆண்டவன் தானே பொறுப்பு!" என்று கருத்திலே கொண்டாள்.

ஸ்ரீ கபீர், மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு வர்த்தகனின் இல்லத்தில் சேர்த்து விட்டு வந்தார். அதற்குமேல் எம்பெருமான் தனது பக்தனைச் சோதிக்க விரும்பவில்லை.

எம்பெருமான், அவ்வூரிலுள்ள பெரிய அதிகாரியை ஏவல் கொள்ளச் செய்து, கபீர் மனைவியைக் காப்பாற்றியதோடு, வர்த்தகனின் திருட்டுத்தனமான வாணிபத்தையும் கண்டுபிடித்து அவனைக் கைது செய்து கொண்டு போகச் செய்தார்.

அதிதிகளுக்கு அமுதளிக்க ஆவன செய்த வர்த்தகனுக்கு ஏற்பட்ட நிலை கண்டு ஸ்ரீ கபீர், கொத்தவாலைக்காணப் புறப்பட்ட போது, பகவான் அவர் முன் எழுந்தருளி, "ஸ்ரீ கபீர்! இவைகள் அனைத்தும் மாயையால்

நடந்தனவை. உன் தெய்வ பக்தியையும், அதிதிகளுக்கு அமுது செய்வதற்கு நீ கொண்டுள்ள பக்தியையும் உலகிற்கு உணர்த்தவே இப்படியொரு திருவிளையாடல் புரிந்தோம். நீயும் உன் மனையாளும் நல்ல செல்வங்களைப் பெற்று சிறப்போடு வாழ அநுக்கிரஹிக்கிறேன்" என்று அருளி மறைந்தார்.

இறைவனின் அன்புமொழிக் கேட்டு ஸ்ரீ கபீர் உற்சாகம் கொண்டார். மனம் மகிழ மனைக்குத் திரும்பினார். மனையாளிடம் நடந்தவற்றைச் சொன்னார்.

கணவனும், மனைவியும் பக்திக்குத் தலைவணங்கி நின்றனர். இருவரும் இல்லறத்தை முன்போல் இன்பத்தோடு நடத்தி வரலாயினர்.

தமாலும், ஜிஜ்ஜா பீபியும் மகனையும், மருமகளையும் கண்டு களித்துப் பலகாலம் வாழ்ந்தனர். ஸ்ரீ கபீரை வளர்த்த பாக்கியத்தால் வைகுண்ட பிராப்தியை அடைந்தனர் பெற்றோர்கள்!

ஸ்ரீ கபீருக்கும், சுந்தராவிற்கும் எம்பெருமானின் திருவருள் கடாசுத்தால் இரு புதல்வர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களும் பெற்றோர்களுக்கு ஏற்ற பக்திமிக்கப் புதல்வர்களாகவே விளங்கினர்.

அவர்களுடைய புதல்வர்களுள் கமால் என்பவன் ஸ்ரீ கபீர்தாஸரைப் போலவே பக்தியும், நல்ல ஞானமும் பெற்று விளங்கினான். ஏழு வயதிலேயே ராமநாம சங்கீர்த்தனம் செய்தான். தேனினும் இனிய கானம் பொழிந்து கண்ணபிரானின் புகழைப்பாடி வந்தான்.

அடியார்களும், அன்பர்களும், பக்தர்களும் கமாலை தெய்வத்தின் அருளைப் பரிபூரணமாகப் பெற்ற அருட்செல்வன் என்று போற்றித் துதித்தனர்.

ஒருமுறை அவ்வூரிலுள்ள ஒரு ரத்தின வியாபாரி கமாலைப் பற்றி அவதூறாகப் பேசினான். அதனால் அந்த வியாபாரிக்கு வயிற்றுவலி வந்தது.

வயிற்றுவலி நீங்குவதற்கு மணி, மந்திர, ஔஷதங்கள் அத்தனையும் பார்த்தான் வியாபாரி. ஒரு பலனும் கிட்டவில்லை.

வயிற்றுவலி விநாடிக்கு விநாடி அதிகரித்துக் கொண்டே இருந்ததே தவிர சற்றும் வேதனை குறையவில்லை. அப்பொழுதுதான் வியாபாரிக்கு ஓர் உண்மை புரிந்தது! கமாலைப் பற்றித் தூஷித்ததின் விளைவுதான் தனக்கு இத்தனை பெரும் வயிற்று நோய் ஏற்பட்டதென்று!

வியாபாரி கமாலைத் தமது இல்லத்திற்கு அழைத்து வரச் செய்தான். கமாலை நமஸ்கரித்து தான் தவறாகப் பேசிய வார்த்தைகளைப் பொறுத்தருள வேண்டும் என்று பிரார்த்தனைச் செய்தான்.

கமால் வியாபாரியிடம், "ஸ்ரீ ராம நாமத்தின் மகிமையையும், கிருஷ்ண நாமத்தின் பெருமையையும் உணர்ந்து வாழும் பக்தர்களுக்கு துன்பம் என்றுமே வராது" என்றார்.

வியாபாரி, "ஹரே கிருஷ்ணா! ஹரே ராமா!" என்று துதித்து, கமாலை மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்கரித்தான். அந்த வியாபாரியின் வயிற்றுவலியும் மறைந்தது.

மனம் மகிழ்ந்த வியாபாரி கமாலுக்கு விலை உயர்ந்த ரத்தின மணிகளைப் பரிசாகக் கொடுத்தான். கமால் அதை வாங்க மறுத்தான்.

மனம் நொந்துபோன வியாபாரி ஒரே ஒரு ரத்தினப் பதக்கத்தை மட்டும் கமால் அறியாதவாறு அவனது உத்தரீயத்தில் முடித்து வைத்தான்.

கமால் வீட்டிற்கு வந்தான். பெற்றோர் கனிடம் வியாபாரிக்கு வயிற்று வலி வந்ததையும், பிறகு இறைவன் அருளால் வயிற்றுவலி நீங்கப் பெற்றதையும், அந்த வியாபாரி தனக்குக் கொடுத்த வைரமணியை வாங்க மறுத்ததையும் பற்றிக் கூறினார். பெற்றோர் களுக்குச் சந்தோஷம் தாங்கவில்லை. அதுசமயம் ராமானந்தர் அவரது இல்லத்திற்கு வந்தார்.

ஸ்ரீ கபீர், அவரது மனைவி மக்கள் அனைவரும் ராமானந்தரை நமஸ்கரித்தனர். அவ்வாறு நமஸ்கரிக்கும்போது கமாலுக்குத் தனது உத்தரீயத்தில் மரகதக் கல் இருப்பது பற்றித் தெரியவந்தது.

கமால் துணுக்குற்றார். அந்த மரகதக் கல்லை எடுத்து தந்தையிடம் காண்பித்து, "தந்தையே! நான் பரிசு ஏதும் பெற மாட்டேன் என்று சொன்ன காரணத்திற்காக வேண்டி

ரத்தின வியாபாரி இந்த மரகதக் கல்லை எனக்குத் தெரியாமல் எனது உத்தரீயத்தில் முடிந்து வைத்துள்ளான்" என்று கூறினார்.

அது சமயம் ஸ்ரீ ராமபிரான் வைஷ்ணவ பக்தராக அவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளினார். ஸ்ரீ கபீர் அடியாரை வணங்கி வரவேற்றார்.

எம்பெருமான் கோபம் பொங்க, ஸ்ரீ கபீரைப் பார்த்து, "உன்னுடைய மகன் இந்த மரகதக் கல்லை என்னிடமிருந்து திருடிக் கொண்டு வந்துவிட்டான். ஏதோ ஒரு கதையைச் சொல்லித் தப்பிக்கப் பார்க்கிறான்" என்று சொன்னார்.

ராமானந்தரும், ஸ்ரீ கபீரும், அவரது மனைவியும் வைஷ்ணவ பக்தனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அதிசயித்தனர்; ஏதும் புரியாமல் திகைத்தனர்.

அந்தணரின் வார்த்தைகளைத் தவறு என்று சுட்டிக்காட்டி விளக்கம் கொடுப்பதற்காக வாய் திறந்து பேச வந்த கமாலை பேசவிடாமல் தடுத்தார் ஸ்ரீ கபீர்! அவனை அடிக்க ஆவேசத்துடன் கையை ஓங்கினார். ஓங்கிய கை அப்படியே நின்றது. அந்த அறை எங்கும் பேரொளி பிறந்தது.

எம்பெருமான் சீதாலக்ஷ்மண, பரத, சத்ருகன, அநுமத் சமேதராக பட்டாபிஷேக கோலத்தில் காட்சி அளித்தார்.

அனைவரும் நிலத்தில் வீழ்ந்து பணிந்து போற்றித் துதித்தனர். அனைவருக்கும் திருவருள்புரிந்து அந்தர்த்தியாமியானார் எம்பெருமான்!

இராமானந்தர் கண்களில் நீர் மல்க, "உன்னாலும் உன் மைந்தனுடைய சிரேஷ்டமான பக்தியினாலும் இந்த அடியேனுக்கும் காருண்ய சீலரான கோதண்ட ராமனின் பட்டாபிஷேக கோலாகலக் காட்சியைக் கண்டுகளிக்கும் பெரும் பாக்கியம் கிட்டியது. உனக்கும், உன் குடும்பத்துக்கும் சர்வமங்களம் உண்டாகட்டும்!" என்று அநுக்கிரகம் செய்து விடைபெற்றுச் சென்றார்.

அடியார்களைச் சோதித்து அவர்களை சந்தோஷிக்கச் செய்வது எம்பெருமானுக்கு மிகவும் விருப்பமான செயலாகும்!

சிவபெருமான் நாயன்மார்களை எத்தனையோ வழிகளில் பரீக்ஷித்து அவர்களுக்குப் பற்பல சௌபாக்கியங்களை அளித்து

அருளினாற்போல், ஸ்ரீமந் நாராயணனும் தமது பக்தர்களைச் சோதித்து வந்தார்.

ஸ்ரீ கபீர்தாஸர், தெய்வ கைங்கரியத்துக்காக எத்தனை எத்தனையோ தியாகங்களைச் செய்த போதிலும், எம்பெருமானுக்கு மேன்மேலும் அவரோடு ஏதாகிலும் திருவிளையாடல் செய்ய வேண்டும் என்றே தோன்றியது.

ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் பகவத் கைங்கரியத்துக்காக பந்த பாசங்களைக்கூட வெறுத்து ஒதுக்குவார் என்ற உயர்ந்த பக்தி நிலையை உலகிற்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீமந் நாராயணன், ஒருநாள் இரவு வேளையில் - ஊரடங்கிய சமயத்தில் பெரும் அடியார் கூட்டத்தை அவரது இல்லத்திற்கு விருந்துக் காக அனுப்பி வைத்தார்.

நட்ட நடு ஜாமத்தில் சாதுக்கள் கூட்டம் ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் வீட்டை முற்றுகையிட்டனர். ஸ்ரீ கபீர், முகம் கோணாமல் அனைவரையும் உபசரித்து உட்கார வைத்தார். சீக்கிரத்தில் உணவுச் சமைத்துப் போடுவதாகச் சொன்னார்.

வீட்டிலோ மணி அரிசிகூட இல்லை. ஸ்ரீ கபீர் மனைவிக்கோ என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. தந்தையும், மகனும் ஒரு முடிவிற்கு வந்தனர். ஸ்ரீ கபீர், மனைவியிடம் அடுப்பில் உலை வைத்துத் தண்ணீர் வைக்கச் சொன்னார். மகன் கமாலை அழைத்துக் கொண்டு ஒரு பெரிய கோணியுடன் வெளியே போனார். அவரது மனைவி, கணவரின் ஆக்ஞைப்படி அடுப்பில் உலை வைத்தாள்.

தந்தையும், மகனும் கடைத்தெருவுக்குச் சென்று ஒரு கடையிலிருந்து தேவையான கோதுமை மாவு, நெய், சர்க்கரை, பருப்பு, அரிசி முதலியவற்றை சாக்குப் பையில் கட்டிக் கொண்டனர்.

கோணி மூட்டையுடன் சுவரேறிக் குதித்து வெளியே வந்தார் ஸ்ரீ கபீர். மூட்டையைத் தந்தையிடம் கொடுத்தான் கமால்.

கமால் சுவரேற முயற்சிக்கும் தருணத்தில் வாயிற் காப்பாளன் பார்த்துவிட்டான். அவன் வேகமாக ஓடிவந்து கமால் காலைப் பற்றிக் கொண்டான்.

கமாலின் தலை வெளிப்பக்கமும், உடல் உள்பக்கமும் மாட்டிக் கொண்டது.

கமால் தந்தையிடம், "தந்தையே! என் தலையை வெட்டி எடுத்துச் செல்லுங்கள்.

நம்மை யாரும் கண்டுகொள்ள முடியாது" என்றான்.

ஸ்ரீ கபீர் சற்று தயங்கினார். கமால் மிகவும் அவசரத்துடன், "சீக்கிரம் ஆகட்டும்; இல்லையேல் அடியார்களுக்கு ஆபத்து வந்துவிடும்" என்றார்.

ஸ்ரீ கபீர் அதற்கு மேல் தாமதிக்கவில்லை. பகவானை நினைத்து கமால் தலையை வெட்டிக்கொண்டு ஓடிவிட்டார். வீட்டிற்குச் சென்று கமால் தலையை ஓர் இடத்தில் மறைத்து வைத்துவிட்டு உணவுப் பொருள்களை மனைவியிடம் கொடுத்தார்.

மனைவி சுந்தரா, ரொட்டியும், அன்னமும், பருப்பு கறி அமுதும் தயார் செய்து சாதுக்களை உபசரித்தாள்.

மறுநாள் சாதுக்கள் ஸ்ரீ கபீரை வாழ்த்தி விட்டு சந்தோஷமாக ராமபஜனைச் செய்து கொண்டு புறப்பட்டனர். தாஸரும், அடியார்களுடன் புறப்பட்டார்.

மறுநாள் கமாலின் தலையில்லா உடலை ஊர் மக்களுக்கு தெரியவேண்டும் என்பதற்காக பொது இடத்தில் அரசாங்க அதிகாரிகள் உத்தரவுப்படி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

அதுசமயம் ஸ்ரீ கபீர், அடியார்களை அழைத்துக்கொண்டு ஊரின் எல்லையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார். அடியார்கள் தலையில்லாத உடலைக் கண்டு அதிசயித்தனர்.

அடியார்களின் வருகையைக் கண்டதும் கமாலின் உடல் கரங்குவித்து அடியார்களை வணங்கியது. அதைப் பார்த்ததும் 'கமால்' என்று கத்திவிட்டார் ஸ்ரீ கபீர்!

ஊர்மக்கள் அதிசயித்தனர். சாதுக்கள் ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தனர்.

அதுசமயம் அனைவரும் கேட்கும் வண்ணம் வானத்திலிருந்து ஓர் அசரீரி கேட்டது.

"ஸ்ரீ கபீர்! சாதுக்களுக்கு அமுது சேவித்து மகிழ்வதற்காக பிள்ளைப் பாசத்தையே தியாகம் செய்தவன். அவனது சேவையுக்காந்திரம் போனாலும் அழியாது. அவன் மகனும் அவனைப்போலவே பக்தியில் உயர்ந்துவிட்டான்.

எமது அருளால் அவன் உயிர்பெற்று எழுவான். அவர்கள் இருவரும் குடும்பத்தின

ருடனும், அடியார்களுடனும் உலகில் பல்லாண்டு காலம் சுபிட்சமாக வாழ்ந்து எமது திருவடியை 'அடைவார்கள்.'"

எம்பெருமான் ஸ்ரீ கபீரின் பெருமையை உலகோர்க்கு உணர்த்தினார். கமால் உயிர் பெற்று எழுந்தான்.

"நாராயணா! லக்ஷ்மி நாராயணா! ஹரி ஓம் நாராயணா" என்று நாம சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டு துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டே வந்தான் கமால்!

இந்த அற்புதத்தைக் கண்டு ஊரே அதிசயித்தது. தாஸரும், கமாலும், சாதுக்கள் மத்தியில் சூர்ய சந்திரர்களைப் போல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஊர்மக்கள் அவர்களை நமஸ்கரித்துச் சென்றனர்.

எம்பெருமானின் திருவருளால் ஸ்ரீ கபீரும், கமாலும் அனைவரும் போற்றி வழிபடுவதற் குரிய மகான்களாக விளங்கினர். ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் இந்துமத தத்துவங்களையும், கோட்பாடு களையும் எங்கும் பரவச் செய்தார்.

எம்பெருமானின் கருணா விலாசத்தை வர்ஷிக்கும் அநேக பாமாலைகளை இயற்றி னார். அந்த பாமாலைகளால் பரமனைத்

தோத்திரம் செய்து புனித மார்க்கத்தைப் பெற வழி வகுத்துக் கொடுத்தார்.

அத்தெய்வத் திருமகன் அருளிய பக்திப் பாமாலைகளை பக்தர்கள் இன்றும் கொண்டாடிப் பாடி மகிழ்கின்றனர். அவரது பாடலிலுள்ள அற்புதமான தத்துவங்களும், கருத்துக்களும் ஆன்மீகப் பாதையில் மைல் கற்களாகக் காணப்படுகின்றன. அவர் இயற்றியுள்ள ஹரிபஜனைக் கீர்த்தனைகள் அடியவர் நெஞ்சங்களை குளிரச் செய்கிறது.

இவ்வாறு வாழ்ந்து வந்த கபீர்தாஸர், தமது மக்கா யாத்திரையின்போது மக்காவிலேயே மகாசித்தி பெற்றார். இவரது சித்தி அடைந்த இடத்தில் துளசி செடிகள் வளர்ந்தன.

சுகப்பிரம்ம முனிவரின் அவதாரமான ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் இந்து - முஸ்லிம் மதத்தினருக்கு ஒரு பாலமாக அமைந்தார். உலகுள்ளவரும் அவர் புகழ் ஒங்கி உயர்ந்தது.

இவருக்குப் பிறகு கமால் தந்தையைப் போலவே இறைவனுக்கும், அடியார்களுக் கும் நல்ல பல திருப்பணிகளைச் செய்து பல்லாண்டு காலம் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தார்.

ஸ்ரீ பக்த கபீர் தாஸர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த துளசிதாஸர்

பஞ்ச பாண்டவர்கள் அரசாண்ட திருத்தலமாகிய அஸ்தினாபுரி என்னும் புண்ணிய நகரில் வசித்துவந்த பரமஞானியர்களுள் ஆத்மாராம் என்பவரும் ஒருவர் ஆவர். இவர் கனோஜ் தேசத்து அந்தணர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர். இவர் வேதாந்தத்தில் வல்லுனராக விளங்கினார்.

ஆத்மாராம் தமது ஆத்மாவையே ராம பிரானாக நினைத்து ஒவ்வொரு காரியங்களையும் ஆத்மார்த்தமாகவும், தர்மம் தவறாமலும் நடத்தி வந்தார். அதனால் ஆத்மாராம் என்று அனைவராலும் அழைக்கப்பட்டார்.

இவர் டில்லியை ஆண்டுவந்த அக்பர் பாதுஷாவின் அரண்மனையில் அமைச்சர் பதவியை வகித்து வந்தார். இவருடைய புதல்வனின் பெயர் ஸ்ரீ துளசிதாஸர் என்பதாகும்.

ஸ்ரீ துளசிதாஸர், தந்தையாரைப்போல் சிறு வயதிலேயே நல்ல ஞானத்தையும், பக்தியையும் பெற்றிருந்தார்.

இவர் ஆச்சாரியரிடமும், தந்தையாரிடமும் பாரதம், ராமாயணம் போன்ற கதைகளையும், வேத உபநிஷத் விளக்கங்களையும் கற்றுத் தெளிந்தார். இவருடைய தந்தையார் உரிய பருவத்தில் இவருக்கு உபநயனம் செய்து மகிழ்ந்தார்.

ஸ்ரீ துளசிதாஸரின் தந்தையார், தமது மகனுக்கும் தம்மைப்போலவே அரசியலில் நல்ல மதிநுட்பம் ஏற்பட வேண்டும் - தமக்குப் பிறகு அரண்மனையில் தமது பதவியை வகிக்கக் கூடிய ஆற்றலைப் பெறவேண்டும் என்று எண்ணினார்.

அதனால் ஆத்மாராம் அரண்மனைக்குச் செல்லும்பொழுதெல்லாம் ஸ்ரீ துளசிதாஸரையும் கூடவே அழைத்துச் செல்வார். இதனால் ஸ்ரீ துளசிதாஸருக்குக் கல்வி ஞானத்தோடு அரசியல் நுணுக்கத்தையும் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. ஆத்மாராம் வயோதிக் பருவம் அடைந்தார். ஸ்ரீ துளசிதாஸரோ வாலிப பருவத்தை அடைந்தார்.

இந்த நிலையில் ஆத்மாராம் தீர்த்த யாத்திரை செய்துவர எண்ணம் கொண்டார். அதற்கு முன் தமது தவப் புதல்வனுக்கு வாழ்க்கைத் தரத்தில் உயர்வும், இல்லறத்தில் நல்ல பிடிப்பும் ஏற்படுத்த முற்பட்டார்.

பெண் குலத்திற்கு விளக்காக விளங்கும் நல்ல குடிப்பிறப்பும், குணச் சிறப்பும், செளந்தர்யமும் கொண்ட மம்தாபாய் என்னும் பெண்ணைத் தாசருக்கு மணமுடித்து வைத்தார். அக்பர் சக்கரவர்த்தியிடம் சிபாரிசு செய்து தமது அமைச்சர் பதவியைத் தாசருக்கு வாங்கிக் கொடுத்தார்.

ஒருநாள் ஆத்மாராம், தமது மனைவியை மகனுக்கும், மருமகனுக்கும் துணையாக இருத்திவிட்டு தாம் மட்டும் மனநிறைவுடன் தீர்த்த யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

தந்தையைப்போலவே ஸ்ரீ துளசிதாஸரும் ஆத்மஞானத்தை வளர்த்தார்.

உலகெங்கும் நிலையான பக்தி வளர வழி செய்தார். எல்லோரும் பகவானை நினைக்க வேண்டும் என்பதற்காக சத் சங்கங்களை ஏற்படுத்தினார்.

மக்கள் ஸ்ரீ துளசிதாஸரைக் கொண்டாடினர். அதுபோலவே அரசனும், ஸ்ரீ துளசிதாஸருக்கு அரண்மனையில் முதன்மை ஸ்தானத்தைக் கொடுத்து கௌரவித்தார்.

மன்னன் புகழ்கின்ற அளவிற்கும், மக்கள் மெச்சுகின்ற அளவிற்கும் அரிய பல நற்பணிகளைச் செய்தார் தாசர். அவருடைய வீர பராக்கிரமத்தால் அக்பர் பல வெற்றிகளைப் பெற்றார்.

கல்விக் கூடங்கள், அன்னச் சத்திரங்கள், சாதுக்கள் தங்குவதற்கான மடங்கள், குளங்கள் முதலியவற்றை நன்கு பராமரித்து நல்லக் கிர்த்தியைப் பெற்றார்.

இவ்வாறு பேரும் புகழும் பெற்ற ஸ்ரீ துளசிதாஸருக்கு, பூர்வ ஜென்மத்தின் காரணத்தாலோ என்னவோ பல கெட்ட பழக்கங்கள் ஏற்பட்டன.

ஸ்ரீ துளசிதாஸர் நிலையற்ற வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கொண்டார். சிற்றின்பத்தில் மூழ்கினார். பேரின்பத்தை மறந்தார். மாயா உலகத்தில் மதிமயங்கி மனம் தடுமாறி ஞானக் கண்களை இழந்தார்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஸ்ரீ துளசிதாஸரை உலக மாயையிலிருந்து விடுவித்துத் தம்முடைய திருவடியைப் பற்றி வாழும்படியான பரமஞான வாழ்க்கையை ஏற்படுத்தத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

பகவானின் பங்கஜமலர்ப் பாதத்தைப் பார்த்துப் பரவசம் கொண்ட ஸ்ரீ துளசிதாஸரது விழிகள் விலைமாமுக்களின் மோகவலையில் வீழ்ந்து அழிந்தன.

ஸ்ரீ துளசிதாஸர் கட்டிய மனைவியையும், பெற்றெடுத்த தாயையும் பெரிதாக எண்ணவில்லை. வேசிகளின் நேசத்தையே வாழ்க்கையின் வழிகாட்டியாகக் கொண்டார்.

நாளடைவில் ஸ்ரீ துளசிதாஸர் அரசாங்க நிர்வாகத்தில் கவனக் குறைவாக நடந்தார். அதைவிட மோசமாகக் குடும்ப நிர்வாகத் திலும் இருந்தார்.

மணாளனைத் தெய்வமாக இதயத்திலே நிலைநிறுத்தி பூஜித்துவந்த மம்தாபாய் கணவனைத் தட்டிக் கேட்க மனமில்லாத நிலையில் இருந்தாள். ஆனால் ஸ்ரீ துளசிதாஸரின் தாயார் மகனின் கெட்ட பழக்கங்களைக் கேள்விப்பட்டு கடும் கோபம் கொண்டாள்.

ஸ்ரீ துளசிதாஸரின் அன்னையார் மகனுக்குப் புத்திமதிகள் பலவற்றைச் சொன்னாள். தங்கள் குடும்ப கௌரவத்தைப் பற்றியும், ஊரார் போற்றும் வண்ணம் ஆத்ம சிந்தனையோடு வாழ்ந்து வரும் அவர் தந்தையின் அருமை பெருமைகளைப் பற்றியும் அவ்வப்போது எடுத்துச் சொல்லி வந்தாள். அத்தனையும் உடைந்த பானையில் தண்ணீர்விட்ட கதையாகத்தான் மாறியது.

ஸ்ரீ துளசிதாஸர், தாயின் போதனைகளைப் புறக்கணித்தார். ஒழுக்கங்கெட்ட முறையில் மேலும் மேலும் செல்லலானார். அவரது தாயார் கணவருக்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்பித்து அவரை உடனடியாக வரவழைத்தாள்.

ஆத்மாராம் மகனின் நிலையைக் கேள்வியுற்று ஆறாத் துயருற்றார். அவனைத் திருத்தி உத்தம சत्புத்திரனாக மாற்ற வேண்டிய நல்ல பணியில் இறங்கினார்.

திருக்கோயில்களைச் சரணம் என்று இருக்க வேண்டியவன், தாசி வீடே சரணம் என்று

கிடப்பது கண்டு அவனுக்குப் பலவிதமான புத்திமதிகளைச் சொன்னார்.

ஆத்மாராமுக்குப் பயந்துகொண்டு சில நாட்கள் வீட்டுக்குள் அடங்கி வாழ்ந்துவந்த ஸ்ரீ துளசிதாஸர் மீண்டும் பழைய பாதையில் பவனி புறப்பட்டார்.

ஆத்மாராம் மகன் மீது கடும் கோபம் கொண்டார். மகனையும், மருமகளையும், தம் மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு தமது சொந்த ஊராகிய ராஜாப்பூருக்குச் சென்றார்.

ஆத்மாராம் மகனை மோகவலையிலிருந்து விடுபட செய்வதற்கான உபதேசங்களைச் செய்தார். அவர் பின்னர் நைமிசாரண்யம் சென்று தியானம் செய்ய எண்ணினார். தமது எண்ணத்தைப் புதல்வனிடம் கூறினார்.

"உன் மனைவியையும், தாயையும் கண்கலங்காமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது உன் பொறுப்பு" என்றார்.

அதற்கு ஸ்ரீ துளசிதாஸர், "கவலைப் படாதீர்கள். நான் அவர்களை மதித்து வாழ்வேன். நீங்கள் நிம்மதியாகச் சென்று வாருங்கள்" என்றார்.

"எதற்கும் நீ எனக்கு ஒரு சத்தியம் செய்து தரவேண்டும்."

"என்ன சத்தியம்"

"எந்த நிலையிலும் தாசி வீட்டிற்குச் செல்லமாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்து தரவேண்டும்."

"சத்தியமாக பரத்தையர்களை அகத்தாலும் தீண்டமாட்டேன், புறத்தாலும் தீண்ட மாட்டேன் இது சத்தியம்."

ஆத்மாராம் பெற்ற ஆனந்தத்திற்கு எல்லையே இல்லை. அந்த சத்திய வார்த்தையை மருமகளிடமும், மனைவியிடமும் சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்ந்தார்.

ஒருசில மாதங்களில் ஆத்மாராம் நைமிசாரண்யம் சென்று பகவத் சிந்தனையில் காலத்தைக் கழிக்கலானார்.

ஸ்ரீ துளசிதாஸர் பாரியாளே கதி என்று இன்பத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தார். எந்நேரமும் சிற்றின்பத்தையே மூச்சாகவும், பேச்சாகவும் கொண்டிருந்த ஸ்ரீ துளசிதாஸர், அரண்மனைக்குச் செல்லாமல், இரவும் பகலும்

மனைவியின் பின்னால் சுற்றிக்கொண்டு வீடே கதி என்று கிடந்தார்.

அக்பர் ஸ்ரீ துளசிதாஸரை அழைத்து வருமாறு செய்தி சொல்லி அனுப்பினார்.

ஸ்ரீ துளசிதாஸர் அரண்மனைக்குச் செல்ல மறுத்தார். மனைவியும், தாயும் பலவாறு எடுத்துச் சொல்லியும் அவர்கள் பேச்சை ஏற்கவில்லை ஸ்ரீ துளசிதாஸர்.

ஸ்ரீ துளசிதாஸர் வர மறுத்தச் செய்திக் கேட்டு அக்பர் மனவருத்தம் கொண்டார். ஆத்மாராம் மகன் இப்படி பொறுப்பில்லாமல் தறுதலையாக மாறிவிட்டானே என்று கவலைக் கொண்டார்.

ஆத்மாராம் மீதும், ஸ்ரீ துளசிதாஸர் மீதும் தமக்குள்ள அளவு கடந்த அன்பின் மிகுதியால் அக்பர் ஸ்ரீ துளசிதாஸரை நேரில் சென்றுப் பார்த்துவரத் தீர்மானித்தார்.

அக்பர் ராஜாப்பூருக்கு வந்து சேர்ந்தார். மெய்க்காப்பாளரை அனுப்பி, கையோடு ராஜாபூர் மாளிகைக்கு ஸ்ரீ துளசிதாஸரை அழைத்து வருமாறு ஆணையிட்டார்.

காவலர், ஸ்ரீ துளசிதாஸர் இல்லத்திற்கு வந்து, அவரை நேரில் பார்த்து மன்னர் ராஜாபூர் மாளிகைக்கு வந்திருப்பதாகவும், ஸ்ரீ துளசி தாஸரை கையோடு அழைத்து வருமாறு கட்டளையிட்டதாகவும் கூறினார்.

மன்னரின் ஆணை கேட்டுத் ஸ்ரீ துளசி தாஸர் செய்வதறியாது திகைத்தார்.

அவருடைய மனைவியும், தாயும் அவரை வற்புறுத்தி எப்படியாகிலும் மன்னரைப் பார்த்து வருவதுதான் நல்லது; இல்லையேல் ராஜகட்டளையை மீறிய குற்றத்திற்கு ஆளாக நேரிடும் என்று பயமுறுத்தி எச்சரிக்கைச் செய்தனர்.

வேறு வழியின்றி ஸ்ரீ துளசிதாஸர் மாதாவிடமும், மம்தாவிடமும் விடைப் பெற்றுக் காவலருடன் புறப்பட்டார்.

ராஜாபூர் அரண்மனையில் அக்பரைப் பார்த்ததும் ஸ்ரீ துளசிதாஸருக்கு அச்சமும், நடுக்கமும் ஏற்பட்டது. மன்னன் முன்னால் பயத்துடன் சென்றார்.

அக்பர் தனது குருதேவரின் புதல்வரான ஸ்ரீ துளசிதாஸரையும் குருவாக பாவித்து,

நமஸ்கரித்து வரவேற்றார். ஸ்ரீ துளசிதாஸர் உடல் புளங்கம் போர்த்தது!

“சுவாமி! தாங்கள் இல்லாமல் என் அவை பிரகாசிக்கவில்லை. அதனால் இப்பொழுதே என்னுடன் புறப்பட்டு வாருங்கள்” என்றார் பாதுஷா!

ஸ்ரீ துளசிதாஸரால் மன்னரின் வேண்டு கோளை நிராகரிக்க முடியவில்லை; மௌனமாக நின்றார்!

மௌனம் சம்மதத்திற்கு அடையாளம் என்று எண்ணினார். அரசர் சற்றும் தாமதியாமல், ஸ்ரீ துளசிதாஸரை அழைத்துக் கொண்டு தலைநகருக்குத் திரும்பினார்.

ஸ்ரீ துளசிதாஸர் மனமெல்லாம் மம்தாவின் அழகிலேயே நிலைத்திருந்தது. தேரில் அமர்ந்து அரசருடன் சென்று கொண்டிருந்த ஸ்ரீ துளசிதாஸரின் மனத்தேரின் எண்ணங்கள் ஊழிக்காலத்துக் காற்றுப்போல சுழன்று சுழன்று அடித்துக் கொண்டிருந்தன.

ஸ்ரீ துளசிதாஸர், மன்னரிடம், “அரசே! நான் மனைவியிடமும், தாயிடமும் சில முக்கியமான அந்தரங்க விஷயங்களைச் சொல்ல மறந்துவிட்டேன். அதனால் ராஜாபூர்வரைப் போய்விட்டு எப்படியும் நாளைக் காலைத் தலைநகரம் வந்துவிடுகிறேன்” என்று சொன்னார்.

“உங்கள் விருப்பம்போல் சென்றுவாருங்கள்” என்றார் அக்பர் - ஸ்ரீ துளசிதாஸரை அதிகம் வற்புறுத்த விரும்பவில்லை மன்னன்!

பொறியில் மாட்டிக்கொண்ட எலியைத் திறந்துவிட்டதும் எப்படிக் கண்முன் தெரியாது ஓடுகிறதோ அதைப்போல் அக்பர் பாதுஷாவின் உத்திரவு கிடைத்ததும், ஸ்ரீ துளசிதாஸரும் அடித்துப் புடைத்துக் கொண்டு ஓடத் தொடங்கினார்.

இரவு நெருங்கும் நேரம் வீட்டை வந்தடைந்தார் ஸ்ரீ துளசிதாஸர்! வீட்டிற்குள் நுழையும்போதே, “மம்தா! மம்தா!” என்று கத்திக் கொண்டே சென்றார்.

ஸ்ரீ துளசிதாஸரைப் பார்த்ததும் அவரது தாயாருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“என்ன துளசி! டில்லிக்குப் போக வில்லையா?”

“அதெல்லாம் பிறகு சொல்கிறேன். முதலில் மம்தாவை பார்க்க வேண்டும்” என்று கூறியவர், “மம்தா! மம்தா!” என்று மீண்டும் கத்தத் தொடங்கினார்.

“உன் மம்தாவை நான் அவளது பிறந்த ஊருக்கு அனுப்பி வைத்துள்ளேன். அவளது தந்தைக்கு உடம்பு சரியில்லையாம்!”

தாயின் பதிலைக் கேட்டு, ஸ்ரீ துளசிதாஸருக்கு இடிஇடிப்பதுபோல் இருந்தது.

“என்னம்மா என்ன காரியம் செய்து விட்டாய். மம்தாவைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசையுடன் அலைமோதி வந்தேனே. என்னால் அவளைப் பார்க்காமல் இருக்க முடியாது” என்று கூறிய ஸ்ரீ துளசிதாஸர், அதற்குமேல் தாயிடம் எதுவும் பேச விரும்பவில்லை. எதிரிகளைக் கண்டதும் பாய்ந்துவரும் குதிரையைப்போல் மாமனார் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார் ஸ்ரீ துளசிதாஸர்!

அவரது தாய்க்கு அவரது செயல் மிகுந்த வெறுப்பைக் கொடுத்தது.

“ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபு! எங்களுக்கு இப்படியொரு பிள்ளை பிறந்திருக்க வேண்டாம். இவன் என்றைக்குத்தான் பெண்டாட்டிதாஸனாக இருப்பதை விட்டு விட்டு உனது தாஸனாக மாறப் போகிறானோ?”

அன்னையார் கண்ணீர் வடித்துப் பகவானைப் பிரார்த்தித்தார். பகவான் ஸ்ரீ துளசிதாஸரை ஆட்கொள்ளத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

“மம்தா! மம்தா!” என்று ஜபம் செய்து கொண்டே மனைவியின் வீட்டிற்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

நள்ளிரவு நேரம்! காற்றும் மழையும் பயங்கரமாக அடிக்கத் தொடங்கியது. மின்னலும் இடியும் மாறி மாறி எழுந்தன.

ஸ்ரீ துளசிதாஸரின் எண்ணமெல்லாம் மம்தாவின் அழகில் லயித்துப் போயிருந்தது. அந்த அளவிற்கு மோகவலையில் வீழ்ந்து விட்ட ஸ்ரீ துளசிதாஸர் காற்றையும், மழையையும் பொருட்படுத்தாமல் ஓடிக் கொண்டிருந்தார்.

மனைவியின் இல்லத்திற்குச் செல்ல யாழ்நா நதியைக் கடந்துதான் செல்ல

வேண்டும். நதியில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

ஆற்றைக் கடக்க பரிசில் ஏதாகிலும் கட்டி வைத்திருக்கிறார்களா என்று பார்த்தார். அக்கரையில் தான் பரிசில்களை நங்கூரம் பாய்ச்சி இருந்தார்கள்.

அப்பொழுது இவரது பக்கம் ஒரு பிணம் தண்ணீரில் மிதந்து வந்து கொண்டிருந்தது. காமத்தீழின் உக்ரத்தில் ஞானக் கண்களையும், ஊனக்கண்களையும் இழந்துவிட்ட ஸ்ரீ துளசிதாஸர் அக்கட்டை மீது உட்கார்ந்து அக்கரையை அடைந்தார்.

அக்கரையை அடைந்த ஸ்ரீ துளசிதாஸர் மின்னல் வேகத்தில் மனைவியின் வீட்டை அடைந்தார்.

வெளிப்பக்கத்துக் கதவை வெகுநேரம் தட்டிப் பார்த்தார். "மம்தா மம்தா!" என்று கத்திப் பார்த்தார். யாரும் கதவைத் திறக்க வில்லை. அனைவரும் நன்றாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

மழை ஓசையில் இடிசத்தத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் அவர்கள் செவியில் விழவில்லை போலும்!

ஸ்ரீ துளசிதாஸர் பொறுமையை இழந்தார். மழையால் உடை நனைந்து உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. உள்ளம் காமத்தீயில் உருகிக் கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீ துளசிதாஸர் கதவைத் தட்டித் தட்டிப் பொறுமை இழந்தார்.

வீட்டைச் சுற்றி சுற்றிப் பார்த்தார். வீட்டின் கூரை மீது நெருங்கினாற்போல் மரம் ஒன்று உயர்ந்து வளைந்து காணப்பட்டது. அதன் கிளையில் பாம்பு ஒன்று தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஸ்ரீ துளசிதாஸர் பாம்பை கயிறு என்று எண்ணி அதைப் பற்றிக் கொண்டு மேலே ஏறிச் சென்று வீட்டின் முற்றத்திற்குள் குதித்தார்.

முற்றத்தில் குதித்ததும் வீட்டிலுள்ளோர் விழித்துக் கொண்டனர். மம்தா ஓடிவந்து பார்த்தாள். தனது கணவரின் நிலை கண்டு ஏதும் புரியாமல் தவித்தாள்.

வீட்டுக் கூரை மீது தொங்கிக் கொண்டிருந்த பாம்பு மேலே போவதைப் பார்த்தாள். அப்பொழுதுதான் அவளுக்கும், ஸ்ரீ

துளசிதாஸருக்கும் புரிந்தது; பாம்பை கயிறு என்று பற்றிக்கொண்டு வீட்டிற்குள் குதித்தது!

உள்ளே அழைத்துச் சென்று உடைகளை மாற்றச் செய்து, அழுது கொடுத்து உபசரித்தாள் மம்தா!

அதன் பிறகு மம்தா தேவி கணவருக்கு நல்ல மார்க்கத்தைப் போதிக்க முடிவு பூண்டாள்.

"சுவாமி! பாவத்தையே காரணமாகக் கொண்ட சிற்றின்பத்திற்காக இத்தனை பெரும் துன்பத்தைத் தாங்கி வந்தீர்களே! பரமபதம் கண்டு பேரானந்தம் கொள்ளும் பேரின்பப் பெருவீடு காணும் புனித மார்க்கத்தை நினைத்துப் பார்க்கக்கூட உங்களால் முடியவில்லையே! கேவலம் மோகத்தில் மூழ்கி பாழ்நகரத்தில் வீழ்ந்து விட்டீர்களே! பிரம்மச்சரியத்தின் வைராக் கியம் உங்களுக்குத் தெரியாதா?

பிரம்ம பட்டத்திற்காக இன்றும் சிரஞ்சீவி யாக - பாலனாக அனைவருக்கும் அருள் தரும் ராமதூதனான ஆஞ்சநேய மகாப் பிரபுவின் திடமன சங்கல்பத்தை நீங்கள் எண்ணிப் பார்க்கவில்லையா? உலகில் காமத்தை வென்றவர்கள்தானே போற்றுதற்குரிய மகான்களாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

மோகத்தை மறந்தவர்கள்தானே மகா தபசியாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். அழியும் உடல்மீது இத்தனைப் பற்றுவைத்த தாங்கள் அழியாப் பெருவாழ்வு பெற பகவானின் பாதங்களின் மீது பற்றுவைக்காது போய்விட்டீர்களே!

சுவாமி! இனிமேலும் மோகத்திற்கு அடிமையாகி இப்படி உடலையும், உள்ளத்தையும் வருத்திக் கொள்ளாதீர்கள். சம்சாரமாகிய கடலைத் தாண்டுவதற்கு ஓடம்போல காட்சி தரும் எம்பெருமானின் திருவடியைச் சரணாகதி என்று பற்றிக் கொள்ளுங்கள்."

மம்தாவின் இத்தகைய உபதேச வார்த்தை கள் பள்ளத்தில் வெள்ளம் பாய்ந்தாற் போல் ஸ்ரீ துளசிதாஸரின் உள்ளத்தில் பாய்ந்தது. அவர் உள்ளத்தில் இருள் விலகியது. ஒளி பிறந்தது. ஸ்ரீ துளசிதாஸருக்கு ஞானக் கதவுகள் திறந்து வழிவிட்டன.

மோகத்தால் விரக தாபங் கொண்ட ஸ்ரீ துளசிதாஸர் பக்தி யோகத்தால் பகவான் மீது

அத்யந்த பேரின்பம் கொண்டார். அவர் மம்தாவை மனைவியாகப் பார்க்கவில்லை. தமது பேரின்ப வீட்டிற்கு வழிகாட்டிய நல்ல குருவாகக் கொண்டார். மனைவியைக் கரம் தூக்கித் தொழுதார்.

அந்த நள்ளிரவில் - ஒளிமயமான பேரின்ப வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டார் ஸ்ரீ துளசிதாஸர்!

ஸ்ரீ துளசிதாஸர் எம்பெருமானை மனதிலே கொண்டு காசி என்னும் புண்ணிய கேஷத்திரத்தை வந்தடைந்தார்:

எந்நேரமும் ராமநாமத்தில் மூழ்கினார். ஸ்ரீ துளசிதாஸர் பரமஞானி ஆனார்.

காசியில் ஸ்ரீ துளசிதாஸர் பரமஞானியாக வாழ்ந்து வருவது கண்டு மம்தாவும், தாயும் மகிழ்ச்சி பூண்டார்கள். நேரில் சென்று பார்த்துத் தாயும், மனைவியும் அதிசயித்தார்கள்.

ஆத்மாராமும் காசிக்கு வந்து மகனைப் பார்த்துச் சொல்ல முடியாத அளவிற்குப் பூரிப்பும், பெருமிதமும் பூண்டார்.

மகனின் உயர்ந்த சிந்தனையைக் கண்டு சந்தோஷத்தில் மூழ்கிய ஆத்மாராம் தமது ஆத்மாவை இறைவன் திருவடியில் ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டார். அக்கணமே அவரது மனைவியும் கங்கா நதியில் புண்ணிய ஸ்நானம் செய்து அழியாப் புகழைப் பெற்றாள்.

தாய்க்கும், தந்தைக்கும் ஏற்பட்ட நிலையைக் கண்ட ஸ்ரீ துளசிதாஸரின் உள்ளத்தில் சற்று சலனம் ஏற்படத்தான் செய்தது. அப்பொழுது எம்பெருமான் அசரீரி வாயிலாக தம் அன்புத் தொண்டருக்கு ஆணைப் பிறப்பித்தார்.

"அன்பனே! உன்னுடைய தாய் தந்தையர் களின் அந்திம சடங்குகளை முடிப்பாயாக! அதன் பிறகு பன்னிரண்டு ஆண்டு காலம் தவம் செய்து உன் தந்தை அடைந்த கைவல்யத்தை உன் தாயும் அடைய வழி செய்வாயாக."

ஸ்ரீ துளசிதாஸர் மனைவியோடு சேர்ந்து கொண்டு பெற்றோர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய ஈமக் கடன்களைச் செய்து முடித்தார். பிறகு தவத்தில் ஆழ்ந்தார்.

ஸ்ரீ துளசிதாஸர் உணவு, உறக்கம் மறந்து உள்ளத்தையும், உடலையும் ஸ்ரீ ராமபிரானின்

பாதார விந்தங்களில் சமர்ப்பித்தார். அல்லும் பகலும் ஞானத் தவத்தில் மூழ்கினார்.

ஒருநாள் ஒரு பெரிய பூதம் அவர் எதிரிலே வந்தது. அது அவருடைய பாதங்களை வணங்கியது.

"சுவாமி! தேவரீருடைய திருவடிகளின் தூசிபட்டு எனது சாபம் விலகியது! சுவாமி! உங்களுக்கு ஒன்று சொல்கிறேன். 'ராமா ராமா' என்று அனுதினமும் அவனது நாமாவையே தியானம் செய்து தவமிருக்கும் தாங்கள் அந்த ஸ்ரீ ராமபிரானைக் காண்பதற்கு ஒரு அரிய மார்க்கத்தைக் கூறுகிறேன்.

பக்கத்திலுள்ள கோயில் மண்டபத்தில் மகா பண்டிதர் ஒருவர் ராமாயணம் உபந்நியாசம் செய்கிறார். அந்த பெளராணிகர் சொல்வதைக் கேட்க ராமதூதனான மகாபிரபு அனுதினமும் அந்தணர் உருவில் எழுந்தருளுகிறார். நீவிர் அந்த இடத்திற்குச் சென்று மாருதியைப் பற்றிக் கொள்ளும். பரமனின் பாதத்தைப் பற்றுவதற்கான நல்ல மார்க்கம் பிறக்கும்" என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தது.

குருடனுக்குக் கண் கிடைத்தாற் போல் மகிழ்ந்தார் ஸ்ரீ துளசிதாஸர். உபந்நியாசம் நடைபெறும் இடத்திற்குப் புறப்பட்டார்.

உபந்நியாச மண்டபத்தினை அடைந்த ஸ்ரீ துளசிதாஸர் கூடியிருந்த மக்கள் மத்தியில் கோடி சூர்யப் பிரகாசத்தோடு - குங்கும வர்ண அழகு பொங்க ஆஞ்சநேய மகாப்பிரபு அந்தணர் வடிவத்துடன் எழுந்தருளியிருப்பதனைக் கண்டார்.

மாருதியைக் கண்டதும் ஸ்ரீ துளசிதாஸர் உவகை பூண்டார். நிலத்தில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார். அந்த மகாநுபாவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

உபந்நியாசம் முடிந்ததும் மகாப்பிரபு எழுந்து செல்கின்ற சமயம் பார்த்து ஸ்ரீ துளசிதாஸர் அவர் அருகே சென்று அவரை மீண்டும் நமஸ்கரித்து அப்பெருமானது பொன் சேவடிகளைப் பற்றிக் கொண்டார்.

"சுவாமி! இவ்வெளியோனுக்கு அருள் பாலிக்க வேண்டும்."

"நீர் யார்? உமக்கு நான் என்ன அருள் பாலிக்க வேண்டும்?"

"அடியேன் ராமபிரானைத் தரிசிக்க வேண்டும். அதற்கு அந்த ஸ்ரீ ராமபக்தனான

தேவரீர் அருள்செய்ய வேண்டும்'' என்று விண்ணப்பித்தார் ஸ்ரீ துளஸிதாஸர்!

அவ்வளவுதான்! ஆஞ்சநேயர் அவர் பிடியிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொண்டு மாயமாக மறைந்தார்.

ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் மனம் வருந்தினார். தமக்கு ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தை எண்ணிப் பலவாறு துக்கித்தார். ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் மறுதினமும் ஆஞ்சநேயரைச் சந்தித்து முதல்நாள் போல் விண்ணப்பித்தார். இன்றும் ஸ்ரீ துளஸிதாஸரை ஏமாற்றித் தப்பித்துப் போனார் மாருதி.

இவ்வாறு தொடர்ந்து சில நாட்கள் நடைபெற்றன. ஸ்ரீ துளஸிதாஸரும் தொடர்ந்து ஏமாற்றத்தையே தழுவினார்.

அநுதினமும் ஆஞ்சநேய மகாப்பிரபுவின் தாளைத் தொழுது சேவிக்கும் பேறு பெற்ற ஸ்ரீ துளஸிதாஸருக்கு ராமதரிசனம் மட்டும் கிட்டவில்லை. முடிவில் ஆஞ்சநேயரைத் தம் வயப்படுத்த, ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் அருமையான உபாயம் ஒன்றைச் செய்தார்.

ஒருநாள் மாருதி தம்மை மறந்த நிலையில் உபந்நியாசத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். இதுதான் சமயம் என்று ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் மாருதியின் இரு கரங்களையும் தமது உத்தரியத்தினால் சேர்த்துக் கட்டித் தமது இடுப்போடு சுற்றிக் கொண்டார்.

உபந்நியாசம் முடிந்ததும் மாருதி, ஸ்ரீ துளஸிதாஸரின் செயலைப் புரிந்துகொண்டார். அவர் பக்தனையும் இழுத்துக்கொண்டு ஓடினார்.

ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் நிலத்தில் உருண்டு புரண்டு அவதிப்படும் அளவுக்கு அவரால் இழுத்துச் செல்லப்பட்டார்.

கல்லும் முள்ளும் குத்திக் கீறி அந்த பரமபக்தனின் மேனியில் குருதி கொட்டியது. அந்த வேதனையைப் பொருட்படுத்த வில்லை. ''ராம் ராம்'' என்று ஜபித்துக் கொண்டே இருந்தார்.

இராமநாமம் ராமதூதனைக் கட்டுப்படுத்தியது. உத்தரியத்துக்குக் கட்டுப்படாதவர் அந்த உத்தமபுருஷரின் நாமத்திற்குச் சரணமானார். ஓடுவதை நிறுத்தினார். திரும்பிப் பார்த்தார்.

ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் அவரது திவ்ய பாதார விந்தங்களைப் பற்றிக்கொண்டு மயக்கமாக வீழ்ந்து கிடந்தார்.

ஆஞ்சநேயர் ஸ்ரீ துளஸிதாஸரைத் தொட்டு எழுப்பினார். ஆஞ்சநேயரது திருமேனி ஸ்பரிசத்தினால் ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் மயக்கம் தெளிந்து உடலில் உள்ள காயங்கள் மறைந்து மகிழ்ச்சியோடு எழுந்தார்.

''சுவாமி! அடியேனிடம் தேவரீருக்கு இன்னுமா கருணைப் பிறக்கவில்லை! ஸ்ரீ ராமச்சந்திர மூர்த்தியைத் தரிசிக்கும் பாக்கியத்தை எனக்கு அருளக் கூடாதா!'' என்று பிரார்த்தித்தார் ஸ்ரீ துளஸிதாஸர்!

ஆஞ்சநேயர் அவரைத் திருநோக்கம் செய்து, ''பக்த சிரோன்மணியே! உனது சக்தியால் எமது உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டீர். உனது விருப்பம்போல் ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபுவை உமது வாஸஸ் தலத்தின் அருகிலேயே தரிசிக்க வழி செய்கிறேன்'' என்று அருள் செய்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

அனுமனின் நாமத்தையும், ஸ்ரீராம நாமத்தையும் சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டு தமது இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பினார் ஸ்ரீ துளஸிதாஸர்!

ஆஞ்சநேய சுவாமிகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணாநதி தீரம் அமர்ந்து ராமபிரானைப் பிரார்த்தனை செய்தார். ஸ்ரீ ராமபிரான் அவர் முன் பிரசன்னமானார்.

ஆஞ்சநேயர் எம்பெருமானிடம், ''சுவாமி! ஐயனுடைய திருவடிக் கமலங்களைப் பற்றிக்கொண்டு வாழ்ந்துவரும் பரமபக்தனான ஸ்ரீ துளஸிதாஸருக்கு தேவரீர் பிரசன்னமாகி அந்த புண்ணிய புருஷனின் மனோ பீஷ்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும்'' என்று பிரார்த்தித்தார்.

ஸ்ரீ ராமபிரான், ''உமது விருப்பம் நிறைவேறும்'' என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தருளினார்.

மறுநாள் ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் வழக்கம்போல் வைகறைத் துயிலெழுந்து நன்னீராடி நெற்றியில் கோபியும், சந்தனமும் அணிந்து கொண்டார். துளஸிமாலையைக் கழுத்திலே தரித்துக் கொண்டார். தமது ஆசிரமத்தின் வாயிலிலே, ''ராம்! ராம்'' என்று ஜபித்துக் கொண்டே இருந்தார்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன் தமது பக்தனைச் சோதிக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

சங்கு சக்கரம் ஏந்திய தடக்கையான், லக்ஷ்மணன், பரதன், சத்ருகனன், சீதாதேவி, ஆஞ்சநேய சுவாமி சமேதராய் காட்சி தருவார் என்று காத்திருந்தார் ஸ்ரீ துளஸிதாஸர்! ஆனால் பகவானோ வயது முதிர்ந்த பகிராக சிஷ்யர்கள் புடைசூழ ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் முன்னால் திருத்தோற்றம் அளித்தார்.

ஸ்ரீ ராமரைக் காண்த் தவம் கிடந்த ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் பகிரைக் கண்டும் காணாதாற் போல் இருந்தார்.

பகிராக வந்த கௌசல்யராமன் ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் முன்னால் சற்று நேரம் சேவை சாதித்தார். ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் அவரைச் சற்றும் பொருட்படுத்தவில்லை. பகவான் தரிசனம் தொண்டர்க்கு அரிதானது.

“ராம்! ஸ்ரீ ராம்” என்று தியானத்தில் அமர்ந்தார் ஸ்ரீ துளஸிதாஸர்! சற்று நேரத்தில் மீண்டும் கண் விழித்தார். ஆஞ்சநேயர் பிரசன்னமானார்.

ஸ்ரீ துளஸிதாஸர், சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, “மகாப் பிரபோ! எம்பெருமானின் திவ்ய தரிசனம் இன்று இந்த ஏழைக்குச் சாத்யமாகவில்லையே!” என்றார்.

“எம்பெருமான், வயது முதிர்ந்தவராக உமது எதிரில் தரிசனம் தந்தார். நீர்தான் பார்க்காமல் போனீர்!” என்று திருவாய் மலர்ந்தார் ஆஞ்சநேயர் சுவாமி!

ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் ஆஞ்சநேயரின் அமுத மொழிகளைக் கேட்டு வேதனையடைந்தார். ஸ்ரீராமபிரானின் திருவருட்கடாக்ஷம் கிடைக்கும் பாக்கியம் தமக்கு இன்னும் ஏற்படவில்லை என்று எண்ணி உள்ளத்தில் ஏக்கம் கொண்டார். அவரது கண்களில் பக்தியின் மிகுதியால் கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருகியது.

இவ்வாறு மற்றொரு தடவையும் பகவானின் தரிசனம் கிட்டாமல் ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் ஏமாற்றமடைந்தார்.

ஆஞ்சநேயர், ஸ்ரீ துளஸிதாஸரிடம் எம்பெருமான் பக்தர்கள் அனைவருக்கும் அருட்காக்ஷி நல்க, எழுந்தருளப் போகிறார் என்ற மங்களகரமான செய்தியைச் சொன்னார்.

ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் பேரானந்தத்தால் ஆடினார், பாடினார். இந்த விஷயம் ஊரெங்கும் பரவியது. பக்தர்கள் கடல் வெள்ளம்போல் ஸ்ரீ துளஸிதாஸருடைய இல்லத்தில் திரண்டனர்.

ஸ்ரீ ராம பஜனை நடக்கும் மண்டபத்தை, மாவிலை, வாழைமரத் தோரணங்களால் அழகுபடுத்தினர். பசும் சாணத்தால் நன்றாக மெழுகி, பன்னீர் தெளித்து, மாக்கோலம் இட்டனர்.

சரவிளக்குகளை வரிசை வரிசையாக ஏற்றி வைத்தனர். பக்தர்கள் ஒன்றுகூடி ராமபஜனைச் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

ஸ்ரீ துளஸிதாஸரும், மம்தாவும் பக்திப் பரவசத்துடன் ராமநாம தியானத்தில் மூழ்கி நின்றனர். அதுசமயம் மடத்தில் கோடிகுரியன் உதித்தாற் போன்ற பேரொளி பிரகாசம் பொங்கியது.

எம்பெருமான் மூன்றாவது முறையாக பிராட்டியார், இளையாழ்வார், பரத சத்ருகனர், ஆஞ்சநேயர் சமேதராக ஸ்ரீ பட்டாபிஷேக பேரானந்தக் காட்சிக் கொடுத்தார்!

நிலம் தன்னில் வலம் வந்த நாயகனை, ஸ்ரீ துளஸிதாஸரும், மம்தாவும் அவரால் அருள்பெற்ற அன்பு அடியார்களும் நிலம் தன்னில் வலம் வந்து எண் சாண் கிடந்து சேவித்தனர்.

“ஜெய் சீதாராம்! ஹரே ராம சீதாராம்! ராம்! ராம்!” என்று எழுந்த ராம நாம கோஷம் அவ்வி எங்கும் தேன் மழையாகப் பொழிந்தது.

அன்று மிதிலை மாநகரிலே, கௌசல்ய ராமன் இளைய பெருமானோடு, திருவீதி உலாவந்தபோது மக்கள் எவ்வண்ணம் கண்டுக் களித்தனரோ அதுபோல் இன்றும் அடியார்கள் அந்த செளந்தர்யப் புருஷனைப் பார்த்து பார்த்துப் பூரித்து மகிழ்ந்தனர்.

"தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்; தாள் கண்டார் தாளே கண்டார்" என்றவாறே ஸ்ரீராமபிரானின் ஒவ்வொரு அங்கங்களையும் கண்டு கள் உண்ட வண்டு போல் மக்கள் பக்தி மயக்கத்தில் உருகி நின்றனர்.

கால்பட்டுக் கல்லைக் கனியவைத்த பவளவாய்ச் செங்கண் மால் தமது செந்தூர வண்ணத் திருப்பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாகக் கிடக்கும் ஸ்ரீ துளஸிதாஸரையும், மம்தாவையும் திருக்கண் மலர்ந்தார்.

"ஸ்ரீ துளஸிதாஸா! கலியுகத்தில் எனது தரிசனத்தைக் காணும் பாக்கியம் பெற்ற நீ மாந்தருள் உயர்ந்தாய்! தவத்துள் சிறந்தாய்! எமது அவதார வைபவத்தை அடியார்க்குச் சொல்லும் சிரேஷ்டமான கைங்கரியத்தை உனக்கு அளித்தோம்.

இக்கலியுகத்தில் யாக, யோக, வேதாத் தியானங்களாக பகவந் நாமாவைப் பிரகடனப் படுத்தும் பேறு பெற்றாய்! எனது அத்தியந்தப் பிரேமிதனனான ஆஞ்சநேயன் உனக்கு ஞானோபதேசம் செய்து அருளுவான்.

உன்னால் இயற்றப்படும் எமது அவதாரக் காவியம் ராமசரித மானஸம் என்னும் திருநாமத்துடன் தனிப்பெருமைப் பெற்று விளங்கும்!" என்று திருவாய் மலர்ந்து ஸ்ரீ துளஸிதாஸரை அநுக்கிரஹம் செய்தார் எம்பெருமான்!

ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் பக்திப் பரவசம் பொங்கப் பகவானின் கல்யாணக் குண விசேஷங்களைப் போற்றிப் பணிந்தார்.

ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் உடல் புளகம் போர்ப்ப மெய்யுருகி நின்றார். பக்த கோஷ்டிகளோ அருட் மயக்கத்தால் தங்களை மறந்து நின்றனர். எம்பெருமான் அருள் ஒளியால் பக்தர்களை ஆட்கொண்டு அந்தர்த்தியாமி யானார்.

ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் ராமநாம மகிமையை நாடு நகரம் எங்கும் பரப்பும் நல்ல பணியில் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்.

ஸ்ரீ துளஸிதாஸரின் இல்லத்தில் எந்நேர மும் திருவிழா கோலந்தான்! இன்னிசை முழக்கங்களும், சங்கீதப் பிரியர்களின் கீர்த்தனைக் கோஷங்களும் நிறைந்த வண்ண மாகவே இருந்தன.

ஸ்ரீ ராம நாமத்தால் செவிக்கு உணவும், அன்னதானத்தால் வயிற்றுக்கு உணவும் இருந்துகொண்டே இருந்தன.

ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபுவின் அருள்வாக்கின் படி, ஆஞ்சநேய மகாப்பிரபு, ஸ்ரீ துளஸி தாஸருக்கு உபதேசம் செய்தார். அந்த உபதேச மார்க்க மகிமையால் ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் ராமநாம சரித கீர்த்தனங்களைத் தரணி எல்லாம் ஒலிக்கச் செய்தார்.

சிறிநின்ப லோகத்தில் திசைதடுமாறி சென்றுகொண்டிருந்த ஸ்ரீ துளஸிதாஸர், பேரின்பப் பெருவீட்டில் புவனம் போற்றும் பெருமகனாய்க் கொலுவீற்றிருப்பதைக் கேள்வியுற்ற அக்பர் பாதுஷா, ஸ்ரீ துளஸிதாஸரின் ஆன்மீக ஆராதனைக்குக் காணிக்கையாகப் பொன்னும் பொருளும் வாரி வாரிக் கொடுத்தார்.

மன்னனைப் போலவே சீமான்கள் பலரும் தங்களது பெரும் செல்வத்தை மடத்திற்குக் காணிக்கையாகச் செலுத்தினர். செல்வம் சேரச் சேர ஸ்ரீ துளஸிதாஸரின் இல்லத்தில் சாதுக்கள் கூட்டமும் பெருகியது.

ஒருநாள் சாதுக்களோடு சாதுக்களாக நான்கு திருடர்கள் கபட வேஷதாரிகளாக புகுந்து கொண்டனர். ஊர் அடங்கிய வேளையிலே அந்த நால்வரும் மடத்துக்குள் புகுந்து செல்வத்தைக் கொள்ளை அடித்துக் கொண்டு பெரும் மூட்டையாய்க் கட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்தனர்.

மடத்தில் சுவரேறி குதிக்கும் தருணத்தில் இரு காவலர்கள் அவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டனர். நையப் புடைத்தனர். அடி தாங்காமல் திருடர்கள் அலறினர். அவர்களது அலறல் சத்தம் கேட்டு மடத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த சாதுக்கள் ஓடோடி வந்தனர்.

இதுதான் சமயம் என்று காவலர் இருவரும் திருடர்களை சாதுக்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டு மறைந்தனர். இந்த சமயத்தில் ஸ்ரீ துளஸிதாஸரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். திருடர்கள் அவரது பாதங்களில் வீழ்ந்து மன்னிப்பு கேட்டனர்.

ஸ்ரீ துளசிதாஸர் அவர்களைப் பார்த்து, "அன்பர்களே! உங்களுக்குத் தேவையான பொருட்களைக் கேட்டிருந்தால் தாராளமாக நானே வழங்கியிருப்பேன். அதைவிடுத்துக் கவர்ந்து செல்ல எண்ணி இப்படிச் கஷ்டத்தில் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்!" என்றார்.

"ஸ்வாமி! நாங்கள் திருடிச் சென்றது வாஸ்தவம்தான். உங்கள் காவலர்கள் அடித்த அடியில் அவர்கள் எங்கள் உயிரையே எடுத்துச் சென்றிருப்பீர்கள்!" என்று சொல்லித் திருடர்கள் கண்ணீர் வடித்தனர். திருடர்களின் மொழி கேட்டு ஸ்ரீ துளசிதாஸர் திடுக்கிட்டார்.

"ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே! சாதுக்களுக்காக அல்லும் பகலும் எனது மடத்தின் கதவுகள் திறந்திருப்பதோடு - அடியார்களுக்கு ஆபத்து வரக்கூடாது என்று காவலர்களைக் கூட நியமித்ததில்லையே! எனது அன்பு அடியார்களே! உங்களை அடித்தவர்கள் யார்?" என்று ஸ்ரீ துளசிதாஸர் கேட்டதும், அந்த இடத்தில் பேரொளி பிரகாசம் பிறந்தது!

ஸ்ரீ ராமச்சந்திரமூர்த்தி கோதண்டப் பெருமானாகக் கரட்சியளித்தார். இளைய பெருமானும் வில் அம்புகளை ஏந்திக் காட்சிக் கொடுத்தார்.

"ஸ்ரீ ராமச்சந்திரப்பிரபு! இதுவும் உன் திருவிளையாடலா! துவாரகா புரிவாசா! தேவரீர் இளையபெருமானோடு இந்தத் திருமடத்தின் துவார பாலகர்களாய் நின்றது ஏனோ?" என்று சொல்லிக் கதறினார் ஸ்ரீ துளசிதாஸர்!

சாதுக்களும், திருடர்களும் பரமானந்தம் கொண்டு பகவானின் பாதார விந்த ங்களைச் சேவித்தனர். ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபு எல்லோருக்கும் அருள் செய்து மறைந்தார்.

அத் திருடர்கள் ஸ்ரீ துளசிதாஸரை நமஸ்கரித்துப் பிழைப் பொறுத்தருளப் பிரார்த்தித்தனர்.

ஸ்ரீ ராம தரிசனத்தால் திருடர்கள் தன்னியர்கள் ஆயினர். மடத்தின் சொத்துக்களைக் கொள்ளை அடிக்க வந்தவர்கள் மகானின் கொள்கைகளைக் கடைபிடிக்கும் தாஸானு தாஸர்களாய் மாறினர்.

ஸ்ரீ துளசிதாஸர் அவர்களைப் பார்த்து, "பக்தர்களே! நீங்கள் பாக்கியவான்கள்! ஸ்ரீ ராமபிரானின் அற்புத தரிசனம் காணும் அபூர்வ பாக்கியத்தைப் பெற்றுவிட்டீர்கள்.

பொன்னுக்கும் பொருளுக்கும் ஆசைப்பட்டு வந்த உங்களுக்கு அவற்றுக்கெல்லாம் மேலான புதையல் கிடைத்துவிட்டது. உங்களுக்கு அந்த தயாள சீலனின் ஆனந்த தரிசனம் கிடைத்தது. என்னே நீங்கள் செய்த பாக்கியம்! என்னே அவன் கருணை!" என்றார்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபு, ஸ்ரீ துளசிதாஸருடன் தமக்குள்ள வாத்ஸல்யத் தினை அவ்வப்போது அற்புதமான திருவிளையாடல்களால் உணர்த்தினார்.

ஒருமுறை பகவான் அந்தணர் உருவிலே ஸ்ரீ துளசிதாஸர் முன்னால் எழுந்தருளி, அவரது மனைவியாரைத் தம்முடன் அனுப்பிவைக்கு மாறு விண்ணப்பித்தார்.

இயற்பகை நாயனார் என்னும் பக்தரைச் சிவபெருமான் சோதித்ததுபோல் இன்று ராமபெருமான் ஸ்ரீ துளசிதாஸரை சோதித் தார்.

ஸ்ரீ துளசிதாஸர், ஆண்டவனின் அன்பிற்கு மனம் கனிந்து மனையாளை உடன் அனுப்பி வைத்தார்.

ஊர் மக்கள் அவரது செயலைக் கண்டித்து மம்தாவை அழைத்துச் செல்லும் அந்தணர் உருவில் வந்த ஆண்டவனை, கையில் கிடந்த ஆயுதங்களைக் கொண்டு வந்து எதிர்த்தனர். பகவானுக்காக, அவரை எதிர்த்து வந்த பகைவர்களைக் கொன்றார் ஸ்ரீ துளசிதாஸர்!

அதற்குமேல் பகவான் பக்தனைச் சோதிக்க விரும்பவில்லை! அன்பனுக்கு ஆனந்த தரிசனம் அளித்தார். மாண்டவர்களை உயிர்பெற்று எழச் செய்து ஸ்ரீ துளசிதாஸரின் பக்தியின் மேன்மையை மேலும் உயர்த்தி னார்.

ஒருமுறை ஓர் அந்தண சிரோன்மணி மடத்திற்கு வந்து, "ஜெய சீதாராம்! பவதி பிக்ஷாந்தேஹி" என்றார்.

ஸ்ரீ துளசிதாஸர் அவரை அழைத்து, "சுவாமி! போஜனம் செய்ய வாருங்கள்" என்றார்.

அதற்கு அவ்வந்தணர், "சுவாமி! அடியேன் பிரம்மஹத்திதோஷம் பெற்றவன். சமபந்தி போஜனத்திற்குத் தகுதி இல்லாதவன்" என்றார்.

அம்மொழிக் கேட்டு ஸ்ரீ துளசிதாஸர், "பிராம்மணோத்தமரே! ஸ்ரீ ராமநாமத்தை உச்சரித்த மாத்திரத்திலேயே நம்மைப் பிடித்துள்ள அத்தனை தோஷங்களும் விலகிவிடுகிறது" என்று சொல்லி அந்த அந்தணருக்கு சமபந்தி போஜனம் அளித்தார். ஸ்ரீ ராமநாம மகிமையால் அவர் கிருதாக்கு னானார்.

மற்றொரு தடவை ஸ்ரீ துளசிதாஸர் ஆழ்ந்த தியானத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். அது சமயம் ஒரு மகா பதிவிரதையான பெண் ஒருத்தி வேகமாக வந்து அவரை நமஸ்கரித்தாள்.

ஸ்ரீ துளசிதாஸர், "அஷ்டபுத்திர பாக்கிய ரஸ்து" என்று ஆசீர்வாதம் செய்தார்.

அன்பு தாஸரின் ஆசி மொழிகளைக் கேட்டு தணல்மேல் புழுப்போல் துடித்தாள் அப்பெண்மணி!

"சுவாமி! அடியாள் அபச்சாரம் செய்து விட்டேன். இவ்வூரிலுள்ள வர்த்தகனின் மனைவியாக இருந்தேன். அவர் மரித்து விட்டார். நான் உடன்கட்டை ஏறச் சென்று கொண்டிருக்கிறேன். அதற்கு முன் தேவரீர்களுடைய தரிசனம் பெற்றுச் சென்றால் மோட்சம் கிடைக்குமோ என்று கருத்திற்கொண்டு தரிசித்து போக வந்தேன்."

இவ்வாறு அப் பெண்மணி சொன்னதும் ஸ்ரீ துளசிதாஸர் ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபுவை ஞான சங்கீர்த்தனத்தால் பன்முறைச் சேவித்தார்.

ஹரி பக்தரான ஸ்ரீ துளசிதாஸருடைய பக்திக்கு அடிமையான ஸ்ரீ ராமர் அக்கணமே அப்பெண்மணியின் கணவனை உயிர்பெற்று எழச் செய்தார்.

இவ்வதிசயத்தைக் கண்டு அனைவரும் ஸ்ரீ துளசிதாஸரைப் போற்றிப் புகழ்ந்து துதித்தனர்.

ஸ்ரீ துளசிதாஸருடைய பெருமையும், புகழும், வல்லமையும், தெய்வீகச் சக்தியும் நாடெங்கும் பரவியது. மக்களும், அடியார்களும் அவரை வந்து தரிசித்துச் சென்ற வண்ணமாகவே இருந்தனர்.

அநுதினமும் ஸ்ரீ துளசிதாஸரது மடத்தில் நடைபெறும் பூஜைக்கும், ராமசங்கீர்த்தன பஜனைக்கும் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வெள்ளம் போல் திரண்டு வந்தனர்.

அக்பர் பாதுஷாவிற்கு ஸ்ரீ துளசி தாஸரைக் கண்டு அவர் மூலம் ராமதரிசனம் பெறவேண்டும் என்ற பெருவிருப்பம் ஏற்பட்டது. அதற்காக மன்னர் தமது பரிவாரங்களுடன் டில்லியில் இருந்து புறப்பட்டு ஸ்ரீ துளசிதாஸர் மடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

மன்னரைப் பார்த்து ஸ்ரீ துளசிதாஸர் மனம் மகிழ்ந்தார். ஸ்ரீ துளசிதாஸரும், மம்தா தேவியும் உபச்சார வார்த்தைகளால் மன்னரை வரவேற்றனர்.

அக்பர், ஸ்ரீ துளசிதாஸரை நமஸ்கரித்து, "சுவாமி! தங்களுடைய திருவருளால், பக்தகோடிகள் ஸ்ரீ ராமருடைய திவ்ய மங்கள சொரூபத்தை நேரில் பார்த்ததாகக் கேள்விப் பட்டேன். எமக்கும் அந்த ஸ்ரீராமருடைய தரிசனத்தைக் காட்டி அருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

ஸ்ரீ துளசிதாஸர், "அரசே! எம்பெருமான் அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்டு அடியார்களை ஆட்கொண்டு அருளுவாரே அன்றி நாமாக ஏவல் இடக்கூடாது" என்றார்.

ஸ்ரீ துளசிதாஸருடைய வார்த்தைகளை மெய்யாகக் கொண்டார் அக்பர்! ஆனால் உடன் வந்தவர்களோ ஸ்ரீ துளசிதாஸருடைய சொல்லை ஏற்க மறுத்தனர். எள்ளி நகையாடினர்!

அப்பொழுது ஆயிரக்கணக்கான குரங்குகள் அந்த இடத்தில் கூட்டமாக வந்தன. எள்ளி நகையாடிய அறிவிலிகளின் மீது பாய்ந்து அவர்களைப் படாதப்பாடு படுத்தின.

அதுசமயம் ஸ்ரீ துளசிதாஸர், பாதுஷா வைப் பார்த்து, "அரசே! சீதாலக்ஷ்மண சமேதராக பகவான் ஆனந்த தரிசனம் தரப்போகும் தருணம் வந்துவிட்டது" என்றார். ஸ்ரீ துளசிதாஸரின் மகிமையால் ஸ்ரீ ராமபிரானின் தரிசனமும் பெற்றார் மன்னர்!

ஸ்ரீ துளசிதாஸர், அக்பர் பாதுஷாவிற்கு தாம் இயற்றிய ராமசரித மானஸம் என்னும் கிர்த்தனங்களிலுள்ள சாரம்சங்களை எடுத்துச் சொல்லி அதில் நிறைந்திருக்கும் ராமராஜ்ய ஆட்சி முறையின் தர்ம நியமங்களை விளக்கினார்.

மன்னர், ஸ்ரீ துளசிதாஸரின் உருவிலேயே ஸ்ரீ ராமரைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். ஸ்ரீ

துளஸிதாஸருடைய ராமசரித மானஸத் தினைத் தழுது அவையில் அலங்கரிக்கச் செய்தார். அந்த கீர்த்தன மகிமைகளை நாடெங்கும் பரவச் செய்தார்.

ஸ்ரீ துளஸிதாஸரும், மம்தாவும் அநவரதமும் ஸ்ரீ ராமசந்திரமூர்த்தியையும்,

ஆஞ்சநேய மகாப்பிரபுவையும் சங்கீர்த்தனங்களால் துதித்து பேரின்பக் கடலில் மூழ்கினர்.

ஸ்ரீ துளஸிதாஸர், ராமநாம பஜனை கோஷ்டியின் மணிமகுடமாய்ப் பூவுலகில் திகழ்ந்தார்!

ஸ்ரீ பக்த துளஸிதாஸர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த நாமதேவர்

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவிடம் அத்யந்த பிரேமைக் கொண்டிருந்த யாதவர்களில் பரமபக்தரான உத்தவர் என்னும் ஞானியும் ஒருவராவார்!

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானால் பூஜிக்கப்பட்ட குருவாயூரப்பன் என்னும் திருநாமம் பெற்ற நாராயண விக்ரஹத்தைக் குருபகவானிடமும், வாயு பகவானிடமும் சேர்ப்பித்த பாக்கியத்தைப் பெற்றவர் உத்தவர்! தேவமார்க்கத்தில் செல்லத்தக்க சக்தியைக் கொண்டவர் இத்தவஞானி!

இப்பக்தச் சிரோன்மணிக்குக் கிருஷ்ண பகவான் தத்துவ ஞானத்தையும், ஆராதனா முறைகளையும் உபதேசித்து அருளியுள்ளார்.

ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில், கண்ணன் உத்தவருக்கு உபதேசம் செய்தச் சுருக்கத்தை 'உத்தவகீதை' என்று போற்றப்படுகிறது.

இவ்வாறு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனின் மானசீக பக்தரான உத்தவருக்கு ஒருமுறை எம்பெருமான், அருளாணை ஒன்றைப் பிறப்பித்தார்.

"உத்தவரே! பூவுலகில் குணாபாய் என்னும் பக்தைக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்து பக்தியைப் பெருகச் செய்வாயாக! மக்களை நன்னெறிப்படுத்த உனது தையைத் தேவைப்படுகிறது."

கண்ணபிரானின் கனிமொழி கேட்டு உத்தவர், "சுவாமி! யாம் அவ்வாறே

செய்வோம். தேவரீர்! எனக்கு உற்ற தோழனாகவும், ஆசானாகவும் இருக்க வேண்டும். அவ்வப்போது பூவுலகிற்கு எழுந்தருளி அடியேனை ஆட்கொள்ள வேண்டும். இல்லையேல் மானிட ஜென்மத்திலிருந்து, எளியோன் எளிதில் கரைசேர முடியாது" என்று விண்ணப்பித்தார்.

"உனது அபிலாஷை பூர்த்தியாகும். உடனே பூவுலகம் புறப்படுவாயாக!" என்று ஆக்ஞையிட்டார்; அனந்தபத்மனாபன்! உத்தவரும் பூவுலகில் வந்து பிறக்கலானார்.

பண்டாரீபுரம் என்னும் புனிதக்ஷேத்திரத்தில் தையல் வேலைச் செய்யும் குலத்தில் பிறந்தவர் தாம்சேட்டி என்பவர். இவரது மனைவியின் பெயர் குணாபாய்!

இத்தம்பதிகள் பாண்டூரங்கப் பெருமானிடம் பக்திமிக்கத் தவசீலர்களாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். இவ்விருவருக்கும் முதுமை எய்தியும் பிள்ளை இல்லாதது ஒரு பெரும் குறையாகவே இருந்தது.

தாம்சேட்டியும், குணாபாயும் தமக்குப் பிள்ளை இல்லை என்ற குறை நீங்கப் பண்டரிநாதனைத் தினமும் பிரார்த்தித்து வந்தனர். தினமும் பண்டரிநாதனை ஆரதித்து வந்தனர்.

ஒருநாள் குணாபாய் உறக்கத்தில், பண்டரிநாதன் பிரசன்னமானார்.

“புத்திரப்பாக்கியம் இல்லை என்று வருந்த வேண்டாம். நாளையத் தினம் அருட் குமரனைப் புத்திரனாக அடையும் பாக்கியத்தைப் பெறுவாய்.”

கனவு கலைந்து எழுந்தாள் குணாபாய்! கணவரிடம் தான் கண்ட கனவைப் பற்றிச் சொல்லிக் களிப்புற்றாள்.

மறுநாள் தாம்சேட்டி வழக்கம்போல் நீராடுவதற்காக வேண்டிச் சந்திரபாகா நதிக்குச் சென்றார்.

தாம்சேட்டி நீராடிவிட்டு நெற்றியிலும், உடம்பிலும் திருமண் அணிந்துக் கொண்டார். நதிக்கரையில் அமர்ந்து, துளசி மாலையைக் கையில் உருட்டிக் கொண்டு, பகவானின் திருநாமத்தை ஜபிக்கத் தொடங்கினார்.

தாம்சேட்டி எம்பெருமானுக்கு அனேகத் தெண்டம் சமர்ப்பித்து குழந்தையை இரு கரங்களாலும் வாரி எடுத்துக் கொண்டார்.

குணாபாய் கண்ட கனவுப் பலிதமானது கண்டு தாம்சேட்டி எல்லையில்லா இன்பம் பூண்டார். குழந்தையை மனைவியிடம் கொடுக்கக் குதூகலத்தோடு மனைக்குப் புறப்பட்டார்! காற்றினும் கடுக வீடுவந்து சேர்ந்தார் தாம்சேட்டி!

தாம்சேட்டி மனைவியிடம் நதி தீரத்தில் நடந்த சம்பவங்களைப் பற்றிக் கூறி குழந்தையைக் கொடுத்தார்.

அதி ரூபலாவண்யத்தோடு விளங்கும் குழந்தையை உளம் பொங்க எடுத்து உவகைப் பூண்டாள் குணாபாய்! தாய் அன்புப் பொங்கி வழிந்தது!

அப்பொழுது ஒரு குழந்தையின் அழகுரல் அந்த இடத்தில் கேட்டது. தாம்சேட்டி அதிசயித்தார். அழகுரல் கேட்ட இடத்திற்குச் சென்றார். அங்கே அவர் கண்டக் காட்சி அவரைப் பிரமிக்கச் செய்தது.

மிகப்பெரிய கிளிஞ்சலின் மீது, அதி பிரகாசத்துடன் கூடிய ஆண் குழந்தை ஒன்று சயனித்திருக்கக் கண்டார்! உலகளந்தோன் ஆணைப்படி உத்தவர், பூலோகத்தில் அவதரித்திருந்தார்.

குணாபாயும், தாம்சேட்டியும் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு எல்லையே இல்லை! எம்பெருமான் தங்களுக்கு அளித்த குழந்தையைக் கண்ணை இமை காப்பது போல் காத்து வளர்த்து வரலாயினர்.

நதி தீரத்தில் கிடைத்த குழந்தைக்கு ஸ்ரீ நாமதேவன் என்று பெற்றோர்கள் நாமகரணம் சூட்டினர்.

வானத்து வெண்ணிலவு வையகத்துக்கு வந்தாற்போன்றப் பேரழகுடன் விளங்கிய

நாமதேவர், சிங்கார விளையாட்டுக்கள் விளையாடிக் குழந்தைப் பருவத்தைக் களிப்போடுக் கடந்தார்.

அப்பொழுது ஸ்ரீ நாமதேவருக்கு ஐந்து வயதுப் பருவம்!

ஒருநாள் அவனுடைய தந்தையார், முக்கியமான ஒரு சில வேலைக் காரணமாக வெளியூருக்குச் சென்றிருந்தார்.

குணாபாய், பண்டரிநாதனுக்கு நிவேதனம் செய்திருந்தான். நிவேதனத்தைப் பூஜைக்காக கோவிலுக்கு எப்படி, யார் மூலம் கொடுத்தனுப்புவது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அதுசமயம் அன்னையாரிடம் வந்த ஸ்ரீ நாமதேவன், தாயின் தர்மசங்கடமான நிலையைப் புரிந்துகொண்டு, "அம்மா! என்ன யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?" என்று குழலைப் பழிக்கக் கேட்டான்.

"கண்ணே! இந்த நைவேத்தியத்தைப் பண்டரிநாதருக்கு நிவேதித்து வரவேண்டும்."

"இதற்காகக் கவலைப்படாதீர்கள். நான் கோவிலுக்குப் போய் வருகிறேன்."

ஐந்து வயது பாலகனின் பிஞ்சு மொழிகளைக் கேட்டு நெஞ்சு குளிர்ந்தாள் குணாபாய்! குழந்தையின் சொல்லுக்கு மறுவார்த்தைச் சொல்லாமல் நிவேதனத்தைக் கையில் கொடுத்து அனுப்பினாள்.

ஸ்ரீ நாமதேவன், "பண்டரிநாதா! பாண்டு ரங்கா! ஹரஹர விட்டல! ஜயஜய விட்டல" என்று கோஷம் செய்துகொண்டே கோவிலுக்குப் புறப்பட்டான்.

தெருக்கோடியில், சிறுவர்கள் பந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அந்தப் பந்துத் தவறிப்போய் நிவேதனத்தில் வந்து வீழ்ந்தது. ஸ்ரீநாமதேவன் தனது தோழர்களை கடிந்துகொள்ளவில்லை. பந்தினை எடுத்து அவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டுக் கோவிலைப் பார்த்து நடக்கலானான்.

இவற்றையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்த குணாபாய், ஓடோடிவந்தாள். மகனைத் தடுத்து நிறுத்தி, "கண்மணி, நிவேத்யம் அசுத்தப்பட்டுவிட்டது. வேறு தருகிறேன். எடுத்துக் கொண்டு போகலாம்" என்றாள்.

"அதனால் ஒன்றுமில்லை. சுவாமி சாப்பிடுவார்" என்று சொல்லிப் பிரசாதமும் கையுமாக ஒரே ஓட்டமாக கோவிலை நோக்கி ஓடினான், ஸ்ரீ நாமதேவன்.

ஆலயத்துள் பிரவேசித்தான் ஸ்ரீ நாமதேவன். கர்ப்பக் கிரஹத்தில் பண்டரிநாதன் கௌஸ்துபமணி மாலைகள் ஜொலிக்க வெண்பட்டுப் பீதாம்பரம் அலங்கரிக்க - சங்கு சக்கர தாரியாக காட்சி அளித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஆலயத்தில் வேறு பரிசாரர்களோ, அர்ச்சகர்களோ யாரும் இல்லை.

ஸ்ரீ நாமதேவன் கர்ப்பகிரஹத்துள் சென்றான். நிவேதனப் பாத்திரத்தை பகவான் முன்னால் சமர்ப்பித்தான்.

"ஓம் பூர்ப்புவஸ்ஸுவ" என்று தொடங்கி தனக்குத் தெரிந்த சில மந்திரங்களைச் சொல்லி நிவேதனம் செய்தான். பிறகு கண்ணை மூடிக்கொண்டு சற்று நேரம் உட்கார்ந்தான்.

சுவாமி சாப்பிடுவதை யாரும் பார்க்கக் கூடாது என்று யாரோ சொன்னதை வைத்துக் கொண்டுதான் இவ்வாறு கண்ணை மூடிய வாறு உட்கார்ந்திருந்தான்!

சற்று நேரம் கழித்து கண்ணைத் திறந்து பார்த்தான் ஸ்ரீ நாமதேவன்.

ஸ்ரீ நாமதேவனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்க வில்லை. பாத்திரத்தில் இருந்த சர்க்கரைப் பொங்கல் வைத்தது வைத்தபடியே இருந்தது. அவன் கண்களில் நீர் மல்கியது.

"ஒருவேளை பந்து வீழ்ந்து அசுத்தப்பட்டு விட்டதால்தான் சுவாமி சாப்பிட வில்லையோ!" என்று எண்ணிக் கலக்கம் கொண்டான்.

"சுவாமி என்னை மன்னித்துவிடும்! அம்மா அப்பொழுதே சொன்னார்கள். பந்து வீழ்ந்து அசுத்தப்பட்டுவிட்டது. பிரசாதத்தைக் கொண்டு போகாதே என்று! நான்தான் அவர் சொல்லை மீறிக் கொண்டுவந்தேன். நீ சாப்பிடாமல் நான் பிரசாதத்துடன் வீட்டிற்குத் திரும்பினால் அன்னையார் கோபிப்பார்கள்."

நான் ஆரம்பத்திலேயே சொன்னேனே! நீ கேட்டியா? அசுத்தமான பிரசாதத்தை பகவான் சாப்பிடவில்லை பார்த்தாயா! என்று சொல்லி என்னை அடிப்பார்கள். அதனால் எனக்காக

வேண்டி எப்படியும் இதை சாப்பிட்டுவிடு! நாளை உனக்கு நிறைய நிவேத்யம் கொண்டு வர ஏற்பாடு செய்கிறேன்.” குழலைப் பழிக்கப் பரந்தாமனிடம் கெஞ்சினான்.

ஸ்ரீநாமதேவன் அழுதுகொண்டே, பண்டரி நாதனிடம் மேலும் பிரார்த்தனைகளைப் புரிந்தான்.

கடவுள் கல்லாகவே இருந்தார். கல்லையும் கனிய வைக்க கதறிக் கொண்டிருந்தான் குழந்தை!

பகவான் நேரில் வந்து நிவேதனத்தைச் சாப்பிடுவார் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த பாலகனுக்குப் பெருந்த ஏமாற்றம் ஏற்பட்டது. அதனால் பொறுமையை இழந்தான். சுவாமியின் பீடத்தில் தலையை மோதிக் கொள்ளப் போனான்.

பகவான் குழந்தையைத் தடுத்தாற்கொள்ள திருவுள்ளம் கொண்டார்.

“நாமதேவா!” என்று தேனினும் இனிய குரலில் திருவாய் மலர்ந்த பாண்டுரங்கள், தமது திருக்கரத்தால் ஸ்ரீநாமதேவனுடைய தோளைத் தொட்டுத் தூக்கினார். ஸ்ரீநாமதேவனுக்குச் சந்தோஷம் தாங்கவில்லை!

பகவான், அவனைப் பார்த்து முகம் மலர, “ஸ்ரீநாமதேவா! நாம் இருவரும் சேர்ந்து இந்த திருக்கண் அமுதினை உண்போம். நீ எனக்கு ஊட்டு. நான் உனக்கு ஊட்டுகிறேன்” என்று திருவாய் மலர்ந்தார். ஸ்ரீநாமதேவன் எதிரிலே சம்மணம் போட்டு உட்கார்ந்தார் பாண்டுரங்கள்!

“அப்படியே செய்யலாம்” என்று ஸ்ரீநாமதேவன் தமது கைகளினால் பரந்தாமனுக்கு அமுதுட்டினான்.

பரந்தாமன் ரசித்து சுவைத்து அமுதினை உண்டு மகிழ்ந்தார். தமது கங்கணம் ஜொலிக்கும் திருக்கைகளினால் அமுதினை எடுத்து ஸ்ரீநாமதேவனுக்கு ஊட்டினான் கண்ணன்!

சீர்காழிப் பதியிலே பாலுக்காக அமுத சம்பந்தக் குழந்தைக்கு, பார்வதி தமது திருக்கரத்தால் பாலுட்டி ஞான சம்பந்தப் பெருமானாக அநுக்கிரஹித்தார்கள்! அது போலவே பாண்டுரங்களும் பக்தனை ஆட்கொண்டார்.

பாண்டுரங்கள் திருக்கரத்தால் அமுதுண்ட ஸ்ரீநாமதேவன், ஞானதேவன் ஆனான். ஸ்ரீநாமதேவன் ஞானக் குழந்தையாக நானிலம் போற்றும் அருட் குழந்தையாக நாமதேவராக காட்சி அளித்தார்.

எத்தனை பெரும் புண்ணியம் செய்திருந்தால் அக்குழந்தைக்கு இத்தனை பெரும் பாக்கியம் கிட்டும்!

பண்டரிநாதன், சுகந்த பரிமள சந்தனத்தை, வெண்ணெய்யை வழித்து எடுப்பது போல பொற்கிண்ணத்திலிருந்து கைகளிலே வழிய வழிய எடுத்து ஸ்ரீநாமதேவரின் மார்பிலும், கைகளிலும், கன்னத்திலும் பூசினார். திருமார்பிலே அணிந்திருந்த வெண்பட்டுப் பீதாம்பரத்தை, நாமதேவருக்கு அணிவித்து அழகு பார்த்தார்.

உடனே ஸ்ரீநாமதேவர், தாம் உடுத்திருந்த துண்டை எடுத்து எம்பெருமானுக்கு கட்டியம் கூறி பரிவட்டம் சாத்தினார். எம்பெருமான் மீண்டும் சிலையானார்!

“ஜயஜய விட்டல! பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்க விட்டல” என்று அவனது நாமத்தைச் சொல்லி, துள்ளிக் குதித்தார் ஸ்ரீ நாமதேவர்! பகவத் தியானத்துடன் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

“அம்மா! அம்மா!” என்று அழைத்தார் ஸ்ரீநாமதேவர். குணாபாய் ஓடி வந்தாள்.

நறுமணம் கமழ, ஜெகஜோதியாக நிற்கும் குழந்தையைக் கண்டு ஏதும் புரியாமல் வியப்புற்றாள். ஸ்ரீநாமதேவர் குணாபாயிடம் காலியான பாத்திரத்தைக் கொடுத்தார்.

“அம்மா! பந்து வீழ்ந்து அசுத்தப்பட்டு விட்டது. சுவாமி சாப்பிடமாட்டார் என்றீர்களே! இப்பொழுது பார்த்தீர்களா! நானும் சுவாமியும் சேர்ந்து கொண்டு இதே பாத்திரத்திலிருந்து அமுதத்தை எடுத்து நான் அவருக்கு ஊட்ட, அவர் எனக்கு ஊட்ட இருவரும் சேர்ந்து உண்டு மகிழ்ந்தோம். அம்மா! அது மட்டுமா? இந்த வெண்பட்டு பீதாம்பரம்கூட சுவாமியினுடையதுதான். இந்த சந்தனமும் கூட எனக்குப் பூசிவிட்டது சுவாமிதான்” என்றார் ஸ்ரீ நாமதேவர்.

குணாபாய் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தாள். குழந்தையை வாரி அணைத்து முத்தமாரி பொழிந்தாள். குழந்தைக்கு திருஷ்டி சுத்திப் போட்டாள்.

மறுநாள் கணவர் ஊரிலிருந்து வந்ததும் நடந்த அத்தனை விருத்தாந்தங்களையும் கூறினான்.

தாம்சேட்டிக்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை! தமது மகனின் அருளால் தானும் பகவானைத் தரிசிக்க எண்ணினார். அந்த எண்ணத்துடன், "நாமதேவா! பகவானை எனக்கும் காட்ட மாட்டாயா?" என்று கேட்டார்.

"நிச்சயமாக காட்டுகிறேன்" என்று கூறினார் ஸ்ரீநாமதேவர்!

குணாபாய் நிவேதனத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். தந்தையும், தாயும், தவப் புதல்வனும் கோயிலுக்குச் சென்றனர்.

கர்ப்பக்கிரஹத்தின் வெளியே தாயும், தந்தையும் பயபக்தியுடன் கூப்பிய கரங்களுடன் மெய்ம்மறந்து நின்று கொண்டிருந்தனர்.

ஸ்ரீநாமதேவர் நிவேதனத்துடன் உள்ளே சென்றார். பகவானுக்கு நிவேதனம் செய்வித்து, "சுவாமி! நிவேதனம் செய்துவிட்டேன். அமுதுண்ண வாருங்கள்" என்றார்.

அது சமயம் கர்ப்பக்கிரஹத்திலிருந்து ஸ்ரீநாமதேவருக்கு மட்டும் கேட்கும் வண்ணம் எம்பெருமானின் அருள்வாக்கு எழுந்தது.

"ஸ்ரீநாமதேவா! நான் உன்னோடு அமுதுண்ணுவதை நீ ஒருவன் மட்டும் தான் பார்க்க முடியும். உன் பெற்றோர்களுக்கு என் தரிசனம் கிட்டாது" என்றார் பகவான். ஸ்ரீநாமதேவர் திடுக்கிட்டார்.

"சுவாமி! இப்படி சொன்னால் எப்படி? உமது தரிசனத்தைக் காண வேண்டுமென்பதற்காகவே அவர்களையும் அழைத்து வந்திருக்கிறேன். எனக்காக வேண்டி உமது சுந்தர சொரூபத்தை அவர்களும் பார்க்க அருள் செய்வீர்! இல்லையேல், உம் பக்தனான என் வார்த்தைகள் பொய்யாகிவிடும்" என்று பிரார்த்தித்து தியானத்தில் அமர்ந்தார் ஸ்ரீநாமதேவர்!

கர்ப்பக்கிரஹத்தில் மணிகள் ஆர்த்தன. பேரொளிப் பிரகாசம் பொங்கியது. பகவான் பிரத்தியக்ஷமானார்.

ஸ்ரீநாமதேவரின் எதிரிலே பகவான் எழுந்தருளினார். நிவேதனத்தை ஸ்ரீநாமதேவருக்கு ஊட்டினார். ஸ்ரீநாமதேவர் பகவானுக்கு ஊட்டினார்.

பாண்டுரங்கள் மறைந்தருளினார். ஸ்ரீநாமதேவர் அனைவராலும் தொழுதற்குரியவர் ஆனார்.

இக்காட்சியைக் கண்டு உள்ளமும் உடலும் பொங்கி பூரித்துப்போன ஸ்ரீநாமதேவரின் பெற்றோர்கள், "பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்க!" என்று நிலத்தில் வீழ்ந்தவர்கள்தான்; நெடுநேரம் வரை எழுந்திருக்கவில்லை!

ஸ்ரீநாமதேவர் பெற்றோர்களை எழுப்பினார். பெற்றோர்கள் மெதுவாக எழுந்து ஸ்ரீநாமதேவரை வணங்கினர். வாரி அணைத்து மகிழ்ந்தனர்.

தாம்சேட்டி தமது குமாரனைத் தோளில் சுமந்து கொண்டார். பண்டரிநாதரின் நாம பஜனையைச் செய்து கொண்டே மனைவியுடன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்.

பண்டரிநாதரின் பேரருளால் ஸ்ரீநாமதேவர் சுபிட்சுத்துடன் வளர்ந்து வாலிபப் பருவத்தை அடைந்தார். அவரது பெற்றோர்கள் அவருக்குத் திருமணம் முடித்து வைக்கத் தீர்மானித்தனர்.

தமது மைந்தனுக்கு நல்ல இடத்தில் சம்பந்தம் நடக்க வேண்டுமே என்று தாம்சேட்டி அநுதினமும் பண்டரிநாதனைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டே இருந்தார். அவரது பிரார்த்தனை வீண்போகவில்லை.

ஒருநாள் அந்த பண்டரிநாதன் வைஜயந்தி வனமாலா தாரியாய் - சங்கு சக்கர கதாபாணியாய் தாம்சேட்டி கனவில் எழுந்தருளினார். தாம்சேட்டி பகவானைக் கண்குளிர சேவித்து நின்றார்.

பகவான் பக்தனைத் திருநோக்கம் செய்து, "பக்தா! புத்திரனுக்கு விவாஹம் நடக்க வேண்டுமே என்று வருந்தாதே! ராஜாபாய் என்னும் குணவதி ஸ்ரீநாமதேவருக்கு கிரஹபத்தினியாக அமைவாள்" என்று திருவாய் மலர்ந்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

தாம்சேட்டி கண் விழித்து எழுந்தார். கண்ட கனவை மனைவியிடம் சொன்னார். குணாபாய் ஆனந்தத்தில் மிதந்தாள். ராஜாபாய் இன்னாருடைய மகள் என்பதனைக் குணாபாய், கணவரிடம் கூறினாள்.

பொழுது புலர்ந்தது! தாம்சேட்டி காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு, களிப்போடு ராஜாபாய் இல்லத்திற்குச் சென்றார்.

ராஜாபாயின் தந்தை அவ்வூரிலுள்ள ஒரு பெரிய செல்வந்தர். கோபுரம் போல் உயர்ந்த மாடி வீட்டைக் கொண்டவர். எடுபிடி ஆட்களும், பணியாட்களும் நிறைய கொண்டவர். அவரது வீட்டைப் பார்த்ததும் தாம்சேட்டிக்கு உடல் வியர்த்தது.

யார் வீட்டிற்கு யார் சென்று பெண்ணைக் கேட்பது என்று எண்ணி ஏக்கமுற்றார். பாண்டிரங்கன் அருளாணைப்படி நடப்பதெல்லாம் நடக்கட்டும் என்று திடநம்பிக்கையுடன் துணிந்து வீட்டிற்குள் தைரியமாகச் சென்றார் தாம்சேட்டி!

முன் கூடத்திலுள்ளப் பெரிய ஊஞ்சலில் ஆடிக் கொண்டிருந்தார் ராஜாபாயின் தந்தையார்!

ஊசலாடும் மனத்துடன் உள்ளே வந்த தாம்சேட்டி ஊஞ்சலாடும் தனவந்தரை நமஸ்கரித்து, "என் பெயர் தாம்சேட்டி, நான் தையல் வேலைச் செய்கிறேன். எனது மகன் ஸ்ரீநாமதேவன் நல்ல அழகும், நிறைந்த தெய்வ பக்தியும், சிறந்த குணமும் கொண்டவன். அவனுக்கும் உங்கள் மகள் ராஜாபாய்க்கும் திருமணம் நடக்க வேண்டும் என்பது தெய்வசங்கல்பம். அதனால் தங்களுடன் பெண் பேச வந்துள்ளேன்" என்று தயக்கத்துடன் சொன்னார். ராஜாபாயின் தந்தையார் நகைத்தார்.

"மனிதனுக்கு ஆசை இருக்க வேண்டியது தான். அதற்காக இப்படியா தாம்சேட்டி! உயர உயர பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகாது. உமது இந்த அற்ப ஆசையை விட்டுவிடும்."

தாம்சேட்டி விடுவதாக இல்லை. அவரிடம் பலவாறு கெஞ்சினார். எப்படியும் இருவருக்கும் சம்பந்தம் நடந்தே ஆகவேண்டும் என்று திரும்பத் திரும்பச் சொன்னார்.

வேறு வழியின்றி ராஜாபாயின் தந்தை கல்யாணத்திற்குச் சம்மதித்தார். கூடவே ஒரு நிபந்தனையும் விதித்தார்.

"ஆயிரம் பொன் கொண்டுவாரும். நிச்சயதாம்பூலத்தைப் பற்றிப் பேசுவோம்" என்றார் ராஜாபாயின் தந்தையார்!

நிச்சயதாம்பூலத்திற்கே ஆயிரம் பொன் என்றால் கல்யாணத்துக்கு எவ்வளவு கேட்பாரோ என்று எண்ணியவராய் ஏக்கத்துடன் விடைபெற்றுக் கொண்டு

வீட்டிற்கு வந்தார் தாம்சேட்டி! மனைவி குணாபாயிடம் நடந்தவற்றைச் சொன்னார்.

"பெண்ணைப்பற்றி சொன்ன அந்தப் பகவான்தான் பொன்னுக்கும் வழிசெய்து, அந்தப் பெண்ணையே நம்ம வீட்டு மருமகளாக்க வேண்டும்" என்று ஸ்ரீநாமதேவரின் பெற்றோர்கள் பகவானைப் பிரார்த்தித்தனர்.

அன்றிரவு பண்டரிநாதன் தமது பக்தர்களுக்காகப் பொன் கட்டிகளை அவர்கள் இல்லத்தில் குவித்தார்.

பொழுதுப் புலர்ந்ததும் தாம்சேட்டியும், குணாபாயும் பொன் மலையைக் கண்டு மலைத்து நின்றனர். பொன் கட்டிகளை பத்திரப்படுத்தினர்.

தாம்சேட்டி பக்திப் பரவசம் பொங்கப் பூஜை அறைக்குள் ஓடினார். தாம்சேட்டி பண்டரிநாதனை மனதிலே கொண்டு ஆழ்ந்த தியானத்தில் அமர்ந்தார்.

மறுநாள் காலை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும், ருக்மணியும், தாம்சேட்டியும் குணாபாயும் போல உருமாறி ராஜாபாய் இல்லத்திற்குச் சென்றனர்.

ராஜாபாயின் தந்தை இவர்களைப் பார்த்ததும் ஏளனமாக, "என் தையலை மணம் பேசவருவது உன் தையற்கலை என்று எண்ணி விட்டாயா? பொன்னிருந்தால் படியை மிதி. இல்லையேல் இந்தப் பக்கம் திரும்பாதே என்று எத்தனை தடவைச் சொல்வது" என்றார்.

பரந்தாமன் முகம் மலர, "செல்வந்தனே! இதோ நீவிர் கேட்ட ஆயிரம் பொன். அத்தோடு ஆபரணங்களுக்காக ஒரு பத்தாயிரம் பொன் சேர்த்துள்ளோம். எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இன்றைக்கு நல்ல முகூர்த்த நாள். அதனால் இன்றைக்கு வதுவை சடங்கினை வைத்துக் கொள்வோம்" என்றார்.

ராஜாபாயின் தந்தைக்கு தான் காண்பது கனவா நினைவா என்று புரியாமல் தவித்தார். பொன்னை வாங்கிக் கொண்டார். முகூர்த்தத்தை இன்றைக்கே வைத்துக் கொள்வோம் என்று தனது சம்மதத்தையும் தெரிவித்தார். பகவானும் பிராட்டியும் புறப்பட்டனர்.

“உலகத்தில் பதிவிரதையும், பரமபக்தனும் சிப்பிக்குள் முத்துப்போல் அடக்கமாக இருப்பர்” என்பது தாம்சேட்டி விஷயத்தில் எத்தனை வாஸ்தவமானப் பேச்சு என்று தனக்குள் எண்ணிச் சிலையாக உட்கார்ந்தார் ராஜாபாயின் தந்தையார்!

பண்டரிநாதன் தமது பக்தனின் பெருமையை ராஜாபாயின் தந்தைக்கு உணர்த்துவதற்காக மேலும் சில அற்புதத் திருவிளையாடல்களைத் தொடங்கினார்.

அன்று துவாரகையில் கண்ணனாகக் காட்சி அளித்தவர் இன்று தோற்றத்தில் குசேலரைப் போன்ற பரமபக்தனான வைஷ்ணவ பிராமணனாக மாறினார். ராஜாபாய் இல்லத்திற்குச் சென்றார்.

ராஜாபாயின் தந்தையைக் கண்டு, “ஐயா! யாம் தாம்சேட்டிக்கு உற்ற துணைவன். அவன் உம்மை கையோடு அழைத்து வருமாறு என்னை உம்மிடம் அனுப்பி வைத்தார்” என்றார்.

ராஜாபாயின் தந்தை மறுமொழிப் பேசவில்லை. மேல் துண்டைப் போட்டுக் கொண்டு தலையில் பட்டுக் குல்லாய் அணிந்துகொண்டு கைத்தடியுடன் புறப்பட்டார்.

பக்த பராதீனனான பரந்தாமன், சேவடிச் சிவக்க முன்னால் சென்று கொண்டிருந்தார். பின்னால் செல்வத்தையே ஜீவிதமாகக் கொண்ட தனவந்தன் சற்று அகந்தை அடங்கிய நிலையில் சென்று கொண்டிருந்தான். தாம்சேட்டியின் இல்லத்திற்குள் இருவரும் சென்றனர்.

அந்தணர், ஞான நிலையில் இருக்கும் தாம்சேட்டியை தட்டி எழுப்பினார். தனவந்தர் தமது வீடு தேடி வந்திருப்பது கண்டு அதிசயித்தார் தாம்சேட்டி!

அதற்குள் அந்தணர், தாம்சேட்டி பத்திரப் படுத்தி வைத்திருந்த பொன் கட்டிகளை எடுத்து வந்து, தனவந்தர் முன்னால் வைத்து, “தாம்சேட்டி உம்மைவிடப் பெரும் பணக்காரர். ஆனால் வெளியே காட்டிக் கொள்வதில்லை. நிறைகுடம் என்றுமே தரும்பாது” என்று கூறிச் சென்றார்.

தனவந்தர், தாம்சேட்டியிடம், தாம் தவறாக ஏதாகிலும் சொல்லியிருந்தால் மன்னிக்கும் படி கேட்டுக் கொண்டார்.

ராஜாபாயின் தந்தை, “நேற்று நீங்கள் வந்து நான் கேட்ட ஆயிரம் பவுனுடன் பத்தாயிரம் பவுன் சேர்த்து கொடுத்துச் சென்றீர்களே அது போதும்” என்றார்.

அப்பொழுதுதான் தாம்சேட்டிக்கு பகவான் தம்மைப் போல் வேஷம் கொண்டு இந்த அற்புதங்களை செய்துள்ளார் என்பது புரிய வந்தது.

தாம்சேட்டி பகவானின் வினோதங்களை எண்ணி எண்ணி வியந்தார். தம் பொருட்டு பாண்டுரங்கன் நடத்திய அற்புதங்கள் அனைத்தையும் அறிந்து அளவிலா மகிழ்ச்சி பூண்டார். தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வடித்தார்.

இத்தனை மங்கள வைபவங்களையும் நடத்தி வைத்தப் பண்டரிநாதன், ஸ்ரீநாம தேவர், ராஜாபாய் திருமணத்தையும் கோலா கலத்துடன் ஊரே வியக்கும் வண்ணம் நடத்தி வைத்தார்!

ஸ்ரீநாமதேவரும் அவரது மனைவி ராஜாபாயும் இல்லறம் என்னும் நல்லறத்தை இனிது நடத்தலாயினர்.

தம்பதிகள் பண்டரிநாதனைப் பூஜித்து வழிபட்டு வரலாயினர். சாதுக்களைச் சம்ரக்ஷிப்பதில் தங்களை முழுக்க முழுக்க அர்ப்பணித்துக் கொண்டனர். தங்கள் செல்வத்தைப் பக்தர்களுக்காகவும், பகவத் பூஜைக்காகவும் பெரும் அளவு செலவு செய்தனர்.

இல்லத்திலும், ஆலயத்திலும், பொது இடங்களிலும் ஸ்ரீநாமதேவர், திரளான பக்தர்கள் முன்னால் ஞான போதனைகளைச் செய்தார்.

. நாளடைவில் இவர்களது குடும்பத்தில் வறுமை மேலிட்டது. வறுமையையும் ஒரு பெருமையாகக் கொண்டார் ஸ்ரீ நாமதேவர்.

ஆனால், பெற்றோர்களால் துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

ஸ்ரீநாமதேவர், குடும்பத்தைக்கூடக் கவனிக்காமல் ஒரேயடியாக பக்தியில் மூழ்கியிருப்பது, அவர்களுக்கு வெறுப்பையும், வேதனையையும் கொடுத்தது.

ஸ்ரீநாமதேவரின் பெற்றோர்கள் தையல் வேலை செய்து குடும்பத்தைக் காப்பாற்றினர்.

ஸ்ரீநாமதேவர் அல்லும் பகலும் பண்டரி நாதரின் பொன்மலர்ப் பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டே வாழ்ந்தார். அவர் கோயிலையே குடியிருக்கும் இல்லமாகக் கொண்டார். அநுதினமும் பண்டரிநாதர் ஆலயத்தில் வெகுநேரம் தங்கியிருந்து பகவத் தியானம் செய்து வந்தார்!

இவ்வாறு இத் திருத்தொண்டர்கள் வறுமையால் வாடுவதைக் கண்ட பண்டரி நாதர், அவர்களுக்கு அருள் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

எம்பெருமான் கருடாழ்வாரைப் பகவாக மாற்றினார். மாடோட்டும் ஆயர்குலச் சிறுவனாக தம்மை மாற்றிக் கொண்டார்.

ஸ்ரீநாமதேவர் ஆலயத்துள் இருக்கும்போது பகவான் அவரது இல்லத்திற்கு எழுந்தருளினார். வாசற் பக்கமிருந்து குரல் கொடுத்தார்.

ஸ்ரீநாமதேவரின் பெற்றோர்கள் யாரோ விருந்தினர் வந்துள்ளார் என்று எண்ணி வெறுப்புக் கொண்டனர். கடுஞ் சொற்களால் கண்ணனை விரட்டினர்.

பக்தர்களோடு வம்பு செய்வதற்கென்றே வரிந்துக் கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கும் கண்ணபிரான், அவர்களை மீண்டும் வீண் சண்டைக்கு இழுத்தான்.

முடிவில், பகவான் அவர்களிடம் வைகுண்டத்தில் வாசம் புரியும் கேசவ சௌகார் என்பவர் கொடுத்தனுப்பியதாகச் சொல்லி நிறையப் பொன்னும் மணியும், முத்துமணி அணிகளும் கொடுத்துச் சென்றார். ஸ்ரீநாமதேவரின் பெற்றோர்கள் பகவானின் வரப்பிரசாதத்தைப் பெற்றுப் பெருமிதம் பூண்டனர். பகவானிடம் பிழை பொறுத்தருள பிரார்த்தித்தனர்.

ஸ்ரீநாமதேவர் இல்லத்தில் வறுமை தீர்ந்தது. முன்போல் செல்வம் பெருகியது. விருந்தினர் கூட்டமும் பெருகியது.

ஸ்ரீநாமதேவர் இல்லம் இரவும் பகலும் திருவிழாக் காலம்போல் கோலாகலமாக இருந்து வரலானது!

காலையிலும், மாலையிலும் புராண பிரவசனங்களும், சங்கீர்த்தன பஜனைகளும், ததியாராதனையும் நடந்த வண்ணமாகவே

இருந்தன. ஸ்ரீநாமதேவர், பக்தர்களுக்கு நல்ல போதனைகளைச் சொன்னார்.

மாதங்கள் பல உருண்டோடின. தானத்தால் உயர்ந்தவர்கள் தரித்திரத்தால் தாழ்ந்தனர். மீண்டும் அவர்கட்கு வறுமை ஏற்பட்டது!

இத்தருணத்தில் ஸ்ரீநாமதேவருக்குக் குழந்தை ஒன்று பிறந்தது. வறுமையின் கொடுமையில் அந்தக் குழந்தையும் சிக்கிக் கொண்டது!

ஒருநாள் இரவு நல்ல மழை! இடியும், மின்னலும் காற்றோடு கலந்து வீசின. ராஜாபாய் கைக்குழந்தையை வைத்துக் கொண்டு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

தாம்சேட்டியும், குணாபாயும், ஸ்ரீநாமதேவரும் பகவானைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் தங்கியிருந்த சிறு குடிசை, காற்றில் அடித்துச் செல்லும் கொடிய நிலைமைக்கு ஏற்பட்டது.

அன்பர்களைக் காக்க கருணை மழை பொழியும் காருண்யசீலன், அடுத்த வீட்டுக் காரன் என்று சொல்லிக்கொண்டு உள்ளே வந்தார். ஒரு பெருங்கழியை குடிசைக்குத் தாங்கலாக ஊன்றி விட்டுச் சென்றார்.

கோவர்த்தனக் கிரியைக் குடையாகப் பிடித்து யாதவர்களைக் காத்த கண்ணன் கழியை ஊன்றி குடிசையைக் காத்தார். ஒருவாறு புயலும் ஓய்ந்தது. இவர்களும் எவ்வித ஆபத்துமின்றித் தப்பித்தனர்.

பொழுது புலர்ந்தது! எம்பெருமான் ஊன்றிச் சென்ற கழி பொன் தடியாகப் பிரகாசித்தது!

ஸ்ரீநாமதேவரும் பெற்றோர்களும் எம்பெருமான் தங்களுக்காக சாதிக்கும் சேவையைச் சிந்தையிலே கொண்டு மெய்யுருகினர். முன்போல் குதூகலம் ஸ்ரீநாமதேவரின் இல்லத்தில் பொங்கி வழியத் தொடங்கியது.

சட்டியில் இருந்தவரை அகப்பையில் வரும் என்பதுபோல் கையில் அனைத்தும் உள்ள செல்வம் தீரும்வரை விருந்தினர்களைப் பேணிக் காத்தனர். பண்டரிநாதனுக்கு விதவிதமான நிவேத்தியங்களைச் செய்தனர்.

முடிவில் வழக்கமான வறுமை வாழ்க்கையில் மேலிட்டது. இவர்களை வேடிக்கை பார்க்கத் தொடங்கியது.

இந்த பக்த சிரோன்மணிகள் விருந்தினரை எதிர்பார்ப்பதுபோல், வறுமையையும் எதிர்கொண்டழைத்தனர். அந்த வறுமையிலும் பகவத் பஜனையை விடாது செய்து வந்தனர். நாமசங்கீர்த்தனங்களால் பண்டரிநாதனை பூஜித்து வந்தனர்.

இவ்வாறாக இவ்வன்பர்களுடைய குடும்பம் என்னும் படகு, பக்தி என்னும் சாகரத்தில் இன்பமும், துன்பமும் மாறிமாறிப் பொங்கும் பேரலை போல் அடிக்க, ஒருவாறு ஏற்றத் தாழ்வுடன் சென்று கொண்டிருந்தது.

இந்தத் தருணத்தில் ஸ்ரீநாமதேவரின் குழந்தைக்கு ஆயுஷ் ஹோமம் கொண்டாட வேண்டிய நாள் வந்தது!

இந்த விழாவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடி மகிழக் கருதினார் தாம்சேட்டி. அந்தத் தள்ளாத வயதிலும் அந்தப் பெரியவர் தமது பேரனுக்காக வேண்டி தையல் வேலை செய்து காசு சேர்த்தார். தமது பேரக் குழந்தைக்கு மலையத்தன செய்யக் கருதிய அவருக்கு மடுவத்தன பொருள்தான் கிடைத்தது. பாவம்! என் செய்வார்?

பண்டரிநாதர், மானிட உருக்கொண்டு தாம்சேட்டி முன்னால் பிரசன்னமானார். முன்போல ஸ்ரீநாமதேவரின் நண்பர் என்று சொல்லி பொன்னைக் கொடுத்து மறைந்தார்.

பொன் பெற்ற பக்தர் குருடன் கண் பெற்றாற்போல் ஆனந்தக் கூத்தாடினார். தமது பேரப்பிள்ளையினுடைய காதுக் குத்து வைபவத்தை நல்ல சீர்வரிசைகளைச் செய்து செழுமையாகக் கொண்டாடினார்.

பண்டரிநாதனின் திருவருட்கடாக்ஷத்தைப் பரிபூரணமாகப் பெற்ற இவர்களது புகழ் நாடெங்கும் பரவியது. பெரும் மகான்களும்,

பண்டிதர்களும் இவர்கள் இல்லத்திற்கு வருவதும், போவதுமாக இருந்தனர்.

ஸ்ரீநாமதேவர் பக்தியால் உயர்ந்தார். அன்பாலும், பண்பாலும் அனைவராலும் போற்றுதற்குரியவரானார். ஞானேஸ்வரர் போன்ற பெரிய மகான்கள் ஸ்ரீநாமதேவருக்கு நண்பர்களாயினர்.

ஸ்ரீநாமதேவர் தமது வாழ்க்கையில் பெரும் அற்புதங்களை நிகழ்த்திக் காட்டினார்.

ஒரு சமயம் ஞானேஸ்வரர் என்னும் பக்தரோடு பாதயாத்திரை செய்துகொண்டே கேஷத்திர தரிசனம் செய்து வந்த ஸ்ரீநாமதேவர், அக்பர் பாதுஷாவால் கொல்லப்பட்ட ஒரு பசுவின் கன்றை மீண்டும் உயிர் பெற்று எழச் செய்தார்.

மார்வாரி தேசத்தில் ஆற்றின் பிரவாஹத்தை உண்டாக்கினார். நாகேஸ்வரர் ஆலயத்தை மேற்கு முகமாக திருப்பினார்.

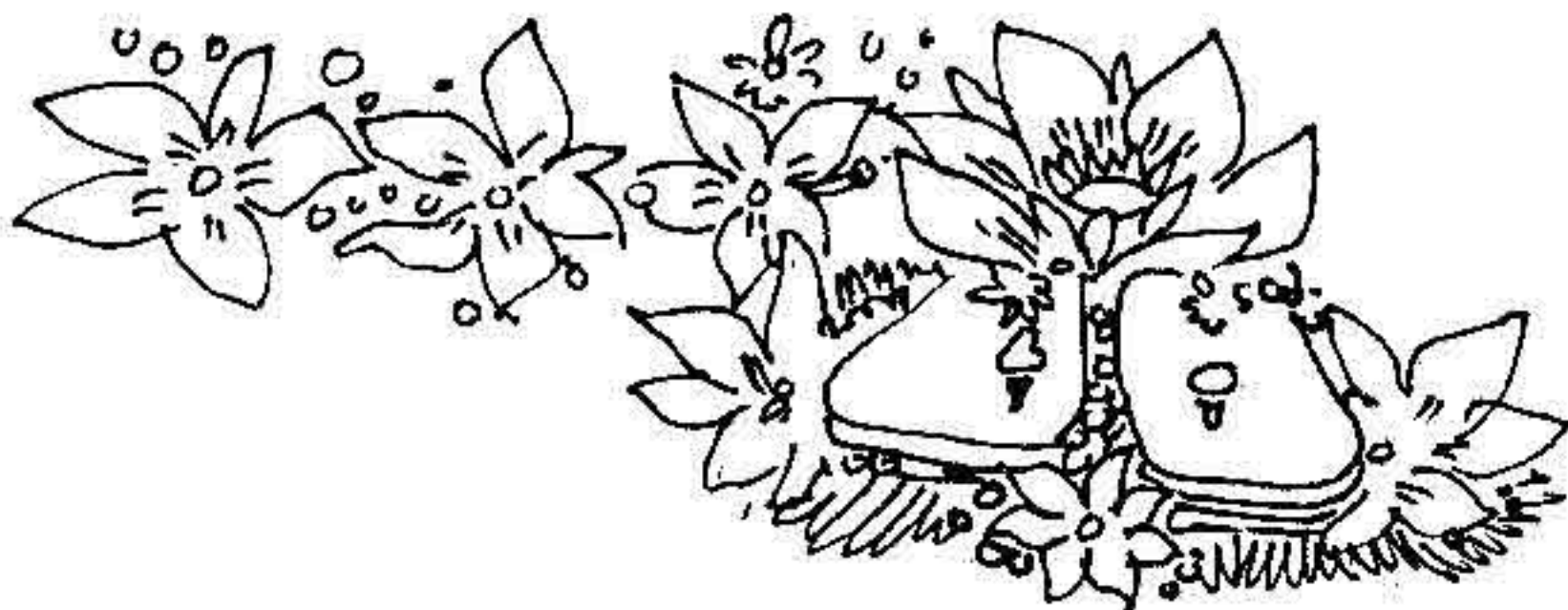
இவ்வாறு ஸ்ரீ நாமதேவர் நடத்திய அற்புதங்களை ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் போன்ற வேறு சில தொண்டர்களின் வரலாற்றைப் படிக்கும்போது விரிவாகக் காணலாம்.

ஸ்ரீநாமதேவர், விடோபகேசர் என்ற கர்மயோகியிடம் ஞானதீக்ஷை பெற்றார்.

ஸ்ரீநாமதேவர் பூவுலகில் பல காலம் வாழ்ந்து பகவத் சேவையைச் செய்தார். பல ஊர்களுக்கு பாதயாத்திரையாகச் சென்று மக்களுக்கு நல்ல உபதேசங்களை செய்தார். துன்பத்தால் துவளும் பக்தர்களுக்குத் தமது பேரருளால் இன்பத்தைப் பெருக்கினார்.

இவ்வாறு நானிலம் போற்ற வாழ்ந்த ஸ்ரீநாமதேவர், நாளெல்லாம் பகவன் நாம மகிமையால் நலம் சேர்த்துப் பிறவா பெருவாழ்வு பெற்று உயர்ந்தார்.

ஸ்ரீ பக்த நாமதேவர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த ஞானேஸ்வரர்

புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஒன்றான கோதாவரி நதி தீர்த்தில் அபேகாம் என்னும் பெயருடைய அழகிய சிற்பூர் ஒன்று எழிலோடு விளங்கி வந்தது.

இயற்கை வளமும், இறைவளமும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற இந்த நல்லூரில் வாழ்ந்து வந்த தவசீலர்களுள் கோவிந்த பண்டிதரும் ஒருவர். இவர் கருணைக் கரன் எனும் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்.

இவர்களது வம்ச பரம்பரையினர் அரண்மனையில் கணக்கெழுதும் பணியில் இருந்து வந்தனர்.

கோவிந்த பண்டிதரும் அரண்மனையில் கணக்கு வழக்குகளைப் பார்க்கும் வேலையை வகித்து வந்தார். இவரது மனைவியின் பெயர் நிருபமா!

கணவனும், மனைவியும் ஸ்ரீமந் நாராயணனின் கமல மலர்ப்பாதங்களைச்

சிந்தையிலே கொண்டு நல்ல பக்தி நெறியில் வாழ்ந்து வந்தனர்.

“பவதி பிக்ஷாம் தேஹி” என்ற குரல் இவர்களது வீட்டு வாயிலிலே கேட்டால் போதும், உடனே இத்தெய்வீகத் தம்பதிகளின் முகம் மலரும். அகம் குளிரும். அதிதிகளை உபசரித்து உணவளித்து மகிழ்வார். தங்களால் இயன்றளவு பொருள் உதவியும் செய்து பெருமிதத்துடன் வழி அனுப்புவர்.

இத்தகைய சீரிய பண்புடைய பக்த சிரோன்மணிகளுக்கு வைகுண்டவாசனின் பேரருளால் ஆண் குழந்தை ஒன்று பிறந்தது. பெற்றோர்கள் அக்குழந்தைக்கு “விடோபா” என்று நாமகரணம் செய்து மகிழ்ந்தனர்.

உரிய பருவத்தில் விடோபாவை பள்ளிக்கு அனுப்பினர். விடோபர் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கினான்.

பெற்றோர்கள் நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் விடோபாவிற்கு உபநயன கல்யாணத்தை மங்களகரமாக நடத்தினர்.

புலிக்குப் பிறந்தது பூனையாகுமா என்பதுபோல் மகாபண்டித சிரோன்மணியான கோவிந்த பண்டிதருக்குப் பிறந்த புத்திரனும், எட்டு வயது பிராயத்துக்குள் சகலகலா வல்லவனானான். பதினெட்டுப் புராணங்களையும் கற்றான். வேத உபநிஷதங்களைக் கற்றுத் தெளிந்தான்.

இத்தகைய பெருமைமிக்க சத்புருஷனுக்கு விவாகம் செய்துவைக்க விருப்பம் கொண்டனர் பெற்றோர்கள்! தங்களது அபிலாஷையைப் புத்திரனிடம் தெரிவித்தனர்.

பெற்றோர்களின் விருப்பங்கேட்டு ஸ்ரீ விடோபா சற்றுத் தயக்கம் கொண்டார்.

“என்னை மன்னிக்க வேண்டும். நான் இப்பால்ய பருவத்திலேயே சம்சார சாகரத்துள் மூழ்க விரும்பவில்லை. கேஷத்ராடணம் சென்று பெருமானைச் சேவிப்பதோடு உலக ஞானமும் பெற்றுவர ஆசை கொள்கிறேன். நீங்கள் எனக்கு ஆசி நல்கி அனுப்ப வேண்டும்.”

பாலகனின் விருப்பத்தைக் கேட்டு பெற்றோர்கள் ஒருபுறம் துக்கமும், மறுபுறம் குதூகலமும் கொண்டனர். அவர்கள் மகனின் ஆசைக்குக் குறுக்கே நிற்க விரும்பவில்லை.

“கண்ணே! உன் எண்ணம் போலவே கேஷத்ராடணம் சென்று வருவாயாக! விவாஹத்தைப் பற்றிப் பிறகு பார்த்துக் கொள்வோம்.”

உன்னைப் பிரிந்து எங்களால் வெகுகாலம் இருக்க முடியாது. அதனால் ஓராண்டுக் காலத்துக்குள் உனது யாத்திரையைப் பூர்த்தி செய்துகொண்டு வந்துவிடு. இந்த ஓராண்டு காலப் பிரிவிற்கே எங்கள் மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டுதான் சம்மதம் தருகிறோம்.”

“அவ்வாறே செய்கிறேன்” என்று முக மலர்ச்சியோடு விடை பகர்ந்தார் விடோபா.

ஒரு மங்களநந்நாளன்று விடோபா பெற்றோர்களை நமஸ்கரித்து ஆசி பெற்று தமது புனிதப் பயணத்தைத் துவங்கினார்.

கோதாவரி நதிதீரத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவைத்

தலையால் வணங்கித் தமது பாதயாத்திரையைத் தொடர்ந்தார் விடோபா!

ஆங்காங்கே கோயில் கொண்டுள்ள எம்பெருமான்களைச் சேவித்தார்.

கோவர்த்தனகிரி தாரியை - கொவ்வைச் செவ்வாயில் குவலயம் காட்டிய கோவிந்தனை - மாதவனை - மணிவண்ணனை பேரின்ப பஜனாவளிகளால் பரவசம் பொங்க பாடித் துதித்துப் பரவசமுற்றார்.

இங்ஙனம் பற்பல ஊர்களைக் கடந்து அலங்காவதி என்னும் ஆனந்தத் திருப்பதியை வந்தடைந்தார் விடோபா!

அவ்வூரிலுள்ள சக்ரதீர்த்தம் என்னும் சுவாமி புஷ்கரணியில் நீராடினார். சக்ர தாரியைத் தியானித்துக் கொண்டு ஓரிடத்தில் அமர்ந்தார்.

பால் வடியும் முகத்தில் கோபிசந்தனம் பிரகாசிக்க கழுத்திலே துளசி மாலைகளும், தாமிர மணிமாலைகளும், கால்களிலே கங்கணங்களும் விளங்க ராஜகுமாரனான துருவனைப்போல் காணப்பட்டார் விடோபா!

அப்புண்ணிய தீர்த்தத்தில் நீராடி செல்லும் ஒவ்வொருவரும் விடோபாவின் முகத்தில் காணும் தேஜஸைக் கண்டு அதிசயித்தனர்.

அவ்வாறு விடோபாவின் பேரழகைக் கண்டு பிரமித்தவர்களுள் சீதோ பந்து என்பவரும் ஒருவர் ஆவார். விடோபாவைக் கண்டு ஒருகணம் தம்மையே மறந்து நின்றார்.

சீதோபந்து பெரும் செல்வந்தர். அலங்காவதியில் ஆண்டு பலவாக வாழ்ந்து வருபவர்.

விடோபாவைத் தமது இல்லத்திற்கு விருந்தினராக அழைத்துச் செல்ல எண்ணம் கொண்டார். தமது எண்ணத்தை விடோபா விடம் கூறினார். விடோபாவும் சம்மதித்து அவருடன் புறப்பட்டார்.

அதிதியுடன் வரும் சீதோபந்துவை இல்லத்து வாயிலிலே நின்ற அவரது மனைவியாரும், மகளும் கவனித்தனர். இருவரும் அதிதியை உபசரிக்கத்தக்க ஏற்பாடுகளைத் தொடங்கினர்.

சீதோபந்துவும், அவரது மனைவியாரும் விடோபாவைத் தக்க மரியாதைகளுடன் முறைப்படி உபசரித்து பாத பூஜை புரிந்து அறுசுவை போஜனம் அளித்தனர்.

அதன் பிறகு அவர்கள் விடோபாவுடன் பகவத் விஷயங்களைப் பற்றி நெடுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். விடோபாவின் அதி அற்புதமான அறிவின் ஆற்றலைக் கண்டு அனைவரும் வியந்தனர்.

அன்றிரவு பாண்டுரங்கன், சீதோபந்து கனவிலே எழுந்தருளினார்.

“அன்பனே! உனது இல்லத்திற்கு அதிதியாக வந்திருப்பவன் சர்வக்ருன். அந்த உத்தமனுக்கு உன் குமாரத்தியைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பாயாக!” என்று திருவாய் மலர்ந்தார் பாண்டுரங்கன்.

கனவு கண்டு திடுக்கிட்டு எழுந்தார் சீதோபந்து! அடுத்து படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த விடோபாவைத் தட்டி எழுப்பினார். எம்பெருமான் தனது கனவில் திருவாய் மலர்ந்து அருளிய அன்புக் கட்டளையைப் பற்றிக் கூறினார்.

விடோபா வியப்புற்றார். சீதோபந்து ஒருவேளை வேண்டுமென்றேதான் இப்படி சொல்கின்றாரோ என்று எண்ணினார்.

“பெரியவரே! தேசாந்தரம் சென்று வருகிறேன் என்று பெற்றோர்களிடம் கூறி விட்டு வந்தவன், அவர்களுக்குத் தெரியாமல் கல்யாணத்தைச் செய்துகொண்டு ஊருக்குத் திரும்பினால் பெற்றோர்கள் என்னைப் பற்றி என்ன நினைக்க மாட்டார்கள்?”

“சுவாமி! உங்கள் வார்த்தைகளை நான் ஏற்கிறேன். அதே சமயத்தில் பாண்டுரங்கன் ஆக்ஞாபித்ததையும் சற்று எண்ணிப் பாருங்கள்.” பணிவன்போடு பகர்ந்தார் பக்தர்!

“உண்மையிலேயே நான் உங்கள் மகளை மணம் புரிந்துக் கொள்வதில் பாண்டுரங்கனுக்கு விருப்பம் இருக்குமானால் என்னிடமும் வந்து சொல்லலாம் அல்லவா?”

இவ்வாறு விடோபா சொன்னதும் சீதோபந்துவின் நிலைமை சற்று தர்மசங்கடமானது. அவரால் சற்று நேரம் பேச முடியாமல் போயிற்று!

“சுவாமி! அந்த பாண்டுரங்கன் மீது அடியேன் கொண்டுள்ள பிரேமை உண்மை என்பதனை நீவிர் உணர்வீர்கள். எம்பெருமான் உங்களுக்கும் சேவை சாதித்து உண்மையை உணர்த்துவார்.”

இவ்வாறு விடை பகர்ந்த சீதோபந்து, தீனதயாளனான பெருமானைத் தியானித்துக் கொண்டே இருந்தார். விடோபா மீண்டும் உறங்கலானார்.

பொழுது புலர்ந்தது! மறுநாள் இந்த விஷயம் சீதோபந்துவின் மனைவிக்கும் மகள் ருக்குமாபாய்க்கும் தெரியவந்தது.

ருக்குமாபாய் உள்ளத்தில் ஏதோ ஓர் இனம் தெரியாத ஏக்கம் படர்ந்தது. ருக்குமாபாய் விடோபாவைத் தனது கணவனாக மனத்திலே விரித்தாள். மகளின் மனோநிலை கண்டு பெற்றோர்கள் பெருமைப்பட்டனர்.

சீதோபந்து, விடோபாவும் அன்றைய தினம் அவ்வூரிலுள்ள கோயில்களுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்து வந்தனர்.

அன்றிரவு போஜனத்தை முடித்துக் கொண்டு இருவரும் சற்று நேரம் ஆன்மீக விஷயங்களைப் பற்றி அளவளாவிக் கொண்டிருந்தனர்.

அன்றிரவு பாண்டுரங்கன், விடோபா கனவிலே கனகமணி கட்டிபோல் ஜொலிக்கும் பேரழகுடன் எழுந்தருளினார்!

“அன்பனே! எமது பரமபக்தன் சீதோபந்துவின் மகளை நீ விவாஹம் செய்து கொள்வாயாக!” என்று திருமால் திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தார்.

விடோபா துயில் நீங்கி எழுந்தார். பரமனின் பரமபக்தனான அடியவர் அனந்தனின் ஆணையை ஏற்க மனம் கொள்ளவில்லை. அன்பரின் மகளை ஏற்கவும் மனம் ஒப்பவில்லை. அவரது மனத்திலே வெறுப்பு! வேதனை! விரக்தி!

அதற்கு மேல் விடோபாவிற்கு உறக்கம் கொள்ளவில்லை. படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தார். எப்பொழுது பொழுது புலரும் என்று காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

பொழுது புலர்ந்ததும் புலராததுமாக விடோபா சீதோபந்துவிடம்கூட கூறிக் கொள்ளாமல் அவசர அவசரமாக வீட்டை விட்டு வெளியே ஓடினார்.

வைகறைத் துயிலெழுந்து வெள்ளி நிலா முற்றத்தில் நீர் தெளித்து, மாக்கோலம் இட்டுக் கொண்டிருந்த ருக்குமாபாய் வீட்டிற்குள் இருந்து வெளியே ஓடிச் செல்லும் விடோபாவைக் கவனித்தாள்.

விடோபாவைக் கணவனாக மனத்திலே வரித்துவிட்ட ருக்குமாபாய் அவரைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினாள். விடோபாவை வழிமறைத்தாள்.

“கவாமி! எம்பெருமானின் ஆக்ஞைப்படி இந்த அடிமை உங்களையே கணவனாக மனதில் வரித்துவிட்டாள். அதனால் தேவரீர் எங்களது இல்லத்திற்கு எழுந்தருளி என்னை மனைவியாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.”

“இதென்ன தர்ம சங்கடம். உங்களால் என் பாதயாத்திரை பாதி யாத்திரையாகிவிடும் போலிருக்கிறதே. உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். என்னை மறந்துவிடு. என்னிலும் மேன்மையானவனை மணந்து மகிழ்ச்சி யோடு வாழ்வாயாக!”

“மணந்தால் உங்களைத்தான் மணப்பேன். இல்லையேல் மரணத்தையே அடைவேன். இது உறுதி” என்று உறுதியாகச் சொன்னாள் அந்த உத்தமி!

இவ்விருவருக்கும் வாக்குவாதம் நெடு நேரம் நடந்தது. இதற்குள் விஷயம் அறிந்து சீதோபந்துவும் அவரது மனைவியும் அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

இவர்களைக் கண்டதும் விடோபா தேள் கொட்டினாற்போல் துடித்தார். கோபம் எரிமலைப்போல் குமுறிக் கொண்டு வந்தது. அவரது கண்கள் சிவந்தன.

“இதென்ன தீராத தொல்லையாகிவிட்டது. நம்மை நிம்மதியாகப் பேரின்ப மார்க்கத்தில் செல்ல விடமாட்டார்கள் போலிருக்கிறதே” என்று வெறுப்போடு பகர்ந்தார் விடோபா!

சீதோபந்து மனவேதனை கொண்டார். பலவாறு மன்றாடினார். புராண இதிகாசங்களிலிருந்து தர்மஞான போதனைகளைச் சொன்னார். அத்தனையும் செவிடன் காதில் ஊதிடும் சங்குபோல் ஆனது.

விடோபா இவர்களது கெஞ்சலுக்கோ, பிரார்த்தனைக்கோ இரக்கப்படும் நிலையில் இல்லை! அதற்கு மாறாக அவரது கோபம் ஹோமத்திற்கு நெய் விட்டாற்போல் கொழுந்து விட்டெரிந்துக் கொண்டிருந்தது.

“விருந்தாளியாக அழைத்துச் செல்லும் அதிதியை வீட்டு மருமகனாக ஆக்கிக் கொள்வதுதான் உங்கள் குல தர்மம் போலிருக்கிறதே!” என்று கத்தினார் விடோபா!

அப்பொழுது விண்வழியே ஓர் அசரீரி பிறந்தது.

“விடோபா! உனது பிடிவாதத்தை விட்டுவிடு. மகாப் பதிவிரதையான ருக்குமாபாயை மணந்து இன்புற்று வாழ்வாயாக!”

அசரீரி விடோபாவின் மனத்தில் அமைதியை ஏற்படுத்தியது.

விடோபாவின் பிடிவாதம் தளர்ந்தது! திருமணத்திற்குச் சம்மதித்தார். ருக்குமாபாயும், அவளது பெற்றோர்களும் மன அமைதி கொண்டனர்.

அன்றைய தினமே பாண்டிரங்கன் சந்நிதியில் விடோபாவிற்கும், ருக்குமாபாய்க்கும் திருமணம் சிறப்பாக நடந்தேறியது. விடோபா சில நாட்கள் மாமனார் வீட்டில் களிப்போடு காலத்தைக் கடத்தினார்.

சில நாட்களில் விடோபா முன்போல் தேசாந்திரம் செல்லத் தீர்மானம் கொண்டார். தமது எண்ணத்தை மாமனாரிடம் கூறினார்.

அவரும் மருமகப் பிள்ளையுடன் சேர்ந்து புறப்பட சங்கல்பம் பூண்டார். மாமனாரும் மருமகனும் பாதயாத்திரை புறப்பட்டனர்.

சில மாதங்களில் பல திருத்தலங்களுக்குச் சென்று புண்ணிய நீராடி கோவில்களைத் தரிசித்து இருவரும் வீடு திரும்பினர்.

அதன் பிறகு ஓர் முகூர்த்த நாளன்று விடோபாவும், ருக்குமாபாயும், சீதோபந்துவும், அவரது மனைவியும் விடோபாவின் பெற்றோர்கள் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டனர்.

சந்நியாசியாகி விடுவானோ என்று விடோபாவைப் பற்றி சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அவரது பெற்றோர்கள், மகனை சம்சாரக் கோலத்தில் கண்டதும் கோடி இன்பம் கொண்டனர்!

பரந்தாமன் பேரருளால் நடந்த அற்புதங்களைக் கண்டு பெற்றோர் அதிசயித்தனர். ஆரத்தி எடுத்து மணமக்களை வரவேற்றனர். மகனை ஆரத்தமுவி அகமகிழ்ந்தனர். சம்மந்திமார்களை வணங்கி வரவேற்றனர்.

ருக்குமாபாய் மாமனார், மாமியார் கால்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து நல்லாசிகளைப் பெற்றாள்.

ருக்குமாபாயை அவளுடைய மாமனார் வீட்டில் ஒப்படைத்துவிட்டு விடைபெற்றுச் சென்றனர் அவளது பெற்றோர்கள்!

விடோபாவும், ருக்குமாபாயும் இல்லறம் என்னும் பேரின்ப வீட்டில் வாழத் தொடங்கினர்.

விடோபா ருக்குமாபாயை மனைவிஸ்தானத்தில் வைத்திருந்தாரே தவிர ஒரு மனைவிக்குக் கணவன் செய்ய வேண்டியக் கடமைகளைச் செய்யவில்லை.

இதனால் ருக்குமாபாய் மனவருத்தம் மிகக் கொண்டிருந்த போதும் கோவிந்தநாம சிந்தனையால் தன் குறையைத் தீர்த்துக் கொள்ள நல்ல தவமிருந்தாள்.

விடோபாவின் பெற்றோர்கள் சில நாட்களில் பிறவாப் பெருவாழ்வுப் பெற்றுப் பரமனின் பனிமலர்ப் பாதங்களைச் சரண் அடைந்தனர்.

விடோபா தனது பெற்றோர்களின் அஸ்திகளைக் கரைப்பதற்காக காசிக்குப் புறப்படத் தீர்மானித்தார். மனைவியை அவளது பெற்றோர் இல்லத்திற்கு அனுப்பி விட்டு விடோபா மட்டும் காசிக்குப் புறப்பட்டார்.

கங்கையிலே அஸ்தியைக் கரைத்தார் விடோபா.

காசி விஸ்வநாதரையும், காசி விசாலாக்ஷியையும் தரிசித்து மகிழ்ந்தார்.

புண்ணிய பாகீரதியின் பிரவாஹத்திலும், காசிமாநகரத்து சூழ்நிலையிலும் லயித்துப் போனார் பக்தர். பிறகு ஊருக்குத் திரும்ப மனமில்லாமல் அங்கேயே தங்கினார்.

அப்பொழுது காசியில் ஸ்ரீபாத சுவாமிகள் என்னும் அரும் தவசீலர் தங்கியிருந்தார். அவர் அநுதினமும் உபந்நியாசம் செய்து மக்களுக்கு அரிய போதனைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவரது ஞானப் போதனைகளில் சித்தத்தைப் பறிக்கொடுத்த விடோபா அவரைத் தமது குருவாக ஏற்றுக் கொண்டார்.

காசி ஸ்ரீ பாத சுவாமிகளும் விடோபாவைத் தமது சீடராக ஏற்றுக்கொண்டு அவருக்கு மந்திரோபதேசம் செய்தார்.

குருவிடம் உபதேசம் பெற்ற விடோபா காசியிலுள்ள மடத்திலேயே தங்கிப் பகவத் தியானத்தில் காலத்தைக் கடத்தலானார்.

காசிக்குச் சென்ற கணவன் பல காலமாகியும் திரும்பி வராததால் அவரது மனைவி ருக்குமாபாய் கவலை மிகக் கொண்டாள்.

மகளின் மனத்துயரம் கண்டு தந்தையார் அவளுக்கு ஒரு மார்க்கம் சொன்னார். கணவனை அடைவதற்கான கௌரி விரத மகிமையைப் பற்றிச் சொல்லி அதனை அநுஷ்டிக்கும்படி கூறினார்.

ருக்குமாபாயும் உகந்த நாளில் அந்த உத்தமமான கௌரி பூஜையைத் தொடங்கினாள்.

சீதோபந்து எந்நேரமும் பகவானைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தார். எம்பெருமானின் அருள் கடாക്ഷம் இவர்களுக்குக் கிட்டும் தருணமும் வந்தது!

காசிமாநகரத்தில் ஆன்மீக ஒளியைப் பிரகாசிக்க செய்து கொண்டிருந்த காசிஸ்ரீபாத ஸ்வாமிகள் பாத யாத்திரைப் புறப்பட்டு, அலங்காபதியை வந்தடைந்தார்.

அலங்காபதியில் ஆஸ்திக அன்பர்களும், பக்த கோடிகளும் ஸ்வாமிகளுக்குச் சிறப்பானப் பெரும் வரவேற்பு கொடுத்தனர். சுவாமிகள் அநுதினமும் கோவில் மண்டபத்தில் தங்கியிருந்து அடியார்களுக்கு ஆசி நல்கி வந்தார்.

சுவாமிகளைக் கண்டு ஆசி பெற்றுச் செல்ல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் வெள்ளம்போல் திரண்டு வந்தனர். சுவாமியைக் காண ருக்குமாபாயும் அவள் தந்தை சீதோபந்துவும் சென்றனர்.

இவர்கள் சுவாமிகளுக்கு பழம், பூ, கற்கண்டு முதலியவற்றைக் காணிக்கையாகச் சமர்ப்பித்து நமஸ்கரித்தனர்.

சுவாமிகள் முகம் மலர ருக்குமாபாயைப் பார்த்து, "சிரேஷ்டமான நான்கு செல்வங்களைப் பெற்றுப் பெருமை அடைவாய்" என்று ஆசி நல்கினார்.

சுவாமிகளின் ஆசிமொழிகளைக் கேட்டு ருக்குமாபாயின் கண்கள் பொலபொல வென்று கண்ணீரைச் சிந்தின.

சீதோபந்து தம் மகளைப் பற்றி அத்தனை விருத்தாந்தங்களையும் ஒன்றுவிடாமல் சுவாமிகளிடம் எடுத்துரைத்தார்.

அதைக் கேட்டதும் சுவாமிகளுக்குத் தமது சிஷ்யன் விடோபா தான் இப்பெண்மணியின் கணவன் என்பது சுலபமாகப் புரிந்தது.

"பெண்ணே! நீ செய்து வந்த கௌரி பூஜையின் பலன் உனக்கு இப்பொழுது

கிடைத்துவிட்டது. மங்களகௌரி விரத மகிமைமயால் உன்னை விட்டுப் பிரிந்த கணவன் மீண்டும் உன்னோடு வந்து சேரப் போகிறார். அதற்கான ஏற்பாட்டை நானே செய்கிறேன்'' என்றார்.

ஸ்ரீபாத சுவாமிகளின் ஆறுதல் வார்த்தைகளால் அமைதிகண்ட தந்தையும், மகளும் மீண்டும் சுவாமியை நமஸ்கரித்து வீட்டிற்குத் திரும்பினர்.

அலங்காபதியில் சில நாட்கள் மக்களுக்கு அரிய பல போதனைகளைப் புகட்டிய ஸ்ரீபாத சுவாமிகள் காசிக்குத் திரும்பினார்.

முதல் வேலையாக தமது சீடனான விடோபாவை அழைத்தார். விடோபாவிடம் அவரது திருமண விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்டார். விடோபா உள்ளதை உள்ளபடியே சொன்னார்.

''சுவாமி! இறைவனின் திருவடியை சரணம் என்றுப் பற்றிக்கொண்ட எனக்கு இல்லறம் வேம்பாகக் கசந்தது. பந்தப் பாசங்களைத் துறந்தேன். பேரின்ப வீடு காண உங்கள் பாதம் வந்தடைந்தேன்.''

''சிஷ்யா! நீ புரியாமல் பேசுகிறாய். இல்லறம் இன்றி துறவறம் இல்லை. இல்லறத்தை இனிது நடத்தியோர் சுலபமாக பேரின்ப வீட்டைக் காணலாம். அதனால் நீ உன் மனைவி ருக்குமாபாயுடன் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும். நானே உன்னை அலங்காபதிக்கு அழைத்துச் சென்று உன் மனையாளுடன் சேர்த்து வைக்கிறேன்.''

குருநாதரின் கட்டளையை மீறும் சக்தியற்ற விடோபா அவரது அன்புக் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டார்.

குருவும் சிஷ்யனும் அலங்காபதியை வந்தடைந்தனர். சீதோபந்து இல்லத்திற்குச் சென்றனர்.

பால சந்நியாசியான விடோபாவும், பழுத்த சந்நியாசியான ஸ்ரீபாத சுவாமிகளும் உள்ளே வந்ததும் ருக்குமாபாயும் அவரது பெற்றோர்களும் ஓடிச் சென்று சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தனர்.

சுவாமிகள் ருக்குமாபாயைப் பார்த்து, ''பக்த சிரோன்மணியே! உனக்கு நான் கொடுத்த வார்த்தையைக் காப்பாற்றி

விட்டேன். உன் கணவர் இனிமேல் உன்னை விட்டுப் பிரியமாட்டார். நீங்கள் இருவரும் இல்லறம் என்னும் இந்தக் குடும்பக் கோவிலில் வளமோடு வாழ்ந்து சத்புத்ரர்களையும், குணவதியான புத்திரியையும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்வீர்களாகுக'' என்று ஆசீர்வாதம் செய்தார்.

கணவனும், மனைவியும் சுவாமிகளின் பாதங்களைப் பூஜித்துப் பரிபூரண அனுக் கிரஹத்தைப் பெற்றனர்.

ஸ்ரீபாத சுவாமிகள் அவர்கள் அனைவர்க்கும் பேரருள் பாலித்து அவர்களிடம் விடைப் பெற்று காசிக்குப் புறப்பட்டார்.

விடோபா கிருகஸ்தாசிரமத்தை மீண்டும் ஏற்றுக் கொண்டார். ஆனால் ஊர்மக்கள் விடோபாவின் செயலை ஏற்கவில்லை.

''காஷாயம் கட்டிச் சென்றவர்கள் திரும்பிவந்துக் குடும்பத்தை ஏற்பது சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களுக்குப் புறம்பானது'' என்று ஊர்மக்கள் அவரைப் பகிஷ்காரம் செய்தனர். வாய்க்கு வந்தபடி அவர்களை ஏசினர். விடோபா மனம் வருத்தம் கொண்டார்.

ஊரார் பழிச் சொல்லுக்கும், அவச்சொல்லுக்கும் ஆளாகி அவமானப்பட்டுக் கொண்டு அலங்காபதியில் வாழ்வதைவிட கொடிய விலங்குகள் மத்தியில் வாழ்வது எவ்வளவோ மேலானது என்று உள்ளத்திலே உறுதியாக கொண்டார். ஒருநாள் எவருக்கும் தெரியாமல் வனத்திற்குப் பயணமானார்.

அன்று ஸ்ரீராமச்சந்திரப் பிரபுவைப் பின் தொடர்ந்து சீதா பிராட்டி கானகம் ஏகினாற் போல் இன்று ருக்குமாபாயும் விடோபாவை நிழலாகத் தொடர்ந்து கானகம் புறப்பட்டாள்.

அரும் தவசிகள் வாசம் புரியும் நைமிசாரண்ய வனத்தைப் போன்ற இயற்கையழகும், வனப்பும் கொண்ட ஒரு கானகத்தின் மத்தியில் கணவனும், மனைவியும் ஆசிரமம் அமைத்து வாழ்க்கையைத் தொடங்கினர். அவர்கள் எந்நேரமும் பாண்டுரங்கநாதனின் அமுத நாமங்களைத் தியானித்தவாறு இருந்தனர்.

பகவானின் பேரருள் தம்பதிகளுக்குப் பரிபூரணமாகக் கிட்டியது.

இவர்களுக்கு மூன்று புத்திரர்களும், ஒரு புத்திரியும் பிறந்தனர்.

பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவனுடைய அம்சத் திலே அவதாரமான புத்திரர்களுக்கு சோபா தேவன், ஞானேஸ்வரன், நிவிர்த்திநாதன் என்றும், பராசக்தியின் அம்சமாகப் பிறந்த பெண் குழந்தைக்கு முக்தாபாய் என்றும் நாமகரணம் செய்தனர்.

கானகத்தில் குழந்தைகளை வளர்ப்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது. அதனால் ருக்குமா தணவனிடம் மீண்டும் அலங்காபதிக்கே சென்றுவிடுவோம் என்று மன்றாடினாள்.

விடோபா வர மறுத்தார். ஆனால் ருக்குமாபாய் ஒரே பிடிவாதமாகக் குழந்தைகளை மட்டும் அழைத்துக் கொண்டு தந்தை வீட்டிற்குப் புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

அவளது பிறந்த வீட்டில் சீதோபந்து மிகவும் கொடிய வறுமையில் உழன்று கொண்டிருந்தார்.

தந்தையின் தரித்திர நிலையைக் கண்டு ருக்குமா மனம் வருந்தினாள். கண்ணீர்விட்டுக் கதறினாள். உஞ்சுவிருத்தி எடுத்துப் பிழைக்கும் தந்தைக்குப் பாரமாக இருந்துகொண்டு எப்படி காலம் கடத்துவது என்று யோசித்து மனம் குழம்பினாள்.

சீதோபந்துவோ மகளின் துன்பத்தைக் கண்டு செயலற்றுப் போனார்.

இந்த நிலையில் ருக்குமா தனது குழந்தைகளைத் தந்தையிடம் விட்டுவிட்டு காட்டிற்கு வந்து கணவனை சந்தித்தாள். தந்தையின் நிலையைச் சொன்னாள். கணவரிடம், மீண்டும் அலங்காபதிக்கு வந்து தன் தந்தையோடு சேர்ந்துக்கொண்டு தொழில் ஏதாகிலும் செய்து பிழைக்கலாம் என்று சொன்னாள்.

விடோபா ஒரேயடியாக மறுத்துவிட்டார். ஏமாற்றத்தோடு மீண்டும் தந்தை வீட்டிற்கே திரும்பினாள் ருக்குமா!

சீதோபந்துவின் வீட்டில் நான்கு குழந்தைகளுடன் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினாள் ருக்குமா. வறுமையையும் பகவான் அளித்த அமுதப் பிரசாதமாகக் கொண்டாள்.

தந்தையும், மகளும் உஞ்சுவிருத்தி எடுத்து வந்து நான்கு குழந்தைகளையும் வளர்த்து வரலாயினர்.

வருஷங்களும் உருண்டோடின. குழந்தைகளும் வளர்ந்தனர். நான்கு குழந்தைகளும்

கல்விக் கேள்விகளில் மிகவும் மேம்பட்டு விளங்கினர்.

ஒருமுறை சீதோபந்து தமது பேரனான ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரனை அழைத்துக்கொண்டு உஞ்சுவிருத்திக்குப் புறப்பட்டார்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரனுடைய திவ்ய தேஜோமயமான முகத்தைப் பார்த்தவர்கள் பணமும், பொருளும் ஏராளமாக வழங்கினார்கள்.

சீதோபந்து தானமாகக் கிடைத்த செல்வங்களை இரு மூட்டைகளில் கட்டினார். ஒரு சிறு மூட்டையை பேரன் தலைமீது வைத்தார். பெரிய மூட்டையைத் தான் எடுத்துக் கொண்டார்.

இருவரும் அந்த ஹரியின் நாமத்தைத் தியானித்துக் கொண்டே வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

பால்மணம் மாறாத அப்பாலகன் வரும் வழியே கால் இடறிக் கீழே விழுந்தான். தலைமீதிருந்த கட்டு கீழே விழுந்தது; பொருள்கள் நாலா பக்கமும் சிதறின.

இதனைக் கண்ணுற்ற சீதோபந்து கடும் கோபம் கொண்டு, பேரனை அடித்தார். ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரன் வலி தாங்காமல், சீதோபந்துவைத் தள்ளினான். அந்த வேகத்தில் சீதோபந்து அரிசி மூட்டையோடு கீழே விழுந்தார். மூட்டைக் கட்டுப் பிரிந்து அரிசி மண்ணில் சிதறியது.

சீதோபந்திற்கு மேலும் கோபம் அதிகரித்தது. அவனைப் பிடித்து பலமாக அடித்தார். பிறகு இருவரும் சிந்திய பொருள்களை வாரி எடுத்துக் கொண்டு முன்போல் மூட்டையாகக் கட்டிக் கொண்டனர். வேதனையோடு வீட்டிற்குத் திரும்பினர்.

இப்படியாக இவர்கள் வாழ்க்கை வறுமையோடு எதிர்நீச்சல் அடித்துச் சென்று கொண்டிருந்தது.

ஒருநாள் அவ்வூரிலுள்ள ஒரு பெரும் செல்வந்தனின் வீட்டில் பெரும் சமாராதனை நடந்து கொண்டிருந்தது. அந்தணர்கள் கூட்டம் அந்த இல்லத்தில் நிரம்பி வழிந்தது.

சீதோபந்து, தமது பேரக் குழந்தைகளுடன் போஜனத்திற்காகச் சென்றார்.

சமாராதனை முடிந்து அந்தணர்கள் போஜனம் செய்வதற்காக பந்தியில் அமர்ந்தனர்.

சீதோபந்துவும் பேரக் குழந்தைகளும் அந்தணர்களுடன் சேர்ந்து பந்தியில் உட்கார்ந்தனர். அதை கவனித்த வைதீகப் பிராமணர்கள் வெகுண்டார்கள்.

“அபசாரம்! இந்தக் குழந்தைகள் பிரஷ்டர்கள்! நம்மோடு சேர்ந்து போஜனம் செய்வதற்கு இவர்களுக்கு என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது?” சீறினர் சிலபேர்!

“குழந்தைகள் மட்டுமென்ன அந்த துஷ்ட பிரஷ்டன் சீதோபந்துவும் சம்பந்தி போஜனத்திற்கு அருகதை அற்றவன். இவர்களையெல்லாம் பிடித்து வெளியே தள்ளுங்கள்!” என்று உச்சஸ்தாயியில் கத்தியவர்கள் அனேகம் பேர்!

சீதோபந்துவிற்குச் சினம் பொங்கியது. கோபமாக எழுந்தார்.

“யாரைப் பார்த்து பிரஷ்டர்கள் என்று வசைமொழி பொழிந்தீர்கள். இந்தப் பச்சைக் குழந்தைகள் உங்களோடு சேர்ந்து உண்பதால் உங்கள் ஆசார அனுஷ்டானம் குறைந்துவிடும் என்று எந்த சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

என் மகன் குருவிடம் உபதேசம் பெற்று ஞான மார்க்கத்திற்கு வந்தவன். கிருஹஸ் தாசிரமத்தைச் சீரோடு நடத்தி, இந்த சத்புத்திரர்களைப் பெற்ற உத்தமமான புத்திரன். அவனையும் என்னையும் இந்த குழந்தைகளையும் இழித்துப் பழிக்கக் கூறிய உங்களுக்குச் சமாராதனை ஒரு கேடா” என்று ஆத்திரத்தோடு சொன்னார்.

சீதோபந்து கோபம் பொங்க, தமது கையில் இருந்த பஞ்ச பாத்திரத்தை வீசி எறிந்தார். அந்த பஞ்ச பாத்திரம் ஒரு அந்தணரின் நெற்றிப் பொட்டில் வீழ்ந்து இரத்தம் கொட்டியது.

கூடியிருந்த வைதீகப் பிராமணர்களுக்குக் கோபம் பொங்கி வந்தது. எல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கொண்டு, சீதோபந்துவையும், அவர்களது பேரக் குழந்தைகளையும் அடித்தனர். சீதோபந்து மயக்கம் வந்த நிலையில் தரையில் வீழ்ந்தார்.

ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் அம்சமான ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் ருத்ரர் ஆனார். அவரது கண்கள் கொல்லைப்பழம் போல் சிவந்தன. பக்கத்தில் கிடந்த ஒரு கழியை எடுத்தார். சுழற்றி சுழற்றி அடித்தார்.

அந்தணர்கள் பலர் அடிபட்டு மயங்கினர். சிலர் அடிக்கு பயந்துகொண்டு ஓடி ஒளிந்தனர். சமாராதனை நடந்த வீடு சண்டை நடக்கும் சமார்க்களமாக மாறியது.

இதற்குள் தப்பி ஓடிய சில அந்தணர்கள் அரசனிடம் சென்று முறையிட்டனர். அரசனின் ஆணைப்படி காவலர் பலர் அக்கணமே வேகமாக கலவரம் நடந்த வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

அதற்குள் சீதோபந்துவும், பேரக் குழந்தைகளும் வீடு போய்ச் சேர்ந்தனர். ருக்குமா நடந்தவற்றைக் கேட்டு மனம் வருந்தினான். சீதோபந்து சோர்ந்துபோன நிலையில் படுக்கையில் சாய்ந்தார்.

இத்தருணத்தில் அரண்மனை சேவகர்கள் சீதோபந்துவையும், ஞானேஸ்வரரையும் கைது செய்து போவதற்காக வந்தனர்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் காவலர்களிடம், “என் தாத்தாவை அந்த அறிவிலிகள் மயக்கம் வரும்வரை அடித்துத் துன்புறுத்திவிட்டார்கள். அவரால் ஓரடி கூட எடுத்துவைக்க முடியாது. அதனால் நான் மட்டும் உங்கள் அரசனிடம் வருகிறேன். அறம் வழுவா அரசன் அறம் மறந்த இந்த அந்தணர்களின் அநீதியை உணரட்டும்” என்று கூறி தாயை நமஸ்கரித்து புறப்பட்டார்.

காவலர் ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரரை மட்டும் அழைத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குச் சென்றனர்.

ருக்குமா, தனது குழந்தைக்கு ஒரு ஆபத்தும் வரக்கூடாதே என்று பகவானிடம் பிரார்த்தனை செய்தான்.

அவைக் களத்திற்கு அழைத்து வரப்பட்டார் ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர்.

அரியணையில் அமர்ந்திருந்தான் அரசன். வாதிகளான வைதீக பிராம்மணர்கள் ஒருபுறம் நின்று கொண்டிருந்தனர். அனைவருக்கும் மத்தியில் பால்நிலா போல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தார் ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரரைப் பார்த்ததும் மனவீரனின் உடம்பில் ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத உணர்வு ஏற்பட்டது.

அந்த நிலையில் கொற்றவன், அப்பாலகனின் முகத்தையே சற்று நேரம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் மன்னனை நமஸ்கரித்து, "குடிகாக்கும் பூபதி! என் பெயர் ஞானேஸ்வரன். உங்கள் ஆணைப்படி என் பாட்டனாரான சீதோபந்து வர முடியாத நிலையில் இந்த வைதீக பிராம்மணர்களால் துன்புறுத்தப்பட்டு படுத்த படுக்கையாய் இருக்கிறார். அதனால் நியாயம் அறிந்து போகவே அவரது பேரப்பிள்ளையான நான்மட்டும் நேரில் வந்தேன்" என்றார்.

"நீயும் உன் பாட்டனாரும் இவர்களை அடித்துத் துன்புறுத்தியதாகக் குற்றம் சாட்டுகிறார்கள்! வாஸ்தவம்தானா!"

"சாட்டிய குற்றம் பொய்யானது. முதலில் கல் எறிந்தவர்கள் இவர்கள். பந்தியில் போஜனத்திற்காக அமர்ந்த என்னையும், என் சகோதரர்களையும், என் சகோதரியையும், என் தாத்தாவையும் இவர்கள் பந்தியில் உட்காரக் கூடாது என்று சொல்லி தூஷித்து அடித்துத் துன்புறுத்தினார்கள்.

என் தாத்தா மயக்கமாகி கீழே விழுந்தார். அதனால் கோபம் கொண்ட நான் எங்களைக் காத்துக் கொள்வதற்காக கழியால் இவர்களைத் தாக்கினேன். இதுதான் அரசே நடந்த உண்மையான சம்பவம்."

அரசன் அந்தணர்களைப் பார்த்து, "அந்தணர்களே! இப்பாலகன் சொல்வது உண்மைதானா? போஜனத்திற்காக பந்தியில் அமர்ந்தவர்களைத் தடுத்து துன்புறுத்தியது வாஸ்தவம்தானா?" என்று கேட்டான்.

"அரசே! இவர்கள் சம்பந்தி போஜனத்திற்குத் தகுதியற்றவர்கள். இவன் தந்தை விடோபா துறவறம் பூண்டவன். பலர் வீட்டில் பிச்சை எடுத்து உண்டு பிரஷ்டனானவன். எங்கள் குலத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டவன். அவன்கூட அடுத்து உள்ள கானகத்தில் தான் வாழ்ந்து வருகிறான். அவனுக்குப் பிறந்த பிள்ளைகளால்தான் இவர்களையும், அவனைப் பெற்றவன் என்பதால் அந்தக் கிழவனையும் பந்தியிலிருந்து வெளியேற்றினோம். இது எப்படி குற்றம் எனச் சொல்ல முடியும்?"

அந்தணர்களின் அவதூறான வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர், "அரசே! வேதம் படித்த இவர்கள் வேதத்தின் பொருள் புரியாமல் பேசுகிறார்கள். பிரம்ம ஞானென் தான் பிராம்மணன் என்று வேதம் கூறுகிறது.

அந்த வேதவாக்கிற்கு ஏற்ப எங்கள் தந்தை சந்நியாசம் ஏற்றார்.

காசி ஸ்ரீபாத சுவாமிகளிடம் தீக்ஷை பெற்றார். பிரம்மத்தை உணர்ந்த பரமஞானியாவார். குருவின் ஆணைப்படி கிரகஹஸ் தாசிரமத்தை மேற்கொண்டார்.

குருவின் ஆணையைச் சிரமேற்கொண்ட ஒரு சிரேஷ்டமான ஞானியான என் தந்தையார் எப்படி இவர்களால் பிரஷ்டன் என்று சொல்லப்படுவார்" என்றுக் கேட்டார்.

"சண்டாளர்கள் வீட்டில் புசித்தவனைப் பிரம்மஞானியாக வரித்துப் பேசுவது வேடிக்கையாக இருக்கிறது" என்று அந்தணர் கேலியாகச் சொல்லிச் சிரித்தனர்.

"பவதி பிஷாம் தேஹி" என்று உஞ்ச விருத்தி எடுத்து உண்ணும் ஒரு பரமஹம்ஸ சந்நியாசியைப் பந்தியில் உட்கார வைப்பது சிரேஷ்டமானது என்றுதானே வேதம் சொல்கிறது!

நமது முன்னோர்கள் பலபேர் துறவு நிலையில் தேசாந்திரங்களும், வனாந்திரங்களும் சுற்றித் திரிந்து பல காலம் வாழ்ந்து, பின்னர் துறவறம் நீங்கி இல்லறம் ஏற்று தாம்பத்திய வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட தில்லையா? சந்நியாசி சம்சாரியாகக் கூடாது என்று எந்த வேதத்தில் - எங்கு சொல்லி யிருக்கிறது.

கலைக்கோட்டு முனிவர் காஷாயம் களைந்து அரச குமாரிகள் இருவரை மணம் புரிந்துகொள்ள வில்லையா?

ஏன்? ஆண்டு பலவாக சந்நியாசியாகவே காலத்தைக் கடத்திய பரமஞானியான கும்பயோகீசர், அரசகுமாரியை மணந்து கொள்ளவில்லையா?

பிரம்மத்தை உணர்ந்தவர்கள் ஜாதி, மத, பேத சம்பிரதாயத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர்கள்! வசிஷ்டர் மணந்த அருந்ததி எக்குலத்தில் பிறந்தவள்! மச்சகந்தியின் கர்ப்பத்தில் வியாசர் பிறக்கவில்லையா?

இப்படியெல்லாம் வாழ்ந்து வந்த வியாச வசிஷ்டாதி முனிவர்கள் குலத்தை சிரேஷ்டமாகக் கொள்ளவில்லையா? குணத்தைத் தான் சிரேஷ்டமாகக் கொண்டுள்ளார்கள். அப்படியிருக்க என் தந்தையும் நாங்களும் எப்படி பிரஷ்டர்கள் ஆவோம்? அரசே!

இவற்றையெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்து நியாயம் வழங்க வேண்டுகிறேன்.”

முத்துத் தெறித்தாற்போல் வேத சாரத்தை முக்கனிச் சாறாகப் பிழிந்து கொடுத்த ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு மன்னன் மெய் சிலிர்த்தான்.

“ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரா! நீ பெயருக்கேற்றாற் போல் நல்ல ஞானத்தையும், வீரத்தையும் பெற்றுள்ளாய். உன் வார்த்தைகளை யாம் மெய்யாகக் கொள்கின்றோம். அவ்வந்தணர்களது செயல் அதர்மமானது.

உண்பதற்கு உட்கார்ந்தவர்களை எழுப்புவது பஞ்ச மகா பாதகங்களில் ஒன்று. பகவானுக்குச் செய்யும் பாபகாரியமாகும். இத்தகைய அறம் மறந்த இவர்கள் அந்தணர் என்ற சொல்லுக்கு அருகதை அற்றவர்கள். அமைச்சரே! இவர்களை வெளியே அனுப்புங்கள்.”

இவ்வாறு அரசன் ஆணையிட்டதும் அந்தணர்கள் கூனிக் குறுகினர். காவலர்களால் அவர்கள் அரண்மனைக்கு வெளியே கொண்டு போய்த் தள்ளப்பட்டனர்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் முகம் தாமரைப்போல் மலர்ந்தது.

நீதி வழுவா மன்னனின் தீர்ப்பு கேட்டு ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் உடல் புளகம் போர்த்தது. மன்னரைப் பார்த்து மனம் மகிழ்ந்தார்.

மன்னன் மகிழ்ச்சிப் பொங்க ஸ்ரீ ஞானேசுவரரை ஆரத் தழுவிக் கொண்டார்.

அரசன் ஸ்ரீ ஞானேசுவரார்க்கு நிறைய பொன்னும், பொருளும், அணிமணி ஆபரணங்களும் கொடுத்து பல்லக்கில் ஏற்றி அனுப்பி வைத்தார்.

ஊரார் சிரிக்க கைதிபோல் காவலர்களால் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட ஸ்ரீ ஞானேசுவரர், ராஜமரியாதைகளுடன் கம்பீரமாகப் பல்லக்கில் வருவது கண்டு ஊரார் வியப்புற்றனர். எட்டி விலகியவர்கள் கிட்டவந்து ஸ்ரீ ஞானேசுவரரைப் பார்த்து மகிழ்ந்தனர்.

சீதோபந்துவும், ருக்குமாபாயும், சகோதரர்களும், சகோதரியும் வெளியே ஓடிவந்தனர்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் அவர்களிடம் அரண்மனையில் நடந்த வழக்கினைப் பற்றி

விரிவாக எடுத்துச் சொன்னார். மன்னன் மனம் மகிழ அளித்தச் செல்வங்களைக் கொடுத்தார்.

சீதோபந்து தமக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்களை எல்லாம் மறந்தார். பன்மடங்கு சந்தோஷத்தில் மூழ்கி மிதந்தார். இந்த நற்செய்தியைக் காட்டிலுள்ள விடோபாவிற்குச் சொல்வதற்கு எண்ணினார்.

சீதோபந்து தனது பேரன்மார்களையும், பேத்தியையும் அழைத்துக்கொண்டு காட்டிற்குப் புறப்பட்டார்.

கானகத்தில் பகவத் தியானத்தில் லயித்திருந்த விடோபா, ஸ்ரீயப்பதியின் மீது நாற்பத்து மூன்று திவ்யமான பாசுரங்களை இயற்றினார். அவற்றைப் பாராயணம் செய்து நாராயணனைச் சேவித்துக் கொண்டிருந்தார். அதுசமயம் சீதோபந்துவும், பேரக்குழந்தைகளும் அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

சீதோபந்து தமது மருமகனிடம் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் சொல்லி, அவரைத் தங்களுடன் வசிக்குமாறு விண்ணப்பித்தார்.

விடோபா வர மறுத்தார். பிஞ்சுக் குழந்தைகளின் முகத்தைப் பார்த்ததும் அவரது முகத்தில் சற்றும் மாற்றம் ஏற்படவில்லை!

தந்தையின் நிலைகண்டு ஸ்ரீ ஞானேசுவரர் தமது பாட்டனாரிடம், “தாத்தா! நீங்கள் இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குச் செல்லுங்கள். நான் ஓரிரு தினங்களில் தந்தையின் மனதை மாற்றி, அவரை என்னோடு அழைத்துக்கொண்டு வந்துச் சேருகிறேன்” என்றான்.

பேரனின் பேச்சில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்த சீதோபந்து, மருமகனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டுப் பேரக் குழந்தைகளுடன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார். ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் அவர்களை வழியனுப்பி விட்டு மீண்டும் தந்தையிடம் வந்தார்.

அதற்குள் விடோபா நிர்விகல்ப சமாதி நிலையில் அமர்ந்தார்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் அவரது மடி மீது அமர்ந்தார். ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் ஸ்பரிசம் பட்டதும் விடோபா நிஷ்டை கலைந்தார். மடி மீது அமர்ந்திருக்கும் பாலகனைக் கண்டார்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் தந்தை முகம் நோக்கினார். அந்த ஒப்பற்ற பார்வையின்

தீக்ஷண்யம் விடோபாவின் ஞானக் கண் களைப் பிரகாசிக்கச் செய்தது.

பாசம் துறந்து, நேசம் மறந்த பரம ஞானியான விடோபாவின் இதயத்தில் பாசம் பிறந்தது. நேசம் வளர்ந்தது. மகனைத் தழுவி முத்தமாரிப் பொழிந்தார்.

இதுதான் தக்க சமயம் என்று ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர், "தந்தையே! இனியும் எதற்காக இக்கானகத்தில் காலம் கழிக்கின்றீர். வீட்டிற்கு வாருங்கள்" என்று வேண்டிக் கொண்டார். விடோபா விரக்தியோடுச் சிரித்தார்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் அவரது கன்னத்தை மெதுவாய்த் தடவியவாறு, "தந்தையே! இறைவன் அருளால் நாம் வறுமை நீங்கி செல்வத்தால் உயர்ந்துள்ளோம். இந்த நிலையில் அன்னையும் உங்கள் நினைவாக இருக்கின்றார். நீங்கள் எங்களோடு வந்து விட்டால் சந்தோஷமாக வாழலாம். ஆதலால் என்னுடன் வீட்டிற்குப் புறப்படுங்கள்" என்று மழலை மொழியில் வினவினார்.

"மகனே! நான் மோக்ஷத்துக்கு வழியைக் கண்டுகொண்டேன். இக்கானகத்தில் ஏகாந்தமான நிலையில் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். மீண்டும் சம்சாரசாகரத்தில் விழுந்தால் எனக்குத் துன்பம்தான் ஏற்படும். பெருவெள்ளத்தில் சிக்கி தவிக்கும் சருகு ஆவேன்."

"உங்களைச் சருகாக எண்ண வேண்டாம். பெரும் கல்லாகக் கொள்ளுங்கள். பெருத்த வெள்ளத்தில் விழுந்த கல் எதற்கும் அஞ்சாது கிடப்பதுபோல் வாழ்க்கையில் விக்னங்கள் வந்தாலும் - விவகாரங்கள் வந்தாலும் ஆடாமல், அசையாமல் இருப்பவர்க்கே பிரம்மானந்த அனுபவம் சித்திக்கிறது! மெய்ஞ்ஞானிகள், அஞ்ஞானிகள் மத்தியில் இருந்தாலும் பூரண ஞானத்தை மட்டும் இழக்கமாட்டார்கள்."

இவ்வாறு தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இடையே நெடுநேரம் வாதப்பிரதிவாதம் நடந்துக் கொண்டிருந்தது.

முடிவில் ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் தந்தையை வாதில் வென்றார். வேத வேதாந்த தத்துவங்களைப் பற்றியும், யோக சாதனைகளின் மார்க்கத்தைப் பற்றியும், அம்மார்க்கத்தால் சித்திக்கும் பலன்களைப் பற்றியும் மகன்

கொடுத்த அற்புதமான விளக்கங்களும், வியாக்கியானங்களும் விடோபாவின் உள்ளத்தில் ஒரு புத்தொளியை ஏற்படுத்தியது.

காடே கதி என்று கிடந்த விடோபா நாட்டிற்கு வர இயைந்தார்.

அன்று ஸ்ரீ பாத சுவாமிகளிடம் குரு மார்க்கமாக உபதேசம் பெற்ற விடோபா இன்று புத்திரன் ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரன் மூலம் மேலும் ஞானத்தைப் பரிபூரணமாகப் பெற்றார். தந்தையார் மகனைப் பின் தொடர்ந்து வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்.

விடோபாவின் வருகையைக் கண்டு சீதோபந்துவும், ருக்குமாபாயும், குழந்தைகளும் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை!

தந்தையும், மகனும் மக்களுக்கு சன்மார்க்க போதனைகளைச் செய்தனர்.

விடோபா பரமன் மீது பக்தி பரவசம் பொங்க பல திவ்ய கிருதிகளை இயற்றினார்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரரும் தந்தையாரைப் போலவே பகவான் மீது கிருதிகளை இயற்றி, நாமசங்கீர்த்தனத்தின் மகிமையை உலகறியச் செய்தார்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் தமது தந்தையாரை அரண்மனைக்கு அழைத்துச் செல்ல எண்ணம் கொண்டார். நாடறியும் தந்தையின் ஆற்றலை நாடாளும் மன்னர்க்கு உணர்த்த வேண்டும் என்று உள்ளத்தே கொண்டார்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர், தந்தை விடோபாவை அழைத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்குச் சென்றார். அரசரிடம் தந்தையை அறிமுகம் செய்துவைத்தார்.

அரசர் விடோபாவிடம், "சுவாமி! உங்கள் வருகையால் என் அரண்மனை புனிதம் பெற்றது" என்று முகமன் கூறி உபசரித்தார். அறுகவை அமுதளித்தார். பாதபூஜை செய்து சந்தோஷித்தார். விடோபா அரசருக்கு அருமறைகளைப் பற்றி உபதேசம் செய்தார்.

தியானத்தைப் பற்றியும், தவத்தைப் பற்றியும், சன்மார்க்க நெறியைப் பற்றியும் அழகான விளக்கங்களைச் சொல்லி அரசனின் நன்மதிப்பைப் பெற்றார் விடோபா!

மன்னர் மனம் மகிழ்ந்து தமது கைப்படவே ஓலை ஒன்றை எழுதினார். அமைச்சரை அழைத்தார்.

“அமைச்சரே! பைடண்புரியில் உள்ள நமது குருவிடம், இவரையும், இவரது புதல்வனையும் அழைத்துச் செல்வாயாக! என்னுடைய இந்த ராஜலிகிதத்தைக் கொடுத்து பதிலைப் பெற்றுவா.”

அமைச்சன் அரசனின் ஆணையை ஏற்றான். விடோபாவையும், அவரது புதல்வர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு பைடண்புரிக்குப் புறப்பட்டார்.

அனைவரும் பைடண்புரியை அடைந்தனர். அரச குருவின் இருப்பிடம் சென்று அவரை நேரில் சந்தித்து மன்னன் கொடுத்த லிகிதத்தை சமர்ப்பித்தான் அமைச்சன்.

அரசகுரு லிகிதத்தைப் படித்துப் பார்த்தார். விடோபாவையும், அவரது புதல்வர்களையும் ஏற இறங்கப் பார்த்தார். ஏளனமாகச் சிரித்தார்!

“யார் யாருக்கு தீக்ஷை வழங்குவது. ஏற்கனவே இவர்களைப் பற்றி அலங்காபுரியிலிருந்து எனக்கு முடங்கல் வந்துள்ளன. வைதீக பிராமணர்களால் பிரஷ்டர்கள் என்று புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களை மீண்டும் ஏற்றுக்கொள்வது அதர்மமாகும்.”

குருவின் கொடூரமான மொழியைக் கேட்டு அனைவரும் ஆத்திரம் கொண்டார்கள்.

விடோபா அரசுக்குருவிடம், “அன்று அரச சபையில் எங்களை எதிர்த்துத் தோற்ற வைதீகப் பிராம்மணர்கள் வாய்மொழியும் ஒரு மொழியாகுமா? ஞானத்தையும், தவத்தையும் பூரணமாகப் பெறாதவர்கள் அகந்தையால் தூஷிப்பது மலையைப் பார்த்து ஊளையிடும் நாய்களைவிட கேவலம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்” என்றார்.

குருதேவர் படமெடுக்கும் பரம்புபோல் ஆனார். “மரியாதையாக இந்த இடத்தை விட்டுப் போய்விடுங்கள்” என்று ஆணையிட்டார்.

“நாங்கள் உங்களோடு வாழவும் வரவில்லை. வாதம் செய்யவும் வரவில்லை. மன்னர் கொடுத்த ஓலையை மதித்து பதில் கொடுக்க வேண்டியது உங்கள் கடமை. அதனால் உங்கள் பதிலைப் பெற்றுத்தான் நாங்கள் இந்த இடத்தை விட்டுச் செல்வோம்.”

“சந்நியாசியாகத் திரிந்த சாதுவிற்கு, சர்வாபீஷ்ட வேதபிராமணனான நான் எதிர்

நின்று பேசுவது பாவம் ஆகும். அதனால் மரியாதையாகச் சென்றுவிடுங்கள்.”

“உம்மை வேதப் பிராமணன் என்று சொல்லிக்கொள்ள என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது. வியாசர், வசிஷ்டர், வால்மீகி, குமகா ரிஷி, விசுவாமித்திரர் இவர்கள் எல்லாம் குலத்தால் தாழ்ந்தோர்கள் என்று சொல்லப்பட்டாலும் தவத்தால் உயர்ந்து, ஞானத்தால் சிறந்து அந்தணர்களுக்கும் ஆதி குருவாக விளங்குபவர்கள்.

அவ்வாறு இருக்க, என் தந்தையும் தவத்தால் உயர்ந்தவர். உம்மைப் போன்ற அந்தணர்களுக்குக் குருவாக இருக்கும் ஒப்பற்ற தகுதி பெற்றவரே அன்றி ஒருபோதும் தாழ்ந்தவர் அல்லர்.”

இவ்வாறு இவர்களுள் கடுமையான வாக்குவாதம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது அவ்வழியாக எருமை மாடு ஒன்று வந்து கொண்டிருந்தது.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் அதைக் கண்ணுற்றார். அவர் அந்த எருமை மாட்டைச் சுட்டிக்காண்பித்து, “வேதமே ஒதி அறியாத நீங்கள் இந்த எருமை மாட்டைப்போல்தான்! இன்னும் சொல்லப் போனால் இத்தனை நேரம் உங்களுடன் வாதம் செய்து கொண்ட தற்கு இந்த எருமை மாட்டின் காதில் ஏதாவது சொல்லியிருந்தாலாவது புண்ணியம் இருந்திருக்கும்” என்றார்.

அவர் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அரச குருவும், அவரைச் சார்ந்தவர்களும், அந்தணர்களும் இடிஇடிப்பது போல் கர்ஜித்தனர்.

“உங்களுடைய தகுதிக்கும் அந்தஸ்துக்கும் எருமை மாட்டுடன் வாதம் செய்வதுதான் பொருத்தமானது. முதலில் அதையே செய்யுங்கள்.”

“இதில் உங்களுக்கு ஐயமே தேவையில்லை. இந்த எருமையின் ஞானத்தை உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன்.”

இவ்வாறு கூறிய ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர், எருமையை இழுத்து வந்தார். எருமையின் மஸ்தகத்தின் மேல் தம் கரத்தை வைத்தார்.

“எருமையே! ஒரு மனிதன் பிறப்பால் பிராமணனா? தவத்தினால் பிராமணனா? பிரம்ம ஞானத்தால் பிராமணனா? கர்ம

காரியங்களால் பிராமணனா? என்பதன் விளக்கத்தை சொல்லி நான்மறை வேதப் பொருளை உணர்த்துவாயாக!"

தர்மத்துக்கே சுவரூபனான எமதர்ம ராஜாவின் வாகனமான எருமை வாய் திறந்து அனைவரும் வியக்கும் வண்ணம், ரிக், யஜுர், சாமம், அதர்வண என்னும் நான்கு வேதங் களிலுள்ள உத்தமமான நான்கு சுலோகங்களை உரைத்தது.

"ஜந்மநா ஜாயதே சூத்ர; கர்மணா ஜாயதே த்விஜ

வேதோ முக்யஸ்து விப்ராணாம்
ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம்து ப்ரஹ்மணாம்

பிறவியினால் சூத்ரனாகப் பிறக்கிறான். கர்மா நுஷ்டானங்களால் பிராமணனாக மாறுகிறான். உயர்ந்தவர்களான அந்தணர்கள், வேதமும் அதன் பொருளான ப்ரஹ்மத்தை உணர்தலுமே முக்கியமாகும்.

தாஸீகர்ப்ப ஸமுத்பூதோ நாரதச் மஹாமுநி:
தபஸா ப்ரஹ்மணோத்பூத; தஸ்ய ஜாதிம் ந
கல்பயேத்

நாரதர், தாஸியின் வயிற்றில் தோன்றியவர் தான். ஆனாலும் தவமியற்றி ப்ரஹ்மாவின் குமாரரானார். இவருக்கு இதுதான் ஜாதி என்று கற்பனை செய்ய முடியாது.

ஊர்வசீகர்ப்ப ஸம்பூதோ வஸிஷ்டச்ச
மஹாமுநி:
தபஸா ப்ரஹ்மணோத்பூத: தஸ்ய ஜாதிம் ந
கல்பயேத்

ஊர்வசியின் வயிற்றில் பிறந்த வசிஷ்ட மஹா முனிவர் தவத்தால் ப்ரஹ்ம புத்ரராக ஆனார். இவர்க்கும் ஜாதி இது என்று சொல்ல முடியாது.

சுநகீ கர்ப்ப ஸம்பூத; சௌநகச்ச மஹாமுநி:
தபஸா ப்ரஹ்மணோத்பூத; தஸ்ய ஜாதிம் ந
கல்பயேத்

பெண் நாயின் வயிற்றிலிருந்து தோன்றிய ஸ்ரீசௌநக பகவான் தவமஹிமையால் ப்ரஹ்ம குமாரர் ஆனார். இவர்க்கும் ஜாதியைச் சுட்டிக்காட்ட முடியாது."

கூடியிருந்த மக்கள் இந்த அதிசயத்தைக் கண்டு மூக்கின் மீது விரலை வைத்து அதிசயித்தார்கள்.

தலைநிமிர்ந்து. ஆணவமாக பேசிய அரசகுரு, அகந்தை அடங்கி, அடிசாய்ந்த மரம் போல் தலைகுனிந்து நின்றார்.

வேத விற்பன்னன் என்று மார்தட்டிப் பேசிய குருதேவர் அடக்கமே உருவாய் பணிவுடன் நின்றார்.

பிரஷ்டன் என்று அவதூறு சொன்னவர், சிரேஷ்டன் - தவத்தால் சிறந்தவன் - ஞானத்தில் உயர்ந்தவன் - என்று ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரரைப் போற்றி, விடோபாவை யும் வணங்கினார்.

அரசகுரு, அரசர் அனுப்பிய மடலுக்கு மரியாதை கொடுத்து, "விடோபாவையும், அவரது பிள்ளைகளையும், தந்தையையும் பிரஷ்டர்கள் என்பது தவறு. அவர்கள் எல்லா வகையிலும் மேம்பட்டவர்கள்" என்று பதில் ஓலை எழுதி அனுப்பினார்.

விடோபாவும், ஸ்ரீஞானேசுவரரும், வெற்றி பெற்ற பெருமிதத்தில் அமைச்சருடன் அரண்மனைக்கு வந்தனர்.

அரசர் இருவரையும் மேலும் மேலும் போற்றிப் பணிந்தான். வெகுமதிகளை வாரி வழங்கினான். பொன்னும் பொருளும் நிலமும் மான்யமாகக் கொடுத்துக் கௌர வித்தான்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் நடத்திய அற்புதங்கள் ஊரெங்கும் பரவியது. அவர் புகழ்

மேன்மேலும் உயர்ந்தது.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் பக்தி மார்க்கத்தைப் பற்றியும், ஞான மார்க்கத்தைப் பற்றியும், கர்ம மார்க்கத்தைப் பற்றியும் பக்தர்களுக்கு எடுத்துரைத்தார். தமது தந்தையார் இயற்றிய பக்திப் பாசுரங்களையும், தாம் இயற்றிய கீர்த்தனங்களையும் பாடி அனைவரும் உணரும் வண்ணம் பிரபலப்படுத்தினார்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரருக்குப் பக்த கோடிகள் சேர்ந்தனர். சிஷ்யர்கள் பலர் தோன்றினர். ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் ஞான போதனைகளைச் சொன்னார்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர், உலகம் உய்யும் பொருட்டு "பாவார்த்த தீபிகா" என்ற அறநூல் ஒன்றை இயற்றினார்.

இந்நூல் பிற்காலத்தில் மக்களால் "ஞானேசுவரி" என்று பெயர் மாற்றம்

ஸ்ரீ பக்த ஞானேஸ்வரர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த சக்குபாய்

பூமகளின் பிரசன்ன முகத்தின் திவ்ய திலகமாகப் பிரகாசிக்கும் பண்டரிபுரம் என்னும் திருத்தலத்தின் அருகே சிஞ்சிருணி புரம் என்னும் பெயருடைய கிராமம் ஒன்று இருந்தது. அந்த கிராமம் பல்வளமும் பெற்றுப் பெருமையோடு விளங்கியது.

அக்கிராமத்தில் வாழ்ந்து வந்த செல்வந்தர் பலருள் கங்காதரராவ் என்ற அந்தணரும் ஒருவர்!

இவர் செல்வத்திலே உயர்ந்தாற்போல் பக்தியிலும் சிறந்து விளங்கினார். இவர் பண்டரிநாதனின் பனிமலர்ப் பாதங்களை மறவாத பேரருளாளர். வேத விற்பன்னர். சத்தியத்தையும், தர்மத்தையும் கடைப்பிடித்து ஒழுகும் சீர்மையாளர்.

செய்யப்பட்டது. பத்தாயிரம் குறள்களைக் கொண்ட இக்காவியம் பகவத்கீதையின் அடிச் சுவட்டிகளை ஒட்டி எழுதப்பட்டதாகும்.

இதைத் தவிர ஞானேஸ்வரர், இருபத்து எட்டு அபங்கள் கொண்ட "ஹரிபாட்" என்னும் ஞான நூலினையும், "அம்ருதானு பவ" என்னும் அத்வைத சித்தாந்த வேதாந்த காவியம் ஒன்றையும் இயற்றினார்.

இவ்வாறு விஷ்ணுவின் அம்சமாக பூவுலகில் அவதரித்து அனைவரும் கேட்கமுற வாழ்வதற்கு ஞான வழிகாட்டிய ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் தியான நிலையில் அமர்ந்து சித்தி அடைந்தார்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் சித்தி பெற்ற திருத்தலம் இன்று "தேவானா ஆனந்தி" என்று அழைத்து போற்றப்பட்டு அனைவராலும் கொண்டாடப் படுகிறது. இத்திருத்தலம் பூனா அருகில் உள்ளது.

சத் விஷயங்களில் ஈடுபாடு மிக்க கொண்ட இத்தவசீலர் தெய்வத் திருப்பணிகளைத் தவறாது நடத்திவரும் சங்கல்பம் பூண்டு வந்தார்.

இத்தகைய நற்பண்பு மிக்க இத்தவஞானி யின் இல்லத்தில் சகலமங்களங்களும் பொங்கி இருந்தன. இவரது மனைவியின் பெயர் கமாலாபாய்.

கமலாபாயும் கணவனைப் போலவே சிறந்த பண்பும், பக்தி நெறியும் நிறைந்த குணவதியாக விளங்கினாள்.

இவர்களுக்குத் திருமணமாகி பல வருடங்கள் ஆகியும் சந்தான பாக்கியம் ஏற்படவில்லை. அனுதினமும் கணவனும்,

மனைவியும் பண்டரிநாதரின் கோவிலுக்குச் சென்று பிரார்த்தனைச் செய்து வந்தனர். பண்டரிநாதனை, சுந்தரகீதங்களால் பாடிப் பரவசமுற்றனர்.

ஒருநாள் இரவு கமலாபாயின் கனவில் பண்டரிநாதன் சர்வமங்கள ரூபத்துடன் பிரசன்னமானார்.

“பக்தியால் எம்மைப் பரவசமுறச் செய்த நற்குண தம்பதியர்களே! புத்திரபாக்கியம் இல்லை என்ற உங்களது குறை நிவர்த்தியாகும். கூடிய சீக்கிரம் குவலயம் போற்றும் குணவதியான அழகிய புத்திரியைப் பெறும் பாக்கியத்தைப் பெறுவீர்.”

கமலாபாய் துயில் நீங்கி எழுந்தாள். கனவிலே எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வாசகத்தைக் கணவனிடம் சொன்னாள்.

எம்பெருமான் பேரருளால் நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் கமலாபாய்க்கு அழகான பெண் குழந்தை ஒன்று பிறந்தது.

பெற்றோர்கள் பெற்ற பெருமைக்கும், பூரிப்புக்கும் எல்லையே இல்லை!

கங்காதர ராவ் கோவில்களுக்கு வழிபாடுகள் பல செய்தார். ஏழைகளுக்கு அன்னதானம் வழங்கினார். இவர்களது இல்லம் திருவிழாக் காலத்தின் இன்ப கோலத்தைப் போல் காட்சி தந்தது!

பெற்றோர்கள் குழந்தைக்கு பன்னிரெண்டாம் நாள் புண்ணியாஜனம் செய்தனர். குழந்தைக்கு ஸ்ரீ சக்குபாய் என்று நாமகரணம் சூட்டினர். பொன் ஆபரணங்களால் குழந்தையை அழகு பார்த்து மகிழ்ந்தனர்!

கணவனும், மனைவியும் பேரானந்தம் பூண்டனர். இரவெல்லாம் விழித்துக் கொண்டே இருந்தனர்.

மறுநாள் தம்பதிகள் வைகறைப் பொழுது எழுந்து பண்டரிபுரம் சென்று சுந்திரபாகா நதியில் நீராடி, திருக்கோவில் சென்று பண்டரிநாதனைப் பலவாறு தோத்ரம் செய்து பிரார்த்தித்தனர்.

ஸ்ரீ சக்குபாய் சிங்காரப் பருவங்களைச் சின்னஞ்சிறு விளையாட்டுகளால் சூளிப் போடு கழித்தாள்.

மழலை பேசத் தொடங்கிய பருவத் திலேயே பகவானின் பஜனை கீர்த்தனங்களையும், பக்திப் பாடல்களையும் ஸ்ரீ சக்குபாய் பாடலானாள்.

சில சமயங்களில், பக்தி பரவசத்தால் பக்தகோடிகளைப் போல, பக்தியால் துள்ளி துள்ளிக் குதிப்பாள். ஸ்ரீ சக்குபாய் ஐந்து வயது பிராயத்தினள் ஆனாள். பட்டுப் பாவாடையும், பட்டுச் சொக்காயும் அணிந்து, அணிமணி ஆபரணங்களோடு திகழும் அவளது சிங்கார அழகையும், அன்ன நடையையும், மழலை அமுதம் பேசும் மொழியையும் கேட்டு பரவசமடையாதோர் எவருமே இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ சக்குபாய் வழக்கம்போல் தன் சிநேகிதிகளுடன் வீதியில் மண்ணால் சின்னச் சின்ன வீடு கட்டி சிங்காரமாக விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். அத்தருணத்தில் பண்டரி நாதர் ஸ்ரீ சக்குபாயை ஆட்கொண்டருளத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

சங்கு சக்கரதாரி வயது முதிர்ந்த வைஷ்ணவ பக்தனாக அவள் முன்னால் காட்சி தந்தார்.

காலிலே கஜ்ஜையும், கழுத்திலே திருத் துழாய் மாலையும் அணி செய்ய - திருமேனியில் துவாதச புண்டரங்கள் திவ்வியமாகப் பிரகாசிக்க - ஒரு திருக்கரத்தில் சிப்ளாக் கட்டையும், மற்றொரு திருக்கரத்தில் தம்புராவும் தாங்கப் பெற்று எழுந்தருளினார்.

இத்தகைய செளந்தர்ய லக்ஷணங்களோடு ஸ்ரீமந் நாராயணன், தன் நாமத்தையே பாடிக் கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தார்.

பஜனை கீர்த்தனம் செய்து கொண்டே வந்த பகவான், ஸ்ரீ சக்குபாய் பக்கமாக வந்தார். அவள் கட்டி வைத்திருந்த வீட்டைக் காலால் மிதித்து சிதைத்தார். இப்படி கலைத்துவிட்டு கண்டும் காணாதாற் போல் மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ சக்குபாய்க்குக் கோபம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

“கவாமி! அப்படியே நில்லுங்கள். நாங்கள் வெகு நேரம் சிரமப்பட்டு கட்டின இந்த அழகான வீட்டை அரை நொடியில் கலைத்துவிட்டீர்! இது நியாயமா? எதனால் இந்தக் காரியத்தைச் செய்தீர். சொல்லி விட்டுத்தான் போகவேண்டும்.”

“குழந்தாய்! பண்டரிநாதனின் திரு நாமத்தை மெய்ம்மறந்து கண்களை மூடிக் கொண்டு ஆடிப் பாடி ஆனந்தத்தோடு வந்தேன். பக்தியில் என்னை மறந்த நான்,

உன்னையும் கவனிக்கவில்லை; உன்னால் கட்டப்பட்ட இந்த சின்ன மணல் வீட்டையும் கவனிக்க முடியவில்லை. நான் அறியாமல் செய்துவிட்டேன். உனக்காக வேண்டுமானால் இதைவிட அருமையான வீடு ஒன்று கட்டித் தருகிறேன்.”

“நீங்கள் பேசுவது மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது. நீங்கள் செய்தது மன்னிக்க முடியாத குற்றம். உமது கால்கள் உம்மை மறந்து மணல் வீட்டை சிதைத்ததற்குப் பதிலாக என்னை மிதித்து சிதைத்திருந்தால் எனது நிலைமை என்ன ஆயிருக்கும். தெய்வத்தைத் துதிக்கிறேன் என்று சொல்லி மற்றவர்களை நிந்திப்பது ஒருபோதும் நல்ல காரியமாகாது.”

“நான்தான் மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டேனே. பிறகு எதற்காக அற்பமான விஷயத்துக்காக இத்தனை ஆர்ப்பாட்டம் செய்கிறாய்?”

உங்களுக்கு இந்த மணல் வீடு அற்பமான பொருள். ஆனால் இது எனக்கு அற்புதமான பொருள்.

“நடந்த தவறுக்கு, நீ கொடுக்கும் தண்டனையை நான் ஏற்கிறேன்.”

“உமக்கு அபராதம் விதிக்கப் போகிறேன்.”

“உமது தீர்ப்பை ஏற்கிறேன்.”

“நீங்கள் செய்த தவறுக்கு பிரதி உபகாரமாக இந்த தம்புராவை எனக்குக் கொடுத்துவிடுங்கள்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ சக்குபாய் கேட்டதும் பகவான் கொடுக்க விருப்பம் இல்லாதாற் போல் நடித்தார்.

ஸ்ரீ சக்குபாய் அவரை விடுவதாக இல்லை! அவரிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடினாள்.

முடிவில் பகவான் தம்புராவைச் ஸ்ரீ சக்குபாயிடம் கொடுத்து அநுக்கிரஹம் செய்தார்.

தாமரை போல் முகம் மலர்ந்த ஸ்ரீ சக்குபாய் தம்புராவைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு மீட்டி வாசிக்க வகையறியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்த வேடிக்கையைப் பார்த்து, பகவான் மந்தஹாஸம் புரிந்தார். ஸ்ரீ சக்குபாய்க்குத் தம்புராவை மீட்டும் வகையை அழகாகச் சொல்லிக் கொடுத்தார்.

பிறகு பகவான் ஸ்ரீ சக்குபாயைத் தமது திருக்கரத்தால் அணுக்கிரஹித்து, "குழந்தாய்! இந்த தம்புராவை அழகாக மீட்டி, பக்தி ரசப் பாடல்களைப் பாடுவாயாக! தினமும் தம்புராவிற்குப் பூஜை செய்ய வேண்டும். அத்தோடு நான் உனக்கு அஷ்டாக்ஷர மஹா மந்திரத்தை உபதேசம் செய்கிறேன். இந்த மஹா மந்திரத்தை எந்நேரமும் ஜபம் செய்து வந்தால் பகவானைத் தரிசிக்கும் நற்பாக்கியத்தைப் பெறுவாய்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

ஸ்ரீ சக்குபாய்க்கு மகா மந்திரத்தை உபதேசம் செய்தார் எம்பெருமான்!

பகவான் ஸ்ரீ சக்குபாய்க்கு மேலும் ஞானத்தை உணர்த்த நாராயண மந்திரத்தின் மகிமையைச் சொல்வதற்காக கஜேந்திர சரிதத்தைச் சொன்னார்.

"நமக்குத் துன்பம் வரும்போது ஓம் நமோ நாராயணா! என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் பகவான் பிரசன்னமாகி நமக்கு அருள் செய்வார்" என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளினார் எம்பெருமான்.

ஸ்ரீ சக்குபாய்க்கு வயது முதிர்ந்த இப் பெரியவரிடம் அன்பு ஏற்பட்டது. அவள் மனம் தெளிந்தது.

"சுவாமி! இந்த தம்புராவை நீங்களே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லித் தம்புராவைப் பகவானிடம் திருப்பிக் கொடுத்தாள். பிழை பொறுத்தருள பிரார்த்தித்தாள். பகவான் தம்புராவைப் பெற்றுக்கொண்டு அவளை அணுக்கிரஹித்தார்.

ஸ்ரீ சக்குபாய், பகவானைப் பார்த்து ஆவல் பொங்க, "நீங்கள் இப்பொழுது எங்கு போகிறீர்கள்? மீண்டும் எப்போது வருவீர்கள்?" என்று குழலைப் பழிக்கக் கேட்டாள்.

பகவான் முகம் மலர, "குழந்தாய்! நான் பண்டரிபுரம் போகிறேன். ஐந்து தினங்கள் கடந்து இந்த பக்கமாக மீண்டும் வருவேன்" என்றார்.

ஸ்ரீ சக்குபாய் அம்மொழி கேட்டு சஞ்சலம் கொண்டாள்.

பெரியவரின் முகத்தைத் தரிசிப்பதிலும், அவருடன் பேசிக் கொண்டிருப்பதிலும் தனி இன்பம் கொண்டாள். அதனால் பகவான் ஐந்து தினங்கள் கழித்துப் பார்க்கலாம் என்று சொன்னதால் அவளது முகத்தில் கவலைகளின் ரேகைகள் படர்ந்தன.

ஸ்ரீ சக்குபாயின் மன சங்கடத்தைப் புரிந்துகொண்ட பண்டரிநாதர், "குழந்தாய்! கவலைப்படாதே! நீ எப்பொழுது நினைக்கிறாயோ அப்பொழுதே நான் உனக்குத் தரிசனம் தருவேன்" என்று அருள்பாலித்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

பகவானால் உபதேசம் பெறும் பேறு பெற்ற ஸ்ரீ சக்குபாய், "நமோ நாராயணா" என்னும் மகாமந்திரத்தைச் சிந்தையிலே கொண்டு வீட்டிற்குப் புறப்பட்டாள்.

ஸ்ரீ சக்குபாய், ஐந்து தினங்கள் கடந்து, தனது குருதேவர் வருவார் என்ற ஆனந்தத்தோடு இருந்தாள். ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு யுகமாக இருந்தது. ஆனால், ஆறாம்நாள் அவளுக்கு ஏமாற்றம்தான் காத்திருந்தது. குருநாதர் வரவே இல்லை! ஸ்ரீ சக்குபாய் துக்கம் மிகக் கொண்டாள்.

நாட்கள் மாதங்களாயின. மாதங்கள் ஆண்டுகள் ஆயின! அப்போதும் குருதேவர் வரவில்லை!

அன்று முதல் ஸ்ரீ சக்குபாய் அல்லும் பகலும் பாண்டுரங்கள் நாமத்தையே ஜபித்துக் கொண்டு இருந்தாள். அவள் அந்தப் பால்ய பருவத்திலேயே தன்னைப் பாண்டுரங்களுக்கே அர்ப்பணித்தாள்.

காலங்கள் உருண்டோடின. ஸ்ரீ சக்குபாய் திருமண பருவத்தை அடைந்தாள்.

ஸ்ரீ சக்குபாய், தனக்குத் திருமணமே வேண்டாம் என்றும், மணந்தால் பாண்டுரங்களையே மணப்பேன் என்றும் பிடிவாதமாக இருந்தாள். பெற்றோர்களுக்கு இவளது பேச்சு புதிராகவே இருந்தது!

பகவானின் தியானத்திலேயே மூழ்கி யிருந்த ஸ்ரீ சக்குபாய் வாழ்க்கையில் பற்றற்ற நிலையில் இருந்தாள். பெண்ணாக வாழ வில்லை; பாண்டுரங்கப் பித்தாகி நின்றாள். இவளது நிலை கண்டு பெற்றோர்கள் பெரிதும் வருந்தினர்.

இவ்வாறு இருந்து கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் சிந்து தேசத்தைச் சேர்ந்த

மித்ருராவ் என்ற வாலிபன் இவர்கள் கிராமத் திற்கு வேலை நிமித்தமாக வந்தான். வந்த இடத்தில் அந்த இளைஞன் ஸ்ரீ சக்குபாயைக் கண்டான். அவன் அழகில் மயங்கினான். எப்படியும் அவனை மணக்க வேண்டும் என்று சங்கல்பம் பூண்டான்.

மித்ருராவ், ஸ்ரீ சக்குபாயின் தகப்பனாரைச் சந்தித்து, தனது குலம், கோத்திரம் முதலிய வற்றைச் சொல்லிப் பெண் கேட்டான்.

கங்காதரராவிற் குப் பையனைப் பிடித்து விட்டது. அவனது கனிவான பேச்சும், வசீகரமான தோற்றமும் அவரைக் கவர்ந்தன. சுற்றி வளைத்துப் பார்க்கும்போது தனக்கு வேண்டிய இடத்துப் பிள்ளையாகவும் ஆகிவிட்டான்.

ஸ்ரீ சக்குபாய்க்கு, கல்யாணம் என்பது கசப்பாக இருந்தது. பெற்றோர்கள் அவனை விடுவதாக இல்லை. முடிவில் ஸ்ரீ சக்குபாயும் எதனாலோ இவனை மணக்கச் சம்மதம் சொன்னான்.

திருமண ஏற்பாடுகள் தொடங்கின. கங்காதரராவ் தனது மகளுடைய திருமணத்தை அந்த ஊரே அதிசயிக்கும் வண்ணம் மிக்க அற்புதமாக கொண்டாட எண்ணங் கொண்டார். திருமண ஏற்பாடுகளுக்காக பணத்தை நிறைய செலவு செய்யத் தொடங்கினார்.

திருமண நாளும் வந்தது! பிள்ளை வீட்டுக்காரர்களும், பெண் வீட்டுக்காரர்களும் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து சேர்ந்தனர்.

ஓர் சுபயோக சுபமுகூர்த்தத்தில், ஸ்ரீ சக்குபாய்க்கும், மித்ருராவிற்கும் பாண்டு ரங்கப் பெருமான் கிருபையால் திருமணம் மிக்கச் சிறப்பாக நடந்தேறியது.

ஸ்ரீ சக்குபாய் தனது திருமணத்திற்குக் குருதேவர் எப்படியும் வருவார் என்று ஆசையோடு இருந்தான். இம்முறையும் அவள் பெரும் ஏமாற்றமடைந்தாள். அவளுக்கு அழகையே வந்துவிட்டது. அடக்கிக் கொண்டாள். பகவானைத் தியானித்து மனதை ஓரளவு தேற்றிக் கொண்டாள்.

திருமணம் முடிந்த ஒருசில நாட்களில் ஸ்ரீ சக்குபாய், மித்ருராவ் இருவரும் சிந்து தேசத்திற்குப் புறப்பட்டனர்.

தவம் செய்து பெற்ற மகளைப் பிரிய மனமில்லாமல் கங்காதரராவும், கமலாபாயும் கண்ணீர் வடித்தனர்.

ஸ்ரீ சக்குபாய் எதைப் பற்றியும் கவலை கொள்ளவில்லை. அவன் எண்ணமெல்லாம் குருதேவர் நினைவாகவே இருந்தது! ஸ்ரீ சக்குபாய், மித்ருராவுடன் புக்ககம் வந்து சேர்ந்தான்.

அவளுடைய நாத்தனார்களும், மாமியும் ஆரத்தி எடுத்து புத்தம் புது தம்பதிகளை மகிழ்ச்சியோடு அழைத்துச் சென்றனர்.

ஸ்ரீ சக்குபாய் அந்த இல்லத்தில் அடி எடுத்து வைத்த நேரத்திலிருந்து - பிறந்த வீட்டில் இருந்ததுபோல் பித்து பிடித்த நிலையில் காணப்பட்டாளே தவிர, கணவன் வீடு வந்துவிட்டோமே என்ற எண்ணத்தில் எவ்வித மாற்றமும் கொள்ளவில்லை!

ஸ்ரீ சக்குபாயின் போக்கு மற்றவர்களுக்குச் சற்று ஏமாற்றமாகவே இருந்தது.

ஒரு நல்ல சுபமுகூர்த்த நாளில் சாந்தி முகூர்த்தமும் நடந்தது!

வாழ்க்கையைத் தொடங்கும் அத்திரு நாளன்று ஸ்ரீ சக்குபாய் கணவனிடம் அதிகமாகப் பழகவில்லை; பேசவில்லை; இரவு முழுவதும் குருதேவர் நினைவால் எதையோ பறிகொடுத்தவள் போல் இருந்தாள்.

மித்ருராவிற் கு, ஸ்ரீ சக்குபாயின் போக்கு மிகுந்த துக்கத்தைக் கொடுத்தது. மறுநாள், தனது தாயிடம் விவரங்களைச் சொன்னான்.

"ஸ்ரீ சக்குபாய் பித்து பிடித்தவள் போல் இருக்கிறாள். காரணம் ஏதும் புரிவதில்லை. இவளுடன் இல்லறம் நடத்துவதென்பது என்னால் முடியாத காரியம்" என்று தாயிடம் அங்கலாய்த்துக் கொண்டான் மித்ரு!

மித்ருராவின் தாய்க்கும், சகோதரிகளுக்கும், ஸ்ரீ சக்குபாய் மீது கோபம் ஏற்பட்டது. அவளை அடியோடு வெறுத்தனர். அவளைப் பலவாறு துன்புறுத்தத் தொடங்கினர். அவளை வீட்டு மருமகளாக மதிக்கவில்லை; வீட்டு வேலைக்காரியைவிடக் கேவலமாக நடத்தலாயினர்.

ஸ்ரீ சக்குபாய் கோழி கூவ எழுந்தால் நடுஜாமம் வரை வீட்டு வேலைகளைச் செய்துதொண்டே இருப்பாள்.

ஸ்ரீ சக்குபாய் அந்த வீட்டில் செக்குமாடு போல் உழைத்துக் கொண்டே இருந்தாள்! அவள் எதைப் பற்றியும் கவலை

கொள்ளவில்லை. அவளது எண்ணமெல்லாம் பகவத் தியானத்திலேயே லயித்து இருந்தது.

வீட்டிலுள்ளோர் ஸ்ரீ சக்குபாய் பித்து பிடித்தவள் என்று எண்ணங்கொண்டு மந்திர மாந்திரீக முறையில் பற்பல ஏறபாடுகளைச் செய்து அவளது மனதை மாற்ற முயன்றனர். அவர்கள் முயற்சிகள் எதுவும் போதிய பலனை அளிக்கவில்லை!

இப்பொழுதெல்லாம் ஸ்ரீ சக்குபாயை அனைவரும் அடித்துத் துன்புறுத்தலாயினர். அடி, வசவு அனைத்தையும் தாங்கிக் கொண்டு பக்தி மயமாக சுவாமி பித்துப் பிடித்திருந்தாள் ஸ்ரீ சக்குபாய்!

எதற்கும் ஸ்ரீ சக்குபாய் வாய் திறக்காமல் இருப்பது கண்டு மித்ருராவ் மேலும் கவலை கொண்டான். அவன் தாய், ஸ்ரீ சக்குபாய் மீது அபவாத வார்த்தைகளை அள்ளி வீசினாள்.

முடிவில் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து ஸ்ரீ சக்குபாய்க்குப் பேய் பிடித்துவிட்டது என்று தீர்மானித்தனர். அவளை ஓர் அறைக்குள் அடைத்து பூட்டு போட்டனர்.

அறையில் அடைப்பட்ட அபலை அபரித மான ஆனந்தம் கொண்டாள். அமைதியாக அமர்ந்து பகவானைத் தியானம் செய்யலாம் என்று அகமகிழ்ந்தாள். அஷ்டாக்ஷர மகா மந்திரத்தை ஜபிக்கத் தொடங்கினாள்.

இருளும் ஒளியும் மாறி மாறி வந்த போதும் ஸ்ரீ சக்குபாய் மனத்தில் மட்டும் நிரந்தரமான ஒளி இருந்துகொண்டே இருந்தது.

அன்று குருதேவர் சொன்ன கஜேந்திர சரித்திரம் அவளது நினைவில் அற்புத காட்சியாக உருவாகி நிறைவாகி நின்றது.

இத்தகைய பேரின்ப வெள்ளத்தில் லயித்திருந்த சமயத்தில் ராமநாமத்தின் சுந்தரகீதம் காற்றினிலே மிதந்து வந்து அவளது செவிகளில் தேன் போல் பாய்ந்தது.

அநவரதமும் அவள் நெஞ்சில் நினைத்துக் கொண்டிருந்த குருதேவர், அன்று கண்டாற் போன்ற வயது முதிர்ந்த அந்தணர் கோலத்தோடு ஜன்னல் பக்கமாக எட்டிப் பார்த்து, "குழந்தாய்" என்று செல்லமாக அழைத்தார்.

பிரஹ்மலாதனைப் போல் சிறையிலேயே அடைக்கப்பட்டிருந்த ஸ்ரீ சக்குபாய், தெய்வத்தின் அமுதக் குரல் கேட்டு கனிவு

பூண்டாள். ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தாள். ஆனந்தம் பொங்க கண்களில் நீர் வழிய, "தெய்வமே! வந்துவிட்டீர்களா" என்று கேட்டாள்.

அறைக்குள் இருந்தவாறே பன்முறை நமஸ்கரித்தாள் ஸ்ரீ சக்குபாய். எம்பெருமான் வெளிபக்கமிருந்து அவளை அதுக்கிரஹித்தார்.

"ஸ்ரீ சக்குபாய்! கவலையை விடுவாயாக! உன் குறை தீர்க்கவே நான் வந்துள்ளேன்" என்று திருவாய் மலர்ந்த பகவான் வீட்டின் வாயில் பக்கமாகச் சென்றார்.

"பவதி பிக்ஷாம் தேஹி" என்று குரல் கொடுத்தார் மாயக் கண்ணன்! வீட்டிற்குள் வெறுப்போடு இருந்த ஸ்ரீ சக்குபாயின் மாமியார் ஆத்திரத்தோடு வெளியே வந்தாள்.

"இது என்ன வீடா? அன்ன சத்திரமா? உங்களைப் போன்ற அனாதைகளுக்கு வாரி கொடுப்பதற்காக ஒன்றும் பொருளை சேர்த்து வைக்கவில்லை" என்றாள் சற்று கடுமையான குரலில்!

"தாயே! உஞ்சலிருத்திக்கு வந்த உத்தம பிராமணன் மீது இப்படி அபவாதம் பேசலாமா? பிக்ஷா இடுவது உங்களுக்கு பாக்கியம் அல்லவா?"

"போதும்! போதும்! நாங்கள் தானம் கொடுத்து சம்பாதித்த புண்ணியம்."

"அள்ளி கொடுக்கும் வள்ளல் வீட்டில்தான் லக்ஷ்மி நிரந்தரமாக வாசம் புரிந்து அவர் களுக்கு சகல செளபாக்கியங்களையும் அள்ளி அள்ளிக் கொடுப்பாள்" என்று கூறிய பகவான், அவர்களுக்குக் கர்ணனின் கொடைத் தன்மையைப் பற்றியும், புறா விற்காக தன்னையே கொடுத்த சிபி சக்கரவர்த்தியைப் பற்றியும், சத்தியத்துக்காக நாடு களைந்து காடு புகுந்த அரிச்சந்திரனைப் பற்றியும் ஒரு பெரிய உபந்நியாசமே செய்தார்.

இவற்றையெல்லாம் உள்ளிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த மித்ருராவ் கடுங்கோபத்தோடு வெளியே வந்தான்.

"எங்களுக்கு உன்னுடைய உபதேசம் தேவையில்லை. நாங்கள் படுகின்ற உபத்திரவம் போதாதென்று இது வேற வேண்டுமா?"

"உபத்திரவமா? உங்களுக்கா? உங்களைப் பற்றி ஊரில் உள்ளோர் தர்மிஷ்டர் - சற்குணவாதிகள் என்றெல்லாம் வாயாறப்

புகழக் கேட்டேனே! அப்படிப்பட்ட உங்களுக்கு ஏற்பட்ட இடுக்கண் யாது? தயங்காமல் என்னிடம் சொல்லுங்கள். நான் நிவர்த்தி செய்கிறேன்."

பகவானின் மொழிகளைக் கேட்டு மித்ருராவ் சற்று சாந்தம் கொண்டான். வயோதிகரின் வார்த்தைகளில் நம்பிக்கை பிறந்தது. அவரிடம் தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள மன கசப்பைப் பற்றி சொன்னான்:

"பெரியவரே! நான் திருமணமாகி வெகுகாலமாகியும் இது பரியந்தம் இல்லறத்தில் எவ்வித இன்பத்தையும் பெறவில்லை. என் பாரியாள் பித்து பிடித்தவள் போல் இருக்கிறாள். அதனால் அவளைப் பக்கத்து அறையில் பூட்டி வைத்துள்ளோம்."

"இதற்காக நீங்கள் வருந்தத் தேவையில்லை. எனது மந்திர சக்தியால் எத்தனையோ பேய் பிசாசுகளை ஓட்டியிருக்கிறேன். அதனால் என்னை உமது மனைவியிடம் அழைத்துச் செல்லும். அவளைப் பார்த்த பிறகு அவளுக்குப் பிடித்திருப்பது பேயா? பிசாசா? என்பதைக் கண்டுபிடித்து நோயைக் குணப்படுத்துவதற்கு உகந்த பரிகாரத்தை உடனே கூறுகிறேன்."

மித்ருராவிடமிருந்து மனதில் தெளிவு பிறந்தது. அவனும், அவனது தாயும் அந்தணராக எழுந்தருளியிருக்கும் அனந்தனை அழைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ சக்குபாயை அடைத்து வைத்திருக்கும் அறைக்குச் சென்றனர்.

முதியவரைக் கண்ட ஸ்ரீ சக்குபாயின் சுந்தரவதனத்தில் சந்தோஷம் களிநடனம் புரிந்தது. கரம் குவித்து அவரை வணங்கினான். "பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்கா!" என்று உள்ளம் உருகப் பிரார்த்தித்தான்.

முதியவர் சற்று நேரம் ஸ்ரீ சக்குபாயைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு அவளது கணவனை அழைத்துக் கொண்டு அறைக்கு வெளியே வந்தார்.

"அப்பனே! என்னால் உன் இல்லறத்தில் இன்பம் பெருகும். உன் மனைவிக்கு ஏற்பட்டுள்ள மனநோயை என்னால் தீர்க்க முடியும். அதற்காக நீ ஒரு காரியம் செய்ய வேண்டும்."

"ஆணையிடுங்கள் சுவாமி! அடியேன் செய்யக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்."

"உன்னுடைய மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு அடுத்துள்ள குளக்கரைக்கு வா! அங்கு என்னுடைய மகிமையை நீயே நேரில் காண்பாய்" என்று கூறியவாறு பகவான் அக்கணமே குளக்கரைக்குப் புறப்பட்டார்.

மித்ருராவ் ஸ்ரீ சக்குபாயை அழைத்துக் கொண்டு அந்தணரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான்.

குளக்கரையில் படிக்கட்டில் அமர்ந்தார் பகவான். மித்ருராவ் ஸ்ரீ சக்குபாயுடன் அவர் முன்னால் வந்து நின்றான்.

சற்று நேரம் தியான நிலையில் அமர்ந்திருந்த பகவான் திருக்கண் மலர்ந்து ஸ்ரீ சக்குபாயை நோக்கினார். பிறகு அவளது கணவனைப் பார்த்து, "அப்பனே! நீ சற்று அப்பாற் சென்றிரு!" என்றார்.

மித்ருராவ் சற்று தொலைவில் உள்ள மர நிழலில் சென்று அமர்ந்தான்.

ஸ்ரீ சக்குபாய் பகவானைப் பார்த்து, "சுவாமி! எனது அறியாப் பருவத்தில் தேவரீர் அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை உபதேசித்து அருள் செய்தீர்கள். ஐந்து நாட்களில் வருகிறேன் என்று சொல்லிச் சென்ற தேவரீர், அடியாளின் திருமணத்திற்குக் கூட வரவில்லை.

எம்பெருமானின் திருநாமத்தைத் துதித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த அபாக்கியவதி அநுதினமும் உங்களது வரவைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இத்தனை நாளைக்குப் பிறகாவது இந்த ஏழை மீது கருணை பிறந்ததே; அதுவே இந்த எளியவளுக்கு எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது!"

ஸ்ரீ சக்குபாயின் கனிவான மொழி கேட்டு பகவான், "குழந்தாய்! குருவிடம் நீ காட்டுகின்ற பக்தி மிகவும் உயர்ந்தது. நான் மிகவும் சந்தோஷிக்கிறேன். உன் உள்ளத்தில் மெய்ஞ்ஞான ஒளி பிறக்கச் செய்கிறேன். குழந்தாய்! பக்தி மார்க்கத்திற்குப் பதி சேவையால் எவ்வித பங்கமும் ஏற்படாது. மோக்ஷ நிலை அடைவதற்குப் பிரம்மச்சர்யம், கிரஹஸ்தம், வானபிரஸ்தம், சந்நியாஸம் என்று நான்கு வழிகள் உண்டு.

தம்பதிகள் இல்லற தர்மம் உணர்ந்து ஞான மார்க்கத்தில் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும். அப்போது அவர்களுக்குப் பேரின்ப வீட்டிற்கு வழி சுலபமாகக் கிடைக்கிறது.

அதனால் உன் கணவனைக் கடவுளாகக் கொண்டு பதி சேவையால் உயர்ந்து, பேரின்ப வீட்டை அடைவாயாக" என்று உபதேசித்தார்.

ஸ்ரீ சக்குபாயும் அவரது உபதேச மொழிகளை மனம் உவந்து ஏற்றுக்கொண்டான். பகவான் மித்ருராவை தன் அருகே வருமாறு அழைத்தார்.

"மகனே! உன் மனைவி இனிமேல் உன்னோடு சந்தோஷமாகக் குடும்பம் நடத்துவாள். அதற்கான மந்திரத்தை நான் உபதேசித்துவிட்டேன்! நீங்கள் இருவரும் இந்த குளத்தில் இறங்கி மூழ்கி வாருங்கள்" என்றார்.

மித்ருராவும், ஸ்ரீ சக்குபாயும் கரம் பற்றி குளத்தில் இறங்கினர்.

ஸ்ரீ சக்குபாய் ஹரி நாமத்தை தியானித்துக் கொண்டே இருந்தான். மித்ருராவும் பகவானைப் பிரார்த்தித்தார். இருவரும் மும்முறை குளத்தில் மூழ்கி கரையேறினர். எம்பெருமானை நமஸ்கரித்தனர்.

எம்பெருமான், "சர்வ மங்களா நி பவந்து! நீங்கள் இருவரும் தான தருமங்களைச் செய்து தாம்பத்யத்தைச் சந்தோஷமாக நடத்துவீர்களாக" என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளிச் சென்றார்.

ஸ்ரீ சக்குபாயும், மித்ருராவும் அவர் சென்ற திசை நோக்கித் தொழுது நின்றனர்.

ஸ்ரீ சக்குபாய் கணவனைப் பார்த்து, "சுவாமி! நாம் வீட்டிற்குச் செல்வோமா?" என்று அன்போடு வினவினாள்.

அமுதம் பருகினாற்போல் பெருமிதம் பூண்ட மித்ருராவ் ஸ்ரீ சக்குபாயை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்குச் சென்றார்!

எம்பெருமானின் பேரருளால் ஸ்ரீ சக்குபாய் தன் கணவனுடன் மனம் தெளிந்து மகிழ்வோடு வாழத் தொடங்கினாள்.

ஸ்ரீ சக்குபாயும், மித்ருராவும் வீணையும் நாதமும் போல் இல்லறத்தில் களிப்போடு வாழ்ந்து வந்தனர்.

ஸ்ரீ சக்குபாயின் மனமாற்றத்தால் அவளது மாமிக்கும், நாத்தனாருக்கும் அவள் மீது நல்ல அபிப்பிராயம் ஏற்பட்டது. இதுவரை மனதினில் முதியவரை நினைத்துப் பித்து

பிடித்தாற் போல் இருந்து வந்த ஸ்ரீ சக்குபாய், அவரது தரிசனத்துக்குப் பிறகு சாந்த சொரூபினியாக இல்லறத்தில் ஒவ்வொரு காரியங்களையும் மற்றவர் மனம் கோணாமல் செய்து வரலானாள்.

பித்துப் பிடித்தவள், பேய் பிடித்தவள் என்றெல்லாம் சொல்லி வசைமொழி பகர்ந்தவர்கள், ஸ்ரீ சக்குபாயின் சாந்த குணத்தைப் பார்த்து, அவளைச் "சாந்த ஸ்ரீ சக்குபாய்" என்று அழைக்கலாயினர்.

திங்கள் பல தாண்டின.

ஸ்ரீ சக்குபாயின் மனத்தில் மீண்டும் குருதேவரின் சாந்த சொரூபமான உருவம் நினைவிற்கு வந்தது. அவள் மனம் முன்போல் பேதலித்தது. நடுக்கடலில் பாய்மரம் இல்லாக் கப்பல் புயலில் சிக்கித் தவிப்பதுபோல் சம்சார சாகரத்தில் திக்குத்திசை தெரியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அன்றொரு நாள் மாலை ஸ்ரீ சக்குபாய் குடமும் கையுமாக குளக்கரைக்குச் சென்றாள். கால்கள் நடந்து கொண்டிருந்ததே தவிர, அவள் எண்ணெமெல்லாம் குருதேவர் நினைவாகவே இருந்தது. குளத்தருகே சென்றவள், உயிரை விடவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் குளத்தில் குதிக்கப் போனாள்.

அன்று கஜேந்திரனைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் கருடன் மீது ஆரோஹிணித்து எழுந்தருளிய பெருமான், இப்போது ஸ்ரீ சக்குபாயைக் காத்தருளுவான் வேண்டி அவள் போற்றி வணங்கும் குருதேவராகத் தோன்றினார். குளத்தில் விழப்போகும் அவளைக் காப்பாற்றினார்.

குருதேவரைப் பார்த்ததும் ஸ்ரீ சக்குபாயின் முகம் நிலவுபோல் பிரகாசித்தது. அவரை நமஸ்கரித்தாள்.

பகவான் அவளிடம், "குழந்தாய்! எதற்காக இந்த முடிவிற்கு வந்தாய். நாரணனை நம்பாதவர்கள்தான் இப்படிப்பட்ட தவறான காரியங்களைச் செய்வர். அன்று உனக்கு நான் படித்துப் படித்துச் சொன்ன உபதேச மொழிகள் அனைத்தையும் மறந்துவிட்டு, இப்படியொரு அபசாரமான காரியத்தைச் செய்யத் துணிந்தாயே! உன் பேதமையை நான் என்னென்பது" என்றார்.

ஸ்ரீ சக்குபாயும் பகவானும் பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டுவிட்ட சில

பெண்கள் அவளைச் சந்தேகித்தனர். வேகமாக ஸ்ரீ சக்குபாய் வீட்டிற்குச் சென்று மித்ருராவை அழைத்துக் கொண்டு வந்தனர். ஸ்ரீ சக்குபாயும், பகவானும் பேசிக் கொண்டிருப்பதைத் தூரத்திலிருந்து காண்பித்தனர்.

மித்ருராவ் மிருகமானான். ஆத்திரம் அவன் கண்களை மறைத்தன. நேத்திரம் சிவக்க அவர்கள் இதிரே வந்து ஸ்ரீ சக்குபாயையும், பகவானையும் வாய்க்கு வந்தபடி திட்டினான்.

மித்ருராவின் மடமையைக் கண்ட முகுந்தன், "ஆத்திரத்தால் நீ அறிவிழந்து விட்டாய்! பேய்பிடித்த உன் மனைவியைக் குணப்படுத்தி உன்னோடு வாழச் செய்த நன்றியைக் கொன்றாய்! இன்று உன் மனைவி இக்குளத்தில் வீழ்ந்து தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளப் போனாள். நான் தடுத்துக் காப்பாற்றினேன். அவளுக்கு நல்ல புத்திமதிகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். இவற்றையெல்லாம் உணர்ந்துப் பார்க்கும் சக்தியற்ற நீ, ஊர் வம்பு பேசும் பெண்களின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு மதியிழந்து பிதற்றுகிறாய்" என்று கோபத்துடன் கூறினார்.

மித்ருராவ் முதியவர் மொழி கேட்டுத் தணலில் வீழ்ந்த மெழுகாக உருகினான். தனது அறியாமையை எண்ணி வருந்தினான். சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பெருமானை வணங்கினான்.

பகவான் இருவரையும் பார்த்து, "இனிமே லாவது புத்தியுடன் இருங்கள்" என்றார்.

பின்னர் ஸ்ரீ சக்குபாயிடம், "குழந்தாய்! எனது உபதேச மொழிகளை மறந்துவிடாதே. தக்க தருணத்தில் உனக்கு முக்தி பெறுவதற்கான மார்க்கத்தைக் காட்டுவோம்" என்றார். ஸ்ரீ சக்குபாய், பெருமானை நமஸ்கரித்துக் கணவருடன் புறப்பட்டான்.

மித்ருராவ் ஸ்ரீ சக்குபாயை அழைத்துக் கொண்டு வீடு திரும்பினான். மனைவியின் செயலால் அவள் மீது அவனுக்கு வெறுப்பும், கோபமும் வந்தபோதும், பெரியவர் சொன்ன வார்த்தைகளுக்காக வேண்டி அவனிடம் எதுவும் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை. ஸ்ரீ சக்குபாயும் மித்ருராவும் எப்பொழுதும்போல் இல்லறத்தை நடத்தலாயினர்.

ஒருநாள் இவர்கள் வசிக்கும் கிராமம் குதுகலத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தது. நோக்குமிடமெல்லாம் பக்தர்களின் கூட்டம்!

ஒவ்வொரு வீட்டு வாயில்களிலும், ஆண்களும் பெண்களும் வெள்ளம் போல் பொங்கி வழிந்து நின்றனர்.

"பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்கா!" போன்ற ஸ்ரீமந் நாராயண நாமங்கள் நளின ராகத்தில் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன!

பெரிய பக்த கோஷ்டி ஒன்று பண்டரி புரத்துக்குச் சென்று கொண்டிருந்தது.

ஸ்ரீ கபீர்தாஸர், ஸ்ரீ ராமதாஸர், ஸ்ரீ நாமதேவர் போன்ற மகான்கள் ஆயிரக்கணக்கான அன்பு அடியார்கள் புடைகுழ சிப்ளா கட்டையும், தம்புராவும் கையுமாக துள்ளிக் குதித்துப் பாடி பரவசமுற்று வந்து கொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் கால்களில் அணிந்திருந்த கஜ்ஜை ஒலி எங்கும் மணியோசையை எழுப்பி அனைவரது உள்ளங்களிலும் பக்தியை மூட்டியது.

பெண்களும், ஆண்களும் அவர்களுக்கு பொன்னும், பொருளும், அன்னமும் காணிக்கை செலுத்தி, அவர்களது பாதங்களை நமஸ்கரித்து ஆசிகளைப் பெற்றுச் சென்று கொண்டிருந்தனர்!

தண்ணீருக்குச் சென்று கொண்டிருந்த ஸ்ரீ சக்குபாய் பக்தகோடிகளைக் கண்டாள்; வீட்டு வேலையை மறந்தாள்; பிரகாசம் பொங்கும் அவர்களது முகத்தைக் கண்டாள்; மெய்யுரு கினாள்; பூமழை போல் வர்ஷிக்கும் தேனமுத கீதத்தைக் கேட்டாள்; உலகையே மறந்தாள்!

சில நாட்களாக உள்ளத்தில் அடைபட்டுக் கிடந்த அவளது எண்ணங்கள் மடை திறந்த வெள்ளம் போல் பொங்கி பிரவாஹம் எடுத்து வெளியே வந்தன.

மான் போல் துள்ளி ஓடினாள். அன்பே வடிவமான மஹா யோகியர்களின் பாதங்களை நமஸ்கரித்தாள். சுற்றி வலம் வந்தாள். மீண்டும் மீண்டும் அவர்களை நமஸ்கரித்தாள்.

அவளது கண்களில் ஆனந்த கண்ணீர் அருவியாய் வடியத் தொடங்கியது. ஒவ்வொரு பக்தரையும் ஸ்ரீமந் நாராயணனின் திவ்ய மங்கள சொரூபமாகவே கண்டாள். கூப்பிய கரங்களை அவளால் தாழ்த்தவே முடியவில்லை.

அடியார்களைப் புகழ்ந்து பேசினாள். ஆண்டவனது குண விசேஷங்களையும்

அடியார்களது பக்தி விசேஷங்களையும் வாய் நிறைய விவரித்துக் கொண்டே இருந்தாள்.

அவளது பக்தியைக் கண்டு அடியார்கள், "குழந்தாய்! நீ யாரம்மா?" என்று வினவினர்.

"சுவாமி! என் பெயர் ஸ்ரீ சக்குபாய்! இல்லறத்தில் ஈடுபட்டும் சித்தத்தை அந்தப் பாண்டிரங்கன் மீதுதான் வைத்துள்ளேன். அல்லும் பகலும் அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தால் அவனைத் தோத்திரம் செய்து வருகிறேன்! அடியாளுக்கும் பண்டரிநாதனை ஏகாதசி தினத்தன்று உங்களோடு சேர்ந்து தரிசித்து ஆனந்திக்க வேண்டும் என்ற அளவிலா ஆசை ஏற்பட்டுள்ளது. அதனை ஈடேற்றி வைக்க வேண்டும்."

"ராதே! கிருஷ்ணா! பண்டரிநாதா விட்டல! இந்த குழந்தைக்குத் தான் இளமையிலேயே என்ன பக்தி! என்ன மரியாதை! குழந்தாய்! உனக்கு சர்வ மங்களம் உண்டாகட்டும். நீ எங்களுடன் வருவது பற்றியோ அல்லது உன்னை எங்களுடன் அழைத்து செல்வது பற்றியோ எங்களுக்கு எந்தவித ஆக்ஷேபணையும் இல்லை. இருந்தாலும் உன் கணவரிடம் உத்தரவு பெற்று வந்துவிட்டால் நாங்கள் அழைத்துச் செல்வதற்கு எவ்விதத் தடையும் இருக்காது."

ஸ்ரீ சக்குபாய் வீட்டிற்கு விரைந்தோடினாள். கணவரிடம் பண்டரிபுரம் செல்ல அனுமதி கேட்டாள். கணவனுக்குச் சற்று அதிருப்தியைக் கொடுத்தது.

"ஸ்ரீ சக்குபாய்! திடீரென்று வந்து பண்டரிபுரம் செல்ல வேண்டுமென்றால் அது எப்படி சாத்தியமாகும். பொறுமையாக இரு. அடுத்த ஏகாதசிக்கு குடும்ப சமேதராக நாம் எல்லோரும் போய்வரலாம்."

"அதற்கில்லை சுவாமி! ஸ்ரீ கபீர்தாஸர், ஸ்ரீ ராமதாஸர், ஸ்ரீ நாமதேவர் போன்ற மகான் களுடன் சென்று பகவானைச் சேவிப்பது பெரும் பாக்கியம் மட்டுமல்ல; நமக்குப் பெரும் புண்ணியமும் ஆகும். வாருங்கள் நாம் இருவரும் போய் வரலாம்."

அப்படி உங்களுக்கு தற்சமயம் வருவதற்கு அசௌகரியம் என்றால் என்னை மட்டுமாவது அனுப்பி வையுங்கள். உங்களுக்குப் புண்ணியம் உண்டு. கொஞ்சம் பெரிய மனது வையுங்கள்."

ஸ்ரீ சக்குபாய் இப்படியெல்லாம் கணவனிடம் மன்றாடினாள். கணவன் மனம் கல்லாகவே இருந்தது. அவனிடம் கருணை பிறக்கவில்லை. மனைவியிடம் கடுமையாகவே நடந்து கொண்டான். "போகக் கூடாது" என்று ஒரே பிடிவாதமாக மறுத்தான்.

ஸ்ரீ சக்குபாய், கணவனின் காலில் வீழ்ந்து கெஞ்சினாள்! கதறினாள்!

கணவன் மிஞ்சினான்; கை நீட்டி அடித்தான்! ஆத்திரத்தோடு அவளை அடுத்தாள் ஓர் அறைக்கு இழுத்துச் சென்றான். அறையிலுள்ள ஒரு தூணில் ஸ்ரீ சக்குபாயைக் கயிற்றால் கட்டிவிட்டு வெளியே வந்தான்.

ஸ்ரீ சக்குபாய் அழுதுகொண்டே இருந்தாள். பக்த கோஷ்டிகளின் அமுத கீர்த்தனங்கள் அவளது செவிகளில் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தன! காற்றினிலே வரும் கீதம் அவளைப் பக்திக் கடலில் மிதக்கச் செய்தது.

ஸ்ரீ சக்குபாய் பகவானைத் தோத்திரம் செய்தாள். அவன் நாமத்தைச் சொல்லிக் கதறினாள்.

அந்த அறையில் பேரொளி பிரகாசம் பிறந்தது! சங்கரனைக் காக்க மோகினியாக வந்த மதுசூதனன் இன்று சக்குபாயைக் காக்க ஸ்ரீ சக்குபாயைப் போலவே தோற்றம் கொண்ட பெண்ணாக அந்த அறையில் தோன்றினார்.

பக்தி மயக்கத்தால் கண்களை மூடி தூணில் சாய்ந்திருந்த சக்குபாய் அருகே சென்று, "குழந்தாய்!" என்று குரல் கொடுத்தார்.

ஸ்ரீ சக்குபாய் கண் விழித்துப் பார்த்தாள். தன் எதிரிலே தன்னைப் போன்ற தோற்றத் துடன் ஒரு பெண் நிற்பதைக் கண்டு அதிசயித்தாள்.

"நான் காண்பது கனவா? நனவா" என்று வியப்புடன் வினவினாள்.

"குழந்தாய்! குருவாக வந்து உனக்கு உபதேசித்த நான்தான் இப்பொழுது உனக்கு உதவி செய்யும் பொருட்டு உன் உருவில் வந்துள்ளேன். உன் கட்டுகளை அவிழ்த்து விடுகிறேன். நீ என்னை உனக்குப் பதிலாக இந்தத் தூணில் கட்டிவை. நீ பக்த கோஷ்டிகளுடன் பண்டரிபுரம் சென்று தரிசனத்தை முடித்துக் கொண்டு சீக்கிரம் வந்து சேர்வாய்."

ஸ்ரீ சக்குபாய் சம்மதித்தாள். பகவான் கட்டுகளை அவிழ்த்துவிட்டார். ஸ்ரீ சக்குபாய் அவசர அவசரமாகப் பகவானைத் தூணில் கட்டினாள்.

கோகுலத்தில் வெண்ணை திருடி யசோதா வின் கயிற்றுக்குக் கட்டுப்பட்டவன் இன்று ஸ்ரீ சக்குபாயின் பக்திக்குக் கட்டுப்பட்டு அவளது கயிற்றுக்குக் கட்டுண்டான்.

ஸ்ரீ சக்குபாய் வெளியே வந்தாள். இவற்றை யெல்லாம் யார் கவனிக்க முடியும்!

பகவான் வீட்டிலுள்ளோர் அனைவரையும் மதிமயங்கச் செய்து பின்னர்தானே இப்படியொரு நாடகத்தையே ஆரம்பிக்கிறான்!

ஸ்ரீ சக்குபாய் மின்னலாகச் சென்று ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் பாதங்களில் அடியற்ற மரம்போல் சாய்ந்தாள்.

பண்டரிநாதனின் பேரருளால் ஸ்ரீ கபீர்தாஸர், ஸ்ரீ சக்குபாய் வீட்டில் நடந்த வற்றை ஞான திருஷ்டியால் கண்டறிந்தார்.

“குழந்தாய்! எழுந்திரு! பக்தியால் பரமனையே கட்டி வந்த நீயே பகவத் சொரூபம். உன்னை பண்டரிபுரம் அழைத்துச் செல்வதற்கு நாங்கள் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்.”

இவ்வார்த்தைகள் ஸ்ரீ சக்குபாயின் செவிகளில் இன்னோசையாகப் பாய்ந்தது!

ஸ்ரீ கபீர் தாஸர், ஸ்ரீ சக்குபாயையும் அழைத்துக் கொண்டு பண்டரிபுரம் புறப்பட்டார்.

“விட்டல! விட்டல! ஜே ஜே விட்டல! பாண்டு ரங்க விட்டல! பண்டரிநாதா!” என்ற கோஷம் விண்ணை முட்டியது.

வழியெல்லாம் பக்தர்கள் பின்தொடர - இத்திருக்கூட்டம் கீதங்கள் பாடி, கோஷங்கள் எழுப்பி, நர்த்தனங்கள் புரிந்து, பூலோக வைகுண்டமென்று அழைக்கப்படும் பண்டரிப்புரத்தை வந்தடைந்தனர்.

ஏகாதசி நந்நாளை முன்னிட்டு பண்டரி புரம் தெய்வீக விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது!

அலங்காரப் பந்தல்கள்! மாவிலைத் தோரணங்கள் வீதி எங்கும் வண்ண வண்ண அலங்காரங்கள்!

திருப்பதியில் “கோவிந்தா! கோவிந்தா!” என்ற நாமம் முழங்குவதுபோல் பண்டரி

புரத்தில் “விட்டல! விட்டல!” என்ற நாமம் இடையறாது ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தன.

எங்கும் விட்டல் நாதம்! எதிலும் விட்டல் நாதம்! காணுவதெல்லாம் அவன் தோற்றம்! கேட்பதெல்லாம் அவன் நாமம்!

பண்டரிபுரத்தின் எல்லையை அடைந்த பக்தகோடிகள் மெய்மறந்து நர்த்தனம் புரிந்து பகவான் நாமத்தை ஈரேழுபதினான்கு லோகங்களும் கேட்கும் வண்ணம் தோத்திரம் செய்து நகருள் சென்றனர்.

ஸ்ரீ கபீர்தாஸரும், ஸ்ரீ நாமதேவரும், ஸ்ரீ ராமதாஸரும் சேர்ந்து வரும் காட்சியைக் கண்ட பக்தகோடிகள் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் மூவரும் இவர்கள் உருவில் எழுந்தருளியுள்ளனர் என்றெண்ணி மகிழ்ந்து ஆனந்தக் கூத்தாடினர். பக்தி வெள்ளத்தில் அனைவரும் மூழ்கி மிதந்தனர்.

பக்தர்கள், பரிசுத்தமாகப் பெருக்கெடுத்தோடும் பீமா நதியில், புண்ணிய நீராடி பாண்டுரங்கனைச் சேவித்தனர்.

ஸ்ரீ சக்குபாய் பீமா நதியில் நீராடினாள். பகவத் நாமாவைத் தியானித்தவாறு ஆலய விமானத்தைக் கண்குளிரக் கண்டுக் களித்தாள்.

ராதா ருக்மணி சமேதராயக் காட்சி தரும் உற்சவ மூர்த்தியின் சந்நிதியில் சுந்தரகீதங்களை மழையெனப் பொழிந்தாள் ஸ்ரீ சக்குபாய்.

கர்ப்பக் கிரஹத்தில் சுட்ட செங்கல் மீது எழுந்தருளி திவ்ய தரிசனம் தரும் பண்டரி நாதனைக் கண்டு கோடானுக் கோடி இன்பம் பூண்டாள் ஸ்ரீ சக்குபாய்! பகவானின் நாமத்தைச் சிந்தைக் குளிரச் சொல்லிப் பணிபோல் உருகினாள்.

ஒரிரு நாட்களில் பண்டரிபுரம் வந்தப் பக்தக் கோடிகள் ஒருவர் பின் ஒருவராக ஊர் திரும்பினர்.

ஸ்ரீ நாம தேவர், ஸ்ரீ கபீர்தாஸர், ஸ்ரீ ராமதாஸரும் கூட ஊர் திரும்பினர். ஸ்ரீ சக்குபாய் மட்டும் அந்த இடத்தைவிட்டு அசைவதாக இல்லை!

ஸ்ரீ சக்குபாய் அங்குள்ள ஒரு மடத்தில் தங்கியிருந்து பண்டரிநாதனை எப்பொழுதும் ஆராதனை செய்து கொண்டேயிருந்தாள்.

பூஜைக்கு வேண்டிய நறுமலர்களை நந்தவனத்திலிருந்து நிறையப் பறித்துக் கொடுத்தான். அபிஷேகத்துக்காக நீர் கொண்டு வந்து கொட்டினான். கோவிலை மெழுகிச் சுத்தம் செய்துக் கோலமிட்டான்.

இவ்வாறு பகவத் கைங்கரியத்தில் தன்னை முழுக்க முழுக்க அர்ப்பணித்துக் கொண்டு நந்த சக்குபாய்க்கு பண்டரிபுரத்தை விட்டுச் செல்லச் சிறிதும் மனம் வரவில்லை! அங்கேயே தங்கிவிட்டான்.

மித்ருராவ் இல்லத்தில் பகவான் ஸ்ரீ சக்குபாய் ரூபத்தில் அடைபட்டு கட்டுண்டு கிடந்தார்.

மித்ருராவ் அறைக்குள் வந்தான் - அவனுக்கு ஸ்ரீ சக்குபாய் மீது இரக்கம் பிறந்தது. கட்டுகளை அவிழ்த்துவிட்டான்.

ஸ்ரீ சக்குபாய்க்குக் குருவாக - நண்பனாக - தெய்வமாகக் காட்சி தந்த தயாபரன், இப்பொழுது சக்குபாய்க்காக அவளது புக்ககத்தில் படாதபாடு பட்டான்.

தமது மாயச் சக்கரத்தில் அனைவரையும் சுழலவைத்தார்; சொக்க வைத்தார்.

மாமியும், நாத்தனாரும், கணவனும் மாயச் சக்குபாயைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாடினர்.

இஃது இவ்வாறிருக்க, பண்டரிபுரத்தில் ஸ்ரீ சக்குபாய், வீட்டுக் கவலையே இல்லாமல் பகவத் தியானத்தில் லயித்திருந்தான்.

வழக்கம்போல் வைகறைத் துயிலெழுந்து சக்குபாய் மலர் கொய்து வருவதற்காக நந்தவனம் சென்றான். அங்கு அரவம் அவளைத் தீண்டியது. விஷம் உடம்பில் சிறுகச் சிறுக ஏறத் தொடங்கியது.

“பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்க” என்று ஜபித்துக் கொண்டே ஆலயத்துள் வந்து வீழ்ந்தான்; ஆவியும் பிரிந்தது!

அர்ச்சகர்கள் அதிர்ச்சியுற்றனர். ஆலயச் சிப்பந்திகள் ஸ்ரீ சக்குபாயின் உடலைக் கொண்டுபோய் ஓர் இடத்தில் கிடத்தினர்.

சிந்து தேசத்திலிருந்து ஆலயத்திற்கு வந்திருந்த சிலர், ஸ்ரீ சக்குபாயை அடையாளம் கண்டுகொண்டனர்.

அவர்கள் கோவில் அதிகாரிகளிடம், “இந்த பெண் எங்கள் ஊரைச் சேர்ந்தவள். நாங்கள் சுவாமி தரிசனம் முடித்து ஊர் திரும்பிக்

கொண்டிருக்கிறோம். அதனால் இப்பொழுதே சென்று அவளது கணவனை அழைத்து வந்து ஈமச்சடங்குகளைச் செய்வதற்கு வழி செய்கிறோம். அதுவரைக்கும் இங்கேயே இருக்கட்டும்” என்று கூறிச் சென்றனர். கோவில் சிப்பந்திகள் அதற்கு எவ்வித ஆக்ஷேபணையும் தெரிவிக்கவில்லை!

கோவில் அர்ச்சகர், ஆலயத்திற்குப் புரோக்ஷணம் செய்து பூஜாக்கிரமங்களைத் தொடங்கினார்.

பண்டரிநாதன் பக்தையைக் காக்க திருவுள்ளம் கொண்டார். மருத்துவனாகத் திருக்கோலம் கொண்டு வந்தார். பாம்பு கடித்து மரித்த மங்கை நல்லாளை உறக்கத்திலிருந்து விழித்து எழுபவள் போல் எழச் செய்தார்.

பண்டரிநாதன், ஸ்ரீ சக்குபாயை ஊருக்குத் திரும்புமாறு கூறினார். ஸ்ரீ சக்குபாய் செல்ல மறுத்தான். பகவான் மிகவும் வற்புறுத்தி அவளைச் சம்மதிக்க வைத்தார். ஸ்ரீ சக்குபாய் கோவிலுக்கு வந்து பண்டரிநாதனைக் கண்குளிர சேவித்தான்.

மருத்துவர் உதவியால் ஸ்ரீ சக்குபாய் உயிர் பெற்ற செய்தி கேட்டு அனைவரும் அதிசயித்தனர். பிறகு மருத்துவர் அவளை அழைத்துக் கொண்டு சிந்து தேசத்திற்குப் புறப்பட்டார்.

இதற்குள், பண்டரிபுரத்திலிருந்து, சிந்து தேசம் வந்த அன்பர்கள், மித்ருராவைக் கண்டு, ஸ்ரீ சக்குபாய் பண்டரிபுரத்தில் அரவம் தீண்டி மாண்டுவிட்டான் என்று கூறினர்.

அவர்களது பேச்சைக் கேட்டு மித்ருராவ் அரவம் தீண்டினாற் போல் துடித்தான். அவன் கண்களில் கோபம் கொழுந்துவிட்டெரிந்தது!

“பொறாமைக்காரர்கள், நானும் என் மனைவியும் வாழ்வதைக் காண சகிக்காமல் கதை கட்டி விடுகிறார்களே! உங்களைத் தான் பாம்பு கடிக்கும். போங்கள் இந்த இடத்தை விட்டு!” என்று திட்டி அனுப்பினான் மித்ருராவ்!

இத்தருணத்தில் பண்டரிநாதன், ஸ்ரீ சக்குபாயை அழைத்துக்கொண்டு ஊரின் எல்லை வரை கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட்டு அந்தர்த்தியாமியானார்.

ஸ்ரீ சக்குபாய் குளக்கரைப் பக்கமாக நடந்து வந்து கொண்டேயிருந்தான். அது சமயம் மாய

ஸ்ரீ சக்குபாய் இடுப்பில் குடம் ஏந்தி, தண்ணீர் எடுத்து வந்து கொண்டிருந்தான். இருவரும் சந்தித்தனர்!

மாய ஸ்ரீ சக்குபாய், நிஜ ஸ்ரீ சக்குபாயைப் பார்த்து, "போன கையோடு திரும்பி விடுகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு எத்தனை நாள் ஆகிவிட்டது. உன் புக்ககத்தில் நான் படும்பாடு போதும்" என்றான்.

அப்பொழுதுதான் ஸ்ரீ சக்குபாய்க்கு வீடு என்று ஒன்று இருப்பதே நினைவிற்கு வந்தது.

"நான் அபச்சாரம் செய்துவிட்டேன். பண்டரிநாதா! உன் பக்தையை எப்படியெல்லாம் சோதிக்கின்றாய்! உன் திருவுள்ளம் இன்னும் இரங்கவில்லையா! ஹே சங்கு சக்கரதாரி! எனக்கு அருள் செய்!"

பண்டரிநாதன் சங்குசக்கரம் தண்டத்துடன் அனந்தகோடி பிரகாசத்துடன் சக்குபாய் முன்னால் பிரசன்னமானார்.

ஸ்ரீ சக்குபாய் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பகவானைப் பன்முறை சேவித்தான்; சுந்தர சுலோகங்களால் தோத்திரம் செய்தான்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன் அவள் மீது திருக்கண் மலர்ந்து, "ஸ்ரீ சக்குபாய் இன்னும் சிலகாலம் புகுந்த வீட்டில் கணவனுடன் சுபிட்சமுடன் வாழ்ந்து முடிவில் பேரின்ப வீடு காண்பாயாக!" என்று திருவருள் புரிந்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

ஸ்ரீ சக்குபாய், மாய சக்குபாய் கொடுத்துச் சென்ற குடத்தில் நீர் மொண்டு கொண்டு வீட்டிற்குள் சென்றான்.

வீட்டை அடைந்த ஸ்ரீ சக்குபாய் கணவனின் பாதங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தான். தனது பிழை பொறுத்தருளுமாறு வேண்டினான். மித்ருராவ் ஒன்றும் புரியாமல் திகைத்தான்!

ஸ்ரீ சக்குபாய், பகவான் தன்னைப் போன்ற ரூபத்துடன் வந்தது முதல், தான் பண்டரி புரத்துக்குச் சென்றதையும், அரவம் தீண்டி மாண்டதையும், பின்னர் உயிர் பெற்று

எழுந்ததையும், பகவான் தன்னை ஊர் எல்லை வரைக் கொண்டு சேர்த்து தனக்கு சங்கு சக்கர கதாபாணியாக மங்கள தரிசனம் தந்த கருணாகடாக்ஷத்தைப் பற்றியும் ஒன்றுவிடாமல் விளக்கமாகச் சொன்னான்.

இவற்றையெல்லாம் கேட்டு மித்ருராவ் நிலைகுலைந்தான். தன் மனைவி தொழுதற்குரியவள் என்பதை உணர்ந்தான். இவளுடன் இவ்வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு தான் எத்தனை புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணி எண்ணி ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தான்.

அவன், மனைவியின் கரம் இரண்டையும் பற்றிக் கொண்டு கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டான். அவள் கரங்களைத் தன் கண்ணீரால் நனைத்தான்.

"ஸ்ரீ சக்குபாய்! நீ எனக்கு மனைவி மட்டும் அல்ல! என் அகக் கண்களைத் திறந்த ஞானகுரு! என் உள்ளத்தின் இருளை அகற்றிய ஞான விளக்கு. என்னை மன்னித்துவிடு."

ஸ்ரீ சாந்த சக்குபாய் கணவனின் கண்ணீரைத் துடைத்தான்.

ஸ்ரீ சக்குபாயும், மித்ருராவும் இல்லறத்தில் எம்பெருமான் திருவருளால் மேலும் மேலும் சகல ஸௌபாக்கியங்களையும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு கண்டனர்.

அவர்கள் இருவரும் ஒன்றுபட்ட மனத்தினராக வாழ்ந்தனர். இருவரும் அவ்வப்போது பல திருத்தலங்கள் தோறும் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்து மகிழ்ந்தனர்.

ஆண்டுதோறும் ஏகாதசி தினத்தன்று பண்டரிபுரத்தில் பண்டரிநாதனைக் கண்டு களித்தனர். இருவரும் பகவத் கைங்கரியத்தையே பெரிதாகக் கொண்டு பூவுலகில் பல காலம் வாழ்ந்தனர்.

பண்டரிநாதனின் பேரருளால் பூவுலகில் பல காலம் வாழ்ந்து முடிவில் ஸ்ரீமந் நாராயணனின் பனி மலர்ப் பாதங்களில் வைகினர்.

ஸ்ரீ பக்த புரந்தர தாஸர்

ஸ்ரீ வைகுண்டம் என்னும் புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணன் நவரத்தினங்கள் பதித்த வைர மணி பீடத்தில் சங்கு, சக்கர கதாபாணியாக ஸ்ரீதேவி, பூதேவி சமேதராய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

பரமனின் திருநாமத்தை ஜபித்தவாறு அனந்தாழ்வாரும், கருடாழ்வாரும் மற்றும் தேவாதி தேவர்களும் கூடியிருந்தனர்.

மாமுனிவர்கள் வேதமழைப் பொழிந்து விண்ணவனின் தண் மலர்ப் பாதங்களைச் சேவித்து நின்றனர்.

பிரம்ம ஞானியான நாரதமுனிவர் மகரயாழில் சகஸ்ரநாம கீர்த்தனங்களைச் சங்கீதமாக இசைத்து, வைகுண்டபதியைப் போற்றித் துதித்துக் கொண்டிருந்தார்.

நாரதரின் நளினமான சங்கீதத்தில் திருச்செவிச் சாய்த்த அலங்காரப்பிரியன் - கார்முகில் வண்ணன் - புண்ணிய புருஷன் -

புருஷோத்தமன், "பிரம்மபுத்திரா! இக் கலியுகத்தில் நாம் அடியார்களைக் காக்க ஆழ்வாராதிகளாக அவதரித்து அருள் பாலித்தோம். அதேபோல் நீயும் பூலோகத்தில் தோன்றி நாம் சங்கீர்த்தனத்தால் பக்தர்களுக்கு மேலும் நல்ல மார்க்கத்தைப் போதிக்க வேண்டும்.

திரிலோக சஞ்சாரியான நீ சிறிது காலம் பூலோகத்தில் எமது பரம பக்தனுக்குப் புதல்வனாகப் பிறந்து, வையகத்தில் பக்தியை உனது கர்ணாமிருத கானத்தால் பரப்புவாயாக! யாம் உன்னை உரிய தருணத்தில் ஆட்கொண்டருளுவோம்!" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

ஸ்ரீயப்பதியின் திருவாய் மொழியைச் சந்தோஷத்தோடு ஏற்றுக்கொண்டார் நாரத முனிவர்!

ஞானசிரோன்மணியான அந்த பரம சிரேஷ்டன் - ஞானத் தவயோகி - பிரம்ம

புத்திரன் ஜனிக்கப் போகும் புண்ணிய பூமிதான் வேமன்னபுரி!

தேவர்களும், முனிவர்களும், மெய்யன்பர்களும் எந்நேரமும் போற்றி வணங்கித் துதிபாடும் பண்டரிபுரக்ஷேத்திரத்திற்கு அருகே அமைந்துள்ள சிற்றூர்கள் பலவற்றுள் வேமன்னபுரி என்னும் திருத்தலமும் ஒன்றாகும்.

இத்திருத்தலத்தில் பசுமையான வயல் வெளிகளும், பூஞ்சோலைகளும் நிறைந்து காணப்படும். நீர்வளமும், நிலவளமும், நல்ல குடிவளமும் நிறைந்த செல்வச் சிறப்புமிக்க சிற்றூராக விளங்கியது வேமன்னபுரி!

இவ்வாறு சீரும் செல்வமும் ஒருங்கே இணையப்பெற்ற வேமன்னபுரியில் வாழ்ந்து வந்த மெய்யன்பர்களுள் மாதவராவ் என்பவரும் ஒருவர்.

இப் பெரியவரின் இல்லத்தில் சரஸ்வதியும், லக்ஷ்மியும் நிலையாக வாசம் புரிந்தனர்.

இஷ்ட தெய்வ பூஜையால் அஷ்ட ஐஸ்வர்யங்களையும் பெற்ற மாதவராவின் மனைத்தக்க மங்கை நல்லாளாக அமைந்தவள் இரத்தனாபாய்!

இவர்கள் ஆண்டவனுக்குச் செய்த ஆராதனைகளின் பயனாய் - அடியார்களுக்குச் செய்த திருத்தொண்டின் பயனாய் - ஸ்ரீமந் நாராயணனின் அருளால் இத்தெய்வீகத் தம்பதியர்க்கு நாரத மஹா முனிவரின் அம்சமான - அழகுமிகும் புத்திரன் ஒருவன் மங்களகரமான சுபமுகூர்த்த வேளையில் அவதரித்தான்.

பெற்றோர்கள் குழந்தைக்கு ரகுநாதன் என்று நாமகரணம் செய்து மகிழ்ந்தனர்.

மழலை மொழி பேசும் பருவத்திலேயே ரகுநாதன் இசையில் நல்ல புலமை உள்ளவனாய்த் திகழ்ந்தான். கல்வி கேள்விகளிலும் அபாரத் திறமைப் பெற்று விளங்கினான். அவனைப் பெற்றோர்கள் கண்ணின் கருமணி போல் காத்து வளர்த்தனர்.

பெற்றோர்கள் வயோதிகப் பருவத்தை எய்துவதற்கும், ரகுநாதன் வாலிபப் பருவத்தை அடைவதற்கும் சரியாக இருந்தது!

ரகுநாதன் தொழில் செய்ய விருப்பங் கொண்டான். அந்தக் காலத்தில் அவ்வூரில் வட்டிக்கடை வியாபாரம் நல்ல லாபமுள்ள

தொழிலாக இருந்து வந்தது. அந்த தொழிலில் ஈடுபட எண்ணங் கொண்டான் ரகுநாதன்.

செல்லக் குழந்தையின் சொல்லுக்கு மறுபேச்சு பேசும் நிலையில் இல்லை மாதவராவ்! மகனுக்கு மிகப்பெரிய லேவா தேவிக் கடை ஒன்றை வைத்துக் கொடுத்தார்.

வியாபார நோக்கம் கொண்ட ரகுநாதனுக்கு சங்கீதத்தில் இருந்த நாட்டம் குறைந்தது. பிஞ்சு வயதினிலே நெஞ்சு நெகிழும் வண்ணம் நாம சங்கீர்த்தனம் செய்தவன், வாலிப பருவத்தில் பணத்திற்கு அடிமையானான்.

வட்டி வட்டி என்று சர்வ சதா காலமும் வாழ்ந்தவன் பகவானின் பக்தனாகவில்லை; பணப்பித்தனானான். வியாபாரம்தான் உலகம் என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

வியாபாரத்தில் உற்சாகத்துடன் இறங்கிய ரகுநாதனுக்குத் திருமணம் செய்யக் கருதினர் பெற்றோர்கள்! மாதவராவ் தமக்கு மிகவும் வேண்டிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த லக்ஷ்மிபாய் என்னும் சௌந்தரியவதியான பெண்ணை மணம் செய்து வைத்தார்.

இல்லறத்தில் இன்புற்று வாழ்ந்த ரகுநாதன் வியாபாரத்திலும் ஈடு இணையற்ற புகழ்பெற்று விளங்கினான். வியாபாரம் பெருகப் பெருக, வட்டிப் பணம் சேரச் சேர ரகுநாதனின் குணமும் மாறத் தொடங்கியது!

நாளுக்கு நாள் ரகுநாதனிடம் பணம் பெருகியது. அவன் மனம் சுருங்கியது. பக்தி குறைந்தது; பாபம் பெருகியது; ஆசை பேராசையானது!

மக்களிடமிருந்து சற்றும் ஈவிரக்கமின்றி ஒன்றுக்கிரண்டு வட்டி வாங்கத் தொடங்கினான் ரகுநாதன்!

தர்னதர்மங்களைச் செய்து நல்லவர் என்று பெயர் பெற்ற மாதவராவின் மகன் ரகுநாதன் கஞ்சன், கொடுமைக்காரன், ஈவு இரக்கம் அற்றவன் என்ற பெயர்களைப் பெற்றான்.

ரகுநாதனின் போக்கைக் கண்டு அவரது மனைவி லக்ஷ்மி மனம் வருந்தினாள். பெற்றோர்கள் தாங்கொண்ணாத் துயர் உற்றார்கள்.

ரகுநாதனுக்கும், லக்ஷ்மிபாய்க்கும் ஒரு பெண் குழந்தைப் பிறந்தது. அக்குழந்தைக்கு

ருக்மணிபாய் என்று தாயாரின் திருநாமத் தையே சூட்டினர்.

இவ்வாறு காலம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. ரகுநாதனின் வாழ்க்கையில் எவ்வித மாற்ற மும் ஏற்படவில்லை. அவனது பெற்றோர்கள் ஓரளவு சேர்த்து வைத்திருந்த பணம் வட்டிக் கடை வியாபாரத்தால் மலைபோல் குவிந்தது.

அத்தனைப் பணம் சேர்ந்தும், மேலும் மேலும் மக்களிடம் வட்டி வாங்குவதிலேயே இருந்தான் ரகுநாதன். இதனால் அவ்வூரில் உள்ளோர் ரகுநாதனைத் தூற்றினர். அவர்களது தூற்றுதலை ஒரு பொருட்டாக எண்ண வில்லை. அவனது எண்ணமெல்லாம் மற்றவரைக் கசக்கிப் பிழிந்து சொத்தைப் பறிப்பதிலேயே இருந்தது!

கலியுகத்தில் பக்தியைப் பரப்பும் சங்கீத மூர்த்தியாக விளங்க வேண்டிய ரகுநாதன், வட்டிக் கடை வியாபாரியாக பணம் என்னும் படுகுழியில் விழுந்து கிடந்தான். அவனைக் கரையேற்றி ஆட்கொண்டருளத் திருவுள்ளம் கொண்டார் ஸ்ரீமந் நாராயணன்!

ஸ்ரீமந் நாராயணன் வயது முதிர்ந்த அந்தணராகத் திருக்கோலம் பூண்டார். கொண்ட கோலத்திற்கு ஏற்ப அலங்கார வடிவுடன் விளங்கினார் பெருமான்!

திருநெற்றியிலே கோபிகா சந்தனம், திருமேனியிலே துளசி மணிமாலை, நடப்ப தற்கு உதவியாக கையிலே ஊன்றுகோல்!

இப்படியாக ஒரு மாயக் கோலத்தைத் தாங்கிய மதுகுதனன் தொண்டுக் கிழவனாகத் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடக்க முடியாத நிலையில் ரகுநாதனின் வீட்டை வந்தடைந் தான்.

ரகுநாதன் தனது வீட்டின் அகன்ற பெரிய திண்ணையில் போடப்பட்டிருந்த திண்டு மீது சாய்ந்துகொண்டு கணக்கு வழக்குகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பரிதாபமாக வந்த பகவான் அவனது அருகில் வந்து அமர்ந்தார்.

ஏழ்மை நிலையில் வந்த பிராமணனைக் கண்டதும் ரகுநாதனுக்கு வெறுப்பு மேலிட் டது. விடிந்ததும் விடியாததுமாக இப்படி யொரு வறுமையான ஆசாமி வீடு தேடி வந்தது கண்டு வயிற்றெரிச்சல் மிகக் கொண்டான்.

“பெரியவரே! உமக்கு என்ன வேண் டும்...? விஷயத்தைச் சீக்கிரம் சொல்லும்.

காலை வேளையில் ஏதேனும் வம்பு செய்து என்னுடைய இந்த பிழைப்பை கெடுத்து விடாதீர்.”

அகில லோகங்களையும் சின்னஞ்சிறிய செம்பவள வாயில் அடக்கிக் கொண்ட நீலமேக சியாமள மாயக் கண்ணன், பல்லில்லாத கிழவனைப்போல பொக்கை வாய் திறந்து சிரித்தார். தமது மடி சஞ்சியை அவிழ்த்தார். எலுமிச்சம் பழம் ஒன்றை எடுத்தார். ரகுநாதன் கையில் கொடுத்தார்.

“சதமானம் பவதி சதாய புருஷ : சதேந்திரிச ஆயுஷ்யே வேதத்தீரிய பிரதிஷ்டதி”

என்று பஞ்சாதி சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

அதைக் கேட்டதும் கடுமையான கோபம் பொங்க ரகுநாதன், “சுவாமி! நிறுத்தும் உமது பஞ்சாதியை! எனக்கு இதெல்லாம் கேட்க நேரமில்லை. மடிசஞ்சியை அவிழ்த்தபோது ஏதோ அடமானம் வைக்க மாணிக்க கல்லை எடுப்பீர் என்று எதிர்பார்த்தேன். நீர் என்னிடமே யாசகத்தை ஆரம்பித்துவிட்டீர். சரி சரி போய் வாறும்” என்றான்.

ரகுநாதனின் கோபத்தைக் கண்டு கிழவர் குழையத் தொடங்கினார்.

“இந்த வேமன்னபுரியில் உம்மைப் பற்றி எப்படி எல்லாம் பேசுகிறார்கள் தெரியுமா? குபேரனே உம்மிடம்தான் குடியிருக் கிறானாம். ஏழைகளுக்கு வாரிக் கொடுப்பதில் நீர் வள்ளலாக இருக்கிறீராம். அதனால்தான் உம்மிடம் சிறு உதவி எதிர்பார்த்து வந்தேன்.

இந்த ஏழைக்கு ஓர் குமாரன் இருக்கிறான். நான் கண்ணை மூடுமுன் அவனுக்கு ஒரு கல்யாணத்தைச் செய்து வைக்க ஆசைப்படு கிறேன். அதனால் மகாப்பிரபுவான தாங்கள் இந்த ஏழை மீது மனம் இரங்கி ஒரு ஆயிரம் வராகன் தானமாகக் கொடுத்தல் வேண்டும். கோடி புண்ணியம் உண்டாகும்.”

ரகுநாதனுக்கு ஏற்பட்ட கோபத்திற்கு அளவே இல்லை. கண்களை உருட்டினான். புருவத்தை உயர்த்தினான். தனது எதிரிலிருந்த கணக்குவழக்கு நூல்களை நிலத்தில் பல தடவை ஓங்கி அடித்தான். பற்களை நறநறவென்று கடித்தான்.

“ஏனய்யா! நான் என்ன அன்னச் சத்திரமா நடத்துகிறேன். நான் ஏதோ லேவாதேவிக் கடை வைத்து சொற்ப லாபத்துடன் அரை வயிற்றுக் கஞ்சி குடித்து வருகிறேன். அது

புரியாமல் நீ என்னிடம் தானம் கேட்க வந்துவிட்டாய். முதல் வேலையாக இந்த இடத்தைக் காலி செய்யும்."

எம்பெருமான் அந்த இடத்தைவிட்டு அசைவதாக இல்லை!

ரகுநாதனின் எண்ணத்தை மாற்ற அரிச்சந்திரனைப் பற்றி சொன்னார். சிபியைப் பற்றியும், கர்ணனைப் பற்றியும் கதை கதையாகச் சொன்னார். தர்மத்தைப் பற்றியும், நீதியைப் பற்றியும் அடுக்கடுக்காய்ச் சொன்னார். பலவாறு கெஞ்சினார். எப்படியெல்லாமோ நீதிபோதனைகளைச் சொன்னார். அத்தனையும் விழலுக்கு இறைத்த நீர் போலானது.

ரகுநாதன் பொறுமை இழந்தான். பகவானைப் பிடித்துக் கீழே தள்ளினான். பகவான் கீழே விழுபவர் போல் பாசாங்கு செய்து ரகுநாதனைத் தம்மோடு சேர்த்து கட்டிக் கொண்டார்.

இருவரும் திண்ணையில் விழுந்து புரண்டனர். ரகுநாதன் ஒருவாறு கிழவரது பிடியிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொண்டான்!

இனியும் இங்கிருந்தால் இந்தக் கிழவன் நம்மை ஏதாகிலும் செய்துவிடுவான் என்று பயந்து ரகுநாதன் கணக்கு வழக்கு புத்தகங்களை எடுத்துக் கொண்டு மனைவியிடம் கூடச் சொல்லிக் கொள்ளாமல், தனது வட்டிக்கடைக்கு "தப்பித்தோம் பிழைத்தோம்" என்று ஒரே ஓட்டமாக ஓடினான்.

மாயா வினோதம் புரியும் மதுசூதனன் முகத்தில் மந்தஹாஸம் களிநடனம் புரிந்தது. ரகுநாதன் தெருவின் எல்லையைத் தாண்டி மறைந்ததும், பகவான் மெல்ல எழுந்தார். அன்னம்போல் அழகு நடை நடந்து வீட்டிற்குள் சென்றார்.

அந்தணர் வருவது கண்டு லக்ஷ்மி ஆனந்தம் மிக்க கொண்டு, விரைந்து சென்று அவரை நமஸ்கரித்து, வரவேற்று உபசரித்தாள்.

அந்தணர் தமது மாயத் தோற்றத்தை மறைத்து, பேரொளி பொங்கும் தெய்வீகத் தோற்றத்தை ஒரு கணம் அவளது ஞானக் கண்களுக்கு புலப்படுமாறு செய்தார்.

லக்ஷ்மிக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. பன்முறை நிலம்

கிடந்து சேவித்தாள். அவளது தண்கள் ஆனந்த நீரை பொழிந்தன.

எம்பெருமான் அகமும் முகமும் மலர, "தீர்க்க சுமங்கலீ பவா! மங்களாநி பவந்து!" என்று அநுக்கிரஹம் செய்தார்.

லக்ஷ்மிபாய் பகவானை, பூஜை அறைக்குள் அழைத்துச் சென்று உயர்ந்த ஆசனத்தில் ஏளப் பண்ணி சோடச உபச்சாரங்களை முறையோடு செய்தாள்.

"சுவாமி! தேவரீருடைய சர்வமங்கள சொரூப தரிசனத்தால் இந்த எளியவள் பெரும் புண்ணியம் செய்தவளானாள். சுவாமிகள் இந்த எளியவளின் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளிய காரணம் என்னவோ?"

எம்பெருமான் லக்ஷ்மிபாயை மேலும் அநுக்கிரஹித்து, "அம்மணி! என்னுடைய ஒரே புத்திரனுக்கு விவாஹம் செய்து வைக்கக் கருதி உனது கணவரிடம் ஆயிரம் வராகன் யாசகம் கேட்டேன். அவர் சற்றும் ஈவு இரக்கம் இல்லாமல் என்னை அடித்து, உதைத்துக் கீழே தள்ளிவிட்டார்.

நல்ல வேளை உடலில் காயம் ஏதும் ஏற்படவில்லை. அம்மா! நீயாவது இந்த ஏழை மீது இரக்கம் கொண்டு என் குலம் விளங்க ஏதாவது தானம் செய்வாயாக" என்று பரிதாபத்துடன் கேட்டார்.

ரகுநாதனின் மனைவியின் மனம் பனிப் போல் உருகியது. அவள் கண்களில் கண்ணீர் பெருகியது.

"சுவாமி! இப்போது இந்த எளியவளிடம் கொடுப்பதற்கு பணம் இல்லை. நான் அணிந்திருக்கும் இந்த வைர மூக்குத்தி மூவாயிரம் பொன் பெறும். இதனை விற்பால் உமக்கு எப்படியும் ஒரு கணிசமான தொகை கிடைக்கும். அதை எடுத்துக் கொண்டு உமது நகரத்திற்குச் சென்று மகனின் விவாஹத்தைப் பூர்த்தி செய்யவும்."

லக்ஷ்மிபாய் பகவானிடமிருந்து எவ்வித பதிலையும் எதிர்பார்க்காமல் மளமளவென்று மூக்குத்தியைக் கழற்றிக் கொடுத்தாள்.

பச்சை வண்ணப் பெருமான் தமது பக்தை இச்சையோடு அளித்த மூக்குத்தியை வாங்கிக் கண்களிலே ஒற்றிக் கொண்டு மடி சஞ்சியிலே வைத்துக் கட்டிக் கொண்டார்.

"அம்மணி! உனக்குச் சகல செளபாக்கியங்களும் ஏற்படும். சர்வா பீஷ்ட சித்திரஸ்து" என்று அநுக்கிரஹம் செய்து வெளியே எழுந்தருளினார் பகவான்!

மாதவன் தம்மை அடுத்த வேஷத்திற்குத் தயார் செய்து கொண்டான்.

திருமுடியில் வைரக் குல்லா அணிந்தார். குல்லாவின் கீழே அழகான கருளேறிய கருங்கூந்தல் அணி செய்தது. ஜமந்தகமணி போன்ற பிரகாசம் பொருந்திய மகர குண்டலங்கள் திருச் செவிகளில் பிரகாசித்தன. வெண்பட்டு வஸ்திரம் பொன்னான மேனியை அலங்கரித்தன.

நவரத்தின மணி மாலைகள் கழுத்திலே திகழ்ந்தன. நீண்ட அழகிய விரல்களில் நவரத்தின கற்கள் பதித்த வைரமணி மோதிரங்கள் ஒளி வீசின. சுகந்த பரிமள ஜவ்வாது வாசனை திருமேனியிலே வீசிக் கொண்டிருந்தது.

இத்தகைய அலங்காரம் பொங்க ஒரு வைர வியாபாரியைப் போல் காட்சியளித்தார் பகவான்! நேராக ரகுநாதனின் கடைக்கு விரைந்தார்!

வட்டிக் கடையில் ரகுநாதன் காலையில் நடந்த சம்பவத்தை நினைத்துக் கவலையோடு உட்கார்ந்து இருந்தான்.

அது சமயம் தனது கடையை நோக்கி ஒரு நவரத்தின வியாபாரி வருவது கண்டு, வேகமாக எழுந்து வெளியே ஓடிவந்து, அவரை வணங்கி வரவேற்றான். உயர்ந்த ஆசனத்தில் எழுந்தருளச் செய்து அவரது எதிரில் கைகட்டி பவ்யமாக நின்றான்.

"மகாப் பிரபுவே! எமது கடையை நாடி, தாங்கள் பெரிய வியாபாரம் செய்ய வந்திருக்கிறீர்கள் என்று எண்ணுகிறேன்."

"இந்த ஊரில் உமது லேவாதேவிக் கடை மிகவும் பிரபலமானது என்று கேள்விபட்டுத் தான் வந்தேன். என்னிடம் ஒரு உயர்ந்த மூக்குத்தி உள்ளது. அதற்குப் பணம் பெற்றுப் போகவே வந்துள்ளேன்" என்று திருவாய் மலர்ந்த ஸ்ரீமந் நாராயணன் தம்மிடம் உள்ள மூக்குத்தியை ரகுநாதனிடம் கொடுத்தார்.

மூக்குத்தியைக் கையில் வாங்கிப் பார்த்த ரகுநாதன் ஒரு கணம் மூச்சே திணறிப் போனான். அவனால் எதைப் பற்றியும் சிந்தித்துப் பார்க்க முடியவில்லை! தன்னு

டைய மனைவிக்குத் தாம் வாங்கிக் கொடுத்த மூக்குத்திப் போலவே இருக்கிறதே என்று யோசித்தான். இருந்தாலும் வந்திருக்கும் கோடஸ்வரரிடம் துணிந்துக் கேட்க மனமில்லாமல் தயங்கினான்.

பொன்னை எடை போட்டுப் பார்ப்பதற்கு முன்னால் வந்திருப்பவரை இன்னார் என்று எடைபோட வேண்டும் என்பதற்காக, "ஐயா! நீங்கள் நினைப்பதுபோல் இந்த மூக்குத்தி ஒன்றும் அவ்வளவு விலை உயர்ந்தது அல்ல; சுமார் ஆயிரம் பொன் பெறலாம்" என்றான்.

அனந்தனுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. கோபத்தால் முகம் சிவந்தவர்போல் ரகுநாதனை நோக்கி, "நீர் சரியான கொள்ளை லாபம் அடிக்கும் வியாபாரியாக இருப்பீர்போல் தெரிகிறது! மூவாயிரம் பெறும் மூக்குத்திக்கு நாக்கூசாமல் ஆயிரம் என்று நவின்னீரே! நன்றாக உள்ளது உமது வியாபாரம்!" என்றார்.

"கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள். ஆயிரம் பொன் என்றால் மூக்குத்தியைக் கொடும். இல்லையேல் இடத்தை காலி செய்யும். நான் கண்டிப்பான கறார்ப் பேர்வழி."

"நன்று! நேரம் காலம் பார்க்க எனக்கு நேரம் இல்லை. அவசரத்திற்கு என்ன செய்வது. ஆயிரத்தையாவது எடும்" என்றார் பகவான் பவ்வியமாக!

கோபம் மூக்குக்கு மேல் வர, மூக்குத்திக்கு மூவாயிரம் கேட்டவர் மூச்சு விடுவதற்கு முன் ஆயிரத்தையாவது கொடும் என்று அவசரமாகக் கேட்பதை எண்ணிப் பார்த்ததும் ரகுநாதனுக்குப் பகவான் மீது ஏற்பட்ட சந்தேகம் மேலும் ஊர்ஜிதமானது.

"மகாப் பிரபுவே! எனக்காக சற்று நேரம் இங்கேயே இருங்கள். நான் எனது இல்லத்திற்குச் சென்று பொன் கொண்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லிய ரகுநாதன் ஒரே ஓட்டமாக வீட்டிற்கு ஓடினான்.

பகவான் ரகுநாதனைப் பார்த்துப் புன்னகைப் புரிந்தார்.

மின்னல் வேகத்தில் வீட்டிற்குள் வந்த ரகுநாதன் புயலாக மாறினான். "லக்ஷ்மி! லக்ஷ்மி!" என்று கத்தினான்.

அடுப்படியில் வேலையாக இருந்த லக்ஷ்மி கணவனின் குரலைக் கேட்டு, என்னவோ ஏதோ என்று அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தாள்!

“என்னங்க! என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டாள்.

“உன்னுடைய மூக்குத்தியைக் கொண்டு வா பார்க்கலாம்” என்று கேட்டான் ரகுநாதன்!

அரவம் தீண்டினாற்போல் ஒருகணம் துணுக்குற்ற இல்லத்தரசி தன்னை ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டாள்.

“மூக்குத்தியைக் கழட்டி சுவாமி அறையில் வைத்திருக்கிறேன். இதோ எடுத்துக் கொண்டு வருகிறேன்” என்று சொல்லியவாறு சுவாமி அறைக்குள் விரைந்தாள்!

லக்ஷ்மியின் உடல் வியர்த்தது. தான் அந்தணனுக்கு தானம் கொடுத்த விஷயம் இவருக்கு எப்படியோ தெரிந்துவிட்டது. அதனால்தான் தன்னை வந்து இப்படி சோதிக்கிறார் என்று எண்ணினாள் லக்ஷ்மி! பகவானைத் தியானித்தாள்.

“ஆபத் பாந்தவா! அனாத ரக்ஷகா! அன்று இதய கமலவாசா என்று பாஞ்சாலி கதறி அழைத்தபோது அவளது மானத்தைக் காக்க அக்கணமே எழுந்தருளி வஸ்திரம் வழங்கிய ஸ்ரீ வஸ்தா! இப்பொழுது இந்த அபலையைக் காப்பாற்றுவாயாக!

உன்னையே நம்பி நாளெல்லாம் உனது நாமத்தையே ஜபிக்கும் இந்த பக்தைக்குப் பேரருள் பாலிப்பாய்! பிரகலாதனின் பக்திக்குக் கட்டுப்பட்டுத் தூணிலிருந்து வெளிப்பட்ட தர்ம பிரபுவே! இந்த எளியவனைக் காக்க எழுந்தருளுவாய்” என்று பகவானைப் பிரார்த்தித்தாள்.

லக்ஷ்மியின் அபயக் குரலுக்கு அருள் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்ட தீனதயாபரன், பளிச்சிடும் ஜெகஜோதியான மூக்குத்தி ஒன்றை அவளது கைகளில் தங்கச் செய்தார்.

லக்ஷ்மி ஆனந்தக் கண்ணீர் மல்க, மூக்குத் தியைக் கண்களிலே ஒற்றிக் கொண்டாள்.

“பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்கா! இந்தப் பக்தைக்கு அருளிய உன் கிருபா கடாக்ஷத்தை என்னென்பேன்!” என்று கூறியவாறு பூஜை அறையைவிட்டு வெளியே வந்து மூக்குத்தியைக் கணவரிடம் கொடுத்தாள்.

நகையைக் கையில் வாங்கிய ரகுநாதன் அதிசயித்தான். அவன் தனது வாழ்நாளில் இது பரியந்தம் இத்தனை சிரேஷ்டமான விலை மதிப்பிட முடியாத அதிஅற்புதமான

மூக்குத்தியைக் கண்டதில்லை என்றே எண்ணினான். இந்த மூக்குத்தியை, தான் ஒருபோதும் லக்ஷ்மிபாய்க்குச் செய்து கொடுத்திருக்க முடியாது என்று தீர்மானமாக நம்பினான்.

ரகுநாதன் உள்ளத்தில் இனம் தெரியாத ஒரு குழப்பம் ஏற்பட்டது. ஒருவித மாயை அவன் மனதை மறைத்தது. அவன் உடல் வியர்த்தது. சித்தப் பிரமை பிடித்தவன்போல் மனம் மாறினான் ரகுநாதன்.

“லக்ஷ்மி! இந்த மூக்குத்தி நான் உனக்கு வாங்கிக் கொடுத்தது அல்ல, இது உனக்கு எப்படிக்கிடைத்தது?” என்று படபடப்புடன் கேட்டான்.

கணவனின் படபடப்பின் பொருளைப் புரிந்துகொண்ட லக்ஷ்மி, “சுவாமி! என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். இனியும் உங்களிடம் உண்மையை மறைக்க இந்த எளியவள் விரும்பவில்லை. இன்று காலை, தாங்கள் கடைக்குச் சென்ற சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் வயது முதிர்ந்த பிராமணர் ஒருவர் என்னிடம் வந்தார். தம்முடைய மகனுக்கு விவாஹம் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லி ஆயிரம் வராகன் இனாமாக வேண்டும் என்று கேட்டார்.

அந்தணர் மீது இரக்கம் கொண்டு என்னுடைய மூக்குத்தியைக் கழட்டித் தானமாகக் கொடுத்தேன். இந்த விஷயம் தங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது என்றுதான் புரியவில்லை! நீங்கள் வந்து மூக்குத்தியைக் கேட்டதும் நான் பூஜை அறைக்குள் சென்று பகவானைப் பிரார்த்தித்தேன். அவர் எனக்கு இதனை அளித்தார்” என்று கூறினாள்.

ரகுநாதனின் மனதில் புத்தொளி பிறந்தது! மாயா உலகில் மதிமயங்கி கிடந்த அந்த பேராசைக்காரனின் உள்ளத்தில் பேரானந்தம் பிறந்தது! அவன் உள்ளத்தில் அஞ்ஞான இருள் விலகியது. ஞான தீபம் அவன் கண்களில் தெரிந்தது. மனைவியின் இரு கரங்களையும் பற்றிக் கண்களிலே ஒற்றிக் கொண்டான்.

ரகுநாதன், தனது மனைவியிடம் காலை யில் வயோதிகப் பிராமணர் வந்தது முதல் தனது கடையில் ரத்தின வியாபாரி மூக்குத்தியைக் கொடுத்தது வரைக்கும் நடந்த அத்தனை விருத்தாந்தங்களையும் ஒன்று விடாமல் சொன்னான்.

லக்ஷ்மியின் உடல் புளங்கம் போர்த்தது. அவள் கணவனை நமஸ்கரித்தாள். ரகுநாதன் அவளைத் தூக்கி நிறுத்தினான். அவனது கண்களும் குளமாயின.

“லக்ஷ்மி! நீ மிகப் பெரிய தவத்தைச் செய்தவள். இல்லையென்றால் பரந்தாமன் உனக்கு மட்டும் நேரில் வந்து அருள் செய்வாரா?

அந்தணராக வந்தவரை அனாதரக்ஷகன் என்று அறிய இயலாது போனேனே. வயோதிகராக வந்த பகவான் தான் இப்பொழுது நமது கடையில் வியாபாரியாக வும் வந்து எழுந்தருளியிருக்கிறார்” என்று கூறியவாறு ரகுநாதன் கடைக்கு ஓடினான். லக்ஷ்மிபாய் ஒன்றும் தோன்றாமல் திகைத்துப் போய் நின்றாள்.

கடைக்கு வந்தான் ரகுநாதன். அங்கே வியாபாரி இல்லை. மூக்குத்தி மட்டும் தான் இருந்தது! சிலையாக நின்றான் ரகுநாதன்!

வட்டிக் கடையிலே வண்ண ஜோதிப் பிரகாசம்! துளசியின் சுகந்த பரிமள வாசனையின் தெய்வீக மணம்!

ரகுநாதன் உடல் சிலிர்க்க - உள்ளம் உருக ‘தடால்’ என்று நிலத்தில் வீழ்ந்தான். மீண்டும் எழுந்தான். அவனது நா குழறியது. கண்கள் தாரை தாரையாக நீரைப் பொழிந்தன. அன்று கண்ணப்பர் குடுமித் தேவரைக் கட்டிக் கொண்டு கதறினாற்போல் இன்று ரகுநாதன் மூக்குத்தியைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு குழந்தையைப் போல் கதறிக் கதறி அழுதான்.

பணம் பணம் என்று அல்லலும் பகலும் ஆலாய்ப் பறந்தவன் அனந்தனின் திருவடிக் கமலங்களில் தஞ்சமானான்.

வட்டிக் கடை லாபத்தால், கட்டழகுப் பரந்தாமனைப் பற்றிய சிந்தனையே இல்லாமல் சிற்றின்பத்தில் சஞ்சாரம் செய்தவன், அனந்தனின் ஆனந்தம் பொங்கும் ஆயிரம் கோடி நாமங்களைச் சொல்லிச் சொல்லி, சிந்தை குளிர்ந்து பேரின்பத்தில் மூழ்கினான்.

“அனந்தா! அச்சுதா! மணிவண்ணா!” என்று கதறினான்; கண்ணீர் வடித்தான், நிலமதில் வீழ்ந்து வீழ்ந்து பணிந்தான்!

ரகுநாதன் என்ற வட்டிக்கடை வியாபாரி ஸ்ரீ ரகுநாதர் என்ற வைஷ்ணவ தாஸனானார்.

ஸ்ரீ ரகுநாதர் மூவடி அளந்த மாயவனின் சேவடிகளில் ச்ரணாகதி என்று சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்தார். தர்மத்துக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்தார். தமக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழ வேண்டிய நல்ல நெறியை உணர்ந்தார். அனந்தனைப் பாடிடும் அன்பு அடியார்களுள் ஒருவரானார்.

கடையைக் கூடச் சாத்தாமல், ஸ்ரீ ரகுநாதர் மனைவியைக் காண்பதற்காக வீட்டிற்கு ஓடினார்.

கணவனது வருகையை வழிமேல் விழி வைத்துப் பார்த்து நின்ற லக்ஷ்மி ஓடிவரும் கணவனின் முகத்தில் அபரிதமான ஓர் சோபையைக் கண்டாள். அவரது பார்வையிலே அருள் நிறைந்திருக்கக் கண்டாள். முகத்திலே திவ்ய தேஜஸ் ஒளிவீசக் கண்டாள்!

“நாதா! நானிலம் போற்றும் நாயகனைக் கண்டார்களா? திவ்ய தரிசனத்தைச் சேவித்தீர்களா?” ஆவலோடு கேட்டாள் லக்ஷ்மி!

“தேடினால் கிடைப்பானா அவன்? என்னை நாடி வந்தபோது நான் நெஞ்சு நிமிர்ந்து நின்றேனே. இப்பொழுது உடல் கூனிக் குறுகி அவனைக் காணத் துடிக்கிறேன். அவன் என் கண்களுக்கு அப்பால் வெகு தூரத்திற்கு எங்கேயோ போய்விட்டானே!

இந்த பாவியின் கண்களுக்கு அந்த கமலக் கண்ணன் இனிமேல் எப்படி அருட்காக்ஷி தருவார்! அநியாய வட்டி வாங்கி ஏழை எளியவர்களை வஞ்சித்து வளமோடு வாழ்ந்த இந்த மகா பாவியின் கண்களுக்கு அந்த மகாப் பிரபு எப்படி அகப்படுவார்?

பொன்னாசையும், மண்ணாசையும் பிடித்து அலைந்த இந்த பேராசைக்காரனுக்கு அந்த மோகனரூபனின் தரிசனம் கிட்டவா போகிறது? அவன் உன்னைப் போன்ற ஞான பக்தர்களின் கண்களுக்குத்தான் புலப்படுவானே அன்றி என் போன்ற அஞ்ஞானிகளுக்கு ஒருபோதும் தென்படமாட்டான்.

லக்ஷ்மி! நீ பெரும் பாக்கியசாலி! இன்றோடு நான் என் பேராசைகளை விட்டொழித்தேன். அதர்மத்தை அறவே மறந்தேன். சேர்த்து வைத்தப் பொன்னையும் பொருளையும் பரமனடியார்களுக்குத் தானமாக வாரி வாரிக் கொடுக்கப் போகிறேன்.

ஊரார் மத்தியிலே தூற்றும்படியாக வாழ்ந்து வந்த நான், ஊரார் போற்றும்

படியான பரம பக்தனாக மாறப் போகிறேன். பகவத் கைங்கரியத்தில் என்னை முழுக்க முழுக்க அர்ப்பணிக்கப் போகிறேன்" என்றெல்லாம் பலவாறு கதறினான்; கண்ணீர் மல்கினான்.

பக்திப் பெருமிதம் பொங்க, "ஓம் நமோ நாராயணா" என்று கூறிக் கொண்டு பூஜை அறைக்குள் சென்று பகவானைப் பிரார்த்தித்த வாறு உட்கார்ந்தார் ஸ்ரீ ரகுநாதர்.

கணவனைத் தடுத்தாட் கொண்டு மனதை மாற்றிய பகவானின் கருணையை எண்ணி எண்ணி லக்ஷ்மி அகமும் முகமும் மலர்ந்தாள்.

ஸ்ரீ ரகுநாதரின் வட்டிக் கடை, தர்மத்தின் கோயிலானது. ஏழைகளின் கண்ணீர் கதை படித்த கடை கண்ணனின் புகழ் பாடும் பஜனைக் கூடமானது!

ஸ்ரீ ரகுநாதரின் மனமாற்றம் கண்டு ஊரே வியந்தது! ஸ்ரீ ரகுநாதர், வீட்டிலும் கடையிலும் வருவோர்க்கெல்லாம் பொன்னும் பொருளும் தானமாக வாரி வாரிக் கொடுத்தார்.

ஸ்ரீ ரகுநாதர் திருக்கோயில் திருப்பணி களுக்கு செல்வத்தை வாரி வழங்கினார்.

கோயில்களில் திருக்குளங்களை வெட்டினார். வேத பாடசாலைகளைக் கட்டினார். தங்கு விடுதிகள் பலவற்றை அமைத்துக் கொடுத்தார்.

ஆங்காங்கே சத்சங்கங்களை நிறுவி பகவத் விஷயங்களைப் பரப்புவதற்குப் பெரும் பிரயத்தனங்களைச் செய்தார். உபந்நியாசங்கள் நடத்துவதற்காகப் பெரும் சபா மண்டபங்களைக் கட்டினார்.

பண்டரிபுரத்தில் நாத பிரம்ம மடம் ஒன்றை ஸ்தாபனம் செய்தார். அநுதினமும் அம்மடத்திலே நாம சங்கீர்த்தனங்களும், பிரவசனங்களும் நடந்துகொண்டே இருப்பதற்கான நல்ல ஏற்பாடுகளையும் செய்தார்.

ஸ்ரீ ரகுநாதரை மக்கள் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர்; போற்றிப் புகழ்ந்தனர்; ஏற்றித் தொழுதனர்.

மக்களுக்கு ஸ்ரீ ரகுநாதர் மீது பக்தியும், விசுவாசமும், நம்பிக்கையும், மரியாதையும் மேலும் மேலும் பெருகியது.

வட்டிக் கடையே சொர்க்கலோகம் என்று எண்ணியிருந்த ஸ்ரீ ரகுநாதர், பண்டரிநாதர்

திருக்கோவிலை வாசஸ்தலமாகக் கொண்டார்.

வட்டிப் பணத்தை எண்ணிய விரல்கள், துளசி மணி மாலையை உருட்டின. பணம் பணம் என்று பறந்தவன் தினம் தினம் நாராயணன் நாமத்தையே பேச்சாகவும், மூச்சாகவும் கொண்டார்.

இளமை முதற்கொண்டே சங்கீத ஞானம் பெற்றிருந்த ஸ்ரீ ரகுநாதர், இப்பொழுது சங்கீத மேதையாகிவிட்டார். இசை இன்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கி மிதந்தார்.

பண்டரிநாதர் மீது கானாமிர்த சுலோகங்களை பாடி பரவசமுற்றார். தானத்தால் மக்களைக் கவர்ந்த ஸ்ரீ ரகுநாதர் தனது கானத்தால் ஆண்டவனையும், அவர் தம் அடியார்களையும் மெய்ம்மறக்கச் செய்தார்.

இப்படியாக நாட்கள் நகர்ந்தன. பகவத் கைங்கரியத்தில் தம்மை அர்ப்பணித்து வரும் இவ்வடியாருக்கு குடும்பத்தைப் பற்றி நினைக்கவே நேரமில்லாமல் போயிற்று!

அருமை மகள் ருக்மணி திருமணப் பருவத்தை அடைந்தும் அவளது விவாஹத்தைப் பற்றி, ஸ்ரீ ரகுநாதர் சற்றுக் கூடி விசனிக்கவில்லை! அவரது விசாரமெல்லாம் பகவத் கைங்கரியம் நன்றாக நடக்க வேண்டும் என்பதுதான்!

ஸ்ரீ ரகுநாதரின் நினைவெல்லாம் - கனவெல்லாம் - காணும் காட்சியெல்லாம் - பேச்செல்லாம் - மூச்செல்லாம் அந்தப் பண்டரிநாதனின் பனி மலர்ப் பாதங்களிலேயே பதிந்து இருந்தன.

பண்டரிநாதர், முன்போல் தொண்டுக் கிழவராக வந்து தமது தொண்டரை ஆட்கொண்டருளத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ரகுநாதர் சிப்ளாக் கட்டையும் கையுமாக, தம்மை மறந்து நாம சங்கீர்த்தனம் செய்து கொண்டிருந்தார். பகவான் அந்தணராக அவர் எதிரிலே வந்தார். அந்தணரைக் கண்ட ஸ்ரீ ரகுநாதர் நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

"சுவாமி! வாருங்கள்" என்று கூறி அவரை வரவேற்றார் ரகுநாதர்!

"பக்தரே! இப்படி அல்லும் பகலும் கடமையை மறந்து பகவானையே சரணம் என்று பற்றிக்கொண்டு காலத்தைக் கடத்த

லாமா! உமது மனைவியையும், வயது வந்த மகளையும் கவனிக்க வேண்டாமா? விவாஹத்துக்கு வந்துவிட்ட பெண்ணை இன்னும் வீட்டில் வைத்துக் கொண்டிருந்தால் எப்படி?" என்று கேட்டார் பகவான்!

ஸ்ரீ ரகுநாதர் சிரித்தவாறு, "சுவாமி! அடியேனுக்கு அதைப் பற்றியெல்லாம் எதற்கு வீண் விசாரம்! எல்லாம் அவன் செயல் என்று அவனது பாத கமலங்களையே சரணம் என்று கிடக்கிறேன். அவன் பார்த்து அவருக்கு மணம் முடித்து வைப்பான்" என்றார்.

"அப்படியென்றால் நான் ஒரு யோசனை கூறுகிறேன். அடுத்துள்ள கிஷ்கிந்தாபுரி என்னும் திருத்தலத்தில், எனக்கு மிகவும் நெருங்கிய நண்பனின் மகன் திருமணத்துக்குத் தயாராக இருக்கிறான்.

அவனும், உன் மகளைப் போன்ற அழகு மிக்கவன். சொல்லப் போனால் இருவரும் சகல பொருத்தங்களும் நன்றாக அமைந்திருக்கும் என்றே தோன்றுகிறது. உமக்குச் சம்மதம் என்றால் நானே பிள்ளை வீட்டாரை நேரில் பார்த்துப் பேசி, இந்தக் கல்யாணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறேன்."

"உங்கள் சித்தம் எந்தன் பாக்கியம். தெய்வம் மனுஷருபேணா என்பது உண்மையே! உங்கள் உருவில் அந்த பாண்டுரங்களே எழுந்தருளி, என் மகள் கல்யாணத்தை நடத்தி வைக்கும்போது அடியவன் நான் சொல்ல என்ன இருக்கிறது. நடப்பதெல்லாம் நாராயணன் செயல்."

ஸ்ரீ ரகுநாதரின் திடமான தெய்வ பக்தியைக் கண்டு பகவான் பெருமிதம் பொங்கினார். ஸ்ரீ ரகுநாதரின் பூரண சரணாகதியைக் கண்டு பெருமான் மேலும் பூரித்தார். ஸ்ரீ ரகுநாதனுக்குத் திருவருள் புரிந்து பெருமான் கிஷ்கிந்தாபுரிக்கு எழுந்தருளினார்.

எம்பெருமான் கிஷ்கிந்தாபுரியை அடைந்தார். கேசவராவ் என்ற செல்வந்தரைக் கண்டார். கேசவராவ் பகவானை முகமன் கூறி வரவேற்றார். பகவான் கேசவராவிடம் பேச்சை தொடர்ந்தார்.

"உங்கள் நாமம் கேசவன் என்பதனை யாம் அறிவோம். எமக்கும் அப்படி ஒரு நாமம் உண்டு. பண்டரிபுரம் எமது வாசஸ்தலம். தற்போது உமது குமாரனுக்குப் பெண் பேச வந்துள்ளோம்.

வேமன்னபுரியில் ஸ்ரீ ரகுநாதர் என்னும் பெயருடைய ஒரு பரமபக்தன் வாழ்கிறார். ஒரு காலத்தில் வட்டிக் கடை வைத்துக் கொள்ளை லாபம் சம்பாதித்து, அமோகமாக வாழ்ந்தவர், தற்சமயம் உஞ்சு விருத்தி எடுத்து ஜீவனம் பண்ணுகிறார். இப்பொழுது மக்கள் அம்மகானுபாவரை தர்மப்பிரபு என்று பாராட்டித் தெய்வமாக வணங்குகிறார்கள்.

அவருக்கு ஒரு பெண். பெயர் ருக்மணி. அழகும், குணமும் நிறைந்த நல்ல பெண்மணி! அந்த பெண் உமது குமாரனுக்குப் பொருத்தமான குணவதி! அவர்கள் குடும்பத்துக்கு நான் ரொம்பவும் வேண்டியவன். அதனால் இந்தக் கல்யாணத்தை நானே முன்நின்று நடத்தப் போகிறேன்.

நீங்கள் ஒரு பவுன் கூட செலவு செய்ய வேண்டாம். எல்லாம் நாங்களே பார்த்துக் கொள்கிறோம். இந்த கிஷ்கிந்தாபுரியில் அன்று கிருஷ்ணனுக்கும், ருக்மணிக்கும் கல்யாணம் நடந்தாற்போலவே ஜாம் ஜாம் என்று இவர்கள் கல்யாணத்தையும் நடத்தி விடுவோம்!"

இவ்வாறு கிருஷ்ண பகவான் பேசியதும், கேசவராவ் மதிமயங்கினார். எம்பெருமானின் வார்த்தைக்கு மறுவார்த்தை பேசவில்லை. நடப்பதெல்லாம் தெய்வ சங்கல்பம் என்று இவரும் மனதிலே கொண்டார்.

"சுவாமி! உங்கள் வார்த்தைகளில் எனக்கு நம்பிக்கை பிறந்துவிட்டது. இப்பொழுதே வேமன்னபுரிக்குச் சென்று, ஸ்ரீ ரகுநாதரைப் பார்த்து பேசுவோம்."

"அதற்கு அவசியமில்லை. நான்தான் அந்த பெண்ணின் கல்யாணத்தை நடத்தப் போகிறவன். எனக்கு அவள் சுலீகார புத்ரி மாதிரி. பெண்ணை நீங்கள் பார்க்க வேண்டிய அவசியமே கிடையாது."

"உங்கள் வார்த்தைகளில் எனக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டுவிட்டது. இன்றைக்கு நல்ல நாள். அதனால் இன்றைக்கே தாம்பூலம் மாற்றிக் கொள்ளலாமே."

"நானும் அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன்" என்று பகவான் திருவாய் மொழிந்ததும், கேசவராவ் நிச்சயதாம்பூலம் நடத்துவதற்கான ஏற்பாட்டைத் தொடங்கினார்.

அன்றைய தினமே நல்ல சுபயோக சுப முகூர்த்தத்தில் வேதப் பிராம்மணர்கள்

முன்னிலையில் கேசவனும், கேசவராவும் தாம்பூலம் மாற்றிக் கொண்டனர்.

பகவான் வேத பிராம்மணர்களுக்கு நிறைய பொன்னை தானமாக அளித்தார். அதைப் பார்த்து அனைவரும் அதிசயித்தனர்.

நிச்சயதாம்பூலத்துக்கே இத்தனை பவுளைச் செலவு செய்கிறார் என்றால் கல்யாணத்துக்கு எவ்வளவு பவுன் செலவு செய்வார் என்று எண்ணி அதிசயித்தனர்.

அன்றைய தினமே திருமணத்திற்கான முகூர்த்த நாளும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

அந்தணராக வந்த அனந்தன், கேசவ ராவிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வேமன்ன புரிக்குத் திரும்பினார். ஸ்ரீ ரகுநாதர் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளினார். ஸ்ரீ ரகுநாதர் பெருமானை முன்போல் வணங்கி வரவேற்றார்.

எம்பெருமான் ஸ்ரீ ரகுநாதனிடம், "ஸ்ரீ ரகுநாதா! உன் புத்திரி ருக்மணிக்கும், கிஷ்கிந்தாபுரியைச் சேர்ந்த கேசவராவ் குமாரனுக்கும் வருகிற முகூர்த்தத்தில் திருமணம் நடக்கப் போகிறது. அதனால் இப்பொழுதே ருக்மணியை அழைத்துக் கொண்ட கிஷ்கிந்தாபுரிக்குப் புறப்படுவோம்" என்றார்.

பகவான் திருமண ஏற்பாட்டைக் கவனிப்பதற்காக முன்கூட்டியே கிஷ்கிந்தா புரிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

ஸ்ரீ ரகுநாதர், லக்ஷ்மி, ருக்மணி மற்றும் உற்றார் உறவினர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு திருமணத்திற்குப் புறப்பட்டார்.

பக்த கோடிகள் நாம சங்கீர்த்தனத்தைத் தொடங்கினர். தம்பூரா, வீணை, ஜால்ரா, மிருதங்கம், சிப்ளா முதலிய இசைக் கருவிகளின் இன்னோசை பக்தர்களின் தேனிசையோடு கலந்து ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன.

பக்த கோடிகளின் முன்னால் ஸ்ரீ ரகுநாதரும், லக்ஷ்மியும், ருக்மணியும் மெய்ம்மறந்து தேனினும் இனிய தெவிட்டாத ராகத்துடன் தேவகானம் பொழிந்தனர். அவர்கள் துள்ளிக் குதித்து ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தனர்.

அவர்களது பாடலையும், ஆடலையும் பக்தியின் திறத்தையும் கண்டு பகவான் புளகாங்கிதம் அடைந்து ஆனந்தித்தார்.

காளிங்கன் மீது நடனம் புரிந்த நாயகன் தம்மை மறந்து ஆடவும் செய்தார்; பாடவும் செய்தார்; பரவசமுற்றவும் செய்தார்; அவர்களைப் பாராட்டவும் செய்தார்.

அனைவரும் கிஷ்கிந்தாபுரியை வந்தடைந்தனர். கேசவராவ் தனது சுற்றத்தாருடன் எல்லையிலேயே சம்பந்தி வீட்டுக்காரர்களை எதிர்கொண்டழைத்தார். அவர்களை வசதியான வீடுகளில் தங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்.

எம்பெருமானின் திருவருளால் கிஷ்கிந்தா புரி வைகுண்டம்போல் காட்சி அளித்தது.

மாவிலைத் தோரணங்களும், வண்ண அலங்காரங்களும், வாழைப் பந்தல்களும் ஆங்காங்கே எழிலோடு காணப்பட்டன.

பலவிதமான வாத்ய கானங்களும், பஜனை கோஷ்டிகளின் சங்கீத இசையும் ஒன்றாகக் கலந்து கிஷ்கிந்தாபுரியை இசை வெள்ளத்தில் மூழ்கி மிதக்கச் செய்தது.

மங்களம் பொங்கும் முகூர்த்த வேளையில், ஸ்ரீமந் நாராயணன் திருவருளால், ருக்மணி கல்யாணம் கிஷ்கிந்தாபுரி மக்களும், வேமன்னபுரி மக்களும் வியக்கும் வண்ணம் திருப்பதியில் ஸ்ரீனிவாஸனுக்கும், பத்மா வதிக்கும் திருமணம் நடந்தாற்போல் நடந்தேறின!

பகவான் அனைவர்க்கும் அருள் செய்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

ஸ்ரீ ரகுநாதர், தமது குமாரத்தியை அவளது புக்ககத்தில் சேர்த்துவிட்டு, தமது மனைவியுடனும், உற்றார் உறவினர்களுடனும், வேமன்னபுரிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

வேமன்னபுரியில் ஸ்ரீ ரகுநாதர், பண்டரி நாத பஜனையில் மூழ்கி இருந்தார்.

கணவனும் மனைவியும் ஆண்டவன் பஜனையிலும், அதிதி பூஜையிலும் ஈடுபட்டனர்.

ஒருசில நாட்களில் ஸ்ரீ ரகுநாதர் தமது மனைவி லக்ஷ்மிபாயுடன் புண்ணியக்ஷேத்ரங்களைத் தரிசித்து வரப் புறப்பட்டார்.

தெய்வீகத் தம்பதிகள், பத்ரிகாசிரமம், மதுரா, கோகுலம், பிருந்தாவனம், வாரணாசி போன்ற பற்பல புண்ணிய திருப்பதிகளைத் தரிசித்துக் கொண்டே, ஏழுமலையான் வாசம் புரியும் ஆனந்த விமானம் எழில் மேவும் திருப்பதி எனும் திருத்தலத்தை வந்தடைந்தனர்.

ஏற்றமிகு ஏழுமலையானைப் பக்தர்கள் போற்றி வணங்கினர். கோயில் கொண்டுள்ள மங்கையுறை மார்பன் பாலாஜியைத் தங்களது இசை அமுதத்தால் அலங்காரம் செய்தனர் ஸ்ரீ ரகுநாதரும், லக்ஷ்மிபாயும்!

திருவேங்கடத்தெம்மானை அநுதினமும் கண்டுகளிக்கப் பேராவல் கொண்ட தம்பதிகள் சில தினங்கள் அத்திருத்தலத்திலேயே தங்கிட எண்ணினர்.

திருப்பதியிலே தங்கியிருந்து வேங்கட முடையானைச் சேவித்து வந்த சீலமிகு பக்தர்களுள் புரந்தரி என்பவரும் ஒருத்தி!

இப்பெண்மணி குலத்தால் தாசியாக இருந்தும் பக்தியில் பிரஹ்லாதனைப் போல் விளங்கினாள். பகவானை ஆடலாலும், பாடலாலும், அமுத வீணா கானத்தாலும் போற்றி வழிபடும் பக்தையாகப் பிரகாசித்தாள்.

புரந்தரி, தினந்தோறும் நடு இரவில் காலில் சதங்கை கொஞ்ச, கைகளில் வளையல் குலுங்க, வீணையும் கையுமாக கோயிலுக்குள் செல்வாள். வீணை மீட்டி காப்பிட்ட கதவுகளை திறக்கச் செய்வாள்.

கதவு திறந்ததும் எம்பெருமான் நேரில் எழுந்தருளி, புரந்தரியின் வீணை இசைக்கு ஏற்ப நடனம் ஆடுவார். பிறகு பகவான் வீணை இசைப்பார். புரந்தரி ஆடுவாள். இந்தக் குதாகல வைபவம் அநுதினமும் நடந்துகொண்டே இருந்தது!

ஒருநாள், புரந்தரி தனது இல்லத்தின் வழியாக ஸ்ரீ ரகுநாதரும், லக்ஷ்மிபாயும் பாடிக் கொண்டு வருவதைக் கண்டாள். அவர்களது பக்தியையும், இசையின் சக்தியையும் கண்டு உலகையே மறந்தாள் புரந்தரி!

புரந்தரி விரைந்து சென்று அவர்களை வலம் வந்து நமஸ்கரித்து, "சுவாமி! நீங்கள் இவ்வூருக்கு புதியவர்கள் என்று எண்ணுகிறேன். அதனால் நீங்கள் இந்த எளியவள் இல்லத்தில் தங்கியிருக்கலாம். வாருங்கள்" என்று அழைத்தாள்!

ஸ்ரீ ரகுநாதரும், லக்ஷ்மிபாயும் புரந்தரியின் வார்த்தைக்கு மறுவார்த்தை பேசவில்லை! தம்பதிகள் புரந்தரியின் இல்லத்தில் தங்கி, பகவத் கைங்கர்யத்தை நடத்தி வரலாயினர். புரந்தரியின் இல்லத்தில் பக்தி பிரவாஹம் பொங்கி வழியத் தொடங்கியது.

வழக்கம் போல் புரந்தரி நள்ளிரவில் தன்னை அபிநய தோற்றத்துடன் கூடிய எழில் வண்ணத்தில் அலங்கரித்துக் கொண்டாள். ஜதி சேர்த்து அபிநயம் பிடிக்கும் கால்களில் கஜ்ஜை கட்டிக் கொண்டாள். கையில் வீணையை எடுத்துக் கொண்டாள். 'ஜல் ஜல்' என்று சதங்கை ஒலி செய்ய வெளியே புறப்பட்டாள்.

ஸ்ரீ ரகுநாதர் இந்தக் காட்சியைக் கண்டார். அவருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. புரந்தரி இந்த இரவு வேளையில் எங்கே செல்கிறாள் என்பதனை அறிந்துகொள்ள ஆவல் மிகக் கொண்டார் ஸ்ரீ ரகுநாதர்! ஆனால் கேட்க முடியாமல் தயங்கினார். இப்படியாக சில நாட்கள் சென்றன.

ஒருநாள் புரந்தரி அலங்காரத்தோடு புறப்பட்டபோது ஸ்ரீ ரகுநாதர் வழி மறைத்தார்.

"அம்மணி! மன்னிக்க வேண்டும். அநுதினமும் இந்த அகால வேளையில் அலங்கார சொரூபினியாக வீணையும், கையுமாக எங்கே சென்று வருகிறீர்கள் என்பதனை அறிய நான் துடிக்கின்றேன்."

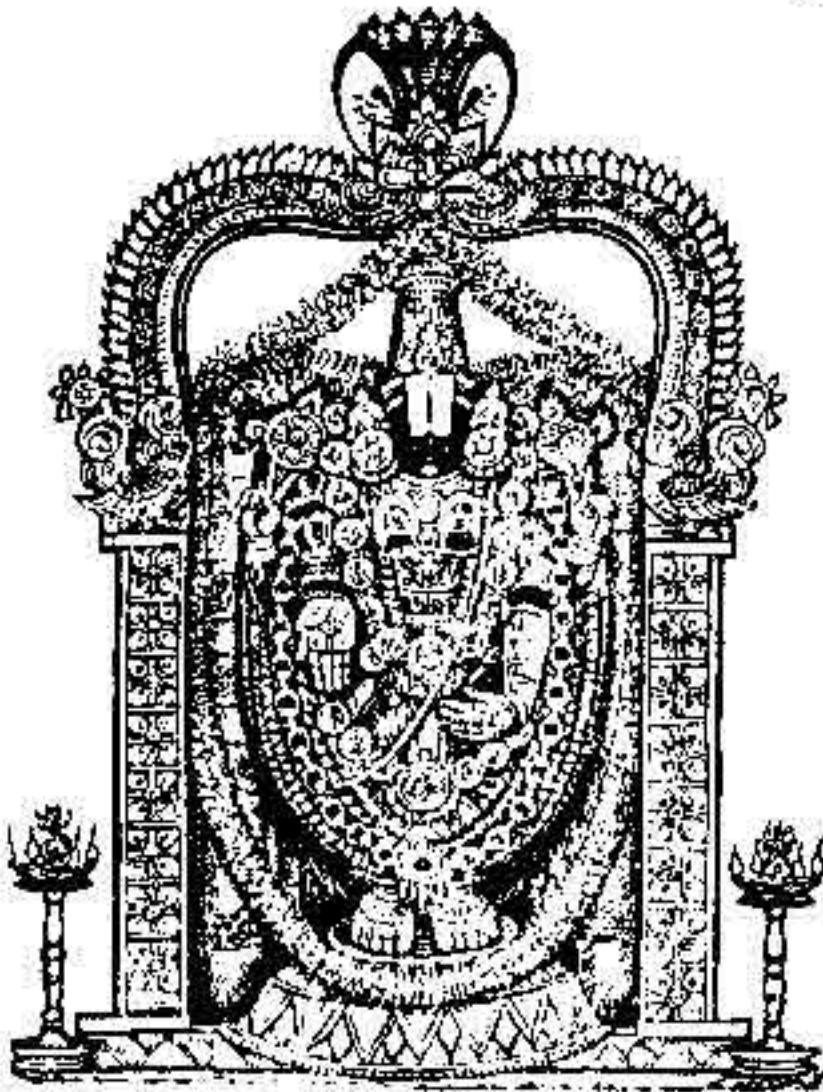
ஸ்ரீ ரகுநாதரின் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டு உண்மையைச் சொல்ல ஒரு கணம் தயக்க முற்றாள். புரந்தரி! இருந்தாலும் பகவத் கைங்கரியத்தையே வாழ்வின் லக்ஷ்யமாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வரும் பரம பக்தரான இவரிடம் உண்மையை மறைப்பது அந்த திருவேங்கடநாதனுக்கு அபச்சாரம் செய்வது போலாகும்; அதனால் உண்மையை உரைப்பதே உகந்தது என்று உள்ளத்திலே கொண்டாள். அவள் முகம் உவகை பூண்டது.

"சுவாமி! இந்த ஏகாந்த வேளையில் நான் கோவிலுக்குச் சென்று, சந்நதியில் வீணையை மீட்டி எம்பெருமானின் செளந்தர்ய குண விசேஷங்களை பக்தியுடன் வாசிக்கத் தொடங்கியதும், காப்பிடப்பட்ட மணிக் கதவங்கள் தானாகத் திறக்கும்.

பக்த கோடிகளைப் பரிபாலிக்கும் திருவேங்கடநாதன் - சூடிக்கொடுத்த சுடர்க் கொடி நாச்சியாருக்கு அருள் தந்த பரந்தாமன் - இந்த எளியவளின் இசைக்குக் கட்டுப்பட்டு வெளியே எழுந்தருளுவார்.

எனது வீணை இசைக்கு ஏற்ப அந்த விண்ணவர் கோமான் பரதமாடுவார். பின்னர், பெருமான் வீணை இசைப்பார்; அடியேன் அபிநயம் செய்வேன். எம்பெருமானுக்கு இந்த எளியவள் பல்லாண்டு காலமாக இத்தகைய பகவத் கைங்கரியத்தைச் செய்து வருகிறேன்.

இத்தனை காலமாக இந்த கைங்கரியம் பற்றிய உண்மை பரம ரகசியமாகவே இருந்து

வந்தது. ஆனால் அந்த பண்டரிநாதனையே - ஏவலாளாக கொள்ளும் பெரும் பேறு பெற்ற தங்களிடம் மறைப்பது முறையாகாது என்றுதான் சொன்னேன்."

புரந்தரியின் பக்தி பிரவாஹத்தைக் கேட்டு ஸ்ரீ ரகுநாதரின் உள்ளத்தில் திருவேங்கட நாதனைத் தாமும் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கங்கைப் பிரவாஹம் போல் பெருக்கெடுத்தது. அவர் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் வழிய புரந்தரியைப் பார்த்தார்.

"பக்த சிரோன்மணியே! கார்குழல் வண்ணனைக் கானத்தால் கவர்ந்த தாங்கள் அந்த பரமனுக்கே நிகரான பெருமையைப் பெற்றுவிட்டீர். ஆயர் குலத்தில் வேங்குழல் இசைத்து இசை நடனமாடும் கோபியர்களை மயங்கச் செய்த மாதவன், உங்கள் இசைக்கு மயங்குகிறான் என்றால் நீங்கள் செய்த மாதவத்தைத்தான் என்னென்பது!

காளிங்கன் தலை மீது நர்த்தனம் புரிந்த கோபால கிருஷ்ணன் உங்களுக்காகப் பதம் பிடித்து ஆடுகிறான் என்றால் நீங்கள் எத்தனை பெரும் பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும்.

என்னைப் போன்ற அடியார்க்கு அடியார்கள் தங்களைப் போன்ற பரம பக்தையைத் தரிசிப்பதற்குத்தான் எத்தனை பெரும் புண்ணியத்தைச் செய்திருக்க வேண்டும். "அம்மணீ! நீங்கள் இந்த எளியவன் மீது திருவுள்ளம் கனிந்து அடியவனும் திருவேங்கடத்தானின் சேவையைத் தரிசிக்க கிருபை செய்ய வேண்டும்."

ரகுநாதரின் பவ்யமான மொழிகளைக் கேட்டு புரந்தரி மனம் கனிந்தாள். ஸ்ரீ ரகுநாதரைத் தம்முடன் அழைத்துச் செல்ல முடிவு பூண்டாள்.

"சுவாமி! உங்களை அழைத்துச் செல்வதை நான் பெருமையாகக் கருதுகிறேன். ஆனால் ஒரு சிறு நிபந்தனை. தேவரீர் மண்டபத் திலுள்ள கந்தூண் மறைவிலிருந்து பகவானை சேவித்துக் கொள்ளுங்கள்."

புரந்தரி விதித்த இந்த நிபந்தனைக்கு ஸ்ரீ ரகுநாதரும், உட்பட்டார். புரந்தரி ஸ்ரீ ரகுநாதரை அழைத்துக்கொண்டு ஆலயத் திற்குப் புறப்பட்டார்.

திருச்சந்நதி மணிக் கதவங்கள் காப்பிடப் பட்டு இருந்தன.

புரந்தரி வீணையை மீட்டினாள். அந்த கந்தர்வகானத்தில் மணிக் கதவம் தானாகத் திறந்தன. புரந்தரி உள்ளே சென்றாள். ஸ்ரீ ரகுநாதரும் மறைந்து மறைந்து உள்ளே சென்று ஒரு தூண் நடுவே மறைந்து கொண்டார்.

ஸ்ரீனிவாசன் கோடி சூர்ய பிரகாசத்துடன் சுந்ததியில் எழுந்தருளியிருந்தார்.

புரந்தரி, திருச்சந்திதி முன்னால் அமர்ந்து வீணையை இசைக்கத் தொடங்கினாள்.

திருவேங்கடத்தான், பக்தர்கள் தஞ்சம் அடையும் தமது திருவடியின் வைரமணி சதங்கை 'கலீர் கலீர்' என்று ஒலிக்க வீணை இசைக்கு ஏற்ப நளினமாக நர்த்தனம் புரியத் தொடங்கினார்.

எம்பெருமான் புரந்தரியிடமிருந்து வீணையைப் பெற்றுப் பக்தர்களுக்கு அபயஹஸ்தம் அருளும் தமது திருக்கரத்தால் வீணையின் கம்பிகளை மீட்டினார். புரந்தரி பம்பரம் போல் சுழன்று சுழன்று பதம் பிடித்து ஆடினாள்.

தூண் மறைவில் நின்றுகொண்டு பக்தி பரவசம் பொங்க, இக் கோலாகல காட்சி யெல்லாம் கண்டுகளித்துக் கொண்டிருந்தார் ஸ்ரீ ரகுநாதர்! எம்பெருமான் அவரைத் தடுத்தாட்கொள்ளத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

பகவான் வீணையை அபஸ்வரமாக வாசிக்கத் தொடங்கினார். அந்த அபஸ்வரத்தையும் ஆனந்தக் கீதமாகக் கொண்டு கந்தர்வ கன்னிகையைப் போல் களிநடனம் புரிந்தாள் புரந்தரி!

தூண் மறைவிலிருந்த ஸ்ரீ ரகுநாதருக்கு அபஸ்வரம் செவிகளில் கர்ண கொடுரமாக ஒலித்தது. அவரால் அதனைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

பொறுமையை இழந்தார் அந்த பக்தர். தம்மை மீறிய ஆவேசத்தால் உந்தப்பட்டு, "நிறுத்துங்கள்! இது என்ன அபஸ்வரம்? ஆண்டவனை ஆராதிக்கும் தெய்வீகபதத்தில் அபஸ்வரம் ஏற்படுவது அபச்சாரம் அல்லவா? என் தலை வெடித்துவிடும் போலிருக்கிறது" என்றார்.

அன்று பிரஹலாதனுக்காக நரசிம்மமூர்த்தியாக பகவான் தூணிலிருந்து வெளிப்பட்டார். இன்று ஸ்ரீ ரகுநாதர் அந்த நரசிம்ம மூர்த்தியின்

இசையில் அபஸ்வரம் கண்டு ஆத்திரத்தோடு தூண் மறைவிலிருந்து வெளிப்பட்டார்.

வீணையும் கையுமாக காட்சி அளித்த விண்ணவர்கோன் திருமுடியிலே நவரத்தின கிரிடம் ஜொலிக்க, திருச்செவிகளிலே மகரக் குண்டலங்கள் பிரகாசிக்க, திருநெற்றியிலே திருமண் துலங்க, திருமேனியிலே பட்டு பீதாம்பரங்களும், நவரத்தின மணி மாலைகளும், துளசிமணி மாலைகளும் பிரகாசிக்க, ஸ்ரீவத்ஸம் பொருந்திய திருமார்பு ஜகஜோதியாக காட்சியளிக்க சங்கும், சக்கரமும் கதையும் ஏந்திய கல்யாண குண விசேஷங்களோடு செளந்தர்ய அலங்கார ரூபத்தோடு காட்சியளித்தார்!

அனந்தனின் ஆனந்த காக்ஷியைக் கண்டு ஆத்திரத்தோடு வந்த அடியவர், அனலிடை மெழுகாக உருகினார். பக்தியால் மெய்ம் மறந்தார். அடிசாய்ந்த மரம்போல் நிலத்தில் வீழ்ந்து அநேக கோடி தண்டம் சமர்ப்பித்தார்.

திருவேங்கடத்தான் பக்தனை திருநோக்கம் செய்தார். ஸ்ரீ ரகுநாதர் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் மல்க சென்னிமீது கரம் உயர்த்தி பகவானைத் தோத்திரம் செய்தார்.

"மறைகளும் காணுதற்கரிய பரம் பொருளே! உன் திருவடிகளைத் தரிசிக்கும் பெரும் பேறு பெற்றேனே! ஷட்குண சம்பன்னனே! வேதாந்த வேதியர்களும், தவஞானியர்களும் அரும்பெரும் தவம் கிடந்தாலும் தரிசிக்க முடியாத தேவரூபைய திருவடிகளை இந்த அடியேனுக்கு சாதித்த பேரருளை என்னென்பேன்! எப்படி துதிப் பேன்! பரந்தாமா! எங்கும் நிறைந்து விளங்கும் நாத பிரம்ம சொரூப தேவனே! அடியேனுக்கு உய்யும் மார்க்கத்தை அருளுவீர்!"

"பக்த சிரோன்மணியே! உமது விண்ணப்பத்தை ஏற்றுக்கொண்டோம். எமக்கு உனது இன்ப இசையைக் கேட்க பேராவல் பொங்குகிறது. இந்த வீணையை இசைத்து தேன் மதுர சுலோகங்களால் எமக்கு இதமளிப்பீர்."

எம்பெருமானின் திருவாய் மொழியைத் திருமுடி தாங்கிக் கொண்டார். எம்பெருமானின் திருக்கரத்திலிருந்து வீணையைப் பெற்றுக் கொண்டார் பக்தர்!

ரகுநாதர் எம்பெருமானின் ஆக்ஞைப்படி வீணையை மீட்டி தாம் இயற்றிய சுந்தர

கலோகங்களை மெய்யுருகப் பாடினார். எம்பெருமான் பக்தனின் பாடலுக்கு பதம் பிடித்து ஆடினார்.

எம்பெருமான் புரந்தரியைத் திருநோக்கம் செய்து, "புரந்தரி! எனது உத்தம பக்தனான ஸ்ரீ ரகுநாதனுக்கு நீ ஞானோபதேசம் செய்வாயாக. உன்னால் ஞானோபதேசம் பெறும் என் பக்தன் புரந்தரதாஸர் என்னும் திருநாமம் பெற்றுப் பூவுலகில் எம்மை அவனது நாம சங்கீர்த்தனங்களால் பாடி பரவசம் கொண்டு பல காலம் வாழ்ந்து வைகுண்ட பிராப்தியை அடைவானாக!" என்று திருவாய் மலர்ந்து, பக்த சிரோன் மணிகளுக்கு அருள்புரிந்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

ஸ்ரீ ரகுநாதர், புரந்தரியைத் தொழுதார்.

புரந்தரி "அபச்சாரம்! அபச்சாரம்" என்று அவரை நமஸ்கரித்தாள்.

ஸ்ரீ ரகுநாதர் சிஷ்ய பாவத்துடன் அமர்ந்து, "அம்மா! உங்கள் கிருபையால் திருவேங்கட நாதனின் திவ்ய தரிசனத்தைக் காணும் பாக்கியத்தைப் பெற்றேன். என்மீது தாங்கள் அருள் கூர்ந்து ஆண்டவனின் ஆக்ஞைப்படி மந்திரோபதேசம் செய்து ஆசி நல்க வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்தார்.

"சுவாமி! இந்த எளியவளுக்கு அதற்கு அருகதை இல்லையென்றாலும், அந்தப் பெருமானின் அருளாணையை நிறைவேற்று கிறேன்" என்றாள்.

ஜீவனுக்கும், பிரபஞ்ச பொருளுக்கும், ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உள்ள ஐக்கியங்களைப் பற்றி விளக்கினாள் புரந்தரி!

பிரம்ம ஞானத்தைப் பற்றியும், ஜீவன் முக்தராகி பகவானோடு ஐக்கியமாகும் மார்க்கத்திற்கு வழிகாட்டும் வேத உபநிஷத சாராம்சங்களைப் பற்றியும் போதித்தாள்!

புரந்தரியால் ஞானோபதேசம் பெற்ற ஸ்ரீ ரகுநாதர், திருவேங்கட நாதனின் திருவாய் மொழிக்கு ஏற்ப, 'ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர்' என்றும் திருநாமம் பெற்றார்!

ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர், லக்ஷ்மிபாயுடன் திருவேங்கடமலையில் பல காலம் தங்கி யிருந்து பகவானைக் கண்குளிரச் சேவித்து மகிழ்ந்தார்.

ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர், புரந்தரியிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு, தமது மனைவியாருடன்

திருவேங்கடநாதனின் பேரருளோடு திருத்தல யாத்திரையைத் தொடர்ந்தார்.

ஆங்காங்கே உள்ள பற்பல திருக்ஷேத்திரங் களைத் தரிசித்துக் கொண்டே மீண்டும் வேமன்னபுரியை வந்தடைந்தார் ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர்!

வேமன்னபுரியில் வாசத்தைத் தொடங்கிய ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர், வழக்கம்போல் கிருஷ்ண பஜனை செய்வதும், புராண பிரவசனம் செய்வதுமாக காலத்தைக் கடத்தி வந்தார்.

லக்ஷ்மிபாய் தையல் வேலை செய்து, அதிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாயைக் கொண்டு குடும்பச் செலவுகளையும், பகவத் கைங்கரியத்துக்கான உபயங்களையும் செய்து வந்தாள்.

இதுசமயம், அவர்களது குமாரத்தி ருக்மணி புஷ்பவதியானாள். அதைத் தொடர்ந்து சாந்தி முகூர்த்த வைபவத்தை நடத்துவதற்கு கேசவராவ் முடிவு பூண்டார். அந்த முடிவை ஸ்ரீ புரந்தரதாஸருக்குச் சொல்லி அனுப்பினார்.

வறுமையின் பிடியில் சிக்குண்டு கிடந்த ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர், சீர்வரிசை ஏதும் செய்ய முடியாத நிலையில் இருந்தார். அந்த வறுமை நிலையைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற கேசவராவ் பெரும் ஏமாற்றம் கொண்டார்.

எம்பெருமான் முன்போல் அந்தணர் ரூபம் கொண்டு, கேசவராவ் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளினார். ருக்மணியின் சாந்தி முகூர்த்த வைபவத்தைச் சிறப்பாக கொண்டாடு வதற்காக பொன்னும் பொருளும் கொடுத்து, சீர்வரிசைகள் பலவற்றையும் செய்தார்.

எம்பெருமானின் திருவருளால் ருக்மணி யின் சாந்திமுகூர்த்த வைபவத் திருநாள் மங்களகரமாக நடந்தேறியது.

இவற்றை எல்லாம் கேள்விப்பட்ட ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர், தமக்காக பகவான் நடத்தும் அற்புத திருவிளையாடல்களை எண்ணி எண்ணி அக மகிழ்ந்தார்.

ஒருமுறை புரந்தரதாஸர் இல்லத்தில் பஜனை கீர்த்தனங்களைச் செய்து வந்த சில பாகவதோத்தமர்கள், சங்கீர்த்தனங்களை, சுருதியோடு சேராமல் தாளம் தப்பி அபஸ்வரமாக பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இதனால் கோபம் கொண்ட ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர், அவர்களைக் கடிந்து

கொண்டார். அந்த பாகவதோத்தமர்கள் மனம் வருந்தினர்.

ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர், தான் என்ற கர்வத்தினால் தான் இப்படி தரக்குறைவாகத் திட்டுகிறார் என்று வருத்தமுற்றனர். அடியார்களின் வருத்தம் தாஸருக்கு மன வருத்தத்தைக் கொடுத்தது.

"அடியார்களுக்கு அடியார்களான பக்தர்களுக்கு அபச்சாரம் செய்த பழிக்கு ஆளாகி விட்டோம்" என்று வருந்தினார் ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர்! அவருக்கு வாய் பேச முடியாது போனது; அப்பொழுது அவருக்கு ஓர் உண்மை புலனானது.

"உலகில் அனைவரும் சங்கீத சிரோன் மணிகளாக இருக்க முடியுமா? ராகம் தப்பினாலும் தாளம் தப்பினாலும் தோத்திரம் செய்யும் நாம உச்சாடணம் பெருமானுக்கு உகந்ததுதானே! அது புரியாமல் இந்த பாகவதோத்தமர்களைக் குறை கூறி கடிந்து கொண்டேனே! ஆண்டவனை நேசிக்கும் நான் அவர்தம் அன்பு அடியார்களுக்கு இத்தனை பெரும் அபச்சாரத்தைச் செய்துவிட்டேனே" என்று மனம் புண்பட்டு வருந்தினார் ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர்!

அவ்வாறு புண்பட்ட மாத்திரத்திலேயே அவருக்கு ஏற்பட்ட பேச முடியாத நிலை மாறியது. அடியார்களிடம் பிழை பொறுத்தருளப் பிரார்த்தித்தார். அடியார்கள் அடிசாய்ந்த மரம் போலாயினர். இதனால் தாஸரது புகழும், பெருமையும் மேலும் உயர்ந்தது.

மற்றொருமுறை அவரது தந்தைக்கு சிரார்த்தம் நடத்த வேண்டிய தருணம் வந்தது. அதற்காக தமது சீடர் அப்பண்ணா என்பவரிடம் குடமும் ஒரு வராகனும் கொடுத்து, பக்கத்து ஊருக்குச் சென்று நெய் வாங்கி வருமாறு அனுப்பி வைத்தார்.

அப்பண்ணா நெய் வாங்கிக் கொண்டு வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்.

பகவான், சுங்கச் சாவடி அதிகாரியைப் போல் வேடம் பூண்டு அப்பண்ணாவின் எதிரில் தோன்றினார். சுங்கப் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு நெய்க்குடத்தை எடுத்துச் செல்லும்படி ஆக்ஞையிட்டார்.

அப்பண்ணா திடுக்கிட்டார்! சுங்கச் சாவடிக்கு கட்டுவதற்கு அவரிடம் வேறு பொன் இல்லை. அந்த நிலையில்

அப்பண்ணா அதிகாரியாக வந்த பகவானிடம் அழாத குறையாக கெஞ்சினார். பகவான் நெய்க்குடத்தை வாங்கிக் கொண்டு அப்பண்ணாவை அனுப்பிவிட்டார். அப்பண்ணா மன வருத்தத்தோடு வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்.

பகவான், அப்பண்ணாவைப் போன்ற உருவத்தைத் தாங்கிக் கொண்டார். நெய்க்குடத்துடன் ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர் இல்லத்திற்கு வந்தார். நெய்க்குடத்தை தாஸரிடம் ஒப்படைத்தார்.

ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர், அப்பண்ணாவாக வந்திருக்கும் பகவானிடம் மற்றொரு வேலையை ஏலினார். பரந்தாமன் காதுகளில் வீழ்ந்தும் பாராமுகமாக இருந்தார். கோபம் கொண்டார் ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர்! ஆண்டவன் தலையில் பலமாகக் குட்டினார். குட்டை வாங்கிக் கொண்டு மறைந்தார் பகவான்!

எம்பெருமான் மறைந்ததும் உண்மையான அப்பண்ணா கவலையோடு வந்து சேர்ந்தார்.

சுங்கச் சாவடியில் நெய்க்குடத்தைப் பறிகொடுத்ததை சொல்லி வருத்தப்பட்டார் அப்பண்ணா! அப்பொழுதுதான் ஸ்ரீ புரந்தரதாஸருக்கு பகவான் நடத்திய திருவிளையாடல் பற்றி புரிந்தது!

பரம ஞானியாக இருந்தும் முன்கோபத்தால் பகவானையே குட்டிவிட்டோமே என்று துடித்தார்.

"அன்று முன் கோபத்தால் அடியார்களுக்கு அபச்சாரம் செய்தேன்; இன்று ஆண்டவனுக்கு அபச்சாரம் செய்தேன்" என்று தமக்குள் எண்ணி நைந்தார். பூரணஞானிகளுக்குத் தேவையான பொறுமை தமக்கு இல்லாமற் போய்விட்டதே என்று மனம் பொருமினார் ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர்!

எம்பெருமான் ஸ்ரீ புரந்தரதாஸரின் பெருமையை உலகறியச் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டார். அதற்காக மீண்டும் தமது லீலா வினோதங்களைத் தொடங்கினார்.

பண்டரிபுரத்திலே வசித்து வந்த லீலா என்பவள் ஒரு தேவதாஸி! அவள் ஸ்ரீ புரந்தரதாஸரிடம் பரமபக்தி கொண்டிருந்தாள். அவரது பஜனை கீர்த்தனங்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்து வரும் பரமபக்தையாக விளங்கினாள்.

எம்பெருமான் ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர் உருவம் கொண்டார். லீலாவின் வீட்டிற்குச் சென்றார். லீலாவதி பகவானைப் பயபக்தியுடன் வரவேற்றாள். பகவான் அவனிடம் தாம் அவள் மீது இச்சை கொண்டு வந்திருப்பதாகக் கூறினார்.

அம்மொழி கேட்டு லீலாவதி துடித்தாள். அவள் மனம் பதற, உடல் நடுங்க, பகவானைப் பார்த்து, "சுவாமி! தங்களது திருப்பாதங்கள் பட்டு இந்த ஏழையின் குடிசை புனிதம் பெற்றது என்று சந்தோஷித்தேன். ஆனால் நீங்கள் இவ்வாறு கேட்டதும் நான் பெரும் பாபத்தைச் செய்பவள் போல் துடிக்கிறேன். தங்களை நான் தெய்வமாக மனதிலே வரித்து பூஜித்து வருகிறேன். தயவு செய்து எனக்கு அருள் செய்யுங்கள்" என்றாள்.

பக்தையின் மொழி கேட்டு பகவான், "லீலாவதி! உனக்கு சர்வமங்களம் உண்டாகட்டும். எனது அன்பளிப்பாக இந்த பொற்காப்பை வைத்துக்கொள்!" என்று திருவாய் மலர்ந்து தமது வலது திருக்கரத்திலிருந்த பொற்காப்பைக் கழற்றி லீலாவதியிடம் கொடுத்தார். அவள் அதனைப் பெற்றுக் கொள்ள மறுத்தாள். ஆனால் பகவான், பலவந்தமாக வாங்கிக் கொள்ளுமாறு செய்து மறைந்தார்.

மறுநாள், பண்டரிநாதர் ஆலயத்திற்கு வழக்கம்போல் பூஜைக்கு வந்த அர்ச்சகர் சுவாமி சிலையிலிருந்த பொற்காப்பு ஒன்றைக் காணாமல் அதிசயித்தார். அரசரிடம் சென்று முறையிட்டார். அரசர் இந்த திருட்டு விஷயத்தை நாடெங்கும் பறைசாற்றச் சொன்னார்.

இச்செய்தி லீலாவதியின் காதுகளிலும் விழுந்தது. அவளுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர் எம்பெருமானின் காப்பைத் திருடிக் கொண்டுவந்து தம்மிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார் என்று நினைத்தாள். தாஸர் மீது வெறுப்பும், வேதனையும் கொண்டாள்.

இருந்தும் ஸ்ரீ புரந்தரதாஸரைக் காட்டிக் கொடுக்க அவளது மனம் இசையவில்லை! அதே சமயம் ராஜகட்டளையை எண்ணிப் பார்த்த லீலாவதி, பகவானின் ஆபரணத்தை

மேலும் தன்னிடம் வைத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை.

லீலாவதி அரண்மனைக்குச் சென்றாள். முதல்நாள் இரவு ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர் தமது இல்லத்திற்கு வந்து காப்பைக் கொடுத்து விட்டுப் போனதைப் பற்றிச் சொன்னாள். அரசனிடம் காப்பைக் கொடுத்தாள்.

ஸ்ரீ புரந்தரதாஸரின் இச்செயல் அரசர்க்கு ஓர் புதிராகவே இருந்தது. அக்கணமே அரசன் ஸ்ரீ புரந்தரதாஸரைக் கைது செய்து வர ஆணை பிறப்பித்தான்.

காவலர்கள் ஸ்ரீ புரந்தரதாஸரை கைது செய்து கொண்டு வந்து அவை நடுவே நிறுத்தினர்.

மன்னன் லீலாவதி சொன்ன விருத்தாந்தங்களை அவரிடம் கூறினான். ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர் குழப்பம் அடைந்தார். அவருக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. பண்டரிநாதனை மனதிலே தியானித்தார்.

"அரசே! நான் காப்பைத் திருடவில்லை. இவர்களிடம் கொடுக்கவும் இல்லை. நான் இவர்களைப் பார்த்ததும் கிடையாது."

ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர் இவ்வாறு சொன்னதும் அவையில் நின்று கொண்டிருந்த லீலாவதி, "சுவாமி! நீங்கள் நேற்று நடந்ததை அதற்குள் மறந்துவிட்டீர்களே! முழு பூசணிக்காயை சோற்றில் மறைப்பதுபோல பேசுகிறீர்களே! இது நியாயமா! அரசே! சத்தியமாகச் சொல்கிறேன். இவர்தான் நேற்று இரவு என் வீடு தேடி வந்தார்.

இவர் என்னை நேசிப்பதாகச் சொன்னார். நான் இவர் இச்சைக்கு இணங்க மறுத்தேன். நான் இம்மகானைத் தெய்வமாக என் மனதில் நினைத்து வணங்குகிறேன் என்றேன். அப்படியானால் எனது அன்பளிப்பாக இந்த காப்பையாவது பெற்றுக்கொள் என்று கூறி இந்த பொற்காப்பை அன்பளிப்பாக கொடுக்க முன்வந்தார். முதலில் நான் வாங்க மறுத்தேன். ஆனால் இவர் பலவந்தமாக இந்த காப்பை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டு போய்விட்டார்! நான் சொல்வதெல்லாம் அந்த பண்டரிநாதன் அறிய உண்மை" என்றாள்.

ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர் மௌனம் சாதித்தார்!

மௌனம் சம்மதத்துக்கு அடையாளம் என்று முடிவுபூண்ட பூபதி, ஸ்ரீ புரந்தரதாஸருக்குத் தண்டனை விதித்தார்.

“பண்டரிநாதர் ஆலயத்திலுள்ள பொற் காப்பைத் திருடியது பெரும் குற்றமாகும். இருந்தாலும் இவர் பண்டரிநாதரின் பரம பக்தன் என்பதற்காகவும், பலகாலமாக பகவத் கைங்கரியங்கள் பல செய்து வருவதாலும், பலராலும் போற்றுதற்குரியவராக கருதப் படுவதாலும் இவருக்கு முப்பது கசையடிகள் கொடுக்குமாறு உத்தரவிடுகிறேன்!”

புரவலனின் ஆணை கேட்டு ஸ்ரீ புரந்தர தாஸர் மனம் வருந்தினார். பண்டரிநாதனைத் தியானம் செய்தார்.

அப்பொழுது அவையிலே ஓர் அசரீரி பிறந்தது.

“அரசனே! ஆராயாமல் என்ன காரியம் செய்துவிட்டாய்! எனது திருத்தொண்டனைத் திருடன் என்று முடிவு கட்டியது தவறு! முதல்நாள் இரவு காப்பிடப்பட்ட கதவுகள், மறுநாள் அர்ச்சகர் வந்து திறக்கும் பரியந்தம் காப்பிட்டபடியே இருக்க, எப்படி இவர் காப்பைத் திருடி இருக்க முடியும் என்பதனை நினைத்துப் பார்க்கத் தவறிவிட்டாய் நீ! என்னுடைய பரமபக்தனான இவனுடைய புகழை உலகறியச் செய்வதற்காகவே யாம் இவன் உருவில் லீலாவதி வீடு சென்று இப்படியொரு அற்புதத்தை நடத்தினோம்!”

அசரீரி கேட்டு அவையே அதிசயித்தது! மன்னர் ஸ்ரீ புரந்தரதாஸரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான். பரம பக்தையான லீலாவதி அவரது பாதங்களைக் கண்ணீரால் நனைத்தாள்.

லீலாவதி தாஸரிடம் தனக்கு வைகுண்ட பிராப்தி வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தாள். தாஸரின் ஆசியால் பகவானின் பரிபூரண அநுக்கிரஹத்தையும், தரிசனத்தையும் பெற்ற லீலாவதி வைகுண்ட பிராப்தியைப் பெற்றாள்!

முடிமன்னன் ஸ்ரீ புரந்தரதாஸரின் பக்திக்குத் தலைவணங்கினான். பொன்னும் பொருளும் அவருக்குத் தானமாகக் கொடுத்தான். அவர் நடத்தும் சத்விஷயங்களுக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்தான்.

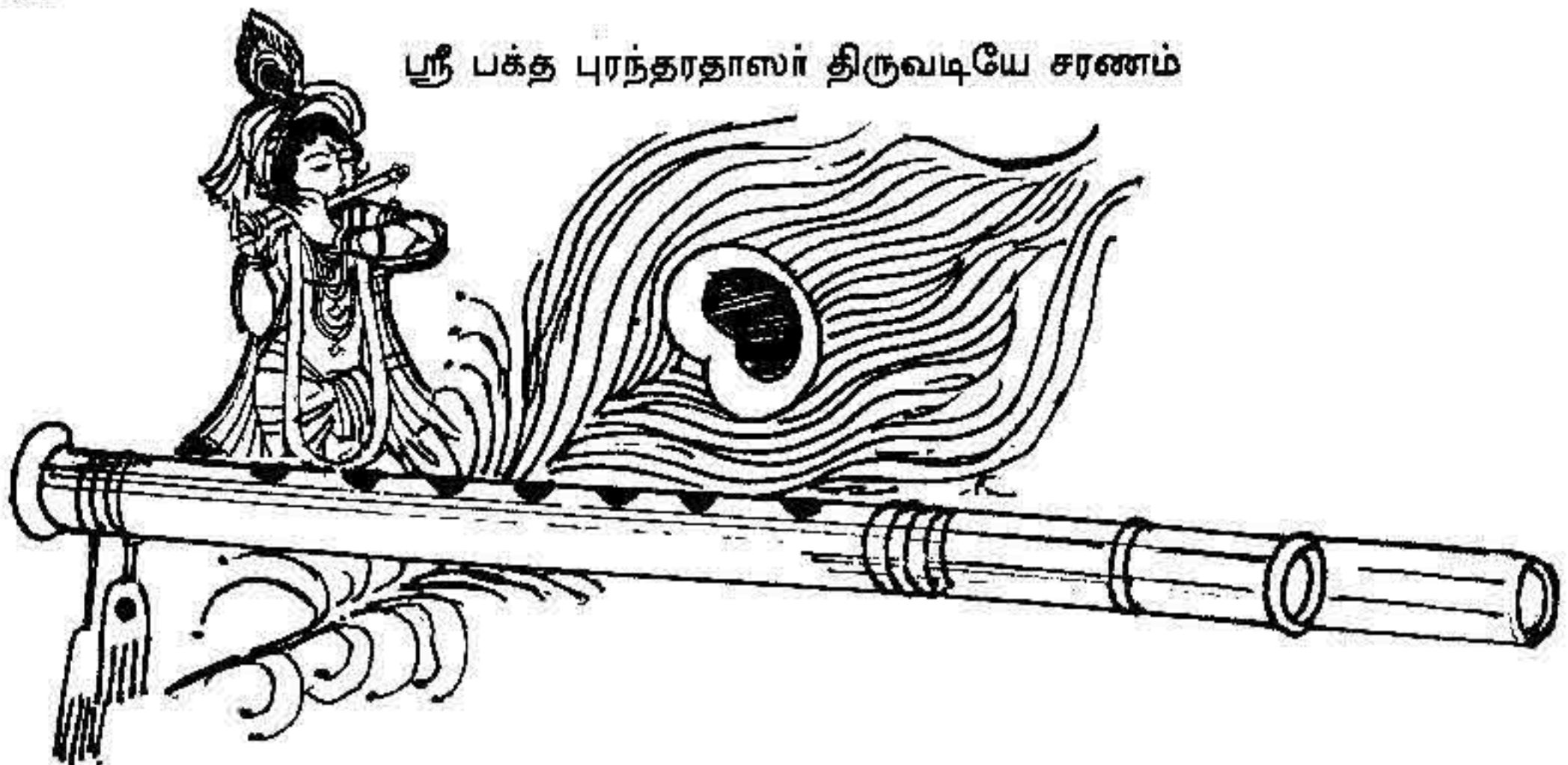
“அனைவருமே அந்த பகவானின் சொருபம்தான்” என்ற ஒப்பற்ற உணர்வினைச் சிந்தையிலே கொண்டு வாழ்ந்து வந்த ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர் பற்பல அற்புதமான கிரந்தங்களை இயற்றினார். பூவுலகில் பக்தி மார்க்கத்தைப் பரவச் செய்தார். அவர் புகழ் குன்றின் மேல் விளக்காக பிரகாசித்தது!

ஸ்ரீ புரந்தரதாஸர் கர்நாடக சங்கீதத்தின் பிதாமகர் என்று புவனமே போற்றுகிறது.

ஸ்ரீ புரந்தரதாஸரது தெய்வீக க்ருதிகளை “தாஸர்வாள் பதம்” என்றும் “வேதவா நாமா” என்றும் இசை உலகம் ஏற்றி புகழ்கிறது.

தாஸருடைய இசைமாலைகளிலே ஒளிரும் முத்தான “கிருஷ்ணா நீ பேகனே பாரோ” என்ற சாகித்யம் இன்றும் நமது செவிகளில் தேனாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீ பக்த புரந்தரதாஸர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த மீராபாய்

உதயப்பூர் என்னும் உத்தம நந்நகரம் ஒரு காலத்தில் பாண்டவர்களுக்கு உகந்த தலைநகராக விளங்கியிருந்தது. அந்நகரம் மாட மானிகைகளையும், கூட கோபுரங்களையும் கொண்டு விளங்கிற்று.

நீர்வளமும், நில வளமும், பக்தர்களின் தெய்வ பலமும் இத்தலத்தில் நிறைவு பெற்றிருந்தன.

இவ்வூரிலுள்ள மக்கள் கலாரசிகர்கள்; பக்திரசனை மிக்கவர்கள்; உபந்யாசங்கள் செய்வதையும், கேட்பதையும் பெரும் விருப்பமாகக் கொண்டவர்கள்!

உதயப்பூர் மெய்யன்பர்கள் கண்ணனை அதிக பிரேமையோடு பூஜித்து வந்தார்கள்.

இத்தகைய சீரும் சிறப்புமிக்க திருத்தலத்தைப் பூநாயகன் என்னும் பேரரசன் பெரும் சிறப்போடு அரசாட்சி செலுத்தி வந்தான். அவனது பட்டமகரிஷியின் பெயர் சந்திரமுகி!

அரசனும், அரசியும் இறைவனிடத்து பக்தியும், குடிகளிடத்துப் பற்றும் கொண்டிருந்தனர். இத்தவச் சீலர்களுக்கு கண்ணனின் பேரருளால் ஒரு பெண் குழந்தைப் பிறந்தது. அக்குழந்தைக்கு, ஸ்ரீ மீராபாய் என்று பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தனர் பெற்றோர்கள்.

ஸ்ரீ மீரா சின்னஞ்சிறு பருவத்திலேயே கண்ணப் பெருமானிடம் பெரும் பக்தி கொண்டிருந்தாள். கண்ணன் விக்ரஹத்தை எப்பொழுதும் தன்னுடன் வைத்திருப்பாள். ஸ்ரீ மீரா மற்ற குழந்தைகளுடன் எந்நேரமும் சுவாமி விளையாட்டுதான் விளையாடுவாள்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண விக்ரகத்தைப் பட்டுத் துணிகளாலும், அணிமணி ஆபரணங்களாலும் அலங்கரித்து, பூஜை செய்து விளையாடுவாள்.

உண்ணும்போதும், உறங்கும்போதும், விளையாடும்போதும் கண்ணன் விக்ரஹத்தை வைத்துக் கொண்டே இருப்பாள்.

அரண்மனையிலும், கோவில்களிலும் நடைபெறும் பாகவதம், மகாபாரதம், பகவத்கீதை முதலிய உபந்நியாசங்களைக் கேட்டு அகமகிழ்வாள்.

கண்ணனின் திருவிளையாடல் வைபவத்தையும், வீரசாகசச் செயல்களையும் கேட்டுக் கேட்டு பேரின்பம் கொண்ட மீரா நாளடைவில் கண்ணனையே கணவனாக அடைய வேண்டும் என்று ஆசைக் கொண்டாள்.

இளமையிலேயே சங்கீத ஞானத்தைப் பெற்றிருந்த ஸ்ரீ மீரா, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பற்பல சங்கீர்த்தனங்களால் பாடிப் பரவச முற்றாள்.

ஸ்ரீ மீரா வளர்ந்து பருவமடைந்த பெண் ஆனாள். அரச வழக்கப்படி மீரா தனது தோழியர்களுடன் கன்னி மாடத்தில் வாழத் தொடங்கினாள்.

கன்னிமாடம் கண்ணன் குடியிருக்கும் கோயிலாக மாறியது. கன்னிமாடம் கண்ணன் கோவில் கொண்டுள்ள கர்ப்பகிரஹமாகவே விளங்கியது!

ஸ்ரீ மீரா கண்ணன் விக்ரஹத்தைத் தங்க மயமான பீடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்தாள். திருமஞ்சன ஆராதனை செய்தாள். பொன்னும் மணியும் சூட்டி, அலங்காரம் செய்தாள்.

திருசாத்து முறைப்படி நைவேத்யம் செய்து பூஜித்தாள். எந்நேரமும் சங்கீத பஜனை செய்து கொண்டிருந்தாள். அந்தப்புரத்தில் ஓர் சத்சங்கமே நடத்தினாள் மீரா! புண்ணிய புருஷர்களை அழைத்து வந்து கிருஷ்ண கதாகாலக்ஷேபம் செய்து சிந்தை குளிர்ந்தாள்.

ஸ்ரீ மீராவின் உள்ளம் கண்ணன்பால் ஒரேயடியாக லயித்துவிட்டது. "கண்ணா! மணிவண்ணா" என்று எப்பொழுதும் கண்ணன் நினைவாகவே இருந்தாள்.

கன்னி மாடத்தில் பரமன் அடியார்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு பாட்டும், பூஜையும் நடத்தி வரும் ஸ்ரீ மீராவைப் பற்றி ஊர்மக்கள் வாய்க்கு வந்தபடி பேசலாயினர். இவையெல்லாம் மன்னனின் செவிகளுக்கும் எட்டிற்று. மகள் மீது மன்னனுக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டது. மன்னன் கன்னிமாடம் சென்று ஸ்ரீ மீராவிற்குப் புத்திமதிகளைச் சொல்ல லானான்.

"என் கண்மணி! கன்னி மாடத்தில் கன்னியருடன் வாழ வேண்டிய நீ பக்த கோஷ்டிகளுடன் பாடி பரவசம் கொண்டு பக்தி மார்க்கத்தில் வாழ்வதுபற்றிக் குடிமக்கள் என்னிடம் பலவாறு முறையிடுகின்றனர். அந்த அவச்சொல் அகல வேண்டுமானால், நீ உனக்கு உகந்த ஒரு ராஜ குமாரனை மணம் செய்துகொண்டு வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும்."

"தந்தையே! உண்மையை உணர்ந்து பார்க்கச் சக்தியற்ற ஊரார் பேச்சைக் கேட்டு என் உள்ளத்தைப் புண்படுத்தாதீர்கள்! குன்றைக் குடைப்பிடித்தக் கோவர்த்தன கிரிதாரிக்கு நான் என்னையே அர்ப்பணம் செய்துகொண்டுவிட்டேன். என் நந்த கோபாலனை நினைப்பதும், அவன் அடியார் களோடு சங்கீர்த்தனங்களைப் பாடி ஆடுவதும் தான் எனக்கு விருப்பமானவை. இதற்குமேல் என்னை ஒன்றும் கேட்காதீர்கள்."

இவ்வாறு ஸ்ரீ மீரா சொன்னதும் மன்னன் பதில் ஏதும் பேசாமல் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான். தன் மனைவி சந்திரமுகியிடம் நடந்தவற்றைச் சொல்லி மீராவுக்கு மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்த முயன்றான். அதுவும் பலனற்றது போலானது!

மன்னன் பல வழிகளில் ஸ்ரீ மீராவைத் திருத்தப் பார்த்து முடியாது தோற்றுப் போனான்.

மன்னன் மீரா மீது கோபம் மிகக் கொண்டான். பெற்ற மகள் மீது இருந்த பாசம் விரோதமாக மாறியது. மன்னன் நெஞ்சகத்தில் மகள் மீது வாஞ்சை பிறக்கவில்லை; வஞ்சம் வளர்ந்தது.

பாலூட்டி, சீராட்டி வளர்த்த அருமை மகளைப் பரம விரோதியாகக் கொண்டான். விஷம் கொடுத்துத் தன் மகளைக் கொல்வதற்கான ஏற்பாட்டையும் செய்தான்.

மன்னன் தன் மனைவியிடம் விஷத்தைக் கொடுத்து மகளைக் கொல்லுமாறுக் கட்டளையிட்டான்.

அரசியார் பர்த்தாவின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தணல் மேல் புழுவாய்த் துடித்தாள். இத்தகைய பாதகச் செயலைத் தன்னால் செய்ய முடியாது என்று மறுத்தாள். மன்னனோ தன் ஆணையை நிறைவேற்றியே

தீர வேண்டும் என்று மனைவியைக் கட்டாயப்படுத்தினான்.

வைரமணிக் கிண்ணத்தில் பாலும், பழரசமும் ஊட்டியத் தாய், கார்க் கோடகனின் விஷத்தை ஊற்றிக்கொண்டு சென்றாள். ஸ்ரீ மீராவைப் பார்த்ததும் பெற்றவளின் உள்ளம் குமுறி குமுறி அழுதது.

தந்தையின் சூழ்ச்சியையும், தாயின் தவிப்பையும் புரிந்து கொண்ட ஸ்ரீ மீரா, சற்றும் கலக்கம் கொள்ளாமல் தாயிடம் இருந்த விஷக் கிண்ணத்தை வாங்கிக் கொண்டாள்.

ஸ்ரீ மீராவின் வலது கையிலே கண்ணனின் விக்ரஹம்! இடது கையிலே விஷக்கிண்ணம்! கண்ணனை மனதிலே தியானித்தாள்.

கண்ணனின் நாமத்தைச் சுந்தரகீதங்களால் தேனினும் இனிய அமுதக் குரல் ஒலிக்கத் தோத்திரம் செய்தாள்.

“தாயே! இதற்காக வருந்தாதீர்கள். நஞ்சும் என் நாயகனுக்கு அமுதமாய் மாறும்” என்றுச் சொல்லி விஷத்தைக் குடித்தாள்.

கண்ணனின் அருளால் நஞ்சும் அமுதமானது. அவள் கையிலிருந்த கிருஷ்ண விக்ரஹம் நீலமேக நிறமாக மாறியது. இந்த அதிசயத்தைக் கண்டு அரசி ஆச்சரியமடைந்தாள்.

விஷயம் அறிந்த மன்னன், கன்னிமாடத்திற்கு விரைந்து வந்தான். மன்னவனின் கண்கள் குளமாயின.

பெற்ற மகளுக்குச் செய்த துரோகத்தை எண்ணி மனம் புண்பட்டு புலம்பினான் மன்னன்!

“ஸ்ரீ மீரா என்னை மன்னித்து விடம்மா” என்றுக் கதறினார்!

செல்வமகளைக் கொல்லத் துணிந்த மன்னன் குமுறினான். உள்ளம் துடித்தான். அவன் உடல் விதிர்விதிர்த்தது. அவனால் பேச முடியவில்லை.

“ஸ்ரீ மீரா! தந்தையாக உன்னை வளர்த்த வன் உனக்கு எமனாக வந்துவிட்டேன். நாளெல்லாம் கண்ணனைப் பக்தியால் வழிபடும் கிருஷ்ணபிரேமியை இந்தப் பாவி கொல்லப் பார்த்தேனே! எனக்கு மன்னிப்பே

கிடையாது. ஹேபரமந்தாமா! என்னை மன்னித்துவிடு” என்று சொல்லிக் கதறி அழுதான் கொற்றவன்.

அடிசாய்ந்த மரம்போல் கண்ணனின் விக்ரஹத்திற்கு முன்னால் ‘தடால்’ என்று விழுந்தான் மன்னன்.

மீரா, தந்தையை அன்போடு அணைத்து தூக்கி உட்காரச் செய்தாள். அவரது கண்களிலே வழிந்தோடிக் கொண்டிருந்த கண்ணீரைத் துடைத்தாள்.

மன்னன் பாசத்தால் உள்ளம் துடிதுடிக்க ஸ்ரீ மீராவின் கரமிரண்டையும் கண்களிலே ஒற்றிக் கொண்டு, அவளைக் கரம் கூப்பித் தொழுதான்.

இந்தக் காட்சியெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பக்த கோடிகள் கிருஷ்ண பஜனையை மெய்யுருக நடத்தினர்.

“ஹரே கிருஷ்ணா! ஹரே முகுந்தா! ஹரே நந்தகோபாலா! ஹரே காளிங்கநர்த்தனா!” என்ற பக்தர்களின் கோஷங்கள் விண்ணெட்ட ஒலித்தன.

பக்தர்களின் நாமசங்கீர்த்தன மகிமை யாலும், ஸ்ரீ மீராவின் பக்தியாலும் விக்ரஹத்தில், விஷத்தால் உண்டான கருமை நிறம் காலைப் பனிப்போல் கலைந்தது. விக்ரஹத்தின் திருமேனி பூத்த மல்லிகை மலர்ப்போல் பிரகாசித்தது.

ஸ்ரீ மீராய் முகமும் பூப்போல் மலர்ந்தது. சிங்காரக் கண்ணனைச் சிந்தை மகிழ்ச்சேவித்து சந்தோஷித்தாள் தசாங்க தூபத்தைச் சமர்ப்பித்தாள். மனம் மகிழ் மங்கள ஹார்த்தி எடுத்து ஹரிதேவனை ஆராதித்தாள்.

ஸ்ரீ மீராவின் புகழ் எங்கும் பரவியது. ஸ்ரீ மீரா முன்போல் பகவத் கைங்கரியத்தைக் கவலை இன்றிச் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

ஒருநாள் கண்ணன் ஸ்ரீ மீரா முன்னால் பிரசன்னமானான். ஸ்ரீ மீரா கண்ணனைக் கண்டு மெய்யுருக தியான சுலோகங்களைச் சுந்தரமாகப் பாடிப் பரவசமுற்றாள்.

“கண்ணா! கண்ணா!” என்று அவனது பாதார விந்தங்களிலே சரணம் அடைந்தாள்.

கண்ணன் அந்த பக்தையைத் தம்மோடு ஐக்கியமாக்கிக் கொண்டார். கோதை

நாச்சியாரைக் கடாக்கித்த அரங்கன் இன்று ஸ்ரீ பக்த மீராவை ஆட்கொண்டருளினான்.

பூ நாயகனும், உதயபுரத்து மக்களும் ஸ்ரீ மீராவைத் தெய்வமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கும், மீராபாய்க்கும் சேர்த்து அழகான ஒரு கோவிலைக் கட்டினான் மன்னன்.

மன்னனும், மக்களும் கண்ணனையும், ஸ்ரீ மீராவையும் பூஜித்து வரலாயினர். அருதின மும் அக்கோவிலில் கண்ணனின் திவ்ய நாம பஜனை கீர்த்தனங்கள் நடந்துகொண்டே இருந்தன.

ஸ்ரீ மீராவின் அருளால் அவனது பெற்றோர் களுக்கு வைகுண்ட பிராப்தி கிடைத்தது.

● ●

ஸ்ரீ மீராவின் வரலாற்றில் சில பிறசேர்க்கைகள் ஏற்பட்டுள்ளன.

ஸ்ரீ மீராவை மேவார் நாட்டை ஆண்ட கும்பராணா என்பவன் திருமணம் செய்துகொண்டான் என்றும், சிலர் அவன் மூத்த மகன் போஜராணா திருமணம் செய்துகொண்டான் என்றும் கூறுகின்றனர்.

இல்லறம் புகுந்த ஸ்ரீ மீராவிற்குக் கிரிதர கோபாலன் பூஜைக்காக, அந்தப்புரத்தில் கோவில் ஒன்றை அமைத்துக் கொடுத்தான் அவள் கணவன்.

அக்கோவிலில் கண்ணன் விக்ரஹத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்தாள் மீரா! கண்ணனைத் துணையாகக் கொண்டு வாழத் தொடங்குகிறாள். இதனால் மீராவிற்குக் கணவனின் உறவினர்களால் தொல்லைகள் பல தொடருகின்றன.

ஸ்ரீ மீராவின் பக்தியைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற அக்பர் சக்கரவர்த்தி, சேவார்த்தி போல் ஸ்ரீ மீராவின் கண்ணன் கோவிலுக்கு வந்து, அவளுக்கு முத்து மாலை ஒன்றை அளித்துச் செல்கிறான். கண்ணன் பக்தியில் மூழ்கி

யிருந்த ஸ்ரீ மீராபாய் எதையும் கவனிக்கவில்லை.

இந்த விஷயம் அவள் கணவனுடைய செவிகளில் விழுகிறது. கணவன் ஸ்ரீ மீராவைக் கேவலமாகப் பேசுகிறான்.

ஸ்ரீ மீரா மனம் நொந்து உருகினாள். அரண்மனை வாழ்வும், அரச போகமும் அவளுக்கு எட்டிக்காயாகக் கசந்தது. ஸ்ரீ மீரா கணவனிடம் கோபித்துக் கொண்டு கண்ணனோடு மகிழ்ந்து வாழப் பிருந்தாவனம் செல்கிறாள்.

ஸ்ரீ மீரா சென்றதும் மேவார் நகர் ஒளி மங்கியது. மன்னன் தன் தவற்றை உணர்ந்து வருந்தினான். தெய்வமாகத் தொழுது வணங்க வேண்டிய பதிவிருதா சிரோன்மணியை வாய்க்கு வந்தபடி பேசிவிட்டோமே என்று நினைத்து நினைத்து அழுதான்.

மன்னன் ஸ்ரீ மீராவிடம் சென்றான். மன்னிப்புக் கேட்டான். மேவார் நகரத்துக்குத் திரும்பி வருமாறு விண்ணப்பித்தான்.

மன்னனின் வேண்டுகோளுக்கு மனம் கனிந்த ஸ்ரீ மீரா மீண்டும் மேவார் நகரம் திரும்பினாள். அந்தப்புரத்திலுள்ள நந்த கோபாலன் கோவிலில் ஸ்ரீ மீரா தங்கினாள்.

இவ்வாறு கோவிலில் வாசம் செய்து வந்த ஸ்ரீ மீராபாய் ஒருநாள் கண்ணனின் பாத மலர்களில் தஞ்சமானாள்.

ஸ்ரீ மீராவும் ஆண்டாளைப்போல் - ராதாவைப்போல் பேச்சிலும், மூச்சிலும் கண்ணனையே கண்டாள்! ராதையைப் போல் கண்ணனோடு தன்னையே ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தவள் ஸ்ரீ மீரா.

ஸ்ரீ மீரா பாரத பூமிக்குப் புண்ணியத்தைத் தேடித் தரும் பக்தையாக விளங்குகிறாள். இன்றும் அனைவராலும் தொழுது போற்றுகிற குரிய தெய்வமாக விளங்குகிறாள் மீரா!

அன்று மீரா பாடிய பஜனை கீர்த்தனங்கள் இன்றும் அனைவராலும் பாடப்படுகிறது.

ஸ்ரீ பக்த மீராபாய் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த போசலபாவா

பக்தர்களுக்குப் பேரானந்தம் தரும் பண்டரிபுரம் என்னும் புண்ணிய கேசத்திரத்தின் அருகே பால்காட் என்னும் பெயருடைய பழமையான ஊர் ஒன்று இருந்தது.

அவ்வூரில் நெல், கோதுமை, சோளம் போன்ற தானியங்கள் செழித்து கொழித்தன. அவ்வூர் மக்கள் தங்கள் தளராத உழைப்பால் செழிப்போடு வாழ்ந்தனர்.

இவ்வாறு மேழிச் செல்வம் மாட்சிமை பெற்ற அவ்வூரில் வேளாண்குடி ஓங்கி உயர்ந்து விளங்கியது என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ!

இத்தகைய வேளாளர் குடியில் பிறந்தவர்தான் ஸ்ரீ போசலபாவா என்பவர். இவர் உழைப்பால் உயர்ந்த பெரும் தனவந்தர். ஈகைக்குணம் கொண்டவர். இவர் வீட்டில் எந்நேரமும் அன்பு அடியார்களின் கூட்டம் இருந்துகொண்டே இருக்கும்.

ஸ்ரீ போசலபாவா, சிறுவயதிலிருந்தே விருந்தினர்க்கு முதலில் போஜனம் அளித்து பிறகு தாம் உண்ணும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். இத்தகைய இத்தவசீலரின் மனைவியின் பெயர் மம்தாபாய்!

மம்தாபாயும் கணவனைப் போலவே நல்ல பக்தியும், பண்பும், செல்வச் சிறப்பும் மிக்கவளாக இருந்தாள்.

கணவனும் மனைவியும் பண்டரிநாதனின் பாதக் கமலங்களையே தங்கள் கண்களாகக் கொண்டு ஞான மார்க்கத்தால் சந்தோஷமாக வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்களுக்குத் தவப்பயனால் பிறந்த குமாரன்தான் ஏமாஜி!

விளையும் பயிர் முளையிலேயே தெரியும் என்பதுபோல ஏமாஜி வளரும் பருவத்திலேயே படிப்பிலும், பண்பிலும் மேம்பட்டு விளங்கினான். ஸ்ரீ போசலபாவா தமது அருமை மைந்தனுக்கு உரிய பருவத்தில்

பாகீரதிபாய் என்னும் நற்குடியில் தோன்றிய நங்கையை மனைவியாக்கினார்.

குடும்பத்தில் சகல செளபாக்கியங்களோடும் வாழ்ந்து வரும் ஸ்ரீ போசலபாவா, தமக்கு விவரம் தெரிந்த நாள் முதற்கொண்டு, ஏகாதசியை மிகவும் சிரேஷ்டமாக கொண்டாடுவார்.

ஏகாதசி தினம் இவரது இல்லத்தில் திருவிழர்க் கோலம்போல் கொண்டாடப்படும். பக்தர்களின் கூட்டமும் கொண்டாட்டமும் குறைவில்லாமல் இருக்கும்.

ஏகாதசி தினத்தன்று அடியார், குடும்பத்துடன் வைகறைத் துயிலெழுந்து, விரதத்தை ஆரம்பிப்பார். தூய நீராடி துவாதச புண்டரங்கள் தரித்து, பண்டரிநாத பூஜையில் அமர்வார். பஜனை கோஷ்டிகளுடன் சேர்ந்து பாடிப் பரவசமுறுவார்.

இவரது இல்லத்தில் மாலை நேரங்களில் பெளராணிகரது பாகவத பிரவசனமும், பாண்டுரங்க ஆராதனையும் நடத்து கொண்டே இருக்கும்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல ஸ்ரீ போசலபாவா ஏகாதசியைப் பண்டரிபுரத்தில் பக்தக்கோடிகளுடன் சேர்ந்து கொண்டு, வெகு விமர்சையாகக் கொண்டாட ஆரம்பித்தார்.

ஏகாதசியின் மறுநாள் வரும் துவாதசி தினத்தன்று ஆயிரக்கணக்கான அடியார்களுக்கு ததியாராதனை செய்து மகிழ்வார். பின்னர் எஞ்சியதை தாமும் தம் மனைவியும் உண்டு மகிழ்வார்.

சில சமயங்களில் தசமி, ஏகாதசி, பஞ்சமி ஆகிய மூன்று தினங்களிலும் இவரும், இவரது மனைவியாரும் பண்டரிபுரத்திற்குச் செல்வர்.

மூன்று தினங்களையும் மிகச் சிரேஷ்டமாகக் கொண்டாடுவார். மனைவிக்கு ஏதாகிலும் அசந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டால் இவர் மட்டும் சென்று வருவார்.

ஒருமுறை நாட்டில் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. ஊர்மக்கள் உணவின்றி வருந்தினர். இதனைக் கேள்வியுற்று, ஸ்ரீ போசலபாவா தமது களஞ்சியத்திலுள்ள நெல், கோதுமை, சோளம், கம்பு முதலிய தானிய வகைகளை ஏழைகளுக்காக வாரி வாரி வழங்கினார்.

தானத்தால் உயர்ந்தார் ஸ்ரீ போசலபாவா! அந்த தானம் வளர்ந்ததால் தனத்தில் தாழ்ந்தார். அவரது இல்லத்தில் வறுமைக் கொடிகட்டிப் பறந்தது. தினமும் ஏகாதசி தினமானது!

அந்த வறுமையையும் பகவான் அளித்த வரப்பிரசாதம் என்று மனதிலே கொண்டு பகவத் கைங்கரியத்தைத் தம்மால் முடிந்த அளவு குறைவின்றி நிறைவோடு நடத்தி வந்தார் ஸ்ரீ பாவா!

ஏகாதசி தினம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது! பாவாவிற்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. கையிலோ காசமில்லை; கடன் கொடுப்பார் யாருமில்லை என்ற நிலை. மம்தாபாய், ஸ்ரீ பாவாவிற்கு ஓர் அரிய யோசனையைச் சொன்னாள்.

மனைவியின் யோசனைபடி, ஸ்ரீபாவாவும் அவரது புத்திரனும் அடுத்துள்ளக் காட்டிற்குச் சென்று விறகு வெட்டிக் கொண்டு வந்தனர்.

வெட்டிய விறகை விற்று காசாக்கினர். விற்றுக் கிட்டிய காசில், சற்று சோளமாவாங்கினர்.

ஸ்ரீ பாவா மட்டும் சோளமாவை எடுத்துக் கொண்டு அன்று இரவு பண்டரிபுரத்துக்குப் புறப்பட்டார். ஏகாதசியைக் கொண்டாடினார்; அதற்குச் செலவு கிடையாது; மறுநாள் துவாதசி!

ஸ்ரீ பாவா வழக்கம்போல் வைகறைத் துயிலெழுந்து சந்தரபாகா நதியில் நீராடினார். பண்டரிநாதனை சேவித்தார்.

அதிதிகளுக்கு முன்போல் துவாதசி பாரணை செய்ய முடியவில்லையே என்று எண்ணி மிகவும் மனவருத்தம் கொண்டார்.

சோளமாவை வைத்துக் கொண்டு அதிதிகளை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஒரு காலத்தில் ஸ்ரீ போசலபாவா இருக்கும் மண்டபத்தில் அதிதிகளின் கூட்டம் இருந்துகொண்டே இருக்கும். இன்று ஸ்ரீ போசலபாவா அனாதைபோல் நின்று கொண்டிருந்தார்.

ஒவ்வொரு மண்டபங்களிலும் பருப்பு பாயசத்துடன் விருந்து நடக்கும்போது, மாவும் கையுமாக மனச்சோர்வுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் இவரிடம் யார் வரப் போகிறார்கள்!

நேரம் ஆக ஆக, பாவாவிற்கு மனதில் வேதனை அதிகரித்தது. ஒரு அதிதிகூட தமக்குக்: கிடைக்கவில்லையே என்று ஏங்கினார். அவருக்கு மனச் சோர்வாலும், பசியாலும் மயக்கம் வரும் நிலைமை ஏற்பட்டது. தம்மை ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு "பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்கா!" என்று ஜபித்துக் கொண்டே இருந்தார்.

சுட்ட செங்கல் மீது நின்று குவலயம் காக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணன், தமது அன்பு பக்தனைக் காத்தருளத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

பட்டுப் பீதாம்பரம் களைந்து, அழுக் கடைந்த கந்தல் துணியை அணிந்து கொண்டார். ருக்மணியையும் தமது கோலத்திற்கேற்ப மாற்றினார். வயோதிகக் கோலத்துடன் இருவரும் ஸ்ரீ பாவா முன்னால் பிரசன்னமாயினர்.

வயோதிக தம்பதியர் முன்னால் நிற்பது கண்டு ஸ்ரீ பாவா மனம் மகிழ்ந்தார். ஆனந்தக் கண்ணீர் மல்க, அதிதிகளை அன்போடு உபசரித்தார். பகவான் ஸ்ரீ பாவாவைத் திருக்கண் மலர்ந்தார்.

"நீங்கள் ஸ்ரீ போசலபாவாதானே! இங்கு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர். நீவிர் ததியாராதனை நடத்தும் மண்டபம் எங்கே என்று தேடித்தரிந்து கடைசியாக உம்மை இந்த இடத்தில் கண்டுபிடித்தோம். உம்முடைய நிவேத்யம் என்றால் எங்களுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். ஆனால் இன்று உமது நிலைமையைப் பார்த்தால் எந்நிலையைவிட மோசம் என்று தோன்றுகிறது.

இருந்தாலும் பரவாயில்லை. நீர் எது கொடுத்தாலும் நான் அமுது செய்யத் தயாராகத்தான் என் சுகதர்மணியோடு வந்திருக்கிறேன். ஒரு காலத்தில் உம்மிடம் செல்வம் இருந்தது. எங்களுக்கெல்லாம் வாரி வாரிக் கொடுத்தீர்! பாவம்! விதி யாரை விட்டது!"

இவ்வாறு பகவான் பகர்ந்ததும் ஸ்ரீ பாவா, பெருமிதம் பொங்க, "சுவாமி! சோளமாவு வைத்திருக்கிறேன். ரொட்டித் தட்டிப் போடுகிறேன்" என்றார். "ரொட்டியா! எனக்கும் என் மனைவிக்கும் ரொம்பவும் பிடிக்கும்" என்றார் பகவான்!

ஸ்ரீ பாவாவும், பகவானும், ருக்மணி தேவியும் சேர்த்துக் கொண்டு அடுப்பு மூட்டி

ரொட்டி தட்டினர். சிறிது. அளவு சோள மாவிற்குப் பெருமளவு ரொட்டி வந்தது. அதைப் பார்த்ததும் ஸ்ரீ பாவாவிற்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை. ஏதாவது மாயமந்திரமோ என்று அதிசயித்தார்.

ஸ்ரீ பாவா, தம்பதிகளுக்கு ரொட்டியைப் படைத்தார். பகவான் திருக்கண் அமுதுபோல் அதனை உண்டு மகிழ்ந்தார்! ஸ்ரீ பாவா பூரித்துப் போனார்.

பகவான் ஸ்ரீ பாவாவிடம், "எங்கள் பசியைப் போக்கிய அன்பனே! நீ கொடுத்த இந்த ரொட்டி குசேலன் கொடுத்த அவல் போல எனக்கு ஆனந்தத்தை அளிக்கிறது. மீதமுள்ள ரொட்டியை உன் வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று மனைவிக்கும், மகனுக்கும், மருமகனுக்கும் கொடுப்பாயாக!" என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளி அந்தர்த்தியாமி யானார்.

ஸ்ரீ போசலபாவா கோவிலுக்குச் சென்று பண்டரிநாதனைச் சேவித்து மனநிறைவோடு வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்.

ஸ்ரீ போசலபாவா, பகவானின் கீர்த்தனை களைச் சொல்லிக்கொண்டே வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்.

சூரியனின் வெப்பம் கடுமையாக பூமியை அனலில் மூழ்கடித்தது. உஷ்ணம் பொறி பறக்கும் சாலை வழியாக ஸ்ரீ போசலபாவா வந்து கொண்டிருந்தார். உடல் வியர்த்துக் கொட்டியது. கால்கள் உஷ்ணத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் கொப்பளித்தன.

பக்தன் படும் வேதனையைக் கண்ணுற்ற பரந்தாமன், வரும் வழியே ஓர் அழகிய பந்தலைத் தோற்றுவித்தார். அப்பந்தலில், தாம் ஒரு வேளாண் குடிமகனாக அமர்ந்திருந்தார்.

நிழல் தரும் பந்தலைக் கண்டு ஆசுவாச மடைந்தார் ஸ்ரீ பாவா. வேகமாகச் சென்று பந்தலினுள் ஒதுங்கினார்.

அடியார்கள் பலரை வரவேற்று உபசரித்து அன்னமளித்து விருந்தோம்பல் அறம் வளர்த்த ஸ்ரீ போசலபாவாவை, பரந்தாமன் வரவேற்று உபசரித்து, குளிர்ச்சியாக மோரும், சுவையான உணவும் தமது திருக்கைகளாலேயே அளித்தார்.

அந்த இடத்தில் சற்று நேரம் அயர்ந்து உறங்கினார் பாவா. வெப்பம் தட்பமானது.

மாலைக்காற்று மந்த மாருதமாக வீசியது. பக்தன் எழுந்தார். பந்தலையும் காணோம்; பரமனையும் காணோம்.

ஸ்ரீ போசலபாவா நெக்குருகினார். பண்டரிபுரத்தில் அதிதியாக வந்து ஆட்கொண்ட பகவானே தனக்கு வேளாண் மகனாகவும் தரிசனம் தந்து அருள் பாலித்தார் என்பதனை உணர்ந்தார். அவர் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் அருவியாகப் பெருகியது.

பொழுது சாயும் தருணத்தில் ஸ்ரீ போசலபாவா வீட்டை அடைந்தார். ரொட்டியை மனைவிக்கும், மகனுக்கும், மருமகனுக்கும் கொடுத்தார்.

பண்டரிபுரத்திலும், வரும் வழியிலும் பகவான் தமக்காக அருள்பாலித்த வைபவத்தைப் பற்றிச் சொன்னார். அதைக் கேட்டு அனைவரும் மட்டில்லா மகிழ்ச்சி கொண்டனர்.

சிலநாட்களில் பருவமழை பெய்யத் தொடங்கியது. வானம் பார்த்த பூமி, தானியம் கொழிக்கத் தொடங்கியது. பஞ்சம் பறந்தோடியது.

ஒவ்வொரு வேளாண் குடிமகனும் தத்தம் வயல்களை நன்றாகப் பயிரிட்டு, காவல் காத்து நல்ல விளைச்சலைக் கண்டனர்.

ஸ்ரீ பாவா தம்மையும், தம் உடைமைகளையும் பாண்டுரங்கனுக்கே சொந்தம் என்று ஞானவழி நின்றதால், அவரது வயல் வழியே செல்லும் வழிப் போக்கர்களுக்கு மிகவும் சௌகரியமாக இருந்தது.

வாழ்க்கையில் வசதி இல்லாதவர்களும், திருடர்களும் ஸ்ரீ பாவாவின் நிலத்தில் உள்ள சோளக்கதிர்களையும், தானியங்களையும் மிகவும் சுதந்திரமாக பறித்துக் கொண்டு சென்றனர்.

இதனால் பரந்த உள்ளத்துடன் வாழ்ந்து வரும் ஸ்ரீ பாவாவிற்கு வறுமை மேலும் மேலும் அதிகரித்தது. ஒவ்வொருவரும் நல்ல அறுவடைப் பெற்று உரிய வரிப் பணத்தையும் ஒழுங்காகக் கட்டினர். ஸ்ரீ பாவாவால் எதையுமே செய்ய முடியவில்லை!

அரசாங்க அதிகாரிகள் வரிகட்டச் சொல்லி ஸ்ரீ பாவாவை வற்புறுத்தினர். ஸ்ரீ பாவா வரிகட்ட இயலாமல் தவித்தார். அவர் கையில்

செல்வம் என்று சொல்லும் அளவிற்கு இருந்தது சிப்ளாக் கட்டை ஒன்றுதான்!

ஸ்ரீ பாவா, சிப்ளாக் கட்டையைத் தட்டிக் கொண்டு பண்டரிநாத பஜனையில் உட்கார்ந்தார்.

பண்டரிநாதன், இவருடைய புகழை உலகிற்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

எம்பெருமான் ஸ்ரீ பாவாவிற்காக வரிப் பணத்தைக் கட்டி, ரசீதை அவரிடம் கொடுத்தார். ஸ்ரீ பாவா, பகவானின் பேரருளை எண்ணி எண்ணி உள்ளம் உருகினார்.

இந்த விஷயம் ஊரெல்லாம் பரவியது. எங்கு பார்த்தாலும் இதே பேச்சாக இருந்தது. அந்த பகவானே ஸ்ரீ பாவாவிற்காக வேண்டி நாட்டு மன்னனிடம் சென்று பணத்தைக் கட்டிவிட்டு ஸ்ரீ பாவாவிடம் ரசீதையும் கொண்டு வந்து கொடுத்திருக்கிறாராமே என்று ஒவ்வொருவரும் சொல்லி அதிசயித்தனர்.

ஸ்ரீ போசலபாவா, ஊர்மக்கள் அனைவராலும் போற்றி வணங்குதற்குரிய மகாப் புண்ணியப் புருஷரானார்.

ஸ்ரீ பாவாவின் வீட்டில் பஜனை கோஷ்டிகளின் பகவத் கைங்கரியம் வளர்ந்தது. தினமும் காலையிலும் மாலையிலும் ஸ்ரீ பாவா பெரும் பஜனைக் கோஷ்டிகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு பஜனை சங்கீர்த தனங்களால் வீதிகளில் பவனி வந்தார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ பாவாவின் வீட்டில் பெரும் பஜனைக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. பக்த கோடிகள் உள்ளூரில் இருந்தும் வெளியூரில் இருந்தும் பஜனையில் கலந்து கொள்வதற்காக கூட்டங்கூட்டமாக வந்து சேர்ந்தனர்.

அவ்வாறு வந்த பக்தர்களில் ஒருவரை, வரும் வழியே அரவம் தீண்டிவிட்டது. பக்தர்களுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை!

இருப்பினும் பக்தர்களுக்கு ஒரு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. பாம்பு கடித்தவனை, ஸ்ரீ பாவா விடம் அழைத்துச் சென்று, ஸ்ரீ பாவாவின் சக்தியால் பிழைக்க வைத்துவிடலாம் என்று உறுதிக் கொண்டார். இறந்தவனின் உடலோடு ஸ்ரீ பாவாவின் இல்லத்தை அடைந்தனர்.

ஸ்ரீ பாவா பஜனையில் உலகையே மறந்து ஈடுபட்டிருந்தார். அந்த நேரம் உள்ளே வந்த பக்த கோஷ்டியினர் இறந்தவனின் உடலை ஒருபுறம் வைத்துவிட்டு பஜனையில் லயித்தனர்.

ஸ்ரீ போசலபாவா, பகவானின் அற்புதமான சுந்தர கீர்த்தனைகளைப் பாடிக்கொண்டும், சிப்ளா கட்டையால் தாளம் போட்டுக் கொண்டும் பக்தி பரவசத்தோடு சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் கண்களில் சுவற்றோடு சாய்ந்தவாறு வைக்கப்பட்டிருந்த வனின் உடல் தென்பட்டது.

பக்தி வடிவமாக வந்த ஸ்ரீ பாவா, ஞான மயக்கத்தில், “எனப்பா! நீ மட்டும் இப்படி உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்! பண்டரிநாதனின் திவ்ய கீர்த்தனைகளைச் சேர்ந்து பாடுவதற்கு துயில் நீங்கி சுறுசுறுப்பாக எழுந்து உட்காருவாயாக!” என்று அன்போடு அழைத்தார்.

ஸ்ரீ பாவாவின் அழைப்பு சஞ்சீவினி மந்திரமாக அந்த உடலின் செவிகளில் பாய்ந்தது. அரவம் தீண்டி இறந்தவன் உறக்கம் நீங்கி எழுபவன் போல் எழுந்தான்.

எழுந்தவன் மகிழ்ந்தவனாய், “பண்டரி நாதா! பாண்டுரங்கா!” என்று துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு ஆடிப் பாடலானான்.

இவ்வதிசயத்தைக் கண்ட பக்த மகா ஜனங்கள் அமுதத்தை அள்ளிப் பருகிய அமரர்களைப் போல் உற்சாகம் கொண்டனர்.

அந்த நேரத்தில் எழுந்த பக்த கோடிகளின் கோஷம் விண்ணும் மண்ணும் எதிரொலித்தது.

இதுபோலவே அவ்வூரில் மற்றொரு அதிசயத்தைப் பாவாவின் பக்தியின் பொருட்டு பெருமான் உலகறியச் செய்தார்.

ஸ்ரீ பாவாவின் உறவினன் ஒருவனிடம் ஆசி என்னும் பெயருடைய ஒரு பெண் வேலைப் பார்த்து வந்தாள். அவள் ஸ்ரீ பாவாவிடம் எல்லையில்லா பக்திக் கொண்டிருந்தாள்.

ஸ்ரீ பாவா நடத்தி வரும் பூஜைகளிலும், பஜனைகளிலும் கலந்துகொண்டு பக்தியை வளர்த்தாள். அப்பெண்ணுக்குப் ஸ்ரீ பாவாவின் ஆசியால் பண்டரிபுரத் தரிசனமும், பாண்டுரங்க பக்தியும் ஏற்பட்டது.

ஆசிக்கு எஜமானனாக இருந்து வந்த ஸ்ரீ பாவாவின் உறவினன் இறந்ததும், அவனது சகோதரர்கள் சொத்தைப் பிரித்துக் கொண்டனர்.

அது சமயம் அவர்கள் ஆசியை விற்று பணத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ள முடிவு செய்தனர். ஒரு வியாபாரிக்கு அப் பெண் மணியை விற்று, பத்திரம் எழுதிப் பதிவும் செய்து கொண்டனர்.

அதுசமயம் பகவான் அந்தணர் உருவில் அங்கு எழுந்தருளினார்.

“என் அருமை பக்தனான ஸ்ரீ பாவாவிடம் பக்தி பூண்டு வரும் பெண்ணே! உன்னை அவர் பொருட்டு தம்மிடம் அழைத்து வருமாறு பாண்டுரங்கன் எம்மை இங்கு அனுப்பியுள்ளார் வருவாயாக!”

இவ்வாறு எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்ததும், ஆசி வந்திருப்பவர் பண்டரி நாதன்தான் என்பதை அறிந்துகொண்டாள்.

“உய்ந்தேன்! பிறவி என்னும் பெருங் கடலில் தத்தளித்துக் கொண்டு, கரையேற முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்த இந்தப் பேதைக்குப் பிறவாப் பெருவாழ்வு காட்டிய உங்கள் திருவடிக்கு என் நமஸ்காரங்கள்” என்று கூறியவாறு தன்னுடைய குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு பகவானுடன் புறப்பட்டாள், அப்பெண்மணி!

பகவானும் அந்த பக்த சிரோன்மணியும், மாயமாய் மறைந்தனர். அனைவரும் அதிசயித்தனர்.

ஆசியை விற்றவனுக்கும், வாங்க வந்த வர்த்தகனுக்கும் பெரும் சச்சரவு மூண்டது. இறுதியில் வழக்கு அவ்வூர் பஞ்சாயத்தார் முன்னால் வைக்கப்பட்டது.

வழக்கை விசாரித்த பஞ்சாயத்தார், “ஆசி உங்கள் இருவருக்கும் சொந்தமானவள் அல்ல. அவள் பாண்டுரங்கனின் மலரடியில் சரணாகதி அடைந்துவிட்டாள்!

ஸ்ரீ பாவாவிடம் அவள் கொண்டுள்ள பக்தியும், பாண்டுரங்கனிடம் அவள் கொண்டுள்ள பிரேமையும் தான் அவளுக்கு இத்தகைய ஒரு நற்பாக்கியத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. ஆசி அனைவராலும் வணங்குதற்குரிய உத்தமப் பெண்மணியாக உயர்ந்துவிட்டாள். இந்த நிலையில் பணத்தை

வாதியும், பிரதிவாதியும் பாதி பாதியாக பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும்'' என்று தீர்ப்பு வழங்கினார்.

கரியன் என்னும் தீண்டத்தகாத தொண்டனைத் தன்னியனாக்கினார் ஸ்ரீ பாவா!

இப்படியாக எத்தனையோ அற்புதங்களை நிகழ்த்தினார் பாவா! பாண்டுரங்கனும் பக்தனுக்காக பல்வேறு உருவங்களில் அவ்வப்போது எழுந்தருளி அருள் செய்தார்.

ஸ்ரீ போசலபாவாவின் பக்தியால் அந்நகரத்தில் எந்நேரமும் உற்சவ உற்சாகம்போல் பஜனை கோஷ்டிகளின் சங்கீர்த்தன கோஷம் குதூகலத்தோடு நிறைந்திருந்தது.

பக்தியால் முக்தி தரும் கேஷத்திரமாக விளங்கிய பால்காட், பண்டரிபுரம் போல் பெருமையையும், புகழையும் பெற்று விளங்குவதற்கு ஒரு முக்கியப் புண்ணியத் தவசீலராக விளங்கினார் ஸ்ரீ போசலபாவா!

ஸ்ரீ பக்த போசலபாவா திருவடியே சரணம்

10

ஸ்ரீ பக்த பத்ராஜல ராமதாஸர்

கிருஷ்ணா, கோதாவரி, துங்கபத்ரா போன்ற புண்ணிய நதிகளால் சிறப்புற்று விளங்கியது விஜயநகர சாம்ராஜ்யம்!

அந்த சாம்ராஜ்யத்தை மாமன்னர் கிருஷ்ண தேவராயர் ஹம்பி என்னும் தலத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசு பரிபாலனம் செய்து வந்தார்.

அம்மன்னர் ஒப்பற்ற கலாரசிகனாகவும், சிறந்த பக்திமானாகவும் விளங்கினார்.

இவரது ஆட்சியில் கலைஞர்களும், புலவர்களும் புகழோடு வாழ்ந்தனர். ஆலய வழிபாடுகளும், விழாக்களும் சிறப்பாக நடந்தன. கிருஷ்ண தேவராயர் ஆட்சியில் குடிமக்கள் சுபிட்சமாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

இவரது ஆட்சிக்கு உட்பட்ட பல சிற்றூர்களில் "கொல்ல கொண்ட பல்லம்" என்பதும் ஒன்றாகும்.

அவ்வூரில் ஆங்காங்கே தண்மலர்ச் சோலைகளும், துள்ளிவரும் தேனருவிகளும் காணப்பட்டன. செந்நெல்லும், செங்கரும்பும் ஒங்கி உயர்ந்து செழிப்புற்று வளர்ந்திருந்தன.

அறம் வளர்த்த அந்தணர்கள், வேதம் ஒதிடும் நான்மறை அங்கம் பயின்ற நல்ல தவஞான சீலர்களாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

இவ்வாறு வாழ்ந்து வந்த அந்தணர்கள் பலருள் லிங்கண்ணா என்பவரும் ஒருவர். இவரது மனைவியின் பெயர் காமாம்பாள்.

கணவனும், மனைவியும் அறம் வழுவாது வாழ்ந்த இல்லற வாழ்க்கையின் பயனாகவும் எம்பெருமான் பேரருளாலும் இத்தம்பதி களுக்கு ஆண் குழந்தை ஒன்று பிறந்தது. அந்தக் குழந்தைக்கு கோபன்னா என்று நாமகரணம் செய்தனர் பெற்றோர்கள்!

ஸ்ரீ கோபன்னா சின்னஞ்சிறு பருவத் திலேயே கல்வி கேள்விகளில் நல்ல தேர்ச்சியைப் பெற்றார். இதிகாசப் புராணங்களிலும், வேதங்களிலும் ஈடுபாடு கொண்டவராக விளங்கினார்.

புராணங்களைப் படிப்பதிலும், கேட்பதிலும் பிறர்க்கு அக்கதைகளைச் அழகாகச் சொல்வதிலும் ஸ்ரீ கோபன்னா ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டாக விளங்கினார். இதனால் ஸ்ரீ கோபன்னாவிற்கு இச்சிறு வயதிலேயே

மக்கள் மத்தியில் நல்ல மதிப்பும், கௌரவமும் ஏற்பட்டது!

புராணக் கதைகளை மணிக்கணக்கானாலும் சளைக்காமல் உட்கார்ந்து கேட்கும் அபார ஞானத்தைப் பெற்றிருந்த கோபன்னா விற்கு ராமாயணக் கதையைக் கேட்பதென்றால் கருப்பஞ்சாறு குடிப்பது போலாகும்!

ஸ்ரீ ராமபிரானுடைய செளந்தர்ய குணாதி விசேஷங்களைக் கேட்டு ஆனந்திப்பார். தந்தை சொல் காக்க ராமர் மகுடம் துறந்து காடாண்டு, துயருற்றதைக் கேட்கும்போது விக்கி விக்கி அழுவார்.

இவ்வாறு பக்தி வழி நின்ற கோபன்னாவின் வாழ்க்கையில் விதி விளையாடத் தொடங்கியது.

இளமைப் பருவத்திலேயே ஸ்ரீ கோபன்னா பெற்றோர்களை இழந்துவிடும் துர்ப்பாக் கியத்துக்குள்ளானார்.

பெற்றோர்களைப் பிரிந்த கவலையால் பல காலம் துயருற்றார். அந்த நிலையில் அவரது மனதிற்குச் சாந்தி கொடுத்தது ராமநாமம்தான்!

ஸ்ரீ கோபன்னாவின் தந்தை பல்லாண்டு காலமாக பூஜித்து வந்த ஸ்ரீ ராம, பரத, லக்ஷ்மண, சத்ருகன, சீதா, அனுமந்த

எம்பெருமான் பொன் வண்ணத் தேரில் அமர்ந்து ராவணனின் படைகளைச் சின்னா பின்னமாக்கிய வீரத்தைப் பற்றிக் கேட்கும் போது துள்ளிக் குதித்து ஆனந்திப்பார்.

ஸ்ரீ ராம காதையைக் கேட்டு கேட்டு ஸ்ரீ கோபன்னாவின் உள்ளத்தில் ஸ்ரீ ராமபிரானின் உருவம் திடமாகப் பதிந்துவிட்டது. "ராம், ராம்" என்று அல்லும் பகலும் ஸ்ரீ ராம நாம பஜனையில் மூழ்கினார். பிறவிப் பெருங் கடலைக் கடக்க ராம நாமத்தையே பற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்று வைராக் கியம் பூண்டார்.

விக்கிரங்கள் அடங்கிய பூஜை பெட்டி இவருக்குக் கிடைத்தது. இவர் பயபக்தியுடன் அந்தப் பெட்டியிலுள்ள பட்டாபிஷேக ராம விக்ரகத்தைப் பூஜித்து வரலானார்.

ஸ்ரீ கோபன்னாவின் பக்தியைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற ஸ்ரீ கபீர்தாஸர், அவருக்குப் பூரண ஞானத்தைத் தோற்றுவிக்க எண்ணம் கொண்டார். ஒருநாள் ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் ஸ்ரீ கோபன்னாவின் இல்லத்திற்கு வந்தார்.

ஸ்ரீ கோபன்னா ராமர் விக்ரகத்திற்கு முன்னால் அமர்ந்து பஜனை செய்து

கொண்டிருந்தார். பஜனையில் மூழ்கித் திளைத்த ஸ்ரீ கோபன்னா தம்மை மறந்தார். தம் நிலையை மறந்தார்; உலகையே மறந்தார்.

ஞான மயக்கத்தில் கண்களை மூடிக் கொண்டு, ஸ்ரீ ராம ஜெயம், ஸ்ரீ ராம ஜெயம்" என்று ஜபித்துக் கொண்டே இருந்தார்.

ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் மெதுவாக வந்தார். ஸ்ரீ கோபன்னாவுக்குத் தெரியாமல் ராம விக்ரகத்தைப் பெட்டியோடு எடுத்துக் கொண்டு போய் அருகிலுள்ள பொற்றாமரைக் குளத்தில் வீசினார்.

ஸ்ரீ ராம ஜெபத்தால் நெடுநேரம் தம்மை மறந்திருந்த ஸ்ரீ கோபன்னா கண் திறந்து பார்த்தார். இதிரில் ராம விக்ரகத்தைக் காணாது திடுக்கிட்டார். அவருக்குக் கையும் ஓடவில்லை; காலும் ஓடவில்லை; நடந்த மாயம் என்ன என்றே புரியாமல் திடுக்கிட்டார்.

"ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபு! உன் பக்தனை விட்டு நீ எங்கே சென்றாய்? தசரதனைத் தவிக்க விட்டுவிட்டு, காட்டிற்குச் சென்றது போல், இப்பொழுது என்னைத் தவிக்க விட்டுவிட்டு எங்கே சென்றாய்? கோதண்ட ராமா! இந்த கோபன்னாவை எதற்காக இப்படி சோதிக்கிறாய்!

என் பக்தியில் பிழை கண்டாயா? நான் என்ன தவறு செய்தேன்! ஹே! சீதாராமா! எத்தனையோ ஆண்டுகளாக எனது மூதாதை யர்கள் காப்பாற்றி வந்த பெரும் பொக்கிஷத்தைக் காணாமல் செய்துவிட்டாயே" என்றெல்லாம் பலவாறு ஸ்ரீ கோபன்னா கண்ணீர் விட்டுக் கதறினார்.

அத்தருணத்தில் ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் அவர் முன்னால் மீண்டும் பிரசன்னமானார்.

ஸ்ரீ கோபன்னா ஸ்ரீ கபீர்தாஸரை இதற்கு முன்னால் பார்த்தது கிடையாது! ஒரு மகான் இருப்பிடத்தைத் தேடி வந்துள்ளார் என்று எண்ணி தன் துன்பத்தை மறைத்துக் கொண்டு, "வாருங்கள் சுவாமி! உங்கள் வரவால் இந்த ஏழையின் குடில் புனிதம் பெற்றது" என்று சொல்லி வரவேற்றார். சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தார்.

ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் மலர்ந்த முகத்துடன், "குழந்தாய்! உன் முகத்தைப் பார்த்தால் நீ எதையோ இழந்துவிட்டுத் தவிப்பதுபோல் தோன்றுகிறது" என்றார்.

ஸ்ரீ கோபன்னாவிற்கு ஆச்சரியம் தாங்க வில்லை. இவர் ஒரு திரிகால ஞானியாகத் தான் இருக்க வேண்டும் என்று தமக்குள் எண்ணினார். உண்மையினை ஒளிக்காமல் இவரிடம் சொன்னால் தமது துன்பத்திற்குத் தகுந்த மார்க்கம் பிறக்கும் என்று எண்ணினார்.

"சுவாமி! பல ஆண்டுகளாக என் பெற்றோர்கள் பூஜித்து வந்த ஸ்ரீ ராம பட்டாபிஷேக விக்ரகத்தை அடியேனும் பயபக்தியுடன் பூஜித்து வருகிறேன். சற்று முன் பூஜையில் நான் என்னை மறந்து கண்களை மூடிக் கொண்டு தியான நிலையில் அமர்ந்து இருந்தேன். கண்ணைத் திறந்து பார்த்தபோது பெட்டகத்தைக் காணவில்லை.

பெட்டகம் இல்லாமல் நான் மட்டும் உலகில் உயிர்வாழ விரும்பவில்லை! அதனால் சுவாமிகள் திருவுள்ளம் கனிந்து எனது பெட்டகம் கிடைப்பதற்கு ஏதாகிலும் ஒரு அரிய மார்க்கத்தைக் காட்ட வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்தார்.

ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் ஸ்ரீ கோபன்னாவின் பேச்சைக் கேட்டு, "உனது பக்தியைக் கண்டு நான் மனம் மகிழ்கிறேன். அதே சமயத்தில் உனது அறியாமையை நினைத்து அதிசயிக்கிறேன். இந்த ராம விக்ரஹத்திற்காக புலம்பு வானேன்! நான் உனக்கு அருமையான வேறு விக்ரஹம் தருகிறேன்!" என்றார்.

ஸ்ரீ கோபன்னாவின் கண்களில் நீர் நிறைந்தது. அவரது நாகுமுறியது. உள்ளம் துக்கத்தால் துவண்டது.

"சுவாமி! பெற்றோர்களைப் பிரிந்த துக்கத்தை, பட்டாபிஷேக ராம பூஜையால் மறந்திருந்தேன். எனக்கு நிம்மதியும், பக்தியும் கிடைப்பதற்குக் காரணம் இந்த ஸ்ரீராம நாம பூஜையின் மகிமைதான்! அதனால் எனக்கு இதே விக்ரஹங்கள்தான் வேண்டும்."

ஸ்ரீ கோபன்னா ஒரே பிடிவாதமாக தம்முடைய ராமர் விக்ரஹம் தான் வேண்டும் என்று சொல்லி வருத்தப்பட்டார். இதற்குமேல் தன் பக்தனைச் சோதிக்க ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் விரும்ப வில்லை! கோபன்னாவை அழைத்துக் கொண்டு அடுத்துள்ள தாமரைப் பூத்த தடாகத்திற்குச் சென்றார்.

ஸ்ரீ கோபன்னா ராமநாமத்தை மனதில் தியானித்தவாறே ஸ்ரீ கபீர்தாஸரைப் பின் தொடர்ந்தார்.

ஸ்ரீ கபீர்தாஸர், ஸ்ரீ கோபன்னாவை நோக்கி, "குழந்தாய்! உனது ராமனை அன்புடன் அழைப்பாயாக! அவர் உனக்குத் தென்படுவார்" என்றார்.

ஸ்ரீ கோபன்னா களிப்பு மிகக் கொண்டு, "ராம், ராம்" என்று பக்திப் பரவசம் பொங்க மும்முறை அழைத்தார். பெட்டகம் வெளியே வரவில்லை. ஸ்ரீ கோபன்னா மேலும் கலங்கினார். உடனே, ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் ராமநாமத்தை ஒருமுறை சொல்லி அழைத்தார்.

அக்கணமே தாமரைத் தடாகத்தில் இருந்து அழகிய தாமரை மலர் மீது பிரகாசம் பொங்க கோபன்னாவின் பூஜைப் பெட்டகம் வெளிப்பட்டது.

"கண்டேன்! என் கமல மலர்ப்பாதன் திருவடித் தாமரைகளைக் கண்டேன்!" என்று நிலத்தில் வீழ்ந்து தண்டம் சமர்ப்பித்துத் தாமரை மலர்மீது ஒளியுடன் மிதக்கும் பெட்டகத்தை எடுத்தார். கண்களிலே ஒற்றிக் கொண்டார் ஸ்ரீ கோபன்னா!

பெட்டகத்தைத் திறந்து உள்ளே இருந்த பட்டாபிஷேக ராமரைக் கண்குளிரக் கண்டு பாடி பரவசமுற்றார்.

ஸ்ரீ கோபன்னா, ஸ்ரீ கபீர்தாஸரின் கால்களில் விழுந்து வணங்கினார். இந்த நிலையில் ஸ்ரீ கோபன்னாவின் மனத்தில் ஒரு ஐயப்பாடு எழுந்தது.

தாம் மும்முறை அழைத்தும் வெளியே வராத பெட்டகம் இம்மகான் ஒருமுறை அழைத்ததும், தாமரை மலர்மேல் வந்து தங்கிய காரணம் என்ன என்பது புரியாமல் மனம் குழம்பினார்.

ஸ்ரீ கோபன்னாவின் மனோ நிலையைப் புரிந்துகொண்ட ஸ்ரீ கபீர்தாஸர், "குழந்தாய்! அடியேன் திருநாமம் ஸ்ரீ கபீர்தாஸர்! உன்னுடைய ராம பக்தியை உலகறியச் செய்வதற்காகவே யாம் இவ்விடம் வந்து, உனக்குத் தெரியாமல் பெட்டகத்தை மறைத்தோம்" என்றார்.

தமது இல்லத்திற்கு எழுந்தருளி இப்படியொரு அற்புதத்தைச் செய்தவர் மகான் ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் என்று அறிந்ததும் அவருக்கு ஏற்பட்ட ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை. ஸ்ரீ கோபன்னா ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார். ஸ்ரீ கபீர்தாஸரின் பாதங்களைக் கண்ணீரால்

நனைத்தார். குருடன் கண் ஒளி பெற்றாற்போல் ஆனந்தக் கூத்தாடினார்.

ஸ்ரீ கோபன்னாவின் பக்திக்கு அடிமையான ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் அவரை அன்போடு ஆரத் தழுவி ஆனந்தித்தார்.

"குழந்தாய்! உனக்கு ஸ்ரீ ராம நாம தாரக மந்திரம் குரு மார்க்கமாக உபதேசமானால் தான் காரிய சித்தி ஏற்படும். அதனால் யாம் உனக்கு குருவாக இருந்து தீகைக் அளிக்கிறேன்" என்று கூறி ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் தமது கரத்தை அவரது தலைமீது வைத்து மந்திர உபதேசம் செய்து அனுக்கிரஹித்தார்.

அனுக்கிரகம் பெற்ற ஸ்ரீ கோபன்னா ஸ்ரீ கபீர்தாஸரின் பாதங்களை மீண்டும் மீண்டும் வணங்கினார்.

"சுவாமி! குருதேவர் இவ்வடியேன் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளி அமுது உண்டு செல்ல வேண்டும்!"

"குழந்தாய்! உனக்கு உபதேசம் செய்து போகவே வந்தேன்."

"மீண்டும் தங்கள் தரிசனம் எப்பொழுது கிடைக்கும்."

"எப்பொழுது நீ என்னை நினைக்கின்றாயோ அப்பொழுது யாம் வருவோம்."

"சுவாமி! நான் உங்களை மறந்தால்தானே நினைப்பதற்கு."

"அவ்வாறு யாம் உன்னுள் என்றும் இருக்கும்பொழுது நீ நினைத்ததெல்லாம் சித்தியாகும் சக்தியைப் பெறுவாய்! ராம பக்தியால் உன் புகழ் சகல லோகங்களிலும் பரவும். உனக்கு சர்வ மங்களமும் உண்டாகும்" என்று ஆசி நல்கி, ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் விடை பெற்றுச் சென்றார்.

ஸ்ரீ கோபன்னா ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் சென்ற திசையைப் பக்திப் பரவசம் பொங்க சிரமீது கரம் உயர்த்தித் தொழுதார். அவர் உருவம் மறைந்ததும் பெட்டகத்தைத் தலையில் தாங்கிக் கொண்டு தன் இல்லத்திற்குப் புறப்பட்டார் ஸ்ரீ கோபன்னா.

ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் சுவாமிகளால் குரு மார்க்கமான உபதேசம் பெற்ற ஸ்ரீ கோபன்னா, மற்றவர்களுக்கு குருவாக விளங்கும் பேறு பெற்றார்.

இவரது இல்லத்தில் தினமும் ஸ்ரீராம பூஜையும், ராமநாம பஜனையும் பக்தி சிரத்தையுடன் நடந்து கொண்டிருந்தன.

பக்தர்களின் ஆராதனை வைபவம், ஸ்ரீ கோபன்னாவின் இல்லத்தை அந்த இராமன் எழுந்தருளியிருக்கும் அயோத்திபோல் விளங்கச் செய்தது.

இப்பொழுதெல்லாம் ஸ்ரீ கோபன்னா இல்லத் தில் பக்தகோடிகள் நாளுக்கு நாள் பெருகி னார்கள்!

பக்த கோடிகள் ஸ்ரீ கோபன்னாவைத் திருமணம் செய்துகொள்ளுமாறு வற்புறுத் தினர்.

அன்புத் தொண்டர்கள் விருப்பத்திற்கு இணங்கிய ஸ்ரீ கோபன்னா, நல்ல குணம் தரித்த மணியான ஒரு மங்கை நல்லாளை மணம் புரிந்துகொண்டார்.

கணவனும், மனைவியும் கரும்பும் சாறும்போல் - தேனும் சுவையும் போல இல்லறத்தில் இன்புற்று வாழத் தொடங்கி னார்கள்.

இறைவனின் திருவருளால் இந்தத் திருவருட் செல்வர்க்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது.

குழந்தை பிறந்த குதூகலத்தில் ஸ்ரீ கோபன்னா ஸ்ரீ ராமபிரானுக்குப் பெரும் பூஜை நடத்தினார். தான தருமங்களைச் செய்தார்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல குடும்பத்தில் பக்தி கடல்போல் பொங்கிப் பெருகியது. பூஜைகளும், பஜனைகளும், சமாராதனையும் தொடர்ந்து நடைபெற்ற வண்ணமாகவே இருந்தன.

ஒருநாள் வழக்கம்போல் ஸ்ரீ கோபன்னா பூஜையில் ஈடுபட்டிருந்தார். பக்தகோடிகள் பூஜையில் கலந்துகொண்டனர். அவரது மனைவியார் அடுப்படியில் சமாராதனைக்காக பிரசாதங்களைத் தயார் செய்து கொண்டிருந் தாள்.

இத்தகைய தருணத்தில் ஸ்ரீ கோபன்னா வின் குழந்தை தவழ்ந்து வந்து வீட்டின் பின்புறத் தில் உள்ள கஞ்சித் தொட்டிக்குள் விழுந்தது.

சத்தம் கேட்டுத் தாயார் பின்புறமாக ஓடினாள். அதற்குள் குழந்தையின் உயிர் பிரிந்தது.

தாயார் கஞ்சித் தொட்டிக்குள் குழந்தை கிடப்பதைக் கண்டு அலறினாள். குழந்தை இறந்துவிட்டது என்பதனை அறிந்தாள்.

ஸ்ரீ கோபன்னாவின் மனைவியின் செவிகளில் வெளியே இருந்து வந்த இராமநாம கோஷம் பாய்ந்தது.

அப்பெண்மணிக்கு அலறி அழ வேண்டும் போலிருந்தது. இருந்தும் சத்தம் வெளியே வராத வண்ணம் வாயைப் பொத்திக் கொண்டாள். அவளுடைய நா தழுதழுத்தது. கண்ணீர் அருவியாய் - ஆறாய்ப் பெருகியது.

குழந்தை இறந்த செய்தி வெளியே தெரிந்தால் ராமபூஜை நின்று போவதோடு, பக்தர்களுக்கு அளிக்கும் விருந்தும் பாதியில் தடைப்பட்டு விடுமே என்பதனை எண்ணிப் பார்த்த அந்த பதிவிரதா சிரோன்மணி தனக்குள் ஒரு முடிவிற்கு வந்தாள்!

குழந்தையின் உடலை எவரும் அறியாத வாறு வீட்டின் ஒருபுறம் மறைத்து வைத்தாள். பூஜை முடிந்து சமாராதனையும் முறையாக நடந்தேறியது.

பக்தகோடிகள் பகவத் பிரசாதம் பெற்றுச் சென்றனர். ஸ்ரீ கோபன்னாவின் மனைவி கணவனிடம் விஷயத்தை விளக்கினாள்.

ஸ்ரீ கோபன்னா குழந்தைக்கு ஏற்பட்ட மரணத்தை எண்ணி அன்று போர்க்களத்தில் அர்ஜுனன் கலங்கினாற்போல வருந்தினார்.

ஸ்ரீ கோபன்னா குருதேவரை நினைத்தார். ராமநாமத்தை தியானித்துக்கொண்டே இருந் தார்.

குருதேவரின் கருணையால் கால்பட்டு கல்லைக் கன்னியாக்கிய கோதண்டராமனின் திருவருள் கோபன்னாவிற்குக் கிட்டியது!

கஞ்சி கலயத்தினுள் வீழ்ந்து ஆவிநீத்த குழந்தை அழத் தொடங்கியது!

பெற்றவள் குழந்தையை அள்ளி எடுத்து கொஞ்சினாள். குழந்தை முன்னிலும் நல்ல தேஜசுடன் காணப்பட்டது.

கணவனும், மனைவியும் குழந்தையை மாறி மாறி எடுத்துக் கொஞ்சினார்கள். முத்தமாரி பொழிந்தார்கள்.

ஸ்ரீ கோபன்னா குருதேவரின் அருளையும், ஸ்ரீராமபிரானின் கிருபாகடாக்ஷத்தையும் எண்ணி எண்ணி மனம் மகிழ்ந்தார்.

ஸ்ரீ கோபன்னா தமக்கு குருதேவரான ஸ்ரீ கபீர்தாஸரை நினைத்த மாத்திரத்திலேயே, ராமபிரானின் தாசானு தாசரான ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் ஸ்ரீ கோபன்னாவின் இல்லத்திற்கு வந்தார்.

ஸ்ரீ கோபன்னா குருதேவரைச் கண்டு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி பூண்டார்.

ஸ்ரீ கோபன்னா தமது மனைவியுடனும், குழந்தையுடனும் ஸ்ரீ கபீர்தாஸரை சாஷ்டாங்கமாக பன்முறை நமஸ்கரித்தார். குழந்தையை அவரது திருமுன் கிடத்தினர்.

"சுவாமி! அடியேனின் குழந்தை கஞ்சித் தொட்டியில் விழுந்து இறந்துவிட்டது. தேவரீருடைய மந்திர உபதேசத்தின் சக்தியால் இறந்த குழந்தையை மீண்டும் பெற்றேன். பெற்ற குழந்தையை தேவரீருடைய திருவடித் தாமரைகளிலே கிடத்தியுள்ளேன்."

ஸ்ரீ கபீர்தாஸர், குழந்தையைத் தூக்கி எடுத்துக் கொஞ்சி மகிழ்ந்தார். குழந்தையை ஸ்ரீ கோபன்னாவிடம் கொடுத்தார்.

"குழந்தாய்! நீயும் உன் மனைவியும், குழந்தையும் ஸ்ரீ ராமபிரானின் திருநாமத்தால் என்றென்றும் கேஷமம் பெறுவீர்கள்."

"குருதேவரே! ஸ்ரீ ராமநாம மகிமையை உணர்த்திய இந்த எளியோனுக்கு ராம தரிசனத்தையும் பெறுவதற்கு அருள் செய்ய வேண்டும்."

இவ்வாறு ஸ்ரீ கோபன்னா ஸ்ரீ கபீர்தாஸரிடம் பிரார்த்தனை புரிந்ததும் ஸ்ரீ கபீர்தாஸர், "உனது அபிலாஷை ஈடேறும். ஆனால் அதற்கு இன்னும் தக்க தருணம் வரவில்லை.

ஐம்புலன்களையும் அடக்கி அடர்ந்த கானகத்தில் தவம் இருக்கும் அருந்தவசியர் கண்களுக்குப் புலப்படுவதற்கே அரிதான ராமபிரான் நமக்கு எப்படி அத்தனை எளிதில் கிடைத்துவிடுவார். எதற்கும் காலம் வரும்வரைப் பொறுத்திரு" என்றார்!

குருதேவரின் மொழி கேட்டு ஸ்ரீ கோபன்னா அலைகடல் துரும்பாகத் தத்தளித்தார். அவர் உள்ளம் கோசலை ராமனைக் காண வேண்டும் என்று உருகியது.

ஸ்ரீ கோபன்னா ஸ்ரீ கபீர்தாஸரிடம், "குரு அருள் எனக்கு இருந்தால் அந்த சக்கரவர்த்தித் திருமகனின் திவ்ய தரிசனம் இப்பொழுதே எனக்கு சித்தியாகும்" என்று விண்ணப்பித்தார்.

ஸ்ரீ கோபன்னாவின் அவசரத்தையும், ஆவலையும், அபார பக்தியையும், பக்தியின் வேகத்தையும் புரிந்துகொண்ட ஸ்ரீ கபீர்தாஸர், "பக்த சிரோன்மணியே! உன் எண்ணம் ஈடேறும். இக்கலியுகத்தின் கண்கண்ட தெய்வமாக விளங்கும் ஆஞ்சநேய மகா பிரபுவிற்கு, அதிஅற்புத தரிசனம் தந்து கடாக்ஷிக்கும் கருணாமூர்த்தியான சீதாராமன் நாளைய தினம் இவ்விடத்தில் தரிசனம் தருவார்" என்று சொல்லி, அவரிடமிருந்து விடை பெற்றார்!

ஸ்ரீ கோபன்னாவும், அவரது மனைவியாரும் ஆனந்த மிகுதியால் துள்ளிக் குதித்தனர்! எப்பொழுது பொழுது புலரும் என்ற நினைவிலேயே இருந்தனர்.

ஸ்ரீ ராமபிரான் ஸ்ரீ கோபன்னாவின் இல்லத்தில் எழுந்தருளப் போகிறார் என்ற கவையான செய்தி, கொல்ல கொண்டம் பல்லம் ஊரின் மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் இரவோடு இரவாகப் பரவியது. ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபுவைச் சேவிப்பதற்காக பக்த கோடிகள் திரள் திரளாக வந்து கூடினர்.

ஸ்ரீ கோபன்னாவின் இல்லம் கோமய நீரால் மெழுகப்பட்டு வண்ண வண்ண மாக்கோலங்கள் விதவிதமாக - நேர்த்தியாக இடப்பட்டு இருந்தன.

வாழைமரப் பந்தல்களும், மாவிலைத் தோரணங்களும் ஆங்காங்கே அழகாக கட்டப்பட்டிருந்தன. ஸ்ரீ கோபன்னா சிப்ளாக் கட்டையைத் தட்டிக்கொண்டு பாடிக் கொண்டிருந்தார்.

மிருதங்கம், ஜால்ரா, துந்தனா இவற்றின் ஒலிகள் நாம சங்கீர்த்தனத்துடன் இரண்டறக் கலந்து திக்கெட்டும் பரவியது. பக்தகோடிகள் ஏக கோஷத்துடன் ராமநாமத்தை முழங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

அலங்கரிக்கப்பட்ட மேடை மீது பூஜைக் காக துளசி புஷ்பம் - மற்றும் நிவேதனத் திற்காக வடை, சர்க்கரைப் பொங்கல் போன்ற பிரசாதங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

பஜனையில் முழுகியிருந்த பக்தர்களின் பார்வை வாயில் பக்கமே இருந்தன.

இந்த சமயத்தில் ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் தம் இருப்பிடத்திற்குச் சென்று ராமனை எண்ணி தியானம் செய்தார். இராமபிரான் அவர் முன் கோதண்டம் தாங்கிய திருக்கரங்களுடன் பிரசன்னமானார்.

“பக்தா! இந்த நேரத்தில் எதற்காக என்னை அழைத்தாய்” என்று கேட்டார் இராமபிரான்.

“சுவாமி! என்னுடைய சிஷ்யனும், உம்மிடம் பரம பக்தியும் பூண்டொழுகும் கோபன்னா தேவரூடைய மங்கள் ரூப தரிசனத்திற்காக மனம் கனிந்து நிற்கின்றான்! ஐயன் என் பொருட்டு அவன் முன் எழுந்தருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

எம்பெருமானும் “அவ்வாறே ஆகட்டும்” என்று திருவாய் மலர்ந்து அந்தர்த்தியாமி யானார்!

எம்பெருமான் ஸ்ரீ கோபன்னாவைச் சோதிக்கும் பொருட்டு காளை வடிவம் பூண்டார். அக்காளை சேற்றிலே புரண்டது. துள்ளிக் குதித்து அதிவேகமாக வந்து, கோபன்னாவின் இல்லத்திற்குள் புகுந்தது.

பாய்ந்து வந்த காளையைக் கண்டு பக்தகோடிகள் மிரண்டு எழுந்தனர். ஆளுக்கொரு பக்கமாக வீட்டிற்குள் ஓடினர்.

காளைமாடு மேடைக்குச் சென்று பிரசாதங்களை தள்ளிவிட்டு தனது உடலில் உள்ள சேற்றை இங்கும் அங்கும் தெறிக்கச் செய்து, பூஜா பீடத்தையும் அசுத்தமாக்கியது.

கோபம் கொண்ட பக்தகோடிகள் அக்காளையை அடித்து விரட்டினர். ஸ்ரீ கோபன்னா கவலையுடனும், வேதனையுடனும் துடித்தார்; செய்வது அறியாது திகைத்தார்!

ஸ்ரீ ராமர் காளை உருவத்தை மாற்றி, கோதண்ட ராமனாக ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் முன்னால் தோன்றினார்.

ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் பகவானுக்குத் தெண்டம் சமர்ப்பித்து நின்றார். ஸ்ரீ ராமபிரான் அன்புத் தொண்டனை திருநோக்கம் செய்தார்.

“பக்தா! உனக்காக நான் கோபன்னா விற்குத் தரிசனம் கொடுக்கச் சென்றேன்.

என்னை அடித்துத் துன்புறுத்தினார்கள்” என்றார்.

ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் கவலையுடன், “சுவாமி! நீலமேக சியாமள வண்ணனாக - கையிலே கோதண்டம் ஏந்தி - சிரசிலே வைரமணி மகுடம் தரித்து - செவிகளிலே மகர குண்டலங்கள் பிரகாசிக்க - திருமேனியிலே வனமாலைகளும் கௌஸ்துப மணிமாலைகளும் பட்டுப் பீதாம்பரங்களும் அணி செய்ய லக்ஷ்மண பரத சத்ருகன சீதா அநுமத் சமேதராய் காட்சி தரப்போகிறீர்கள் என்று காத்திருந்த பக்தர்களின் முன்னால் காளை ரூபமெடுத்துச் சென்று பூஜைக்குப் பங்கம் விளைவிப்பீர் என்பதனை அவர்கள் எவ்வாறு உணர முடியும்” என்றார்.

“பக்தா! எமது தரிசனம் பெற நீ எவ்வளவு நாளாக எத்தனை பெரும் துன்பத்தைத் தாங்கினாய். அதேபோல் கோபன்னாவிற்கும் தகுந்த தருணத்தில் காட்சி அளித்து அருள் செய்வோம்!” என்று திருவாய் மலர்ந்து அந்தர்த்தியாமியானார் ஸ்ரீ ராமபிரான்!

ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் ஸ்ரீ கோபன்னாவின் இருப் பிடம் சென்றார். ஸ்ரீ கோபன்னா பகவானைப் பக்தியுடன் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந் தார். குருதேவரைக் கண்டதும் ஸ்ரீ கோபன்னா விரைந்து சென்று அவரது தாளைப் பணிந்து “சுவாமி! பகவான் தரிசனத்திற்காக காத்திருந்த தருணத்தில் ஒரு காளை மாடு வந்து தொல்லை கொடுத்துச் சென்றது. பகவான் அதனால்தான் வரவில்லையோ என்றெண்ணு கிறேன்” என்றார்.

“கோபன்னா! எம்பெருமான் உன்னை ஏமாற்றிவிட்டார். ஜனககுமாரன்தான் காளை ரூபம் கொண்டு இந்த இடத்திற்கு எழுந்தருளினார்” என்றார் ஸ்ரீ கபீர்தாஸர்.

ஸ்ரீ கோபன்னா ஸ்ரீ கபீர்தாஸரின் மொழி கேட்டுத் துடித்தார். ஆண்டவனுக்கு அபச்சாரம் செய்துவிட்டோமோ என்று கதறி அழுதார்.

அன்று மச்சாவதாரம் எடுத்து வேதங் களைக் காத்த மகாபுருஷர் - கூர்ம அவதாரம் எடுத்து கொடிய அரக்கர்களைச் சம்ஹாரம் செய்த சத்புருஷர் - வராஹ அவதாரம் எடுத்து, பூமியைத் தாங்கி வந்த தயாபரன், நரசிம்ம அவதாரம் எடுத்து இரண்யனை சம்ஹாரம் செய்த ஸ்ரீமந் நாராயணன் இன்று என்

எதிரிலேயே காளை ரூபம் கொண்டு வந்ததை அறியாது போனேனே! உண்மையை உணர்வதற்கேற்ற ஞானத்தைப் பெறாமல் போனேனே” என்றெல்லாம் பலவாறு சொல்லிக் கொண்டு வருத்தம் கொண்டார் ஸ்ரீ கோபன்னா!

ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் ஸ்ரீ கோபன்னாவிற்குப் பலவாறு ஆறுதல்கள் சொன்னார். மேலும் பல உபதேசங்களைச் செய்தார். ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் பின்பு விடைபெற்றுச் சென்றார்.

ஸ்ரீ கபீர்தாஸரின் பொன்மொழிகளை வேதவாக்காகக் கொண்ட ஸ்ரீ கோபன்னா வழக்கம்போல் ராம ஸ்மரணையில் ஈடுபட்டார்.

இந்த நிலையில் வாழ்க்கை வசந்தமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. சிறிது நாட்களில் அவரது குடும்பத்தில் வறுமை மேலிட்டது. வறுமையிலும் ஸ்ரீ கோபன்னா பொறுமையுடன் வாழ்ந்து வந்தார்! தினமும் ஸ்ரீராம நாம பூஜையையும், பஜனையையும் தவறாமல் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

அந்நாளில் நிஜாம் நகரத்திற்குத் தலை நகரமாக விளங்கியது ஹைதராபாத் என்னும் பெருநகரம்!

தொழிற்கூடங்களும், பண்டகசாலைகளும், மாடமாளிகைகளும், கூடகோபுரங்களும், தேவாலயங்களும், மசூதிகளும் நிறைந்து காணப்பட்ட நந்நகரமாக அப்பொன்னகரம் விளங்கியது. சோலைகளும், சிற்பங்களும் அந்நகருக்கு மேன்மேலும் அழகை அதிகப்படுத்தின.

இத்திருத்தலத்தில் அடியார்கள் கூட்டமும், வர்த்தகர்கள் கூட்டமும், ஆச்சாரியாள் கூட்டமும் குறைவில்லாமல் இருந்தன.

இத்தகைய எழில் மேவும் நகரத்தை தானீஷா என்னும் மன்னன் அறநெறி வழுவாமல் அரசோச்சி வந்தான்!

இவனது ஆட்சியில் மாதம் மும்மாரி மழை பொழிந்தது. மன்னன் ஹிந்துக்களையும், முகம்மதியர்களையும் பாரபட்சமின்றி ஒரே கண்ணோட்டத்துடன் பராமரித்து வந்தான். இவனது அவையில் முகம்மதியர்களைக் காட்டிலும் இந்துக்களே நல்ல பொறுப்பான பெரும் பதவிகளை வகித்து வந்தனர்.

இம்மன்னன் முற்பிறப்பில் காசியில் அந்தணர் குலத்தில் வேதபார்கன் என்ற பெயருடன் வாழ்ந்து வந்தான். இவ்வந்தணன் சிவபெருமானிடமும், அவர்தம் அடியார்களிடத்தும் அளவுகடந்த பக்தி பூண்டொழுகி வந்தான்.

காசி விசுவநாதர் ஆலயத்திற்கு அனுதினமும் தவறாது வழிபாடுகளைச் செய்து வந்தான்.

இவ்வந்தணன் தனக்கு சொர்க்கலோக பதவி கிடைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் அனுதினமும் குடத்தில் கங்காஜலம் எடுத்து வந்து விசுவநாதருக்கு அபிஷேகம் செய்து வந்தான்.

இறைவனுக்கு ஆயிரம் குடங்கள் அபிஷேகம் செய்தால் சொர்க்கலோக பதவி கிடைக்கும் என்ற எண்ணத்துடன் அபிஷேக கைங்கரியத்தைத் தவறாது செய்து வந்த அந்தணன், தொள்ளாயிரத்து தொண்ணூற்று ஒன்பது குடம் வரை பொறுமையுடன் திருமஞ்சனம் செய்தான்.

கடைசியாக அபிஷேகம் செய்ய வேண்டிய ஒரு குடத்திற்காக அந்தணன் தமது பொறுமையை இழந்தான். தனது எண்ணம் ஈடேறவில்லை என்று கடைசியாக நீரில்லாத குடத்தை நெற்றிக் கண்ணன் உச்சியிலே போட்டு உடைத்தான்.

வெண்ணெய் திரண்டு வரும்போது தாழியை உடைத்த கதையாக்கிவிட்டான்.

இவ்வாறு அந்தணன் பொறுமையை இழந்ததும் பெருமான், அவ்வந்தணருக்கு திவ்ய தரிசனம் கொடுத்தார்.

மாணும், மழுவும் தாங்கி வந்த சிவபெருமான் அவ்வந்தணனை திருநோக்கம் செய்தார்.

“பக்தா! அனுதினமும் அத்யந்த பக்தியுடன் அபிஷேகம் செய்து வந்த நீ ஒரே ஒரு குடத்திற்காக உன் பொறுமையை இழந்து விட்டாய்! அதனால் உனக்கு சொர்க்கம் இல்லாமல் போனது.

பூவுலகில் மீண்டும் பிறவி எடுப்பாயாக! அமரபோகம் கிடைக்க வேண்டிய உனக்கு அப்பிறவியில் அரசபோகம் கிட்டும். ஸ்ரீ ராமனது திவ்ய தரிசனத்தால் உன் ஜன்ம சாபல்யம் ஈடேறும்!”

இவ்வாறு தீரிசடைப் பெருமான் அருளி அந்தர்த்தியாமியானார்.

எம்பெருமான் அருளியதுபோல அந்தணர் மறு பிறவியில் அரசனானான்.

இம்மன்னனின் அவையில் கோபன்னாவின் மாமன்மார்களாகிய அக்கன்னாவும், மாதன்னாவும் அமைச்சர்களாக இருந்து வந்தனர்.

வறுமையால் வாடிடும் ஸ்ரீ கோபன்னாவிற்குத் தமது தாய்மாமன்மார்களின் நினைவு ஏற்பட்டது.

ஒருநாள் ஸ்ரீ கோபன்னா தன் மனைவியிடம் கூறிவிட்டு ஹைதராபாத்திற்குப் புறப்பட்டார். மிகுந்த சிரமத்துடன் தன் மாமன்மார்களின் இல்லத்தை வந்தடைந்தார் ஸ்ரீ கோபன்னா!

அக்கன்னா, மாதன்னா இருவரும் தன் அன்பு மருமகனை ஆனந்தத்துடன் வரவேற்று உபசரித்தனர்.

ஸ்ரீ கோபன்னா மாமன்மார்களின் மனநிறைவான வரவேற்பில் அகமும் முகமும் மலர்ந்தார். இரு மாமன்மார்களையும் நமஸ்கரித்து மரியாதைகளைச் செய்தார்.

ஸ்ரீ கோபன்னா மாமன்மார்களிடம் தன் வறுமையை விளக்கி, அரண்மனையில் ஏதாவது உத்தியோகம் வாங்கித் தருமாறு வேண்டிக் கொண்டார்.

மாமன்மார்கள் இருவரும் ஒருவரோடொருவர் ஆலோசித்து ஸ்ரீ கோபன்னாவை அழைத்துக் கொண்டு அரசரிடம் செல்வது என்று தீர்மானத்திற்கு வந்தனர். அதை ஸ்ரீ கோபன்னாவிடமும் கூறினார்கள்.

ஸ்ரீ கோபன்னா மாமன்மார்களுக்கு எவ்விதம் நன்றி சொல்வது என்பது அறியாமல் மதி மயங்கி நின்றார்.

ஸ்ரீ கோபன்னா வந்த களைப்பு நீங்க சற்று நேரம் ஓய்வு எடுத்தார். பின்பு நீராடி விட்டு ஆத்ம தியானத்தை முடித்துக்கொண்டு உணவு அருந்தி மாமன்மார்களுடன் அரச சபைக்குப் புறப்பட்டார்.

மாமன்மார்கள் ஸ்ரீ கோபன்னாவை தானீஷா விடம் அறிமுகம் செய்து வைத்தனர்.

ஸ்ரீ கோபன்னாவின் சாந்தமான முகத்தையும், அடக்கத்துடன் நிற்கும் தோற்றத்தையும்

கண்டு மன்னருக்கு அவர் மீது நல்ல நம்பிக்கை பிறந்தது. மன்னன் சற்று நேரம் சிந்தித்தான்.

கோபன்னா ஸ்ரீ ராமனை மனதில் தியானித்துக் கொண்டேயிருந்தார். மன்னன் ஸ்ரீ கோபன்னாவிற்கு நல்ல வாழ்க்கை அமைத்துக் கொடுக்க எண்ணம் கொண்டான்.

"அமைச்சர்களே! ஸ்ரீ கோபன்னாவை எனக்கு மிகவும் பிடித்துவிட்டது. அவரது பார்வையே பரிசுத்தமானவர் என்று எடுத்துக் காட்டுகிறது. இவருக்கு நல்ல பொறுப்பான பதவியைக் கொடுக்கப் போகிறேன். நமது ஆட்சிக்கு உட்பட்ட பத்ராஜல பிரதேசத்திற்கு தாசில் அதிபதியாக நியமிக்கலாம் என்று முடிவு செய்துவிட்டேன்."

மன்னன் இவ்வாறு மொழிந்ததும் ஸ்ரீ கோபன்னாவும், அவரது மாமன்மார்களும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டனர்!

அரசன் ஸ்ரீ கோபன்னாவைப் பார்த்து, "கோபன்னா! உம்மை தாசில்தாராக நியமிக்கிறேன். ஒழுங்காக மக்களிடம் கிஸ்தியை வசூலிக்க வேண்டும். அவ்வாறு வசூலிக்கும் கிஸ்தியை அவ்வப்போது எங்களுக்கு அனுப்பிவிட வேண்டும். மிகவும் ஜாக்கிரதையாக நடந்துகொள்ள வேண்டும்."

கிஸ்தியில் குறை ஏற்பட்டால் நீங்கள் அரச தண்டனையை அடைய நேரிடும். அந்த அளவிற்கு நீங்கள் நடந்துகொள்ள மாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன். நீரும், உமது மாமன்மார்களைப் போல என்னிடம் நல்ல பெயர் எடுக்க வேண்டும்" என்று உத்தரவு பிறப்பித்தான் மன்னன்.

மன்னன் ஸ்ரீ கோபன்னாவிற்கு வேண்டிய அளவிற்குப் பொன் கொடுத்தார். தனது ராஜ முத்திரை பதித்த மடல் ஒன்றையும் எழுதிக் கொடுத்தார். செல்வதற்குப் பல்லக்கும், பாதுகாப்பிற்கு படை வீரர்களையும் அனுப்பி வைத்தான்.

ஸ்ரீ கோபன்னா அரசனை வணங்கி ராஜ மரியாதைகளைப் பெற்றுக் கொண்டார். பின்னர் மாமன்களின் ஆசியைப் பெற்றுக் கொண்டு இறைவன் அருளோடு, வீரர்கள் முன்னும் பின்னும் குழ்ந்து வர, ராஜ மரியாதைகளுடன், பத்ராஜலத்திற்குப் பல்லக்கில் புறப்பட்டார் ஸ்ரீ கோபன்னா!

பத்ராஜலம் -

புரண பிரசித்திப் பெற்ற புண்ணிய ஸ்தலம்! அவ்வூரிலே ஸ்ரீ ராமச்சந்திரர், பத்ராஜல ராமர் என்ற திருநாமத்துடன் ஓங்கி உயர்ந்த மலையிலே கோயில் கொண்டுள்ளார்.

நீர்வளமும், நல்ல நில வளமும் கொண்ட அந்த ஊர், பக்தி வளத்தால் சகல சௌபாக்கியங்களையும் பெற்றிருந்தது!

ஸ்ரீ கோபன்னா ராஜ மரியாதைகளுடன் பத்ராஜலத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்தார். அப்புண்ணிய பூமியின் எல்லையைக் கண்டதும் ஸ்ரீ கோபன்னா எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி பூண்டார். பல்லக்கிலிருந்து கீழே இறங்கினார். கால்நடையாகவே நகருக்குள் நுழைந்தார்.

நகர மக்கள் ஸ்ரீ கோபன்னாவைத் தங்களது நகரத்திற்கு வரும் புது தாசில்தார் என்பதனை அறிந்து கொண்டனர்.

நகரத்து முக்கியப் பிரமுகர்களும் பக்த கோடிகளும் அவரை எல்லையிலே வணங்கி வரவேற்றனர். நகரத்திற்குள் அழைத்துச் சென்றனர்.

ஸ்ரீ கோபன்னா கிரிப் பிரதக்ஷிணம் செய்தார். திருக்கோவிலுக்குள் சென்றார்.

பிராட்டியாருடனும், இளையாழ்வாருடனும், ஆஞ்நேய சமேதராய் திவ்ய தரிசனம் தரும் கோதண்டராமனைக் கண்குளிரச் சேவித்தார். தம்மை மறந்து தேனினும் இனிய குரலில் சுந்தர சுலோகங்களால் எம்பெருமானைத் தோத்திரம் செய்தார்.

ஸ்ரீ கோபன்னாவைச் சுற்றி இருந்த பக்தர் கூட்டம் ஸ்ரீ கோபன்னாவின் பக்தியையும், சாந்தம் தவமும் முகத்தையும், கழுத்திலே கோர்வையாக அணிந்து இருந்த துளசி மணிமாலைகளையும் கண்டு ஆனந்தம் கொண்டனர்.

தங்கள் நகருக்கு இத்தகைய பெரும் பக்த சிரோன்மணியை அதிகாரியாகப் பெற்றதை எண்ணி தங்களுக்குள் பெருமையாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். மக்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்து ஸ்ரீ கோபன்னாவை மீண்டும் பல்லக்கில் அமரச் செய்து நகரத்து வீதிகளின் வழியே பவனியாக அழைத்து வந்தனர்.

பத்ராஜலப் பெருமானின் கருணா வாத்ஸல்யத்தையும், பத்ராஜலப் பெருமக்களின் பக்தி விசேஷத்தையும் கண்டு தம்மையே மறந்தார் கோபன்னா. எம்பெருமானின் திருவருளையும், தானிஷாவின் தாராள மனப்பான்மையையும் எண்ணி மகிழ்ச்சி கொண்டார். பின்னர் ஸ்ரீ கோபன்னா அவருக்காக அளிக்கப்பட்டிருந்த இல்லத்திற்குச் சென்றார்.

ஸ்ரீ கோபன்னா முதல் வேலையாக வீரர்களை பல்லக்குடன் தமது சொந்த ஊரான கொல்லக்கொண்ட பல்லத்திற்கு அனுப்பி, மனைவியையும், குழந்தையையும் அழைத்து வருவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்.

வீரர்கள் கொல்லக்கொண்ட பல்லம் சென்று ஸ்ரீ கோபன்னாவின் மனைவியிடம் விவரங்களை எடுத்துச் சொல்லி, அவர்களிடம் கோபன்னா கொடுத்த கடிதத்தைக் கொடுத்தனர்.

கணவனுக்குக் கடவுள் அநுக்கிரகத்தால் கிடைத்த பதவியையும், பெருமையையும் எண்ணி புளகாங்கிதம் அடைந்தாள் மனையாள்! குழந்தையுடன் பல்லக்கில் பத்ராஜலம் புறப்பட்டாள்.

மற்றொரு பல்லக்கில் ஸ்ரீ ராமர் விக்ரஹத்தையும், பூஜா சாமான்களையும் ஏற்றிக் கொண்டனர். வீட்டிலுள்ள பொருள்களை பெரிய வண்டிகளில் ஏற்றிக் கொண்டனர்.

ஸ்ரீ கோபன்னா மனைவியையும், மகனையும் எதிர்பார்த்திருக்கும் நல்ல தருணத்தில் அவர்களும் வந்து சேர்ந்தனர்.

மனைவியையும் மகனையும் கண்ட ஸ்ரீ கோபன்னா கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக அவர்களை ஆசையுடன் வரவேற்றார்.

ஸ்ரீராம விக்ரஹங்கள் இருக்கும் பெட்டகத்தைக் கண்டு பக்தியால் உருகினார்.

முதல் வேலையாக, ராமர் விக்ரஹங்களை, பூஜை அறையிலுள்ள பீடத்தில் எழுந்தருள் செய்தார். முறையோடு பூஜையை ஆரம்பித்து, ராமநாம பஜனையைத் தொடர்ந்தார். அனைவரும் இவரது பக்திக்கு மகிழ்ந்தனர்.

ஒரு நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் குருவின் அருளும், ரகுராமரின் திருவருளும் பொங்கி எழு தாசில்தார் பதவியை ஏற்றார் ஸ்ரீ

கோபன்னா! பட்டத்தையும், பதவியையும் பரமனின் பாதக் கமலங்களில் சமர்ப்பித்தார்.

கூடியிருந்த பிரமுகர்களும், பத்ராஜலப் பெருங்குடி மக்களும் ஸ்ரீ கோபன்னாவைப் பலவாறு ஏற்றித் துதித்து போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

தாசில்தாராக பதவிப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்ட ராமபிரானின் பரம தாஸரான ஸ்ரீ கோபன்னா; அனைவருக்கும் அற்புதமான அறிவுரை ஒன்றை ஆற்றினார். முடிவில் அவர் அனைவரிடமும் தமது இதயபூர்வமான வாழ்த்துக்களைக் கூறிக் கொண்டதுடன், இதயத்திலே தமக்கு தோன்றிய திடமான எண்ணங்களையும், எழுச்சிகளையும் எடுத்துரைத்தார்.

“புண்ணிய கேஷத்திரமான பத்ராஜலத்தில் வாசம்புரியும் பிரஜைகளே! பக்த கோடிகளே! பிரமுகர்களே! எனது இந்தப் பதவியை பத்ராஜலப் பெருமானுக்கே சமர்ப்பிக்கிறேன்!

ஆண்டவனுக்கு அடிமையாக வாழ்ந்து உங்களைப் போன்ற அன்பர்களுக்குத் தொண்டு செய்வதற்கு நான் காத்துக் கிடக்கிறேன். இந்த நிலையில் எனக்கு உங்களுடைய ஒத்துழைப்புதான் தேவை.

வரிப்பணத்தைத் தவறாமல் செலுத்துவதால் நாம் நமது மன்னரின் நல்ல மதிப்பைப் பெற முடியும். வரி கொடாமல் வீணாக வழக்குகளுக்குச் செல்ல எவரும் காரண கர்த்தாவாக இருக்கமாட்டார்கள் என்று திடமாக நம்புகிறேன். என் நம்பிக்கையை நிறைவேற்றுவது உங்கள் கடமை.”

அனைவரும் அவரது வாய்மொழியை அங்கீகாரம் செய்யும் வகையில் கரகோஷம் எழுப்பி மலர்களைத் தூவி மகிழ்ச்சியைக் காட்டினார்கள்.

ஸ்ரீ கோபன்னா பதவி ஏற்ற தினத்தில் கோவில்களில் சிறப்பான பூஜைகள் நடந்தன.

ஸ்ரீ கோபன்னாவின் இல்லத்தில் அனைவருக்கும் சிறப்பான விருந்து உபசாரம் நடைபெற்றது. அன்று மாலை ஸ்ரீ கோபன்னா எல்லோரையும் இன்பக் கடலில் ஆழ்த்தும் வண்ணம் நெடுநேரம் நாம சங்கீர்த தனங்களைச் செய்தார்.

பதவி ஏற்ற சில நாட்களிலேயே ஸ்ரீ கோபன்னா மக்களின் மதிப்பை மேன்மேலும்

பெற்று உயர்ந்தார். வரிவசூல்கள் முறையுடன் நடைபெற்றன.

ஸ்ரீ கோபன்னாவின் அருங்குணத்தால் மக்கள் மிக ஒற்றுமையுடனும், உள்ளன்புடனும் வாழ்ந்தனர். வரிப்பணம் குறித்த காலத்தில் தானீஷாவிடம் போய்ச் சேர்ந்தது.

பத்ராஜலத்தில் நல்ல புகழுடனும், பெருமையுடனும், அதிகாரம் செய்துவரும் ஸ்ரீ கோபன்னாவை மன்னன் பலவாறு புகழ்ந்தான்.

பத்ராஜலத்தில் எம்பெருமானின் திருக் கோவிலில் பல ஆண்டுகளாக சம்ரோக்ஷணம் செய்யப்படாமல் இருந்தது. இதனால் ஸ்ரீ கோபன்னா மிகவும் கவலை கொண்டார்.

கோவிலை எவ்வகையாகிலும் புனரூத் தாரணம் செய்ய வேண்டும் என்று திடசங்கல்பம் பூண்டார் ஸ்ரீ கோபன்னா!

அது சம்பந்தமாக மற்ற அதிகாரிகளையும், ஊர் பிரமுகர்களையும் வரவழைத்துப் பேசலானார். அக்கோவிலைப் பற்றிய பழைய புராதன - புராண விவரங்கள் ஸ்ரீ கோபன்னா விற்குக் கிடைத்தன.

● ●

பத்ராஜலத்தில் தம்மக்கா என்ற பெயருடைய ஓர் அந்தணப் பெண் தனது மகளுடன் வாழ்ந்து வந்தாள். அப்பெண் ஸ்ரீ ராம பிரானிடம் அளவு கடந்த பக்தி கொண்டிருந்தாள். ஒருமுறை எம்பெருமான் அவளது கனவிலே தோன்றினார்.

“தம்மக்கா! உன்னுடைய பக்தியால் யாம் சந்தோஷமடைகிறோம். இவ்வூரில் உள்ள மலையில் எம்மைத் தரிசிப்பாய்” என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தார் ஸ்ரீ ராமச்சந்திர மூர்த்தி.

தம்மக்கா திடுக்கிட்டு எழுந்தாள். மறுநாள் தம்மக்கா தான் கண்ட கனவைப் பற்றி அனைவரிடமும் சொல்லி எல்லோரையும் அழைத்துக் கொண்டு திருமலைக்குச் சென்றாள்.

கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த அக்கானகத் திலே வாசம் புரிந்த ஸ்ரீராமச்சந்திர பிரபு பத்ராஜல மலைமீது பிராட்டியார், லக்ஷ்மண, பரத சத்ருகன, அனுமந் சமேதராய் விக்ரஹ வடிவத்தில் காணப்பட்டார்.

இவ்வற்புதத்தைக் கண்டு அனைவரும் அதிசயித்தனர்.

அப்பொழுது அவ்வூரில் வாழ்ந்து வந்த பெரும் செல்வந்தரும், முக்கியப் பிரமுகருமான பத்திரெட்டி என்னும் அரும்பெரும் தொண்டர் ஸ்ரீ ராமசந்திர மூர்த்திக்கு மலைமீது அதி அற்புதமான கோவிலைக் கட்ட முன்வந்தார்.

தம்மக்காவின் பக்தியினாலும் பத்திரெட்டியைப் போன்ற பக்தக் கோடிகளின் பெரு முயற்சியாலும் ஸ்ரீ பத்ராஜலப் பெருமானுக்கு பவித்தரமானக் கோவில் விண்ணும் மண்ணும் வியக்கும் வண்ணம் குன்றின் மீது எழுந்தது.

அர்த்த மண்டபம், மஹா மண்டபம், மற்றும் கல்யாண மண்டபம் இவற்றுடன் கர்ப்பக் கிரஹமும் மிகமிக அழகாக அமைந்தன.

சுபயோக சுபமுகூர்த்தத்தில் ஸ்ரீ ராம பிரானை கோவில் கொள்ளச் செய்து மகா சம்புரோக்ஷணமும் நடந்தது.

தம்மக்கா தமது பக்தியால் பகவானை சரணாகதி அடைந்து, அவரோடு ஐக்கியமாகும் பிறவாப் பெருவாழ்வும் பெற்று உய்ந்தாள்.

பல வருடங்கள் கழித்து பத்ராஜலப் பெருமான் திருக்கோவில் சிற்றரசன் ஒருவனால் மீண்டும் சம்புரோக்ஷணம் செய்யப்பட்டது. அதன் பின்பு இது பரியந்தம் அத்திருக்கோவிலை முறையோடு பராமரிக்க வகை இல்லாததால் ஆலயம் இவ்வாறு பழுதுபட்டுவிட்டது.

ஊர்ப் பிரமுகர்கள் மூலம் இவ்வரலாற்றைக் கூறக் கேட்டதும் ஸ்ரீ கோபன்னா, "தம்மக்கா எவ்வளவு பெரிய பாக்கியத்தைச் செய்த புண்ணியவதி" என்று உளமாற சொல்லி மகிழ்ந்தார்; அந்த அம்மையாரின் பக்திக்குத் தலைவணங்கினார்.

"அன்பர்களே! பத்ராஜல திருக்கோவில் சம்புரோக்ஷண வைபவத்தை நாம் எடுத்துச் செய்வோம். தம்மக்காவிற்கும், அவருக்குப் பின் வந்த சிற்றரசர்களுக்கும் அருள்பாலித்த ஜனக குமாரன் - ஜானகி ராமன் நமக்கும் அருள்புரிவார்.

தானீஷாவின் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட இத் தலத்தில் கோவில் கொண்டுள்ள

பெருமானுக்குத் திருப்பணி செய்ய வேண்டிய கடமை மன்னனைச் சார்ந்தது. இருப்பினும் அவர் பொருட்டு நாமே இதை முன்னின்று முடிப்போம்" என்றார் ஸ்ரீ கோபன்னா!

பக்தகோடிகள் ஆரவாரம் செய்து, கரகோஷம் எழுப்பி ஸ்ரீ கோபன்னாவின் முயற்சிக்கு முழு ஆதரவு கொடுத்தனர். ஸ்ரீ கோபன்னா தமக்குக் கிடைத்த நல்ல திருப்பணியை எண்ணி நெஞ்சு குளிர்ந்தார்.

ஸ்ரீ கோபன்னா இரவும் பகலும் உறக்கம் கொள்ளாமல் தவித்தார். பகவத் கைங்கரியத்துக்குத் தேவையான பெரும் பொருளை எப்படித் திரட்டுவது என்று யோசித்து யோசித்து மனம் குழம்பினார்.

மக்களிடமிருந்து ஓரளவு பொருளைத் திரட்டினார் ஸ்ரீ கோபன்னா! ஆனால் ஆலயத்திற்குத் தேவையான பொருளோ ஏராளம்!

ஸ்ரீ கோபன்னா தமக்குள் ஒரு தீர்மானத் திற்கு வந்தார். தமது பொக்கிஷத்தில் இருந்து ஆறு லட்சம் வரிப்பணத்தை ஆலயத் திருப்பணிக்கு எடுத்துக் கொள்ளத் தீர்மானித்தார்.

ஸ்ரீ கோபன்னா அமிர்தம் கிடைத்த அமரர்களைப் போல ஆடிப்பாடி ஆனந்தித்தார்.

ஓர் உத்தமமான வேளையில் மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்க - வேதம் ஒலிக்க - வேள்விப் புகை விண்ணும் மண்ணும் பரவ - ஸ்ரீ ராமநாம கோஷம் விண்ணைப் பிளக்கும் வண்ணம் எங்கும் ஒலிக்க ஆலயத் திருப்பணிகளைத் தொடங்கினர்.

வெளியூர்களிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட ஸ்தபதிகள் பல பேர் உற்சாகத்துடன் திருப்பணியில் இறங்கினர்.

கட்டிடக் கலைஞர்கள் சுறுசுறுப்புடன் தங்கள் கைவண்ணத்தால் கல்லிலே கலை வண்ணத்தை வடித்தனர்.

இரவும் பகலும் நடந்த அயராத உழைப்பின் பயனால் வெகு விரைவில் திருப்பணிகள் சிறப்புடன் செவ்வனே நடந்தேறியது.

ஒங்கி உயர்ந்த மலை மீது பெரும் மதிற்சுவர்கள் எழுப்பப்பட்டன. அழகிய சிற்பங்களுடன் கூடிய கோபுரம் நிறுவப்பட்டது.

அலங்கார மண்டபம் - எம்பெருமானுக்கு உற்சவகாலங்களில் பவனி வரும் வாகனங்கள் வைப்பதற்கான வாகன மண்டபம் - அர்த்த மண்டபம் - மஹா மண்டபம் - கர்ப்பகிரஹம் அனைத்தும் பார்ப்போரைப் பிரமிக்க வைக்கும் வண்ணம் நிர்மாணிக்கப்பட்டது.

சுற்றுப் பிரகாரங்களில் சிங்கம், யானை, குதிரை மற்றும் பல உருவங்களுடன் கூடிய தூண்கள் நிறுத்தப்பட்டன. பலிபீடமும் அதன் பக்கத்திலே 'தங்கத் தகடு வேய்ந்த துவஜஸ்தம்பமும்' அமைக்கப்பட்டன.

மற்றும் ஆலயத்திற்குத் தேவையான விதவிதமான தங்கம், வெள்ளி, பித்தளையால் ஆன பாத்திரங்கள், ஸ்வாமி எழுந்தருளும் வாகனங்கள், குடைகள், பல்லக்குகள் முதலியவற்றையும் மலைபோல் குவித்தனர்.

எம்பெருமானுக்குச் சாத்துவதற்காக நவரத்தின மணி ஆபரணங்களும்,

விசுவகர்மாவே நேரில் வந்து முடித்தாற் போல மண்ணுலக கலைஞர்கள் மிக்க நேர்த்தியாக ஆலயத்தைக் கட்டி முடித்தனர்.

ஒங்கி உயர்ந்த மலையும், அம்மலை மீது ராஜகோபுரம், துவஜஸ்தம்பம், விண் விமானம், மதிற்சுவர்களுடன் கூடிய திருக் கோவிலைக் கண்டார் ஸ்ரீ கோபன்னா. அவரது மெய் உருகியது; கரம் இரண்டும் மேலே உயர்ந்தது. "ராம், ராம்" என்று துதி செய்தார்.

ஒரு நந்நாளில் மஹா சம்புரோக்ஷணம் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகள் ஆரம்பமானது.

நகரம் எங்கும் நேர்த்தியான பந்தல்கள் போடப்பட்டன. வாழை, கமுகு, மாவிலை இவற்றால் ஆன அலங்காரங்களும் செய்யப் பட்டன. ஒவ்வொரு வீதியும் சுத்தமாக மெழுகி மாக்கோலம் இடப்பட்டு இருந்தன.

வெண்பட்டு வஸ்திரங்களும் வேண்டியளவு சேர்த்தனர்.

கோபன்னா இரவு பகலின்றி எந்நேரமும் கோவில் திருப்பணியைச் சீரிய முறையில் நடத்தி முடிப்பதிலேயே தமது சிந்தனையைச் செலுத்தினார். தம்மை முழுக்க முழுக்க அத்திருப்பணிக்காகவே அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்.

வைஷ்ணவமும், சைவமும் கலந்தாற் போல இரு மெய்யன்பர்களும் கடல்போல் வந்து கூடினர்.

பச்சை மாமலைபோல் மேனியான், பத்ராஜல மலை மீது அலங்காரம் பொங்கும் ஆனந்த சொரூபனாகக் கோலங்கொண்டான்.

இராமநாம பஜனை கீர்த்தனைகளும், வாத்தியக் கருவிகளின் இன்பநாதங்களும்,

பக்தர்களின் ஆரவாரங்களும், வேத விற்பன்னர்களின் மந்திரோசையும் விண்ணை முட்டின. 3

ஸ்ரீ கோபன்னாவும் மற்றும் தவஞான செல்வர்களும் அபிஷேகக் குடத்துடன் கோபுர கலசத்தை அடைந்து அபிஷேகம் செய்து, சம்புரோக்ஷணமும், ஆராதனையும் செய்தனர். தீர்த்தம் உடல் மீது விழுந்ததும் மக்கள் தம்மை மறந்து துள்ளிக் குதித்து குதுகலித்தனர்.

இத்தகைய திருப்பணியை நடத்தி வைத்த ஸ்ரீ கோபன்னாவை பத்ராஜலபுர மக்கள் வானளாவப் போற்றினர். அவரைத் தொழுவதற்குரியவராக கருதி வணங்கினர்.

"ஸ்ரீ பத்ராஜல ராமதாஸர்" என்று விருது வழங்கி கௌரவித்தனர். அன்று முதல் ஸ்ரீ கோபன்னா என்ற இயற்பெயர் மறைந்து அனைவரும் அவரை ஸ்ரீ ராமதாஸர் என்றே அழைக்கலாயினர்.

ஸ்ரீ கோபன்னா, கோதண்டராமனின் பொன் வண்ணக் கோவிலைப் பார்த்து மெய் உருகினார்.

கோதாவரி தீர்த்த ஸ்நானமும், கோசலை ராமன் தரிசனமும், இல்லத்தில் ஸ்ரீராமர் பூஜையும் அவரது மனதிற்கு நிலையான இன்பத்தை அளித்தன.

இவ்வாறாக பக்தி மார்க்கத்தில் நாட்கள் நகர்ந்தன. தானீஷாவிற்கு பணம் கட்ட வேண்டும் என்பதனை அடியோடு மறந்தார் ஸ்ரீ ராமதாஸர்.

பல மாதங்களாக ஸ்ரீ கோபன்னாவின் வரிப்பணம் வந்து சேராததால் அச்சம் கொண்ட ஸ்ரீ ராமதாஸரின் மாமன்மார்கள் தூதுவர்களை அனுப்பி விவரமறிந்து வருவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர்.

வரிப்பணத்தைப் பெருமானுக்கு வாரி வாரி, செலவிட்டுள்ளார் என்ற செய்தி கேட்டு தூதுவர்கள் திடுக்கிட்டனர். அக்கன்னா, மாதன்னாவிடம் சென்று நடந்தவற்றைக் கூறினார். அவர்களுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை!

"நாணயமானவன் என்று நம்பி அனுப்பி னோம். இப்படி நாணயங்களோடு விளையாடி நமது நாணயத்தைக் கெடுத்துவிட்

டானே! தானீஷா இச்செய்தி கேட்டால் என்ன செய்வார் என்றே தெரியவில்லையே?

கோவில் கட்டட்டும்! நல்ல பணிதான்! அதற்காக அரசாங்க பொக்கிஷத்திலே கை வைப்பதா? அநியாயம்; அக்கிரமம்; ஒரு பவுனுக்கே தேள் கொட்டினாற்போல் துடிக்கும் தானீஷா ஆறு லட்சம் பவுன் என்றால் அகில லோகங்களும், தன் தலைமீது வீழ்ந்தாற்போல் கூச்சலிடுவாரே!

நமது மருமகன் ஆராய்ந்து செயல்படாமல் இப்படி அரச தண்டனைக்கு ஆளாகி விட்டானே!" என்றெல்லாம் பலவாறு சொல்லி புலம்பினார் ஸ்ரீ கோபன்னாவின் மாமன்மார் இருவரும்!

இந்த விவரங்கள் மன்னனின் செவி களுக்கும் எட்டியது. தானீஷா எரிமலைபோல் குமுறினான். அவை கூட்டினான். அவையறிய கோபன்னாவின் செயலைப் பிரகடனப்படுத்தினான். பின்னர் மன்னன் அவையோரைக் கலந்து ஆலோசித்தான். ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தான்.

"இப்பொழுதே சென்று கோபன்னாவை கைது செய்து விசாரணைக்கு அழைத்து வாருங்கள்" என்று உத்திரவு பிறப்பித்தான் மன்னன்!

தானீஷாவின் உத்தரவு மின்னல் வேகத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. பத்ராஜலத்தில் ஸ்ரீ ராமதாஸரின் கைகளுக்கு விலங்கு மாட்டப் பட்டது.

ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கு தாஸானு தாஸனான ஸ்ரீராமதாஸருக்கு ஏற்பட்ட நிலையைக் கண்டு மனைவி அனலிடைப் புழுவாய்த் துடித்தாள். ஊர் மக்களும் கண்ணீர் வடித்தனர்.

வைர மணி பல்லக்கில் ராஜ மரியாதை களுடன் அழைத்து வரப்பட்ட ஸ்ரீ ராமதாஸர் அரசாங்க கைதியாக நடத்தி அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்.

செல்லும் வழியில் பத்ராஜல பெருமானைப் பார்த்தார் ஸ்ரீ ராமதாஸர். கரமிரண்டையும் மேலே உயர்த்தி, எம்பெருமானைச் சேவிக்க முடியாமல் கண்ணீர் வடித்தார். சிப்ளா கட்டை ஏந்தி நாம சங்கீர்த்தனைகளைச் செய்த இரண்டு கைகளையும் விலங்குகள் இறுக்கிவிட்டன!

“ராம் ராம்” என்று தியானம் செய்து கொண்டு காவலர்கள் பாதுகாப்போடு புறப்பட்டார் ஸ்ரீ ராமதாஸர்.

எல்லையிலே மக்கள் ஊழிக்காலத்துப் பெருவெள்ளம்போல் கூடினர். ஸ்ரீ கோபன்னா விற்கு இப்படியொரு சோதனை வந்து விட்டதே என்று அழுது புலம்பினர்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் அனைவருக்கும் ஆறுதல் மொழி : பகர்ந்து, “நடப்பதெல்லாம் நாராயணன் செயல். எனக்காக யாரும் வருத்தப்பட வேண்டாம். சீதையை சிறை எடுத்த ராமன் என்னை ஒருபோதும் சிறை அடைக்கமாட்டான். அவன் தர்ம சொருபன்! ஆலயம் எழுப்பிய அடியவர்களுக்கு அவன் ஒருபோதும் அபச்சாரம் செய்யமாட்டான். அவன் அநாதரக்ஷகன்!

பக்தி மயக்கத்தில் நாம் வரிப்பணத்தை அந்த பகவானுக்காகத்தான் செலவு செய்தோம் என்ற உண்மையை தானீஷா உணரும்படி செய்வேன். தானீஷா தயாள குணம் கொண்டவர். என்னை மன்னித்து விடுதலை செய்வார்.

அதனால் நீங்கள் யாவரும் எனக்காக வருத்தப்படுவதோ அல்லது தானீஷா மீது கோபம் கொள்வதோ - இனிமேல் வரியே கட்டமாட்டேன் என்று வைராக்கியமாகப் பேசுவதோ தவறு! நீங்கள் உங்கள் கடமையைச் செய்யுங்கள். கடவுள் நமக்கு அருள் செய்வார்.”

இராம நாமத்தை நினைப்போர்க்கு ராஜ தண்டனை வெறும் நீர்க்குமிழ் போல்! விரைவில் நான் திரும்பி வரவேண்டும் என்று அந்த பத்ராஜல நாயகனை நம்பி தோத்திரம் செய்யுங்கள். நான் வருகிறேன்” என்று உரையாற்றிவிட்டு ஊர் எல்லையை விட்டகன்றார் பத்ராஜல ராமரின் அன்புத் தொண்டன்.

நகர மக்கள் கண்ணீர் பெருக வீடு திரும்பினர். அனைவரும் ஸ்ரீ ராமதாஸரின் மனைவிக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்லி வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

தானீஷாவின் ஆணைப்படி காவலர் ஸ்ரீ ராமதாஸரைச் சிறையிட்டனர். சிறைச்சாலையைத் தமது அறச்சாலையாகக் கொண்டு ராமநாம தியானத்தில் மூழ்கி இருந்தார் ஸ்ரீ ராமதாஸர்.

அக்கன்னாவும், மாதன்னாவும் சிறைச் சாலைக்கு வந்து தமது மருமகனைச் சந்தித்தனர். நடந்தவற்றைச் சொல்லி வருந்தினர்.

“கோபன்னா! எங்களால் எதுவும் செய்ய முடியாத நிலையில் இருக்கின்றோம். தானீஷாவின் கோபத்தை எப்படித் தணிப்பது என்பது எங்களுக்குப் புரியவில்லை. அந்த பத்ராஜல ராமர்தான் உன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று கூறிவிட்டு மாமன்மார்கள் இருவரும் மாளாத் துயரத்துடன் வீட்டிற்குத் திரும்பினர்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ராமதாஸர் மீதான விசாரணை வந்தது! ஸ்ரீ ராமதாஸர் தானீஷாவின் முன்னால் குற்றச் கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டார்.

“கோபன்னா அரசாங்க பொக்கிஷத்தி லிருந்து ஆறு லக்ஷம் பவுனை எடுத்து ஆலயத்திற்காகச் செலவு செய்தது மன்னிக்க முடியாத மாபெரும் குற்றம்” என்று தானீஷா அவர் மீதுள்ள குற்றத்தை இறுதியிட்டுக் கூறினான்.

கொற்றவனின் கனல் போன்ற சுடு சொற்களைக் கேட்டு, ஸ்ரீ ராமதாஸர் புனல் போன்ற குளிர் மொழிகளைச் சொன்னார்.

“அரசே! வரிப்பணத்தைத் தங்கள் உத்தர வின்றி எடுத்துச் செலவு செய்தது ஒருவிதத்தில் தவறுதான். இருந்தாலும் தானீஷாவின் சமூகம் மக்களின் பேரில் காட்டும் அன்பு அளவிட முடியாததல்லவா! பழுதடைந்த கோவிலைப் புனருத்தாரணம் செய்தது, உங்கள் ஆட்சியின் பெருமையையும், கீர்த்தியையும் உயர்த்து கிறதல்லவா! அதனால் அரசன் எனது நல்ல திருப்பணியைத் தவறாகக் கொள்ளக் கூடாது.”

“கோபன்னா! உம்மை நிரபராதி என்று காட்டிக்கொள்ள நீர் எத்தனைதான் விளக்கங் கள் சொன்னாலும் என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. குற்றம் குற்றமே! என்னால் ஒருபோதும் உம்மை மன்னிக்க முடியாது. ஒன்றில் பணம்; இல்லையேல் தண்டனை! இதில் எவ்வித மாற்றமும் கிடையாது.” தானீஷா கடுமையாகச் சொன்னான்.

“உங்கள் பணத்தை நான் களவாட வில்லை; கோவில் திருப்பணிக்குத்தானே செலவு செய்தேன்.”

“நானாகக் கொடுப்பது வேறு; நீராக எடுப்பது வேறு.”

“இல்லை என்று சொல்லவில்லையே! இருப்பினும் பத்ராஜல ராமருக்காக எழுப்பப்பட்ட ஆலயம் உமது ஆட்சியின் பெருமையை நிலைநாட்டும் வெற்றித் தூண் அல்லவா! ராம நாமம் உள்ளவரை உமது பெயரும் ஒங்கும்.”

ஸ்ரீ ராமதாஸரின் எந்த வாதமும் வேந்தனின் மனதை மாற்றவில்லை. கடுமையாக தமது தீர்ப்பைப் பிரகடனப்படுத்தினான்.

“இனிமேலும் தங்களிடமிருந்து எந்தவித விளக்கங்களையும், வியாக்கியானங்களையும் நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. நீர் ஆயிரம் ஆதாரங்களைச் சொன்னாலும் செய்த குற்றம் மட்டும் மறையப் போவதில்லை.

உம்மைப் போன்ற குற்றவாளிகளை மன்னிப்பதற்கு ராஜநீதி இடம் கொடுப்பதில்லை. எமது ஆட்சியில் இப்படிப்பட்ட முறைகேடான செயல் இதுவரை நடந்ததே இல்லை; இனிமேல் நடக்கவும் விடமாட்டேன்.

இம்முறை யாம் உம்மை மன்னித்தால், இதுபோன்ற குற்றங்கள் எமது ஆட்சியில் மேலும் மேலும் வளரத்தான் செய்யும். இன்று நீர் கோவில் கட்டினீர், நாளை பலருக்கு வீடு கட்டிக் கொடுப்பீர்கள். அதனால் இதற்கு இப்பொழுதே ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும். எனவே ஆறு லக்ஷம் பவுனை அடைக்கும்வரை உம்மைக் காராகிரஹத்தில் அடைக்கிறேன்.”

மன்னன் தானீஷா ஆணையிட்டான்: அத்தோடு அவையையும் கலைத்தான்; ஸ்ரீ பக்த ராமதாஸரும் சிறையில் தள்ளப்பட்டார்.

அன்று அயோத்திய ராமருக்கு வனவாசம். இன்று ஸ்ரீ பத்ராஜல ராமதாஸருக்குச் சிறைவாசம்! கோதண்டராமன் தர்ப்பைப் புல்லைத் தலையணையாகக் கொண்டு துயின்றான். இன்று அவர் பக்தர் கோரப்பாயிலே ராமநாம சிந்தையோடு படுத்துக் கிடந்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட செய்தி நாடு நகரமெங்கும் காட்டுத் தீ போல் பரவியது. பக்தர்கள் கண்ணீர் வடித்துக் கதறினர்.

தானீஷாவின் கடுமையான ஆணையால் தாஸருக்கு பற்பல கொடுமைகள் இழைக்கப்பட்டன. அவரை முச்சந்தியில் நிற்க வைத்து

ரத்தம் சொட்ட சொட்ட கசையடி கொடுத்தனர். அடிக்கடி ராமநாமத்தை தியானிக்கும் தொண்டர், சேவகர் அடிக்க அடிக்க அந்த நாமத்தை விண்ணெட்ட முழங்கினார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் அனுபவிக்கும் கொடுமைகளைக் கண்டு அழுது புலம்பிய பக்தகோடிகள் அவரைக் காப்பாற்ற வழி தெரியாமல் வேதனை கொண்டனர்.

ஆறு லக்ஷம் பவுன் திரட்டுவது எங்ஙனம் என்பது அறியாது அல்லும் பகலும் ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தனர் பத்ராஜலத்து பக்தகோடிகள்.

மன்னனின் கொடுமைகளோ நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. பக்தரைக் கயிற்றால் கட்டி கொளுத்தும் வெய்யிலில் - அனல் பறக்கும் மணல் பரப்பில் உருட்டச் செய்தான்.

இப்படியாக பலவிதமான தண்டனைகள் தாஸரை துன்புறுத்திக் கொண்டே இருந்தன. ஒருவாறு - பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் உருண்டோடின.

துன்பத்தை அனுபவித்து அனுபவித்த ஸ்ரீ ராமதாஸர், ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபுவைப் போற்றித் துதி செய்த வாயால் நிந்தித்து துதி செய்யலானார்.

“ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபோ! நீ பத்ராஜல குன்றின் மீது கோயில் கொண்டுள்ளீர்களா? இல்லை எங்காவது போய்விட்டீர்களா? இல்லை, கல்லாகவே இருந்து விட்டாயா? இந்த பக்தன் மீது இன்னும் உனக்கு கனிவு பிறக்காததேனோ!

ஏ! சீதாராமா! நீயும் மானிடப் பிறவி எடுத்து கல்லிலும் முள்ளிலும் நடந்து நடந்து கஷ்டத்தை அனுபவித்தவன்தானே! எனது கஷ்டம் மட்டும் உமக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டதோ! ராவணாதி அரக்கர்களை சம்ஹாரம் செய்து தர்மத்தை நிலைநிறுத்திய ஹே ராமா! உன்னுடைய தாஸனுடைய துயரத்தைத் தீர்த்துப் பேரருள் புரியலாகாதோ! எதற்காக என்னை இப்படி துன்புறுத்துகிறாய்?

பிரபோ! அன்று நீ எய்த பாணம் ஒரு தவளை மீது பாய்ந்தபோது அந்தத் தவளை உன்னிடம், “ஹே ராமா! ராமாபாணமே என்னைத் தாக்கும்போது நான் யாரை நினைத்து பிரார்த்திப்பேன்” என்று கதற

வில்லையா? அந்த தவளையைப் போல் உன்னையே நம்பி வாழும் நான் யாரிடம் சென்று என் குறை சொல்லிக் கதறுவேன்!

உன் பிராட்டியாரிடம் முறையிடுகிறேன். தாயே! லோகமாதா! ஜனக குமாரி! நீயாவது என்மீது திருவுள்ளம் கனிந்து காப்பாற்ற லாகாதா? அம்மா! அன்று நீ அசோக வனத்திலே நாதனை எதிர்பார்த்து நாளெல்லாம் காத்திருந்து, ஒருவிதப் பயனும் கிட்டாமல், சாகத் துணிந்தாயே, அதேபோல் காருண்ய மூர்த்தியான உன் நாயகனை நம்பி பூஜித்து சேவித்த நானும் சாகத்தான் வேண்டுமா?

இது பரியந்தம் என்னைத் தடுத்தாட் கொள்ளாத ராமன், இனிமேலும் வந்து காப்பாற்றிவிடவா போகிறான். என் வாழ்வின் முடிவுதான் அவனுக்குப் பேரானந்தம் போலும்!

பத்ராஜலத்தில் பாழடைந்த உன் கோயிலைக் கட்டிய பகவத் கைங்கரியத்துக்கு இந்த சிறையும், சித்தரவதையும்தான் சன்மானம் என்றால் நான் அதனையே அத்யந்த பிரேமையோடு ஏற்றுக் கொள் கிறேன்.

அம்மா! என் கஷ்டத்தை உன் நாயகனிடம் நவின்று உத்தமமான ஒரு மார்க்கத்தை இந்த எளியோனுக்குக் காண்பித்து அருள்புரிவாய்!"

இவ்வாறு அழுது புலம்பி, பகவானிடம் முறையிட்ட ஸ்ரீ கோபன்னா, தமது வாழ்க்கையை முடித்துக் கொள்ளத் தீர்மானித்து, கஞ்சி குடிக்கும் குவளையில் விஷத்தைக் கலந்து எடுத்துக் கொண்டார்.

அதைக் குடிப்பதற்கு முன்னால் ஸ்ரீ ராமபிரானைக் கடைசி முறையாக பாடி துதித்துக் கொண்டாட எண்ணினார்.

ஸ்ரீ ராம நாமத்தை உள்ளம் உருக பாடினார்; ஆடினார். பரவசம் பொங்க பக்தியில் மூழ்கினார். அந்த பக்தி பரவசத்தில் தம்மை மறந்த நிலையில் மயக்கத்தில் வீழ்ந்தார்; அந்த மயக்கத்தைக் கொடுத்தவனே அந்த ஸ்ரீ ராமன்தானே!

இவ்வாறு ஸ்ரீ ராமதாஸர் சிறைச்சாலையிலே கதறி அழுது கண்ணீர் விடுவதைக் கண்டு சீதாபிராட்டியாரின் திருவுள்ளம் நைந்து உருகியது.

பிராட்டியார் பெருமானைப் பார்த்து, "பிராணநாயகா! அல்லும் பகலும் நம்மையே தியானித்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வரும் பக்தன் கோபன்னா நாளெல்லாம் படுகின்ற துன்பம் உங்கள் நெஞ்சினை நெகிழச் செய்ய வில்லையா? எதுபொருட்டு நம் குழந்தையை இப்படி காராகிரஹத்தில் வாட்டி வதைத்து துன்புறுத்தி வேடிக்கைப் பார்க்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபுவின் செளந்தர்ய வதனத்தில் சலனம் ஏற்பட்டது.

"ஜானகி! அவனைத் துன்புறுத்தி வேடிக்கை பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எமக்கில்லை. நம் அவதாரத்தின்போது நாம் எத்தனை பெரும் துன்பங்களைத் தாங்கினோம்."

"சுவாமி! நாம் கஷ்டப்பட்டோம் என்பதற்காக நம் பக்தர்களும் கஷ்டப்பட வேண்டுமா?"

"மானிட ஜென்மம் எடுத்துவிட்டால் பூர்வ ஜென்ம கர்மாக்களின் பலனை அனுபவித்து தான் ஆகவேண்டும். கடந்த ஜென்மத்தில் கோபன்னா ஒரு கிளியைப் பன்னிரண்டு ஆண்டு காலம் கூண்டில் அடைத்து வளர்த்தான். அதனால் பன்னிரண்டு ஆண்டு காலம் அவன் சிறைவாசம் அனுபவித்துத்தான் ஆகவேண்டும். இன்றோடு பன்னிரண்டு ஆண்டு காலம் முடிகிறது. கோபன்னா, தானீஷாவிற் கு செலுத்த வேண்டிய கடனைத் தீர்த்துவிட்டு அவனை தடுத்தாட் கொள்வோம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தார். பிராட்டியார் பெருமிதம் கொண்டாள்!

ஸ்ரீ ராமபிரான் இளையாழ்வாருடன் எழுந்தருளினார். ராமரும் லக்ஷ்மணரும் ராஜகுமாரர்களைப்போல் தங்கள் திருத்

தோற்றத்தைப் பொலிவுறச் செய்தார்கள். இருவரும், நடுநிசியில் தானீஷாவின் அறைக்குள் தோன்றினர். தானீஷா நன்றாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஸ்ரீ ராம, லக்ஷ்மணரின் பேரொளி பிரகாசத்தால் கண்கள் கூச விழித்தெழுந்தான் வேந்தன்!

சொர்ண மயமான அணி ஆபரணங்களும் - கம்பீரமான தோற்றப் பொலிவையும் - கவர்ந்திழுக்கும் காந்த சக்தியும் கொண்ட இரு ராஜகுமாரர்கள் தனது எதிரிலே நிற்பது கண்டு தானீஷா திகைத்தான்; அவன் கண்களையே அவனால் நம்ப முடியவில்லை!

வண்டுகள் மொய்க்கும் மனோரஞ்சித மலர் போன்ற திவ்ய மங்கள பாதார விந்தங்களைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பிரமித்துப் போனான் பேரரசன்!

"சௌந்தரிய சேர்களே! இந்த நள்ளிரவு வேளையிலே கோட்டைக் காவலர்களை மீறி எப்படி இங்கு வந்தீர்கள்? நீங்கள் யார்? யாது உங்கள் நாடு? யாது உங்கள் நாமம்?"

மன்னனின் மொழி கேட்டு ஸ்ரீ ராம பிரானின் முகத்தில் புன்னகை களி நடனம் புரிந்தது.

நட்ட நடுநிசியில் - ஊர் அடங்கிய வேளையில் இவ்விருவர் மட்டும் காவலைக் கடந்து தனது அறைக்குள் எப்படி - எதற்காக வந்தார்கள் என்று நினைத்து ஒரு கணம் துணுக்குற்றான்.

ஸ்ரீ இராமபிரானையும், இளையாழ்வரையும் திருமுடி முதல் திருவடி பரியந்தம் பார்த்து சற்று நேரம் பேச்சற்று - மூச்சற்று - செயலற்று நின்றான் தானீஷா!

நீலமேக சியாமளனின் பொன்வண்ண மேனிகண்டு மெய் சிலிர்த்தான் மாமன்னன்!

"உம்மால் சிறையில் வருந்தி கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ கோபன்னாவின் ஏவலாட்கள் நாங்கள். எங்கள் ஊர் பத்ராஜலம். என்னுடைய நாமம் ராம்ஜி. இவன் நாமம் லக்ஷ்மண்ஜி. நாங்கள் தலைமுறை தலைமுறையாக கோபன்னாவின் மூதாதையர்களிடம் ஊழியம் செய்து வருகிறோம். நாங்கள் சம்பளத்துக்காக வேலை செய்வதில்லை. பத்ராசலம் கோவிலில் கிடைக்கும் திருக்கண் அமுத பிரசாதத்தையே ஊதியமாக பெற்றுக் கொள்கிறோம்."

“உங்கள் பேச்சு வேடிக்கையாக இருக்கிறது. அது போகட்டும். நீங்கள் வந்த காரணம் என்ன?”

“கோபன்னா செலுத்த வேண்டிய ஆறு லக்ஷம் பவுனுக்கு வட்டியும் முதலுமாக உம்மிடம் சேர்த்துவிடும்படி எங்களுக்கு ஆணையிட்டார் ஸ்ரீ கோபன்னா! அதைக் கொடுத்துப் போகவே வந்தோம்.”

இவ்வாறு, பகர்ந்த பெருமான் தாம் கொண்டு வந்த இராம நிஷ்காமம் எனப்படும் பவுன்களைக் கொட்டினார்.

மன்னன் மருண்டான். பெருவேந்தன் பேதலித்தான். தானீஷாவின் இதயத்திலே இனந் தெரியாத கலக்கம்!

இராம லக்ஷ்மண குமாரர்களின் திருமேனி அழகின் ஒளி நிறைந்த பொன்னிறப் பிரகாசம் அந்த அறையை வைகுண்டம் போல் காட்சி அளிக்கச் செய்தது.

தானீஷா ஆறு லக்ஷம் பவுனை எடுத்துக் கொண்டான். முறைப்படி பவுனைப் பெற்றுக் கொண்டதற்கு உரிய ரசீதையும் எழுதிக் கொடுத்தான்.

தசரத குமாரர்கள் அந்த ரசீதைப் பெற்றுக் கொண்டு கோபன்னாவைக் காணப் புறப்பட்டனர்.

இவர்கள் அப்பாற் சென்றதும் தானீஷா பொற்குவியலைக் கண்டு ஒன்றும் புரியாமல் சற்று நேரம் சித்த பிரமை பிடித்தவன் போல் காட்சியளித்தான்.

பூர்வ ஜென்மத்தில் பரமேஸ்வரன் திருவாய் மலர்ந்து அருளினாற்போல் இப்பொழுது இராம தரிசனம் பெற்ற ராஜனின் மனதில் ஒருவித ஞானம் பிறந்தது. அவன் அகக் கண்கள் திறந்தன!

இராஜகுமாரர்களாகத் தன்னைக் காண வந்தவர்கள் எம்பெருமானே என்பதைத் திடமாகத் தெரிந்து கொண்டான். அகக் கண்களால் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண தரிசனம் கிட்டும் பேறு பெற்றான் தானீஷா!

“எம்பெருமானையே பணியாளாகக் கொண்டு ஏவல் புரிந்த கோபன்னாவின் பக்தியையும், பெருமையையும் உணராமல் போனோமே என்று உள்ளம் வருந்தினான். ஸ்ரீ ராமதாஸனுக்கு செய்த நிந்தனை

இராமனுக்கே செய்ததுபோல் அல்லவா என்று துடித்தான். சிறையிலே வதைத்துத் துன்புறுத்தப்பட்ட மகான் அனைவராலும் போற்றி தொழுது வணங்குவதற்குரிய ஞானத் தவயோகி அல்லவா? என்று நினைத்தான்.

“என் பெயர் நிலைக்கும் வண்ணம் பத்ராஜலத்தில் பகவானுக்குக் கோவில் கட்டிய பக்த சிரோன்மணிக்குப் பாதாள சிறையைப் பரிசாகக் கொடுத்த பாவியானேனே! அறியாது நான் செய்த இந்தப் பிழைக்கு என்னை இந்த இறைவன்தான் மன்னிக்க வேண்டும்.”

மன்னன் பலவாறு புலம்பி புலம்பிக் கதறினான். இரவெல்லாம் உறக்கம் வராமல் படுக்கையில் புரண்டு கொண்டே இருந்தான். தானீஷா ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். இனம் தெரியாத ஒரு சக்தி மன்னனை ஏவல் கொண்டது!

ஸ்ரீ ராமபிரானும், இலக்ஷ்மணரும் கோபன்னாவை அடைத்திருக்கும் சிறைச்சாலைக்குச் சென்றனர்.

சிறைச்சாலைக்குள் வாடி வதங்கிய மலர் போல் கடுந்தரையில் கிடக்கும் கோபன்னாவைக் கண்டு இளையபெருமான் மனம் வருந்தினார்.

ஸ்ரீராமபிரான், இளையபெருமானுக்கு ஆறுதல் சொல்லி, “இலக்ஷ்மணா! நீ ஆதிசேஷனாக உருக்கொண்டு சிறைக்குள் சென்று விஷத்தைக் கொட்டிவிட்டு இந்த ரசீதை அவரது பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு வருவாயாக!” என்று அன்பு கட்டளையிட்டார்.

இளையபெருமான் அனந்தாழ்வாராக உருமாறினார். சிறைக் கம்பிகளின் வழியாக உள்ளே சென்றார். கலயத்திலிருந்த விஷத்தைக் கவிழ்த்தார். தானீஷா கொடுத்த ரசீதைக் கலயத்தின் பக்கத்திலே வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தார். பிறகு இருவரும் அந்தர்த்தியாமியாயினர்.

கஞ்சிக் குவளை உருண்ட சத்தம் கேட்டு எழுந்தார் கோபன்னா! குவளையின் பக்கத்தில் ஒரு காகிதம் மடித்து வைத்திருப்பதைப் பார்த்து அதை எடுத்துப் பிரித்துப் படித்தார். அவர் கண்களை அவராலேயே நம்ப முடிய

வில்லை. தமக்காக ஆறு லக்ஷம் பவுனைச் செலுத்திய ரசீதைக் கண்டு அதிசயித்தார்.

ஸ்ரீ இராமதாஸருக்கு உண்மை தெரிந்து விட்டது. தம் பொருட்டு பத்ராஜலப் பெருமான், தானீஷாவின் கடனைத் தீர்த்து விட்டு ரசீதை வைத்துவிட்டு போயிருக்கிறார் என்பதனை உணர்ந்தார். பகவானின் திவ்ய தரிசனம் தமக்கு கிடைக்காமற் போய் விட்டதே என்று கதறி உருகினார்.

பொழுது புலர்ந்தது! தானீஷா, காவலர் புடைசூழ் சிறைச்சாலைக்கு வந்தான். சிறைக் கதவுகள் திறக்கப்பட்டன. தானீஷா உள்ளே சென்றான்.

தானீஷாவைக் கண்டு தாஸர் திகைத்தார். தாம் ஏதாவது கனவு உலகத்தில் சஞ்சரிக் கிறோமோ என்று நினைத்தார். காண்பது கனவல்ல; நினைவு என்பது அவருக்கே விளங்கிற்று.

மன்னன் ஓடிவந்து தாஸரின் பாதங்களில் வீழ்ந்தான். மன்னனது செயல் தாஸருக்கு வியப்பாக இருந்தது.

தாஸர் மனம் பதற, "அபச்சாரம், அபச்சாரம்! அரசே என்ன காரியம் செய்து விட்டீர்கள்" என்று பதட்டத்துடன் கூறினார்.

மன்னன் ஸ்ரீ ராமதாஸரை நமஸ்கரித்து எழுந்து அவரது மெலிந்து போன கரங்கள் இரண்டையும் பற்றிக்கொண்டு கண்களிலே ஒற்றிக் கொண்டார். தாஸருக்குச் செய்த கொடுமைகளை எண்ணிப் பார்த்து ஆலைக் கரும்பாக கசிந்தான் மன்னன்.

"பக்தியால் உயர்ந்த பெருமானே! என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். கடவுளுக்கு அற்புதமான கைங்கரியங்களைச் செய்த உம்மை காராக்கிரஹத்தில் அடைத்து கொடுமைப் படுத்தினேனே! இந்த பாவத்திற்குப் பிராய சித்தமே கிடையாது!

பத்ராஜலத்தில் கோவில் கட்டிய உம்மை கசையடி கொடுத்து கொதிக்கும் மணலில் உருட்டிவிட்டு எத்தனை எத்தனையோ துன்பங்களால் சித்திரவதை செய்தேனே! இந்த துரோகிக்கும் அந்த இராமபிரான் இளையாழ் வாருடன் ஆனந்த தரிசனம் தந்த அற்புதத்தை என்னென்று சொல்வது!

பக்தியால் உயர்ந்துவிட்ட உத்தமரே! ஸ்ரீ இராமரும் லக்ஷ்மணரும் சற்று முன் எம்மிடம்

வந்து தங்களை, உமது பணியாட்கள் என்று சொல்லி ஆறு லக்ஷம் பவுனை வட்டியோடு சேர்த்துக் கொடுத்துச் சென்றார்கள்.

முற்பிறப்பில் எத்தனை பெரும் புண்ணியம் செய்தேனோ? இப்பிறவியில் ஸ்ரீ ராம லக்ஷ்மணரைக் கண்குளிர கண்டுகளிக்கும் பெரும் பாக்கியத்தைத் தங்கள் திருவருளால் இந்த எளியவன் பெற்றேனோ!"

தானீஷாவின் உருக்கமான மொழி கேட்டு ஸ்ரீ ராமதாஸர் பனிபோல் உருகினார்; அவர் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டேயிருந்தது. ஸ்ரீ ராமபிரானின் திருவருட் கருணையை நினைத்து நினைத்து நெஞ்செல்லாம் நெகிழ்ந்தார்.

"அரசே! தாங்கள்தான் மாபெரும் பாக்கியத்தைச் செய்தவர். கோவில் கட்டி சம்புரோக்ஷணம் செய்த இந்த எளியவனுக்கு அவனுடைய தரிசனம் கிட்டவில்லை; ஆனால் தங்களுக்கு கிடைத்திருக்கிறது. தாங்கள்தான் என்னிலும் பெரும் பாக்கியத்தைச் செய்தவர்!"

ஸ்ரீ இராமதாஸரின் அன்பும், அடக்கமும் கொண்ட மொழிகளைக் கேட்டு மன்னர், "தவத்தாலும், தியானத்தாலும், ராம நாமத் தாலும் இராமபிரானோடு ஐக்கியமாகிவிட்ட தாங்கள்தான் ஒப்பற்ற பாக்கியத்தைப் பெற்றவர்.

தாங்கள் வேறு தசரதகுமாரர் வேறு அல்ல என்று சொல்லவே முடியாது. அவன் ராமன். தாங்கள் அந்த இராமனுக்கு தாஸர் என்று சொல்வதில்தான் எத்தனை பெருமை; பெருமிதம்; பூரிப்பு! உம்மால்தான் என் ஆட்சி பெருமை கொள்கிறது. என் ஜென்மம் சாபல்யம் அடைந்துவிட்டது."

மன்னன் ஸ்ரீ ராமதாஸரை அழைத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்கு வந்தான். மஹானும், மன்னனும் குருசிஷ்யர்களைப் போலானார்கள்.

நள்ளிரவில் நடந்த இந்த அற்புத திருவிளையாடல் நாடு நகரமெங்கும் பரவியது. தானீஷாவும் கோபன்னாவும் தொழுதற்குரிய வர்கள் என்று பிரஜைகள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

அக்கன்னாவும், தாமன்னாவும் விவரம் அறிந்து மகிழ்ந்தனர். மருமகனைக் கண்டு புளகாங்கிதம் அடைந்தனர்.

அன்று, "இப்படியொரு மருமகனைப் பெற்றுவிட்டோமே" என்று வேதனைப்பட்டவர்கள் இன்று கோபன்னாவைத் தெய்வமாகக் கொண்டு போற்றித் துதிபாடினர்.

மன்னன், பொன்னும் மணியும், வெண்பட்டாடைகளும் ஸ்ரீ ராமதாஸருக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தான்.

ராஜமரியாதையுடன் ஸ்ரீ ராமதாஸரை பல்லக்கில் ஏற்றி பத்ராஜலத்திற்கு அனுப்பி வைத்தான். "ஸ்ரீ ராமதாஸர் வாழ்க! பத்ராஜல ஸ்ரீ ராமதாஸர் வாழ்க!" என்ற பக்தர்களின் கோஷம் விண்ணெட்ட முழங்கியது.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் பல்லக்கில் பரிவாரங்களும், வீரர்களும் புடைசூழ பத்ராஜலம் புறப்பட்டார்.

மாலை மயங்கும் நேரம்! உலகம் இருளரக்கனின் பிடியில் சிக்கிக் கொள்ளப் போகும் தருணம்! ஆயுதங்கள் ஏந்திய பெரும் கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் ஸ்ரீ ராமதாஸரின் பல்லக்கை சூழ்ந்து கொண்டனர். எதிர்பாராத இந்த தாக்குதலினால் ஸ்ரீ ராமதாஸருடன் வந்த படைவீரர்களும் பரிவாரங்களும் செயலற்று நின்றனர்.

திருடர்கள் ஸ்ரீ ராமதாஸரை நோக்கி உடைவாளை நீட்டியவாறு பொன்னையும் பொருளையும் தருமாறு மிரட்டினர்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் பொன்னையும் பொருளையும் இத்திருடர்களுக்குக் கொடுக்கத் தயங்கவில்லை! ஆனால் அவரது உள்ளத்திலே ஒரு ஏக்கம்! இவற்றை இவர்கள் கொள்ளை கொண்டு போய்விட்டால் பத்ராஜலப் பெருமானுக்கு மேலும் தாம் செய்ய வேண்டிய பகவத் கைங்கரியங்கள் தட்டுப்பட்டு விடுமே என்று எண்ணினார். இராமனைத் தியானித்தார் ஸ்ரீ ராமதாஸர்.

அந்த சமயத்தில் ஆயிரக்கணக்கான குதிரைகளின் குளம்போசை வானைப் பிளந்த வண்ணம் ஒலித்தது. அந்த ஓசை திருடர்களின் செவிகளில் மட்டும்தான் கேட்டது.

திருடர்கள் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தனர். தங்களுக்கு வெகு அருகாமையில் ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் அம்பும், வில்லும், வாளும், ஈட்டியும் தாங்கிக் கொண்டு வேகமாக வருவது தெரிந்தது.

அவ்வளவுதான்! வழிப்பறி கொள்ளைக் காரர் 'தப்பித்தோம்; பிழைத்தோம்' என்று ஓடி ஒளிந்தனர்.

அன்பு தாஸருக்காக வேண்டி தசரதராமன் இப்படியொரு மாயையைத் தோற்றுவித்துத் திருடர்களை மதிமயங்கச் செய்தார்! இந்த மாயா வினோதத் திருவிளையாடலை ஸ்ரீ ராமதாஸர் ஒருவரைத் தவிர மற்ற எவரும் அறிந்திலர்! திருடர்கள் ஓடியதும் ஸ்ரீ ராமதாஸர் தமது பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

பொழுது புலர்ந்தது! புள்ளினங்கள் ஆர்த்தன. கோவில் முரசம் முழங்கியது. ஸ்ரீ ராமநாம ஓசை எங்கும் ஒலித்தன!

ஸ்ரீ ராமதாஸர் பல்லக்கிலே வந்து கொண்டிருக்கிறார் என்ற செய்தியைக் கேள்வியுற்ற பக்தகோடிகளும், பத்ராஜலத்துப் பெருங்குடி மக்களும் அவரை வரவேற்கும் பணியில் இறங்கினர்.

மேளதாள வாத்தியங்களுடன் பூரண பொற்கும்ப கலசங்களுடன் பக்தர்கள் நகரத்தின் எல்லையில் திரண்டனர். ஸ்ரீ ராமதாஸரின் மனைவியும், குழந்தையும் ஆர்வம் பொங்க நின்று கொண்டிருந்தனர்.

ஸ்ரீ ராமதாஸரை வரவேற்பதற்காக நகரம் முழுவதும் கவின் பெற அழகு செய்யப்பட்டிருந்தது. நகரத்தின் எல்லையில் பெரிய பந்தல் அமைத்து, வாழை மரமும், மாவினையையும், பூக்களையும் தோரணமாக கட்டித் தொங்க விட்டிருந்தனர்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் எல்லையை வந்தடைந்தார். பல்லக்கினின்றும் இறங்கினார். அப்பொழுது அங்கு எழுந்த பக்தகோடிகளின் கோஷம் விண்ணையும் மண்ணையும் பிளந்தது.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் மனைவியையும், மகனையும் கண்டு கண் கலங்கினார். ஸ்ரீ ராமதாஸரின் மனைவியார் எலும்பும் தோலுமாக காட்சி யளிக்கும் கணவனைப் பார்த்து பார்த்து அழுதாள். மகன், தந்தையைக் கண்டு மகிழ்ச்சியும், மனவருத்தமும் கொண்டான்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் மனைவிக்கும், மகனுக்கும் ஆறுதல் சொன்னார்.

பக்தர்கள் அளிக்கும் மாபெரும் வரவேற்பையும் அவர்கள் காட்டும் பக்தியையும், அன்பையும் கண்டு சந்தோஷம் மிகக்

கொண்டார் ஸ்ரீ ராமதாஸர்! இராம கீர்த்தனங்களைப் பாடினார், பக்த கோடிகளும் சேர்ந்து பங்டினர்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் பக்தர்கள் புடைகுழ மனைவியுடனும், மகனுடனும் கிரிபிரதக்ஷணம் செய்து கோவிலுக்குச் சென்றார். பிராட்டியாருடனும், லக்ஷ்மண, பரத, சத்ருகன, அநுமத் சமேதராய் கோயில் கொண்டிருக்கும் பத்ராஜல நாயகனை கண்ணார கண்டு களித்தார்; வாயாரப் பாடி மகிழ்ந்தார். மனமார துதித்துப் போற்றினார். பிறகு ஸ்ரீ ராமதாஸர் தமது இருப்பிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸரின் இல்லத்தில் எப்போதும் போல இராம பஜனையும், அதிதி பூஜையும் ஆரம்பமானது. அநுதினமும் பத்ராஜல பெருமானைக் கண்டு களித்தார்; வழிபாடு களைச் செய்து மனநிறைவு பூண்டார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸரின் பக்தியும், புகழும் திக்கெட்டும் பரவியது. அநுதினமும் அவரது இல்லத்திற்கு ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் விஜயம் செய்தார்கள். பொன்னும் பொருளும் சுவாமிகளின் திருப்பாத கமலங்களுக்குக் காணிக்கையாகச் செலுத்தினர்.

பற்றற்ற பரமஞானியாக வாழ்ந்து வரும் ஸ்ரீ ராமதாஸர் பொன்னையும் பொருளையும் பெரிதாகக் கொள்ளவில்லை. ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபுவிற்கு செய்துவரும் திருப்பணியையே தமது வாழ்க்கையின் பரம சுகம் என்று நினைவிலே கொண்டார். எந்நேரமும் ராமநாம தியானத்திலேயே லயித்து இருந்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் அவரை அணுகிவரும் பக்தர்களுக்கு அற்புதமான போதனைகளைச் சொல்லி மனதிற்கு அமைதியை உண்டாக்கினார்.

“மனிதன் ஜன்மம் எடுக்கிறான், மறைகிறான். மீண்டும் பிறவி எடுக்கிறான். எடுக்கும் ஒவ்வொரு பிறவியிலும் ஆசாபாசங்களுக்கு அடிமையாகி உழலுகிறான்! உண்பதும், உடுப்பதும், உறங்குவதுமாக வாழ்வைக் கடத்துகிறான். இதனால் யாருக்கும் எந்தவித பயனும் இல்லை.

எடுத்த பிறவியின் உண்மையான உட்பொருளை உணர வேண்டும்! நாம் கண் படைத்தது, அவனது திருக்கோவில்களைத் தரிசிப்பதற்கு! நா படைத்தது அவனது

திருநாமங்களைப் பூஜிப்பதற்கு! கால் படைத்தது அவனது திருக்கோவில்களை வலம் வருவதற்கு!

எந்நேரமும் பகவத் தியானத்தில் இருப்பதும் பகவானின் நாமத்தை சொல்வதும், கேட்பதும் நமக்கு ஜன்ம சாபல்யத்தைக் கொடுக்கும். பிறவி என்னும் பெருங்கடலைக் கடக்க இதைத் தவிர வேறு மார்க்கமே கிடையாது! ஸ்ரீ ராம நாமம் நமக்கு தினம் தரும் கேஷமம்.”

இத்தகைய சுவாமியின் ஞான உரைகளைக் கேட்ட பத்ராஜலத்து மெய்யன்பர்கள் நிலையான பேரின்பத்தைக் கண்டனர். சுவாமிகளின் அருள்வாக்காலும், ஆத்ம போதனையாலும் பத்ராஜலத்து மக்களெல்லாம் ஸ்ரீராம பக்தர்கள் ஆயினர்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் அநுதினமும் வைகறைத் துயிலெழுந்து தமது அன்புப் புதல்வனுடனும், ஆருயிர் பாரியாளுடனும், அருமை பக்தகோடிகளுடனும் பத்ராஜல மலையில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானைத் தரிசிக்க செல்வார்.

ஸ்ரீ லக்ஷ்மண, பரத, சத்ருகன, ஹனுமத், சீதா சமேதராக கோவில் கொண்டுள்ள ஸ்ரீ ராமபிரானின் திருவடி முதல் திருமுடி பரியந்தம் காணுகின்ற பேரழகை எல்லாம் ரசித்து ஆனந்தித்து, காதலால் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி, சுந்தரப் பாமாலைகளால் பாடிப் பாடி பேரானந்தம் கொள்வார்!

ஸ்ரீ ராமதாஸரின் தேனினும் இனிய சங்கீத ககத்தைக் கேட்கும் பக்தர்கள் அமிர்தத்தை அள்ளிப் பருகினார் போன்ற பேரானந்தத்தை அனுபவித்து அகமகிழ்ந்தனர்.

சுவாமிகள் பாடிய ஒவ்வொரு க்ருதியும் அனைவருடைய இல்லங்களிலும் பஜனம் செய்யப்பட்டன!

இவ்வாறு சுவாமிகள் பல்லாண்டு காலம் பத்ராஜலமலைக்கு நடந்து சென்று கிரிபிரதக்ஷணத்தால் குதூகலித்து எம்பெருமானைச் சேவித்து வந்தார். ஒவ்வொரு நாளும் சுவாமிகளின் இதயத்தில், எம்பெருமானின் திவ்ய மங்கள சொரூபத்தைக் காண வேண்டும் என்ற அத்தியந்த பிரேமை அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது.

அன்று காளையாக வந்து தமது ஞானக் கண்களுக்கு புலப்படாது மறைந்துபோன ஸ்ரீ

ராமபிரானின் அற்புதத் திருவிளையாடலை எண்ணி உள்ளம் உருகினார்.

அல்லும் பகலும் அனவரதமும் அவனது நாமாவை ஜபித்துக் கொண்டிருந்தும், அப்பெருமானது திவ்ய தரிசனம் தமக்குக் கிட்டாமல், தானீஷாவிற் கு கலபமாக கிடைத்ததே என்று எண்ணி ஏங்கினார்!

பொன்னோடும், பொருளோடும் பல்லக் கிலே வரும்போது கள்ளர்க்கு காட்சி கொடுத்த எம்பெருமான் தமக்கு இன்னும் சேவைச் சாதிக்கவில்லையே என்று எண்ணி எந்நேரமும் அவனையே நினைத்து நைந்து கொண்டிருந்தார்.

இப்பொழுதெல்லாம் சுவாமிகளால் கால்நடையாக மலைமீது ஏறிச் சென்று எம்பெருமானைச் சேவிக்க முடியவில்லை! அந்த அளவிற் கு சுவாமிகள் முதுமையை எய்தினார்! தள்ளாமை அவரைத் தளர்த்தியது.

சுவாமிகள் பத்ராஜல ராமரைத் தமது இதயக் கோவிலிலே எழுந்தருளச் செய்தார். இதயத்தில் கோவில் கொண்ட எம்பெருமானை வனமாலை, கௌஸ்துப மணிமாலைகளும், நவரத்தின கிரீடாதி அலங்காரங்களாலும் அணி செய்து, துதி செய்தார். அப்பேரின்பக் காட்சியைக் கண்டு தமக்குள் புளகாங்கிதம் அடைந்தார்.

தசரத குமாரனை - அரக்கர்களை வதம் செய்த வீரத்திருக்குமாரனை - கல்லை கன்னியாக்கிய கார்துழல் மேனியனை - சிலை வளைத்து சிலையை மணந்த கல்யாண ராமனை - ராவணாதி அரக்கர்களைச் சம்ஹாரம் செய்த உத்தம பிரபுவை இதயக் கோவிலிலேயே திருமஞ்சனம் செய்து எல்லையில்லா இன்பம் பூண்டார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ பத்ராஜல ராமதாசர் எம்பெருமானிடம் தம் குறையைச் சொல்லி பிரார்த்தித்தார்!

"ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபோ! இன்னும் இந்த எளியவன் மீது கருணைக் கொண்டு ஆட்கொள்ளாமல் தேவரீர் இருப்பதுதான் ஏனோ? நான் முற்பிறப்பில் செய்த பாவ வினைகள் இன்னும் என்னைவிட்டு அற்றுப் போகவில்லையா?

ஹே ஸ்ரீ தசரத குமாரா! அன்று தசரத மகாராஜா உன்னைப் பிரிந்து துக்கித்தாற்

போல் அந்திம காலத்தில் அடியேனும் உன்னைத் துதித்து, உனது தரிசனத்துக்காக காத்துக் கிடக்கின்றேன்! தேவரீர் இன்னும் இந்த எளியவனைச் சோதிப்பது முறையா? உனது திருவடி சேவைக்காகத்தானே இந்த உடம்பிலே உயிர் பற்றிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஹே, பத்ராஜல ராமா! இன்னும் இந்த எளியவன் மீது பாராமுகம் ஏனோ? "கிருஷ்ணா! கிருஷ்ணா" என்ற அபயக் குரலுக்கு ஓடிவரும் கண்ணனைப்போல, "ராமா ராமா" என்று கதறி அழும் இந்த பக்தனுக்காக நீ பிரத்யக்ஷமாக எழுந்தருள லாகாதா!"

இவ்வாறெல்லாம் தாஸர் சொல்லி புலம்பினார்; கண்ணீர் விட்டுக் கதறினார்; தம்மை மறந்து தியானத்தில் ஆழ்ந்தார்!

பத்ராஜல பெருமான் ஸ்ரீ ராமதாஸருக்கு வைகுண்ட பிராப்தியை அளிக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

ஒருநாள், ஸ்ரீ ராமதாஸர் வீட்டு வாயினிலே நின்று கொண்டு இராமநாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டிருந்தார்; அவனது நாம கீர்த்தனங்களை உள்ளம் உருகப் பாடிக் கொண்டிருந்தார். பின்னர் ஸ்ரீ ராமதாஸர் வானத்தைப் பார்த்தவாறு நெடுநேரம் மோனதவம் இருப்பது போல அமர்ந்து இருந்தார்.

அப்பொழுது அவ்விடத்தில் பேரொளி பிறந்தது! ஒளிமயமான பொன்வண்ணத் தேர் ஒன்று வாசலிலே நிற்கக் கண்டார் ஸ்ரீ ராமதாஸர்!

ஆலயமணி ஒலித்தது. வேத முழக்கங்கள் எழுந்தன. ஸ்ரீமந் நாராயணனின் பாஞ்ச சன்னியத்தின் கம்பீரமான ஓசை எங்கும் ஒலித்தது.

பொன் வண்ணத் தேரைக் கண்டு பூரித்த ஸ்ரீ ராமதாஸர் அத்தேரை சுற்றி வலம் வந்து நமஸ்கரித்து ஏறி அமர்ந்து கொண்டார். தேரில் அமர்ந்த தாஸர் தர்மபத்தினியை அழைத்தார்.

அகத்து வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த தாஸருடைய பத்தினியார் சற்று தாமதித்து வெளியே வந்தார்கள். அதற்குள் அந்தப் பொன் வண்ண விமானம் மேலே புறப்பட்டுவிட்டது.

நாயகன் தேரில் அமர்ந்து செல்லும் காட்சியைக் கண்டு தாஸரின் மனைவி சிரமீது கரம் உயர்த்தி தொழுதாள்.

எம்பெருமான் அசரீரி வாயிலாக, ஸ்ரீ ராமதாஸரின் மனைவியிடம், "உங்களது மகனுக்காக வேண்டி மண்ணுலகில் சில காலம் வாழவேண்டும்" என்று ஆக்ஞாபித்தார்.

ஸ்ரீ பத்ராஜல ராமதாஸர் பூவுலகை விட்டு, பரமனின் பூமலர்ச் சேஷிகளில் உறைந்தார்.

அப்பரம பக்தர் இயற்றிய க்ருதிகள் இன்றும் அனைவராலும் பாடப்படுகின்றன.

அவர் இயற்றிய "பிருந்தாவன லோலா", "நன்னுப் பரோஷமணி", "செப்பவே ஸீதம்மா தல்லி", "ஸ்ரீராமுல திவ்ய நாமமு பஜன சேயு சன்ன சாலு", "ராமஜோசி மந்து சொன்னரே" போன்ற எத்தனை எத்தனையோ அற்புதமான கீர்த்தனங்கள் கீர்த்தியோடு பாரெல்லாம் பாடிக் கொண்டாடப்படுகிறது.

ஸ்ரீ பக்த பத்ராஜல ராமதாஸர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த தாமாஜி பண்டிதர்

செந்நெல் வளமும், சொல்வளமும், கலை வளமும், நல்ல கடவுள் பக்தியும் ஒன்றாகக் கொண்ட நந்நகரம் பேதரி. அவ்வூரில் வாழ்ந்து வந்த அறம் வழுவா அந்தணர் பலருள் ஸ்ரீ தாமாஜி என்பவரும் ஒருவர்.

ஸ்ரீ தாமாஜி கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கினார். பண்டரிநாதனிடமும், அந்த நாதனின் திருத்தாளினைப் பற்றி வாழ்கின்ற பரமனடியார்களிடத்தும் அளவிலா பக்தி பூண்டு ஒழுகி வந்தார்.

வேத இதிகாச புராணங்களில் மகா மேதையாக விளங்கிய இந்த ஞானத் தவப் பண்டிதரை, பேதரி நகரத்து மக்கள், தங்களது பெருமதிப்பிற்குரிய ஆசானாகக் கொண்டு வணங்கி வந்தனர்.

மக்களிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் பாராமல் அனைவரையும் சமமாகப் பாவித்துப் பழகிய, இப்பண்டிதரைப் பல பேர் தங்கள் அன்பு நண்பராக்கிக் கொண்டனர்.

கஷ்டம் என்று சொன்ன மாத்திரத்திலேயே, வருந்துவோர்க்கு மலையத்தன உதவி செய்யும் இப்புண்ணிய சீலரைப் பல பேர் தொழுதற் குரிய தெய்வமாகக் கொண்டாடினர்.

வழக்கு வியாஜ்ஜயங்களில் நடுநிலை தவறாமல் தீர்ப்பு வழங்கும் இக்காருண்ய சீலரை, நியாயப் பிரபு என்று போற்றிக் கொண்டாடியவர்கள் எத்தனையோ பேர்! இவ்வாறு ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதர் எல்லா விதத்திலும் மக்களுள் உயர்ந்தோராக மேம்பட்டு விளங்கினார்.

ஸ்ரீ தாமாஜியின் முன்னோர்கள் அரண்மனையில் அந்தந்த ஊர்களின் நிர்வாகத்தைக் கவனிக்கும் அரசாங்க அதிகாரிகளாக இருந்து வந்தனர். அந்த பதவி, ஸ்ரீ தாமாஜியையும் வந்தடைந்தது. ஆனால் ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதர், பட்டமும் பதவியும் தமக்குத் தேவையில்லை என்று தள்ளிவிட்டார்.

ஆனால் அரசன், ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதரை விடுவதாக இல்லை. ஸ்ரீ தாமாஜியின் அருங்குணச் சிறப்புகளையும், சீரிய குணநலங்களையும், பாண்டித்ய மேன்மையையும் நன்கு உணர்ந்திருந்த அரசன், அவரை "மங்களபட" என்ற கிராமத்தின் அதிகாரியாக நியமித்தான்.

மன்னனின் அன்புக் கட்டளையைத் தட்டிக் கழிக்க முடியாமல், ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதரும் அப்பதவியையும் அந்த பகவானின்

வரப்பிரசாதமாகக் கருதி மனநிறைவேடு ஏற்றுக் கொண்டார்.

மங்களபட கிராமத்தில் அரசனால் தமக்கு அளிக்கப்பட்ட கிரஹத்தில், குடும்பத்தாருடன் குடியேறினார் ஸ்ரீ தாமாஜி!

மங்களபட வாசிகள் ஸ்ரீ தாமாஜியைப் பெரிதும் மதித்தனர். ஏழை எளியவர்களிடத்து நல்ல காருண்யத்துடன் வரிவசூல் செய்யும் உயர்ந்த குணத்தைக் கண்டு மக்கள் இவரை மன்னனுக்கும் மேலாகக் கொண்டாடினர்.

“இத்தகைய தயாள குணம் கொண்டவர் தங்களுக்கு அதிகாரியாக வந்தது தங்களது தவப்பயனே ஆகும்” என்று மங்களபடப் பிரஜைகள் பெருமிதம் பொங்கப் பேசிக் கொண்டனர்.

ஒருமுறை அவ்வூரில் பண்டரிபுரத்தில் வறுமையால் வாடிக் கொண்டிருந்த அந்தணர் ஒருவர், தமது துன்பத்திற்கு ஒரு மார்க்கம் காண்பதற்காக வேண்டி, மங்களபட ஊருக்கு வந்து ஸ்ரீ தாமாஜியை சந்தித்தார். ஸ்ரீ தாமாஜி அந்தணரை அன்போடு வரவேற்று உபசரித்தார்.

“சுவாமி! தங்கள் வருகையால் யாம் உவகை பூண்டோம். முதலில் வந்த களைப்பு நீங்க போஜனம் ஆகட்டும். பிறகு மற்ற விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொள்வோம்.”

அந்தணர் அகமகிழ்ந்தார். ஸ்ரீ தாமாஜியின் மனைவியார் விருந்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தாள்.

பெரிய நுனி இலை போட்டாள். பலவிதமான கறி வகைகளையும், இனிப்புகளையும், ரொட்டியையும் பரிமாறினாள். அரிசி சோறும் வைத்தாள். அமருவதற்கு ஆசனம் இட்டாள்.

ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதர், அந்தணரை அழைத்து வந்து ஆசனத்தில் அமரச் செய்தார். அறுகவை உணவைக் கண்டு அந்தணர் நாவில்

எச்சில் ஊறவில்லை; கண்களில் கண்ணீர் பெருகியது! ஸ்ரீ தாமாஜிக்கும், அவரது மனைவியாருக்கும் அந்தணரின் கண்ணீருக்குக் காரணம் என்னவென்று புரியவில்லை!

“சுவாமி எதற்காக வருந்துகிறீர்? எமது உபசரிப்பில் பிழை ஏதும் நடந்துவிட்டதா?” கவலையோடு கேட்டார் பண்டிதர்!

பண்டிதர் பகர்ந்தது கேட்டு, பக்தர், “சுவாமி! என்னை மன்னிக்க வேண்டும். வறுமையால் அடியேன் குடும்பத்துடன் பல நாட்களாக பரிதவிக்கின்றேன். சோறும் சோளமும் கிட்டாமல் மனைவியும், குழந்தைகளும் சோகத்தால் தவிக்கின்றனர். அவர்களது நிலையை எண்ணிப் பார்த்தேன். என்னால் துக்கத்தை அடக்க முடியவில்லை” என்றார்.

அந்தணரின் சோகக் கதையைக் கேட்டு, பண்டிதர் மேலும் பரிதாபம் மிகக்கொண்டு,

“சுவாமி! வருத்தம் வேண்டாம். உங்கள் வறுமையை யாம் தீர்ப்போம். மன அமைதியோடு போஜனம் செய்யுங்கள்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

அந்தணர் ஆசுவாசம் அடைந்தார். மன திருப்தியுடன் போஜனம் செய்தார்.

ஸ்ரீ தாமாஜி, அந்தணர்க்கு ஐநூறு கலம் நெல்லை இலவசமாகக் கொடுத்தார். அவற்றை ஓர் வண்டியில் ஏற்றினார். வழிச் செலவுக்கும், வீட்டுச் செலவுக்கும் போதியளவு பவுன்களைக் கொடுத்தார். இத்தனைக்கும் காவலாக இரண்டு வீரர்களையும் அனுப்பி வைத்தார்.

அந்தணர், ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதரைப் பலவாறு போற்றிற் புகழ்ந்தார். பன்முறை நமஸ்கரித்தார். மனநிறைவுடன் வண்டியில் அமர்ந்து, காவலர் துணையுடன் பண்டரி நாதனைத் தியானித்துக் கொண்டே தமது பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

இவ்விஷயம் மங்களபட மக்களுக்குத் தெரியவந்தது. அவர்கள் ஆத்திரம் கொண்டனர்.

“உள்ளூர்வாசிகளுக்குப் போதிய தான்யம் இல்லை; பண்டரிபுரத்து வாசிகளுக்கு தான்யத்தை அள்ளிக் கொடுப்பதா? இது அநியாயம்!” என்று அநியாயமையால் ஊளையிட்ட உள்ளூர்வாசிகள், அந்தணரை வழிமடக்கி தானியங்களைக் கொள்ளை அடிக்கத் தீர்மானித்தனர். கையில் கிடைத்த கம்புகளையும், கழிகளையும் எடுத்துக் கொண்டு, வண்டியைப் பின்தொடர்ந்து ஓடினர்.

அந்தணர் செல்லும் வண்டியை வழி மறைத்து நெல்லைக் கொள்ளையடித்துச் சென்றனர். அந்தணர் அலறினார். ஆண்டவனின் நாமத்தைச் சொல்லி அரற்றினார். “கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்ட வில்லையே” என்று ஏங்கினார். நடந்தவற்றை முறையிடுவதற்காக வேண்டி, திரும்பவும் ஸ்ரீ தாமாஜியின் இல்லத்திற்கு வந்தார் அந்தணர்.

அந்தணர், வண்டியில் தனித்து திரும்பி வருவது கண்டு ஸ்ரீ தாமாஜி திகைத்தார். காவலர் பண்டிதரிடம் ஊர்மக்கள் முறை கேடான செயலைப் பற்றிக் கூறினர். காவலர் புகன்றது கேட்டு, ஸ்ரீ தாமாஜி ஊர்மக்கள் மீது

சினம் கொள்ளவில்லை; சந்தோஷம் கொண்டார்.

“அன்பரே! நடந்த தவறுக்கு யாம் உம்மிடம் மன்னிப்புக் கோருகின்றோம். இதற்காக நீங்கள் சிறிதும் வருந்த வேண்டாம். ஊருக்குச் சென்று உமது குடும்பத்தோடு வாருங்கள். இவ்வூரில் தங்குவதற்கு வசதியான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் நான் செய்து தருகிறேன்” என்று அந்தணர்க்கு ஆறுதல் சொல்லி தாமாஜி பண்டிதர் அந்தணரை அவரது ஊருக்கு வண்டியில் ஏற்றி அனுப்பினார்.

அந்தணர், பண்டரிபுரத்தை வந்தடைந்தார். மங்களபடத்தில் நடந்த சம்பவத்தை அனை வரிடமும் கூறினார்.

ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதரின் தயாளகுணத்தைப் பற்றி அனைவரிடமும் வானளாவப் புகழ்ந்து பேசினார். தமது குடும்பத்தினரை அழைத்துக் கொண்டு, மங்களபட கிராமத்திற்கு வந்தார் அந்தணர்.

ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதர் அந்தணரையும், அவரது மனைவி, மக்களையும் அன்போடு வரவேற்றார். ஒரு பெரிய வீட்டில் அவர்கள் தங்குவதற்கான அத்தனை ஏற்பாடுகளையும் செய்து கொடுத்தார். கலம் கலமாக நெல்லும், தானியங்களும் அளித்தார். அந்தணரும் அவரது குடும்பத்தினரும் மகிழ்ச்சியில் மூழ்கி திளைத்தனர். ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதரைத் தெய்வமாக வணங்கினர்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதர், நெல்லை அள்ளிக் கொடுத்து, ஊர் மக்களுக்கும், வெளியூர் மக்களுக்கும் உதவி செய்ததால், சில நாட்களுக்குள் தான்ய களஞ்சியம் காலியானது.

மக்களுக்கு உதவுவதற்கு வழி இல்லையே என்று பண்டிதர் பரிதவித்தார். மனம் புண்பட்டு புலம்பினார். பண்டிதரின் ஏக்கத்தைக் கண்டு மனைவியார் அரசனுக்கு அமைச்சன் ஆலோசனை கூறுவதுபோல் அற்புதமான மார்க்கம் ஒன்றைச் சொன்னாள்.

“பிராணபதி! இதற்காக கவலை கொள்ளாதீர்கள்! அரசனுக்குச் செலுத்துவதற்காக சேர்த்து வைத்திருக்கும் தான்யங்களை, வருந்தும் மக்களுக்கு பகிர்ந்து விநியோகித்து விடுங்கள். அரசர்க்கு ஏதாகிலும் காரணத்தைச் சொல்லி சமாளிப்போம்.”

மனைவியின் இந்த சமயோசித சிந்தனை, பண்டிதர்க்கு புதுத் தெம்பைக் கொடுத்தது. வறுமையில் வாடிடும் மக்களின் வாழ்வு மலருவதற்காக வேண்டி அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தமான நெற்குவியல்களை வாரிவாரிக் கொடுத்தார்.

ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதரின் இச்செயல் மன்னனின் செவிகளுக்கு எட்டியது. வேந்தன் வெகுண்டான். ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதரைக் கைது செய்து வருமாறு ஆணை பிறப்பித்தான்.

காவலர், பண்டிதரின் இல்லத்திற்கு வந்தனர். அரசனின் ஆணையை அறிவித்தனர். ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதர் சற்றும் மனம் கலங்கவில்லை.

ஆனால், இச்செய்தி கேட்டு மங்களபட மக்கள் மனம் கொதித்தனர். பண்டிதரின் ஆதரவில் வாழ்ந்து வரும் பண்டரிபுரத்து மெய்யன்பர்கள் தணல்மேல் புழுவாகத் துடித்தனர்; பண்டிதரின் மனைவியோ மயக்கமுற்றாள்.

ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதர் அனைவர்க்கும் ஆறுதல் வார்த்தைகளைச் சொல்லலானார்.

“இதற்காக யாரும் வருந்த வேண்டாம். பாண்டூரங்கன் நம் பக்கம் இருக்கிறான். வேந்தனிடம் உண்மையைச் சொல்லி எப்படியும் திரும்பி வருவேன். எனக்காக வேண்டி அந்த பகவானைத் தியானம் செய்யுங்கள். அதுவே போதும்!”

ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதர் கைது செய்து அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். அந்தக் காட்சியைக் கண்டு கிராமமே கண்ணீரால் கரைந்தது.

ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதர் வீரர்களின் காவலுடன் பண்டரிபுரத்தின் வழியாக வந்து கொண்டிருந்தார். பண்டரிபுரத்தின் எல்லையை மிதித்ததும் அவரது இதயத்தில் பக்தி பிரவாஹம் பெருகியது! ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கும் விண்விமானத்தைக் கண்டார். பெருகி ஓடும் சந்திரபாகா நதியைக் கண்டார்.

“பண்டரிநாதா! பாண்டூரங்கா! ஹர ஹர விட்டல! ஜய ஜய விட்டல” என்று கோஷமிட்டு பக்தியால் மெய்மறந்து ஆடினார்; பாடினார். ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதருக்கு கோவிலுக்குள் சென்று எம்பெருமானைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது.

அந்த எண்ணத்தைக் காவலர்களிடம் சொன்னார்.

காவலர் மறுத்தனர். பண்டிதர் கெஞ்சினார். பக்தியால் நெஞ்சு நெகிழ்ந்து அரற்றினார். காவலர்களுக்குப் பக்தர் மீது பரிதாபம் பிறந்தது. விலங்குகளை அவிழ்த்து உள்ளே அனுப்பிவிட்டு, ஆலயத்தின் வாயிலிலே காவலர்கள் காத்து நின்றனர்.

ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதர், பாலைவனத்தில் களை நீரைக் கண்டவர் போல் புளகாங்கிதம் அடைந்தார். “பாண்டூரங்கா! பண்டரிநாதா!” என்று கத்திக் கொண்டே தாய்ப்பகவைக் கண்ட கன்றுபோல் ஓடிச் சென்று பாண்டூரங்கப் பெருமானின் தணமலர்ப் பாதங்களைச் சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டார். கண்ணீரால் பெருமானின் திருப்பாதகமலங்களை நனைத்தார்.

நெடுநேரம் வரை பக்தியால் பகவானின் பாதங்களைப் பற்றிக் கிடந்த பக்தனை, காவலர் கட்டி இழுத்துச் சென்றனர். பண்டரிநாதன் தனது பக்தனைத் தடுத்தாட்கொள்ளத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

பிரபஞ்சத்தைப் பரிபாலிக்க பற்பல அவதாரங்களை எடுத்தவன், இன்று தனது அன்புத் தொண்டன் ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதரைக் காக்கும் பொருட்டு, தலையாரி வேடம் தாங்கினான். அவனது கருணா விலாசத்தைத் தான் என்னென்பது!

பீதாம்பரம் அணி செய்யும் திருமார்பிலே கந்தல் துணியைத் தரித்துக் கொண்டார். நவரத்தின மணி மகுடம் ஜொலி ஜொலிக்கும் திருமுடியிலே அழுக்கடைந்த துணியைத் தலைப்பாகையாக கட்டிக் கொண்டார்.

அன்று பார்த்தனுக்கு சாரதியாக வந்த பெருமான் - முறுக்கிவிட்ட மீசையோடு வேங்கடகிருஷ்ணன் என்ற திருநாமத்துடன் திருவல்லிக்கேணியிலே காக்கி தந்தது போல் இன்றும் ஒரு பெரிய மீசையை வைத்துக் கொண்டார். பெருமூட்டை ஒன்றைத் தலையில் சுமந்து கொண்டார். திருச்சங்கம் ஏந்தும் தடக்கையில் தடி ஒன்றைத் தாங்கிக் கொண்டார்.

இத்தகைய கோலத்தோடு பண்டரிநாதன் அரசவைக்கு வந்தார்; அரசனை வணங்கினார்.

“அரசே! யாம் மங்களபடத்தில் இருந்து வருகிறோம். ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதர் அவர்கள்

தங்கள் சமூகத்திற்கு சேரவேண்டிய நெல்லை விற்று திஸ்தி பணமாக எண்பத்து நான்கு லக்ஷம் வராகன் பணம் அனுப்பியிருக்கிறார். இதனைப் பெற்றுக்கொண்டு ரசீதைக் கொடுத்தனுப்பவும்."

பண்டரிநாதன் பகர்ந்தது கேட்டு அரசன் அதிசயித்தான். அவையிலே கூடியிருந்த அமைச்சர்களும், அதிகாரிகளும் அச்சமுற்றனர்.

பண்டரிநாதன் தலையில் தாங்கிவந்த மூட்டையை இறக்கினார். அதனை அவிழ்த்தார்.

பண்டரிநாதன் மூட்டையில் இருந்த நாணயங்களை இரு திருக்கரங்களாலும் அள்ளி அள்ளிக் கொட்டினார். நாணயம் அள்ள அள்ளக் குறையாமல் மூட்டைக்குள் நிறைந்து கொண்டே இருந்தது.

'இது ஏதோ மாயமாக இருக்கிறதே' என்று அரசன் தனக்குள் எண்ணினான். அரசன், பண்டரிநாதனைப் பார்த்து, "நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்? உன்னுடைய பூர்வாங்கம் யாது? உன்னுடைய பெயரென்ன?" என்று வினவினான்.

வேந்தனின் வினாக் கேட்டு விண்ணவர் கோமான் திருவதனம் மலர, "அரசே! யாம்

அவை முழுவதும் பேரொளி! மூட்டைக்குள் குவிந்து இருந்த பவுன் நாணயங்களின் பிரகாசம் கண்ணைப் பறித்தன.

"அரசே! பாத்திரம் கொண்டு வரச் சொல்லவும். பவுனைக் கொட்டுகிறேன்! பிறகு பாத்திரம் எழுதித் தாருங்கள்" என்று பண்டரிநாதன் விண்ணப்பித்ததும், பெரும் பாத்திரம் கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்டது.

ஓராயிரம் நாமம் படைத்தவன். எனக்கென்று நிலையான ஓர் ஊரும் கிடையாது. நான் பண்டரிபுரத்திலும் இருப்பேன்; மங்களபட கிராமத்திலும் வசிப்பேன். தற்சமயம் நான் ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதரிடம் பணிபுரிகிறேன். இதற்குமேல் என்னைப் பற்றிய விருத்தாத் தங்கள் ஏதும் நான் சொல்லத் தயாராக இல்லை. சீக்கிரம் ரசீதைக் கொடுத்து அனுப்புங்கள்" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

அதிகாரிகள் பணத்தை எண்ணிப் பார்த்து, தணக்கு சரியாக இருப்பதாக அரசனிடம் அறிவித்தனர். அரசன் சிலையாக அமர்ந்திருந்தான். அதிகாரிகள் அரசனிடம் ரசீதைக் காண்பித்து கையெழுத்துப் பெற்றனர். பிறகு அரசாங்க முத்திரை பதித்த ரசீதை பண்டரிநாதனிடம் கொடுத்தனர். பண்டரிநாதன் ரசீதைப் பெற்றுக்கொண்டு வெளியே செல்வதற்கும், ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதரைக் காவலர் அவைக்கு இழுத்து வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதரைக் கண்டதும் அனைவரும் செயலற்றுப் போயினர்.

“ஸ்ரீ தாமாஜியின் பொருட்டு பாண்டு ரங்கன் பணியாளாக வந்து இப்படியொரு அற்புதத்தை நிகழ்த்தியுள்ளான்” என்பதனை அனைவரும் அக்கணமே உணர்ந்தனர். ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதர், தொழுது போற்றுதற்குரிய பெரிய மகான் என்பதனை அனைவரும் நெஞ்சில் நிலையாகக் கொண்டனர்.

அரசன் சிம்மாசனத்தைவிட்டு எழுந்து ஓடிவந்து ஸ்ரீ தாமாஜியின் பாதங்களில் விழுந்து பணிந்தான். மன்னனின் செயலைக் கண்டு பதறிப்போன காவலர், ஸ்ரீ தாமாஜியின் கை விலங்கை அவிழ்த்தனர். அரசன் ஸ்ரீ தாமாஜியின் கால்களைப் பற்றிக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு கண்ணீர்விட்டுக் கதறினான்.

“சுவாமி! தேவரீருடைய பெருமையையும், புகழையும் இந்த பாவி அறியாமல் போனேனே! தங்களுக்காக அந்த பாண்டு ரங்கப் பெருமானே அவைக்கு வந்து தங்களது பணியாள் என்று சொல்லி அரசாங்கத்துக்குச் சேரவேண்டிய கிஸ்தியை பவுனாகக் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறார்! பகவானையே ஏவலாளராகக் கொள்ளும் பேறு பெற்ற தாங்கள் தெய்வத்திலும் மேலான தேவன். என் பிழையைப் பொறுத்தருளுவீர்!”

ஸ்ரீ தாமாஜியின் கண்கள் குளமாயின. அவர் உடல் வியர்த்தது. அரசனைப் பார்த்து, “அரசே என்னைவிடப் பெரும் பாக்கியசாலிகள் நீங்கள்தான். எம்பெருமானின் தரிசனம் உங்களுக்கல்லவா கிட்டியிருக்கிறது! அவரைத் தரிசிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெறாத அடியேன் மிகமிக சாமான்யமானவன்.

நீங்கள் அனைவரும்தான் போற்றுதற்குரிய வர்கள். எல்லோராலும் தொழுதற்குரிய வர்கள்!” என்று சொல்லி அரசனைப் பணிந்தார்; அவையோரையும் பணிந்தார்.

அரசன் ஸ்ரீ தாமாஜியைப் பார்த்து, “சுவாமி! இந்த பணத்தை தாங்களே எடுத்துச் செல்லுங்கள். மங்களபட அதிகாரியாகத் தொடர்ந்து பணிபுரிந்து எனது பிரஜைகளுக்கும் அந்த பரந்தாமனுக்கும் கைங்கரியங்களைச் செய்வீர்களாகுக!” என்று அன்பு கட்டளையிட்டான்.

பண்டிதர் பெருமிதம் பொங்க, “அரசே! இனிமேல் இந்த எளியவனுக்குப் பதவி எதற்கு? பணம் எதற்கு? அடியேன் பண்டரிபுரத்தில் தங்கியிருந்து அவனது தாளைத் தலையால் வணங்கி, அவனது திருவடித் தாமரைகளை அடைவதற்கான மோக்ஷ மார்க்கத்தை நாடப் போகிறேன்” என்றார்.

அரசன், பண்டிதரின் விருப்பத்திற்கு மாறாக நடக்க விரும்பவில்லை!

அரசன், ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதரை அரண்மனையில் சில நாட்கள் தங்கி இருக்கச் செய்து, அவருக்குப் பாத பூஜை செய்து பெருமகிழ்ச்சி பூண்டான். பிறகு மன்னன் ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதரை, பல்லக்கில் அமர்த்தி ராஜ மரியாதைகளுடன் மங்களபட கிராமத்திற்கு அனுப்பி வைத்தான்.

ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதரைப் பற்றிய அத்தனை விருத்தாந்தங்களும் அடுத்துள்ள கிராமங்களுக்கும், மங்களபட ஊருக்கும் காற்றினும் கடுகப் பரவியது!

மங்களபடத்து மெய்யன்பர்கள், ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதரை வரவேற்பதற்காக பூரண பொற்கும்ப கலசங்களுடன் எல்லையில் வந்து கூடினர். பஜனை கோஷ்டியினரும், மேளதாள கோஷ்டியினரும் இசை முழக்கம் செய்து கொண்டிருந்தனர். ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதரின் மனைவியும் மக்களும் ஆவல் பொங்க எல்லையில் பேரானந்தத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதர் காவலர் புடைகுழ எல்லையை வந்தடைந்தார். அனைவரும் மலர் தூவி வாழ்த்துக்களைச் சொல்லி வேதம் முழங்க, இன்னிசை ஒலிக்க, பூரண பொற்கும்ப கலசம் வைத்து வரவேற்றனர். மனைவியும், மக்களும், ஊர் ஜனங்களும் அவரை நமஸ்கரித்தனர். ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதரை பக்தகோடிகள் அவரது இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

மங்களபட கிராமத்து மக்களுக்கு கடவுளாக விளங்கிய ஸ்ரீ தாமாஜி தமக்கு அரசன் சன்மானமாகக் கொடுத்த பொன்னையும் பொருளையும் வாரி வாரி வழங்கினார். தம்முடைய ஆதரவில் வாழ்ந்து வரும் பண்டரிபுரத்து அந்தணர் குடும்பத்தினருக்கும் ஏராளமான பொருளுதவிகளைச் செய்தார். அனைவரும் ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதரைப் போற்றிக் கொண்டாடினர்; தங்களது பிழையைப் பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்தித்தனர்.

மங்களபட ஊரில் சில நாட்கள் தங்கி இருந்து பக்தர்களுக்கு நல்ல போதனைகளைச் செய்தார்.

ஸ்ரீ பக்த தாமாஜி பண்டிதர் திருவடியே சரணம்

12

ஸ்ரீ பக்த கோராகும்பார்

அன்பு அடியார்களுக்கு அருள்பாலிக்கும் கருணைக் கடலான ஸ்ரீமந் நாராயணன் கோயில் கொண்டுள்ள பண்டரிபுரம் எனும் தெய்வீகக் கேதாரத்தின் பக்கத்தில் அமைந்துள்ள மிக்க அழகான கிராமம்தான் தோடகி!

சந்திரபாகா நதிதீரம் அமைந்துள்ள இந்த கிராமம் மண்வளத்தால் மிகுந்து செழிப்புற்று விளங்கியது. மண்ணை நம்பி வாழும் உழவர்களைப் போல், மண்ணை நம்பி கும்பகாரர் என்னும் குயவர் குலமும் உயர்ந்து வாழ்ந்தது.

இக் கும்பகாரர் குலத்தில் தோன்றிய சீலமிகும் செல்வர்தான் அன்னையா என்பவர். இவரது மனைத்தக்க மாண்புடைய மங்கை நல்லாளின் பெயர் சத்தியவதி. கணவனும், மனைவியும் இல்லறத்தை இனிது நடத்தினாற் போல், பண்டரிநாதனிடமும் ஈழல்லா பக்தி பூண்டொழுகி வந்தனர். அதிதிகளை ஆதரிப்பதில் நல்ல தர்மிஷ்டர் களாக விளங்கினர்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதர் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு தமது குடும்பத்தாருடன் பண்டரிபுரத்திற்கு பயணமானார்.

ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதர் பண்டரிபுரத்தில் தங்கியிருந்து அநுதினமும் சந்திரபாகா நதியில் நீராடி பண்டரிநாதனை உள்ளத்தாலும், உடலாலும் சேவித்து மகிழ்ந்தார்.

ஸ்ரீ தாமாஜி பண்டிதர் பண்டரிநாதனின் பேரருளால் பூவுலகில் பல காலம் வாழ்ந்து பிறவாப் பெருவாழ்வு பெற்றார்.

இத்தவசீலர்கள், தமது குல ஒழுக்கப்படி மண் பாண்டங்களைச் செய்து விற்கும் தொழிலைக் கண்ணியமான முறையில் செய்து வந்தனர்.

அன்னையா குலத் தொழிலில் மேம்பட்டு விளங்கினாற்போல் கல்வி கேள்விகளிலும் சிறந்து விளங்கினார். மக்கள் மத்தியில் இவருக்கு நல்ல செல்வாக்கு இருந்தது.

அன்னையா அவ்வப்போது ஆலயங்களுக்கு வழிபாடுகள் பல செய்து வந்தார். ஆண்டவனின் பாத கமலங்களைப் பணிமலர் சுலோகங்களால் சுந்தரமாகப் பாடிப் போற்றிப் பணிந்து வந்தார்.

இத்தகைய நற்குணம் பொருந்திய இத்தவசீலருக்கும் அவர்தம் பதிவிருதா சிரோன்மணியான பாரியாளுக்கும் பண்டரிநாதனின் பேரருளால் இரு புத்திரர்கள் பிறந்தனர். அன்னையா மூத்த மகனுக்கு கோரா என்றும், இளையவனுக்கு ஏற்றன்னா என்றும் நாமகரணம் செய்தார்.

பிள்ளைகள் இருவரும் பெற்றோர்களுக்கு மேலும் நல்ல புகழைத் தேடும் வண்ணம் நல்ல சீலமுடன் வளர்ந்தனர். பக்தியிலும், பண்பிலும், படிப்பிலும், அன்பிலும் பெற்றோர்களுக்கு ஒப்பானவர்களாகவே இருந்தனர். அதேபோல் இருவரும் அழகிலும் சூரிய சந்திரர்களைப் போல் விளங்கினர்.

அத்வைத சித்தாந்த மார்க்கத்தையும் உணர்ந்தனர்.

பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளின் பாண்டித்யத்தைக் கண்டு பெருமகிழ்ச்சி பூண்டனர். உரிய பருவத்தில் மூத்தவன் ஸ்ரீ கோராவிற் கு பத்மாவதி என்னும் பெண்ணை மணம் செய்து வைத்தார்.

பிள்ளைப் பருவத்திலேயே இப்பேர்ப் பட்ட அருங் குணங்களைப் பெற்றிருந்த ஞானப் புதல்வர்களைப் பற்றி ஊரிலுள்ளோர் நாளெல்லாம் பெருமையாகப் பேசி மகிழ்ந்தனர். பெற்றோர்களுக்கு பிள்ளைகளை நினைத்து ஏற்பட்ட பெருமிதத்திற்கு எல்லையே இல்லை!

பத்மாவதி அழகில் ரம்பையைப் போலவும் - செல்வத்தில் திருமகளைப் போலவும் - கற்பில் அருந்ததியைப் போலவும், கல்வியில் கலைமகளைப் போலவும் விளங்கினாள். ஸ்ரீ கோராவும் பத்மாவதியும், கண்ணனும் ராதையும் போல் இல்லறம் என்னும் நல்லறத்தில் இன்புற்று வாழ்ந்தனர்.

அன்னையா, புதல்வர்களை விசுவபோதகர் என்னும் பரமஞானியிடம் வித்தை பயிலுவதற்காக அனுப்பிவைத்தார். விசுவ போதகரும், குழந்தைகளுக்கு "ஓம் நமோ நாராயணாய" என்னும் அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை உபதேசித்து, அம்மந்திரத்தின் மகிமையைப் பற்றியும் எடுத்து உரைத்தார். சிறுவர்களும் சின்ன வயதிலேயே ஆத்ம ஞானத்தைப் பெற்றனர்.

ஸ்ரீ கோராவும், பத்மாவதியும் பண்டரி நாதனிடம் பரம பக்தி பூண்டொழுகி வந்தனர். நாம சங்கீர்த்தனங்களால் பண்டரிநாதனைப் போற்றிப் பணிந்து வந்தார் ஸ்ரீ கோரா! அதேபோல் அதிதிகளை ஆதரிப்பதிலும் அபரிதமான பக்தி செலுத்தி வந்தார்.

ஸ்ரீ கோரா, குலத் தொழிலைச் சிறப்பாகச் செய்துகொண்டு குடும்பத்தைச் சீராக நடத்தி வந்தார். அவரது சகோதரன் ஏற்றன்னா, ஸ்ரீ கோராவிற் கு உதவியாக இருந்தான். அண்ணன் மனைவியைத் தாயாக மதித்துப் போற்றினான்.

ஞானக் கண்களால் ஆன்மாவையும், அதன் இருப்பிடத்தையும், ஆன்ம பேதங்களையும் உணர்ந்து லோக மாயையில் இருந்து விடுபட்டு பரம்பொருளை அடைவதற்கான

இவ்வாறு இவர்கள் வாழ்ந்து வரும் நாளில் தாய் - தந்தையர் ஒருவர்பின் ஒருவராக பரமபதத்தை அடைந்தனர்.

பெற்றோர்கள் இறந்த பிறகு ஸ்ரீ கோராவிற் குக் குடும்பப் பொறுப்பு அதிகமானது. தந்தையார் கவனித்து வந்த வியாபாரத்தில் அதிகம் அக்கறையும், பொறுப்பும் ஏற்பட்டது. அண்ணனும் தம்பியும் ஒன்று சேர்ந்து இரவும் பகலும் உழைத்து மண்பாண்டங்களைத் தயாரித்து வாடிக்கைக்காரர்களைத் திருப்திப்படுத்தினர்.

ஒருமுறை ஏற்றன்னா வழக்கம்போல், மண் பாண்டங்களைச் சூளையில் அடுக்கினார். ஒரு மண் பாண்டத்துக்குள் பூனைக் குட்டிகள் உறங்கிக் கொண்டிருந்தன. அதை ஏற்றன்னா அவசரத்தில் கவனிக்க வில்லை. அந்த பாண்டத்தையும் பாணையோடு பாணையாக சூளையில் அடுக்கினார்.

மண்பாண்டங்களைச் செம்மைப்படுத்துவதற்காக வேண்டி, சூளையில் நெருப்பை மூட்டினார். நெருப்பு கொழுந்துவிட்டு எரியத் தொடங்கியது.

பூனைக்குட்டிகள் நெருப்பில் துடித்து கத்திற்று! ஒரொரு விநாடியில் இறந்தன!

அப்பொழுதுதான் அவனுக்குத் தனது தவறு புரிந்தது! ஏற்றன்னா கதறிக் கதறி அழுதான்.

“பாண்டிரங்கா! அறியாமல் இந்த பாவி எத்தனை பெரும் பாவத்தைச் செய்து விட்டேன். வாயில்லா ஜீவன்களை தீயிலிட்டுக் கொன்ற இந்த பாபத்திற்கு நான் எங்கு சென்று பரிகாரம் தேடுவேன்! அறியாமல் செய்தாலும் அபச்சாரம் அபச்சாரம் தானே! பரந்தாமா! இந்த நெருப்பில் வீழ்ந்து நானும் பிராணத் தியாகம் செய்துகொள்வேன்.”

ஏற்றன்னா தீயில் குதிக்கப் போனான். ஸ்ரீ கோராவும், பத்மாவதியும் சத்தம் கேட்டு ஓடிவந்து, ஏற்றன்னாவைத் தடுத்தனர். ஏற்றன்னா அவர்களிடம் நடந்தவற்றைச் சொல்லி புலம்பி அழுதான்.

ஸ்ரீ கோராவும் அவரது மனைவியும் ஏற்றன்னாவிற் கு எத்தனையோ வழிகளில் ஆறுதல் கூறினர். ஏற்றன்னா எதையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலையில் இல்லை!

ஸ்ரீ கோரா, சகோதரனிடம் பலவாறு மன்றாடினார். நல்ல போதனைகளைச் சொன்னார்.

“ஏற்றன்னா! தெரியாமல் செய்யும் தவறுக்குப் பிராயசித்தம் உண்டு. காசி கேஷத்ரத்தில் ஓடும் கங்கை என்னும் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் நீராடி உனது பாபத்திற்கு பிராயசித்தம் செய்து கொள்ளலாம். பகீரதனால் வரவழைக்கப்பட்ட கங்கை பாபத்தைப் போக்குபவள். அதனால்தான் அவளைப் பாகீரதி என்கிறோம்! எனது இந்த வார்த்தைகளை அந்த பாண்டிரங்கன் அருளாகக் கொண்டு அமைதி கொள்வாய்!”

ஸ்ரீ கோராவின ஆறுதல் வார்த்தைகள் ஏற்றன்னாவின இதயத்தில் ஓரளவு அமைதியைக் கொடுத்தது. அண்ணனிடமும், அண்ணியிடமும் விடைபெற்றுத் தீர்த்த யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டான் ஏற்றன்னா!

ஏற்றன்னாவைப் பிரிந்து ஸ்ரீ கோராவும், பத்மாவதியும் கவலை மிகக் கொண்டனர்.

“உலகத்தில் மனிதன் பற்றும் பாசமும் கொள்வதால் தான் மனம் மாயையில் உழன்று வருந்துகிறது” என்பதனை உணர்ந்தார் ஸ்ரீ கோரா! பற்றற்ற நிலையில் வாழ்வதற்கு தம்மைப் பக்குவப்படுத்திக் கொண்டார்.

ஸ்ரீ கோராவின மனோதிடத்தை பரீக்ஷிப்பதற்காகவே பாண்டிரங்கன் அவர்கட்கு ஆண் குழந்தை ஒன்றைப் பிறக்கச் செய்தான்.

பத்மாவதி மனமகிழ்ச்சி கொண்டாள். ஸ்ரீ கோரா குழந்தை பிறந்ததைப் பெரும் கோலாகலமாகக் கொள்ளவில்லை. பத்மாவதிக்கு கணவனின் இந்த பிள்ளைப் பாசம் அற்ற நிலை சற்று வேதனையைக் கொடுத்தது. ஆனாலும் அவள் அதனைச் சற்றும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

இப்பொழுதெல்லாம் ஸ்ரீ கோரா எந்நேரமும் பாண்டிரங்க பஜனையிலேயே மூழ்கி இருந்தார். ஊன், உறக்கம் எல்லாவற்றையும் மறந்தார். “பாண்டிரங்கா! பாண்டிரங்கா” என்று பண்டரிநாதனின் தியானத்திலேயே லயித்திருந்தார். குடும்பத்தையே மறந்து இருந்தார்.

கையால் மண்ணைப் பிசையும்போதும் பாண்டிரங்கன்! காலால் மண்ணைப்

பக்குவப்படுத்தும்போதும் பாண்டுரங்கள்! இப்படியாக எந்நேரமும் அவரது நாடாண்டுரங்க நாமத்திலேயே லயித்து இருந்தது!

பாண்டுரங்கப் பெருமான், ஸ்ரீ கோராவின் பக்தியை உலகிற்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ கோராகும்பார் வழக்கம்போல் களிமண்ணை இரண்டு கால்களாலும் நன்கு மிதித்து மிதித்து பதப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். இரு கைகளாலும் தாளம் தட்டிக் கொண்டு பாண்டுரங்க கீர்த்தனையைப் பாடிக் கொண்டிருந்தார்.

மண் நன்றாகக் குழைந்து குழைந்து பதமானது. பக்தனின் மனமும் பக்தியால் பக்குவமானது!

இத்தருணத்தில் வீட்டிற்குள் விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீ கோராவின் குழந்தை தவழ்ந்து தவழ்ந்து ஸ்ரீ கோராவின் பக்கமாக வந்து கொண்டிருந்தது. குழந்தை களிமண் குழம்பிற்குள் தளிர்க்கைகளை நீட்டி, பிஞ்சுக் கால்களை சேற்றில் அழுத்தியது. ஸ்ரீ கோரா குழந்தையைக் கவனிக்கவில்லை; பக்தி மயக்கத்திலேயே இருந்தார்.

கல்லினுள் தேரைக்கும் கருப்பை உயிருக்கும் உள்ளுணர்வு ஊட்டி காக்கும் பாண்டுரங்கப் பெருமான், குழந்தையை வாரி எடுத்து ருக்மணி தேவியிடம் கொடுத்தார். குழந்தை என்னும் ஓர் மாயத் தோற்றத்தை அவரது கால்களிலே சிக்கி மண்ணோடு மண்ணாக கலந்து போகச் செய்தார்.

வீட்டிற்குள் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த பத்மாவதி குழந்தையைத் தேடிக் கொண்டு வெளியே ஓடிவந்தாள். குழந்தை கோராவின் கால்களால் களி மண்ணோடு பிசைந்து குழைவதனைக் கண்டாள்.

அந்த வீடே இடிந்துவிழும் வண்ணம், "ஐயோ!" என்று கத்தினாள்; மயக்கமுற்று வீழ்ந்தாள்.

ஸ்ரீ கோரா கும்பார் பக்தி மயக்கம் தெளிந்து, மயக்கமாகக் கிடக்கும் மனைவியைக் கண்டார். மனைவிக்கு என்ன ஆபத்தோ என்று அஞ்சினார். ஓடிச்சென்று மனைவியின் முகத்தில் தண்ணீரைத் தெளித்தார்.

"பத்மாவதி! பத்மாவதி!" என்று கதறினார் பக்தர்!

பத்மாவதி மயக்கம் தெளிந்து எழுந்தாள். மண்ணோடு குழைந்து கிடக்கும் குழந்தையை வாரி எடுத்தாள்! சுட்டெரிப்பதுபோல் கணவனை நோக்கினாள். அப்பொழுதுதான் ஸ்ரீ கோராகும்பாருக்கு விஷயம் தெரியவந்தது. பக்தர் திடுக்கிட்டார். அவர் உடல் வியர்த்தது. நா குழறியது. கண்களில் நீர் நிறைந்தது.

"பத்மாவதி!" என்று அழைத்தார்; அவரால் அதற்குமேல் எதுவும் பேச முடியவில்லை!

பத்மாவதி எரிமலை போலானாள். அவள் வெறிபிடித்தவனைப்போல் கத்தினாள்.

"பாண்டுரங்கள், பாண்டுரங்கள் என்று பாடிப் பாடி என் அருமைக் குழந்தையைக் கொன்றுவிட்டீர்களே! கோடித் தவமிருந்தாலும் பெறமுடியாத அன்பு செல்வத்தை உங்களது கண்முடித்தனமான பக்திக்குப் பலியாக்கிவிட்டீர்களே! குழந்தையும் தெய்வமும் ஒன்று என்பதனை உணராமல் அந்த தெய்வத்தையே கொன்றுவிட்டீர்களே! உங்களது இச்செயல் பாண்டுரங்கனுக்கே பொறுக்காது.

ஊர் உலகத்தில் இல்லாத பக்தி! இல்லறத்தை முறையோடு நடத்தினால்தான் துறவறமும் கிட்டும் என்ற அறநெறியை மறந்து மாபாதகம் புரிந்துவிட்டீர்களே! உங்களுக்கு இனியும் பக்தி ஒரு கேடா?"

பத்மாவதி ஆவேசமாகப் பேசினாள்; அழுதாள்; அலறினாள்; துடித்தாள்!

ஸ்ரீ கோராகும்பாருக்கு மனைவி மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டது. அவரது பக்தி கோபமாக மாறியது. மனைவியை அடிப்பதற்காக அருகே கிடந்த சக்கரம் சுழற்றும் கழியை எடுத்தார்.

"அடி பாதகீ! என் பாண்டுரங்க பக்தியை உடைந்து போகும் மண்பாண்டம் என்றெண்ணிவிட்டாயா! அழியப் போகும் உடலுக்காக நிலையான எனது பக்தியை நிந்திப்பதா! உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்!" என்று கத்திக் கொண்டே மனைவியை அடிப்பதற்காக கழியை ஓங்கினார் கோராகும்பார்!

"உமது பாண்டுரங்கள் மீதானை; என்னை தொடாதீர்கள்" ஆவேசத்தோடு கத்தினாள் பத்மாவதி!

பத்மாவதியின் இந்த வார்த்தைகள், ஸ்ரீ கோராவின் இதயத்தில் ஈட்டிபோல் பாய்ந்தது; 'ஓங்கிய கை அசைவற்றது. கழி கையை விட்டுத் தானாகவே நழுவினது.

“பத்மாவதி! என் பாண்டுரங்கள் மீது ஆணையிட்டுவிட்டாய்! இனிமேல் உன்னை இக் கரங்களால் ஒருபோதும் தீண்ட மாட்டேன். இது சத்தியம்! என் பாண்டுரங்கள் மேலாணை!” ஆணையிட்டார் பாண்டுரங்க பக்தர்!

பிறகு, ஸ்ரீ கோராகும்பார், குழந்தைக்குச் செய்ய வேண்டிய ஈமக் கடன்களைச் செய்தார்!

அன்று முதல் ஸ்ரீ கோராவும், பத்மாவதியும் ஒரே வீட்டில் தனித்தனியாக வாழ்க்கையைத் தொடங்கினர். ஈருடலும் ஓர் உயிராக ஒருமித்து வாழ்ந்த தம்பதிகள் உள்ளமும் உடலும் வேறாயினர். நாட்கள் இவ்வாறாக நகர்ந்து கொண்டே இருந்தன.

பத்மாவதிக்கு கணவன் மீது பச்சாதாபம் பிறந்தது. “ஆத்திரத்தால் இப்படியொரு சத்தியத்தைச் செய்யச் செய்து கணவனின் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிவிட்டோமே” என்று எண்ணி எண்ணி அல்லும் பகலும் கவலைப்பட்டாள். எப்படியும் இதற்கு ஒரு பரிகாரம் காண வேண்டும் என்று தனக்குள் உறுதி பூண்டாள்.

ஒருநாள் பத்மாவதி தனது கணவரிடம் சொல்லிவிட்டு தனது பிறந்த வீட்டிற்குச் சென்றாள். பத்மாவதியைக் கண்ட பெற்றோர்கள் அவளது வாடிய முகத்தையும், எலும்பும் துரும்புமாக இருக்கும் உடலையும் பார்த்து மிகவும் வருத்தமுற்றனர்.

பத்மாவதி, நடந்த விருத்தாந்தங்கள் அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் பெற்றோர் களிடம் கூறினாள். குணவதியான தங்கள் குலக்கொழுந்து பத்மாவதிக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தைக் கண்டு பெற்றோர்கள் கவலை மிகக் கொண்டனர். பெற்றோர்களின் நிலையைக் கண்டு பத்மாவதி அவர்களுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்லலானாள்.

“அப்பா! என் வாழ்க்கை வறண்ட பாலைவனம் போல் ஆகிவிட்டதே என்று நான் வருத்தம் கொள்ளவில்லை. அவரது வாழ்க்கை என்னால் சூன்யமாகிவிட்டதே என்றுதான் நான் வேதனைப்படுகிறேன். ஒரே வீட்டிற்குள் இருவரும் தனிக் குடித்தனம்

நடத்துகிறோம். அவர் தமக்கு வேண்டிய சமையலைத் தாமாகவே செய்து கொள்கிறார். பாத்திரம் தேய்க்கிறார். அவர் இருக்கும் இடத்தை அவரே மெழுகி சுத்தப்படுத்திக் கொள்கிறார்.

அதுமட்டுமா? அவர் தனித்து மண்ணைப் பிசைந்து கொள்கிறார். சக்கரத்தில் பாண்டம் வடித்து குளையில் அடுக்குகிறார். சுட்ட பின்னர் அவற்றை அடுக்கி வைக்கிறார். வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு சந்தைக்குச் சென்று விற்று பணமாக்கிக் கொண்டு வருகிறார். இப்படியாக வீட்டு வேலை முதல் வெளி வேலை வரை அத்தனையையும் ஓய்வு ஒழிச்சலின்றி தாம் ஒருவராகவே செய்து கொள்கிறார். இவற்றை எல்லாம் பார்த்து நான் தினமும் சாகாமல் சாகிறேன்.”

இவ்வாறு கணவனைப் பற்றி சோகமுட னும், வேதனையுடனும் பகர்ந்த பத்மாவதி துக்கம் தாளாமல் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். பெற்றோர்கள் அவளைத் தேற்றினர்.

“பத்மாவதி! வருத்தப்படாதே அம்மா! நல்லதும் கெட்டதும் கலந்ததுதானே வாழ்க்கை. நடப்பதெல்லாம் அந்த நாராயணன் செயல்!”

“நான் ஒரு முடிவோடு வந்திருக்கிறேன். எனது இந்த முடிவைக் கேட்டு நீங்கள் சஞ்சலம் கொள்ள வேண்டாம். சந்தோஷப் படுங்கள். என் தங்கையை அவருக்கு இரண்டாந்தாரமாகத் திருமணம் செய்து வைப்புகள்.”

“மகளே! அவருடைய குணம் தெரிந்துமா இந்த முடிவிற்கு வந்தாய்!”

“அப்பா! இதைத்தவிர வேறு மார்க்கம் எனக்குத் தோன்றவில்லை. என்னால் வம்சவிருத்தி இல்லாமல் போய்விடக்கூடாது. நான் செய்த தவறுக்கு இதுதான் பிராயச் சித்தம். உங்களுக்கு இந்த விஷயத்தில் மனத்தாங்கல் ஏதும் கிடையாதே.”

“பத்மாவதி! உனது சந்தோஷம் தானே எங்கள் சந்தோஷம். ஸ்ரீ கோராவின் பக்திக்கும் குணத்துக்கும் சின்னவளை அவருக்கு இரண்டாந்தாரமாகக் கொடுப்பதில் எனக்குப் பூரண சம்மதம்தான். ஆனால் இதற்கு ஸ்ரீ கோராகும்பார் சம்மதிக்க வேண்டுமே.”

“அதைப்பற்றி நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள். அவரது பரிபூரண சம்மதத்துடனே இந்தத் திருமணம் நடக்கும்! அவரைச் சம்மதிக்கச் செய்வதற்கு நீங்கள்தான் தகுந்த உபாயம் செய்ய வேண்டும்.”

பத்மாவதியின் முடிவிற்கு பெற்றோர்கள் இசைந்தனர். பத்மாவதியும் ஓரிரு தினங்கள் அவ்விடத்தில் தங்கிவிட்டு, தனது புக்ககத் திற்குப் புறப்பட்டாள்.

பத்மாவதியின் தந்தை, தனது இரண்டாவது மகளை ஸ்ரீ கோராகும்பாருக்கு மணம் பேசுவதற்கு என்ன வழி செய்யலாம் என்று ஓயாமல் சிந்திக்கலானார்.

பத்மாவதியின் தந்தையார், அவ்வூரைச் சேர்ந்த சில பாகவதோத்தமர்களையும், பெரிய மனிதர்களையும் ஸ்ரீ கோராகும்பாரிடம் அனுப்பிவைத்து, தனது பெண்ணை இரண்டாந்தாரமாக அவருக்குத் திருமணம் முடிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்கான முயற்சியில் இறங்கினார். அவர்களும் ஸ்ரீ கோராவைச் சந்திப்பதற்காக வேண்டி அவரது இல்லத்திற்குச் சென்றனர்.

பாகவதோத்தமர்களையும், பெரிய மனிதர்களையும், ஸ்ரீ கோராகும்பார் முகமன் கூறி வரவேற்று மகிழ்ந்தார். அவர்கள் ஒருவருக் கொருவர் சத் விஷயங்களைப் பற்றி வெகுநேரம் மனம் விட்டுப் பேசிக் கொண்டனர்.

முடிவில் அவர்களுக்கு கிருஹஸ்தாசிர மத்தைப் பற்றிய விவாதம் எழுந்தது. அந்த விவாதத்தில் பண்டிதர்கள், ஸ்ரீ கோராகும்பாரிடம் மறுமணம் செய்துகொள்ளுமாறு கூறினர்.

ஸ்ரீ கோராகும்பார் அவர்களது வார்த்தைகளைத் தட்டிக் கழித்தார். சம்சாரசாகரத்தில் நின்றும் கரையேறிய தாம் மீண்டும் அதில் வீழ்ந்து தத்தளிக்க விரும்பவில்லை என்றார். ஆனால் பண்டிதர்களோ ஸ்ரீ கோராவை விடுவதாக இல்லை!

வேதவிளக்கங்களையும், புராணக் கதைகளையும், தர்மசாஸ்திர நெறிகளையும், வியாகரண வியாக்கியானங்களையும் பற்றி அடுத்தடுத்து எடுத்துச் சொல்லி, மறுமணம் செய்து கொள்வது நியாயமானதுதான் என்று தங்கள் வாதத்திற்கு இறுதியாக முத்தாய்ப்பு வைத்தனர் பண்டிதர்கள்.

ஒருவழியாக. ஸ்ரீ கோராகும்பார், பெரியோர்களின் வாதத்திறனை ஒப்புக் கொண்டார். அவர்களது விருப்பம்போல் மறுமணம் செய்துகொள்ள சம்மதித்தார். பத்மாவதி பேரானந்தம் கொண்டாள்.

ஒரு நல்ல சுபயோக சுபமுகூர்த்தத்தில் ஸ்ரீ கோராகும்பாருக்கும், பத்மாவதியின் தங்கைக்கும் திருமணம் பெண் வீட்டில் வைத்து மிக்கச் சிறப்பாக நடந்தேறின.

திருமணம் முடிந்து ஓரிரு நாட்களில் ஸ்ரீ கோராதமது இரண்டாவது மனைவியுடனும், பத்மாவதியுடனும் ஊருக்குப் புறப்பட்டார்.

அந்த சமயத்தில் பத்மாவதியின் தந்தையார், மகளையும், மருமகளையும் ஆசீர்வதித்தவாறு, “மகானுபாவரே! எனது மூத்த மகளின் விருப்பப்படியே இளையவளையும் உமக்கு விவாகம் செய்து கொடுத்தேன். நீங்கள் இளையவளையும் மூத்தவளை நடத்துவதுபோல் நடத்துவீராகு!” என்று விண்ணப்பித்தார்.

மாமனாரின் இந்த உபச்சார வார்த்தைகள் பெரும் விபரீதத்தில் கொண்டு வந்துவிட்டது! “மூத்தவளை நடத்துவதுபோல் இவளையும் நடத்துவீராகு” என்று மாமனார் மொழிந்த தனைத் தவறாக தமக்குள் அர்த்தம் செய்து கொண்டு, “இவளையும் தொடமாட்டேன்” என்று தமக்குள் சங்கல்பம் பூண்டார் கோராகும்பார்.

பாண்டிரங்கன் தமது திருவடியை மறவாது என்றும் தான் வாழ வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் சம்சாரபந்தத்தை அறவே அறுத்தெறிந்தார் போலும் என்று அகத்தே கொண்டு அமைதி பூண்டார்.

“தாங்கள் விருப்பம்போலவே இவளையும் நடத்துகிறேன். பாண்டிரங்கன் மேலாணை” என்று மாமனாரிடம் மொழிந்தார் ஸ்ரீ கோராகும்பார்!

கணவனின் பதிலைக் கேட்டு பத்மாவதி அரவம் தீண்டினாற்போல் துணுக்குற்றாள். விதியை நோவதா? அல்லது தான் வந்த வழியை நோவதா? பதியை நோவதா? அல்லது அந்த பரந்தாமனை நோவதா? ஏதும் புரியாமல் மனம் பேதலித்தாள் பத்மாவதி! சித்தப்பிரமை பிடித்தவள் போலானாள்.

ஸ்ரீ கோராகும்பாரும், பத்மாவதியும், தங்கையும் தோடகி கிராமத்துக்கு வந்து

சேர்ந்தனர். ஸ்ரீ கோராகும்பார் இரண்டாவது மனைவியிடம் எதுவும் பேசாமல் எட்டி விலகியே வாழ்ந்து வந்தார். பத்மாவதியின் தங்கை ஸ்ரீ கோராவின் முரணான வாழ்க்கையின் பொருள் புரியாமல் தடுமாறினாள்.

பத்மாவதி, தங்கையிடம், தந்தையின் உபச்சார வார்த்தைகளால் தமக்குள் தவறான ஓர் அர்த்தத்தைக் கற்பித்துக் கொண்டுதான் இப்படி கண்ணியமற்ற முறையில் நடக்கிறார் என்று விளக்கம் சொன்னாள்.

இந்த தர்மசங்கடமான நிலையில் இரு பெண்களும் ஒரு முடிவிற்கு வந்தனர்.

ஒருநாள் இரவு ஸ்ரீ கோராகும்பார் நன்றாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ கோராவின் இரு மனைவியரும் அவரது அருகே சென்றனர். ஆளுக்கொரு பக்கமாக அமர்ந்தனர். அவரது இடக்கையை ஒருத்தியும், வலக்கையை ஒருத்தியுமாகப் பற்றிக் கொண்டனர்.

ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருந்த பாண்டிரங்க பக்தர் இவர்களது ஸ்பரிசத்தினால் திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டார். மனைவியர் இருவரும் அவரது கரங்களை இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

ஸ்ரீ கோராகும்பார் அவர்களது பிடியிலிருந்து தமது கைகளை விடுவித்துக் கொண்டார். அவர் வேதனையால் துடித்தார். பகவானுக்குப் பெருத்த அபச்சாரம் செய்துவிட்டதாக தமக்குள் எண்ணி நைந்தார். மனைவியர்களைக் கடுமையாகக் கோபித்துக் கொண்டார்.

"அறிவிலிகளே! என்ன காரியம் செய்து விட்டீர்கள்? பாண்டிரங்கனுக்கு எத்தனை பெரும் பாபத்தைச் செய்துவிட்டீர்கள். அவனைத் தொழும் இந்த கரங்கள் கறைபடிந்துவிட்டதே! சிப்ளாக் கட்டையைத் தட்டி - தம்புரா மீட்டி ஆனந்தித்த இந்தக் கைகளுக்கு களங்கம் ஏற்பட்டுவிட்டதே! இந்தக் கைகள் இந்த உடம்பில் இருப்பதே மகாபாவம். இப்பொழுதே இதனை வெட்டி எறியப் போகிறேன். கைகளை வெட்டிக் கொள்ளப் போகும் தருணத்தில் நீங்கள் என்னைத் தடுத்தால் நான் நிச்சயமாக பிராணத்தியாகம் செய்துகொள்வேன்."

ஸ்ரீ கோராகும்பார் அரிவாளை எடுத்து வந்தார். வாட்டமான ஒரு இடத்தில் அரிவாளை அசையாது நிமிர்த்தி வைத்தார்.

"ஹே! பாண்டிரங்கா!" என்று உரக்கக் கத்தினார். கைகளை ஒங்கினார். அரிவாள் மீது பலமாக அழுத்தி இரண்டு துண்டாகுமாறு கைகளை வெட்டிக் கொண்டார். அக்கணமே மயக்கமுற்று நிலத்தில் சாய்ந்தார்.

மனைவியர் இருவருமே, "பிரபோ! என்ன காரியம் செய்தீர்கள்" என்று துடித்தவாறே நிலத்தில் வீழ்ந்தனர். அவர்களும் மயக்க முற்றனர்.

அதற்குமேல் பக்தனை சோதிக்க விரும்ப வில்லை பாண்டிரங்கன்!

பாண்டிரங்கன் தோற்றத்தில் ஏற்றன்னா வாக மாறினார். ஸ்ரீ கோராகும்பார் இல்லத் திற்கு வந்தார். அதற்குள் ஊர்ஜனங்களும் வந்து கூடினர். கொண்ட கோலத்திற்கு ஏற்ப பாண்டிரங்கன் நாடகம் ஆடத் தொடங்கினான்!

பாண்டிரங்கன் கொண்டு வந்திருந்த பச்சிலை மூலிகைகளை, அபிஷேக தீர்த்தத் தால் நன்றாக அரைத்தார். வெட்டுண்ட கைகளில் கட்டினார். பாண்டிரங்கன் திருக்கரம் பட்ட மாத்திரத்திலேயே ரத்தம் பெருகுவது நின்றது; அத்தோடு ஸ்ரீ கோராகும்பாரின் வலியும் நின்றது. மயக்கம் தெளிந்தது. அதே சமயத்தில் அவரது மனைவியரின் மயக்க நிலையையும் தெளியச் செய்தார் அந்த பாண்டிரங்கன்.

தக்க சமயத்தில் ஏற்றன்னாவை அந்த பெருமான் தான் அனுப்பி வைத்தார் என்று மனைவியர் சற்று ஆறுதல் அடைந்தனர். ஏற்றன்னாவைக் கண்டு, ஸ்ரீ கோராகும்பார் மனம் வருந்தினார். பாண்டிரங்கன் அனை வருக்கும் ஆறுதல் சொல்லி அநுக்கிரகித்தார். அவனுடைய பேரருளால் மனைவிமார்கள் மனதிலே இருந்த மாயை சற்று விலகியது.

பாண்டிரங்கன், ஸ்ரீ கோராவின் குடும்பத்தில் ஒருவர் ஆனார். விண்விமானத்துடன் கூடிய ஆனந்த ஆலயத்தை நீத்து இந்த அன்பு பக்தனின் கூரை வேய்ந்த இல்லத்தில் நித்திய வாசத்தைத் தொடங்கினான் அந்த பாண்டிரங்கன்!

ஸ்ரீ கோராகும்பார் பாண்டிரங்கனை, "கண்ணா! கண்ணா!" என்று செல்லமாக

அழைத்தார். கண்ணனோ, ஸ்ரீ கோரா
கும்பாரை அன்போடு, "அண்ணா!
அண்ணா!" என்று அழைத்தான்.

வைகறைத் துயிலெழுவான்; கண்ணன்
பக்தனுக்குப் பணிவிடைகளைச் செய்வான்;
பக்குவமாகச் சமைப்பான்; அன்னம்
ஊட்டுவான்; துணிமணிகளைத் துவைப்பான்.

மண்பாண்டங்களைச் செய்வான்.
குளையில் ஏற்றுவான். பிறகு வண்டியில்
ஏற்றி சந்தைக்குக் கொண்டு சென்று விற்று
காசாக்கிக் கொண்டு வருவான்.

இவ்வாறு இவர்கள் வாழ்ந்துவரும் நாளில்
பண்டரிபுர கேஷத்திரத்தில் பிரம்மோற்சவம்
ஆரம்பமானது! பண்டரிபுரம் ஸ்ரீவைகுண்டம்
போல் ஜெகஜோதியாகப் பிரகாசித்தது.

நல்ல வேலைப்பாடுகளோடு கூடிய
எழில்மிகும் பந்தல்களும், வாழை மாவிலைத்
தோரணங்களும், அலங்கார வளைவுகளும்,
சர விளக்குகளின் ஒளியும் பார்ப்போரைப்
பிரமிக்கச் செய்யும் வண்ணம் அமைந்திருந்
தன.

ஆலயத்திலும், ஆலயத்தைச் சுற்றிலும்
பக்த கோடிகளின் சங்கீத இசையும், நாம
கோஷங்களும் இடையறாது நடந்து கொண்
டிருந்தன.

வெளியூர்களிலிருந்து பண்டிதர்களும்,
உபந்நியாச மேதைகளும், வேத விற்பன்னர்
களும், வைஷ்ணவ ஆசாரியர்களும்
ஆயிரக்கணக்கில் வந்து இருந்தனர்.

ஹரி பக்தர்களுள் மிகவும் சிரேஷ்டமான
வராக ஸ்ரீ நாமதேவர் தமது சிஷ்ய கோடி
களுடன் முன்னதாகவே வந்து சேர்ந்தார்.

கொடியேற்றத்தன்று காலை ஸ்ரீ நாமதேவர்
சிஷ்யர்களுடன் சந்திரபாகா நதியில் நீராடி,
நாமசங்கீர்த்தனம் ஒலிக்க கோயிலக்குள்
வந்தார்.

ஸ்ரீ நாமதேவர் கர்ப்பக்கிரஹத்தில் பாண்டு
ரங்கப் பெருமானைப் பார்த்து மெய்ம்மறந்து
நின்றார். ஸ்ரீ நாமதேவர் சற்று திடுக்கிட்டார்.
அதற்குக் காரணம் அவரது புறக்கண்களால்
பாண்டுரங்க விக்ரஹத்தைப் பார்க்க
முடிந்ததே தவிர, அகக்கண்களால் எம்பெரு
மானின் திவ்ய ரூபத்தைத் தரிசிக்க முடிய
வில்லை. எம்பெருமான் திருக்கோவிலுள்

எழுந்தருளவில்லை என்பதனை சுவாமிகள்
தெரிந்துகொண்டார்.

ஸ்ரீ நாமதேவர் தியானத்தில் அமர்ந்தார்.
ஞான திருஷ்டியில் பாண்டுரங்கனைக்
கண்டார். பாண்டுரங்கப் பெருமான்,
ஏற்றன்னா உருவத்தில் ஸ்ரீ கோராகும்பார்
இல்லத்தில் எழுந்தருளி பக்தனுக்குப்
பணிவிடை செய்வதனைத் தமது ஞான
திருஷ்டியால் கண்டறிந்தார்.

ஸ்ரீ நாமதேவர் நெஞ்சு நெகிழ்ந்தார்.
பரமனையே பணியாளாகக் கொள்ளும்
அப்பரம பக்தனின் மகிமையையும், பெருமை
யையும், புகழையும் தமக்குள் நினைத்து
நினைத்து உருகினார். அம்மகானுபாவனைக்
காணத் துடித்தார். அதே சமயத்தில்
பகவானையும் திருக்கோயிலுள் எழுந்தருளச்
செய்ய வேண்டும் என்று சிந்தையிலே
கொண்டார்.

"பாண்டுரங்கா! பக்தர்களுக்காக நீர்
நடத்தும் ஆனந்தத் திருவிளையாடலைத்தான்
என்னென்பது! துஷ்டர்களை சம்ஹரிப்பதற்
கும், அவதாரம் எடுக்கின்றாய்; இஷ்டர்
களைப் பரிபாலிப்பதற்கும் அவதாரம்
எடுக்கின்றாய்! ஹே! பண்டரிநாதா! நீ இந்த
அடியார்களை எல்லாம் மறந்து கோராவின்
இல்லத்தில் இருப்பது பற்றி எமக்கு
மகிழ்ச்சிதான்! ஆனால் பிரம்மோத்ஸவத்தின்
போது உன்னைத் தரிசிக்க கோடிக்கணக்கான
பக்தர்கள் வந்து கூடுவதனை நீ மறந்
தனையோ! மகாபிரபோ! உன்னை நாடி
வந்திருக்கும் இந்த அடியவர்கள் பொருட்டா
வது நீ பிரம்மோற்சவ தினங்கள் மட்டுமாவது
ஆலயத்தில் எழுந்தருளுவாய்."

ஸ்ரீ நாமதேவரின் பிரார்த்தனைப் பாண்டு
ரங்களின் திருச்செவிகளில் அமிழ்தமாய்ப்
பாய்ந்தது. பாண்டுரங்கன் திருக்கோயிலுக்கு
எழுந்தருளத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

எம்பெருமான் கொடியேற்று விழாவிிற்காக
ஸ்ரீ கோராகும்பாரையும், அவரது மனைவி
மார்களையும் அழைத்துக்கொண்டு திருக்
கோவிலுக்கு வந்தார்.

திருக்கோவிலின் முன்னால் அமைந்துள்ள
அலங்கார மண்டபத்துள் ஸ்ரீ நாமதேவர்
பக்தர்களுடன் அமர்ந்து பஜனை செய்து
கொண்டிருந்தார். பண்டரிநாதன் மற்ற
மூவரையும் அழைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ
நாமதேவரிடம் வந்தார்.

ஸ்ரீ நாமதேவர் ஏற்றன்னா உருவில் இருந்த எம்பெருமானைக் கண்டுகொண்டார். ஸ்ரீ நாமதேவர் ஓடிச் சென்று பகவானையும், அவனது பரமபக்தனையும் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார்.

ஸ்ரீ கோராகும்பார், "அபச்சாரம்" என்று சொல்லி மனைவிமார்களுடன் ஸ்ரீ நாம தேவரின் பாதங்களைப் பணிந்தார்.

பகவான், ஸ்ரீ கோராகும்பாரிடம், "அண்ணா! இவர் பெயர் ஸ்ரீ நாமதேவர். உன்னைப் போலவே எனக்கு இவர் மிகவும் வேண்டியவர். எனக்கு இவருடன் சேர்ந்து அழுது செய்வதென்றால் மிகவும் பிரியம். இவரது நாம சங்கீர்த்தனங்களைக் கேட்கும் போது எனக்குப் பேரானந்தம் பொங்கும். நீங்கள் இந்த மண்டபத்தில் அமர்ந்து இவரது நாம சங்கீர்த்தன இன்பத்தை அனுபவியுங்கள். நான் உள்ளே போகிறேன்" என்று திருவாய் மலர்ந்து அந்தர்த்தியாமியானார் அடியவருக்கு அற்புதமான சேவை சாதித்த பாண்டுரங்கப் பெருமான்!

ஸ்ரீ நாமதேவர் ஆனந்தத்தால் கண்ணீர் வடித்தார். "ஐய ஐய விட்டல! பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்கா!" என்று சிப்ளா கட்டையால் தட்டிக் கொண்டே மேடையில் அமர்ந்து நாம சங்கீர்த்தனத்தைத் தொடர்ந்தார்.

ஸ்ரீ கோராகும்பாரும், அவரது மனைவி மார்களும் ஒருபுறம் அமர்ந்து, ஸ்ரீ நாம தேவரின் பஜனையில் லயித்தனர்.

பக்தர்கள் கையால் தாளம் போட்டும், சிப்ளா கட்டையால் தட்டிக் கொண்டும், தம்புராவை மீட்டிக் கொண்டும் தங்களை மறந்து ஆடிப்பாடி ஆனந்தித்தனர்.

இவற்றை எல்லாம் பார்த்து ஸ்ரீ கோராகும்பார் பக்தி வெள்ளத்தில் பரவசமானார். துள்ளி எழுந்தார்.

"பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்கா! ஐய ஐய விட்டல! ஹர ஹர விட்டல!" என்று உணர்ச்சி பொங்க கோஷம் எழுப்பினார். தம்மை மறந்தார். ஆலயத்தில் விட்டல கோஷம் விண்ணை முட்ட ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

பாண்டுரங்கனின் பேரருளால் பக்தருக்குக் கைகள் முன்போல் நிமிர்ந்தன. இரண்டு கைகளையும் சேர்த்து சென்னி மீது உயர்த்தித் தட்டிக் கொண்டே இருந்தார்.

கோயில் மணி ஒலித்தது. வேதம் முழங்கியது. கொடியேற்று விழா வைபவம் ஆரம்பமானது!

ஸ்ரீ கோராகும்பாரின் மனைவியர், கணவருடைய கைகள் நன்னிலைக்கு வந்தது கண்டு, "பிரபோ! தங்களுக்குக் கைகள் சரியாகிவிட்டன" என்று பல தடவைகள் கத்தினார்.

சற்று நேரத்தில் பக்தி மயக்கத்தில் நின்றும் மீண்ட பக்தர் தமக்குக் கைகள் வந்துவிட்டன என்பதனை உணர்ந்தார். கரமிரண்டையும் உயர்த்தி "பாண்டுரங்கா!" என்று கத்தினார். பன்முறை நிலத்தில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார். ஸ்ரீ நாமதேவரை நமஸ்கரித்தார்.

ஸ்ரீ நாமதேவர் அன்பு அடியாரின் கரமிரண்டையும் பற்றிக் கொண்டு, "அன்பரே! நீர்தான் பரமபக்தர். அனைவராலும் தொழுதற்குரியவர்" என்றார்.

பாண்டுரங்கன் ஏற்றன்னாவாக வந்து ஸ்ரீ கோராவிற்ருப் பணிவிடை புரிந்த அற்புதத் திருவிளையாடல்களைப் பற்றி அனைவருக்கும் சொன்னார். அவற்றை எல்லாம் கேட்டு பக்தர்கள் மெய்யுருகினர். அனைவரும் ஸ்ரீ கோராகும்பாரை நமஸ்கரித்தனர்.

ஸ்ரீ கோராகும்பார், எம்பெருமானின் கிருபாகடாக்ஷத்தை எண்ணி ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டேயிருந்தார். வெகுநேரம் அவரால் பேச முடியவில்லை. நா தழுதழுத்தது!

தமக்காக பகவான் பட்ட இன்னல்களை எண்ணிப் பார்த்து ஸ்ரீ கோரா வெய்யிலில் உருகும் பனிபோல் மனம் உருகினார். துடித்தார். பலவாறு சொல்லிப் புலம்பினார்.

"ஹே பரமாத்மா! இந்த பாபாத்மாவுக்காக வேண்டி நீ எத்தனை பெரும் துன்பத்தைத் தாங்கிக் கொண்டாய்! சக்ராயுதத்தைத் தாங்கும் உன் திருக்கரத்தால், மண்பாண்டங்களைச் செய்யும் சக்கர உருளையை அல்லவா சுற்றிக் கொண்டிருந்திருக்கிறாய்!

வெண்ணையை உண்டும், கைகளால் பிசைந்தும், வாரி இறைத்தும் விளையாடும் தேவரீர், எனது இல்லத்தில் கல்லும் முள்ளும் கலந்த களிமண்ணை அல்லவா பிசைந்திருக்கிறீர்! திருப்பாற் கடலிலே ஆதிசேஷன் என்னும் ஹம்ஸதூலிகைப் பாயலிலே

பள்ளிகொண்ட பரந்தாமா! நீ இந்த ஸ்ரீ கோராவின் வீட்டுக் கோரப்பாயில் அல்லவா துயின்று கொண்டிருந்தாய்! மாயக் கண்ணா!

மோகக் குழல் ஊதி கோடிக்கணக்கான கோபியர்களைக் கொஞ்சி மகிழ்ச் செய்த நீ இந்த ஏழை வீட்டு அடுப்பை ஊதி ஊதி கஞ்சியைக் காய்ச்சி குடித்திருக்கிறாயே! பக்தர்கள் பல கோடி பேர் உனக்கு பாத பூஜை புரியத் தவும் கிடக்கும்போது, நீ இந்த எளியவனுக்குப் பணிவிடைகளைச் செய்து இருக்கிறாயே! துரோபதைக்குத் துயில் கொடுத்துக் காத்த கண்ணா! நீ, என் துணிகளை துவைத்துக் கொடுத்தாயே!"

இவற்றை எல்லாம் பார்த்து அதிசயித்து நின்ற ஸ்ரீ கோராகும்பாரின் பத்தினிமார்கள், ஸ்ரீநாமதேவரை நமஸ்கரித்து, "சுவாமி! இப்படி எல்லாம் எங்களை ஆட்கொண்டருளிய அந்த பாண்டுரங்கன் எங்கள் குழந்தையை எங்களிடம் ஒப்படைக்கக் கூடாதா? எங்கள் வாழ்க்கையை முன்போல் சுபிக்ஷமுறச் செய்யக் கூடாதா?" என்று விண்ணப்பித்தனர்.

ஸ்ரீ கோராகும்பார், மனைவிமார்களின் பேதைமையை நினைத்து தமக்குள் வருந்தினார். அந்த பாண்டுரங்கன்தான் இவர்களுக்கு நல்ல மனப்பக்குவத்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார்.

பத்தினிமார்களின் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டு ஸ்ரீ நாமதேவர், "பெண்மணிகளே! பகவானை மானசீகமாக பூஜித்தால்தான் அவன் நம் கைக்கு அகப்படுவான். உங்களது கணவனான ஸ்ரீ கோராகும்பார் துன்பத்தையும், இன்பத்தையும் ஒரு பொருட்டாகக் கொண்டு எம்பெருமானிடம் சரணாகதி அடைந்தார்.

அந்த சரணாகதியின் விசேஷத்தால் பாண்டுரங்கனே அவருக்குப் பிரத்யக்ஷமாக வந்து கிருபை செய்து அருளியதை நாம் கண்கூடாகக் கண்டோம். அதனால் நீங்களும் பக்தியோடு பண்டரிநாதனைப் பிரார்த்தனைச் செய்வீர்களாகுக! கண்டிப்பாக உங்கள் மனோபீஷ்டம் நிறைவேறும்" என்றார்.

பத்மாவதியும், அவள் தங்கையும் கர்ப்பகிரஹத்திற்குச் சென்றனர். சுட்ட செங்கல் மீது சுந்தர சொருபனாக அணிமணி வனமாலை ஆபரணங்களோடு திவ்ய தரிசனம்

தரும் பாண்டுரங்கனைப் பன்முறை நமஸ்கரித்தனர். பண்டரிநாதனுடைய திருவடிகமலங்களைத் தோத்திரம் செய்தனர். தாங்கள் அறிந்தும் அறியாமலும் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்து அருளுமாறு பிரார்த்தித்தனர். மாண்ட மகனை உயிர் பெற்று எழுச் செய்யுமாறு உள்ளம் உருகி வேண்டினர்.

பாண்டுரங்கன் ஸ்ரீ கோராகும்பார் குழந்தையை அவர்கள் முன்னால் தோன்றச் செய்தார்.

குழந்தையைக் கண்ட பத்மாவதி தாய் பாசம் பொங்க, வாரி அணைத்து உச்சி மோந்து உளம் குளிர்ந்து பேருவகை பூண்டாள். இவ்வற்புதத்தைக் கண்டு கொண்டிருந்த பக்தகோடிகள் அனைவரும் அதிசயித்தனர்!

ஸ்ரீ நாமதேவர், ஸ்ரீ கோராக்கும்பாரையும், அவரது மனைவிமார்களையும் இணைத்து வைக்க உள்ளம் கொண்டார். அவர் ஸ்ரீ கோராவைப் பார்த்து, "சுவாமி! இவ்விரு பதிவிரதா சிரோன்மணிகளும் தங்களுடைய பத்தினிமார்கள்தானே?" என்று கேட்டார்.

ஸ்ரீ கோராகும்பார் பற்றற்ற நிலையில் மனைவிமார்களை ஏறெடுத்தும் பார்க்காமல், "சுவாமி! இந்த எளியவனுக்கும் இவர்களுக்கும் யாதொரு பந்தமும் இல்லை" என்றார்.

ஸ்ரீ நாமதேவர் ஸ்ரீ கோராகும்பாரின் மனதைத் தமது ஞான சக்தியால் மாற்றினார்.

"பக்தியில் சிறந்தவரே! நீர் இப்பொழுது இந்த பாண்டுரங்கன் பேரருளால் புதுப்பிற்வி எடுத்துவிட்டீர். எந்த குழந்தைக்காக உங்கள் இருவருக்குள் வாதம் ஏற்பட்டு வீண் சபதம் விளைந்ததோ அந்த குழந்தையே உயிர் பெற்று எழுந்து வந்த பின்னர் உங்கள் சபதத்தை விட்டுவிட வேண்டியதுதானே!

மனைவியை கைகளால் தீண்டமாட்டேன் என்றுதான் சபதம் செய்தீர்களே தவிர, மனதினால் தீண்டமாட்டேன் என்று சொல்லவில்லையே! அன்று மனைவியை அடிப்பதற்கு கழியை ஒங்கிய கைகளை நீர் என்றைக்கோ இழந்துவிட்டீர். இப்பொழுது நீர் பெற்றிருப்பது பாண்டுரங்கன் அருளிய திருக்கைகள். அதனால் அந்த சபதத்தையும் விட்டு ஒழியுங்கள். உங்கள் கரும யோகத்தைச் சரிவர செய்தால் ஞானயோகம் தன்னால் ஏற்படும். முக்தி யோகத்தைப் பெறுவீர்.

நீங்கள் மனைவிமார்களோடும், குழந்தையோடும், பூவுலகில் பலகாலம் வாழ்ந்து ஆண்டவின் பூஜையும், அதிதி பூஜையும் செய்ய வேண்டும் என்பது அந்த ஆண்டவனுடைய ஆக்ஷேபம்! உடனே அதனை நிறைவேற்றும்."

இவ்வாறு அருளுரை சொன்ன ஸ்ரீ நாமதேவர் தமது கரத்தால் ஸ்ரீ கோராகும்பாரின் சிரசிலே வைத்து அநுக்கிரகித்தார்.

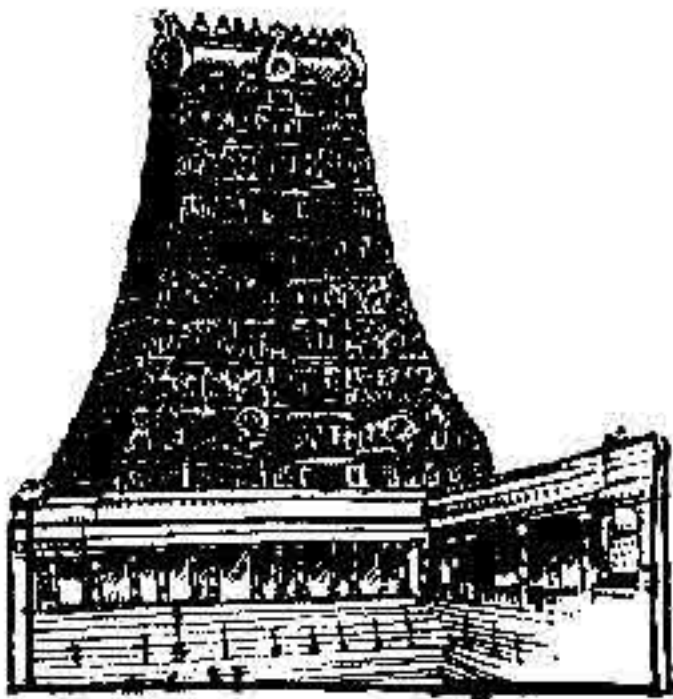
ஸ்ரீ நாமதேவரின் ஸ்பரிசும் ஸ்ரீகோராவை ஞானியாக்கியது. ஸ்ரீ நாம தேவரின் ஞான மொழிகள் ஸ்ரீ கோராகும்பாரின் இதயத்தில் வாசம் பரப்பும் நறுமலராக மலர்ந்தது. ஸ்ரீ கோராகும்பார், இரு மனைவியர்களையும் உளமாற ஏற்றுக்கொண்டார்.

ஸ்ரீ கோராகும்பார் மனைவியரோடும், குழந்தையோடும் ஸ்ரீநாமதேவரை நமஸ்கரித்து அவரது ஆசியைப் பெற்றார்.

பண்டரிநாதனின் திருச்சந்ததிக்குச் சென்று பக்தி பரவசத்தால் நாம சங்கீர்த்தனங்களைத் தேன்மழையெனப் பொழிந்தார். பண்டரிநாதன் அவர்கட்கு பேரருள் பாலித்தார்.

ஸ்ரீ கோராகும்பார் குடும்பத்தோடு தோடகி கிராமத்திற்கு வந்தார். மனைவி மக்களோடு இல்லறத்தில் இன்பமுற வாழ்ந்து பரமனுக்கும், அவர்தம் அடியார்களுக்கும் கைங்கரியங்கள் பல செய்து மானிட ஜென்மத்தின் நல்ல பலன்களைப் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தார்.

ஸ்ரீ பக்த கோராகும்பார் திருவடியே சரணம்

13

ஸ்ரீ பக்த பெரியதாஸர்

இறைவளமும், இயற்கை வளமும் ஒருங்கே கொண்ட நாடு சோழநாடு!

இமயத்திலே புலிக்கொடி பொறித்த மாமன்னர்கள் ஆண்ட பெருநாடு!

காவிரியின் வளப்பத்திலே செந்நெல்லும், செங்கரும்பும் செழித்து ஓங்கிய செம்மாப் புடைய செந்தமிழ்நாடு.

கப்பல் வாணிபத்தில் வல்லமைப் பெற்ற வண்டமிழ் நாடு!

'சோழ வளநாடு சோறுடைத்து' என்று பாப்பாடி பெருமைப் பெற்ற பெருமைமிகும் நாடு!

இத்தகைய பல்வளங்களுக்கும் இலக்கணமான சோழவள நாட்டில் சோழ வம்சத்தினரது ஆட்சி மறைந்து தஞ்சையைச் சேர்ந்த நாயுடு வம்சத்தாரது ஆட்சி ஏற்பட்டது என்று

கூறப்படுகிறது. அவ்வாறு ஆண்டுவந்த நாயுடு வம்சத்தாருள் மன்னார் நாயுடு என்பவரும் ஒருவர்!

இவர் தஞ்சை மாநகரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு அறம் வழுவாது அரசோச்சி வந்தார்! இவரது ஆட்சியில் கல்வியும், செல்வமும், பக்தியும் மேம்பட்டு விளங்கிற்று!

இம்மன்னரது சமஸ்தானத்தில் 'ஷராப்' என்னும் பதவியை வகித்து வந்தவர் சேஷாசல செட்டியார் என்பவர்!

பண்டை நாட்களில் 'ஷராப்' என்பது மிக பொறுப்புள்ள பதவியாக அரசாங்கத்தில் கருதப்பட்டு வந்தது.

அப்பதவியை வகிப்போர் அரண்மனைப் பொக்கிஷத்தைப் பாதுகாக்கும் கௌரவத்தையும் பெற்றிருந்தனர். அத்தோடு சமஸ்

தானத்துக் கணக்கு வழக்குகளும் அவர்கள் பொறுப்பில் இருந்து வந்தன.

அத்தகைய பொறுப்பான பதவி வகிப்போர் சத்தியம், நேர்மை, பக்தி இவைகள் உடையவராகவே இருப்பார். சேஷால செட்டியார் அத்தனை குணநலச் சிறப்புகளையும் பெற்று அரசனின் அன்பிற்கு பாத்திரமானவராக இருந்து வந்தார்.

திலேயே சென்று கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நரசிம்ம மூர்த்தியை நெஞ்சிலே நிலையாகக் கொண்டு நற்றவம் புரிந்து வந்தார்.

சேஷாசல செட்டியார் தமது மைந்தனை அரண்மனையில் 'ஷராப்'பாக நியமிக்கச் சித்தம் கொண்டார். ஆனால், ஸ்ரீ பெரியசாமியோ எம்பெருமானுக்குச் சேவகம் செய்வதையே ஜீவிதத்தின் புண்ணியமாகக் கருதினார்.

சற்குண சம்பன்னான சேஷாசல செட்டியார் வளையல் செட்டி மரபிலே தோன்றியவர். இவர் தமது குலதெய்வமாகிய ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நரசிம்மமூர்த்தியை அநுதினமும் தியானித்து வந்தார்.

நரசிம்ம பக்தராக வாழ்ந்த இப்பேரருளாளர்க்கு எம்பெருமான் திருவருட்கருணையால் குலம் விளங்க குமாரன் ஒருவன் பிறந்தான். அக்குமாரனுக்குப் பெரியசாமி என்று நாமகரணம் சூட்டினார்.

இளமையிலேயே பெரியசாமி வித்தையில் மகா மேதையாக விளங்கினார். கல்வியிலும், அறிவிலும், ஞானத்திலும், தீரத்திலும், உதார குணத்திலும் தகப்பன் சாமியாகவே விளங்கினார் பெரியசாமி என்று சொன்னால் அஃது ஒருபோதும் மிகையாகாது!

ஸ்ரீ பெரியசாமி அல்லும் பகலும் தம்மைப் பக்திமார்க்கத்தில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். அவரது எண்ணமெல்லாம் ஞான மார்க்கத்

நாளெல்லாம் நரசிம்மமூர்த்தியின் தாளை வணங்கும் தாம், கேவலம் பணத்திற்காக, வாள் ஏந்தும் மன்னர்க்குக் கைகட்டிச் சேவகம் செய்ய இயலாது என்று தந்தையிடம் பிடிவாதமாகக் கூறினார்.

தவப் புதல்வனின் தெய்வ பக்தியால் சிந்தை குளிர்ந்த சேஷாசல செட்டியார் தனது மைந்தனின் விருப்பத்திற்கு மாறாக இருக்க விரும்பவில்லை. அவனுக்கு மிகப்பெரிய வளையல் கடை ஒன்றைப் பெரும் மூலதனம் போட்டு வைத்துக் கொடுத்தார்.

வளையல் கடையில் அமர்ந்த வைஷ்ணவ பக்தரான ஸ்ரீ பெரியசாமியின் மனம் மட்டும் வியாபாரத்தில் ஈடுபடவில்லை. பக்தி மார்க்கத்திலேயே வளைய வளைய வந்து கொண்டிருந்தது.

"வளையலோ வளையல்" என்று வாடிக்கைக்காரர்களையும், மக்களையும் அழைத்து வியாபாரத்தைப் பெருக்க

வேண்டிய ஸ்ரீ பெரியசாமி, "ஓம் நாராயணாய நம:" என்று மகா மந்திர ஜபம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

கடையிலே வியாபாரம் பெருகவில்லை; இவர் மனதிலே தெய்வ பக்தி நாளுக்கு நாள் பெருகி வந்தது.

இம்மகான் தனது கடைவழியாக செல்லும் ஆண்களையும், பெண்களையும், குழந்தைகளையும் அழைத்து பகவான் நாமாவைச் சொல்லி வளையல்களை இலவசமாக கொடுத்து வந்தார்.

ஸ்ரீ பெரியசாமியின் இத்தகைய பெரிய மனதைப் பற்றிய விவரம் சுற்று வட்டாரம் எங்கும் சூட்டோடு சூட்டாக பரவியது. கடையில் கூட்டம் சேர்ந்தது.

வளையல் தானம் வளர்ந்து கொண்டே யிருந்தது! வியாபாரம் தேய்ந்துகொண்டே வந்தது.

ஸ்ரீ பெரியசாமியின் செயல் தந்தையின் செவிகளில் வீழ்ந்தது. அவர் மனம் வருந்தினார்.

வாணிபத்தில் வல்லவனாக விளங்க வேண்டியவன் வள்ளலாகி விட்டானே என்று வேதனைக் கொண்டார். புத்திமதி சொன்னால் அவன் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டான் என்பது அவருக்குத் தெரியும். நடப்பதுபோல் நடக்கட்டும் என்று விட்டுவிட்டார். சில நாட்களில் வளையல் கடை மூடப்பட்டது.

ஸ்ரீ பெரியசாமிக்கு வீட்டிற்குச் செல்ல மனம் வரவில்லை. லக்ஷ்மி நரசிம்ம க்ஷேத்ரம் சென்றார். எம்பெருமான் திருவடியே சரணம் என்று அந்தக் கோவிலிலேயே தங்கி இருந்தார். எந்நேரமும் நரசிம்மமூர்த்தியை மனத்தாலும், மெய்யாலும் கண்டு மகிழ்ந்து கொண்டே இருந்தார்.

மகனின் போக்கு தந்தைக்கு மிகவும் வேதனையைக் கொடுத்தது. மூப்படைந்த காரணத்தால் ஷராப் வேலைக்குப் போக முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டது. எப்படியும் மகனை அந்த வேலையில் அமர்த்துவது என்ற முடிவிற்கு வந்தார். அதற்காக அவர் சில பாகவதர்களை மகனிடம் தூது அனுப்பி மகனைத் திருத்த முயற்சிக்கலானார்.

பாகவதோத்தமர்கள் ஸ்ரீ பெரியசாமியைப் பெருமான் கோயிலிலே சந்தித்துப் புத்தி புகட்டலாயினர்.

"குழந்தாய்! சகல சாஸ்திரங்களையும், புராணங்களையும் கற்றுத் தெளிந்த உனக்கு, ஆச்சாரியன் என்ற முறையிலே இந்த அறிவுரைகளைச் சொல்கிறேன்.

நாம் கர்மாவைச் செய்யத் தவறக்கூடாது. பெற்றோர்களுக்குப் பணிவிடைச் செய்த புண்டரீகன் தம் இருப்பிடம் தேடி வந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைச் சுட்ட செங்கல் மீது எத்தனை மணி நேரம் காக்க வைத்தார். பெற்றோர்க்குச் செய்கின்ற பெருந்தொண்டினால் கோடி தீர்த்தங்களில் நீராடின புண்ணிய பலனைப் பெறலாம். தபசும், சக்தியும் தானாகவே நம்மை வந்தடையும்.

வீட்டில் இருக்கும் தந்தையை உதாசீனம் செய்துவிட்டுக் கோயிலில் இருக்கும் தெய்வத்தை மட்டும் தோத்திரம் செய்தால் எவ்வித பயனும் கிட்டாது.

அதனால் தயவு செய்து உனது வயதான தந்தைக்காக வேண்டியாவது இப்பொழுதே வீட்டிற்குச் செல். அந்திம காலத்தில் அவதிப்படும் உனது தாய்க்கும், தந்தைக்கும் பணிவிடை செய்வாயாக! எம்பெருமானை நீ வேறெங்கும் தேடிப் போக வேண்டிய தில்லை. அவனே உன்னை நாடி வருவான்."

ஆச்சாரியாரின் அறிவுரைகள் ஸ்ரீ பெரியசாமியின் கண்களைத் திறந்தது. ஆச்சாரியாரை வலம் வந்து நமஸ்கரித்தார்.

"தந்தையே! என் பிழையைப் பொறுத் தருளுங்கள். தாங்கள் இடும் ஆக்ஞையை நிறைவேற்ற நான் சித்தமாய் இருக்கிறேன்."

மனமாற்றம் அடைந்த மகனின் மொழி கேட்டுத் தாயும் தந்தையும் பெரிதும் உவந்தனர். அவனை ஆரத்தமுவி அகம் மகிழ்ந்தனர் பெற்றோர்கள்!

சேஷாசல செட்டியார் மகனை அழைத்துக் கொண்டு மன்னனிடம் சென்றார். தனது பதவியை மகனுக்கு வாங்கிக் கொடுத்தார். மகனும் பயபக்தியோடு தந்தைக்காக வேண்டி அந்தப் பதவியை முகமலர்ச்சியோடு பெற்றுக் கொண்டார்.

ஸ்ரீ பெரியசாமி அரண்மனை உத்தியோகத்தைப் பொறுப்போடு வகித்தார். அநுதினமும் குதிரையில் அமர்ந்து ஆங்காங்கே சென்று வரவு செலவுக் கணக்குகளைப் பார்த்து அரசாங்கத்திற்கு வரவேண்டிய

பவுன்களை வகுலித்து நேர்மை தவறாமல் பொக்கிஷத்தைப் பாதுகாத்து மன்னரிடம் நல்ல பெயரையும், நன்மதிப்பையும் பெற்றார்!

ஒருநாள் ஸ்ரீ பெரியசாமி பக்தர், குதிரை மீது வந்து கொண்டிருந்தார்.

சாலையில் சில சிறுவர்கள் கோலி விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். குதிரை வந்த வேகத்தில் அதனது குளம்புகள் பட்டுக் கோலிகள் உடைந்தன. சிறுவர்களுக்குச் சினம் பொங்கியது. கூச்சலிட்டனர். ஸ்ரீ பெரியசாமி குதிரையை நிறுத்தினார்.

பலா பழத்தை ஈ மொய்ப்பது போல் தவத்தால் பழுத்த பக்திப் பழத்தை பாலகர்கள் சூழ்ந்துகொண்டனர். அம்மகானைக் குதிரையில் நின்றும் பிடித்து இழுத்தனர். அவரைக் கீழே தள்ளி அடித்துத் துன்புறுத்தவும் தொடங்கினர். ஸ்ரீ பெரியசாமி பொறுமையாகவே இருந்தார்.

இவற்றையெல்லாம் வெகு தூரத்தில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த யாதவரங்கன் என்பவர் ஓடிவந்து சிறுவர்களை அடித்து விரட்டிப் ஸ்ரீ பெரியசாமியை காப்பாற்றினார். அவர் உதவிக்கு பிரதி உபகாரமாக தனது குதிரையையும், உயர்ந்த ஆடைகளையும், பொன்னையும் சன்மானமாகக் கொடுத்தார் ஸ்ரீ பெரியசாமி!

ஸ்ரீ பெரியசாமி அரண்மனைக்குச் சென்றார். அவருக்கு அரண்மனை நரகம் போலிருந்தது. பதவியும் படாடோபமும் எட்டிக்காயாய் தோன்றின. மன்னனிடம் தனது ராஜினாமா விண்ணப்பத்தைக் கொடுத்தார்.

ஸ்ரீ பெரியசாமியின் திடீர் மனமாற்றத்தைக் கண்டு மன்னனின் மனம் பெரிதும் வருந்தியது. அவரை மீண்டும் பதவியை வகிக்குமாறு பலவாறு வேண்டிக் கொண்டான். பெரியசாமி ஒரே பிடிவாதமாக பதவியைத் துறந்தார்.

முன்போல் அவரது குலதெய்வமாகிய லக்ஷ்மி நரசிம்மசாமி கோவிலுக்குச் சென்றார். இரவு பகல் என்று பாராமல் அங்கேயே தங்கிவிட்டார்.

ஸ்ரீ பெரியசாமியின் துறவுநிலையைக் கண்டு பெற்றோர்கள் வருத்தமுற்றனர். அவர்களும் காலக்கிரமத்தில் ஒருவர் பின் ஒருவராக இறைவனடியைச் சேர்ந்தனர்.

ஸ்ரீ பெரியசாமி பக்தியைப் பரப்பத் தொடங்கினார். ஸ்ரீமந் நாராயணனின்-மங்கள சுலோகங்களை சுந்தரமான ராகத்தில் பாடிக் கொண்டு வீதியிலே பவனிவரலானார். அவரது பாடலிலே மெய்மறந்து நின்றனர் அவ்வூர் மக்கள்!

ஸ்ரீ பெரியசாமியின் பக்தியையும், தர்ம சிந்தனையையும் கண்ட மக்கள் அவரை ஸ்ரீ பெரியதாஸர் என்று அன்போடு அழைக்க லாயினர். தாஸானுதாஸனாக வாழ்ந்து வரும் இவ்வைஷ்ணவப் பெரியார் மக்கள் தன்னை தாஸர் என்று அழைப்பதை பெருமையாகக் கொண்டார். நாட்கள் சென்றன!

ஒருமுறை மன்னன் அவையிலே வேதபண்டிதர்களும், மந்திரிப் பிரதானிகளும், வீரர்களும் சூழ்ந்திருக்கக் கொலுவிருந்தான். அவையிலே அன்று ஞானமார்க்கத்தைப் பற்றி விவாதம் நடந்துகொண்டே இருந்தது. மன்னனுக்கு ஓர் ஐயம் எழுந்தது. அந்த ஐயத்தை அவை அறிய அறிவித்தான்.

“வேத பண்டிதர்களே! மந்திரிப் பிரதானிகளே! எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டம் என்னும் திவ்ய மங்களக் கேட்த்ரம் எவ்வளவு தூரத்தில் உள்ளது” என்று கேட்டார்.

மன்னனின் கேள்வி பிறந்ததும் அவையோர் முகத்தில் கேள்விக்குறி தோன்றின. வித்தகர் என்று தங்களை பிரகடனப்படுத்திக் கொண்ட மகாமேதைகள் விடை புரியாமல் மௌனமாகத் தலைகுனிந்தனர். அரசன் அதிசயித்தான்.

“இச்சிறு கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல இந்த அவையிலே எவருமே இல்லையா? வேடிக்கையாக இருக்கிறதே” என்றான் மன்னன்!

அவையிலே ஒருவன் எழுந்தான். அவன் எழுந்ததும் மன்னன் தனது கேள்விக்குப் பதில் கிடைத்துவிட்டது என்று மகிழ்ச்சி கொண்ட வனாய் அவன் சொல்லப் போவதைக் கேட்க, காதைத் தீட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்தான்.

எழுந்தவன் அவையைச் சுற்றி ஒருமுறை நோட்டம் விட்டவாறு, “அரசே! தங்களுடைய கேள்விக்குப் பதில் சொல்லக் கூடிய ஆற்றல் மிக்கவர் தங்களிடம் பணியாற்றிய ஸ்ரீ பெரியசாமியே!” என்றான்.

அரசன் மனம் மகிழ "அப்படியா? இப்பொழுது அவர் எங்குள்ளார்?" என்று கேட்டான்.

"அரசே! பக்தகோடிகள் அவரைப் ஸ்ரீ பெரியதாஸர் என்று அழைக்கின்றனர். அவர் தற்சமயம் அடுத்துள்ள லக்ஷ்மி நரசிம்மசுவாமி ஆலயத்தில் தங்கியுள்ளார். அவர் பக்தர் மட்டும் அல்ல, பெரும் பண்டிதரும் கூட. வேதங்களையும், சரஸ்திரங்களையும் கரைத்துக் குடித்தவர்."

"அப்படியா! மிக்க மகிழ்ச்சி" என்று கூறிய மன்னன் அக்கணமே ஸ்ரீ பெரியதாஸரை அழைத்துவர ஆணை பிறப்பித்தான்!

காவலர் கோவிலுக்கு விரைந்தனர். ஸ்ரீ பெரியதாஸரை கண்டு வணங்கினர்.

"சுவாமி! தங்களைக் கையோடு அரண்மனைக்கு அழைத்து வரவேண்டும் என்பது அரசனின் ஆணை! அதனால் ஐயன் அரண்மனைக்கு இப்பல்லக்கில் எழுந்தருளுங்கள்!"

காவலர் நவின்றது கேட்டு நாராயண பக்தர் புன்னகை புரிந்தார்!

"வீரர்களே! முற்றும் துறந்த இந்த ஞானியிடம் வேந்தனுக்கு என்ன வேலை இருக்கப் போகிறது! நான் நிம்மதியாக நரசிம்ம சந்நிதியில் இருக்கிறேன். என்னை எதற்காக துன்புறுத்துகிறீர்?"

"நீங்கள் இவ்வாறு சொல்லலாகாது! அரசன் உங்களுடைய ஞானத்தையும், சீலத்தையும் கேள்வியுற்று தங்களைக் காண விழைகின்றார். தாங்கள் வருவதற்கு மறுக்காதீர். அவ்வாறு மறுத்தாலும் நாங்கள் உங்களை விடமாட்டோம். பலாத்கார முறையிலாவது தங்களை அழைத்தே செல்வோம். அதுமட்டும் உறுதி. நாங்கள் அரசன் ஆணையை மீற முடியாது."

"எனக்காக யாரும் சிரமப்பட வேண்டாம். நானே வருகிறேன்."

"மிக்க சந்தோஷம்! தங்களை அழைத்துப் போவதற்காக சிவிகை கொண்டு வந்துள்ளோம்."

"பக்தர்களுக்காக அந்த பரந்தாமன், மென்மலர்ப் பாதங்கள் தேய நிலத்திலே நடக்கும்போது, அவன் காலடியிலே தவம் கிடக்கும் அடியேன் நடந்து வருவதே

உத்தமம். சிற்றின்பத்தை வெறுத்து வாழும் எனக்குச் சிவிகை ஒரு கேடர்!"

ஸ்ரீ பெரியதாஸரை வீரர்கள் ராஜமரியாதையுடன் அவைக்கு அழைத்து வந்து அரசன் முன்னால் நிறுத்தினர்!

அரசன் ஸ்ரீ பெரியதாஸரை வணங்கினான். ஸ்ரீ பெரியதாஸரும் அரசரை வணங்கினார். அரசர் அவரிடம் "வைகுண்டம் எத்தனை தூரத்தில் உள்ளது?" என்ற கேள்வியைக் கேட்டார். ஸ்ரீ பெரியதாஸர் முகம் மலர அரசனை நோக்கினார்!

"அரசே! அன்று ஆருயிர்ச் செல்வன் பிரஹ்மாதனிடம் இரணியகசிபு ஒவ்வொரு தூணாகக் காட்டி இத்தூணில் உன் இறைவன் இருக்கின்றானா? என்று கேட்டபோது பிரஹ்மாதன், 'இறைவன் தூணிலும் இருப்பான், துரும்பிலும் இருப்பான்' என்று சொல்லியதும் நரசிம்மமூர்த்தியைத் தூணி லிருந்து எழுந்தருளச் செய்யவில்லையா?

கஜேந்திரன் 'ஆதிமூலமே அபயம்' என்று அழைத்தபோது பகவான் கருடாழ்வார் மீது ஆரோகணித்து எழுந்தருளவில்லையா? ஆயிரக்கணக்கான ஆடவர் கூடி இருந்த அவையிலே மானபங்கம் செய்யப்படும் போது 'இதயகமலவாசா' என்று திரௌபதி கதறி அழைத்ததும் பரந்தாமன் பாஞ்சாலியைக் காக்க எழுந்தருளவில்லையா? இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்பொழுது பகவான் கூப்பிடும் தூரத்தில்தான் இருக்கிறார் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்."

ஸ்ரீ பெரியதாஸரின் புத்திசாலித்தனமான பதிலைக் கேட்டு மன்னன் பரம திருப்தி கொண்டான். ஸ்ரீ பெரியதாஸ பக்தருக்கு மன்னன் பொன்னும் பொருளும் சன்மானமாகக் கொடுத்து அனுப்பினான். ஸ்ரீ பெரியதாஸர் பொன்னையும், பொருளையும் அரண்மனை வாயிலிலே கூடியிருந்த மக்களுக்குத் தானமாகக் கொடுத்துச் சென்றார். அவரது பெருமையைக் கண்டு மக்கள் புகழ்ந்து போற்றினர். அவரை நிலமதில் வீழ்ந்து பணிந்தனர்.

ஸ்ரீ பெரியதாஸரின் செயலைக் கண்டு அவையில் இருந்த பல புலவர்கள் வெகுண்டார்கள். அவர்கள் ஸ்ரீ பெரியதாஸரை ஏதாவது சிக்கலில் எப்படியாகிலும் மாட்டவைக்க வேண்டும் என்று விரோதம் பூண்டார்கள். ஒருநாள் அவர்கள் மன்னரைச்

சந்தித்துத் தங்கள் சதித்திட்டத்தை தொடங்கினர்.

“அரசே! ஸ்ரீ பெரியதாஸர் புலமையைப் பற்றி ஊரெல்லாம் ஒரே பேச்சாக இருக்கிறது. அவர் தங்கள் மீது ஓர் உலா பாடினால் மிக்கச் சிறப்புடையது என்று எண்ணுகிறோம்.”

புலவர்கள் கூற்றை மன்னன் வரவேற்றான். ஸ்ரீ பெரியதாஸரை மீண்டும் அழைத்துவரப் பணித்தான், மன்னன்! ஸ்ரீ பெரியதாஸரும் அரண்மனைக்கு வந்து அரசரைக் கண்டார்.

அரசன், ஸ்ரீ பெரியதாஸரைப் பார்த்து, “மகா பண்டிதரே! உமது புலமையைப் பற்றிப் பாரெல்லாம் புகழ்க் கேட்டோம். எம்பெருமானை நல்ல கீர்த்தனங்களால் ஏற்றிப் புகழ்பாடும் நீவிர், என்னையும், என் மரபினரையும் பாடவேண்டும்” என்று கேட்டான். மன்னனின் மொழி கேட்டு, ஸ்ரீ பெரியதாஸருக்கு வேதனை மேலிட்டது.

“அரசே! மன்னிக்க வேண்டும். ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நரசிம்மசாமியின் செளந்தரிய குண விசேஷங்களைப் பாடிப் பரவசமுறும் வாயால் மானிடனைப் பாடுவதா! திருப்பாற் கடலில் பள்ளி கொள்ளும் பரந்தாமனைப் போற்றி எழுதும் எழுத்தாணியால் நாடாளும வேந்தன் புகழை எழுதுவதா? மாயச் சடகம் உடைத்து, விந்தைகள் பல புரிந்த முகுந்தனைப் புகழ்ந்து எழுதும் ஏட்டிலே, தஞ்சை அரசனை பற்றி சாகித்யம் எழுதுவதா! நல்ல வேடிக்கை!”

“யாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்” என்று நெஞ்சு நிமிர்ந்து பேசிய நாவுக்கரசு சுவாமிகளைப் போலவே ஸ்ரீ பெரியதாஸரும் மன உறுதியோடு பேசினார்.

அரசனுக்குக் கோபம் கனல் தெறிக்க, மீசை துடிதுடித்தது. மனம் படபடத்தது. கண்கள் செக்கச் செவேலென்று சிவந்தன.

அரசனைத் தூண்டிவிட்ட பொறாமைக் காரர்கள் கொதித்தெழுந்தனர்.

“அரசே! இந்த அவமானத்தைப் பொறுக்க முடியாது. அரசனையும், அரசவையையும் அவமதித்த குற்றத்தை மன்னிக்கக் கூடாது. புலவர்கள் மன்னர்களைப் புகழ்ந்து பாடுவது வழிவழியாக வந்த வரலாறு; அது மரபு! அது சம்பிரதாயம்! பார் புகழும் வேந்தனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாப்பாடி புகழ்பெற்ற புலவர்கள் தரணியில்

பலபேர் வாழ்ந்திருக்க, இப்பெரியசாமி மட்டும் இப்படி அலக்ஷியமாகப் பேசுவது அவரது ஆணவத்தைத்தான் காட்டுகிறது.”

மன்னன் மனதில் கொழுந்து விட்டெரிந்த கோபாக்கினியில் இவர்கள் மேலும் நெய் வார்த்தனர். மன்னன் தண்டனையை நிறைவேற்றச் சற்றும் தயங்கவில்லை!

“இவனைச் சிறையில் அடைத்து சித்ர வதை செய்யுங்கள். என்னைப் பாடுகிறேன் என்று சொல்லும்வரை இவனைப் படாத பாடு படுத்துங்கள்.”

காவலர், ஸ்ரீ பெரியதாஸரை இழுத்துச் சென்று சிறையில் அடைத்து துன்புறுத்த லாயினர். கூர் வேல்களை அவர் மீது வேகமாக வீசினர். பாய்ந்து வரும் வேல்களைக் கண்டு அஞ்சவில்லை. அசையாது நெஞ்சு நிமிர்ந்து நின்றார் ஸ்ரீ பெரியதாஸர். லக்ஷ்மி நரசிம்ம சுவாமியை மனதிலே தியானித்தார்.

“திருப்பாற்கடலிலே பள்ளி கொண்ட ஸ்ரீ ஐயப்பதியே! சக்ராயுதத்தைக் திருக்கரங்களிலே கொண்ட நாராயணனே! ஆதி சேஷனது சிரசிலுள்ள ரத்தினங்களால் பிரகாசிக்கின்ற மங்களகரமான பொன் திருமேனியைப் பெற்றவனே! யோகிகளுக் கெல்லாம் ஈசனே! சரணாகதரகுகனே! ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நரசிம்ம சுவாமியே! அபயம்! அபயம்!”

ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நரசிம்மமூர்த்தி பக்தனைக் காத்தருளத் திருக்கண் மலர்ந்தார்.

காவலர் ஆயுதங்களை வீசினர். துள்ளிவந்த வாள்களும், வேல்களும், குத்தீட்டிகளும் தாஸரது திருமேனியைத் தீண்டாது கூர் மழுங்கி ஒடிந்து அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்தது.

காவலர் அதிசயித்தனர். அரசரிடம் சென்று, “அரசே! இவன் மாய ஜாலங்கள் தெரிந்த மந்திரவாதியாக இருப்பான் என்று எண்ணுகிறோம்” என்று கூறினர்.

அரசன் ஆத்திரத்தோடு, “இவனைப் புலிவாயில் தள்ளுங்கள். இரும்பைப் பழுக்கக் காய்ச்சி உடம்பிலே சூடு போடுங்கள்! யானையை விட்டு இடறும்படி செய்யுங்கள்! கல்லிலே கட்டிக் கடலிலே வீசுங்கள்!” என்றெல்லாம் பலவாறு ஆணையிட்டான். காவலர்கள் உத்தரவை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிறைவேற்றலாயினர்.

பரமபக்தரான ஸ்ரீ பெரியதாஸரைப் புலிக் கூண்டுக்குள் தள்ளினார். ஸ்ரீ நரசிம்மமூர்த்தியின் அஞ்ளால் புலி ஸ்ரீ பெரியதாஸரை சுற்றி வலம் வந்து அவரது காலடியில் வீழ்ந்து கிடந்தது.

காவலர்கள் ஸ்ரீ பெரியதாஸரை வெளியே இழுத்துவந்து படைக்கலங்கள் செய்யும் சாலைக்கு இழுத்துச் சென்றனர். பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பால் அவர் மேனியில் குடு போட்டனர். அனல் புனலானது. மல்லிகை மலரால் மேனியைத் தடவுவது போன்ற பேரின்பத்தைப் பெற்றார் பரமபக்தர்!

வீரர்கள் வெகுண்டார்கள். உணவிலே நஞ்சு கலந்து கொடுத்தார்கள். ஆதிசேஷன் மீது பள்ளி கொண்ட பரமனின் பேரருளால் நஞ்சும் அமுதமானது நாரணனைப் பாடும் அந்த நாரணதாஸனுக்கு!

கடைசியாகக் காவலர்கள் அவரை இழுத்துச் சென்று மதம் கொண்ட யானையை அவர் மீது ஏவி இடரச் செய்தனர்.

பயங்கரமாகப் பிளறிக் கொண்டு வந்தது மதயானை. ஸ்ரீ பெரியதாஸர் வேழமுகத்து விநாயகரை மனதிலே நினைத்துத் தொழுதார்.

ஓடிவந்த பெரிய மதயானையின் சிறிய கண்களுக்கு ஸ்ரீ பெரியதாஸர் சிம்மமாகக் காணப்பட்டார். தும்பிக்கையை மேலே உயர்த்தி அவரை நமஸ்கரித்தது!

இவ்வற்புதத்தை கண்ட அனைவரும் அதிசயித்தனர். வீரர்கள் ஸ்ரீ பெரியதாஸரை எப்படியும் கொன்றுவிடலாம் என்ற கருத்தோடு அவரைக் கல்லோடு சேர்த்துக் கட்டிக் குளத்திலே வீசினார்கள்.

பாறாங்கல் தெப்பமாக நீர் மீது மிதந்தது. பக்திக்குக் கட்டுப்பட்ட ஸ்ரீ பெரியதாஸரின் திருமேனியைக் கட்டியிருந்த கயிறும் தானாக அறுந்து போனது.

ஸ்ரீ பெரியதாஸர் கல்மீது நின்று தமக்குக் கருணை மழை பொழிந்த காருண்ய சீலரான கொண்டல் நிகர் மேனியான் - கொஞ்சம் கோபியர்கள் நெஞ்சம் சுவர்ந்த கண்ணனை - ஆல் இலையில் துயில் கொண்ட அமுதனை - அரங்கத்துப்பள்ளி கொண்ட ரங்கனை - ஈரடியால் உலகளந்த பெருமானை - தூணி லிருந்து வந்த நரசிம்ம சொருபனை - நான்மறை நாயகனை - அச்சுதனை -

அனந்தனை - முகுந்தனை மெய்யருக, கண்களிலே கண்ணீர் பெருக, கரம்-இரண்டையும் சென்னி மீது உயர்த்தி பக்திப் பரவசத்தோடு தியானித்து மெய்யருகப் பாடினார். காளிங்கன் மீது கண்ணன் நர்த்தனம் புரிந்தாற்போல பாறாங்கல் மீது ஆனந்த நடனம் ஆடிக். களித்தார் ஸ்ரீ பெரியதாஸர்!

இவரது கால்கள் மாறிமாறி ஜதிபோடப் பாறாங்கல்லும் படகுபோல ஆடி ஆடி அசைந்து கரையை வந்தடைந்தது. கரையை அடைந்த தாஸரைக் காவலர் பற்றி இழுத்தனர்.

காவலர்கள் அரசனது கட்டளையை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிறைவேற்றித் தோல்வியைத் தழுவினர். அவரை அழைத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டனர்.

ஸ்ரீ பெரியதாஸரின் பெருமைகளைக் கண்ட தஞ்சை மாநகரத்துப் பக்தர்கள் அவரைப் புகழ்ந்துப் பாடினர். ஸ்ரீ பெரிய தாஸரைக் கடவுளின் அவதாரம் என்று போற்றினர்.

வீதி வழியாக வந்து கொண்டிருந்த ஸ்ரீ பெரியதாஸரை நமஸ்கரித்தனர். காவலர்கள் அவர்களை அடித்து விரட்டினர். ஸ்ரீ பெரிய தாஸரைத் தரிசிக்க மக்கள் வெள்ளம்போல் திரண்டனர். காவலர்கள் ஒருவாறு சமாளித்து ஸ்ரீ பெரியதாஸரை இழுத்துக் கொண்டு அவைக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

அரசன் ஸ்ரீ பெரியதாஸரைப் பார்த்ததும் இடி இடிப்பதுப் போல் கத்தினான்.

எம்பெருமானின் திருவருளைப் பெற்ற திருத்தொண்டர் என்று குடிகளும், பக்தகோடிகளும் இதயப்பூர்வமாக போற்றி வணங்கும் ஸ்ரீ பெரியதாஸரை நீதி நெறி மற்ந்த, அதர்மமே உருவான கொற்றவன். எப்படியும் கொன்றுவிட வேண்டும் என்று உறுதிபூண்டான்.

"வீரர்களே! இவனது சித்து வேலைகளுக்கு நான் சரியான முடிவுகட்டுகிறேன். இக்கயவனை கழுவில் ஏற்றிக் கொல்லுங்கள். இம்முறை இவன் எப்படித் தப்புகிறான் என்று பார்க்கலாம்."

வீரர்கள் கமலக் கண்ணனின் கழல்களைத் துதிபாடும் தொண்டனை இழுத்துச் சென்றனர்.

ஸ்ரீ பெரியதாஸர் அந்த நிலையிலும் பக்தி வைராக்கியத்திலிருந்து சற்றும் தணியாத நிலையில் திடமான உறுதியோடு காவலர் மத்தியில் நெஞ்சு நிமிர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தார். அவையிலே அரசன் ஆணவத்தோடு அட்டகாசமாகச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது சிரிப்பு நெடுநேரம் நீடிக்கவில்லை!

ஆதிசங்க பகவத்பாதானை, கபாலிகனிடமிருந்து காப்பாற்ற வீராவேசத்துடன் எழுந்தருளிய நர்சிம்மமூர்த்தி, இப்பொழுது, சிம்ஹத்தின் கர்ஜனையுடன் அவை நடுவே தோன்றினார். பார்த்தனுக்கு சாரதியாக வந்தவன், இப்பொழுது கையிலே சாட்டையுடன் நரசிம்மமூர்த்தியாகத் தோன்றினார்.

நரசிம்மமூர்த்தியைக் கண்டு, தஞ்சை மாநகரத்துப் பெருவேந்தன், இரண்யாட்சனைப் போல் பயத்தால் அஞ்சி நடுங்கி சிம்மாசனத் திலிருந்து கீழே சுருண்டு வீழ்ந்தான்.

நரசிம்மமூர்த்தி, கையிலிருந்த சாட்டையால் மன்னனை அடித்தார். அரசன் அலறினான். நரசிம்மர் கர்ஜித்தார்.

"எம்முடைய பாதங்களைப் பணிந்து அநவரதமும் துதித்துக் கொண்டிருக்கும் தூய்மையான தொண்டனை, நீ எவ்வாறெல்லாம் துன்புறுத்தினாய்? அவனுக்கு நீ செய்த பாபத்திற்குப் பிராயச்சித்தமாக அவனது கால்களிலே விழுந்து மன்னிப்பு கேட்பாயாக!" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தியாமியானார்.

அரசன் ஆணவம் அடங்கப் பெற்றான். அவன் உடல் வியர்த்தது. அமைச்சர்களை அனுப்பி, ஸ்ரீ பெரியதாஸரை கழு மரத்தில் ஏற்றிவிடாமல் தடுக்கவும் என்று ஆணை பிறப்பித்தான். அமைச்சர்கள் விரைந்து சென்று ஸ்ரீ பெரியதாஸரைக் கழுவில் ஏற்றாமல் தடுத்தனர்.

"சுவாமி! தங்களைத் தண்டிக்க வேண்டாம் என்பது மன்னனின் ஆணை! உங்களை எதிர்கொண்டழைக்க மன்னன் பின்னால் வந்து கொண்டிருக்கிறார்."

ஸ்ரீ பெரியதாஸர் தமக்காக எம்பெருமான் நடத்தும் திருவிளையாடலை எண்ணி வியப்புற்றார்.

பக்தி பரவசத்தோடு ஸ்ரீ பெரியதாஸர் கைகளால் தாளமிட்டுக் கொண்டு பகவான்

நாமங்களை பாடினார். கூடியிருந்த மக்கள் ஸ்ரீ பெரியதாஸரோடு சேர்ந்து கீர்த்தனங்களை பாடினர். "ஸ்ரீ பெரியதாஸர் வாழ்க! ஸ்ரீ பெரியதாஸர் வாழ்க!" என்று பெரும் கோஷம் இட்டனர். பக்தகோடிகள் மன்னனைப் பலவாறு தூஷித்தனர். மன்னன் வெட்கி தலைகுனிந்தான்.

கொற்றவன் பல்லக்கிலே வந்து இறங்கினான். வேகமாக ஓடிச்சென்று ஸ்ரீ பெரியதாஸரின் கால்களில் விழுந்து அவரது பாதங்களைக் கண்ணீரால் நனைத்தான். ஸ்ரீ பெரியதாஸர் மன்னனைத் தமது கரங்களால் பற்றித் தூக்கினார்.

"வேந்தே! நீர் எம்மைவிட பெரும் பாக்கியசாலி! என்னை துன்பத்திலிருந்து காத்தருளிய கருணாமூர்த்தியான லக்ஷ்மி நரசிம்மர் உமக்கல்லவா தரிசனம் தந்திருக்கிறார். அவரது திருவுள்ளத்தைத்தான் என்னென்பது."

அரசன் இருகரம் கூப்பி, "ஸ்ரீ பெரியதாஸரே! என் பிழையைப் பொறுத்தருளும். நீர் மானிடர் அல்ல! அனைவராலும் வணங்குதற்குரிய தெய்வம்! அத்தகைய வழிபாட்டிற்குரிய தெய்வத்தை இந்த அறிவிலி, விதி வசத்தால் மதிஇழந்து எத்தனை பெரும் கொடுமைகளைச் செய்து துன்புறுத்தினேன்.

இந்தக் கொடுமைகளுக்கெல்லாம் பிராயச்சித்தமாக இந்தக் கொலைக்களத்தைக் கோவிலாக மாற்றுவேன். ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நரசிம்மமூர்த்திக்கும், அவரது திருவடியையே கோவிலாக கொண்ட தாஸருக்கும் கோயில் அமைப்போம்."

மன்னன் மீண்டும் ஸ்ரீ பெரியதாஸரைப் பணிந்து எழுந்தான். மன்னன் ஸ்ரீ பெரியதாஸரை அழைத்து வந்து பல்லக்கிலே எழுந்தருளச் செய்து அரண்மனைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனான். ஸ்ரீ பெரியதாஸர் மீது பொறாமை கொண்ட புலவர்கள் அவர் பாதங்களுக்கு மலர் தூவி வணங்கினர். பிழைப் பொறுத்தருளப் பிரார்த்தித்தனர்.

அரண்மனையிலே ஸ்ரீ பெரியதாஸரை சில நாட்கள் தங்கியிருக்க செய்து மன்னன் அவருக்குப் பாதபூஜை செய்து சந்தோஷித்தான். பிறகு மன்னன் பொன்னும் பொருளும் ஸ்ரீ பெரியதாஸரிடம் கொடுத்தான்.

ஸ்ரீ பெரியதாஸர் மன்னனிடம், "மன்னவா! பொன்னும் பொருளும் அடியவனுக்கு வேண்டாம். அவற்றை ஆண்டவன் பூஜைக்கும், அடியவர் சேவைக்கும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று கூறி மன்னனிடம் விடைப்பெற்றுப் புறப்பட்டார்.

அரசனும், அமைச்சனும் அவைப்புவர் களும் ஸ்ரீ பெரியதாஸரை வணங்கி வாழ்த்தி விடைக் கொடுத்து அனுப்பினர்.

ஸ்ரீ பெரியதாஸர் எப்பொழுதும் போல் நரசிம்ம மூர்த்தியின் திருக்கோயிலில் அமர்ந்து பகவத் தியானம் செய்து வரலானார்.

அரசனுக்குக் கிடைத்த திவ்ய தரிசனம், தமக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்று தாஸர் உருகினார். பகவானிடம் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டே இருந்தார்.

ஸ்ரீ பெரியதாஸருக்கு அருட்காட்சி கொடுக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார் எம்பெருமான்!

ஸ்ரீமந் நாராயணன் வைஷ்ணவ அடியா ராகத் திருவேடம் கொண்டார்.

ஊர்த்துவ புண்டரங்கன், உலகளந்த பெருமானின் சியாமளமேனியில் ஒளி செய்தன. கௌஸ்துப மணிமாலைகளும், தாமிர மணி மாலைகளும் அழகிற்கு அழகு செய்தன. எம்பெருமான், ஸ்ரீ பெரியதாஸர் முன்னால் பிரசன்னமானார்.

பகவானைக் கண்ட தாஸர் வணங்கி வரவேற்றார்.

"சுவாமி! தேவரீருடைய தரிசனத்தைக் கண்டு யாம் புளகாங்கிதம் அடைந்தோம். தாங்கள் எவ்வூரில் இருந்து வருகிறீர்கள் என்று அறியலாமா?" என்று தாஸர் கேட்டதும் பகவான் முகம் மலர்ந்தார்.

"தாஸரே! கேஷத்ராடனம் செய்து கொண்டே வருகிறேன். இவ்வூருக்கு வந்ததும் உங்களுடைய பெருமையைப் பற்றிதான் ஊரெல்லாம் பேசக் கேட்டேன். அதனால் உங்களைப் பார்த்துப் போகலாம் என்று வந்தேன். நான் தற்போது திருவரங்கத்தானைச் சேவிக்கப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். நீங்களும் என்னுடன் வாருங்கள்."

"குடதிசை முடியை வைத்து, குணதிசை பாதம் நீட்டி, வடதிசை பின்பு காட்டித் தென்திசை இலங்கை நோக்கித் துயிலும் என் ஸ்ரீரங்கபுரத்துப் பெருமானைக் காணாத கண்ணும் கண் அன்று! அவன் புகழைப் பாடாத நாவும் நாவன்று! அடியேன் தங்க ளுடன் வர இப்பொழுதே சித்தமாயுள்ளேன்."

எம்பெருமான் ஸ்ரீ பெரியதாஸரை அழைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீரங்கத்துக்குப் புறப்பட்டார்.

ஸ்ரீ பெரியதாஸர் தாம் இயற்றிய சுந்தர கலோகங்களைப் பாடி, பரவசத்துடன் சென்று கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ ரங்கத்தின் எல்லையை அடைந்ததும் எம்பெருமான் மறைந்தார். ஸ்ரீ பெரிய தாஸருக்கு அந்தணர் மறைந்தது பெரும் மாயமாகவே இருந்தது.

ஸ்ரீ பெரியதாஸர், அரங்கத்து நாயகன் கோவில் கொண்டுள்ள திருக்கோவிலைக் கண்டார். கோபுர தரிசனம் செய்து நிலமதில் வீழ்ந்து பணிந்தார்.

"ஸ்ரீ ரங்கஹரி, ஸ்ரீ ரங்கஹரி! ஸ்ரீ ரங்கனாத ஸ்ரீஹரி" என்று நாம சங்கீர்த்தன பஜனை செய்துகொண்டே கோயிலுக்குச் சென்றார்.

ஆலயத்தை வலம் வந்து எம்பெருமான் திருமுன் நின்றார். பள்ளி கொண்ட பெருமானைக் கண்குளிரக் கண்டார். கானத்தால் திருமஞ்சனம் செய்தார்.

எம்பெருமான் கோடி சூரியப் பிரகாசத்தோடு கூடிய அற்புத காக்கி கொடுத்தார்.

ஸ்ரீ பெரியதாஸர், பாஞ்சசாந்நியம் தாங்கி வந்த திருமாலைக் கண்டார். பட்டு பீதாம்பரம் பிரகாசிக்க காக்கி தந்த அரங்கத்து அருட்புனலைக் கண்டார். ஸ்ரீ பெரியதாஸர் நிலம் கிடந்து தொழுது எழுந்தார். எம்பிரான், ஸ்ரீ லக்ஷ்மி சமேத நரசிம்மமூர்த்தியாகக் காட்சி கொடுத்து, தமது பக்தனைத் தமது தேஜோமயமான பாதகமலங்களில் ஐக்கியமாக்கிக் கொண்டு அருளினார்.

ஸ்ரீ பக்த பெரியதாஸர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த துக்காராம் சுவாமிகள்

தேவநகரம் என்னும் திருத்தலம் வாணிபம் செய்வதில் சிறந்து விளங்கியது. அந்நகரில் வர்த்தகம் செய்துவந்த ஆற்றல்மிக்க வியாபாரிகளில் மாதவராவ் என்பவரும் ஒருவர்.

இவர் பண்டரிநாதரிடம் எல்லையில்லா பக்தி பூண்டு ஒழுகிவந்தார். பண்டரிநாதனின் பேரருளால் இவர் வாணிபத்தில் பேரும் புகழும் செல்வமும் நிறையச் சம்பாதித்தார்.

செல்வத்தால் உயர்ந்த இத்தவசீலர், தான தர்மங்களைச் செய்வதிலும் தவறவில்லை. இப்புண்ணிய சீலருக்கு இம்மைப் பயனால் ஞானமே உருவான ஆண் குழந்தை ஒன்று பிறந்தது. மாதவராவ் அக்குழந்தைக்கு ஸ்ரீ துக்காராம் என்று நாமம் சூட்டி மகிழ்ந்தார்.

ஸ்ரீ நாமதேவருடைய மறுபிறப்பென்று சொல்லுவதற்கு ஏற்ப, ஸ்ரீ துக்காராம் குழந்தைப் பருவத்திலேயே கல்வியில் மேம்பட்டு விளங்கினார். கவிதைப் புனைவ தில் வல்லமை பெற்றார். இயற்கையிலேயே இனிமையான சாரீரத்தைப் பெற்று இருந்த இத்தவஞானச் செல்வன், தாம் இயற்றிய

பக்திப் பாடல்களை இனிய ராகத்திலே பாடி அனைவரையும் மகிழ்ச் செய்தார்.

ஸ்ரீ துக்காராமின் அருமை பெருமைகளைக் கேள்விப்பட்ட மாதவராவின் நண்பர்கள் இருவர், தங்கள் குமாரத்திகளைத் ஸ்ரீ துக்காராமிற்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஒரே முடிவோடு இருந்தனர்.

மாதவராவ் எந்த நண்பருடைய பெண்ணைத் தமக்கு மருமகளாக்கிக் கொள்வது என்பது புரியாமல் மனம் குழம்பினார். ஆனால் ஸ்ரீ துக்காராமோ கல்யாணமே வேண்டாமென்று பிடிவாதம் செய்தார். அவர் தந்தை விடுவதாக இல்லை. நண்பர்கள் இருவருடைய பெண்ணையும் ஸ்ரீ துக்காராமிற்குத் திருமணம் செய்துவைக்கக் கருதினார். தமது விருப்பத்தை மகனிடம் கூறினார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் இரு பெண்களையும் மணக்க மனம் ஒப்பவில்லை! அதே சமயத்தில் தந்தைச் சொல்லை மீறுவதற்கும் பயப்பட்ார். ஸ்ரீ துக்காராம் தந்தையிடம் திருமணமே வேண்டாமென்று திட்டவட்ட

மாகச் சொன்னார். ஆனால் பெற்றோர்கள், ஸ்ரீ துக்காராமை வலுக்கட்டாயப்படுத்தி திருமணத்திற்கு சம்மதிக்கச் செய்தனர்!

நல்ல சுபயோக முகூர்த்தத்தில் சுற்றமும் நட்பும் புடைசூழ, தனவந்தர்களும், தவஞான சீலர்களும் வருகை தர ஸ்ரீ துக்காராமிற்கு நாலுநாள் கல்யாணம் நாந்திசையும் புகழ்பாட ஜாம் ஜாம்மென்று நடந்தன.

ஸ்ரீ துக்காராம் இரு மனைவியர்களுடன் இல்லறம் என்னும் நல்லறத்தை இனிது நடத்தினார். ஒரு மனைவிக்கு இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்தன. இன்னொரு மனைவி, தனக்கு குழந்தை பிறக்காததால், மற்றவளின் இரு குழந்தையையும் தனது குழந்தையாக பாவித்தாள். இவர்கள் இல்லறம் நல்லறமாகத் திகழ்ந்தன.

ஸ்ரீ துக்காராம் வியாபாரத்தைப் பெருக்கினார். பக்தர்களை நேசித்தார். அதிதிகளை ஆதரித்தார். பாண்டிரங்கனின் பங்கஜ மலர்பாதங்களைப் பாடி பாடிப் பேரானந்தம் கொண்டார். இவ்வாறாக ஆண்டுகள் பல உருண்டோடின.

ஸ்ரீ துக்காராமின் பெற்றோர்கள் இறைவனடியைச் சேர்ந்தனர். பெற்றோர்களை இழந்த வேதனை மனதைவிட்டு மறையும் முன்னர் இவரது மனைவியருள் ஒருத்தி இரண்டு குழந்தைகளையும் அனாதையாக்கிவிட்டு உயிர் நீத்தாள்.

ஸ்ரீ துக்காராம் துக்கத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு அடுத்த மனைவி கமலாபாயுடனும், இரண்டு குழந்தைகளுடனும் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். பாண்டிரங்கன் பேரருளால் கமலாபாய்க்கும் குழந்தைகள் பிறந்தன. இருந்தும் கமலாபாய் மறுதாரத்தின் மக்களை தன் மக்களாகவே கருதி கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்தாள்.

ஸ்ரீ துக்காராம் பண்டரிநாதனை அவ்வப் போது பண்டரிபுரம் சென்று தரிசித்து வந்தார். அவரது உள்ளத்தில் தமது பிறந்த ஊராகிய தேவநகரத்திலும் பண்டரிநாதனுக்கு ஓர் ஆலயம் எழுப்ப வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது. அந்த எண்ணத்தை ஸ்ரீ துக்காராம் செயல்படுத்தலானார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் தமது செல்வத்தின் பெரும் பகுதியை ஆலயத் திருப்பணிக்குச் செலவு செய்தார். அவர் திருப்பணிக்கு அவ்வூர்

பிரமுகர்களும், பக்தகோடிகளும் பொருள் உதவியும், சரீர உதவியும் செய்தனர். மின்னல் வேகத்தில் இரவுப் பகலாக திருப்பணி வேலைகள் நடந்தன.

விமானத்துடன் கூடிய கர்ப்பகிரஹம், அர்த்த மண்டபம், துவஜஸ்தம்பம், பலிபீடம் இவை யாவும் எழிலோடு அமைக்கப்பட்டன. சிற்பிகளின் கைவண்ணம் ஆலயத்தை பொன்வண்ணக் கோவிலாகக் காட்சி அளிக்கச் செய்தது.

தேவநகரத்திலே ஸ்ரீ துக்காராம், பக்த கோடிகளின் பேருதவியோடு கண்ணைக் கவரும் வண்ணம் அதிஅற்புதமான பண்டரி நாதர் கோவிலைக் கட்டி முடித்தார். மங்களகரமான பொன்னாளன்று சம்புரோக்ஷணமும் செய்தார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் அக்கோவிலில் நித்திய பூஜையும், திருவிழாக்களும் தமது சொந்த செலவிலேயே சீரோடும் சிறப்போடும் நடத்தி வரலானார்.

இப்படியாக நாட்கள் நல்லபடியாக கடந்து கொண்டிருந்தன. திடீரென்று எதனாலோ நாட்டில் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. பஞ்சத்தால் மக்கள் பரிதவிப்பது கண்டு ஸ்ரீ துக்காராம் மனம் வருந்தினார். வியாபாரத்துக்காக சேமித்து வைத்திருந்த நெல், கோதுமை, சோளம் போன்ற தானிய வகைகளைப் பசியால் வாடும் மக்களுக்குத் தானமாக வாரி வாரி வழங்கினார்.

நாளடைவில் ஊரெல்லாம் இருந்த பஞ்சம் ஸ்ரீ துக்காராமின் வீட்டினுள்ளும் புகுந்தது. ஸ்ரீ துக்காராம், மனைவி மக்களுடைய பசியைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை; ஊரார் வீட்டுப் பஞ்சத்தைத் தன் வீட்டுப் பஞ்சமாகக் கொண்டு கவலைபட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

ஏழை எளியவர்களின் பஞ்சத்தைப் போக்குவதற்காக வேண்டி ஸ்ரீ துக்காராம், தமது வீட்டிலுள்ள பொருள்களையும், பவுன் நகைகளையும் விற்றார்.

“தனக்கு மிஞ்சி தானம்” என்பதனை எண்ணிப் பார்க்காமல் குடும்பத்தைப் பட்டினி போட்டு விட்டு ஊர் தவிப்பது கண்டு உள்ளம் உருகும் ஸ்ரீ துக்காராம் மீது மனைவியும் மக்களும் கடுங்கோபம் கொண்டனர். இருந்தும் அவர்கள் பொறுமையாகவே

இருந்தனர். ஒருநாள் அந்த பொறுமையும் எல்லை மீறியது!

இரு மைந்தர்களும் பசியின் கொடுமை தாங்காமல் வீட்டைவிட்டுப் போவது என்ற முடிவுடன் தாயை அணுகி, "அம்மா! எங்களால் பசியின் கொடுமையைத் தாங்க முடியவில்லை. நாங்கள் கேஷத்ராடனம் போய் வருகிறோம். உங்களை அந்தப் பாண்டூரங்கன் காப்பாற்றட்டும்" என்று கூறினர்.

கமலாபாய் கண்ணீர் வடித்தாள். பெற்ற பாசத்தைவிட வளர்த்த பாசத்திற்கு ஏக்கமும், துக்கமும் அதிகமிருக்கும் என்பதற்கு கமலாபாய் மட்டும் விதிவிலக்கல்லவே! குழந்தைகள் இருவரையும் பிரிவதற்கு மனமில்லாமல் கமலாபாய் அழுதாள்.

"என் அருமைச் செல்வங்களே! இந்த பஞ்சக் காலத்திலே நீங்கள் எங்குச் சென்று எப்படிச் கஷ்டப்படுவீர்களோ! நினைத்தாலே நெஞ்சு வெடித்துவிடும் போலிருக்கிறதே. என் கண்மணிகளே! சீரோடும் சிறப்போடும் வளர்ந்து இன்று இப்படி சீரழிந்த நிலைக்கு வந்துவிட்டோமே!" என்றெல்லாம் பலவாறு சொல்லி சொல்லி அழுதாள்.

செல்வர்கள் இருவரும் அன்னைக்கு ஆறுதல் பகர்ந்தனர். கமலாபாய் தன் கையிலிருந்த இரண்டு மூன்று பவுன்களை வழிச் செலவுக்கு கொடுத்தாள். புதல்வர்கள் இருவரும் கமலாபாயை நமஸ்கரித்துவிட்டு வீட்டை விட்டு வெளியேறினர்.

அன்று இரவு வீட்டுக்கு வந்த ஸ்ரீ துக்காராம் கமலாபாயிடம், "எங்கே நம் குழந்தைகள்?" என்று கேட்டார்.

கணவனின் கேள்வி கமலாபாய்க்கு கோபம், மடை திறந்த வெள்ளம்போல் பிரவாகம் எடுத்து வந்தது.

"நம் குழந்தைகள் என்று வாய்விட்டுக் கேட்டால் மட்டும் போதுமா? குழந்தைகளை வளர்க்க வகை வேண்டாமா? நம் குழந்தைகள் பால் சோறும், பருப்பு சோறுமா கேட்கிறார்கள்? குடிக்கக் கூழ் கேட்கிறார்கள். அதற்குக்கூட உங்களால் வழிசெய்ய முடியவில்லை என்றால் அவர்கள் என்ன செய்வார்கள். 'சோறு கண்ட இடம் சொர்க்கலோகம்' என்று தேசாந்திரம் போய்விட்டார்கள்.

உங்களுக்கு ஊர்க்கவலைதான் பெரிதாகி விட்டது. நாங்கள் எப்படிப் போனால்

உங்களுக்கென்ன? ஏதாவது கேட்டால் எல்லாம் பாண்டூரங்கன் செயல் என்று பக்தி பிரசங்கத்தை எங்களிடமே ஆரம்பித்து விடுகிறீர்கள். இந்த நிலை இப்படியே நீடித்தால் இன்னும் கொஞ்ச நாளில் நானும் மடிந்துபோக வேண்டியதுதான்."

கமலாபாயின் சொற்கள் ஸ்ரீ துக்காராமின் மனதில் வேதனையைக் கொடுத்தது. குழந்தைகளைப் பிரிந்த ஏக்கம் அவரது கண்களிலே கண்ணீரைப் பெருக்கியது.

"பாண்டூரங்கா! உன் பக்தனை எதற்காக இப்படிச் சோதிக்கிறாய்! தாயில்லாப் பிள்ளைகள் கையில் காசும் இல்லாமல் என்னக் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கப் போகிறார் களோ?" என்று சொல்லி வேதனைப்பட்டார்.

கமலாபாய்க்கு கணவன் மீது அனுதாபம் பிறந்தது. அவளும் ஒருமுறை அழுது விட்டாள். பிறகு கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு கணவரிடம், "பிராணபதி! நடந்ததெல்லாம் நடந்துபோயிற்று. இனிமேலாவது நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். என் தந்தைக்குத் தெரிந்த ஒரு சௌகாரிடம் நூறு பவுன் கடனாக வாங்கித் தருகிறேன். அதை வைத்துக்கொண்டு முன்போல் தானிய வியாபாரத்தை நடத்துங்கள்" என்று கூறினாள். ஸ்ரீ துக்காராமும் அதற்குச் சம்மதித்தார்.

ஸ்ரீ துக்காராமின் மனைவி கமலாபாய், சௌகாரை அணுகி தனது தந்தையின் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி நூறு வராகன் பெற்று வந்து, கணவரிடம் கொடுத்தாள். ஸ்ரீ துக்காராம் மனம் மகிழ்ந்து பணத்துடன் வியாபாரத்திற்குப் புறப்பட்டார்.

பொதிமாடுகள் இரண்டை வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டார். அரிசி, சோளம், கம்பு முதலிய தானியங்களுடன் அடுத்துள்ள கிராமத்திற்கு வியாபாரம் செய்வதற்காகப் புறப்பட்டார்.

ஒரு காட்டுப் பாதை வழியாக பகவந் நாம சங்கீர்த்தனையைச் செய்தவாறு மாடுகளை ஓட்டிக் கொண்டு சென்றுகொண்டிருந்தார் ஸ்ரீ துக்காராம்!

திடீரென்று வானம் இருண்டது. பயங்கரமாக காற்று வீசத் தொடங்கியது. மின்னல் "பளிச் பளிச்" என்று தோன்றி மறைந்தது. பயங்கரமாக இடி இடித்தது! ஸ்ரீ துக்காராம்

மிகுந்த கஷ்டத்துடன் மாடுகளை வேகமாக ஓட்டலாஷார். மாடுகள் காற்றில் தள்ளாடின.

பயங்கரமான பேய் மழைப் பெய்யத் தொடங்கியது. மாடுகள் சுமந்து கொண்டிருந்த தானியங்கள் அத்தனையும் சேதமாயின. உப்பு மூட்டைகள் கரைந்தன. பருப்பு மூட்டைகள் நீரில் மூழ்கின.

ஸ்ரீ துக்காராம் குளிரால் நடுங்கினார். மாடுகள் உடல் விற்றத்து அப்படியே நின்றன. ஸ்ரீ துக்காராம் ஓர் பெரிய ஆலமரத்தடியில் ஒதுங்கினார். மாடுகளை ஓரமாக நிறுத்திக் கொண்டார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் கவலை மிகக் கொண்டார். கவலையால் கண் கலங்கவில்லை. கண்ண பிரானை தியானித்தார். கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகப் பிடித்து, ஆநிரைகளையும், ஆயர் குலச் சிறுவர்களையும் காத்தருளிய கருணைக் கடலான கண்ணனைப் போற்றித் துதித்தார். அந்த பக்தி நிலையில் தம்மையே மறந்தார்.

இரவெல்லாம் மழை ஓயாது அடித்துக் கொண்டே இருந்தது. ஸ்ரீ துக்காராம் தியானத் திலேயே இருந்தார். புலி ஒன்று வந்து மாடுகளைக் கொன்று தின்றுவிட்டுச் சென்றது!

பொழுது புலர்ந்தது! மழையும் ஓய்ந்தது. வானமும் வெளுத்தது. ஸ்ரீ துக்காராமும் தியான நிலைக் கலைந்தார். அங்கே அவர் கண்ட காட்சி அவரைப் பெரும் அதிர்ச்சிக் குள்ளாக்கியது.

தானியங்கள் மழையில் அடித்துச் சென்றிருப்பதைக் கண்டார். மாடுகள் இரண்டையும் புலி கொன்று தின்றது என்பதனையும் உணர்ந்தார். ஸ்ரீ துக்காராமுக்கு ஏற்பட்ட துக்கத்திற்கு அளவே இல்லை. அவர் புலம்பினார்.

“பாண்டுரங்கா! இதென்ன சோதனை! என் மனைவி எனக்காக எத்தனைக் கஷ்டப்பட்டு பணம் பெற்று கொண்டுவந்தாள். அத்தனையும் விரயமாகிவிட்டதே. வெறும் கையோடு வீட்டிற்குச் சென்றால் என் மனைவிக்கு நான் என்ன பதில் சொல்வேன்? இனிமேல் அவள் முகத்தில் விழிக்க எனக்கு என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது? என்ன அந்தஸ்திருக்கிறது? என்ன தகுதியிருக்கிறது? இனிமேல் எனக்குள்ள ஒரே நிம்மதி ஏகாந்தம். நான் ஏகாந்தமாக எங்காவதுப் போய்

உட்கார்ந்துவிடப் போகிறேன்” என்று ஒரு குன்றின் மீது நிம்மதியாக அமர்ந்தார்! பண்டரிநாதனைத் தியானித்துக் கொண்டே இருந்தார்.

இதே சமயத்தில் ஸ்ரீ துக்காராம் இல்லத்தில் அவரது மனைவியார் கணவனைக் காணாமல் கலக்கம் கொண்டாள். கொட்டுகின்ற மழையில் கணவன் என்ன அவதிப்படுகிறாரோ என்று கவலை கொண்டாள். இரவெல்லாம் கண்விழித்து இருந்தாள்; பசியோடு வாயிற்புறம் நின்று கணவனின் வருகையை வழிமேல் விழிவைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

எம்பெருமான், பக்தனைத் தடுத்தாட்கொள்ள திருவுள்ளம் கொண்டார். பண்டரிநாதர் ஸ்ரீ துக்காராம் உருவிலே, அவரது இல்லத்திற்கு எழுந்தருளினார்!

ஸ்ரீ துக்காராமைப் பார்த்து கமலாபாய்க்கு மகிழ்ச்சி தாங்கவில்லை. வாடிய முகம் வண்ணமலர் போல் மலர, கணவனை வரவேற்றாள்.

எம்பெருமான் கமலாபாயிடம், “அம்மா! இந்த சஞ்சியில் வட்டியும் முதலுமாக வைத்திருக்கிறேன். வியாபாரம் நன்றாக நடந்தது. நல்ல லாபம் கிடைத்தது” என்றவாறு பணம் நிறைந்துள்ள சஞ்சியைக் கொடுத்தார். கமலாபாய் மனம்குளிர பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டாள். கண்களிலே ஒற்றிக் கொண்டாள்.

“சுவாமி! இடியையும் மழையையும் பார்த்து நான் பயந்து போனேன். பாண்டுரங்கன் நம்மைக் கைவிடவில்லை” என்று ஆனந்தத்தோடு சொன்னாள் கமலாபாய்! அதற்குமேல் அந்த இடத்தில் நிற்க விரும்பவில்லை பகவான்!

“பெண்ணே! தீர்த்தக் கரைக்குச் சென்று ஸ்நானம் செய்துவிட்டு வருகிறேன்!” என்று கூறிப் புறப்பட்டார் பகவான்!

கமலாபாய்க்கு மகிழ்ச்சி தாங்கவில்லை. கணவனின் சாதூர்யமான வியாபாரத்தைப் பற்றி தனக்குள் எண்ணிப் பூரித்துப் போனாள். அடுப்பில் உலையை வைத்துவிட்டு சௌகாருக்கு சேரவேண்டிய அசலும் வட்டியும் எடுத்துக் கொண்டு கடைத்தெருவுக்குப் புறப்பட்டாள். சௌகார் கடைக்குச் சென்றாள்.

கமலாபாயைப் பார்த்ததும் சௌகார் சந்தோஷம் மிகக் கொண்டு, "நீ எதற்காக அலைய வேண்டும். அவர்தான் வந்து வட்டியும் முதலும் கொடுத்துவிட்டு ரசீதும் பெற்றுப் போனாரே" என்றார்.

கமலாபாய்க்கு ஒன்றும் புரியவில்லை; அவள் பிரமித்தாள். இருந்தும் அதனை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாமல், "உங்களுக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டுப் போகத்தான் வந்தேன்" என்று சமாளித்துக் கொண்டாள். வேகமாக வீட்டிற்குப் புறப்பட்டாள். கணவனுக்காக சமையலை துரிதமாகச் செய்தாள்.

நேரம் நகர்ந்துகொண்டே இருந்தது. நீராடச் சென்றவர் வெகுநேரமாகியும் வராதது கண்டு கமலாபாய் குழம்பினாள். நீராடச் சென்ற இடத்தில் கணவனுக்கு ஏதாகிலும் ஆபத்து நேர்ந்துவிட்டதோ என்று அஞ்சினாள். அதற்குமேல் அவளால் அரை வினாடிகூட வீட்டில் இருக்க முடியவில்லை. கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு கணவனைத் தேடிப் புறப்பட்டாள்.

தீர்த்தக் கரைகளிலும், தெப்பக் குளத்திலும் தேரோடும் வீதியிலும் கணவனைத் தேடினாள். கோவில்களிலும், கல்வி கூடங்களிலும், சாலைகளிலும், சோலைகளிலும் சென்று தேடினாள். எதிரிலே தென்பட்ட தனக்கு தெரிந்த மனிதர்களிடம் கணவனைப் பற்றி விசாரித்தாள். ஒரு தகவலும் கிட்டவில்லை!

நடந்து நடந்து அவளது கால்கள் சோர்ந்தன. ஊர் முழுவதும் சுற்றி அலைந்தும் ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லாமற் போய் விட்டது. கமலாபாய் நம்பிக்கையைத் தளரவிடாமல் ஊர் எல்லைவரைக்கும் சென்றாள்.

அந்தி சாயும் நேரம்! பறவைகள் கூட்டுக்குள் அடையும் நேரம்! பகலவன் குடதிசையில் சாய, குணதிசையில் வெண்ணிறத்தில் தங்கத்தட்டு ஒன்று நகருவதுபோல் ஆகாயத்தில் மெல்ல சந்திரன் பவனி புறப்படும் பொன்னான நேரம்!

ஆயர்குலச் சிறுவர்கள் மாடுகளை மேய்த்துவிட்டு வீட்டிற்கு ஓட்டிக்கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தனர். கமலாபாய் அவர்களிடம் கணவனைப் பற்றி விசாரித்தாள்.

அவர்கள், குன்றின் மீது பெரியவர் ஒருவர் தவம் செய்து கொண்டிருப்பதாகக் கூறினர்.

கமலாபாய், கணவனின் அடையாளங்களைச் சொல்லிக் கேட்டாள். ஆயர்குலச் சிறுவர்களின் பதிலைக் கேட்டதும், மலை மீது தியானத்திலிருப்பது தனது கணவன்தான் என்பதனைத் திட்டவட்டமாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டாள். மின்னல் வேகத்தில் மலையை அடைந்தாள்.

மலை மீதுள்ள ஓர் மரத்தடியில் கிடந்த பெரும் பாறை மீது, கண்களை மூடிக் கொண்டு தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தார் ஸ்ரீ துக்காராம். கமலாபாய் கணவனின் கால்களில் வீழ்ந்து எழுந்தாள்.

"நாதா! நாதா!" என்று கணவனைத் தொட்டு எழுப்பினாள்! ஸ்ரீ துக்காராம் தியானம் கலைந்து எழுந்தார். எதிரிலே மனைவி இருப்பதைக் கண்டு அதிசயித்தார்.

கமலாபாய் கணவரிடம், "நாதா! நீராடிவிட்டு வருகிறேன் என்று சொல்லிச் சென்று இங்கு வந்து தவம் இருக்கிறீர்களே! எதற்காக?" என்று கேட்டாள்.

"நீ என்ன சொல்கிறாய்?" வியப்பு மேலிடக் கேட்டார் துக்காராம்!

கமலாபாய் நடந்தவற்றைக் கூறினாள். ஸ்ரீ துக்காராம் கண்களிலே நீர் பெருகியது.

பாண்டிரங்கன் தம் பொருட்டு இப்படியொரு திருவிளையாடல் புரிந்தார் என்பதனை உணர்ந்து உள்ளம் நைந்தார். அவர் மனைவியாரிடம், "கமலா! இந்த எளியவனுக்காக பாண்டிரங்கன் நடத்திய அற்புதம்தான் இது! நேற்று பெய்த மழையில் பண்டங்கள் பாழானது. மாடுகளையும் புலிகள் கொன்று தின்றது. அந்தக் கவலை தாளாமலும் வீட்டிற்கு வர மனமில்லாமலும்தான் இம் மலை மீது அமர்ந்து பாண்டிரங்கனைத் தியானம் செய்யலானேன்.

எம்பெருமான் எம்பொருட்டு திருவடி நோக நடந்து வந்து நமக்கு அருள் செய்துள்ளான். அவன் கருணா விலாசத்தை என்னென்பது! கமலா! நீ கடவுளின் பேரருளைப் பரிபூரணமாய் பெற்றவள். இல்லாவிடில் அவனுடைய திவ்ய தரிசனம் உனக்குக் கிட்டுமா என்ன?" என்றெல்லாம் பலவாறு பக்தி பரவசம் பொங்கப் பேசினார்.

கமலாபாய் கடவுளைத் தியானித்தாள். கணவனை மீண்டும் நமஸ்கரித்தாள்.

“சுவாமி! தேவரீர்தான் தெய்வ அருளை நிரம்பப் பெற்றவர். உம்பொருட்டுதானே பகவான் உமது ஏவலாளாக வந்து இந்த ஏழைக்கு காட்சி தந்தார்!”

கமலாபாய், கணவனின் பக்தியைப் போற்றிப் புகழ்ந்து ஓர் அரிய பிரசங்கமே செய்தாள். பிறகு கணவரிடம் “சுவாமி! நான் தவறாக ஏதாவது பேசியிருந்தால் மன்னித் தருளுங்கள். வீட்டிற்குப் புறப்படுங்கள். இருட்டுவதற்கு முன் போய்ச் சேருவோம்” என்று வேண்டினாள். ஸ்ரீ துக்காராம் அலட்சியமாகச் சிரித்தார்.

“முற்றும் துறந்தவனுக்கு மனை எதற்கு? மனைவி எதற்கு! இல்லறம் எனக்கு எட்டிக்காயாகிவிட்டது! என் சுகம் துக்கம் எல்லாவற்றையும் நாதனின் சேவடிகளிலே அர்ப்பணித்துவிட்டேன். இனிமேல் எனக் கென்று ஒரு வாழ்வு எதற்கு? காடும் மலையும்தான் என் மனதிற்கு அமைதி தரக்கூடிய இடங்கள். அதனால் மீண்டும் என்னைக் குடும்பம் என்னும் காட்டாற்றிற்கு இழுத்துச் செல்லாதே.”

கணவனின் பேச்சைக் கேட்டு கமலாபாய் பணிபோல் உருகினாள். கணவனின் மனதை மாற்ற பல வழிகளில் பேசினாள். அத்தனையும் செவிடன் காதில் ஊதிய சங்குப் போலானது.

கமலாபாய், கணவனின் பிடிவாதத்திற்கு மார்க்கமே இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள்.

“உங்கள் இஷ்டம் போல் இங்கேயே இருங்கள். நான் தினமும் உங்களுக்கு போஜனத்தைக் கொண்டு வந்து தருகிறேன்” என்றாள் கமலாபாய்! ஸ்ரீ துக்காராம் அதற்குச் சம்மதித்தார். கமலாபாய் ஒன்றும் புரியாமல் வேதனையோடு வீட்டிற்குப் புறப்பட்டாள்.

மறுநாள் முதற்கொண்டு கமலாபாய் தினமும் கணவனுக்கு இருவேளையும் காட்டிற்கு வந்து அமுது அளித்துச் சென்று வரலானாள். கணவன் வெயிலிலும், மழையிலும் அசையாது அமர்ந்திருப்பதுக் கண்டு கமலாபாய்க்கு மனம் வெடித்துவிடும் போலாகிவிட்டது.

பால் போல் பிரகாசித்த பர்த்தாவின் தேகம் கார் மேகம் போல் கறுப்பதுக் கண்டு கவலை மிகக் கொண்டாள். வெண்ணெய் உண்ட கண்ணனைப்போல் கொழுகொழு என்று இருந்த கணவன் எலும்பும் தோலுமாக மாறிவிட்டதை எண்ணி இரவும் பகலும் எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி மனம் புண்ணாகிப் புலம்பினாள்.

ஒருநாள் கமலாபாய், கணவனை எப்படியும் வீட்டிற்கு அழைத்து வருவது என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தாள்.

“பிரணாபதி! தாங்கள் தியான நிலையில் இந்த மலை மீது அமர்ந்தால் என்ன? நமது கிரஹத்தில் வந்து அமர்ந்தால் என்ன? இரண்டும் ஒன்றுதானே! தாங்கள் வெய்யிலிலும், காற்றிலும், மழையிலும் இப்படி வருந்தி வாழ்வது எனக்கு மிகவும் வேதனையைத் தருகிறது. துஷ்ட மிருகங்களால் தங்களுக்கு ஏதாகிலும் துன்பம் நேர்ந்துவிடக் கூடாது என்று ஒவ்வொரு நாளும் பயத்தால் செத்துப் பிழைக்கிறேன். அதனால் வீட்டிற்கு வாருங்கள்.”

ஸ்ரீ துக்காராம் மனைவிக்கு ஆறுதல் சொல்லும் வகையில், “கமலா! நீ சம்சாரத்தில் பற்று மிகுந்துள்ளாய்! அதனால்தான் இப்படிப் பேசுகிறாய். நான் பற்றற்ற நிலையில் பரமனின் பாதத்தைப் பற்றுவதற்கான மார்க்கத்தில் சென்று கொண்டிருக்கிறேன். நான் இம்மலை மீது அமர்ந்துவிட்டேன். என்னை மனைக்கு அழைக்காதே. அந்த பாண்டிரங்கள் உன்னைக் காப்பாற்றி உனக்கு அருள்புரிவான்” என்றெல்லாம் பலவாறு சொன்னார். தத்துவ மார்க்கங்களையும், ஞான நெறிகளையும் எடுத்துரைத்தார்.

கமலாபாய் கணவனின் எந்தக் கூற்றையும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மாறாகக் கணவனை வீட்டிற்கு வந்துதான் ஆகவேண்டும் என்று பிடிவாதமாகச் சொன்னாள். வேறு வழியின்றி ஸ்ரீ துக்காராம் அவளைப் பின்தொடர்ந்து வீட்டிற்குச் சென்றார்.

இத்தேவ நகரத்தில் சீரும், சிறப்பும், செல்வாக்கும் கொண்ட பெரிய பண்ணையார் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்குச் சொந்தமான ஏராளமான நஞ்சை நிலங்களும், புஞ்சை நிலங்களும் இருந்தன.

புஞ்சை நிலத்தில் சோளம், கம்பு, தினை, சாமை முதலிய கதிர்கள் நன்றாக செழித்து

வளர்ந்திருந்தன. இவரது புஞ்சை நிலம் காவலுக்குத் திறமையான நாணயமான நல்ல ஒரு மனிதர் தேவைப்பட்டார்.

இப்பண்ணையார் ஸ்ரீ துக்காராமின் நாணயத்தையும், நேர்மையையும் கேள்வியுற்று தமது புஞ்சை நிலத்திற்குக் காவலாளியாக ஸ்ரீ துக்காராமை நியமிக்க எண்ணினார். அவருக்குப் போதிய அளவிற்கு நெல்லும், தானிய வகைகளும், பவுன்களும் கூலியாகக் கொடுக்க ஒப்புக்கொண்டார்! ஸ்ரீ துக்காராம் மறுத்தார். அவரது மனைவியார் அவரை வற்புறுத்தி அந்த வேலையை ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்தாள்.

ஸ்ரீ துக்காராம் தினைப் புனத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள பரண் மேல் அமர்ந்தார். தானியங்களை தின்னுவதற்காக வரும் பறவைகளைத் துரத்துவதற்காக கவண் கல்லைக் கையில் வைத்துக் கொண்டார்.

கவண் வீசிப் பறவைகள் மீது கல்லடிக்கும் காவலர், கவண் பாட்டுக்கள் பாடுவது வழக்கம். ஆனால் ஸ்ரீ துக்காராம் கல்லும் அடிக்கவில்லை; கவண் பாட்டும் பாடவில்லை. மாறாக அந்த மகான் பாண்டு ரங்கனைத் தியானம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

இயற்கை சூழ்நிலையும், மந்த மாருதமும் அவரது இதயத்திலிருந்த இறை உணர்விற்கு மேலும் உற்சாகம் ஊட்டியது.

அத்தவஞானி பாண்டுரங்கர் மீது பக்திப் பொங்க, "அபங்கம்" என்று சொல்லப்படும் நாம சங்கீர்த்தனங்களை நல்ல சுரஞானத்தோடு எழுதி சர்வேஸ்வரனின் சுந்தர சேவடிகளில் சாத்தி சிந்தை மகிழ்ந்தார்.

காவலுக்காக வந்தவர் கவிஞராக மாறியது பறவைகளுக்குப் பெரும் கொண்டாட்டம்.

கிளிகளும், காக்கா, குருவி, மைனாக்களும், பருந்துகளும், புறாக்களும் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து கதிர்களை ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கின.

தானியங்களைக் கொத்தித் தின்னும் பறவைக் கூட்டங்களைக் கண்டு ஸ்ரீ துக்காராம் கவண் வீசி விரட்டவில்லை. மாறாக களிப்பு மிகக் கொண்டார். அவர் பாடிப் பாடி பறவைகளை உற்சாகப்படுத்தினார்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு நாளும் பொழுது போய்க் கொண்டிருந்தது. இவற்றையெல்

லாம் கேள்வியுற்ற பண்ணையார், முதலுக்கே மோசம் வந்துவிட்டதே என்று சினம் கொண்டார். நிலத்திற்கு விரைந்தார்.

பரண் மீது பரம பக்தனாக ஸ்ரீ துக்காராம் தம்மையே மறந்த நிலையில் பாடிக் கொண்டிருந்தார். பறவைக் கூட்டங்கள் தானியத்தை ஒரு கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

பண்ணையாருக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. அவர் பயங்கரமாகக் கத்தினார். அவர் கூச்சலைக் கேட்டு வயல் வெளியில் இருந்த மக்கள் கூட்டமாக வந்தனர். இந்தக் கலவரத்தில் ஸ்ரீ துக்காராம் தியானம் கலைந்தார்.

பண்ணையார் ஸ்ரீ துக்காராமைப் பார்த்து, "ஏய்! துக்காராம்! உன்னை நம்பினால் நான் நஷ்டமடைய வேண்டியதுதான். உன்னைக் காவலுக்கு வைத்தேன். நீயோ கடமையை மறந்து கீர்த்தனங்களைப் பாடிக் கொண்டிருக்கிறாய். உன்னால் பறவை இனங்கள் என் தானியங்களைத் தின்று தீர்த்துவிட்டன. இப்படி நீ என்னை மோசம் செய்வாய் என்று நான் எண்ணவே இல்லை" என்று கடுமையாகக் கோபித்துக் கொண்டார். ஸ்ரீ துக்காராமிற்கு என்ன சொல்வதென்றே புரியவில்லை!

ஸ்ரீ துக்காராமைப் பற்றி நன்றாக அறிந்திருந்த சில பெரிய மனிதர்கள் பண்ணையாரிடம், "பண்ணையார் அவர்களே! ஸ்ரீ துக்காராமைக் கோபிக்காதீர். அவர் பெரும் பாண்டுரங்க பக்தர். பறவைகள் உமது தானியங்களைத் தின்றாலும் அவரது பக்தியால் அறுவடை சமயத்தில் அதிக மடங்கு மகசூல் கிடைக்கும்" என்று ஆறுதல் சொல்லினர்.

பெரியவர்களின் வார்த்தையினால் பண்ணையார் சற்று அமைதி கொண்டார். அவர் ஸ்ரீ துக்காராமைச் சற்று எச்சரிக்கை செய்துவிட்டுப் போனார்.

அந்த ஆண்டு அறுவடை ஆரம்பமானது!

பாண்டுரங்களின் பேரருளால் பண்ணையாரின் நிலத்தில் அறுவடை வழக்கத்திற்கு மாறாக பெருவாரியாகக் கிடைத்தது. பண்ணையாருக்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை. அவர் ஸ்ரீ துக்காராம் கால்களில் வீழ்ந்து பிழை பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்தித்தார்.

பண்ணையார் ஸ்ரீ துக்காராமிற்கு மூட்டை மூட்டையாக தானியங்களை வண்டியில் ஏற்றி அவர் வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தார். ஸ்ரீ துக்காராம் அத்தானியங்களைத் தமது வீடு தேடி வந்த அதிதிகளுக்கு அளித்து ஆனந்தம் கொண்டார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் எப்பொழுதும் போல் இல்லறத்தில் அதிக ஈடுபாடு இல்லாதவராகவே வாழ்ந்து வந்தார். சர்வ சதா காலமும் பாண்டுரங்க பஜனையிலேயே காலத்தைக் கடத்திவந்தார்.

இப்பொழுதெல்லாம் கமலாபாய், கணவனை எதுவும் சொல்வதில்லை. ஏதாவது சொன்னால் கணவன் கோபித்துக் கொண்டு வீட்டைவிட்டுப் போய்விட்டால் என்ன செய்வது என்ற பயம் அவளது உள்ளத்தில் இருந்துகொண்டே இருந்தது!

ஒருநாள் ஸ்ரீ துக்காராம் நிம்மதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். அவர் உறக்கத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணன் சங்கு சக்கரம் தாங்கிய திருக்கரங்களுடன் பேரொளி பொங்க எழுந்தருளினார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் எம்பெருமானை வலம்வந்து நமஸ்கரித்தார். பெருமான் ஸ்ரீ துக்காராமிற்கு பூர்வ ஜன்ம ஞானத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தார்.

“எமது கல்யாண குணங்களை நூறுகோடி விருத்தங்களால் பாடித் துதிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் கொண்டு ஸ்ரீ நாமதேவராக பிறந்தாய். அப்பொழுது முற்றுப் பெறாது போன உனது ஆசையைத் ஸ்ரீ துக்காராமாகப் பிறந்த நீ பூர்த்தி பெறச் செய்யவேண்டாமா? பக்தா! உன் கர்ணாம்ருத கீதங்களைக் கேட்க யாம் தவம் கிடக்கின்றோம். எமது ஆசையைப் பூர்த்தி செய்வாயாக.”

இவ்வாறு திருவாய் மலர்ந்து அருளிய திருப்பாற்கடல் பெருமானார் அந்தர்த்தியாமி யானார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் கனவு கலைந்து எழுந்தார்! களிப்பு மிகக் கொண்டார். பாண்டுரங்கனைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தார். மறுநாள் கமலாபாயிடம் தாம் கண்ட கனவைப் பற்றிக் கூறினார். கமலாபாய் பெற்ற மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை!

ஸ்ரீ துக்காராம் பாண்டுரங்கப் பெருமானது திருவருளால் அற்புதமான கிருதிகளை எழுத்தாணியால் ஏட்டிலே வடித்தார்.

அவ்வாறு ஏட்டிலே வடித்த சுந்தர சுலோகங்களை சுருதி சேர்த்து சங்கீத லயத்தோடு பாடினார்.

அனுதினமும் காலையிலும், மாலையிலும் தேவநகரத்துப் பாண்டுரங்கப் பெருமான் கோவிலில் ஸ்ரீ துக்காராம் கோவிந்த நாம சங்கீர்த்தனங்களை மழையெனப் பொழிந்தார். அந்த ஞான மழையிலே மக்கள் நனைந்து ஞானசீலர்களாய்த் திகழ்ந்தனர்.

ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிகளின் பாட்டும், அந்தப் பாட்டின் பொருளும், பொருளின் நயமும் அவர் பாடிய ராகமும், அதன் இனிமையும் கேட்போரை மதிமயங்கச் செய்தது! அவரது கீர்த்தன இன்பத்தால் பக்த கோடிகள் மது அருந்திய வண்டு போல் தங்களையே மறந்தனர்.

கலைவாணியின் அருளைப் பெற்ற ஸ்ரீ துக்காராமின் கவிதைகளை - கங்கைபோல் பெருகிவரும் அவரது திறமையைப் பற்றி பக்தர்கள் பலவாறு போற்றிப் புகழ்ந்தனர். பண்டரிபுரத்துப் பெருமானுக்கு பிரம்மோஸ் தவம் ஆரம்பமானது. பல தேசத்து மக்கள் வந்துக் கூடினர்.

தேவநகரத்திலிருந்து ஸ்ரீ துக்காராம் மனைவியுடனும் மற்றும் பக்தகோடிகளுடனும் பண்டரிபுரத்திற்குச் செல்ல எண்ணினார். அனைவரும் இரண்டு மூன்று பெரிய வில் வண்டிகளை அமர்த்திக் கொண்டு புறப்பட்டனர். நாம சங்கீர்த்தனம் செய்து கொண்டே ஸ்ரீ துக்காராமும், பக்தர்களும் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

மாடுகளின் கழுத்திலே கட்டப்பட்டிருந்த சலங்கைகளின் “ஜல்! ஜல்!” என்ற ஒலி இவர்களது பாடல்களுக்குத் தாளம் போடுவது போல் இருந்தது!

ஸ்ரீ துக்காராம் பகவானது தோத்திரங்களைத் தொடர்ந்து இசையோடு பாடிச் கொண்டே இருந்தார். அவருடன் வந்த பக்தர்களும் சேர்ந்து பாடினர். இவர்களைத் தொடர்ந்து வழியே காணும் கிராமத்து மக்களும் பாடிக் கொண்டும், ஆடிக் கொண்டும் பின்தொடர்ந்தனர்.

இப் பக்தகோடிகளின் சங்கீத பஜனைக் கோஷ்டி ஒருவாறு பண்டரிபுரத்தின் எல்லையை வந்தடைந்தது.

ஸ்ரீ துக்காராமும், கமலாபாயும், பக்த கோடிகளும் எல்லையிலேயே பண்டரிபுரத்து மக்களால் வரவேற்கப்பட்டனர்.

அனைவரும் சந்திரபாகா நதியில் நீராடினர். ஒவ்வொரு படிகளிலும் நின்றுகொண்டு பக்தர்கள் பரமனைப் பாடி பரவசம் கொண்டு கோவிலுக்குச் சென்றனர். அங்கு கோயில் கொண்டுள்ள பண்டரிநாதனைச் சேவித்தனர்.

அன்று முதல் ஸ்ரீ துக்காராமின் கானமழை பண்டரிபுரத்தில் வர்ஷிக்கத் தொடங்கியது. ஸ்ரீ துக்காராமின் பஜனைகளைக் கேட்பதற்காக பல ஊர்களிலிருந்தும் மக்கள் கடல்போல் கூடினர். ஸ்ரீ துக்காராம் பக்தகோடிகளைத் தமது இசையின்ப சக்தியால் ஐக்கியமாக்கிக் கொண்டார்.

இவர் காலத்தில் மஹாராஷ்டிர தேசத்தை ஆண்டு வந்தார் சத்திராதிபதி சிவாஜி! இவர் ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிகளின் சங்கீதத்தைப் பற்றி பலர் சொல்லக் கேட்டுள்ளார். மன்னர்க்கு, ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிகளின் இசையைக் கேட்க வேண்டும் என்ற பெரு விருப்பம் ஏற்பட்டது.

சிவாஜி ஒரு எளிய வைஷ்ணவ பக்தனாக வேஷம் அணிந்து கொண்டார். தலையிலே தலைப்பாகையும், நெற்றியிலே கோபிகா சந்தனமும், கைகளிலே தம்புராவும், சிப்ளாக் கட்டையும் எடுத்துக் கொண்டார். மன்னன் பண்டரிபுரம் புறப்பட்டார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் மத்தியில் அமர்ந்து தம்மை மறந்த நிலையில் தேனினும் இனிய தெவிட்டாத கீதங்களை, கல்லும் கரையும் வண்ணம் பாடிக் கொண்டுமிருந்தார்.

மன்னன் அவ்விடத்தை அடைந்தார். எவரும் அறியாவண்ணம் ஓரிடத்தில் அமர்ந்தார். மன்னன் சிப்ளாக் கட்டையால் தாளம் போட்டுக் கொண்டு இசையை மெய்ம்மறந்து ரசித்துக் கொண்டுமிருந்தார்.

சிவாஜியை எப்படியும் கைது செய்துவிட வேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருந்த மொகலாயச் சக்கரவர்த்தி ஓளரங்கசிப், சிவாஜி மாறுவேடத்தில் பண்டரிபுரத்தில் இருப்பதை ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டான். ஓளரங்கசிப், பெரும் குதிரைப் படையை பண்டரிபுரத்திற்கு அனுப்பி சிவாஜியைக் கைது செய்ய ஆணையிட்டான்.

டில்லி மாநகரைவிட்டு மொகலாய சக்கரவர்த்தியின் குதிரைப்படைகள் பெரும் புழுதி மண்டலத்தைக் கிளப்பிக் கொண்டு பண்டரிபுரத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டன.

அன்று ஏகாதசி தினம்! விடிய விடிய கோவிலில் ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிகளின் பஜனை நடந்து கொண்டிருந்தது.

நள்ளிரவில் எங்கும் இசை முழங்க, விளக்கொளிகள் எங்கும் பிரகாசிக்க - இன்னிசைக் கருவிகள் ஒலி எழுப்ப - திருக் கோவில் "ஜே! ஜே!" என்று கோலாகலமாகக் காட்சி அளித்தது. அத்தருணத்தில் குளம்போசை ஒலிக்க முகலாயப் படைகள் வேகமாக வந்து திருக்கோவிலை முற்றுகை யிட்டன.

ஆலயத்துள் பாண்டுரங்க சுவாமியும், அந்த சுவாமியின் தாஸனான ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிகளும், அந்த தாஸனின் தாஸானுதாஸனான சிவாஜியும், பக்தகோடிகளும் பஜனையில் மெய்ம்மறந்து இருந்தனர்.

வேடிக்கை பார்க்கவந்த ஒருசிலர் குதிரை படையைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். இதனால் ஆலயத்துள் சிற்சில இடங்களில் சற்று சலசலப்பு ஏற்பட்டது.

பாண்டுரங்கப் பெருமான் தமது பக்தரான சிவாஜியைக் காக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

பக்தர்களுக்காக பற்பல வேஷங்களைத் தரித்து அற்புதங்களை நடத்திவரும் அந்த நாடக சூத்திரதாரியான எம்பெருமான் தம்மை உருவத்தில் சிவாஜியாக மாற்றிக் கொண்டார்.

கருடாழ்வாரை வெண் புரவியாக மாற்றினார். எம்பெருமான் அதன் மீது எழுந்தருளி எவரும் அறியாதவாறு ஆலயத் தின் வெளியே சூழ்ந்திருந்த மொகலாயப் படைவீரர்களின் முன்னே எழுந்தருளினார்.

சிவாஜியாக வந்த பகவானைப் பார்த்து விட்ட குதிரைப் படைவீரர்கள் சிவாஜியைப் பிடிக்க பாய்ந்து புறப்பட்டனர். பகவான் புரவியில் காற்றினும் கடுகப் பறந்து கொண்டிருந்தார். எம்பெருமானைத் தொடர்ந்து பின்னால் தொலைதூரத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்த படைவீரர்கள் காட்டிலும், மேட்டிலும், பாதையிலும், பள்ளத்திலும், காட்டாறுகளிலும் வீழ்ந்து மடிந்தனர்.

மொகலாய மன்னனின் படையின் பெரும் பகுதி சீரழிந்தன. எஞ்சிய படைவீரர்களும் புறமுதுகுக் காட்டி டில்லிக்குத் திரும்பினர்.

இத்தகைய சாகஸங்களைப் புரிந்துவிட்டு சர்வலோக ரக்ஷகரான ஸ்ரீமந் நாராயணன் முன்போல் கோவிலுள் எழுந்தருளினார்.

ஆலயத்தின் வாயிலிலே சிவாஜி குதிரையில் வந்ததையும், மொகலாயப் படை வீரர்கள் தோற்றுச் சென்றதையும் பார்த்தோர் அதைப்பற்றி பேசத் தொடங்கினர்.

இந்தப் பேச்சு எங்கும் பரவி சிவாஜியின் செவிகளுக்கும் எட்டியது. சிவாஜி இச்செய்தியைக் கேட்டு உடல் சிலிர்த்தார். அவர் உள்ளம் வெண்ணெய்போல் உருகியது. கண்கள் கண்ணீரைச் சொரிந்தன. அவரால் பேரானந்தப் பெருக்கை வெளிக்காட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை. துள்ளி எழுந்தார்.

“பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்கா!” என்று கத்தினார். ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிகளை நமஸ்கரித்தார். தம்மைப் பற்றி அவரிடம் அறிமுகம் செய்துகொண்டார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிகள் சந்தோஷித்தார். சத்திராபதி சிவாஜி, சுவாமிகளுக்கு பொற்கிழி ஒன்றைக் கொடுத்து பகவத் கைங்கர்யத்தை மேலும் மேலும் வளர்த்து நாட்டில் இந்து தர்மத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் பொற்கிழியை ஏற்க மறுத்தார். மன்னர் பலவாறு வற்புறுத்தியும் மறுத்துவிட்டார் ஸ்ரீ துக்காராம். பிறகு சிவாஜி ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிகளிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு தமது நாடு திரும்பினார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிகள், மன்னனின் பக்தியையும் இந்து தர்மத்தையும் நிலை நிறுத்த மன்னன் காட்டுகின்ற ஆர்வத்தையும் - மன்னர் பொருட்டு பாண்டுரங்கன் நடத்திய அற்புதத்தையும் எண்ணி எண்ணி மனம் மகிழ்ந்தார்.

பிரம்மோஸ்தவம் முடிந்தது. ஸ்ரீ துக்காராமும், மனைவியும், பக்தகோடிகளும் தேவநகரம் திரும்பினர். ஸ்ரீ துக்காராம் எப்பொழுதும்போல் பகவானின் நாமாவைப் பாடிக்கொண்டே காலத்தைக் கடத்திவந்தார்.

மற்றொரு சமயம் ஸ்ரீ துக்காராம், தம்மிடம் அதிக பக்தியும், பிரேமையும் கொண்ட ஒரு

வணிகனின் இறந்துபோன குழந்தையைப் பாண்டுரங்கப் பெருமானின் பேரருளால் உயிர்பெற்று எழச் செய்தார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிகளின் புகழ் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்துகொண்டே இருந்தது. அவரது கீர்த்தனங்களைக் கேட்க பக்தர்கள் கூட்டம் பெருகியது!

மஹாராஷ்டிர மன்னன் சிவாஜி, ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிகளுக்குப் பெரும் உதவி செய்யப் பேராவல் கொண்டார்.

ஒருநாள் சிவாஜி வர்த்தகனைப்போல் வேடம் தரித்துக் கொண்டு ஒரு பெரிய வண்டியில் ஏராளமான தானிய மூட்டைகளை ஏற்றிக் கொண்டு தேவநகரம் வந்தார்.

ஸ்ரீ துக்காராமின் வீட்டை வந்து அடைந்த தும் மன்னன் ஸ்ரீ துக்காராமிடம் அரிசி மூட்டைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொண்டார். ஸ்ரீ துக்காராம் அவற்றை ஏற்க மறுத்தார்.

சிவாஜி தம்மைப்பற்றி ஸ்ரீ துக்காராமிடம் கூறினார். தம்பொருட்டு மன்னன் வீடு தேடி வந்தது கண்டு வருந்தினார்.

மன்னனின் வார்த்தைக்கு மறுவார்த்தைப் பேசாமல் தானிய மூட்டைகளைப் பெற்றுக் கொண்டார் ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிகள்! தமது குடும்பத்திற்கு ஒரே ஒரு தினத்திற்குத் தேவையான தானியங்களை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு மீதமுள்ளவற்றை ஊர் மக்களுக்குத் தானம் செய்தார் சுவாமிகள்!

ஸ்ரீ துக்காராமின் உயர்ந்த மனப் பக்குவத்தைக் கண்ட மன்னன் அவரைப் பாராட்டிப் போற்றினார். பிறகு மன்னன் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ துக்காராம் தனக்கென்று எதையும் சேர்த்து வைத்துக்கொள்ளாமல், ஊராருக்குத் தர்மம் செய்வதனையே பெரிதாகக் கொண்டார்.

அவரது மனைவியார் கமலாபாய் கணவனின் இச்செயலைச் சிறிதும் விரும்பவில்லை! இதனால் அவர்களுக்குள் அடிக்கடி வீணாக மனஸ்தாபம் ஏற்படலானது.

மனைவியின் மனநிலையைக் கண்டு ஸ்ரீ துக்காராம் தமக்குள் வருத்தம் மிகக் கொண்டார். அந்த பாண்டுரங்கன்தான் அவர்களுக்கு

நல்ல எண்ணத்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று வேண்டினார்.

கமலாபாய்க்கு மனமாற்றம் ஏற்படுவதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது!

ஒருநாள் கமலாபாய், வீட்டின் பின்புறம் புடவை உலர வைத்திருந்தாள். ஸ்ரீ துக்காராம் வெளித்திண்ணையில் உட்கார்ந்து பகவத்தியானம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

இத்தருணத்தில் ருக்மணி பிராட்டியார் ஸ்ரீ துக்காராம் மனைவியைப் பரீக்ஷிக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டு, ஏழைப் பெண்மணியாகத் திருத்தோற்றம் பூண்டாள். ஸ்ரீ துக்காராம் இல்லத்திற்கு வந்தான்.

அவளது ஏழ்மை நிலையைக் கண்டு ஸ்ரீ துக்காராம் யாசகத்திற்காக வந்துள்ளாள் என்பதனைப் புரிந்து கொண்டார். என்ன தானம் கொடுப்பதென்றே புரியவில்லை! ஸ்ரீ துக்காராம் யோசித்துக் கொண்டே வீட்டிற்குள் சென்றார்.

புழக்கடையில் கயிற்றுக்கொடியில் புடவை உலரவைத்திருப்பதைக் கண்டார். நேராகச் சென்று புடவையை எடுத்து வந்து யாசகம் கேட்டு வந்த பெண்மணியிடம் கொடுத்தார். ருக்மணியேவியும் புடவையைப் பெற்றுக் கொண்டு மாயமாய் மறைந்தாள்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் கமலாபாய் புழக்கடையில் உலர வைத்திருந்த புடவையைக் காணாமல் கணவரிடம் வந்து, "புடவையைக் காணோமே" என்று பதட்டத்துடன் கேட்டாள்.

ஸ்ரீ துக்காராம் சற்றும் கவலைப்படாமல் மனைவியிடம், "சற்று முன் ஒரு பிராம்மணஸ்த்ரீ யாசகத்திற்காக வந்தாள். கிழிந்த சேலையோடு வந்து நின்ற அவளது தோற்றத்தைக் கண்டதும் என் மனம் இளகியது. புடவையைத் தானமாகக் கொடுத்தேன்" என்றார். கமலாபாய்க்குக் கோபம் பொங்கி வந்தது!

"இந்த அக்கிரமம் எந்த வீட்டிலாவது உண்டா? எனக்கிருந்த ஒரு மாற்றுப் புடவையையும் தானமாகக் கொடுத்துவிட்டீர்களே! நான் யாரிடம் சென்று புடவைக்குப் பிச்சை எடுப்பேன்!"

"பாண்டிரங்கனைக் கேள். அவன் உதவி செய்வான்" என்றார். கமலாபாய்க்கு ஆத்திரம் அளவுக்கு மீறி வந்தது.

"நல்ல பாண்டிரங்கன்! கல்லாக இருக்கும் அந்தக் கடவுளைக் கல்லாலேயே பின்னப் படுத்தி உடைத்தெறிக்கிறேன். அதற்கப்புறம் நீர் இந்தக் கோவிலுக்கு எப்படிப் போகிறீர் என்று பார்க்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டு, வேகமாக உள்ளே சென்றாள். ஓர் அம்மிக் குழுவியை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

"உங்களைப் போன்ற ஏமாளி பக்தர் களுக்குத் தஞ்சமளிக்கும் அவன் கால்களை, இந்த குழுவியால் உடைத்துத் தூள் தூளாக்குகிறேன்" என்று கர்ஜித்தாள்.

மனைவியின் இச்செயல் கண்டு ஸ்ரீ துக்காராம் தணலிடைப் புழுவாய்த் துடித்தார்.

"கமலா! வேண்டாம் உனக்கு இந்த துர்ப்புத்தி. புடவையைத் தானம் கொடுத்த என் கைகளை நசுக்கிவிடு. அப்படி இல்லையேல் என் கால்களை நசுக்கு. என் தலையில் போட்டு உடைத்து என்னைக் கொன்றுவிடு; தப்பில்லை!

சகல லோகங்களையும் காத்தருளும் கருணாமூர்த்தியான பாண்டிரங்கப் பெருமானின் பாதாவிந்தங்களை மட்டும் ஒன்றும் செய்யாதே! தேவாதி தேவர்கள் கற்பக மலர்களால் அர்ச்சிக்கும் திருவடிகள் நமது தலைமீது அருள்பாலிக்கிறது. அந்தத் திருவடியை இப்படிப்பட்ட அராஜகங்களால் அழிக்க எண்ணாதே! தன் வினைத் தன்னைச் சுடும்."

கமலாபாய், கணவனின் வார்த்தைகளைச் செவிகளில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. ஆவேசத்தோடு குழுவியும் கையுமாக கோவிலை நோக்கி ஓடினாள்.

ஸ்ரீ துக்காராம் துரத்திக் கொண்டு ஓடினார். எதனாலோ அவரால் வேகமாக ஓட முடியவில்லை!

கோவிலை அடைந்த கமலாபாய் வெறிப் பிடித்த வேங்கைப்போல் கர்ப்பக்கிரஹத்துள் நுழைந்தாள்!

கர்ப்பக்கிரஹத்திலிருந்த நறுமணம் கலந்த பரிமள வாசனை எங்கும் பரவியது. விளக்குகள் பிரகாசமாக எரிந்து கொண்டிருந்தன. மணிக்கதவிலே தொங்கிக் கொண்டிருந்த சிறு மணிகள் சிங்காரமாக ஒலித்தன.

கமலாபாய் மனம் தடுமாறினாள். அவள் கையிலிருந்த குழவி தானாக நழுவிக்கீழே விழுந்தது.

ருக்மணி பிராட்டியார். கமலாபாய் முன்னால் பிரசன்னமானாள்.

நவரத்ன மணிகளும், சொர்ண கிரீடமும், மாணிக்கக் குண்டலங்களும், வைரமூக்குத்தியும், பில்லாக்கும், ஒட்டியாணமும், காலில் சிலம்பும் அணிந்து சொர்ணாலங்கார பூஷணியாகக் காட்சியளித்த பிராட்டியாரின் திரு அரையில் கமலாபாயின் சேலை சுற்றியிருந்தது.

இக்காட்சியைக் கண்டு கமலாபாய் நடுநடுங்கினாள். அவள் உடல் வியர்த்தது. அவள் நா குழறியது. பேச முடியாமல் தவித்தாள்.

பிராட்டியார் அவளைத் திருநோக்கம் செய்து "பெண்ணே! பொருளாசை உன்னைப் பிடித்து ஆட்டுகிறது. பொன்னால் உன்னைப் பூரிக்கச் செய்கிறேன். அதன் பிறகாவது பொன்னிலும் உயர்ந்தது பதிசேவை என்பதனை உணர்ந்து வாழ்வை நடத்துவாயாக" என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளி அந்தர்த்தியாமியானாள்.

பிராட்டியாரின் பேரருளால் கமலாபாயின் உடம்பிலிருந்து பழைய புடவை விலை மதிப்பிட முடியாத பட்டுச் சேலையாக மாறியிருந்தது. கழுத்திலும், காதிலும், கைகளிலும் வைரத்தாலான தங்கமணி ஆபரணங்கள் அலங்கரித்தன. குழவிக்கல் பொற்கிழியாக காலடியில் கிடந்தது.

கமலாபாய் கற்குழவி பொற்குழவியாக மாறி இருப்பது கண்டு அதிசயித்தாள். அதை கையில் எடுத்துக் கொண்டாள்.

"பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்கா!" என்று பாடிக் கொண்டே ஆலயத்தைச் சுற்றி வலம் வந்தாள். வெளியே கணவன் ஸ்ரீ துக்காராம் வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தார்.

முகத் தோற்றத்தை வைத்து, கமலாபாயை அடையாளம் கண்டுகொண்ட ஸ்ரீ துக்காராமிற்கு அவளது ஆடை, ஆபரண அலங்காரங்களைக் கண்டு ஒன்றும் புரியவில்லை! ஒரு கணம் ஞான திருஷ்டியால் நடந்த வற்றைத் தெரிந்துகொண்டார்.

"கமலா! நீ அல்லவா பெரும் பாக்கியசாலி. தாயாரின் தரிசனத்தைப் பெற்ற நீ, தாயாரிடமிருந்து நிலையான செல்வங்கள் எதனையும் வரமாகக் கேட்கவில்லை என்று தோன்றுகிறது. பொன்னும், பொருளும்,

பட்டும் நாம் போகும் இடத்துக்குக் கூடவா வரபோகிறது. அது புரியாமல் இருந்திருக்கிறாயே.

பேரின்ப வீட்டை அடைவதற்கான மார்க்கத்தை அருளுவாய் தாயே! என்று கேட்பதை விட்டுவிட்டு சிற்றின்பத்தில் உழலுவதற்கு அனுக்கிரஹத்தைப் பெற்றிருக்கிறாயே; உன் மதியீனத்தை நான் என்னென்பது?"

கமலாபாய் உள்ளத்தில் ஒருவித ஞான உணர்வு உண்டானது. மனம் மாறினாள் அந்த மங்கை நல்லாள்.

"பிராணபதி! உங்களுடைய பாதார விந்தங்கள்தான் எனக்குப் பொன்னும் பொருளும்! பதியின் வீடே பாண்டுரங்கன் கோவில்! புண்ணியத்தீர்த்தம்! அவற்றைப் பற்றிக்கொண்டு சரணடைந்தால் மோக்ஷ சாம்ராஜ்யத்தின் ஞான வாயில் தானாகவே திறக்கும் என்ற உண்மையை உணர்ந்தேன்."

மனைவியின் பண்பட்ட மொழிக்கேட்டு ஸ்ரீ துக்காராம் மகிழ்ச்சி கொண்டார். "சுவாமி! தாயார் இந்த கமலாபாயின் அகக்கண்களைத் திறந்துவிட்டாள்!" என்று சொல்லி தாயாரைத் துதி செய்தார்.

கமலாபாயும் கணவனைப் போலவே பொன்னை வெறுத்தாள்; பொருளை வெறுத்தாள்; மண்ணை வெறுத்தாள்; எம்பெருமானின் தரிசனத்தையே பெரிதாகக் கொண்டாள். தாயார் அளித்த செல்வம் அனைத்தையும் பக்தர்களுக்குப் பகிர்ந்து அளித்தாள் கமலாபாய். மனைவியின் செயல்கண்டு சுவாமிகள் மேலும் மகிழ்ந்தார்.

கமலாபாய் அல்லும் பகலும் பகவானைத் தோத்திரம் செய்வதும், கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்வதுமாகவே இருந்தாள்.

கணவனும் மனைவியும் ஒன்றிய மனதுடன் பகவத் கைங்கர்யத்தைப் பெரிதாகக் கொண்டு வாழத் தொடங்கினர். குழந்தைகள் பாடு திண்டாட்டமாகியது.

பாண்டுரங்கன் அவர்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருள்களைக் குறைவின்றி இருக்கச் செய்தார். தெய்வமாகவும், தோழனாகவும், ஆசானாகவும் காட்சிதரும் கண்ணன், இவர்கள் இல்லத்தில் அவ்வப் போது பரிசாரகனாகவும், அதிதியாகவும் எழுந்தருளி அருள்பாலித்து வந்தார்.

சில சமயங்களில் அதிதிக்காக ஸ்ரீ துக்காராம் இலையில் அறுசுவை உணவை படைப்பார். சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் இலையிலுள்ள உணவு மறைந்துவிடும்.

ஸ்ரீ துக்காராமிற்கும் அவரது மனைவி யார்க்கும் தங்களுக்கு அருள் செய்யும் அதிதி இன்னார் என்பது புரியாமல் இருந்தது.

உடனே பகவான் தமது அழகிய கோலத் துடனேயே அவர்களுக்குத் திருக்காட்சிக் கொடுத்து, அவர்கள் இல்லத்தில் அவர் களோடு சேர்ந்து சில சமயங்களில் போஜன மும் செய்வார்.

ஆண்டவன் ஸ்ரீ துக்காராம் இல்லத்தில் அதிதியாக வந்து போஜனம் செய்யும் அதிசயம் ஊரெல்லாம் பரவியது. பக்தர்கள் ஸ்ரீ துக்காராமைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடினர்.

இவ்வாறு இவர்கள் வாழ்க்கைப் படகு பக்தி மார்க்கத்தில் பரமானந்தத்துடன் சென்று கொண்டிருந்தது.

கீஞ்சவாடி என்னும் ஓர் அழகிய கிராமம்! அங்கு ஓர் அந்தணர் நைமநிஷ்டையுடன் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் ஓர் கணபதி உபாஸகர். கணேசமந்திரத்தை உருவேற்றி உருவேற்றி சித்திகள் பல பெற்றிருந்தார்.

பகவான், ஸ்ரீ துக்காராமுடன் அமுதுண்ணும் விஷயம் கணேச உபாஸகர் செவிகளுக்கு எட்டியது. அவர் அதனை நம்ப மறுத்தார். அவர் மனதில் ஏற்பட்ட பலவிதமான எண்ணங்களின் எழுச்சி போராட்டமாக உருவெடுத்தது.

“இதை என்னால் நம்ப முடியாது. வேதசாஸ்திர ஞான பண்டிதனான என் கண்களுக்குப் புலப்படாத பகவான் ஒரு சங்கீத ஞானியோடு சேர்ந்து அமுதுண்பதா? கேழ்வரகிலே நெய் என்றால் கேட்பாருக்கு மதி வேண்டாம்.

விக்ரஹ வடிவத்தினான பாண்டுரங்கன், இவனுடன் அமர்வதா? வேதத்தின் பொருளை அறியாதவனுக்குப் பாண்டுரங்க னின் அருள் எவ்வாறு கிட்டும்! சாஸ்திர சம்பிரதாய விதி என்று ஒன்றிருப்பதை மறந்துவிட்ட இந்த மக்கள் ஒன்றுக்கு இரண்டாக எதை எதையோ பேசுகிறார்களே! இல்லாததும் பொல்லாததும் சொல்லி கதை

கட்டுகிறார்களே! இந்த உண்மையை கண்டறிந்தே ஆகவேண்டும்” என்று பலவாறு புலம்பிக் கொண்டிருந்தார்.

அந்தணரின் அஞ்ஞானத்தைப் பற்றி ஞான திருஷ்டியிலே அறிந்த ஸ்ரீ துக்காராம் ஒருநாள் அந்தணரின் இல்லத்திற்குச் சென்றார்.

அந்தணர் ஸ்ரீ துக்காராமை எதிர்கொண்டு அழைத்து வரவேற்றார்.

“சுவாமி! தேவரீரைக் காணவேண்டும் என்று ஆவல் கொண்டேன். அந்த பகவான் தான் தங்களை இங்கு அனுப்பிவைத்துள்ளார் என்று எண்ணுகிறேன்.”

“நானும் தங்களைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டேன். கணேச உபாசனையால் அஷ்டமா சித்திகளையும் பெற்ற ஞானத் தவயோகி என்று!”

“இருந்தாலும் அடியேன் பூஜை முடித்து போஜனம் செய்யும் வேளையில் கணேச பகவான் எனக்கருகே அமர்ந்து அமுது உண்பதில்லையே! ஆனால் உங்களுடன் பாண்டுரங்கன் அமர்ந்து அமுது செய்வதாகப் பலர் சொல்லக் கேட்டேனே! அது வாஸ்தவம் தானோ!”

“உங்களுக்கு ஏன் இந்த ஐயப்பாடு! இறைவன் நினைத்த மாத்திரத்திலேயே நெஞ்சில் வந்து தங்குபவர்தானே! அவரையார் வேண்டுமானாலும் எந்த நேரத்தில் வேண்டுமானாலும் அழைக்கலாம்! எதுவுமே நமது சொல்லையும், செயலையும் பொறுத்தது.”

“நான் அழைத்தால் கணேச பகவான் என்னுடன் வந்து அமுது செய்வாரா?”

“கண்டிப்பாக வருவார்.”

அந்தணர் ஆனந்தித்தார். மறுநாள் தமது இல்லத்தில் விநாயகப் பெருமானுக்குப் பெரும் பூஜை நடத்தத் தீர்மானித்தார். இந்த விஷயம் கீஞ்சவாடி முழுவதும் பரவியது. மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து அவரது இல்லத்தில் கூடினர்.

அந்தணர் ஹோமம் நடத்தி கணேச பூஜையை ஆரம்பித்தார். ஸ்ரீ துக்காராம், ஆனந்த கீதம் பொழிந்து பகவானைப் போற்றினார். பக்தக்கோடிகள் ஸ்ரீ துக்காராம்

சுவாமிகளின் இசை அமுதத்தைப் பருகி உருகினர். அனைவரும் சுவாமிகளை நமஸ்கரித்தனர்.

பிறகு பந்தி பரிமாறப்பட்டது. ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிகளும், பாண்டுரங்க சுவாமிகளுக்கும் இரண்டு வாழைக்குடுத்து இலைகள் பரிமாறப்பட்டன. அந்தணருக்கும், கணேசப் பெருமானுக்கும் இரண்டு இலைகள் பரிமாறப்பட்டன. ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிகளும் அந்தணரும் இலையில் அமர்ந்தனர்.

கணேச பக்தர், ஸ்ரீ கணேச பகவானைத் தியானம் செய்து அமுதுண்ண அழைத்தார்.

ஸ்ரீ கணேச பெருமான் எழுந்தருளவில்லை. பன்முறை அழைத்தார். ஒரு பலனும் கிட்டவில்லை!

அந்தணர் ஏமாற்றத்துடன் ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிகளைப் பார்த்தார். ஸ்ரீ துக்காராம், ஸ்ரீ கணேச பெருமான் வராததற்கான காரணத்தை ஞான திருஷ்டியால் கண்டறிந்தார்.

“சுவாமி! சற்று முன்னால் கடலில் மரக்கலம் ஒன்று கவிழும் நிலையில் புயலால் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. அம்மரக் கலத்திற்கு உடைமைக்காரர் உம்மைப்போல் கணேசப் பக்தர். அவர் கணேச பகவானைத் தோத்திரம் செய்தார். கணேசப் பெருமான் அன்புத் தொண்டனைக் காத்தருளத் திருவுள்ளம் கொண்டு, பக்தனுக்குப் பிரத்யக்ஷமாகச் சென்று அருள்பாலித்து மரக்கலத்துக்கு வர இருந்த பேராபத்தைத் தடுத்து நிறுத்தி அனைவரையும் காத்தருளினார். அதனால் தான் நீங்கள் அழைத்தபோது வரவில்லை. இப்பொழுது அழையுங்கள். கண்டிப்பாக வருவார்.”

இவ்வாறு ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் பகர்ந்ததும் கணேச பக்தர் மீண்டும் தியானத்தில் அமர்ந்து, விநாயகப் பெருமானை அழைத்தார். விநாயகப் பெருமான் இம்முறையும் எழுந்தருளவில்லை.

கணேச பக்தர் பூஜை அறைக்குச் சென்றார். அங்கே அவர் கண்ட காட்சி அவரைக் கண்கலங்கச் செய்தது.

ஸ்ரீ விநாயகப் பெருமானின் திருமேனியில் சாத்தியிருந்த வெண்பட்டு வஸ்திரம் கடல் நீரால் நனைந்து இருந்தது. அந்தணர் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார். சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார்.

“ஆதிமூலப் பொருளே! வினைதீர்க்கும் விநாயகனே! வேழ முகத்தவனே! ஈசனின் பாலகனே! உமையவளின் செந்தேனே! ஊழ்வினை அழிப்பவனே! எங்களுடன் அமர்ந்து அமுது செய்ய எழுந்தருளும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

அந்தணரின் அழைப்பை ஏற்கவில்லை கணேசபெருமான்! அவர் கல்லாகவே காட்சி அளித்தார். உபாஸகர் ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளிடம் வந்தார்.

“ஸ்வாமி! நான் பன்முறை அழைத்தும் கணேசமூர்த்தியின் திருவுள்ளம் கனியவில்லை” என்று வேதனையோடு வினவினார் கணேச உபாஸகர்!

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் பூஜை அறைக்குச் சென்றார். நெஞ்சை நெகிழ வைக்கும் பக்தித்தேன் சிந்தும் கீதங்களைப் பாடி கணேசப் பெருமானையும், பாண்டுரங்க பெருமானையும் பிரார்த்தித்தார்.

பக்தனின் வேண்டுகோளுக்கு உளம் கனிந்த விநாயகரும், விஷ்ணுவும் அமுது சோவிக்க மாக்கோலமிட்ட மரப்பலகை மீது எழுந்தருளினர்.

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் பாண்டுரங்கன் பக்கத்திலும், அந்தண சிரேஷ்டர், கணேச பெருமான் பக்கத்திலும் அமர்ந்தனர்.

விநாயகரும், விஷ்ணுவும் அமுதுசாதிப்பது ஸ்ரீ துக்காராம் கண்களுக்கு மட்டும் தெரிந்தது. அந்தணரால் இலையில் இருந்த பிரசாதங்கள் குறைவது மட்டும் தான் தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

இவ்வதிசயத்தை அந்தணரும் பந்தியிலே அமர்ந்திருந்த மற்றவர்களும் கண்டனர். ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளின் உயர்ந்த பக்திக்கு தலைவணங்கினர். அகந்தையால் ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளை அலட்சியமாக பேசிய அந்தணர் ஆமைபோல் அடங்கி ஒடுங்கினார்.

இந்த அற்புத சம்பவம் கிஞ்சவாடி மக்கள் மனதில் பக்திப் பிரபாவத்தைப் பெருக்கச் செய்தது. அவ்வூர் மக்கள் ஸ்வாமிகளைச் சிலநாட்கள் தங்கள் ஊரில் தங்கிப் போருமாறு வேண்டிக் கொண்டனர்.

அன்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் ஓரிரு தினங்கள்

அக்கிராமத்தில் தங்கியிருந்து கானமழை பொழிந்தார். பிறகு அவ்வூரைவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் வரும் வழியே அவரைச் சந்தித்த கிஞ்சவாடிக் குடிமகன் ஒருவன் அவருக்குத் தனது பக்தியின் காணிக்கையாக ஒரு கட்டு கரும்பை வழங்கினான். ஸ்வாமிகள் அவனுக்கு நல்லாசி நல்கி கரும்புக் கட்டுடன் தேவநகரத்துக்கு வந்து கொண்டு இருந்தார்.

ஸ்வாமிகள் தாம் வசிக்கும் வீதியை அடைந்தார். ஸ்வாமிகளைப் பார்த்த சில குழந்தைகளும், ஸ்வாமியின் தயவால் காலத்தைக் கடத்தும் வறுமையாளர்களும் ஓடிவந்தனர். ஸ்வாமிகள் கட்டை அவிழ்த்துக் கரும்பை அனைவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்தார்.

இக்காட்சியை அவரது மனைவி கமலாபாய் வீட்டு வாயிலில் நின்று பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள். அம்மையாருக்குக் கடும் கோபம் வந்தது. பல்லை நறநறவென்று கடித்தாள். கணவனைச் சுட்டெரிப்பது போல் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள்.

இந்த சமயத்தில் ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் ஒற்றைக் கரும்பைக் கையிலேந்தி, பட்டிணத்தார்போல் வீட்டிற்குள் வந்தார்.

"கமலாபாய்! இந்தா கரும்பு! நம் குழந்தைகளுக்கும் கொடு" என்று சாந்தமாகச் சொன்னார் பக்தர்!

கமலாபாய் கணவரைப் பார்த்து, "பெரிய பெரிய கரும்புகளை எல்லாம் ஊர்க்கோடி மக்களுக்குத் தானம் செய்துவிட்டு இச்சிறு கரும்பை எங்களுக்கு கொண்டு வந்து நீட்டுகிறீர்களே! மனசாட்சி இல்லாத மனிதர்" என்று கூறி அக்கரும்பினை வெடுக்கென்று கணவன் கையில் இருந்து பிடுங்கினாள். அந்த வேகத்தில் கரும்பு அவரது தலையில் பலமாக அடிப்பதுபோல் பட்டது. கரும்பு முறிந்து கீழே விழுந்தது.

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சற்றும் வேதனையை வெளிக்காட்டாமல், "பாண்டு ரங்கா!" என்று அழைத்தவாறு உள்ளே சென்றார். அவர் மனைவி அடித்த அடி அந்த பாண்டிரங்கன் சென்னி மீதல்லவா விழுந்து இருக்கும் என்ற துக்கம் அவர் தொண்டையை அடைத்தது!

கமலாபாய் கணவனைப் பார்த்தாள். பொறுமையில் மேரு மலைப்போல் உயர்ந்து விட்ட உள்ளத்தைக் கண்டு உடல் தடுமாறினாள்.

"ஸ்வாமி! எளியவளின் பிழை பொறுத்தருளுங்கள்" என்று நிலத்தில் வீழ்ந்து விக்கி விக்கி அழுதாள்.

ஸ்வாமிகள் மனைவியை எழுப்பி, அவளுக்கு நல்ல சிந்தனைகள் ஏற்படச் செய்தார். நல்ல ஞானத்தைப் பெறுவதற்கான மார்க்கத்தை மீண்டும் மீண்டும் எடுத்துச் சொன்னார்.

இந்த முறை கமலாபாயின் உள்ளத்தில் இருந்த அஞ்ஞான இருள் அடியோடு விலகியது. அவள் இதயத்தில் ஞான ஒளி வீசத் தொடங்கியது.

இத்தருணத்தில் அவரை விட்டுப் பிரிந்து சென்றிருந்த முதல் தாரத்தின் பிள்ளைகளும் வந்து சேர்ந்தனர். குழந்தைகளைக் கண்ட ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளும், கமலாபாயும் மனம் மகிழ்ந்தனர். அனைவரும் ஸ்வாமிகளோடு சேர்ந்து பகவத் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டனர்.

ஆண்டுகள் பல உருண்டோடின! ஸ்வாமிகள் முதுமை அடைந்தார்.

ஸ்வாமிகள் முன்போல் ஓடி ஆடிக் காரியங்களைச் செய்வதற்கு இயலாத நிலையில் இருந்தார். உடல் தளர்ந்துப் போனது. நடக்கவும் முடியாமல் சோர்ந்துக் காணப்பட்டார். இந்த நிலையிலும் அவர் பூர்வ ஜென்ம சுகிருதத்தினால் பகவான் மீது அற்புதமான சுலோகங்களை மட்டும் எழுதிக் கொண்டே இருந்தார்.

ஒருமுறை பண்டாரிபுரத்தில் ஆடித்திங்கள் திருவிழா ஆரம்பமானது! ஸ்வாமிகள் பண்டாரிபுரத்திற்குச் செல்ல முடியவில்லையே என்று ஏக்கம் கொண்டார். பாண்டிரங்கன் திருவிழாக் காட்சிகளை மனத்திரையிலே கண்டு களித்து ஆத்ம திருப்தி அடைந்து உள்ளம் மகிழ்ந்து கொண்டார் ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள்.

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் தமது ஏக்கத்தையும், துக்கத்தையும் இருபத்து நான்கு சுலோகங்களால் ஏட்டில் வடித்தார். அந்த ஏட்டுச் சுவடியைப் பக்தர்கள் மூலம் பாண்டிரங்கன் பாதகமலங்களில் சமர்ப்பிக்கச் செய்தார்.

பாண்டிரங்கன், ஸ்வாமிகளின் சுலோகங்களைப் படித்து மகிழ்ந்தார். எம்பெருமான் தம் அன்புத் தொண்டனை அழைத்துவர கருடாழ்வாரைத் தேவநகரம் அனுப்பி வைத்தார்.

எம்பெருமானின் திருவருட் கருணையை நினைத்து நைந்தார் ஸ்வாமிகள்!

கருடாழ்வாரை நமஸ்கரித்து, "ஸ்வாமி! எம்பெருமான் ஆரோஹணிக்கும் தங்கள் திருமேனியில் அடியேன் ஏறுதற்கில்லை. என் ஐயன் உற்சவம் முடிந்து வந்து என்னை ஆட்கொண்டருள கருணை காட்ட வேண்டும் என்று மட்டும் இயம்பினால் போதும்" என்று சொல்லி அனுப்பி வைத்தார்.

பண்டரிபுரத்தில் பிரம்மோஸ்தவம் மிக்க கோலாகலத்துடன் நடந்து கொண்டிருந்தது. பக்தர்கள் விண்ணவர் கோமானின் தண்மலர்ச் சேவடிகளை கிர்த்தனங்களாலும், கீர்த்தங்களாலும், சுகந்த பரிமள மலர்களாலும் ஆராதித்து - ஆனந்தித்து அமோகமாகக் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

பண்டரிநாதன் பக்தர்களின் பக்திக்குக் கட்டுப்பட்டு பற்பல அற்புதங்களை நிகழ்த்தினார்.

நாமசங்கீர்த்தனங்களால் நாளெல்லாம் நிமலனைச் சேவித்து கொண்டிருந்த நிம்பராஜன், ஷேக் முகம்மது, கணேசநாதன் போன்ற அடியார்களுக்கு ஆனந்தக் காட்சிக் கொடுத்தார் பாண்டிரங்கப் பெருமான்!

மண்ணையும், பொன்னையும் வெறுத்து மதுகுதனன் நாமாவையே பெரிதெனக் கொண்ட நிம்பராஜனை சோதிக்கும் பொருட்டு பிராட்டியார் கூடை நிறைய வைரமும், மாணிக்கமும், பொன்னும் வைத்து மறைந்தார்.

நிம்பராஜன் அவற்றைக் கண்ணால் காண்பதே பாவம் என்றெண்ணி சந்திரபாகா நதியில் நீராடி பிராயசித்தம் தேடிக் கொண்டான்.

நிம்பராஜன் கந்தல் ஆடையை அணிந்து கொண்டு பாண்டிரங்க ஷேத்திரத்தில் பஜனை செய்துகொண்டே பவனி வருவதைக் கண்டு எம்பெருமான் அவருக்கு வெண்பட்டை அணிசெய்வித்து அழகு பார்த்தார்.

ஒருநாள் பக்தகோடிகள் மெய்யுருகி மகிழும் வண்ணம் உபந்நியாசம் செய்து கொண்டிருந்தார் நிம்பராஜன். அதுசமயம் பகவான் குழந்தையாக அவரது தோள்கள் மீது எழுந்தருளி விசிறியால் வீசிக் கொண்டிருந்தார்.

இவற்றையெல்லாம் கேள்வியுற்ற ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சிந்தை குளிர்ந்தார். அதேசமயம், இவ்வண்ணமே அங்கு சென்று இந்த அற்புதங்களைக்காண முடியாமல் போனதே என்று வருத்தமும் கொண்டார். பண்டரிநாதனை நினைத்து நினைத்து இரவெல்லாம் கிர்த்தனங்களால் துதித்தார். இதயக் கோவிலில் எழுந்தருளிய பகவானை துளசி தளத்தால் அர்ச்சித்தார்.

எம்பெருமான், கருடாழ்வார் மீது ஆரோகணித்து பிராட்டியார் சமேதராய் ஸ்ரீ துக்காராம் இல்லத்தில் எழுந்தருளினார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் பஞ்சசான்னியப் பெருமானைத் தரிசித்து ஆனந்தக் கூத்தாடினார். அவர் மனைவி, மக்களுக்கும் பகவானின் தரிசனத்தைக் காண்பித்தார். சாஷ்டாங்கமாக நிலத்தில் வீழ்ந்து அனைவரும் பன்முறை எம்பெருமானை நமஸ்கரித்தனர்.

பகவான், பக்தனைத் திருநோக்கம் செய்து "துக்காராம்! உன்னுள் நான் இருக்கிறேன். என்னுள் நீ இருக்கிறாய்! இன்னும் பூவுலகில் நீ சிலகாலம் வாழ்ந்து பூவுலகில் பக்தியை உனது முக்தி தரும் ஞானக்ருதிகளால் பரவச் செய்வாயாக" என்று அருள் பாலித்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

பகவானின் அருளாணையால் அகம் மகிழ்ந்த ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள், தள்ளாத வயதிலும், திவ்யமான க்ருதிகளைத் தொடர்ந்து எழுதிய வண்ணமாகவே இருந்தார். அந்த தெள்ளமுத க்ருதிகளை, கணீர் என்ற குரலில் பாடி அனைவரையும் மகிழ்ச்சி செய்தார்.

இவ்வாறு இருந்துவரும் நாளில் ஸ்வாமிகளைக் காண்பதற்கு அந்தணர் ஒருவர் வந்தார். ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் அந்தணரை முறையோடு வரவேற்று உபசரித்தார்.

அந்தணர், ஸ்வாமிகளைப் பணிந்து போற்றி, "ஸ்வாமி! அடியேனின் ஊர் அழகாபுரி! கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் ஸ்வாமிகளை மானசீகமாக பூஜித்துத் தவமிருந்தேன். ஸ்வாமிகள் அடியேனது கனவிலே எழுந்தருளி, "தேவரீரை தரிசித்து அபிலாஷையை நிறைவேற்றிக் கொள்வாயாக" என்று அருளாணை இட்டார்கள். அதனால் ஐயன் என்மீது கருணை பூண்டு அருள் செய்ய வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்தார்.

அந்தணரின் வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் கண்களில் பக்தி பெருவெள்ளமாய்ப் பெருகியது.

"ஞானேஸ்வரர் ஸ்வாமிகளின் அருளைத் தான் என்னென்பது! அவரே பாண்டிரங்க ஸ்வாமிகளின் அம்சம்! என்னே அவரது திருவுள்ளக் கிடக்கை! அந்தப் பெரியவரின் ஆணையை இந்த சாமான்யன் தலையால் செய்து முடிப்பேன்."

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் அந்தணர்க்கு விவேகம் பிறப்பதற்கு மார்க்கமாக சில விருத்தங்களை ஏட்டிலே வடித்தார். ஒரு தேங்காயையும், ஏட்டையும் அந்தணரிடம் கொடுத்தார்.

"நீங்கள் இத்தேங்காயை கணேச பகவானை நினைத்து உடைத்து, பாண்டிரங்கப் பெருமானை நினைத்து உண்டு, ஞானேஸ்வரர் ஸ்வாமிகளை தியானித்து இவ்வேட்டிலுள்ள விருத்தங்களை மனனம் செய்யுங்கள். வேதத்தின் உட்பொருளை உணரும் பேராற்றலைப் பெறுவீர்."

அந்தணர்க்கு, ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகளில் நம்பிக்கை பிறக்கவில்லை.

ஏளனமாகச் சிரித்தார். அதனைப் பெற்றுக் கொள்ளாமல் அலக்ஷியமாக பேசிவிட்டு போனார். ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் அவன் மீது பரிதாபப்பட்டார்.

இவ்வந்தணன் சென்ற சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் மற்றொரு அந்தணர் சிறுவன் ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளைக் காண வந்தான். அவன் ஸ்வாமிகளை நமஸ்காரம் செய்தான். ஸ்வாமிகள் அவனை ஆசிரிவதித்து, "குழந்தாய் நீ யாரப்பா?" என்று வினவினார்.

அதற்கு அப்பாலகன் கண்களில் நீர்மல்க மிக்க பரிதாபத்துடன் தனது வரலாற்றை விளம்பினான்.

"ஸ்வாமி! சிவாஜி மகாராஜாவின் சமூகத்தில் எனது தந்தை பிரவசனம் செய்து வருகிறார். என் தந்தை வேத புராண இதிகாச சாஸ்திரங்களில் ஒப்பற்று விளங்குகிறார். அவரது புதல்வனான நானோ, எழுத்தறிவில்லாத மகாமூடனாக இருக்கிறேன். அதனால் என்னை ஊர் மக்கள் நிரக்ஷரக்குகி என்று பட்டப்பெயர் சூட்டி கேலி செய்கின்றனர். அதனால் என் தந்தை என்னை நினைத்து வருந்துகிறார்.

எனக்கோ படிக்க வேண்டுமென்று ஆசை தான். ஆனால் எதுவும் மூளையில் ஏறவில்லை. பகவானின் அம்சமாக - அனைவராலும் போற்றிப் புகழப்படும் பாண்டிரங்க பக்தரான தேவரீர் என்மீது அருள் பாலிக்க வேண்டும்."

இவ்வாறு அப்பிராமண குமாரன் பகர்ந்ததும் ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள், 'யார் யாருக்கு எது எது பிராப்தமோ அதுப்படித்தானே நடக்கும்' என்று மனதில் நினைத்தவராய் அவந்தி நகரத்துப் பிராமணன் அலக்ஷியமாக வைத்துவிட்டுச் சென்ற தேங்காயையும், ஏட்டுச் சுவடியையும் எடுத்தார்.

"குழந்தாய்! உன் வருத்தத்தை விடுவாயாக! பாண்டிரங்கன் அருளால் உனக்கு சகல ஆற்றலும், அறிவும் உண்டாகும். இத்தேங்காயை கணேசபகவானை நினைத்து உடைத்து, பாண்டிரங்க பெருமானை மனதிலே தியானித்து தவஞானியாக விளங்கும் ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரரையும் தியானித்து உண்பாயாக! அதன் பிறகு இந்த ஏட்டுச் சுவடியில் உள்ள விருத்தங்களை படிப்பாயாக!" என்று சொல்லி அச்சிறுவனை

ஆசிர்வதித்து தேங்காயையும், ஏட்டுச் சுவடியையும் கொடுத்தார்.

பாலகன் சாஷ்டாங்கமாக ஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்து ஏட்டுச் சுவடியையும், தேங்காயையும் பெற்றுக் கொண்டான்.

ஸ்வாமிகள் அப்பாலகனுக்கு ஏட்டுச் சுவடியில் உள்ள கீர்த்தனங்களை ஒருமுறை படித்துச் சொன்னார்.

பாலகன், ஸ்வாமிகள் சொன்னதுபோல் தேங்காயை உடைத்து பாண்டுரங்களையும், ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரரையும் தியானித்தவாறு உண்டான்.

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளின் குரு அருளால் நாமகள் அவனது நாவிலே நின்று விளையாடினான். ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளை வலம் வந்து பன்முறை நமஸ்கரித்தான்.

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள், அப்பாலகனுக்குத் தமது ஆசிகளை மனப்பூர்வமாக நல்கினார். பாலகன் விடைப்பெற்றுப் புறப்பட்டான். செல்லும் வழியெல்லாம் அப்பாலகன் ஸ்வாமிகள் ஏட்டிலிருந்து சொல்லிய வல்லமை தரும் சுலோகங்களை மனப்பாடம் செய்துகொண்டே வழி நடந்தான்.

பாலகன் நேராக அரண்மனையை வந்து அடைந்தான். அரண்மனையில் அவன் தந்தை பிரவசனம் செய்து கொண்டிருந்தார். அரசனும், அமைச்சர்களும், அவைக்களப் புலவர்களும் மற்றும் முக்கியப் பிரமுகர்களும், பொதுமக்களும் கேட்டு ரசித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அவையிலே கூடியிருந்த வேதவிற்பன்னர்கள் அவரது புராண வியாக்யானத்தில் குற்றம் கண்டுபிடித்து விளக்கம் கேட்டனர். அந்தணர் விளக்கம் கூற முடியாமல் தடுமாறினார்.

அதுசமயம் உள்ளே வந்த அவரது செல்வன், "தந்தையே! அவையிலே உம்மைத் தலைகுனிய செய்ய எவராலும் முடியாது. இந்த பண்டிதர்களுடைய சர்வ சாதாரண சந்தேகத்துக்கு மகா பண்டிதராக விளங்கும் தாங்கள் பதில் சொல்லத் தேவையில்லை. நானே பதில் உரைத்து இவர்களது மங்கிய மூளைக்கு அறிவு புகட்டுகிறேன்" என்றான்.

அந்தணர் அதிர்ச்சியுற்றார். சபையிலே சூழ்ந்து இருந்தோர் எள்ளி நகையாடிக்

கைகொட்டிச் சிரித்தனர். அவர்களது கேலியும் கிண்டலும் நெடுநேரம் நீடிக்கவில்லை. அந்தண குமாரன் அதி அற்புதமாக அவர்களது கேள்விகளுக்கு விளக்கம் சொன்னதோடு, மேற்கொண்டு புராணத்தை, தந்தை விட்டுப் போன இடத்திலிருந்து சொல்லவும் ஆரம்பித்தான். அரசன் உள்பட அனைவரும் முக்கின் மீது விரலை வைத்து அதிசயித்தனர்.

அவையிலே அந்தணகுமாரன் புராணத்தை அலசி அலசி மிகத் தெளிவான வியாக்கியானங்களும், விளக்கங்களும் சொல்லி அனைவரையும் மெய் மறக்கச் செய்தான்.

அந்தண குமாரன் பிரவசனத்தை முடித்ததும் அவையோர் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தனர். அவன் தந்தை அவனை மார்போடு அணைத்து, ஆனந்தக் கண்ணீரால் அவனைப் பாராட்டினார்.

சிவாஜி மன்னன் சிம்மாசனத்திலிருந்து இறங்கி வந்து அந்தண குமாரனைப் பலவாறு புகழ்ந்து பாராட்டினார். முத்துமாலையைக் கழற்றி அவனுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தார்.

மன்னன் அவனிடம், "அந்தணகுமாரா! நேற்றுவரை அனைவராலும் நிரக்ஷரக்குக்ஷி என்று கேலிக்குரியவனாக இருந்த நீ, எப்படி இப்படி அக்ஷரத்திற்கு அக்ஷரம் விளக்கத்தைச் சொல்லும் பாண்டித்யம் பெற்றாய்? காளிதாஸனைப் போல் கவித்திறம் பெற்றாயா? அல்லது வால்மீகியைப் போல் மந்திரோபதேசம் பெற்றாயா?" என்று கேட்டான்.

அதற்கு அப்பாலகன் அரசரிடம், நடந்த விருத்தாந்தங்கள் அனைத்தையும் கூறி, "அரசே! எனது நாவன்மைக்குக் காரண கர்த்தாவான குருநாதராக விளங்கியவர் ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளாவார். அவரது அருளால் இந்த அசடனும் அறிவாளியானான்" என்று கூறினான்.

சிவாஜி மன்னன் ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளின் பெருமையை எண்ணி எண்ணி வியந்தார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் புகழ் பாரதம் எங்கும் பரவியது! பக்தக்கோடிகளும், சிஷ்ய கோடிகளும் அவரது இல்லத்தில் இல்லாத நேரமே இல்லை. பண்டரிநாதனின் மங்கள நாமம் அவரது இல்லத்தில் எந்நேரமும்

வண்டுகளின் ரீங்காரம்போல் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் பற்பல அற்புதங்களை நிகழ்த்தி, மக்களை மாயையிலிருந்து விடுபடச் செய்தார்.

கிஞ்சவாடி அந்தணர்கள் சிலரின் அறியாமையைப் போக்க தனது துடையை அறுத்து ரத்தமும் மாமிசமும் இல்லாது வெறும் வெண்மையான சதைப் பகுதி மட்டும் இருப்பதைக் காண்பித்து, உடல் வெறும் மாயை என்பதனை உணர்த்தி

மனைவி ஒரு சிறந்த பக்தை. ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளிடம் நிறைந்த பக்தி பூண்டவள். அவள் கணவரிடம் ஸ்வாமிகளுக்கு ஏதாகிலும் காணிக்கை செய்யுமாறு மன்றாடினாள்.

வணிகன் வேண்டா வெறுப்போடு செப்புக் குடம் ஒன்றை மனைவியிடம் கொடுத்து காணிக்கை செலுத்தினான்.

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் அதனையும் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொண்டார். ஸ்வாமிகளின் கரம் பட்டதும் செப்பும் சொர்ணமானது. இவ்வற்புதத்தைக் கண்டு அனைவரும் அதிசயித்தனர்.

சந்தேகங்களை நிவர்த்திச் செய்தார் ஸ்வாமிகள்!

மற்றொருமுறை ஒரு பெளராணிகனின் மகளின் திருமண செலவுக்காக, அவரது புராண சொற்பொழிவை தமது இல்லத்தில் ஏற்படுத்தி அனைவரையும் கேட்டு மகிழ்ச்சி செய்தார். ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளின் விருப்பப்படி அனைவரும் பொன்னும் பொருளும் அப்பெளராணிகருக்கு காணிக்கையாகச் செலுத்தினர். பெளராணிகரும், தமது புதல்வியின் திருமணத்தை ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளின் பேரருளால் பிரமாதமாக நடத்தினார்.

பரமலோபியான ஒரு வணிகன் மட்டும் பொருள் கொடுக்க மறுத்தான். அவனது

கஞ்சனாக இருந்த வணிகன் மனம் மாறினான். ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளைத் தெய்வமாகக் கொண்டு அவருடனேயே தங்கி இருந்து அவருக்கு பற்பல பகவத் கைங்கரியங்களைச் செய்யலானான்.

பாண்டிரங்கன் இவரது கீர்த்தனங்களைப் பெருமைப்படுத்த திருவுள்ளம் கொண்டார். அத்திருவுள்ளக் கடாക്ഷத்தால் ஓர் அற்புதத்தை நிகழ்த்திக் காட்டினார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளிடம் சில அந்தணர்கள் அகந்தை கொண்டு வந்தனர். ஸ்வாமிகள் அவர்களை

வரவேற்று ஆனந்தித்தார்.

அவர்களோ ஸ்வாமிகளிடம், "கர்ம யோகத்தை மறந்து ஞான யோகத்தில் மூழ்கிவரும் உமது ஏடுகளை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமானால் நாங்கள் சொல்வது போல் செய்ய வேண்டும்" என்றனர்.

"அன்பர்களே! உங்கள் சித்தம் எதுவாகிலும் யாம் ஏற்றுக்கொள்கிறோம்" என்றார் ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள்.

அதற்கு அந்தணர், "உமது இந்த சுலோகங்களைக் கல்லோடு கட்டி ஆற்றில் விடுவோம். ஒரு பக்ஷகாலம் கடந்து அவற்றை எடுப்போம். அப்பொழுதும் அவைகள் கெடாது

இருக்குமானால் உமது க்ருதிகளை நாங்கள் அங்கீகரிப்போம்" என்றனர்.

ஸ்வாமிகள் சம்மதித்தார்! அந்தணர்கள் க்ருதிகள் எழுதிய ஏடுகளை கல்லோடு கட்டி வெள்ளம் கரை புரண்டு ஓடும் ஆற்றிலே வீசினர்.

ஒரு பக்ஷகாலம் சென்றது! அந்தணர்கள் ஆற்றிற்கு வந்தனர். ஆற்றின் கரையில் பக்தகோடிகளின் கூட்டம் பெரிங்கி வழிந்தது.

அந்தணர்கள் ஏட்டை வெளியே எடுத்தனர். ஏடு சிறிதும் நனையவில்லை. முன்னையிட ஏடுகள் உறுதியாகவும் பளிச்சென்றும் இருந்தன. வீறாப்பு பேசி வந்த வேதியர்கள் இறுமாப்பு அடங்கினர். ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்து பிழை பொறுத் தருளுமாறு வேண்டினர்.

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் அவை அடக்கத்துடன், "அபச்சாரம்! நீங்கள் வேத சிரோன்மணிகள். உங்கள் பாதத்தை பணிந்து வாழ்வதால்தான் எனக்கு இப்பெரும் பாக்கியத்தை தந்தார் அந்த பாண்டிரங்கன்!" என்று சொல்லி ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள்

அவர்களை நமஸ்கரித்து தமது ஏடுகளைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் பூலோகத்தில் பூரண சந்திரனாகப் பிரகாசித்தார். அனை வருக்கும் பக்தி என்னும் ஒளியைக் கொடுத்தார்.

பூவுலகில் ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் பல்லாண்டு காலம் வாழ்ந்தார். கோடிக்கணக் கான க்ருதிகளை எழுதினார்.

சொற்களையும், பொருட்சுவையும், பக்திச்சுவையும் நிறைந்த அப்பக்திப் பாடல்கள் பூலோகத்தாருக்கு இன்றும் குன்றாத வரப்பிரசாதமாக இருந்து வருகிறது.

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள், பாண்டிரங்கப் பெருமானின் பேரருளால் ஸ்ரீ நாமதேவர் ஸ்வாமிகள் விட்டுப்போன புண்ணியக் காரியங்களைப் பூர்த்தி செய்தார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் நம்மைவிட்டுச் சென்றாலும் அவரது தெய்வீக க்ருதிகள் இன்றும் நமக்கு பேரானந்தத்தைத் தந்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஸ்ரீ பக்த துக்காராம் திருவடியே சரணம்

15

ஸ்ரீ பக்த சோகாமேளர்

ஸ்ரீ பண்டரிநாதபுரம் என்னும் திருத் தலத்தின் எல்லையில் பஞ்சமம் என்னும் தாழ்ந்த குடிவாசிகளைச் சேர்ந்தோர் குடிசைகள் பல அமைத்து குடும்பம் குடும்பமாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

அவர்கள் புலால் உண்பதையும், மது அருந்துவதையும் தங்கள் பழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். அத்தோடு தங்கள் குலவழக்கப்படி கிராம தேவதைகளுக்கு ஆடு,

மாடுகளைப் பலியிடும் கொடிய பழக்கத்தையும் கொண்டிருந்தனர்.

இவர்களது மரபிலே பிறந்தவர்தான் ஸ்ரீ சோகாமேளர். இவர் மனைவியாருடன் இல்லறத்தை இனிது நடத்தி வந்தார்.

ஸ்ரீ சோகாமேளர் அநுதினமும் வைகறைப் பொழுது துயிலெழுந்து சந்திரபாகா நதியில் நன்னீராடி வைஷ்ணவர்களைப் போல் துவாதச புண்டரங்கள் அணிவார். பிறகு

கோவிலின் எல்லையிலேயே நின்று பாண்டு ரங்கனைத் தியானம் செய்வார்.

ஸ்ரீ சோகாமேளர் தங்களது மரபின் ஒழுக்கத்திற்கு மாறான கொள்கையுடைய வராக இருந்தார். இளமை முதற்கொண்டே இவர் பண்டரிநாதனிடம் பெரும் பக்தி கொண்டிருந்தார்.

யும் திருத்தித் தமது பாதைக்குத் திரும்பப் பலவாறு புத்திமதிகளைச் சொல்லலானார்.

“அன்பர்களே! நம்மையெல்லாம் படைத்த வன் அந்தப் பாண்டுரங்கன். பண்டரிநாதனுடைய பொன்னான பாதங்களைப் பூஜித்து வாழ்ந்தால் நாம் செய்த பாவங்களெல்லாம் கரைந்து நல்ல புண்ணியம் நம்மை வந்தடை

அநுதினமும் அந்தணர்கள் நதியில் நன்னீராடி பண்டரிநாதனின் பஜனைக் கீர்த்தனைகளைப் பாடிக் கொண்டு ஆலயத்துள் செல்லுவார்.

அவர்கள் பாடும் கீர்த்தனங்களை ஸ்ரீ சோகாமேளர் நதிதீரத்திலும், கோவிலின் மதிலுக்குப் பக்கமாகவும் மறைந்திருந்து கேட்டு கேட்டு மகிழ்வார். அவற்றை மனனம் செய்வார். தாமும் அவற்றைப் பக்தியோடு பாடிப்பாடி பகவானைப் போற்றுவார். இவ்வாறு ஸ்ரீ சோகாமேளர் துதிபாடும் திறனைப் பெற்றார்.

ஸ்ரீ சோகாமேளர் பஞ்சம மரபினது கலாச்சாரத்தை மறந்து அந்தண சம்பிரதாயத்தைக் கடைப்பிடித்து வாழ்வதைக் கண்ட அவரது மரபினர் அவரிடம், “ஸ்ரீ சோகாமேளர்! தாழ்ந்த குடியில் பிறந்த நாம் உயர்ந்த குலத்தவர்களைப் போல நெற்றியிலும், உடம்பிலும் நாமத்தை பூசிக்கொண்டு கோவிலுக்குச் செல்வதும், துதிப்பாடல்களைப் பாடுவதும் தவறான செயலாகும். இதனால் நாம் அண்டிப் பிழைக்கும் பெரிய மனிதர்களிடம் நமக்கு வீண் பகைமை உண்டாகும்” என்றனர்.

சுற்றத்தாரின் மொழிகளைக் கேட்டு ஸ்ரீ சோகாமேளர் நகைத்தார். அவர் அனைவரை

யும், உங்களுக்கு பாண்டுரங்க பக்தி இல்லாத காரணத்தால்தான் பாவகாரியங்களைச் செய்கிறீர்கள்.

நமக்கு பாலும், நல்ல சாணமும் தரும் பசு, காமதேனுவின் அம்சம் என்பதனை அறியாமல் கொன்று தின்கிறீர்கள். எத்தனைக் கொடிய பாவம். இறைமயக்கத்தில் இருக்க வேண்டிய நீங்கள் மது மயக்கத்தில் மயங்கி வாழ்கிறீர்கள். அசுத்தமும், அராஜகமும் அறியாமையைத்தான் மேலும் மேலும் வளர்க்கும். இனியாவது நீங்கள் அதர்மத்தை மறந்து தர்மத்தைச் செய்யுங்கள்” என்றெல்லாம் பலவாறு ஞான போதனைகளைச் செய்தார்.

ஆரம்பத்தில் ஸ்ரீ சோகாமேளரது கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிக்க விரும்பாத பஞ்சமர்கள், நாளாக நாளாக அவரது வார்த்தைகளைச் சற்று மதிக்கலாயினர்.

ஸ்ரீ சோகாமேளரது சொல்லும் செயலும் அந்த கிராமபுறத்தில் நல்லதொரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது.

ஸ்ரீ சோகாமேளரது தளராத உழைப்பால் பஞ்சமகா பாவங்களைச் செய்து வந்த பஞ்சம மரபினரது நெஞ்சம் தூய்மையானது! அவர்களது உள்ளம் பொன் போலானது.

சுற்றமும் சூழும் சிறப்புற்றது. அவர்கள் அடிக்கடி பாண்டுரங்க கோயில் மதிற்புறத்தே சென்று பகவானையும், பக்த கோடிகளையும் தரிசித்து வரலாயினர்.

எம்பெருமானின் திருவிழாக்களைத் தெருவோரம் நின்று கண்டுகளித்தனர். ஆலயத்திலும் அக்ரஹாரத்திலும் நடக்கும் சங்கீர்த்தனங்களைப் பல தூரம் தள்ளியிருந்து செவிகுளிரக் கேட்டு மகிழ்ந்தனர்.

ஸ்ரீ சோகாமேளரது செயல் அந்தணர் களுக்கு பெரும் ஆத்திரத்தை மூட்டியது. அவர் மீது ஆத்திரமும், பொறாமையும் கொண்டனர். ஸ்ரீ சோகாமேளர் மதிலுக்கு வெளியே நின்று வலம் வரும் நாதனை வணங்கும் காட்சியைக் கண்டு அந்தணர்கள் கொதிப் படைந்தனர்.

அகுலையால் அகந்தை தலைக்கேறிய அந்தணர்கள் ஸ்ரீ சோகாமேளரைக் கடுமையாகத் திட்டினர். ஸ்ரீ சோகாமேளர் கோவில் மதில் புறத்தே வந்து நிற்பதை வன்மையாகக் கண்டித்தனர்.

ஸ்ரீ சோகாமேளர் மனம் வருந்தினார். தம்மால் பிறருடைய மனம் புண்படக் கூடாது எனக் கருத்திலே கொண்டார். அன்று முதல் அப்புண்ணிய புருஷர் கோவிலின் எல்லையில் நிற்பதை விடுத்தார்.

ஸ்ரீ சோகாமேளர் குடிசையில் அமர்ந்து பகவானைத் தியானம் செய்து வந்தார். ஆலயத்திலே காலை பூஜை முதல் அர்த்தஜாம பூஜை முடியும்வரை நடக்கும் அத்தனை வைபவங்களையும் தமது அகக்கண்களால் கண்டுகளித்துப் பேரின்ப கடலுள் மூழ்கினார்.

ஸ்ரீ சோகாமேளரது பக்திக்குக் கட்டுப்பட்ட பரந்தாமன் ஒருநாள் அவர் முன்னே பஞ்சசான்யம் பிரகாசிக்க, கோடி சூர்ய பிரகாசத்துடன் எழுந்தருளினார். ஸ்ரீ சோகாமேளர் எம்பெருமானை பலமுறை நமஸ்கரித்தார்.

எம்பெருமான் ஸ்ரீ சோகாமேளரை திருநோக்கம் செய்து, "பக்தா! உனது மானசீக பூஜையைக் கண்டு யாம் மனம் மகிழ்ந்தோம். யாது வரம் வேண்டும்?" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

பாண்டுரங்களின் திருவாய் மொழியைத் தேன் அமுதாகப் பருகிய ஸ்ரீ சோகாமேளர் மெய்யுருக, "புவனமெல்லாம் காத்தருளும்

பரமதயாளா! அடியேன் அநுதினமும் ஆலயத் தின் வெளிப்புறத்தே நின்று தேவரீருடைய அர்ச்சாவதார விக்ரஹத்தைச் சேவித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் தற்போது அதற்கு தடை வந்துவிட்டது. எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கள சொரூபத்தைச் சேவிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெறுவதற்கு பேரருள் புரிதல் வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்தார்.

உண்மையான பக்தர்களுக்காக அற்புதங்களை நடத்தும் மாயமணிவண்ணன் ஸ்ரீ சோகாமேளரை அழைத்துக் கொண்டு கர்ப்பக் கிரஹத்துள் எழுந்தருளி தமது விக்கிரஹத் திற்கருகே ஸ்ரீ சோகாமேளரை அமரச் செய்தார்.

ஸ்ரீ சோகாமேளர் பக்தியால் தம்மை மறந்த நிலையில் பகவான் பக்கத்தில் அமர்ந்து, "பாண்டுரங்கா! பண்டரிநாதா! ஜயஜய விட்டல! ஹரஹர விட்டல!" என்று தியானம் செய்யலானார்.

மறுநாள் புலர்காலைப் பொழுது! அர்ச்சகர்கள் கர்ப்பக்கிரஹத்தின் மணிக்கதவம் திறந்தனர்.

உள்ளே கண்ட காட்சி அவர்களை கதிகலங்க வைத்தது.

பாண்டுரங்க விக்ரஹத்தின் பக்கத்தில் ஸ்ரீ சோகாமேளர் உட்கார்ந்து இருப்பதனைக் கண்டு எரிமலைப் போல் குமுறினர்.

"இத்தனை நாளும் மதிற்புறம் நின்று சேவித்தவன், இன்று கர்ப்பக்கிரஹத்துக்

குள்ளேயே வந்துவிட்டானே! எப்படி இவனுக்கு இத்தனை தைரியம் வந்தது?"

இவனை வெளியே இழுத்து நன்றாக அடித்து உதைத்து ராஜ தர்பாருக்குக் கொண்டு போய் தண்டனை வாங்கிக் கொடுப்போம்."

இப்படி ஆளுக்கொருவர் ஆத்திரத்தோடு வசைமாரிப் பொழிந்தனர்.

கொதித்தெழுந்த அர்ச்சகர்கள் மீது ஸ்ரீ சோகாமேளர் சற்றும் கோபம் கொள்ளவில்லை. பொறாமைக்காரர்களிடம், பரம பக்தர் அமைதியாகப் பதில் சொன்னார்.

"நானாக இங்கு வரவில்லை. எம்பெருமான் தான் என்னை அழைத்து வந்தார். பூட்டியிருக்கும் கர்ப்பகிரஹத்துள் நான் எப்படி பிரவேசிக்க முடியும்?"

அந்தணர்கள் ஒரு கணம் குழம்பினர்; இருப்பினும் அதனைச் சற்றும் வெளிக் காட்டாமல் அவர்கள் மேலும் கோபம் கொண்டனர்.

"பகவான் அழைத்து வந்தால் வரமுடியாது என்று சொல்ல வேண்டியதுதானே! நீ மாயா ஜாலங்களைக் கற்ற ஒரு மாயாவி. அதனால்தான் கதவு பூட்டியிருக்க உள்ளே பிரவேசித்து இருக்கிறாய்!"

ஸ்ரீ சோகாமேளர் எம்பெருமானை நமஸ்கரித்தார். தேஜோமயமாக விளங்கும் பண்டரிநாதனின் சுகந்த பரிமள சிங்கார பிரசன்ன வதனத்தைப் பன்முறை சேவித்தார். அமைதியாக வெளியே வந்தார்.

வெளியே வந்த ஸ்ரீ சோகாமேளருக்கும் அந்தணர்களுக்கும் நெடுநேரம் விவாதம் நடந்தது. முடிவில் அந்தணர்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர்.

அந்த முடிவின் பிரகாரம் ஸ்ரீ சோகாமேளர் சந்திரபாகா ஆற்றின் மறுகரையில் குடியேற வேண்டும். எக்காரணம் கொண்டும் பண்டரி புரத்தின் எல்லையை மிதித்தல் கூடாது என்று கடுமையாக எச்சரிக்கை விடுத்தனர்.

ஸ்ரீ சோகாமேளர் அந்தணர்களின் முடிவைக் கேட்டு சோகமே உருவானார். அவர் அந்தணர்களிடம் முடிவை மாற்றிக் கொள்ளுமாறு மன்றாடினார்.

கல்மனம் கொண்டவர்கள் நெஞ்சம் சற்றும் இளகவில்லை. அதற்கு மேல் ஸ்ரீ சோகா

மேளர் இவர்களிடம் மன்றாடவும் விரும்பவில்லை. அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்து பிரபஞ்சத்தைப் பரிபாலிக்கும் பரந்தாமன் எப்படியும் தம்மைக் கடைக்கண் பாலித்து அருளுவார் என்று நெஞ்சிலே நிலையாக உறுதிகொண்டார் ஸ்ரீ சோகாமேளர்.

ஸ்ரீ சோகாமேளர் பாண்டுரங்கனைத் தியானித்தவாறு தமது வீட்டிற்குத் திரும்பினார். மனையாளிடம் நடந்தவற்றைச் சொன்னார்.

எம்பெருமானின் திவ்யபிரகாச ரூபத்தை தரிசிக்கும் பெரும் பேறு பெற்ற தன் கணவனின் காலடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினான் அம்மங்கை நல்லாள்! அதே சமயத்தில் அந்தணர்களின் அநியாயமான முடிவு கேட்டு அதிர்ச்சி அடைந்தாள்.

ஸ்ரீ சோகாமேளர் மனைவியின் வேதனையைப் புரிந்துகொண்டு, "கண்ணே! இதற்காக வருத்தம் கொள்ளாதே. அக்கரைக்கு செல்லும் நாம் அக்கரையோடு பாண்டுரங்கனை ஆராதிப்போம். நமக்காக பாண்டுரங்கர் சேவை சாதித்து கரை சேர்ப்பார்!" என்று ஆறுதல் சொன்னார்.

கணவனின் ஆறுதல் வார்த்தைகள் மனைவியின் இதயத்துக்கு இதமாக இருந்தது. கணவனும், மனைவியும் வீட்டுச் சாமான்களையெல்லாம் மூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு வெளியே புறப்பட்டனர்.

இந்த விஷயம் அக்கம் பக்கத்தார்களுக்கு எட்டியது. அவர்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்தனர். விஷயம் அறிந்து அவர்கள் அந்தணர்கள் மீது ஆவேசம் கொண்டனர்.

ஸ்ரீ சோகாமேளர், நடப்பதெல்லாம் நன்மைக்கே என்று சொல்லி அனைவரையும் அமைதியாக இருக்க சொன்னார்.

பின்னர் ஸ்ரீ சோகாமேளரும் அவரது மனைவியும் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு சந்திரபாகா நதியின் மறுகரைக்கு சென்று வாசம் செய்யத் தொடங்கினர்.

அக்கரையில் ஸ்ரீ சோகாமேளர் மனைவியுடன் பகவத் கைங்கரியத்தை மானசீகமாக செய்து வந்தார்.

அன்றைய தினம் ஏகாதசி! கணவனும், மனைவியும் நீர்கூட அருந்தாமல் கடுமையான

உபவாசம் அநுஷ்டித்தனர். அல்லும் பகலும் பாண்டிரங்கன் திருநாமத்தையே நீராகவும், உணவாகவும், பேச்சாகவும், மூச்சாகவும் கொண்டனர். இரவெல்லாம் கண்விழித்துக் கொண்டே இருந்தனர்.

மறுநாள் துவாதசி!

கணவனும், மனைவியும் சந்திரபாகா நதியில் நீராடினர். அநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு அகத்துக்கு வந்தனர். ஸ்ரீ சோகாமேளர் பகவத் தியானத்தைத் தொடர்ந்தார். அவரது மனைவியார் சமையலில் ஈடுபடலானாள்.

அப்பொழுது அந்த குடிசையில் பேரொளி பிறந்தது!

எம்பெருமான் திருமேனியில் திருமண்துலங்க, வெண்பட்டு உத்திரத்தைத் திருமேனியிலே போர்த்திக் கொண்டு கோடி மன்மதரூபலாவண்யத்துடன் அக்குடிசைக்குள் பிரசன்னமானார்! ஸ்ரீ சோகாமேளரும் அவரது மனைவியாரும் உடல் புளகம் போர்க்க எம்பெருமானை மெய்ம்மறந்து சேவித்தனர்.

பாண்டிரங்கன் தவஞானத் தம்பதியர்களை கமலக்கண் மலர நோக்கினார்.

"மெய்யடியார்களே! உங்களது கிரஹத் திலே துவாதசி பாரணையை ஏற்றுக் கொள்ளவே யாம் எழுந்தருளினோம்."

திருமாலின் திருவாய் மொழிக்கேட்டு தம்பதியர் மலையத்தனை மகிழ்ச்சி கொண்டனர்.

ஸ்ரீ சோகாமேளர் மனைவியோடு சேர்ந்து கொண்டு நாராயணனுக்குத் திருக்கண் அமுது நிவேதித்து பாரணையை முடித்தார்.

எம்பெருமான் அமுதுண்ட ஆனந்தம் பொங்க அன்பு அடியார்களிடம், "பக்த சிரோன்மணிகளே! உங்கள் நீங்காத பக்தியும், கவையான அமுதமும் எமது சிந்தை எல்லாம் குளிரச் செய்தது. இனிமேல் ஒவ்வொரு துவாதசி பாரணைக்கும் உங்களது இந்த மாளிகைக்கு யாம் எழுந்தருளுவோம்" என்று திருவாய் மலர்ந்து அந்தர்த்தியாமியானார்!

பாண்டிரங்கப் பெருமான் பிரதிக்கை செய்ததுபோல் ஒவ்வொரு துவாதசிக்கும் தவறாமல் தமது பாரணையை ஸ்ரீ சோகாமேளர் இல்லத்தில் வைத்துக் கொண்டார்.

சந்திரபாகா நதியில் வாழ்ந்து வரும் ஸ்ரீ சோகாமேளரைக் கண்டு அந்நதியில் நீராட வரும் அந்தணர்கள் அலட்சியமாகப் பார்ப்பதும், வெறுப்போடு பேசுவதுமாக இருந்தனர். ஸ்ரீ சோகாமேளர் அவற்றையெல்லாம் கண்டும் காணாதவர் போல் வாழ்ந்து வந்தார்.

ஒரு துவாதசி தினத்தன்று காலை எதனாலோ தம்பதியர் சற்று கண் அயர்ந்து விட்டனர். கோவிலில் முரசம் முழங்கும் சத்தம் கேட்டு ஸ்ரீ சோகாமேளர் திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டார்; மனம் பதறினார்; உறங்கும் மனைவியைத் தட்டி எழுப்பினார்; மனைவியும் எழுந்தாள்!

"பெண்ணே! பகவானுக்கு அபசாரம் செய்தவர்கள் ஆனோமே. நான்கூட சற்று கண் அயர்ந்துவிட்டேன். சீக்கிரம் சமையலைக் கவனி! பகவான் பாரணைக்கு வரும் நேரமாகிவிட்டது."

இவ்வார்த்தைகள் அவ்வழியாக நீராடு வதற்கு வந்த சில அந்தணர்கள் செவிகளில் வீழ்ந்தது! அவர்கள் இவர்கள் மீது வெறுப்புக் கொண்டார்கள். தங்களைப் பரிசாசம் செய்வதற்காக வேண்டித்தான் ஸ்ரீ சோகாமேளர் தங்கள் செவிகளில் விழும்படி இவ்வாறு உறக்கச் சொன்னான் என்று எண்ணிக் கடுங்கோபம் கொண்டனர். அந்தணர்கள் இவ்வார்த்தைகளுக்கு மேலும் பலவிதமாக உருவம் கொடுத்து ஒன்றுக்கு இரண்டாக அரசனிடம் சென்று முறையிட்டனர்!

முன்பின் ஆலோசனையற்ற அரசன் அந்தணர்களின் வார்த்தைகளுக்கு மதிப்புக் கொடுத்தான். ஸ்ரீ சோகாமேளரைக் கைது செய்து வருமாறு காவலருக்குக் கட்டளையிட்டான்.

காவலர் ஸ்ரீ சோகாமேளர் குடிசைக்குச் சென்றனர். அரசனின் ஆணையை அறிவித்தனர். அரசனின் ஆணையைக் கேட்டு தம்பதியர் திகைத்தனர். ஸ்ரீ சோகாமேளர் மனைவிக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் பல சொல்லிவிட்டுக் காவலர்களுடன் சென்றார்.

அரசன் நியாயமான விசாரணை ஏதும் செய்யாமல் நாரணனின் அருள்பெற்ற நாயகனை - நல்ல குடிமகனை - பரந்தாமனின் தாஸானுதாஸனைக் கடுமையாகத் தண்டிக்க ஆணைப் பிறப்பித்தான்.

“அந்தணர்களை அலட்சியப்படுத்திய இவனை எருதுகளும், பசுக்களும் நிறைந்த காட்டில், கைகளையும், கால்களையும் கட்டித் தள்ளிவிடுங்கள்.”

அக்கணமே அரசனின் ஆணை செயல்படுத்தப்பட்டது!

பக்தியால் பகவானை கட்டுப்படுத்திய பக்தனின் கைக் கால்களை கயிற்றினால் கட்டிக் காட்டிற்குள் கொண்டு போய்த் தள்ளினார்! அவர் வெளியே தப்பி ஓடிவிடாத படி அவரைச் சுற்றிக் காவலர் பாதுகாப்பாக நின்றனர்.

அந்த நிலையிலும் ஸ்ரீ சோகாமேளர், மதம் பிடித்து அலையும் மாடுகளை நினைத்து மனம் பதறவில்லை; தைரியத்தையும் இழக்கவில்லை. ஸ்ரீ சோகாமேளர் ஸ்ரீமந் நாராயணனின் சுந்தர க்ருதிகளை தமது தேனினும் இனியக் குரலால் சிருங்காரமாகப் பாடத் தொடங்கினார்.

அன்று கோகுலத்திலே கண்ணனின் குழலோசைக் கேட்டு ஓடிவந்த பசுக்கள்போல் இன்று ஸ்ரீ சோகாமேளரது பாட்டைக் கேட்டு மதம்கொண்ட எருதுகளும், மாடுகளும் மயங்கி விரைந்தோடி வந்து அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டன.

ஐந்தறிவு படைத்த அந்த ஜீவராசிகள் சங்கீத இனிமையில் செவிகளை ஆட்டுவதும், தங்களது கன்றுக்காலிகளை நாவால் நக்கிக் கொடுப்பதுமாக இருந்தன.

இக்காட்சியைக் கண்டு காவலர் அதிசயித்தனர். உண்மையில் ஸ்ரீ சோகாமேளர் தெய்வத்தின் அருளைப் பெற்றவரே என்று சிந்தையிலே கொண்டனர். அரசனிடம் ஓடினர். கானகத்தில் கண்ட காட்சியைக் கொற்றவனிடம் கூறினர்.

காவலர் மொழிந்தது கேட்டு கொற்றவன் பதறிப் போனான். அறியாமல் செய்த பிழையை எண்ணி வருந்தினான். சிந்திக்காமல் ஒரு சத்புருஷரைத் தண்டித்தோமே என்று தனக்குள் புழுங்கினான்.

மன்னன் குதிரையில் அமர்ந்து காவலர்கள் முன் செல்ல கானகத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

கானகத்திலே கொற்றவன் கோகுலத்திலே காணும் காட்சியைப்போல பசுக்கள் மத்தியிலே பாடிக் கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ சோகா

மேளரைக் கண்டான்! மன்னன் கண்களுக்கு அந்த மகான் பண்டரிநாதனாகவே காட்சியளித்தார்.

மன்னன் குதிரையை விட்டுக் கீழிறங்கி ஸ்ரீ சோகாமேளரின் மலர்பாதங்களிலே முடிபட குனிந்து எழுந்தான். பிழை பொறுத்து அருளுமாறு பிரார்த்தித்தான்!

ஸ்ரீ சோகாமேளர், “அபச்சாரம்! அபச்சாரம்!” என்று எட்டி விலகி, பணிவன்போடு அரசன் முன்னால் கைகட்டி நின்றார்.

மன்னன் ஸ்ரீ சோகாமேளருக்கு பொன்னும் பொருளும் கொடுத்து ராஜ உபச்சாரத்துடன் வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தான்.

கணவனுக்கு அரசர் அளித்த தண்டனையைக் கேள்வியுற்று தரையிலே துடிக்கும் மீன்போல் வருந்திக் கொண்டு இருந்த ஸ்ரீ சோகாமேளரின் மனையாள், ராஜ மரியாதையுடன் வரும் கணவரைக் கண்டு திகைத்தாள். ஸ்ரீ சோகாமேளர் நடந்தவற்றையெல்லாம் மனைவியிடம் சொன்னார்.

கணவனும் மனைவியும் பாண்டிரங்கப் பெருமானின் திருவருளை எண்ணி எண்ணி ஏற்றமிகு பக்திப் பாக்களால் போற்றித் துதித்தனர்! இவற்றையெல்லாம் கேள்வியுற்ற அந்தணர்கள் பதறினர். ஏதோ சொக்குப்பொடி போட்டு அரசரை ஏமாற்றிவிட்டான் ஸ்ரீ சோகாமேளர் என்று சீறிப் பாய்ந்தனர். இதெல்லாம் வீண் கதை என்றும் கேலி பேசினர். ஸ்ரீ சோகாமேளர் அவற்றைப்பற்றி எல்லாம் சற்றும் கவலைப்படவில்லை.

ஸ்ரீ சோகாமேளர் இல்லத்தில் வழக்கம்போல் துவாதசி பாரணை வந்தது. பகவான் திருவமுது செய்து கொண்டிருந்தார்.

இத்தருணத்தில் அம்மையார் தவறுதலாக தயிர்ச் சட்டியை கையிலிருந்து நழுவ விட்டுவிட்டாள். தயிர் எம்பெருமானின் வெண்பட்டு வஸ்திரத்தில் சிதறின!

ஸ்ரீ சோகாமேளர் பதறிப்போய், “பெண்ணே! அவசரத்தில் என்னக் காரியம் செய்துவிட்டாய்! பரந்தாமனின் வெண்பட்டு வஸ்திரத்தில் கட்டி தயிரைக் கொட்டி விட்டாயே” என்றார்.

அதுசமயம் அவ்வழியாக சென்று கொண்டிருந்த சில அந்தணர்கள் செவிகளில் இவ்வார்த்தைகள் வீழ்ந்தன.

அந்தணர்கள் திருத்தொண்டரின் பக்தியை உணர்ந்து பார்க்க முடியாமல் தங்களுக்குள் அவரைப் பற்றி மேலும் தப்பாக முடிவு பூண்டனர். பரிசாசமாக நகைத்தனர். அவர்களுக்கு ஸ்ரீ சோகாமேளர் மீது வெறுப்பும், பொறாமையும் அதிகரித்தது.

அரசனிடம் முறையிட்டு தோற்றுப்போன அந்தணர்கள், நேராக கோவில் அர்ச்சகரிடம் சென்று முறையிட்டனர். அந்தணர்களின் குற்றச்சாட்டினைக் கேட்டு அர்ச்சகன் அசுரனானான். ஸ்ரீ சோகாமேளரின் குடிசைக்கு விரைந்தான். குடிசை வாசலில் நின்று கொண்டிருந்த ஸ்ரீ சோகாமேளரைக் கண்டு கர்ஜித்தான்.

“ஸ்ரீ சோகாமேளர்! உன் கொட்டம் இன்னும் அடங்கவில்லையா? உன்னை ஒரேயடியாக ஒழித்துக் கட்டுகிறேன் பார்” என்று வீறாப்புடன் பேசினான்.

ஆத்திரத்தில் அறிவிழந்த அர்ச்சகர் ஸ்ரீ சோகாமேளர் கன்னத்திலே பலமாக ஓங்கி அறைந்தார். பிறகு குலத்தால் தாழ்ந்து விட்டவனைத் தொட்டுவிட்ட தோஷத்திற்காக புண்ணிய தீர்த்தத்தில் நீராடி வீட்டிற்குப் போனான்.

அன்று மாலை அர்ச்சகர் வழக்கம்போல் பண்டரிநாதர் கோவிலுக்குச் சென்று கர்ப்பக்கிரஹத்தின் திருமணிகள் ஒலிக்கும் அலங்கார கதவுகளைத் திறந்தான்.

அப்பொழுது அங்கே அவன் கண்ட காட்சி அவனது உள்ளத்தில் இடிஇடிப்பது போல இருந்தது.

எம்பெருமான் திருமேனியிலே சாத்தியிருந்த வெண்பட்டு வஸத்திரத்தில் கட்டித் தயிர் திட்டுத் திட்டாக ஆங்காங்கே ஒட்டிக் கொண்டிருக்கக் கண்டார். கல்லாகக் காட்சி தரும் கமலக் கண்ணனின் பூந்தளிர் கன்னம் சற்று வீங்கியிருந்தது.

இவற்றையெல்லாம் கண்டார் அர்ச்சகர். அவர் கால்கள் தடுமாறின. வாயினின்றும் வார்த்தைகள் வெளிவராத நிலையில் தம்முடையப் பிழையைப் பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்தித்தார். அர்ச்சகர் ஒன்றும் தோன்றாத நிலையில் ஸ்ரீ சோகாமேளருக்குத் தான் செய்த பாவத்திற்குப் பிராயசித்தம் தேடி, அரசவைக்கு ஓடினார்; அரசனிடம் நடந்தவைகள் அனைத்தையும் விவரமாகச் சொன்னார்.

அர்ச்சகரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸ்ரீ சோகாமேளரிடம் மேலும் பக்தியும், பெருமதிப்பும் பூண்டான் பேரரசன்!

“அர்ச்சகரே! நடந்தவற்றை யாம் அறிவோம். பாண்டிரங்கநாதனின் அத்யந்த வாத்ஸல்யத்திற்குப் பாத்திரராக விளங்கும் பரம புருஷனை நீங்கள் ஆகம விதிப்படி பூரண பொற்கும்ப கலசத்துடன் வரவேற்று கோயிலுக்கு அழைத்து வாருங்கள். அதற்குள் நாமும் அவ்விடம் வந்து சேருவோம்” என்று கட்டளை இட்டான் கொற்றவன்.

இச்செய்தி அவ்வூர் முழுவதும் பரவியது. அர்ச்சகர் அந்தணர் பலர் புடைகுழப் பொற்கும்ப கலசங்களுடன் ஸ்ரீ சோகாமேளர் குடிசைக்குச் சென்றனர்.

ஸ்ரீ சோகாமேளரும் அவரது மனைவியும் வீடு நோக்கி வரும் வேத விற்பன்னர்களைக் கண்டு ஒன்றும் புரியாமல் திகைத்தனர். ஸ்ரீ சோகாமேளர் மனைவியோ, தனது கணவனுக்கு ஏதோ ஆபத்து வரப்போகிறது என்று கதறி அழ ஆரம்பித்தாள். ஸ்ரீ சோகாமேளர் அவளைத் தேற்றினார்.

அதற்குள் அங்கு வந்து சேர்ந்த அர்ச்சகர், ஸ்ரீ சோகாமேளரை நோக்கி, “ஸ்வாமி! பக்தியில் சிறந்த தங்களை, பண்டரிநாதனின் பேரருளைப் பெற்ற தவச் செம்மல் என்பதனை அறியாமல் அபச்சாரம் பல செய்துவிட்டோம். எங்கள் பிழையைப் பொறுத்தருளுங்கள்” என்று சொல்லிப் பணிந்தார்.

ஸ்ரீ சோகாமேளர் சொல்ல முடியாத அளவிற்கு சந்தோஷம் மிகக் கொண்டார். அர்ச்சகர் அவரிடம் அரசரின் கட்டளையைச் சொல்லலானார்.

“பக்த சிரோன்மணியே! தேவரீர் திருக்கோயிலுக்கு எழுந்தருள வேண்டும். உங்களைப் பூரண பொற்கும்ப கலசங்களுடன் மரியாதை செய்து கோயிலுக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்பது கொற்றவன் கட்டளை” என்றார்.

அவர்களது மொழி கேட்டு ஸ்ரீ சோகாமேளரும் அவரது மனைவியாரும் மெய் உருகினர்.

அந்தணர் புடைகுழ ராஜ மரியாதையுடன் ஸ்ரீ சோகாமேளரும், அவரது மனைவியாரும் பண்டரிநாதன் ஆலயத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். தம்பதியர் இருவரும்

கோவிலை வலம் வந்து சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந்தனர்.

அரசன், பக்தசிரோன்மணிகளை வர வேற்று அந்தணர் புடைசூழ கர்ப்பக்கிரஹத்துள் அழைத்துச் சென்றார். அன்று பாண்டு ரங்க பெருமானுக்கு விசேஷ பூஜைகளும், அபிஷேகங்களும், ஆராதனைகளும், அலங்கார வைபவங்களும் நடந்தன.

அந்தணரின் கரங்களால் பிரசாதங்களும், மாலைகளும் தம்பதியர்க்குக் கொடுத்து கௌரவிக்கச் செய்தான் மன்னன்!

ஸ்ரீ சோகாமேளரை, மனைவியோடு ஆலயத்தின் பக்கத்திலுள்ள ஒரு வீட்டில் வசிப்பதற்கான வழிவகைகளையும் செய்து கொடுத்தான் மன்னன். ஆனால் அவரோ நான் எப்பொழுதும் போல் அக்கரையிலேயே

வாழ்கிறேன் என்றார். அவரது ஒப்பற்ற குணத்திற்காக அனைவரும் தலைவணங்கினர்.

ஸ்ரீ சோகாமேளரின் பக்தியாலும், பண்பாலும் அன்று முதல் பஞ்சம மரபினற்கு பாண்டுரங்க ஸ்வாமியைச் சுதந்திரமாகச் சேவிக்கும் பெரும் பாக்கியம் கிட்டியது.

ஸ்ரீ சோகாமேளர் இல்லறம் என்னும் நல்லறக் கோயிலில் பல்லாண்டுக் காலம் பக்தியுடன் வாழ்ந்து, பரமனைப் பேரின்பச் சங்கீத கானத்தால் மகிழ்ச் செய்தார்.

அன்று முதல் பண்டரிநாதா சந்நிதியில் அனைவரும் ஒன்றே குலம் என்ற ஒரே எண்ணத்துடன், சாதி இன மத வேறுபாடு அற்றவர்களாய்ச் சேர்ந்து சேவித்து வரலாயினர்.

ஸ்ரீ பக்த சோகாமேளர் திருவடியே சரணம்

16

ஸ்ரீ பக்த நரசிம்ம மேத்தா

“புராதனகடம்” என்னும் புண்ணியத்தலம் புராதன பண்பாட்டிலும், கலாசாரத்திலும், தர்ம நெறியிலும் மேம்பட்டு விளங்கியது.

அத்திருத்தலத்தில் அந்தணர் குலம் சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கியது. அவ்வாறு சிறப்புற்று விளங்கிய அந்தணர் குலத்தில் பிறந்தவர்களுள் பலராம மேத்தா என்பவரும் ஒருவர் ஆவார்.

பலராம மேத்தா வித்தையில் வல்லவர். பக்தியில் மேம்பட்டவர். பண்பில் உயர்ந்தவர். அன்பில் சிறந்தவர். பலராமமேத்தா, நரசிம்மமூர்த்தியை உபாசன தெய்வமாக மனத்திலே கொண்டு, எந்நேரமும் தியானத்தில் இருந்தார்.

நரசிம்ம மூர்த்தியின் பேரருளால் பலராம மேத்தாவிற்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அந்தக் குழந்தைக்கு ஸ்ரீ நரசிம்மன் என்று தாம் வணங்கும் உபாசன மூர்த்தியின் பெயரையே சூட்டினார். ஸ்ரீ நரசிம்மனும் நாளொரு மேனியும், பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வந்தான்.

உரிய பருவத்தில் பெற்றோர்கள் ஸ்ரீ நரசிம்மனுக்கு சௌகர்மா, உபநயனம் போன்ற மங்கல சடங்குகளை மங்களம் பொங்க மனையில் நடத்தினர்.

ஒரு சுபமுகூர்த்த நந்நாளில் பெற்றோர்கள் ஸ்ரீ நரசிம்மனைப் பள்ளிக்கு அனுப்பி வைத்தனர். பள்ளியில் ஸ்ரீ நரசிம்மன்

விளையாட்டுப் பிள்ளையாகவே இருந்தான்! நாளுக்குநாள் வித்தையில் நாட்டம் குறைந்தது. விளையாட்டில் நாட்டம் அதிகரித்தது. தவமிருந்து பெற்ற புதல்வன் என்பதால் பெற்றோர்கள் ஸ்ரீ நரசிம்மனை கண்டிக்கவில்லை! அவனுக்கு மேன்மேலும் செல்லம் கொடுத்து வளர்த்தனர்.

ஸ்ரீ நரசிம்மன், தான் கெட்டுப் போவதோடு நில்லாமல் அயலார் வீட்டுப் பிள்ளைகளையும் கெடுத்தான். இதனால் உபாத்தியாயர் ஸ்ரீ நரசிம்மனைத் திருத்த முயன்றார். அவருடைய முயற்சிகள் அனைத்தும் விழலுக்கு இறைத்த நீர் போலானது. பெரும் செல்வந்தர் வீட்டு பிள்ளையானதால் அடித்துத் திருத்துவதற்கும் அஞ்சினார் ஆசிரியர். ஆசிரியர், பெற்றோர்களிடம் சென்று ஸ்ரீ நரசிம்மனைப் பற்றி முறையிட்டனர்.

பெற்றோர்கள் மன வருத்தம் கொண்டனர். "குலம் தழைக்கப் பிறந்தவன், குலம் விளங்க வளரமாட்டான் போலிருக்கிறதே" என்று தங்களுக்குள் எண்ணி எண்ணி வேதனை அடைந்தனர்.

புத்திரனைக் கண்டிக்க வழி தெரியாமல் கலங்கினர். மகனைப் பற்றிய கவலை பெற்றோர்களின் உள்ளத்தில் மலைபோல் உயர்ந்தது. அந்தக் கவலையே அவர்களை ஒருவர் பின் ஒருவராக பரலோகம் போகச் செய்தது.

பெற்றோர்களை இழந்த ஸ்ரீ நரசிம்மனை வளர்க்கும் பொறுப்பை அவனது சிறிய தகப்பனார் யமுனாதாஸ் என்பவர் ஏற்றுக்

கொண்டார். யமுனாதாஸிற்குத் திருமணமான மகன் ஒருவன் இருந்தான்.

அந்த மகனுக்கும், அவனது மனைவிக்கும் ஸ்ரீ நரசிம்மனை, யமுனாதாஸ் அழைத்து வந்தது சற்றும் பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் ஸ்ரீ நரசிம்மனை ஒரேயடியாக வெறுத்தனர்.

சிறிய தகப்பனார் வீட்டிற்கு வந்த ஸ்ரீ நரசிம்மன், அண்ணனிடமும், அண்ணியிடமும் சேர்ந்து வாழ விரும்பவில்லை. அதற்கு ஏற்றாற்போல் ஒருநாள் அவர்கள் நரசிம்மனை வீட்டைவிட்டு விரட்டினர்.

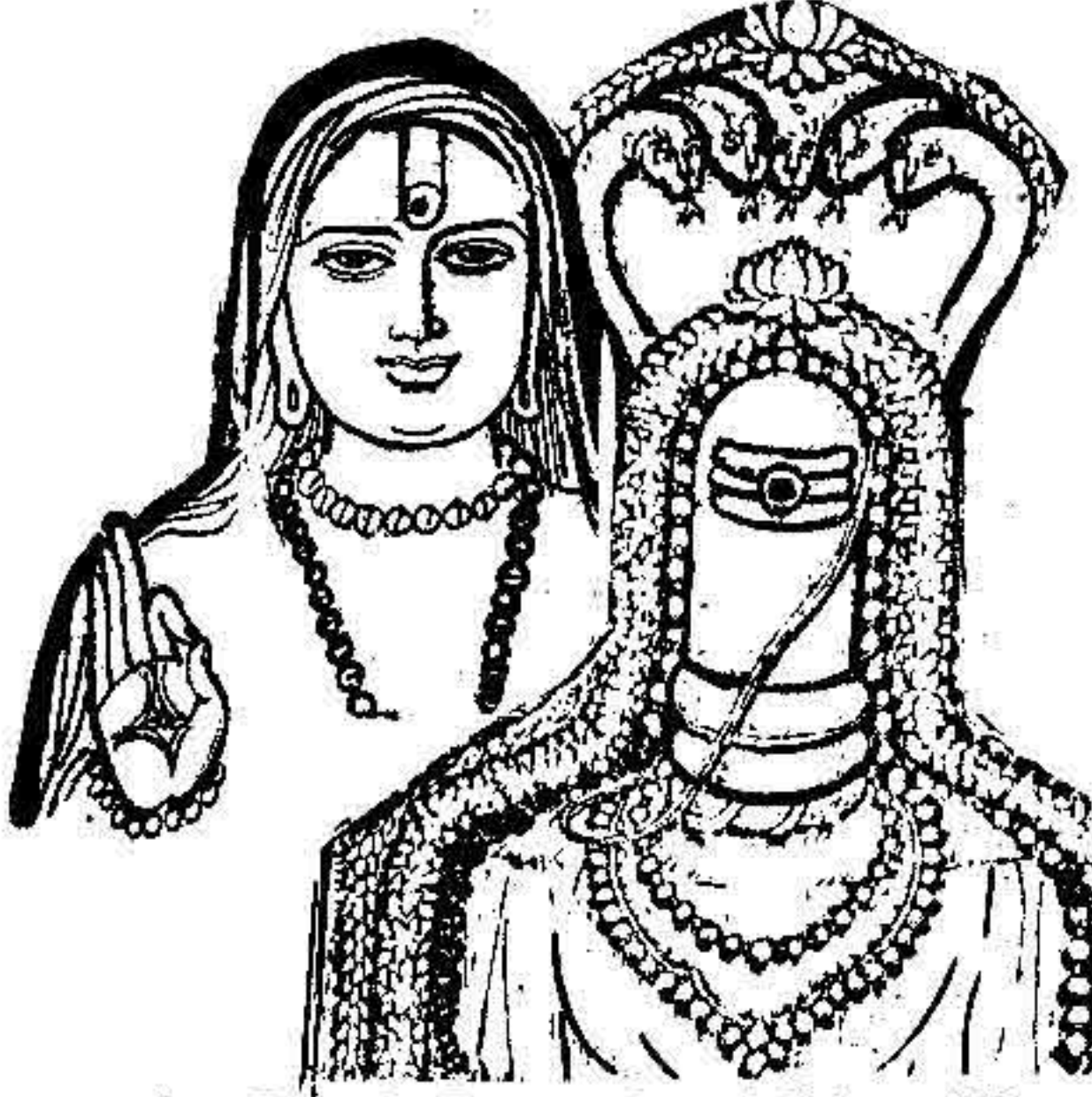
ஸ்ரீ நரசிம்மன் மனமகிழ்ச்சியோடு வீட்டைவிட்டு புறப்பட்டான். அவன் கால் போன போக்கில் சென்றுகொண்டே இருந்தான். பந்தபாசங்களைத் துறந்து, ஊன் உறக்கம் மறந்து நடந்துகொண்டே இருந்த ஸ்ரீ நரசிம்மன் இரவு நெருங்கும் நேரம் ஓர் அடர்ந்த காட்டை வந்தடைந்தான்.

அந்த அடர்ந்த காட்டில் ஒரு பாழடைந்த கோவிலைக் கண்டான். ஸ்ரீ நரசிம்மன் நேராக அக்கோவிலுக்குச் சென்றான். பொங்கிவரும் பெருநிலவு ஆலயத்தை ஒளிமயமாக்கிக் கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீ நரசிம்மன் உள்ளத்தில் ஆலய தரிசனம் ஆத்ம ஞானத்தைப் போதித்தது!

ஸ்ரீ நரசிம்மன் கார்ப்பக்கிரஹத்துள் பேரொளி பொங்கப் பிரகாசிக்கும் சிவலிங்கப் பெருமானைக் கண்டான். ஸ்ரீ நரசிம்மன் சென்னி மீது கரம் உயர்த்தினான்.

"சம்போ சங்கரா! கௌரிசா! சாம்பசதாசிவ கௌரிசா" என்று ஜபம் செய்துகொண்டே

சிவலிங்கப் பெருமானை வலம் வந்தான். சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பன்முறை நமஸ் க்ரித்தான். சிவமயக்கத்தில் ஸ்ரீ நரசிம்மன் சிவப்பழமாகக் காக்கி அளித்தான்.

ஸ்ரீ நரசிம்மன் சிவநாமத்தைச் சிந்தையிலே கொண்டு தியானத்தில் அமர்ந்தான். விளையாட்டுப் பிள்ளையான ஸ்ரீ நரசிம்மன், வைராக்கிய சித்தம் கொண்ட விவேகி ஆனான். இருளையும் பகலையும் அவன் காணவில்லை; காற்றும் மழையும் அவனைத் தீண்டவில்லை; கொடிய விலங்குகள் அவனை அண்டவில்லை. பசியும் தாகமும் அவன் உணரவில்லை. பஞ்சாசுர மந்திரத்தைச் சிந்தையிலே கொண்டு, தீவிர பக்தியிலே உலகையே மறந்திருந்தான்.

ஸ்ரீ நரசிம்மன் பத்து நாட்கள் தொடர்ந்து ஞானத் தவத்தில் மூழ்கியிருந்தான். எம்பெருமான் ஸ்ரீ நரசிம்மனின் பக்திக்குத் திருவுள்ளம் கனிந்தார். சிவக்கோவிலில் பேரொளி பிறந்தது.

சிவபெருமான், மானும் மழுவும் ஏந்திய திருக்கரங்களுடன் ஸ்ரீ நரசிம்மன் முன்னால் பிரசன்னமாகி, "குழந்தாய்!" என்று அழைத்தார்.

எம்பெருமானின் திருவாய் அமிழ்தம் செவியுள் பாய்ந்ததும், ஸ்ரீ நரசிம்மன் தவம் கலைந்தான். கண் திறந்து பார்த்தான். பேரொளிப் பிழம்பாக காக்கி தரும்

திருசடைப் பெருமானைக் கண்டான். சிந்தை குளிர்ந்தான். பக்தி பர்வசம் பொங்க ஆனந்தக் கூத்தாடினான். அம்பல கூத்தனின் திருவடித் தாமரைகளைப் பன்முறை நமஸ்கரித்தான்.

சிவபெருமான் அன்புச் செல்வனை வாரி அணைத்து, "ஸ்ரீ நரசிம்மா! உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்?" என்று கேட்டார்.

ஸ்ரீ நரசிம்மன் கண்களில் நீர் மல்க, சென்னி மீது கரம் உயர்த்தி, "ஆலகால விஷம் உண்டு அமரர்களைக் காத்த நீலகண்டப் பெருமானே! இந்த எளியவன் எந்த வரத்தையும் விரும்பி இந்தத் தவத்தை மேற்கொள்ளவில்லை. இத்தனை வயதாகியும் இந்த உலகத்தின் நல்லது கெட்டதுகளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் வாழ்ந்து வருகிறேன். பிரபஞ்சத்தில் மேன்மையான வாழ்க்கையை அடைவதற்குத் தேவரீர் திருவருள் புரியவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான்.

எம்பெருமான், நரசிம்மனின் ஞானக் கண்ணைத் திறந்தார். பூலோகத்தில் ஸ்ரீ நரசிம்மன் பிறந்ததன் காரணத்தை உணரும் ஆற்றலைப் பெறச் செய்தார்.

ஸ்ரீ நரசிம்மனின் முன்னால் ஒரு அற்புதமான காக்கியைத் தோன்றச் செய்தார் எம்பெருமான்!

யமுனா நதி தீரத்தைக் கண்டான் ஸ்ரீ நரசிம்மன். அந்த நதி தீரத்திலே பிருந்தாவனத்தைக் கண்டான். அந்த பிருந்தாவனத்திலே நந்தகுமாரனையும், கோபியர்களையும் கண்டான். ஒவ்வொரு கோபியர்களுடனும் ஒவ்வொரு கண்ணன் மோகக்குழல் இசைத்து இசை நடனம் ஆடி ஆனந்திப்பதைக் கண்டான் ஸ்ரீ நரசிம்மன்!

ஸ்ரீ நரசிம்மன் உள்ளத்திலே ஒரு ஞான மயக்கம்! பக்தி பெருக்கம்!!

ஸ்ரீ நரசிம்மன், சிவபெருமானின் சேவடி போற்றி, "சுவாமி! பரம்பொருளின் தத்துவத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் என் மனம் தடுமாறுகிறது. கோடிக்கணக்கான கண்ணனைக் காண்கின்றேன்; அக்கண்ணனின் கான மழையில் மூழ்கி மகிழும் கோடிக் கணக்கான கோபியர்களையும் காண்கிறேன். உண்மையான கண்ணன் யார்? மாயக் கண்ணன் யார்? என்பதனை என்னால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை!" என்று விண்ணப்பித்தான்.

எம்பெருமான் நரசிம்மனைத் திருநோக்கம் செய்து, “குழந்தாய்! பரம்பிரம்மம் எங்கும், எவ்விடத்தும் எப்பொழுதும் நிறைந்திருக்கும் சொருபம். கோபியர்களுடன் காட்சி தரும் கண்ணனை நீ மனத்தால் தியானித்தால் உன்னருகிலும் எழுந்தருளுவான்” என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

ஸ்ரீ நரசிம்மன் கோவர்த்தன கிரிதாரியை - கோபியர் கொஞ்சம் ரமணனை - பிருந்தாவன நந்தகுமாரனை - தேவகி தன் மணி வயிற்றில் உதித்த மணிவண்ணனை - கார்முகில் வண்ணனை - கண்ணனை - கோபாலனை - கோவிந்தனை - கேசவனைத் தியானித்தான்.

அக்கணமே கண்ணன் வேங்குமூல் இசைத்து வனமாலையும், கௌஸ்துபமணி மாலையையும், வெண்பட்டும் பிரகாசிக்க கோடி மன்மத சொருபனாக, ஸ்ரீ நரசிம்மன் முன்னால் பிரசன்னமானார்.

ஸ்ரீ நரசிம்மன், கிருஷ்ண பரமாத்மாவைக் கண்குளிரக் கண்டுகளித்து மகிழ்ந்தான். நிலமதில் பன்முறை வீழ்ந்து பணிந்தான்.

கண்ணபிரான், ஸ்ரீ நரசிம்மனைத் திருக்கண் மலர்ந்து, “எம்முடன் ரஸக்ரீடை செய்த கோபியர் அனைவரும் தாருக வனத்து முனிவர்கள். பெண்ணுருவில் அவர்கள் எம்முடன் ஐக்கியமாகின்றனர்.

ஜீவாத்மாவும், பரமாத்மாவும் ஒன்றென்ற தத்துவத்தை உனக்கு உணர்த்துவதற்காகவே நான், எமது தரிசனத்தை உனக்குக் காண்பித்து அருளினார். எமது தரிசனத்தால் தன்னியனான உனக்கு கவிபாடும் திறன் ஏற்படும். உன்னால் இயற்றப்படும் க்ருதிகள் பக்தர்களுக்கு ஒரு நல்ல வரப்பிரசாதமாகும்” என்று திருவாய் மலர்ந்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

காளிங்கமர்த்தனின் பேரருளால் ஸ்ரீ நரசிம்மன் கவிபாடும் திறனைப் பெற்றான்.

ஸ்ரீ நரசிம்மன், சிவாலயத்தில் அமர்ந்து கண்ணபிரானையும், சிவபெருமானையும் மானசீகமாகப் பூஜித்து வரலானார்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா பகவத் தியானத்தில் இருந்துவரும் நாளில், அவரது சிறிய தகப்பனார் யமுனாதாஸ் அவரைக் காணாமல் மனம் கலங்கினார். பற்பல இடங்களில் அவரைத் தேடித் திரிந்தார். முடிவில் ஒருவாறு அவர் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடித்தார்.

பக்திப் பிழம்பாக அமர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீ நரசிம்மமேத்தாவைப் பார்த்து சிறிய தகப்பனார் திகைத்தார்!

அப்பொழுது நரசிம்ம மேத்தா, கண்ணபிரான் மீது சுந்தரமான கீதம் ஒன்றைப் பாடினார். அப்பாடலைக் கேட்டு யமுனா தாஸிற்கு ஆச்சரியம் மேலிட்டது. எழுத்து வாசனையற்ற இவன் எப்படி இத்தனை பெரிய கவிஞனானான் என்று தனக்குள் எண்ணி வியந்தார். அவர் அருகே சென்றார்.

“நரசிம்மா!” என்று அழைத்தார் யமுனா தாஸ்! சிறிய தகப்பனாரின் குரலைக் கேட்டுத் திரும்பினார் ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா!

“வாருங்கள் சித்தப்பா!” பாசத்தோடு அழைத்தார் பக்தர்.

“குழந்தாய்! மருமகள் ஏதோ கோபத்தால் சொல்லிவிட்டாள் என்பதற்காக வீட்டை விட்டு கோபித்துக் கொண்டு வரலாமா? உன்னைக் காணாமல் நான் எவ்வளவு வேதனை அடைந்தேன் தெரியுமா? பாவம்! நீ எவ்வளவு மெலிந்துவிட்டாய்!”

“அப்பா! அவர்கள் என்னைக் கோபித்துக் கொண்டதால்தான் எனக்கு இன்று பரந்தாமனின் தரிசனமும் அருளும் கிடைத்தது!”

“குழந்தாய்! உன்னை நினைத்து நான் பெருமைப்படுகிறேன். இனியும் நீ இக்காட்டில் இருந்துகொண்டு தவம் செய்வதால் யாருக்கும் ஒரு பயனும் இல்லை. ஊருக்கு வந்து மக்களிடையே பக்தியை வளர்க்கப் பாடுபடுவாய்; அதுவே எம் பெருமானுக்கு நீ செய்யும் பெரும் திருப்பணியாகும்.”

சிறிய தகப்பனாரின் போதனை, ஸ்ரீ நரசிம்மமேத்தாவிற்கு உசிதமாகவே தெரிந்தது. அவ்ருடன் புறப்படுவதற்குத் தயாரானார்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா பரமேசுவரனையே ஆச்சாரியனாக கொண்டப் பெரும் பேறு பெற்றவர் அல்லவா? சிவனின் பேரருளால் பிரம்மத்தை உணர்ந்தவர் அல்லவா? பிரம்மத்தை உணர்ந்தவருக்கு சித்தியாகாத வித்தை என்று ஒன்று உண்டோ!

ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா சகலகலா வல்லவராகவும், சர்வேஸ்வரனுடைய அருளைப் பரிபூரணமாகப் பெற்ற பரமதயாள பக்தராகவும் விளங்கினார்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா தமது சொந்த கிரஹத்தில் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். அவரது இல்லத்தில் அநுதினமும் கண்ணன் பூஜையும், சிவலிங்க பூஜையும் சிறப்பாக நடந்த வண்ணமிருந்தன.

ஸ்ரீ நரசிம்மமேத்தா கிருஷ்ணனின் கல்யாண குண விசேஷங்களைச் சிறப்பித்துப் பக்தி ரசம் ததும்பும் பல சாகித்யங்களை ஏட்டில் வடித்தார். அக்கவிதைகளை மெட்டு அமைத்துப் பாடினார். பக்தர்கள், அக்கானா மிருத க்ருதிகளைக் கேட்டுக் களிப்பெய்தினர்.

இவரது இல்லத்தில் நடக்கும் பூஜைக்கும், பஜனைக்கும் பக்தர்களின் கூட்டம் நாளுக்கு நாள் பெருகிக் கொண்டேயிருந்தது! ஸ்ரீ நரசிம்மமேத்தாவை மக்கள் மாமேதை என்று போற்றினர்.

“மோனத்தவமிருக்கும் ஞான பண்டிதன்” என்று போற்றினர் அநேகம் பேர்!

“தெய்வீகப் பாடல்களைப் பாடும் இவர் ஓர் அருட்கவி” என்று வியந்துக் கூறினர்!

“அடியார்களைப் போற்றும் ஓர் ஒப்பற்ற புருஷர்” என்று போற்றிக் கொண்டாடினர்!

இந்த நிலையில் ஸ்ரீ நரசிம்மமேத்தா விற்குப் பெண் கொடுக்க நீ, நான் என்று பலர் போட்டியிட்டுக் கொண்டு வந்தனர்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவிற்குத் திருமணத்தில் விருப்பம் இல்லையென்றாலும் பக்தர்களின் விருப்பத்திற்கும், சித்தப்பாவின் ஆசைக்கும் கட்டுப்பட்டு அதே ஊரிலுள்ள ஒரு பிராம்மணப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டார் ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா!

கணவனும், மனைவியும் ஒருமித்த மனத்தினராய் அதிதிபூஜையும், ஆண்டவன் ஆராதனையும் தவறாமல் செய்து வரலாயினர்.

பகவானின் பேரருளால் இத்தெய்வீகத் தம்பதியர்க்கு ஒரு ஆண் குழந்தையும், ஒரு பெண் குழந்தையும் பிறந்தது. இரு குழந்தைகளும் மகிழ்ச்சியுடன் வளர்ந்தனர். கல்வி கேள்விகளில் மேம்பட்டும் விளங்கினர்.

புராதன கடத்தின் அருகே சியாமளாபுரம் என்னும் ஒரு சிற்றூர் அமைந்திருந்தது. அவ்வூரில் அறம் வழுவா அந்தணர் மரபில் வாழ்ந்து வந்தவர்தான் திரிபுராந்தகன்

என்பவர்! இவர் வாணிபத்தில் பெரும் லாபம் சம்பாதித்து, அவ்வூரிலேயே மிகப்பெரிய செல்வந்தனாக விளங்குபவர்! அவருக்கு ஒரு மகள் இருந்தாள்.

அதே ஊரில் கிருஷ்ணபட்டர் என்னும் பெயருடைய வைஷ்ணவ பக்தர் ஒருவரும் இருந்தார். அவர் ஒரு வேத விற்பன்னர். கல்வியாலும், நல்லொழுக்கத்தாலும் ஊர் மக்களிடையே நல்ல கீர்த்தியையும், புகழையும் பெற்றிருந்தார்.

ஒருநாள் அவரது கனவில் எம்பெருமான் எழுந்தருளி, “பக்தா! ஸ்ரீ நரசிம்மமேத்தாவின் புதல்வனுக்கும், திரிபுராந்தகனின் மகனுக்கும் திருமணம் நடத்தி வைப்பாயாக!” என்று ஆணையிட்டார். கிருஷ்ண பட்டர் கனவு கலைந்து எழுந்தார்.

இவருக்கு ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவிடம் சிறந்த பக்தியும், மதிப்பும் உண்டு. கிருஷ்ண பட்டர், திரிபுராந்தகன் மகனுக்கும், ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா மகனுக்கும் எப்படியும் திருமணத்தை முடித்துவிட வேண்டும் என்று மனத்திலே ஒரு திடமான சங்கல்பம் பூண்டார். ஒருநாள் கிருஷ்ணபட்டர் திரிபுராந்தகனைச் சந்தித்து தமது எண்ணத்தை அவரிடம் வெளிப்படையாகவே சொன்னார்.

அம்மொழிகளைக் கேட்டதும் திரிபுராந்தகனுக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரிய வில்லை. பெரும் செல்வந்தனான தன் மகனுக்கு, மிக்க சாதாரணமான குடும்பத் திலிருந்து பெண் எடுப்பது அத்தனை சிலாக்கியமாகத் தோன்றவில்லை அவருக்கு! இருந்தும் அதனை முகத்தில் அடித்தாற்போல் கிருஷ்ண பட்டரிடம் வெளிப்படையாகச் சொல்வதற்கும் கஷ்டமாக இருந்தது!

இத்தகைய தர்ம சங்கடமான நிலையில் திரிபுராந்தகன், கிருஷ்ண பட்டரிடம், “ஸ்வாமி! உங்கள் வார்த்தைக்கு மறுப்பு சொல்லவில்லை. ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா குடும்பத்தில் சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்ள கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். எனது அந்தஸ்திற்கும், தகுதிக்கும் ஏற்றாற்போல் சீர்வரிசைகளோடு நாளைக்கே வரட்டும்; நான் என் புத்திரியைக் கொடுக்க சம்மதிக்கிறேன்” என்றார்.

கிருஷ்ண பட்டர் ஒருபுறம் மகிழ்ச்சியும் மறுபுறம் மன வேதனையும் கொண்டார். இருப்பினும் இறைவன் அருளால் எல்லாம்

நல்லபடியாகவே நடக்கும் என்ற எண்ணத்தில் திரிபுராந்தகனிடம் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பட்டர் சற்றும் தாமதியாமல், சியாமளா நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டு, புராதனகடம் வந்து சேர்ந்தார்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா, ஸ்ரீ கிருஷ்ண பஜனையில் மூழ்கி இருந்தார். கிருஷ்ண பட்டர் உள்ளே வந்து ஒரு பக்கமாக அமர்ந்து ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவின் கர்ணாமிருதக் கீதத்தைக் கேட்டு இன்புற்றுக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா பஜனையை முடித்து, கற்பூர தீபாராதனைகளால் எம்பெருமானை ஆராதித்தார். கிருஷ்ண பட்டரும், பகவத் பிரசாதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவிடம் தாம் வந்த விவரத்தைப் பற்றி பேசத் தொடங்கினார்.

“ஸ்வாமி! அடியேன் சியாமளா நகரத்திலிருந்து வருகிறேன். நாமம் கிருஷ்ண பட்டர். ஸ்வாமிகளைப் பற்றி நிறைய கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். நேரில் தங்களைக் காணும் பாக்கியம் இன்றுதான் கிட்டியது. தங்களின் அமுதமான இசையை கேட்கும் போது அந்த ஸ்ரீ நாமதேவரே நேரில் வந்து பாடுகிறாரே என்றுதான் தோன்றுகிறது. அவ்வளவு அற்புதம். ஆனந்தம்!”

“ஸ்வாமிகளுடைய புகழ்ச்சிக்கும், பாராட்டுதலுக்கும் அடியேன் அருகதை உள்ளவனாகத் தெரியவில்லையே!”

“அபச்சாரம்! உங்கள் புகழ் எங்கெல்லாமோ பரவியுள்ளது! நான் வந்த முக்கிய காரணத்தை முதலில் கூறிவிடுகிறேன். சியாமளா நகரத்தில் திரிபுராந்தகர் என்பவர் பெரும் செல்வந்தர். அவருக்கு ஒரே புத்ரி. அந்தப் பெண்மணிக்கும், தேவரீருடைய புதல்வனுக்கும் திருமணம் நடக்க வேண்டும் என்பது அந்த பாண்டிரங்கப் பெருமானின் கட்டளை! அதனால் அவர்கள் இருவருக்கும் சம்பந்தம் பேசி முடிக்கவே அடியேன் வந்துள்ளேன்.”

“இது நடக்கக் கூடிய காரியமா? நானோ தாரித்ரவாசி; அவரோ சுகவாசி. மலைக்கும் மடுவுக்கும் ஒத்துவருமா? இது எங்காவது நடக்கக் கூடிய சம்பந்தமா? முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்படலாமா?”

“தாங்கள் சம்மதம் என்று சொல்லுங்கள். சம்பந்தத்தைப் பற்றி நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.”

“பண்டரிநாதனுக்கு உகந்ததாக எது தோன்றுகிறதோ அதனையே முடித்துக் கொள்ளட்டும்.”

“அப்படி என்றால் இந்தத் திருமணம் நடந்தே தீரும். அடியேன் நாள், நகரத்திரம் எல்லாம் பார்த்துத்தான் வந்திருக்கிறேன். அடுத்த மாதம் முதல் வாரத்து வெள்ளிக்கிழமையில் கல்யாணத்தைப் பெண் வீட்டில் விமர்சையாக முடித்துவிடலாம். நான் விவரமாகச் செய்தி அனுப்புகிறேன். அதன்படி வந்து சேருங்கள். மற்ற ஏற்பாடுகளை எல்லாம் அடியேன் கவனித்துக் கொள்கிறேன்.”

ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா, கிருஷ்ணபட்டருக்குப் போஜனம் அளித்து உபச்சாரங்களைச் செய்தார். அதன் பிறகு சற்று நேரம் பகவத் விஷயங்களைப் பற்றிய பரிவர்த்தனை இருவரிடையே நடந்தன.

கிருஷ்ண பட்டர் மிக்கச் சந்தோஷத்துடன் சியாமளா நகரம் புறப்பட்டார். ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா மனைவியிடம் எல்லா விவரங்களையும் கூறினார். அவர்களுக்கு எல்லாம் வியப்பாகவே இருந்தது!

கிருஷ்ணபட்டர் ஊருக்குத் திரும்பி வந்தார். திரிபுராந்தகனைக் கண்டார்.

“ஸ்வாமி! வருகிற மாதம் முதல் வாரதை வெள்ளிக்கிழமை அன்று உமது புத்திரிக்கும், புராதனகடம் ஸ்ரீ நரசிம்மமேத்தா புத்திரனுக்கும் விவாகம் நடக்கப் போகிறது. வியாழக்கிழமை சீர்வரிசைகளுடனும், பந்து மித்திரர்களுடனும் அவர் வந்து சேரப் போகிறார். அதனால் நீர் மற்ற ஏற்பாடுகளைக் கவனிப்பீராகு!”

பட்டர் அவர்களின் பேச்சைக் கேட்டு திரிபுராந்தகனுக்குச் சிரிப்புத் தாங்கவில்லை!

“உமது பேச்சைக் கேட்டு அழுவதா, சிரிப்பதா என்றே புரியவில்லை! பெரிய இடத்துச் சம்பந்தம் என்றால் உஞ்சலிருத்தி எடுத்துக் கல்யாணம் செய்துகொள்வது என்று எண்ணிவிட்டீர்கள் போலும்! உமது நண்பர் ஸ்ரீ நரசிம்மமேத்தா, உறவினர்களைச் சோற்றுக்காக திரட்டி கொண்டு வருவார். சீர்வரிசைகள் ஒன்றும் கொண்டுவரமாட்டார்!

நடக்கட்டும், உமது ஆசையை நான் கெடுப்பானேன்."

திரிபுராந்தகரின் அலக்ஷியமான பேச்சைக் கேட்டு கிருஷ்ணபட்டருக்கு அழுகையே வந்துவிட்டது. இருந்தாலும் அதனை வெளிக் காட்டாமல், "நான் வருகிறேன். கல்யாண ஏற்பாட்டைக் கவனியும். இந்த நல்ல சுபச் செய்தியை புத்திரியிடமும் கூறும்" என்று சொல்லிவிட்டு தமது வீட்டிற்குச் சென்றார்.

நாட்கள் நகர்ந்தன! கல்யாணத்திற்கு முதல் நாளும் வந்தது!

ஸ்ரீ நரசிம்மமேத்தா வீட்டில் இருந்து மாப்பிள்ளை வீட்டார் புறப்பாடு ஆரம்பமானது!

முன்னால் ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவும், அவரது மகனும் தம்புராவும், சிப்ளாகையுமாக பாடிக்கொண்டே நடந்தனர். பின்னால் அவரது மனைவியார், உற்றார், உறவினர் தொடர்ந்து சென்றனர்.

அவரவர்கள் பழைய துணிகள் அடைக்கப்பட்ட பெட்டிகளும், தீர்த்தச் செம்புகளும் எடுத்துக்கொண்டு பண்டரி நாதனின் நாமத்தை முழங்கிக் கொண்டு சென்ற காட்சியைக் கண்டால் மாப்பிள்ளை வீட்டார் போகிறார் என்று எவரும் கூறமாட்டார்கள்; பண்டரிபுரத்துக்குப் பெரும் பஜனை கோஷ்டி பாதயாத்திரையாகவே பிரார்த்தனைச் செலுத்த போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்றுதான் கூறுவர்!

வழியே இப்பக்தக் கோடிகளைக் காணும் ஆண்களும், பெண்களும் ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவை நமஸ்கரித்து ஆசிர்வாதம் பெற்றனர். சிலர் மாப்பிள்ளை வீட்டார் போகிறார்கள் என்பதனைப் புரிந்து கொள்ளாமல் தீர்த்த யாத்திரைதான் போகிறார்கள் என்று கருத்திலே கொண்டு தங்களும் கூடவே சென்றனர்.

இந்த பக்தகோஷ்டிகளின் பஞ்சப் புறப் பாட்டை மஞ்சத்திலே எழுந்தருளியிருந்த பகவான் பார்த்தார்.

அன்புப் பக்தன் பராரியாக பெண் வீட்டுக்குச் செல்வதா? பொன்னும் மணியும், பட்டும் வஸ்திரங்களும் பூண்டு பரிமீது அமர்ந்து செல்ல வேண்டிய மணமகன், கந்தல் அணிந்து கால்நடையாகச் செல்வதா? என்று பரந்தாமன் திருவுள்ளத்திலே கொண்டார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ருக்மணி சத்யபாமா சமேதராய் வர்த்தகனும், மனைவியரும் போல் திருத்தோற்றத்தை மாற்றிக் கொண்டார்.

மீனாக்ஷியம்மையை மணம் புரிய வளையல் வியாபாரியாக வந்த திருசடை அண்ணல், அம்பிகை மீனாக்ஷியுடன் கோடகர வர்த்தகனாக எழுந்தருளினார்.

நான்முகனும், நாமகளும் வைரவியாபாரியாக தங்களை மாற்றிக் கொண்டனர்.

மற்றும் தேவாதி தேவர்களும், கின்னரர்கிம்புருடர் கந்தர்வர் முதலியோர்களும் வெண்பட்டு வஸ்திரங்கள் தரித்து வேதம் முழங்கும் அந்தணர்களாக உருமாறினர்.

ஸ்ரீமந் நாராயணனின் அருளாணைப்படி குபேரன் சங்கநிதி, பதுமநிதி முதலியவற்றை எடுத்து வந்தார்.

சியாமளா நகரத்து எல்லையிலே தேவாதி தேவர்களின் திருக்கூட்டம்!

அழகிய வெள்ளைக் குதிரை ஒன்று நின்று கொண்டிருந்தது. தேவாதி தேவர்களும் கூடியிருந்தனர். மங்கள முரசுகளும், தேவகானங்களும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன.

ஸ்ரீ மேத்தாவின் பஜனை கோஷ்டி தேவர்கள் முகாமருகே வந்து சேர்ந்தது.

ஆயிரக்கணக்கான தேவாதிதேவர்களின் மத்தியில் கோடி சூர்ய பிரகாசத்துடன் மும்மூர்த்திகளும் சக்தி சமேதராய், ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவின் கண்களுக்கு மட்டும் தெரியும் வண்ணம் ஆனந்தக் காட்சிக் கொடுத்தார்! ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா நிலமதில் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

அவரைச் சூழ்ந்து வந்தவர்களுக்கு அக்கூட்டத்தைக் கண்டு ஒன்றும் புரியவில்லை! பெரிய வியாபாரிகள் கூட்டம் தங்கியிருக்கிறது என்பது மட்டும்தான் புரிந்தது!

குபேரன், ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவிடம் வந்து, பட்டு வஸ்திரங்களும், தங்கமணி வைர ஆபரணங்களும் கொடுத்து, "ஸ்வாமி! இவற்றையெல்லாம் நீங்களும், உங்கள் உற்றார் உறவினர்களும் அணிந்துகொண்டு வரவேண்டும். மணமகனை இந்த வெண்புரவியல் அமர்ந்து வரச் சொல்லுங்கள். வண்டிகளில் நீங்கள் புறப்பட்டு மெதுவாக

வாருங்கள். நாங்கள் சியாமளா நகரத்துக்கு முன்னால் சென்று கல்யாண ஏற்பாட்டைக் கவனித்துக் கொள்கிறோம். பிள்ளை வீட்டுப் பிரமுகராக, பண்டரிபுரத்து சௌகார் தமது மனைவியார் ருக்மணி சமேதராய் உங்களுக்கு ஆவன செய்ய எழுந்தருளியுள்ளார்" என்று சொல்லிச் சென்றார்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா மெய்யுருகினார். "பாண்டுரங்க விட்டல! ஹரி நாராயண! விட்டல! விட்டல!" என்று பகவான் நாமத்தைச் சொல்லி துள்ளித் துள்ளிக் குதித்தாடினார்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா, தமது உறவினர்களிடம் பகவான் அளித்த பொக்கிஷங்களைக் காண்பித்து, "நமக்கு மிகவும் வேண்டிய கேசவ சௌகார் பண்டரிபுரத்திலிருந்து இவற்றை நமக்கு அனுப்பியுள்ளார். இவற்றையெல்லாம் நாம் அணிந்துகொண்டு புறப்படுவோம்" என்றார்.

உற்றார் உறவினர்கள் ஆனந்தித்தனர். கேசவ சௌகாரைப் புரிந்துகொள்ளும் பக்குவம் அவர்கட்கு ஏது?

அனைவரும் பெரிய ஆலமர நன்னிழலில் அமர்ந்தனர். அருகே ஓடிக்கொண்டிருந்த சிற்றோடையில் குளித்தனர். நெற்றியிலும், மேனியிலும் துவாதசப் புண்டரங்கள் அணிந்து கொண்டனர்.

கந்தலும், கிழிசலும் உடம்பைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீ மேத்தாவின் உறவினர்கள் பட்டுத் துணிகளையும், வெல்வெட் சொக்காய்களையும் அணிந்து கொண்டனர். அனைவரும் நகை நட்டுகளைப் போட்டுக் கொண்டனர்.

ஆண்களும், பெண்களும் தங்களை விதவிதமாக அழகு செய்து கொண்டனர். ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவின் மகன் நன்றாக அலங்காரம் செய்துகொண்டான். வெள்ளைக் குதிரையில் ஏறி அமர்ந்தான்.

இதற்குள் பாண்டுரங்களும், சதுர்முகனும், சங்கரனும், தேவாதி தேவர்களும் எங்கும் பேரொளிபொங்க சியாமளா நகரத்துள் நுழைந்தனர்.

சியாமளா நகரத்தில் சந்தனத் தாம்பூல பரிமள சுகந்த நறுமணம் பரவிப் படர்ந்தது. அனைவரும் வாசனையை அனுபவித்துக் கொண்டு ஒன்றும் புரியாது பிரமித்து நின்றனர்.

கிருஷ்ணபட்டருக்கு விஷயம் புரிந்து விட்டது!

பாத்திரங்களும் பண்டங்களும் வண்டி வண்டியாக ஏற்றிக்கொண்டு வரும் பகவானின் திருவிளையாடலைக் கண்டார். நேராகத் திரிபுராந்தகன் வீட்டிற்கு ஓடினார்.

திரிபுராந்தகர், தமது ஊருக்குள் மேளதாளத்துடன் ஊர்வலம் வந்துகொண்டிருக்கும் செய்தி கேட்டு ஒன்றும் புரியாமல் நின்று கொண்டிருந்தார். கிருஷ்ணபட்டர் ஓடோடி வந்தார்.

"ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா சீர்வரிசைகள் செய்வாரா? உஞ்ச விருத்திப் பிராம்மணன் - செல்லாக்காக இல்லாதவன் என்றெல்லாம் எள்ளி நகையாடினீர்களே! அவர்கள் கொண்டுவரும் சீர்வரிசைகளை வைக்க உங்கள் வீட்டில் இடம் இருக்கிறதா? கந்தலான காவி உடை அணிந்தவர் என்று ஸ்ரீ மேத்தாவை ஏளனம் செய்தீர்களே! அவர்கள் வீட்டு வேலைக்காரன் அணிந்திருக்கும் பட்டுடைகளை நீர் பார்த்ததுண்டா?

அவரது காரியஸ்தன் பண்டரிபுரத்துப் பெரும் வியாபாரியாம் - அவனைப் பார்த்தால் குபேரனைப் பார்ப்பதுபோல் இருக்கிறது. அவனை அணுகி நீங்களெல்லாம் யார்? எங்கு வருகிறீர்கள் என்று கேட்டேன். அதற்கு அந்த காரியஸ்தன் சொல்கிறான் - "நான் ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவிடம் காரியஸ்தனாக இருக்கிறேன். என் பெயர் சியாமள நாதன்" என்றான். அவன் அணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களும், ஆடைகளையும் பார்த்தால் அப்பப்பா! நீங்கள் பார்த்தால் பிரமித்துப் போவீர்கள். காரியஸ்தனே இப்படி என்றால் பிள்ளை வீட்டார் எப்படி இருப்பார்களோ?"

திரிபுராந்தகர் நிலைகுலைந்தார். தலை குனிந்தார். கை கால்கள் நடுங்கிற்று கல்யாண ஏற்பாடுகள் எதுவும் செய்யாமல் அலக்ஷியமாக இருந்துவிட்டோமே என்று வருந்தினார். பகவானுக்குப் பெரும் அபச்சாரம் செய்து விட்டதாக ஏங்கினார்.

இத்தருணத்தில் தேவர்களின் திருப்பவனி திரிபுராந்தகன் வசிக்கும் வீதியை அடைந்தது.

பண்டரிநாதன், திரிபுராந்தகரிடம் சென்று, "சீர் வரிசைகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இறக்கி வைப்பதற்கு குறைந்த பட்சம் மூன்று பெரிய மாடி வீடாவது இருக்க வேண்டும். பின்னால் ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவும்,

வெள்ளைக் குதிரை மீது மாப்பிள்ளையும் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தங்குவதற்குப் பெரிய மாளிகை கொடுங்கள். வசதி படைத்தவர்கள். கௌரவத்தைப் பெரிதும் விரும்புவார்கள். பார்த்து நடந்து கொள்ளுங்கள்.

நீங்கள் இன்னும் கல்யாண ஏற்பாடுகள் எதுவும் செய்யவில்லை என்று தோன்றுகிறது. வாழை மாவினை தோரணத்தைக் கூட காணோம். கவலைப்படாதீர்கள். அவர்கள் வந்து சேர்வதற்கு முன்னால் நாங்கள் எங்கள் உடமஸ்தருக்காக வேண்டி இந்த நகரத்தையே அலங்கரிக்கிறோம்'' என்று கூறிச் சென்றார்.

திரிபுராந்தகர், அகந்தை அடங்கி ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவை எதிர்கொண்டு அழைக்க ஓடிவந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணபட்டரும் பின்சென்றார்.

அடுத்த வீதியிலே வந்து கொண்டிருந்த ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவின் கால்களிலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார் திரிபுராந்தகன்!

''அபச்சாரம்! அபச்சாரம்'' என்று எட்டி விலகினார் ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா!

''பிழை பொறுத்தருளுங்கள்'' என்று கண்களிலே வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே சொன்னார் திரிபுராந்தகன்!

''பிழை ஏதும் நடந்துவிடவில்லை. பாண்டிரங்கனே நம்மை சம்பந்தி ஆக்குகிறார். அவரே முன்னின்று இந்தத் திருமணத்தை நடத்துகிறார்'' என்றார் ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா! திரிபுராந்தகரும், கிருஷ்ண பட்டரும் மாப்பிள்ளை வீட்டாரை எதிர்கொண்டழைத்துச் சென்றனர்.

மறுநாள் விண்ணும் மண்ணும் வியக்கும் வண்ணம் இவர்களது திருமணம் கோலாகலமாக நடந்தது.

எம்பெருமான் ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவின் புகழை மேலும் உலகத்தார்க்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா எப்பொழுதும் போல் பகவானுடைய கீர்த்தனங்களைப் பாடிக்கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தி வரலானார்.

ஒருமுறை துவாரகை செல்லும் பஜனை கோஷ்டியர் புராதனகடத்திற்கு வந்தனர். அவர்களிடம் ஆயிரம் பொன் நாணயங்கள் இருந்தன. அவற்றை அவ்வூர் வாசிகள் எவரிடமாவது கொடுத்துவிட்டு துவாரகைக்கு

உண்டி பெற்றுச் செல்லலாம் என்று எண்ணினார்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவிடம் பொறாமை மிக்க சிலர், அந்த யாத்திரிகையர்களிடம், ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவிடம் உண்டி பெற்றுச் செல்லலாம் என்று அவர்களை ஸ்ரீ மேத்தாவின் வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தனர்.

யாத்திரிகர்கள் ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவை நேரில் கண்டு பொறாமைக்காரர்கள் சொன்னதைப் புகன்றனர்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா ஏளனக்காரர்களது அபவாதங்களை ஆண்டவன் கட்டளையாக ஏற்றுக்கொண்டார். ஆயிரம் பவுன்களைப் பெற்றுக்கொண்டு உண்டி ஒன்று எழுதிக் கொடுத்து அவர்களை அனுப்பி வைத்தார்!

துவாரகாபுரியை அடைந்த யாத்திரிகர்கள் முன்னால், எம்பெருமான் ஒரு வியாபாரியாக திருக்கோலம் கொண்டு எழுந்தருளினார். உண்டியைப் பெற்றுக் கொண்டு ஆயிரம் வராகன் கொடுத்து அனுப்பினார்.

துவாரகாபுரி தரிசனத்தை முடித்துக் கொண்டு திரும்பி வந்த யாத்திரிகர்கள், தாங்கள் சியாமள மேத்தா என்பவரிடம் துவாரகாபுரியில் நாணயங்களைப் பெற்றுக் கொண்டதாகக் கூறினர்.

இவ்வதிசயத்தை அறிந்த பொறாமைக்காரர்கள் அஞ்சி நடுங்கினர். ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவின் பாதங்களைப் பணிந்து பிராயசித்தம் தேடிக் கொண்டனர்.

மற்றொரு தடவை ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவின் புதல்வியின் சாந்தி முகூர்த்தத்திற்காக ஏராளமான சீர்வரிசைகளைச் செய்து பொன்னாசையும், பொருளாசையும் கொண்ட திரிபுராந்தகனைத் திருத்தினார்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவின் பக்திக்கு கட்டுப்பட்டு, பண்டரிநாதன் பூலோகத்திற்கு எழுந்தருளி அதி அற்புதமான திருவிளையாடல்களைப் புரிந்துகொண்டே இருந்தார்!

ஒருதடவை ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவின் சங்கீர்த்தன இன்பத்தில் மகிழ்ந்து தமது திருக்கழுத்தில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த துளசி மணி மாலையை ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவின் கழுத்திலே அணிவித்து ஆனந்தித்தார்.

அந்த மணிமாலை, ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா, பூஜை செய்யும் தருணத்தில் மட்டும் ஜெகஜ்ஜோதியாகக் காட்சி அளிக்கும். மற்ற சமயங்களில் சாதாரண துளசி மாலையைப் போல காட்சி அளிக்கும். அதிலுள்ள பேரொளி எவருடைய கண்களுக்கும் புலப்படாது!

இச்செய்தி எங்கும் பரவியது. நாடாளும் மன்னனின் செவிகளிலும் வீழ்ந்தது. வேந்தன் ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவைக் காண்பதற்காக வந்தான்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா பக்தகோடிகளுடன் சேர்ந்து பஜனை என்னும் மனோகரசாகரத்தில் மூழ்கி மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

மன்னன் வந்ததும் வராததுமாக ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவின் கழுத்தை நோக்கினார். துளசி மணி மாலை பரிமளமும், பேரொளியும் பெற்றுப் பிரகாசித்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்.

எதனாலோ மன்னன் மதிமயங்கினான். அறம் வளர்த்து குலம் விளங்கச் செய்த பூபதி, அறம் மறந்து அகந்தை வார்த்தைகளைக் கொட்டினான்.

சிவபூஜையில் கரடி புகுந்தாற்போல் ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவின் பூஜை நடுவே புகுந்து, "பக்த சிரோன்மணி என்று பலராலும் போற்றப்படும் மகா உத்தமரே! உமது கழுத்திலே பிரகாசிக்கும் துளசி மாலையை நான் எடுத்துக் கொள்வேன். உமது பக்தியின் சக்தியால் என் கரங்களுக்கு வந்துவிட்ட மாலையை மீண்டும் உமது கழுத்தில் அலங்கரிக்க செய்ய வேண்டும். இந்த நிபந்தனையில் நீர் வெற்றிப் பெற்றால் உமது பக்திக்கும், சக்திக்கும், ஞானத்திற்கும் நான் தலைவணங்குவேன். அவ்வாறு மாலை உமது கழுத்திற்கு மீளாமல் எனது கைகளிலேயே தங்கிவிட்டால் எனது உடைவாள் சற்றும் தாமதியாது பலிவாங்கும்" என்றார்.

மன்னன், ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவிடமிருந்து எவ்வித பதிலும் எதிர்பாராமல் அவரது கழுத்தில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் துளசிமணி மாலையை எடுத்துக் கொண்டான்.

மன்னன், ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவைப் பார்த்து, "துளசி மாலை என் கைக்கு

வந்துவிட்டது. பகவானை ஏவல் கொள்ளும் ஆற்றல் பெற்றவர் என்று அனைவராலும் போற்றப்படும் வார்த்தை உண்மையா! பொய்யா! என்று பார்த்துவிடலாம்" என்று ஏளனமாகச் சிரித்தான்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா சிப்ளா கட்டையைத் தட்டி ஸ்ரீமந் நாராயணனின் நாமத்தை தாம் தொடுத்து முடித்த பக்தி க்ருதிகளால் பாமாலைகளாகப் புனைந்து, பரந்தாமனின் பொன் வண்ணச் சேவடிகளில் பூமாலையாக அணிவித்தார்.

மன்னனின் கரங்களிலே இருந்த துளசி மாலை ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவின் கழுத்திலே வீழ்ந்தது! பிரகாசம் பொங்க பாரிஜாத மலர் வாசனையை எங்கும் பரப்பியது.

மன்னன் உடல் வியர்க்க - உள்ளம் விதிர் விதிர்க்க ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவின் பாத கமலங்களில் விழுந்தான்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா மன்னனின் செயலைக் கண்டு மனம் வருத்தம் கொண்டார். அரசனைக் கீரம்பற்றி எழுப்பினார்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவின் ஸ்பரிசும் பட்ட மாத்திரத்திலேயே மன்னன் மகானாக மாறினான். அவனது உள்ளத்தில் அதுவரை உறைந்து கிடந்த அகம்பாவம், ஆணவம், அலக்ஷியம் அனைத்தும் மறைந்தன.

மன்னன் மனம் மாறினான். ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவின் பகவத் கைங்கரியத்துக்குப் பொன்னும் பொருளும் காணிக்கையாகச் செலுத்திச் சென்றான்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தாவின் பெருமையும், புகழும் வானளாவ உயர்ந்தன. அனைவரும் அவரைத் தெய்வமாக வணங்கினர்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா பூமியில் பார் அளந்த பரமனின் பேரருளால் மங்கள் க்ருதிகளை ஆயிரக்கணக்கில் இயற்றி எம்பெருமானை இதயத்திலே ஏற்றித் துதிக்கலானார்.

பகவானின் கிருபாகடாக்ஷத்தால் ஸ்ரீ நரசிம்ம மேத்தா பூவுலகில் நெடுநாள் வாழ்ந்து, பண்டரிநாதனின் பங்கஜமலர்ச் சேவடிக் கமலங்களில் தஞ்சமானார்.

ஸ்ரீ பக்த ஏகநாதர்

அஷ்ட ஐகவரியங்களுடன் விளங்கும் மஹாராஷ்டிர மாநிலத்தில், "பைடனபுரம்" என்னும் திருத்தலம் பூமகனின் திருமுகம் போல் விளங்கியது.

அத்திருநகரில் அந்தணர்குலத்தில் சூரிய நாராயணர் என்னும் மகாபண்டிதர் தமது மனைவி ருக்மணிபாயுடன் வாழ்ந்து வந்தார்.

சூரிய நாராயணர் பாண்டூரங்கப் பெருமானுடைய பேரருளைப் பரிபூரணமாகப் பெற்றவரும், சூரிய பகவானால் ஞானப்பாலைப் பருகியவருமாகிய பானுதாஸர் என்னும் ஞானத் தவயோகியின் புதல்வன் சக்ரபாணி என்னும் ஞானசீலரின் புதல்வராவார்.

சூரிய நாராயணர், தமது மூதாதையர் களைப் போலவே கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கினார். அவர் வேதத்தில் வல்லவர்! வேதாந்த நூல்களில் வித்தகர்! நியம நிஷ்டைகள் தவறாதவர்.

இத்தெய்வீகத் தம்பதிகளுக்கு பண்டரி நாதனின் பேரருளால் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. உலகிற்கு ஏகநாதராக விளங்கும் பாண்டூரங்கப் பெருமானின் பேரருளால் பிறந்த அக்குழந்தைக்கு ஸ்ரீ ஏகநாதர் என்ற பெயரைச் சூட்டினர் பெற்றோர்கள்!

ஸ்ரீ ஏகநாதர் குழந்தைப் பருவத்திலேயே மகாஞானியாக விளங்கினார். வேதபுராணங்களை சரளமாகச் சொல்லும் ஆற்றலைப் பெற்றார். பால்ய பருவத்திலேயே பக்தி, ஞானம், கருணை இவற்றால் உயர்ந்து காணப்பட்டார் ஸ்ரீ ஏகநாதர்!

இருந்தும் அவரது தந்தை அவருக்குக் குருமார்க்கமாகவே கல்வி போதிக்க எண்ணங்கொண்டார். அதற்காகத் தமது தவப்புதல்வனை, ஜனார்த்தன பண்டிதர் என்பவரிடம் அழைத்துச் சென்று, அவரது சீடராக ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்தார்.

குருகுலவாசத்தில் வித்தையை ஆரம்பித்த ஏகநாதர், அதிவிசுவரூப பண்டிதரின் பிரதம சிஷ்யனாக விளங்கும் தகுதியைப் பெற்றார்.

சிஷ்யனின் அபார சக்தியைக் கண்டு சிந்தை மகிழ்ந்த குருதேவர், அவருக்கு தமது குருவான தத்தாத்திரேயரின் தரிசனத்தைப் பெறுவதற்கு வழி செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணங் கொண்டார்.

ஒருநாள் ஜனார்த்தன பண்டிதரும், ஸ்ரீ ஏகநாதரும் ஒரு கானகத்தின் வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

அதுசமயம் தத்தாத்திரேயர், கையில் வாளேந்தி, தலைப்பாகை அணிந்து போர் வீரனைப்போல் குதிரை மீது காக்கி கொடுத்தார்.

ஜனார்த்தன பண்டிதர் ஞான திருஷ்டியால் குருதேவரைத் தெரிந்துகொண்டு நமஸ்கரித்தார்.

ஞானத்தின் பூரணத்தைப் பெறாத ஸ்ரீ ஏகநாதர், தத்தாத்திரேயரை மகானாக ஏற்க விரும்பவில்லை! அந்த அளவிற்கு வீரனாக குதிரை மீது அமர்ந்து வந்த தத்தாத்திரேயரின் தோற்றம் ஸ்ரீ ஏகநாதருக்கு அவர் மீது வெறுப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

ஸ்ரீ ஏகநாதரின் மனோநிலையைப் புரிந்து கொண்ட ஜனார்த்தன பண்டிதர் அவருக்கு ஞானத்தை ஏற்படுத்த தக்க தருணத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

மற்றொருமுறை இதேபோல், குருவும் சிஷ்யனும் சென்று கொண்டிருந்தனர். எதிரில் தத்தாத்திரேயர், ஒரு பக்கிரைப்போல் வேடம் அணிந்து, கையில் ஒரு நாயையும் பிடித்துக் கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தார்.

சாஷாத் காமதேனுவையே நாயாக மாற்றிக் கொண்டு வந்துள்ளார் என்பதனை ஜனார்த்தன பண்டிதர் எளிதில் கண்டுகொண்டார். ஆனால் ஸ்ரீ ஏகநாதரால் அந்த உண்மை தத்துவத்தை உணர்ந்து பார்க்க முடியவில்லை!

இம்முறையும் அவரை மகானாக ஏற்க விரும்பவில்லை ஸ்ரீ ஏகநாதர்.

குருதேவர், ஸ்ரீ ஏகநாதருக்கு "ராமநாமம்" என்னும் தாரக மந்திரத்தை உபதேசித் தருவினார். அந்த உபதேசம் ஸ்ரீ ஏகநாதருக்குப் பரிபூரண ஞானத்தைக் கொடுத்தது.

"சர்வம் ஈசுவர சொரூபம்!" என்பதனை உணர்ந்தார் ஸ்ரீ ஏகநாதர்! மீண்டும் அவருக்கு தத்தாத்திரேயர் தரிசனம் கிட்டியது. தத்தாத்திரேயரின் திருவடிகளைப் பணிந்தார்!

தத்தாத்திரேயர் ஸ்ரீ ஏகநாதரைத் தமது உச்சிஷ்டத்தால் ஒப்பற்ற கவிபாடும் ஆற்றலைப் பெறச் செய்தார்.

"குழந்தாய்! வால்மீகி ராமாயணத்தையும், ஸ்ரீமத் பாகவதத்தையும், மஹாராஷ்டிர மொழியில் இயற்றி குன்றாப் புகழைப் பெறுவாய்! மஹாகவி என்றும், மஹா உத்தமன் என்றும் உன்னை இந்தப் பூவுலகம் போற்றிக் கொண்டாடும்."

ஸ்ரீ ஏகநாதர், சுவாமிகளை அருட்கவியால் போற்றித் துதித்து வணங்கினார். தத்தாத்திரேயரின் ஜோதிமயமான தோற்றத்தைக் கண்டார். பக்கத்தில் காமதேனுவைக் கண்டார்!

தத்தாத்திரேயர், தமது சிஷ்யன் ஜனார்த்தன பண்டிதரையும், அவரது பிரதம சீடனான ஸ்ரீ ஏகநாதரையும் அநுக்கிரகித்து அந்தர்த்தியாமி யானார்.

ஜனார்த்தன பண்டிதர், ஸ்ரீ ஏகநாதரை நோக்கி, "ஸ்ரீ ஏகநாதா! என் குருதேவரின் பேரருளால் நீ பரிபூரண ஞானத்தைப் பெற்று விட்டாய்! உனக்கு குருகுல வாசம் பூர்த்தி யாகிவிட்டது. நீ இல்லத்திற்குச் சென்று, கிருஹஸ்திராசிரமத்தில் இருந்துகொண்டே எனது குருதேவரின் அன்புக் கட்டளையை நிறைவேற்றுவாயாக!" என்று சொல்லி ஆசிர்வதித்தார். ஸ்ரீ ஏகநாதர் குருதேவரை நமஸ்கரித்து தமது இல்லத்திற்குத் திரும்பினார்.

ஸ்ரீ ஏகநாதரின் பெற்றோர்கள் மகனுக்குக் கிடைத்த பாக்கியத்தை எண்ணிப் பூரித்தனர். ஸ்ரீ ஏகநாதர், பெற்றோர்களுடன் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீ ஏகநாதர் ராமாயணத்தையும், பாகவதத்தையும், இதிகாச புராணங்களையும் ஓயாமல் படித்துக் கொண்டே இருந்தார். பெற்றோர்கள் ஸ்ரீ ஏகநாதருக்கு நல்ல இடத்தில் திருமணம் செய்துவைத்தனர்.

ஆண்டுகள் பல உருண்டோடின. பெற்றோர்கள் முதுமையின் காரணமாக ஒருவர்பின் ஒருவராக பரமனடியைச் சேர்ந்தனர்.

ஸ்ரீ ஏகநாதரும் அவரது மனைவியும் பெற்றோர்களின் பிரிவாற்றாமையால் மனம் மிக வாடினர். காலம் செல்லச் செல்ல ஸ்ரீ ஏகநாதர் பகவத் கைங்கர்யத்தில் அதிகமாக ஈடுபட்டார். பெற்றோர்களைப் பிரிந்த கவலையைச் சிறுகச் சிறுக மறந்து வந்தார்.

ஒருநாள் இரவு பாண்டுரங்கப் பெருமான் ஸ்ரீ ஏகநாதர் கனவிலே எழுந்தருளினார்.

“பக்தா! குருதேவரின் அருள்வாக்கினை நிறைவேற்றாமல் இருக்கிறாயே! ராமாயணத்தையும், பாகவதத்தையும் மஹாராஷ்டிர மொழியில் காவியமாக்கும் திருப்பணியில் உன்னை நீயே அர்ப்பணித்துக் கொள்வாயாக! குருவருளும், திருவருளும் உனக்குத் துணை நிற்கும்!”

கனவு கலைந்து எழுந்தார் ஸ்ரீ ஏகநாதர்! எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய அன்பு ஆணையை மனைவியிடம் கூறினார். மனைவியும் மகிழ்ச்சி பூண்டாள்.

பொழுது புலர்ந்ததும் ஸ்ரீ ஏகநாதர் தூய நீராடி, துவாதச புண்டரங்கள் தரித்துக் கொண்டு பூஜை அறைக்கு வந்தார். பனை ஓலைச் சுவடியையும், எழுத்தாணியை யும் எம்பெருமான் பாதத்தருகே வைத்தார். வெகு நேரம் பகவத் தியானத்தில் அமர்ந்தார்.

நல்ல சுபமுகூர்த்த வேளையில் ஸ்ரீராம நாமத்தை தியானித்து ராமாயண மஹா காவியத்தை ஏட்டிலே எழுதத் தொடங்கினார் ஸ்ரீ ஏகநாதர்.

ஸ்ரீ ஏகநாதர், மஹாராஷ்டிர மொழியில் ராமாயணத்தை எழுதுகிறார் என்ற செய்தி ஊரெங்கும் பரவியது. பக்தகோடிகள் களிப்புற்றனர். தங்களது மொழியிலும் ராமாயணம் வெளிவரப் போவது அவர்களுக்கு ஓர் அரிய வரப்பிரசாதமாக இருந்தது.

ஊரும் உலகமும் ஏகநாதரைப் போற்றுகின்ற பொன்னான தருணத்தில் அவரது வீட்டின் பக்கத்தில் குடியிருந்த அந்தணன் ஒருவன் மட்டும் ஸ்ரீ ஏகநாதர் மீது வீண் பொறாமையும், வெறுப்பும் கொண்டிருந்தான்.

“யார் எதைச் செய்வது என்ற வழிமுறை இல்லாமற் போய்விட்டது. பண்டிதர்கள் பலர் இருக்க பக்குவம் பெறாத ஒருவன் பாரதம் பாடுவதா? ஹரி என்ற சொல்லுக்கும் பொருள்

புரியாதவன் அமரகவி வால்மீகியின் காவியத்தை மஹாராஷ்டிர மொழியில் எழுதுவதா? நன்று நன்று! இது நம் குலத்துக்கு இழுக்கு. கௌரவத்துக்கு இழுக்கு!” என்றெல்லாம் வீண் வார்த்தைகளைக் கொட்டினான். அகந்தையால் ஸ்ரீ ஏகநாதரைப் பற்றி எள்ளி நகையாடினான்.

ஸ்ரீ ஏகநாதர் எதையும் தமது காதுகளில் போட்டுக்கொள்ளாமல் எழுதிக் கொண்டே இருந்தார். அயோத்யா காண்டம், பால காண்டம், கிஷ்கிந்தா காண்டம் எழுதி, சுந்தர காண்டம் எழுதிக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ ராம பக்தனான ஆஞ்சநேய மஹாப் பிரபு மகேந்திர பர்வதத்தில் விசுவரூபம் எடுத்து நின்றார். தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர். வானர வீரர்கள் ஐயனின் அற்புத தரிசனம் கண்டு களித்து நின்றனர்.

ஆனந்த தரிசனத்தால் பூரித்துப்போன மாருதி திணவெடுக்கும் தோள்களைத் தட்டினார். வீர கர்ஜனைப் புரிந்தார்.

அந்த ஓசையில் அண்டங்கள் குலுங்கின. கடல்கள் ஆர்ப்பரித்தன. மகாப்பிரபு எழுந்தருளியிருக்கின்ற கிரியானது சமுத் திரத்திலே மூழ்குமாறு திருவடிகளை அழுத்த ஊன்றினார். வாலை உயர்த்தினார்.

திருக்கால்களை மடக்கி அகன்ற மார்பினை ஒடுக்கி - மலைஒத்தத் திருத்தோள்களை உயர்த்தி - திருக்கழுத்தினைச் சுருக்கி - இரு திருக்கைகளையும் முன்னால் நீட்டி, தமது சிரசைப் பிரம்ம லோகத்தை எட்டும் வண்ணம் உயர்த்திக் கிளம்பினார்.

சுந்தரக் காண்டத்தில் இத்தகைய சுலோகங்களை, மஹாராஷ்டிர மொழியிலே பக்தியால் உந்தப்பட்டு உணர்ச்சிப் பொங்க எழுதிக் கொண்டிருந்தார் ஸ்ரீ ஏகநாதர். அவரது உள்ளத்திலே ஒருவிதமான பக்தி பெருக்கு! ஆன்மீக உணர்வு!

ஆஞ்சநேயர் அவரது உடம்பிலே ஆரோ கணித்து அவரை ஆவேசத்தோடு வான்வெளியில் உயர்ந்து எழச் செய்தார்.

அவ்வாறு வானிலே உயர்ந்து எழுந்த ஸ்ரீ ஏகநாதர் ஏட்டுச் சுவடியும், எழுத்தாணியும் கையுமாக அண்டை வீட்டு அந்தணனின் முற்றத்திலே வந்து இறங்கினார்.

சத்தம் கேட்டு அந்தணன் எழுந்து வந்து பார்த்தான். முற்றத்திலே சயனித்திருக்கும் ஸ்ரீ ஏகநாதரைப் பார்த்தான். அவரது முகத்திலே அபரிமிதமானப் பிரகாசத்தைக் கண்டான்.

ஸ்ரீ ஏகநாதரைப் பார்த்ததும் அந்தணனின் உடல் வியர்த்தது. கைகால்கள் நடுங்கின. தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டே வந்து ஸ்ரீ ஏகநாதருடைய கையில் இருந்த ஏட்டுச் சுவடிகளில் எழுதியிருந்த வாசகங்களைப் படித்தான்.

ஆஞ்சநேயர் பிரவாகத்தை எழுதும் இவர் ஆஞ்சநேயராக மாறிவிட்டார் என்பதனை ஏட்டின் வாசகத்திலே கண்டறிந்தார். அச்சமும், ஆனந்தமும் கொண்டார்.

“எம்பெருமானின் பரிபூரண அனுக்கிரஹத்தைப் பெற்ற புருஷோத்தமனை மதி ஈனத்தால் தூற்றினோமே” என்று எண்ணி அரற்றினான். அதற்குள் ஏகநாதர் கண் விழித்துப் பார்த்து தாம் அயலான் வீட்டு முற்றத்தில் படுத்து இருப்பதை உணர்ந்தார்.

ஸ்ரீ ஏகநாதர் விழி மலர்ந்ததும் அந்தணன் சாஷ்டாங்கமாக அவரது கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான். பிழை பொறுத்தருளுமாறு வேண்டினான். நடந்தவற்றைச் சொல்லி ஸ்ரீ ஏகநாதரை அவரது இல்லத்திலே கொண்டு போய்ச் சேர்த்தான்.

ஸ்ரீ ஏகநாதரை நாளெல்லாம் தூற்றித் திரிந்த அந்தணன் பொழுதெல்லாம் போற்றிப் புகழ்ந்து பேசலானான். ஸ்ரீ ஏகநாதர் இல்லத்

திலே நடைபெறும் பஜனை கீர்த்தனங்களுக்கும், பூஜா விசேஷங்களுக்கும் தவறாது அவன் கலந்துகொண்டான்.

அந்தணன் அநுதினமும் ஸ்ரீ ஏகநாதரைப் பக்தியால் தோத்திரம் செய்து தாம் உய்யும் மார்க்கத்தை அடைவதற்கு உகந்த உபதேசத்தைச் செய்தருளுமாறு பிரார்த்தித்தான்.

ஸ்ரீ ஏகநாதர் அந்தணனின் விண்ணப்பத்தை ஏற்றுக்கொண்ட போதும், அவர் உண்மையிலேயே உபதேசம் பெறுவதற்குத் தகுதி உள்ளவரா? என்பதனைப் பரீக்ஷித்துப் பார்க்க உத்தேசம் கொண்டார். அதற்காக ஒரு பரீக்ஷையும் நடத்தினார்.

மறுநாள் வழக்கம்போல ஸ்ரீ ஏகநாதர் ஸ்வாமிகள் இல்லத்தில் பாண்டுரங்க ஸ்வாமிக்குப் பூஜை ஆரம்பமானது!

அதிதி பூஜைக்குத் தேவையான மலர்களைப் பறித்து வருவதற்கும், திருமஞ்சனத் திற்குத் தீர்த்தம் எடுத்து வருவதற்கும்கூட ஆள் இல்லாமல் போய்விட்டதே என்று அந்தணர் காதில் விழுமாறு அங்கலாய்த்துக் கொண்டார் ஸ்ரீ ஏகநாதர்!

ஸ்ரீ ஏகநாதர் செப்புக் குடமும், கையுமாக புறக்கடைக்குச் சென்று நீர் கொண்டு வந்தார். அந்தணனைப் பரீக்ஷிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே ஸ்ரீ ஏகநாதர் இவ்வாறு நடந்து கொண்டார்.

ஆராதனை சமயத்தில் ஸ்ரீ ஏகநாதர், நைவேத்திய சாமான்களைக் காணவில்லையே என்று சற்று உரக்கக் கேட்டார்.

இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டும், கேட்டுக் கொண்டுமிருந்த அண்டை வீட்டுக்காரன் வேகமாக எழுந்து தனது வீட்டிற்குச் சென்றான்.

தமது நிலையைப் புரிந்து கொண்டுதான் அந்தணன் திருப்பணிக்கு உதவி செய்வதற்குச் சென்றுள்ளான் என்று எண்ணினார் ஸ்ரீ ஏகநாதர்! ஆனால் அவனோ பூஜை முடிந்த பிறகும் வரவில்லை! தம்மை அலட்சியப் படுத்தி வீட்டுக்கு எழுந்துச் சென்றான் என்பதனை உணர்ந்தார் ஸ்ரீ ஏகநாதர்! குருவின் உபதேசத்தைப் பெறுவதற்கு அந்தணன் தகுதியில்லாதவன் என்பதனை தமக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டார் ஸ்ரீ ஏகநாதர்.

மறுநாள் அவ்வந்தணன் ஸ்ரீ ஏகநாதரை அணுகி வழக்கம்போல், "ஸ்வாமி! அடியேன் ஜென்மம் சாபல்யம் அடைய உயர்ந்த மார்க்கத்தை உபதேசித்து அருள வேண்டும்" என்று மீண்டும் வேண்டினான்.

ஸ்ரீ ஏகநாதர் அந்தணனை நோக்கி, "ஸ்வாமி! அடியேன் தங்களைப் போன்ற பெரும் பண்டிதருக்கு உபதேசம் செய்யக் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் தங்களுக்கு உபதேசம் பெறுவதற்குரிய நேரம் வரும்பொழுது யாமாகவே வந்து முடித்து வைப்போம். அதுவரை பொறுத்திருப்பீராக" என்றார்.

ஸ்ரீ ஏகநாதர் சொன்ன வார்த்தைகளின் உண்மைப் பொருளை உணர முடியாத அந்தணன் முன்போல் அலக்ஷியமாகவே சென்றான்.

திங்கள் பல தாண்டின. ஸ்ரீ ஏகநாதர் மிக அற்புதமாக பக்திச் சுவையுடன் இராமாயண காவியத்தை எழுதி முடித்தார்.

பக்தர்கள் முன்னிலையில் - பண்டிதர்கள் தலைமையில் - பண்டரிநாத ஆலயத்தில் ராமாயணக் காவியத்தை அரங்கேற்றம் செய்தார் ஸ்ரீ ஏகநாதர்!

அந்தப் பேரின்ப காக்கியைக் காண்பதற்கு ஸ்ரீ ஏகநாதரின் குருவும், தத்தாத்திரேயரும் வந்திருந்தார்கள்! ஸ்ரீ ஏகநாதர் அவர்களைத் தொழுது பேரருளைப் பெற்றார்.

பண்டரிநாதர் ஸ்ரீ ஏகநாதரின் தேனினும் இனிய இராமக் கதையைக் கேட்டு பேரானந்தம் பூண்டார். பக்த கோடிகள் மெய்மறந்து பேரின்பத்தில் மூழ்கித் திளைத்தனர்.

பண்டிதர்கள் போற்றினர். ஜனார்த்தன பண்டிதர் தமது சிஷ்யனை வானளாவப் புகழ்ந்து ஆனந்தித்தார். தத்தாத்திரேய ஸ்வாமிகள் இராமக்கதையைச் செவிகுளிரக் கேட்டு சந்தோஷித்தார்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ ஏகநாதர் இராமகதையை நாடுபோற்ற, ஏடு போற்ற எம்பெருமானின் பேரருளால் வெகு விரைவில் எழுதி முடித்தார். ஒருசில நாட்களில் ஸ்ரீ ஏகநாதர் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தையும் பக்தி சிரத்தையுடன் இறைவன் அருளால் இனிதே எழுதி முடித்தார். மிக அற்புதமாக இயற்றிய பாகவதத்தையும் ஆண்டவன் சந்நிதானத்தில்

அரங்கேற்றம் செய்வதற்கான திருப்பணியில் இறங்கினார் ஸ்ரீ ஏகநாதர்!

நல்ல சுபயோக முகூர்த்தத்தில் குருவருளும், திருவருளும், பக்தர்களின் பேராதரவும் இணைய, ஸ்ரீமத் பாகவதமும் அரங்கேறியது.

இராமாயணத்தையும், பாகவதத்தையும் தம்பூரா மீட்டி சிப்ளாக் கட்டையால் தாளம் போட்டு மிக அற்புதமாக பாடிப் பக்தர்களைப் பரவசமுறச் செய்தார் ஸ்ரீ ஏகநாதர்!

அனுதினமும் ஸ்ரீ ஏகநாதர் தமது இல்லத்தில் எம்பெருமானுக்கு அபிஷேக அலங்கார தீப தூபாராதனைகளால் பூஜித்து நைவேத்ய ஆராதனை பண்ணி பக்த கோடிகளுக்கு பிரசாதத்தை வழங்கினார்.

பண்டரிநாதன் ஸ்ரீ ஏகநாத ஸ்வாமிகளின் பாகவத அமிர்தத்தை அடுத்திருந்து அள்ளிப் பருகி ஆனந்திக்கத்திருவுள்ளம் கொண்டார். அதற்காக எம்பெருமான் அந்தண பிரம்மசாரி வேடத்தை ஏற்றுக் கொண்டார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஏகநாதர் இல்லச் எழுந்தருளினார். ஸ்ரீ ஏகநாதர் பிரம்மச்சாரி முகமன் கூறி வரவேற்றார்.

"ஸ்வாமி! தேவரீர் இவ்வெளியோன் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளிய காரணம் என்னவோ!"

"என் நாமம் கண்டியா கிருஷ்ணன். பண்டரிபுரத்திலிருந்து வருகிறேன். ராமாயணமும், பாகவதமும் தங்களால் மஹாராஷ்டிர மொழியில் காவியமாக அமைந்துள்ளது என்று கேட்டு ஆனந்தித்தேன். தாங்கள் அப்புராணங்களை, பிரவசனம் செய்வதாகவும் அறிந்தேன்.

இத்தகைய பகவத் கைங்கரியத்தைச் செய்துவரும் தங்களிடம் பணிபுரிய விருப்பமுள்ளவனாக வந்துள்ளேன். எனது வேலைக்குக் கூலி தேவையில்லை. பகவத் பிரசாதத்தைக் கொடுத்தால் போதுமானது.

கண்டியா கிருஷ்ணனின் வசீகரமான தோற்றமும், ருசிகரமான பேச்சும் ஸ்ரீ ஏகநாதருக்கு அவர் மீது அளவுகடந்த மோகத்தை ஏற்படுத்தியது. கண்டியா கிருஷ்ணனை மனமகிழ்ச்சியுடன் வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொண்டார் ஸ்ரீ ஏகநாதர்!

குருவாயூரப்பன், வில்வமங்கல ஸ்வாமிகள் இல்லத்திலும், குருந்தேவியார் இல்லத்

திலும் ஓடி ஆடி விளையாடுவதும், வீட்டு வேலைகளைச் செய்வதுமாக இருந்ததுபோல, இன்று ஸ்ரீ ஏகநாதர் இல்லத்திலும் ஓடி விளையாடி கூடி மகிழ்ந்து இருந்து வந்தார் பகவான்!

ஸ்ரீ ஏகநாதர் பூஜைக்கு உட்காரும்போது கிருஷ்ணன் செப்புக் குடத்தில் திருமஞ்சளநீர் கொண்டு வருவார். பூபறித்து வைப்பார். நிலம் மெழுகி மாக்கோலம் இடுவார். நிவேதனம் தயாரிக்கும் ஸ்ரீ ஏகநாதர் மனைவிக்கு ஒத்தாசையாக அடுப்படியிலே வேலைகளைச் செய்துக் கொடுப்பார்.

ஸ்ரீ ஏகநாதர் உபந்நியாசம் செய்யும்போது எம்பெருமான் தமது பக்தனுக்கு விசிறி கொண்டு வீசுவார். ஸ்ரீ ஏகநாதரின் அமுத இசையைக் கேட்டு, அழகாக திருக்கழுத்தை அசைத்து அசைத்து ரசிப்பார். அவரது ரசனையைக் கேட்டு ஸ்ரீ ஏகநாதர் அகமகிழ்வார். இவ்வாறு நாட்கள் சென்று கொண்டிருந்தன.

ஒருமுறை ஸ்ரீ ஏகநாதரின் தந்தையாரின் சிரார்த்தம் வந்தது!

சிரார்த்தத்திற்காக வீட்டில் ஏகநாதர் மனைவியார் அடுப்படியில் தளிகைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். நெய்யும் பருப்பும், ஏலக்காயும் கலந்த அறுசுவை உண்டியின் நறுமணம் எங்கும் வாசனையை வாரிப் பரப்பியது.

அறுசுவையின் நறுமணம், தோட்டத்திலே குடியிருந்த தோட்ட வேலை செய்யும் பணியாளின் மனைவியின் மூக்கைத் துளைத்தது. தாழ்ந்த குலத்தைச் சேர்ந்த அப்பெண் மணி, தனது கணவனிடம், "ஆஹா! எவ்வளவு வாசனை! இப்பேர்ப்பட்ட சாப்பாட்டை சாப்பிட கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டுமே" என்றாள்.

அவளது மொழி கேட்டு அவளது கணவன் கோபம் மிகக் கொண்டு, "கல்யாண சாப்பாடாக இருந்தால் நமக்குப் போடுவார்கள். இது திதிக்காகச் செய்வது. நம்மைப் போன்ற தாழ்ந்த குலத்தவர்க்கு அப்படிக் கொடுப்பது அவர்களுக்கு பாபம்; உண்பது நமக்கு பாபம்" என்றான்.

இவ்வரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் ஸ்ரீ ஏகநாதர்! ஒரு ஆன்மாவின் விருப்பத்தை பூர்த்தி செய்யாவிட்டால்

அதுவே பாபமாயிற்றே என்று எண்ணினார். தோட்டக்காரனின் மனைவியைத் திருப்திப் படுத்த எண்ணினார். தமது எண்ணத்தை மனைவியாரிடம் கூறினார்.

ஸ்ரீ ஏகநாதரின் மொழி கேட்டு அவரது மனைவியார் சற்றும் சஞ்சலம் கொள்ளவில்லை. மாறாக சந்தோஷத்துடன், "நாதா! இதையும் பகவத் சங்கல்பமாகவே கொள்வோம். உடல் தானே அநித்யம். ஆன்மா அநித்யம் அல்லவே! அந்த ஆன்மாவின் அபிலாஷையைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டியது மற்றொரு ஆன்மாவின் கடமை அல்லவா? இவர்கள் ஆத்மா சாந்தி அடைந்தால்தான் பித்ருக்கள் ஆத்மா சாந்தியடையும். அதனால் இந்த போஜனத்தை தோட்டக்காரனுக்கும், அவளது மனைவியாருக்கும் அளிப்போம். மீண்டும் வேறு தளிகை செய்து கொள்ளலாம்" என்றாள்.

அக்கணமே ஸ்ரீ ஏகநாதர் மனைவி அவரது எண்ணத்தை செயல்படுத்தினார்.

தோட்டக்காரனையும், அவளது மனைவியையும் அழைத்து சமைத்த உணவு, அப்பளம், வடை, எள்ளுருண்டை மற்றும் கூட்டு, குழம்பு அனைத்தையும் கொடுத்தார். எஞ்சியதை அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் கொடுத்தார்.

ஸ்ரீ ஏகநாதரின் மனைவியார் மீண்டும் குளித்து, வீடு மெழுகி சுத்தம் செய்து அமுது செய்யத் தொடங்கினாள்.

சிரார்த்தத்திற்காக வந்த அந்தணர்கள் கடும் கோபம் கொண்டனர். ஸ்ரீ ஏகநாதரின் செயலை வன்மையாகக் கண்டித்தனர். அவர்கள் விஷ்ணு இலையிலும் பிராம்மண இலையிலும் உட்கார மறுத்தனர்.

ஸ்ரீ ஏகநாதர் அவர்கள் கோபத்தைத் தணிப்பதற்காக எத்தனையோ காரண காரியங்களை அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி பரம்பொருளின் உண்மையான தத்துவத்தை விளக்கினார். புராணக் கதைகளைச் சொன்னார். அவர்கள் எந்த விளக்கங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலையில் இல்லை. கோபத்துடன் எழுந்து வெளியே சென்றனர். எப்படி சிரார்த்தம் நடக்கும் என்பதனைப் பார்ப்பதற்காக திண்ணையில் உட்கார்ந்தனர்.

இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கண்டியாகிருஷ்ணன், ஸ்ரீ ஏகநாதரிடம்,

“ஸ்வாமி! இதற்காக கவலைப்படாதீர்கள். மெய்யன்போடு பிரார்த்தனை செய்யுங்கள். விஷ்ணு இலைக்கு அந்த பண்டரிநாதனே வருவார். பித்ரு ஸ்தானத்திற்குத் தேவரீருடைய தந்தையே உட்காருவார். விஸ்வ தேவஸ்தானத்திற்கு பரமேசுவரனே வந்தமருவார். பரிசாரக பிராமணர்களும் தாங்களும் தெரிந்த மந்திரங்களைச் சொல்லி சிரார்த்தத்தை நடத்துங்கள். எல்லாம் சரியாகிவிடும்” என்றார்.

ஸ்ரீ ஏகநாதருக்கு, கண்டியா கிருஷ்ணனின் வார்த்தைகளில் நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. பூஜையில் உட்கார்ந்து தியானத்தில் அமர்ந்தார். சுகதர்மணி சமையலை முடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் சிவபெருமானும், நாராயணனும் அந்தணர் கோலத்தில் எழுந்தருளினர். ஸ்ரீ ஏகநாதர் நிஷ்டை கலைந்தார். வந்திருப்பவர்கள் அரனும், அரியும் என்பதனை அறிந்தார். இரு மூர்த்திகளையும் வணங்கினார். சிரார்த்த காரியங்களை ஆரம்பித்து மனமளவென்று முடித்தார்.

இலையைப் போட்டு எல்லாம் பரிமாறினார். கோலமிட்ட பலகையில் சிவபெருமானும், திருமாலும் அமர்ந்தனர். பித்ரு இலையில் ஸ்ரீ ஏகநாதரின் தந்தை உருவமற்ற நிலையில் வந்து அமர்ந்தார். அவர்கள் அமுது செய்யலாயினர்.

வாயிற்பக்கம் வெறுப்போடு உட்கார்ந்திருந்த அந்தணர்கள் உள்ளே எட்டிப் பார்த்தனர். ஒருகணப் பொழுது அரியும், அரனும் தங்கள் தோற்றத்தை அவர்களுக்குக் காட்டினர்.

அமுதுண்ணும் சிவனையும், விஷ்ணுவையும் கண்டு நடுங்கினர். ஸ்ரீ ஏகநாதர் தொழுது வணங்குவதற்குரிய பெரும் மகான் என்று தீர்மானித்தனர்.

ஸ்ரீ ஏகநாதரின் புனிதத் தன்மையை உணராது வீண் பழிச் சொல்லி, வேதனைக் குள்ளாகியதனை எண்ணி வருந்தினர். பகவானிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதற்காக வேண்டி கோவிலை நோக்கி ஓடினர். எம்பெருமானிடம் அநேக தண்டம் சமர்ப்பித்துப் பிழை பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்தித்தனர்.

அந்தணர்கள் அந்த நிலையிலும் தங்கள் கௌரவத்தை விட்டுக்கொடுக்க விரும்பவில்லை. எப்படியும் ஸ்ரீ ஏகநாதரைத் தலைகுனிய வைக்க வேண்டும் என்று மனதிலே உறுதி கொண்டனர்.

இத்தகைய தவறான நோக்கத்துடன் அந்தணர்கள் மீண்டும் ஸ்ரீ ஏகநாதர் இல்லத்திற்கு வந்தனர்.

ஸ்ரீ ஏகநாதர் இல்லத்தில் சிரார்த்த காரியம் முடிந்த பிறகு மகாவிஷ்ணுவும், சிவபெருமானும் அந்தர்த்தியாமியாயினர். சூரிய நாராயணர், தமது புதல்வனை ஆசிரவதித்து மறைந்தார்.

இத்தருணத்தில் அந்தணர்கள் உள்ளே வந்தனர். அவர்கள் ஸ்ரீ ஏகநாதரிடம், “ஏகநாதரே! உம்மை ஜாதி பிரஷ்டம் செய்வதாக முடிவு செய்தோம். எதனாலோ எங்கள் மனம் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. அதனால் பிராயச்சித்தம் செய்து உம்மை நம்மோடு ஏற்றுக்கொள்வதாக முடிவு செய்தோம்” என்றனர்.

அந்தணர்கள் வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸ்ரீ ஏகநாதர், “சிரேஷ்டர்களே! உங்கள் விருப்பம் எதுவோ, அதன்படி செய்யுங்கள்” என்றார்.

“கங்கா நதிக்கரையிலே மகாசங்கல்பம் செய்து, தீர்த்தத்தில் மூழ்க வேண்டும்” என்று நிபந்தனை விதித்தனர் அந்தணர்கள்!

ஸ்ரீ ஏகநாதர், ஏகமனத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டார். கண்டியா கிருஷ்ணன் அந்தணர்களின் அறியாமையை அகற்றி, ஸ்ரீ ஏகநாதரின் பக்தியை குன்றின் மேல் விளக்குபோல் ஏற்றத்திருவுள்ளம் கொண்டார்.

ஸ்ரீ ஏகநாதரும், அந்தணர்களும் கங்கா நதிக்குச் சென்றனர். மஹாசங்கல்பம் செய்து கொள்வதற்காக உட்கார்ந்தார் ஸ்ரீ ஏகநாதர்.

அப்பொழுது அவ்விடத்திற்கு ஓர் வைஷ்ணவ பக்தர் வந்தார். அவர் சற்று அருவருப்பான தோற்றத்துடன் இருந்தார். அந்தணர்களைப் பார்த்து, “பெரியோர்களே! உங்களுள் ஸ்ரீ ஏகநாதர் என்னும் பக்த சிரோன்மணி யார்?” என்று வினவினார்.

“எதற்காக அவரை இப்பொழுது தேடுகிறீர். உமக்கு அவரால் ஆகவேண்டிய காரியம்தான் என்ன?” என்று கேட்டனர் அந்தணர்கள்! பக்தர் தாம் வந்த காரியத்தைப்

பற்றி அவர்களிடம் விவரமாகச் சொல்ல லானார்.

"நான் எனது பூர்வஜென்ம கர்ம பலனால் இக்கொடிய நோயை அனுபவிக்கிறேன். இந்நோய் நீங்கும் பொருட்டு சிவபெருமானை எண்ணி பல காலம் தவமிருந்தேன். அப்பொழுது பகவான், அசரீரியாக எனது துக்கத்திற்கு ஓர் மார்க்கம் சொன்னார்.

"பக்தா! பைடனிபுரத்தில் ஸ்ரீ ஏகநாதர் என்னும் ஒரு பாண்டிரங்க பக்தர் வாழ்ந்து வருகிறார். அவர் தந்தையின் சிரார்த்த காலத்தில் பித்ருகளுக்காக செய்த அன்னத்தை ஒரு பஞ்சமனின் குடும்பத்திற்கு அளித்தார். பஞ்சமனுக்குப் படைத்த அன்னம் எமக்கு பரம திருப்தியை அளிக்கிறது.

அதனால் நீ இக்கணமே அவரிடம் சென்று, அவர் பெற்ற பலனில் ஒரு குழந்தைக்கு இட்ட தானப் பலத்தை மட்டும் தானமாகப் பெறுவாயாக! அந்த பலனால் உனது கர்ம வினை விலகும். முன்போல் அழகான சரீரத்தைப் பெறுவாய்!"

பகவானின் இத்திருவாக்கிற்கு இணங்க ஸ்ரீ ஏகநாதரைத் தேடிவந்தேன். வீட்டில் விசாரித்ததற்கு அம்மகான் சங்கல்பம் செய்வதற்காக இந்நதிதீரத்திற்கு வந்திருப்பதாகத் தெரியவந்தது. அதனால்தான் நேராக இங்கே வந்தேன்.

இவற்றைக் கேட்டு மதி இழந்த மறையவர் களுக்கு மானமே போவது போலிருந்தது!

ஸ்ரீ ஏகநாதர், அந்தணரை நமஸ்கரித்து, "ஸ்வாமி, அடியேன்தான் ஸ்ரீ ஏகநாதர். புண்ணியத்தைப் பெற வேண்டும் என்று அன்னத்தை அளிக்கவில்லை. ஆத்ம திருப்திக்காகவே செய்தேன். ஆனால் அந்த ஆத்ம திருப்தியால் புண்ணிய பலன் என்னிடம் சேர்ந்திருப்பதால் மனப்பூர்வமாக உமக்குத் தத்தம் செய்கிறேன். உமது நோய் நீங்கினால் அதுவே அடியேனுக்கு மேலும் திருப்தியை அளிக்கும் செயலாகும். இப்பொழுதே அப்பலனை உமக்குத் தாரைவார்த்துக் கொடுத்து விடுகிறேன்" என்று சொல்லி, ஒரு குழந்தைக்கு அன்னமிட்ட பலனை, மந்திரம் மூலமாக தத்தம் செய்துக் கொடுத்தார் ஸ்ரீ ஏகநாதர்.

அந்தணர் நோய் நீங்கப்பெற்று பொன் போன்ற மேனியைப் பெற்று பேரழகோடு விளங்கினார்.

இவ்வற்புதத்தைக் கண்டு கூடி நின்றிருந்த மற்ற அந்தணர்கள் வியப்புற்றனர். அவர்களது அஞ்ஞானம் விலகியது! பிராயசித்தம் செய்ய வேண்டும் என்று அடம் பிடித்த அந்தணர்கள் சித்தம் தடுமாறினர். ஸ்ரீ ஏகநாதரின் பாதங்களைப் பணிந்து தங்களது தவற்றை மன்னிக்கு மாறு மன்றாடினர்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ ஏகநாதரின் பெருமையைப் பார் புகழ்ச் செய்தார் பரமன்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஏகநாதர் ஏகாந்தமாக அமர்ந்து தியானம் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ஒரு மகாதபஸ்வி அவரது இல்லத்திற்கு வந்தார். அதுசமயம் கண்டியா கிருஷ்ணன் நீர்மொண்டு வருவதற்காக வெளியே சென்றிருந்தார்.

ஸ்ரீ ஏகநாதர் அத்தவஞானியை அன்போடு வரவேற்று அர்க்ய பாதாதிகளால் உபசரித்தார். பிறகு குசலப் பிரசனம் விசாரிக்கத் தொடங்கினார்.

அதற்கு அவ்வந்தணர், "சுவாமி! பண்டரி புரத்தில் கடந்த பன்னிரெண்டு காலமாக உத்ஸவம் வைபவத்தோடு நடப்பதில்லை. காரணம் புரியாமல் மக்கள் மனம் குழம்பினர். அடியேன் பலகாலம் தவமிருந்தேன். ஒருநாள் பிராட்டியார் என் முன்னே பிரசன்ன மானார்கள்.

அவர்கள் என்னிடம், "பக்தா! உன் தவத்தால் யாம் சந்தோஷம் கொள்கிறோம்! உனது தவத்தின் காரணத்தை யாம் அறிவோம். எம்பெருமான் பைடனிபுரத்தில் ஸ்ரீ ஏகநாதர் இல்லத்தில் அவருக்கு நண்பனாகவும், பணியாளராகவும், ஆசானாகவும், நல்ல அமைச்சனாகவும் விளங்கி வருகிறார். அந்த அளவிற்கு அந்த பரமபக்தன் என் நாயகனைத் தனது பரமபக்தியால் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார். நீர் சென்று எம்பெருமானை இங்கு ஏளப் பண்ணுவீராக" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்கள்" என்று சொன்னார்.

அப்பொழுதுதான் ஸ்ரீ ஏகநாதருக்குத் தம்முடன் வாசம் புரியும் கண்டியா கிருஷ்ணன், சாக்ஷாத் பண்டரிநாதனே என்பது புரியவந்தது!

"கண்ணா! கண்ணா!" என்று கதறினார். அவர் நாதமுத் தழுத்தது. உடல் புளகம் போர்த்தது; ஆனந்தக் கண்ணீர் வழிந்தோடியது. அதுசமயம் வாயிற் பக்கம் இருந்து

கண்ணீர் சுமந்து கொண்டு உள்ளே வந்தார் கிருஷ்ணன்.

ஸ்ரீ ஏகநாதர் அவரிடமிருந்து குடத்தை வாங்கிக் கீழே வைத்தார். அவரது பாதமலர் கமலங்களை குடத்து நீர் வார்த்து பணிந்தார். காதலால் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி கரைந்தார்.

“கண்ணா! மணிவண்ணா! கோகுலத்திலே நீ நடத்திய மாயவினோதங்கள் போதாதென்று இந்த எளியோன் இல்லத்திலும் எழுந்தருளி அற்புதங்களை நிகழ்த்துகிறீரா? தேவாதி தேவர்களும், முனிவர்களும் பணி செய்யக் காத்துக் கிடக்கும்போது தேவரீர் எனக்கு பணிவிடை செய்தீரே அபச்சாரம் அல்லவா?

அன்று உமது திருவடிகள் சத்திய லோகத்தில் எழுந்தபோது, நான்முகன் உமது பூமலர்ப்பாதத்திற்கு கங்கை நீரால் திருமஞ்ச னம் செய்தாராமே! அந்த மெல்லிய பொற்பாதம் இந்த வீட்டில் நடந்து நடந்து தேய்ந்ததோ?

கருடாழ்வார் தோள்களிலே பவனிவரும் தேவரீர் என்பொருட்டு திருத்தோள்களில் நீரைச் சுமந்து வந்தீரே! இது கொடுமை அல்லவா?

ஆதிசேஷன் என்னும் ஹம்ஸதூலிகைப் பாயலில் பள்ளி கொள்ளும் பரந்தாமனே! என் பொருட்டு கோரப் பாயில் அல்லவா சயனித்தீர்கள்! நான் என் செய்வேன்?” என்றெல்லாம் பலவாறு சொல்லிச் சொல்லி புலம்பினார் ஸ்ரீ ஏகநாதர்!

கண்டியா கிருஷ்ணன் பூஜை அறைக்குள் சென்று அந்தர்த்தியாமியானார்.

ஸ்ரீ ஏகநாதர், “பண்டரிநாதா! பாண்டு ரங்கா!” என்று கதறிக்கொண்டே பூஜை அறைக்குள் சென்றார். அங்கு பகவானைக் காணவில்லை. மயக்கம் வரும் நிலையில் நிலத்தில் சாய்ந்தார்.

அப்பொழுது அந்த அறையிலே பேரொளிப் பிறந்தது. ஓர் அசரீரி எழுந்தது.

“பக்தா! உனது ராமாயண, பாகவத பிரவசனத்தைக் கேட்கவே யாம் பன்னி ரெண்டு ஆண்டு காலம் உம்முடன் வாசம் புரிந்தோம். உமது பெருமையை உலகறியச் செய்தோம்!”

அசரீரியைக் கேட்டு ஸ்ரீ ஏகநாதர் எழுந்தார்; தொழுதார். பாண்டுரங்கனைக் காணத் துடித்தார்!

இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண் டிருந்த விருந்தாளியான தவஞானிக்கு உண்மை விளங்கியது. எம்பெருமான் மீண்டும் பண்டரிபுரத்திற்கு எழுந்தருளி விட்டார் என்பதனைத் தெரிந்து கொண்டார்.

அவர் ஸ்ரீ ஏகநாதரைப் பணிந்து, “ஸ்வாமி! பலகாலம் தவமிருந்தாலும் பெற முடியாத பாக்கியத்தை நீர் பெற்றுவிட்டீர். உம்மைப் போல் சிரேஷ்டர் இவ்வுலகில் எவருமே இல்லை. நான் வருகிறேன். வந்த வேலை முடிந்துவிட்டது” என்று கூறி விடைபெற்றுச் சென்றார்.

எம்பெருமானின் திருவிளையாடலை எண்ணி ஸ்ரீ ஏகநாதரும், அவரது பாரியாளும் மெய்யுருகினர். அவர்கள் அல்லும் பகலும் பகவத் கைங்கரியம் செய்துகொண்டே காலத்தைக் கடத்தினர்.

ஸ்ரீ ஏகநாதர் எப்பொழுதும் போல் ராமாயண, பாகவத உபந்நியாசங்களை நடத்திக் கொண்டு வாழ்வை பக்தி மார்க்கத்தில் செலுத்தினார். ஒருநாள் அவரது கனவில் ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் எழுந்தருளினார்.

“ஏகநாதா! அனகாபுரியிலுள்ள எமது சக்திமிகும் முக்தி பீடத்தை புனருத்தாரணம் செய்யும் பணியை மேற்கொள்வாயாக! அதனருகே வளர்ந்து வரும் அரச மரத்தைப் பெயர்த்து வேறு இடத்திற்கு மாற்றுவாயாக!”

ஸ்ரீ ஏகநாதர் கனவு கலைந்து எழுந்தார். மனைவியை எழுப்பி, அவளிடம் தாம் கண்ட கனவைப் பற்றிக் கூறினார். மனைவியும் மகிழ்ச்சிப் பூண்டாள். அதன் பிறகு இருவரும் உறங்கவே இல்லை. புனருத்தாரண திருப் பணியைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

மறுநாள் ஸ்ரீ ஏகநாதர் ஸ்தபதியையும், கொத்து வேலை மேஸ்திரி யையும் சந்தித்து, விவரத்தைக் கூறினார். அவர்களைத் தம்முடன் அழைத்துக் கொண்டு மனைவியாருடன் அனகாபுரிக்குச் சென்றார்.

ஊருக்கு ஒதுக்குபுறமாக வெகு தொலை வில் ஸ்வாமிகளின் அதிஷ்டானம் இருந்தது. ஸ்ரீ ஏகநாதர் அவ்விடத்தை அடைந்தார். ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரரின் அதிஷ்டானத்தை கற்பூர, தீபாராதனை காட்டி வணங்கினார். பன்முறை வலம் வந்தார். புதுப்பிக்கும் திருப்பணியைத் தொடர்ந்தார்.

முதல் வேலையாக அரசமரத்தைப் பெயர்த்து வேறொரு இடத்தில் நடச் செய்தார். சமாதியைச் சுற்றி பழுதுப் பார்த்தார். அலங்கார சிற்ப வேலைபாடுகளோடு கூடிய தூண்களைக் கொண்ட சிறு மண்டபம் ஒன்றையும் அமைத்தார்.

மண்டபத்தின் தூண்களைச் சுவற்றால் தடுத்து, முன்புறம் அழகான கதவும் வைத்தார்.

திருப்பணிகன் பல நாட்களாக வெகு மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருந்தன. ஸ்ரீ ஏகநாதர் பக்கத்திலிருந்து மேற்பார்வைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

நகர்புறத்தை விட்டு வெகு தூரத்தில் இருந்ததால் குடிதண்ணீர், உணவு முதலியவை வாங்குவதற்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது. பணியாட்கள் நடந்துச் சென்று நகரத்துக்குப் போய் வருவதால் திருப்பணி வேகமாக நடப்பதில் சற்று காலதாமதம் ஏற்பட்டது. ஸ்ரீ ஏகநாதர் மனம் குழம்பினார்.

எம்பெருமான் ஸ்ரீ ஏகநாதர் கவலையைப் போக்கினார். மாட்டு வண்டியில் எழுந்தருளினார். உணவு வகைகள், பழங்கள், குடிதண்ணீர் முதலியவற்றை வண்டியில் நிறைத்துக் கொண்டார். நேராக வேலை நடக்கும் இடத்திற்கு வந்தார். பணியாட்களுக்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை!

வியாபாரியாக வந்த பகவான், ஸ்ரீ ஏகநாதரைப் பணிந்து, "ஸ்வாமி! அடியேன் இங்கு சித்தி அடைந்துள்ள ஸ்ரீ ஞானேஸ்வர ஸ்வாமிகளிடம் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவன். அவருக்காகவே யாம் இந்த வியாபாரத்தை இந்த இடத்தில் ஆரம்பிக்கிறோம். நீங்களும், உங்கள் பணியாட்களும் இந்த வேலை முடியும்வரை வேண்டிய அளவு உணவுப் பொருட்களை வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். வேலைகள் பூர்த்தியாகி, நீங்கள் ஊருக்குப் போகும் தருணத்தில் என் கணக்கைத் தீர்த்தால் போதுமானது" என்றார்.

எல்லோருக்கும் எல்லையில்லா மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. வண்டிக்காரரிடம் உணவுகளைப் பெற்றுக் கொண்டு பணியாட்கள் துரிதமாக வேலையைச் செய்தனர். கட்டிட வேலை வெகு விரைவில் பூர்த்தியானது.

அரசமரத்தைச் சுற்றி மேடை கட்டி, பின்னையாரையும், நாகரையும் பிரதிஷ்டை செய்தார்.

ஒரு நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் குருபூஜையை ஆரம்பித்தார். மக்கள் கூட்டம் பொங்கி வழிந்தது. ஸ்ரீ ஏகநாதர் பாகவத உபந்நியாசம் செய்து மக்களை பக்தியில் மூழ்க்கினார்.

தொடர்ந்து பல நாட்கள் பூஜையும், உபந்நியாசமும் நடந்தன. அதன் பிறகு ஸ்ரீ ஏகநாதர் குருவருளும், திருவருளும் பெற்றுத் தமது ஊருக்குத் திரும்பினார்.

அதுசமயம் வியாபாரியிடம், "நண்பா! உனது உதவிக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன். உனக்குச் சேர வேண்டிய பவுன்கள் எவ்வளவு என்று கணக்குப் பார்த்துச் சொல்லவும்" என்று கேட்டார் ஸ்ரீ ஏகநாதர்!

"கவலைப்படாதீர்கள். நானும் பைடனி புரியைச் சேர்ந்தவன்தான். அங்கு வந்து பவுன்களைப் பெற்றுக் கொள்கிறேன்" என்றார்.

ஸ்ரீ ஏகநாதர் குடும்பத்தோடு புறப்பட்டார். பணியாட்களும் பைடனிபுரத்திலிருந்து விழா காண வந்த பக்தகோடிகள் முதலியோர்களும் பின் தொடர்ந்தனர்.

பகவான் முன்னால் மாட்டு வண்டியில் எழுந்தருளி சென்று கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஏகநாதர் பஜனை கோஷ்டிகளுடன் சேர்ந்து பகவத் கீர்த்தனங்களை ஆனந்தித்து பாடிக் கொண்டே வந்தார்.

இசைக்கு ஏற்ப சிப்ளா கட்டையில் பக்த கோஷ்டியினர் தாளம் போட்டவாறு ஆடினர். பகவான் இசை இன்பத்தை செவிக் குளிரக் கேட்டு ரசித்து, திருக்கழுத்தை அசைத்து அசைத்து இன்பத்தை அனுபவித்தார். அவரது வண்டியிலே பூட்டியிருந்த மாடுகளும், சங்குமணிகளும் ஒலிக்க கழுத்தை ஆட்டி ஆட்டிச் சென்றன.

பைடனிபுரியை அடைந்ததும் பகவான் அந்தர்த்தியாமியானார். மாட்டு வண்டி மட்டும் நின்றுகொண்டிருந்தன! ஸ்ரீ ஏகநாதருக்கு அப்பொழுதுதான் உண்மை விளங்கியது.

பரம பக்தன், மெய்யருக நிலமதில் வீழ்ந்து பணிந்து, "பண்டரிநாதா! அடியேன் பொருட்டு நீ என்னென்ன அற்புதங்களை நடத்திக் காட்டுகிறாய்?" என்று கதறினார். இவ்வாறு எத்தனை எத்தனையோ அற்புதங்களை நிகழ்த்தி, பகவான், ஸ்ரீ ஏகநாதருடன் திருவிளையாடல்கள் புரிந்தார்.

ஸ்ரீ ஏகநாதர் பகவானைப் பாசுரங்களால் போற்றினார். பகவான் தனது கருணை விழிகளால் அவரைக் கடைக்கித்தார்.

ஸ்ரீ ஏகநாதர் தமது மனையாளுடனும், பக்தக்கோடிகளுடனும் பூலோகத்தில் பல சிரேஷ்டமான பகவத் கைங்கரியத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ ஏகநாதர் ஸ்வாமிகளின் புகழ் புவன மெங்கும் பரவியது! அவரால் இயற்றப்பட்ட பாகவதமும், ராமாயணமும், பகவத் க்ருதிகளும் இன்றும் பல கோடி மக்களின் இதயத்தில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன!

ஸ்ரீ பக்த ஏகநாதர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த சமர்த்த ராமதாஸர்

புனித கங்கை என்னும் புண்ணிய நதி தீரத்திற்கு அருகே அமைந்துள்ள நந்கரம்தான் ஜாம்பு.

அந்நகரில் பக்தியில் சிறந்தொழுகும் அந்தணர் குலம் சிறப்புற்று விளங்கி வந்தது. அக்குலத்தில் தோன்றிய வேத விற்பன்னர்கள் பலருள் சூரியாஜீ என்பவரும் ஒருவர்.

இவருடைய முன்னோர்களின் குல தெய்வம் சூரிய பகவானாதலால் இவரது பெற்றோர்கள் இவருக்கு இப்பெயரைச் சூட்டினர் போலும்! இவரது மனைவியார் பெயர் ராணுபாய்.

சூரியாஜீ இளவயதிலேயே இதிகாச புராணங்களிலும், வேத உபநிஷத மந்திரங்களிலும் மகா பண்டிதராக விளங்கினார். இவர் உயர்ந்த குணமும், பரந்த நோக்கமும் கொண்டு, நல்ல பண்போடு வாழ்ந்து வந்தார்.

மேலும் இவர், தமக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழும் இயல்புடையவராகவும் இருந்தார். அதிகளை ஆதரிப்பதும், ஆண்டவனை ஆராதிப்பதையும் இவர் தமது அன்றாட வாழ்வின் ஆராதனையாகக் கொண்டிருந்தார்.

சூரியாஜீ, தமது குல தெய்வமான சூரிய பகவானைத் தினமும் பூஜித்து வந்தார். ஆதித்ய ஹிருதய சுலோகங்களைச் சொல்லி,

சூரியதேவனை நமஸ்காரம் செய்து போற்றினார்.

இத்தவசீலர் கோதண்ட ராமனையும், ஆஞ்சநேய மகாப்பிரபுவையும் திவ்ய தோத்திரங்களால் பூஜித்து வந்தார்.

இத்தகைய பக்த சிரோன்மணியான சூரியாஜீயும், பதிவிருதா சிரோன்மணியான ராணுபாயும் இல்லறத்தை க்ஷேமமுற நடத்தி வந்தனர்.

இத்தம்பதியர்க்குத் திருமணமாகி வெகு நாட்களாகியும் குழந்தை பிறக்காதது ஒரு பெரும் குறையாகவே இருந்தது. இக்குறை தீர திருவருட் செல்வர் இருவரும் தங்கள் குல தெய்வமான ஆதித்திய பகவானை முறையோடு ஆராதித்து வரலாயினர்.

சூரிய தேவனுக்குப் ப்ரீதியான விரதங்களை மேற்கொண்டனர். நவக்கிரக நாயகனுக்கு விளக்கேற்றி பாலாபிஷேகம் செய்து பல காலம் ஆராதித்தனர்.

ஒருநாள் சூரிய பகவான் ஆயிரம் கிரணங்கள் ஜொலிக்க, பேரொளி பிரகாசத்துடன் இத்தம்பதியருக்கு அருட்காட்சி கொடுத்தார்.

தம்பதியர் இருவரும் பகவானைப் பணிவன்புடன் நமஸ்கரித்தனர்.

"ஹே பிரபோ! தேவர்களுக்கும் சிரேஷ்டமான தேவரீரை நமஸ்கரிக்கிறோம். யுகங்களை நடத்துபவரே! பூஜிப்போருக்கு நல்ல பலன்களைத் தருபவரே! உமது திருவடித் தாமரைகளுக்கு மீண்டும் மீண்டும் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறோம்" என்று போற்றி துதித்து தோத்திரங்களால் பன்முறை பணிந்து தொழுதனர்.

ஸ்ரீ ராம சந்திர பிரபுவின் தாஸனான ஆஞ்சநேய ஸ்வாமிகளின் அம்சத்தையும் பெற்று விளங்குவான்" என்று அருள்பாலித்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

ஆதித்தியனின் அருளால் ராணுபாயின் மணி வயிற்றில் ஆதித்தியனின் அம்சம் கொண்ட ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அபரீதமான அழகும், பிரகாசமும் கொண்ட

சூரிய பகவான் தம்பதியர்களின் தோத்திரங்களால் சந்தோஷித்தவராய், "மெய்யன்பர்களே! உங்கள் ஆராதனையால் யாம் ஆனந்திக்கிறோம். வேண்டும் வரம் தந்து அருள் செய்வோம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

சூரியாஜி சிரமீது கரம் உயர்த்தி, "பிரபஞ்சமெங்கும் பிரத்யக்ஷ தெய்வமாக காக்கி தரும் கருணாமூர்த்தியே! ஜோதி சொருபனே! அடியேன்களுக்கு ஸ்ரீ ராம பக்தியும், ஞான சக்தியும் கொண்ட சத்ருமரன் ஒருவன் பிறக்க அருள் பாலிக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

கதிரவ மூர்த்தி களிப்பு மிகக்கொண்டு, "பக்தர்களே! உங்கள் ஆசை நிறைவேறும்! உங்களுக்கு இரு குமாரர்கள் தோன்றுவர். மூத்தவன் எமது அம்சத்தையும், இளையவன்

அக்குழந்தைக்கு பெற்றோர்கள் கங்காதரன் என்று நாமகரணம் சூட்டினர்.

கங்காதரன் தளிர்நடை பயின்று சிறுதேர் உருட்டி ஐந்து வயது பிராயத்தை அடைந்தான்.

"ஹரி ஸ்ரீ கணபதாயே நம:" என்று அக்ஷராப்யாசம் ஆரம்பித்து வைத்த முகூர்த்த வேளை, ஓரிரு ஆண்டு காலத்துக்குள் கங்காதரனை ஒப்பற்ற வேத சிரோன்மணியாக்கியது.

ஏழு வயது பிராயத்துக்குள் வேத உபநிஷத்துக்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தான். பெற்றோர்களும், மற்றோர்களும் கங்காதரனின் கல்வியின் மேம்பாட்டைக் கண்டு பூரித்தனர். உரிய பருவத்தில் அவனுக்கு உபநயனமும் செய்து வைத்தனர்.

சூரிய பகவானின் அருளால் ராணுபாய் மீண்டும் கருவுற்றான்!

அஞ்சனையின் மணி வயிற்றில் இருந்து ஞானக் குழந்தையான ஆஞ்சநேய மகாப் பிரபுவின் அம்சமான இரண்டாவது குழந்தை அவதரித்தது.

நல்ல சுபயோக சுப முகூர்த்தத்தில் விண்ணும் மண்ணும் குளிர, தேவாதி தேவர்கள் பூமழை பொழிய, புவனமெல்லாம் பொங்கிப் பொலிய, ராணுபாய் ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தான்.

அக்குழந்தை ஆஞ்சநேய மஹாப்பிரபுவின் அம்சம் என்பதனைப் பெற்றோர்களுக்கு உணர்த்துவான் வேண்டி, அக்குழந்தைக்கு ஒரு சிறு வால் காணப்பட்டது.

இவ்வதிசயக் குழந்தையைக் கண்டு பெற்றோர்கள் வியப்படையவில்லை; ஆஞ்சநேயரே தங்களுக்குக் குமாரனாகப் பிறந்துள்ளார் என்று எண்ணி எண்ணி அகமும் முகமும் மலர்ந்தனர்.

பெற்றோர்கள் குழந்தைக்கு "நாராயணன்" என்று நாமகரணம் சூட்டினர்.

பிரசன்ன வதனமும், பிரகாசமான மேனியும் கொண்ட நாராயணன் களிப்போடு காப்புப் பருவம் கடந்தான்.

ஐந்தாம் திங்களில் ஒரு திருப்பாதம் மடக்கி, ஒரு திருப்பாதம் நீட்டி - இரு திருக்கரங்களையும் நிலத்தில் ஊன்றி, தலை உயர்த்தி திரு கழுத்தை அழகாக அசைத்து அசைத்து செங்கிரைப் பருவத்தைச் சீரோடு கடந்தான் நாராயணன்!

ஏழாம் திங்களில் தாலாட்டைக் களிக்கும் தாலப் பருவத்தைக் கடந்தான்.

இப்படியாக ஒவ்வொரு பருவத்தையும் பெற்றோர்களும், மற்றோர்களும் கண்டு களித்து பேரின்பம் கொள்ளும் வண்ணம் துள்ளி விளையாடிக் களித்தான் நாராயணன்!

சூரியாஜி நல்ல சுபவேளையில் நாராயணனுக்கு அக்ஷராப்யாசத்தை நடத்தி தந்தார்.

நாராயணனின் பிஞ்சு மனம் வித்தையில் நாட்டம் கொள்ளவில்லை; விளையாட்டில் விருப்பம் காட்டியது. இது பெற்றோர்களுக்குக் கவலையைக் கொடுத்தது!

ஏழு வயதில் நாராயணனுக்கு உபநயன முகூர்த்தம் மிக்கச் சிறப்பாக நடந்தது.

வயது வளர வளர நாராயணனுக்கு விளையாட்டுப் புத்தியும் வளர்ந்துகொண்டே வந்தது.

குருகுலம் செல்லாமல், பாலகர்கள் பலரைச் சேர்த்துக் கொண்டு பகலெல்லாம் விளையாட்டிலேயே கழித்தான் நாராயணன்.

மாருதியின் அம்சமல்லவா? மரத்துக்கு மரம் தாவி விளையாடினான். பழங்களை சுவைத்து சுவைத்துத் தின்றான். நதியிலே நீந்தி விளையாடினான். மரம் செடி கொடிகளை ஒடித்து விளையாடினான். பாறைகளை உருட்டி விளையாடினான்; கானகத்தில் விலங்குகளை விரட்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்த்தான்.

இப்படியாக நாராயணன் நடத்தும் விளையாட்டைக் கண்டு அவனது நண்பர்களும் பெற்றோர்களும் அச்சம் கொண்டனர்; அதிசயித்தனர்; ஆனந்தித்தனர்.

இப்படியாக நாராயணன் விளையாட்டில் பொழுதைக் கழிக்க, கங்காதரன் கல்வியில் மேம்பட்டு விளங்கினான்.

நாராயணனின் குறும்புத் தனமும் சுறுசுறுப்பும் அனைவருக்கும் அவனிடம் அதிகப்படியான பாசத்தை ஏற்படுத்தியது.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல பிறவியில் நாராயணனுக்குத் தோன்றிய வால் மறைந்தது. அந்த இடத்தில் வால் தோன்றியதற்கு அறிகுறியாக ஒரு பெரிய மச்சம் மட்டும் காணப்பட்டது.

இப்படியாக கங்காதரனும், நாராயணனும் எல்லோரும் போற்றும்படியாக நல்ல சீருடனும், சிறப்புடனும் வாழ்ந்து வந்தனர்.

கங்காதரனுக்குப் பெற்றோர்கள் உரிய தருணத்தில் திருமணத்தை நடத்தி வைத்தனர். கங்காதரன் இல்லறத்தை முறையோடு நடத்தி வந்தான். தந்தையைப் போலவே கங்காதரன் தெய்வ பக்தியும், அதிதி உபச்சாரமும் கொண்டு ஒழுகிவந்தான். அல்லும் பகலும் ஸ்ரீமந் நாராயணனைச் சிந்தையிலே கொண்டு வாழ்ந்தான்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன் கங்காதரனின் பக்திக்குத் திருவுள்ளம் கனிந்து, அவன் முன்னால் சங்கு சக்கர கதாபாணியாக வெண்பட்டும் வனமாலைகளும் பரிமளிக்க பிரகாசத்துடன் பிரசன்னமானார்.

கங்காதரன், சங்கு சக்ரதாரியைப் பன்முறை நமஸ்கரித்து மெய்யிருகி நின்றான்.

எம்பெருமான் பாரிஜாத பரிமள வதனம் பூத்து மலர, "கங்காதரா! என்றும் எம்மைத் தியானித்து வாழும் உனக்கு சகல சௌபாக்கியங்களும் பெருகும். தூய்மையான வாழ்க்கையால் ஜென்ம சாபல்யம் அடைவாய்" என்று திருவாய் மலர்ந்து அந்தர்த்தி யாமியானார்.

கங்காதரன் களிப்பு மிகக் கொண்டான். பெற்றோர்களிடம் ஸ்ரீமந் நாராயணனின் தரிசனத்தைப் பற்றிச் சொன்னான். பெற்றோர்கள் பெரிதும் உவந்து கங்காதரனைப் பலவாறு புகழ்ந்து பேசி பெருமை பூண்டனர்.

அதே சமயத்தில் அன்னைக்கு இளைய குமாரனைப் பற்றிய கவலை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. அவனை எப்படியும் திருத்தி நல்வழிப்படுத்த வேண்டும் என்று மனதிலே உறுதி கொண்டாள். ஒருநாள் மகனை அழைத்து மடிமீது இருத்திக்கொண்டு நல்ல வார்த்தைகளைச் சொல்லலானாள்.

"கண்ணே நாராயணா! ஆசானிடம் சென்று பாடம் பயிலாமல் இப்படி விளையாட்டுப் பிள்ளையாகவே இருந்தால் எப்படி? அது மட்டுமல்ல, அடர்ந்த காடுகளுக்குள் சென்று விளையாடாதே! அங்குள்ள பூதம் உன்னைப் பிடித்துக் கொள்ளும்."

மாதாவின் மொழி கேட்டு நாராயணன் பூமுகம் மலரக் கை கொட்டிச் சிரித்தான்.

"அம்மா உங்களுக்கு என்னைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியவில்லை. பூதம், பேய், பிசாசு இதுக்கெல்லாம் நானா பயப்படுவேன்! நானும் அவைகளோடு சேர்ந்து விளையாடுவேன். இல்லையேல் நானே அவைகளை அழித்துவிடுவேன்."

மகனின் தைரியமான பேச்சைக் கேட்டு மாதா மகிழ்ந்தபோதும், மீண்டும் அவனிடம்,

"நாராயணா! இன்னும் நீ இப்படி குழந்தையாக இருந்தால் எப்படி? உனக்கும் அண்ணனைப்போல் திருமணம் செய்து கொண்டு பொறுப்போடு வாழ வேண்டிய வயது வந்துவிட்டது! படிப்புதான் வரவில்லை; தொழில் செய்யக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டாமா?" என்று கேட்டாள்.

அன்னையின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு நாராயணனுக்கு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. அந்த குழப்பத்தோடு தாயிடம் ஏதும் கூறாமல் வேகமாக எழுந்து ஓடினான்; கால் போன வழியே சென்று கொண்டே இருந்தான்! ஊரை அடுத்துள்ள வயல் வெளியினை வந்தடைந்தான் நாராயணன்.

அங்கே குடியானவர் சிலர் ஒரு பெரிய அரிசி மூட்டையைத் தூக்க முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான் நாராயணன்! நாராயணனுக்குச் சிரிப்பு தாங்கவில்லை. வேகமாக அவர்கள் அருகே சென்றான்.

மாமலையைப் பெயர்த்தெடுத்த மாவீரனின் அம்சமல்லவா நாராயணன்! அப்பெரிய மூட்டையை அலக்கியதாக தூக்கி தோளில் வைத்துக்கொண்டு, வாயு வேகத்தில் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டான்.

இவ்வதிசயத்தைக் கண்ட அனைவரும் திகைத்தனர். நாராயணனைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினர்.

வாயு வேகத்தில் புறப்பட்ட நாராயணன் மின்னல் வேகத்தில் வீட்டிற்கு வந்து திண்ணையில் நெல் மூட்டையை இறக்கினான்.

"அம்மா! அம்மா!" என்று குழலைப் பழிக்கக் கத்தினான்.

அடுப்படியில் வேலையாயிருந்த அன்னையார் என்னவோ ஏதோ என்று அலறிப்புடைத்துக் கொண்டு வாயிற்பக்கம் ஓடி வந்தாள்.

"ஏண்டா நாராயணா! ஏதாவது பூதத்திடம் மாட்டிக் கொண்டாயா?"

"பூதத்தைவிட பெரியதான இம்மூட்டையைத் தூக்க முடியாமல் களத்து மேட்டில் குடியானவர்கள் தவியாக தவித்துக் கொண்டிருந்தனர். நான் சுலபமாக தோள் மீது சுமந்து வந்து நமது வீட்டுத் திண்ணையில் வைத்தேன்."

திண்ணையில் கிடக்கும் பெரும் நெல் மூட்டையைக் கண்டு அன்னையார் அதிசயித்தாள். எப்படி இவன் ஒருவன் இத்தனை பெரிய மூட்டையைத் தூக்கி வந்திருக்கக் கூடும் என்பதனை அறியாமல் மனம் குழம்பினாள்!

இத்தருணத்தில் மூட்டைக்குச் சொந்தக் காரன் அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தான்.

"அம்மா! பார்த்தீர்களா உங்கள் புதல்வன் செய்த வேலையை" என்று முறையிட ஆரம்பித்தான்.

நாராயணன் அவர்களை இடைமறித்து, "சாமர்த்தியம் இருந்தால் மூட்டையை எடுத்துக் கொண்டு போங்கள்" என்றான்.

உடமஸ்தனும் அவனது ஆட்களும் ஒன்று சேர்ந்து சிரமப்பட்டு மூட்டையைத் தூக்கி வண்டியில் ஏற்றினர். திண்ணையில் மற்றொரு மூட்டை இருக்கக் கண்டனர் அனைவரும்!

நாராயணன் மீது கோபத்தோடு வந்தவர்கள் நாராயணன் மீது பக்தி பூண்டனர்.

"அம்மா! உங்கள் நாராயணன் சாதாரண குழந்தை அல்ல; அவன் அவதார புருஷன். நம்ம நாராயணனால் இந்த உலகிற்கே கேசமம் பிறக்கப்போகிறது."

வந்தவர்கள் நாராயணனை வாயாற வாழ்த்திவிட்டுச் சென்றனர்.

இந்த அதிசய சம்பவம் ஊர் முழுவதும் பரவியது. நாராயணனைக் கண்டு பலர் பக்தி பூண்டனர். சிலர் பயந்து நடுங்கினர்.

இத்தகைய ஆற்றல்மிக்க நாராயணன் அன்று முதல் "சமர்த்த நாராயணன்" என்று அனைவராலும் போற்றுதற்குரியவனானான்.

இப்பொழுதெல்லாம் நாராயணன் விளையாட்டில் அதிக கவனம் செலுத்துவ தில்லை. "ராம் ராம்" என்று ஜபித்துக் கொண்டே இருந்தான்!

ராணுபாய், கணவனிடம் நாராயணனின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி பேசலானான். சூரியாஜ் மனைவியிடம், "ராணுபாய்! நீ சொல்வது சரிதான்! இவனை விளையாட்டுப் பிள்ளையாக இப்படியே விட்டுவிடக் கூடாது. விரைவில் விவாஹத்தைச் செய்து வைத்தால் பொறுப்பு வந்துவிடும்" என்றார்.

"விவாஹம் என்றாலே இவன் காதைப் பொத்திக் கொண்டு பத்து காதத் தூரம் ஓடுகிறானே" என்று மனைவி கவலையோடு சொன்னாள்.

"உனக்கு அந்தக் கவலை வேண்டாம். நல்ல பெண்ணைப் பார்த்து விவாஹ

ஏற்பாடுகளைச் செய்வோம். இவனிடம் எதுவும் கேட்க வேண்டாம். *கட்டுடா தாலியை என்றால் கட்டிவிட்டு போகிறான்."

"நீங்கள் நினைப்பது போல் நாராயணனை உங்கள் வழிக்குக் கொண்டுவர முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவன் இப்பொழு தெல்லாம் ராம நாம பஜனையில் ஈடுபட் டிருக்கிறானே" என்றாள் ராணுபாய்.

"நீ கவலைப்படாதே! அவன் கல்யா ணத்தை நான் முடித்துக் காட்டுகிறேன்" என்று நம்பிக்கையோடு பதிலுரைத்த சூரியாஜ், நாராயணனுக்குப் பெண் பார்க்கும் வேலையில் இறங்கினார். தமக்கு மிகவும் வேண்டிய நண்பரின் புதல்வியை நாராயணனுக்கு மணம் பேசி, விவாஹ நாளும் நிச்சயித்தார்.

இவற்றையெல்லாம் கேள்விப்பட்டு நாராயணன் வெறுப்பு மிகக் கொண்டான். தனக்குத் திருமணம் தேவையில்லை என்று பெற்றோர்களிடம் பிடிவாதமாகக் கூறினான் நாராயணன்!

ஆனால் பெற்றோர்கள் முன்வைத்த காலை பின்வைக்க விரும்பவில்லை! திருமண ஓலை எழுதி உற்றார் உறவினர்களுக்கும் அனுப்பி வைத்தனர்!

நாராயணன் விவாஹம் என்னும் பந்தத் திலிருந்து விடுபட பகவத் தியானத்தில் இறங்கினான். வீட்டில் உள்ள ஓர் அறையில் அமர்ந்து ஸ்ரீ ராம நாம தியானத்தில் மூழ்கினான்! வீட்டில் கல்யாண ஏற்பாடுகள் பிரமாதமாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

திருமண வைபவத் திருநாளன்று காலை நாராயணனை புண்ணிய, தீர்த்தமாடச் செய்து, புத்தாடைகளை அணியச் செய்து திருமணச் சடங்குகளைத் தொடங்கினர்.

துவாதச புண்டரங்கள் திருமேனியிலே துலங்க - வெண்பட்டு வஸ்திரம் தரித்து, பலகை மீது அமர்ந்திருந்த நாராயணனின் பக்கத்தில் அந்தணர்கள் மந்திர கோஷம் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

நாராயணனின் உள்ளத்தில் ஸ்ரீ ராமபிரா னின் திருவுருவம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. நாராயணனின் அந்தராத்மா அவனுக்கு எதிர்காலத்தை எடுத்து கூறியது.

"நாராயணா! கால் கட்டு ஏற்பட்டால் காலமெல்லாம் சம்சார சாகரத்தில் மூழ்கி

தவிக்க வேண்டும். உன் ராமநாம பஜனைக்கு முழுக்க போட வேண்டும். உனக்கு இந்த பந்தம் தேவை இல்லை. ராம பக்திக்குத் தடை வருகிறது. அதனை உடைத்தெறிந்து பக்தி மார்க்கத்தில் லயித்து, முக்தி மார்க்கத்திற்கு வருவாய். புறப்படு! இன்னும் தாமதிக் காதே.”

இன்னிசை வாத்தியங்களின் இன்ப நாதம், கல்யாண மணப்பந்தலில் கான மழையாய் ஆகர்ஷித்து கொண்டிருந்தன. வேத முழுக்க மும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

நாராயணன், “இதோ வருகிறேன்” என்று சொல்லி எழுந்து உள்ளே சென்றான். கண் மூடி திறப்பதற்குள் எவருடைய கண்களிலும் அகப்படாமல், வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டான் நாராயணன்!

மணப்பந்தலில் மாப்பிள்ளையைக் காணோம் என்று ஒரே கூச்சல்! குழப்பம்! பெண் வீட்டார் துக்கித்தனர்!

நாராயணனின் பெற்றோர்கள் தவித்தனர்; மகனை எங்கே போய்த் தேடுவதென்பது புரியாது திண்டாடினர்.

அவன் தேடினாலும் கிடைக்கமாட்டான் என்பதனைத் தெரிந்து வைத்திருந்த பெற்றோர்கள், “எல்லாம் அந்த சூரிய நாராயண மூர்த்தி ஆக்டைபோல் நடக்கட்டும்” என்று தெய்வத்தின் மீது பாரத்தைப் போட்டுச் சும்மா இருந்தனர். கல்யாணம் தடைப்பட்டது! இன்பமயமான மணப்பந்தலில் துன்பத்தின் இருள் சூழ்ந்தது.

பெற்றோர்கள் நாராயணனைத் தேடிப் பிடிப்பதற்கு எடுத்த முயற்சிகள் அனைத்தும் விழலுக்கு இறைத்த நீராயின. நாராயணன் எங்கிருக்கிறான் என்பதனை கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. பெற்றோர்களின் மனம் துயரில் ஆழ்ந்தது. மகன் எங்காவது உயிரோடு இருந்தால் போதுமென்று பகவானை பிரார்த்தித்தனர். அந்த நம்பிக்கையில் மகனின் நினைவாகவே வாழ்ந்து வந்தனர்.

வன விலங்குகள் நிறைந்த அடர்ந்த காடு! குகைகளும், குன்றுகளும் நிறைந்த இருள் சூழ்ந்த பயங்கரமான இடம்!

சூரிய வெளிச்சம் புக முடியாவண்ணம் எங்கும் காட்டு மரங்கள் வானளாவ ஒங்கி

வளர்ந்திருந்தன. ஆந்தையின் அலறலும், நரியின் ஊளையும், சிங்கத்தின் கர்ஜனையும் மற்ற கொடிய விலங்குகளின் சத்தமும் இருந்துகொண்டே இருந்தன.

இத்தகைய வன்புலி வாழும் கொடிய காட்டினுள் தண்மதி போன்ற பேரெழில் கொண்ட நாராயணன், அமைதியின் உருவமாக புகுந்தான். தாம்பத்தியம் புக வேண்டிய திருக்குமாரன், “ராம் ராம்” என்று ஜபம் செய்துகொண்டே பயங்கரமான வனத்தில் பவனி வந்தான்!

காரிருள் அடர்ந்த காட்டிலே ஒளி விளக்கு ஏற்றி வைத்தாற்போல் காந்தியும், சோபையும் கொண்ட நாராயணன், கார்வண்ண மேனியான் ஸ்ரீராமனின் நினைவாகவே நடந்து கொண்டிருந்தான்.

பசி, தாகம், பயம் இதற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட நிலைக்கு வந்துவிட்டான் நாராயணன்! எதையும் கவந்த நிலையில் அவனில்லை. இப்பொழுது நாராயணன் எல்லாவற்றையும் கடந்த நிலைக்கு வந்துவிட்டான்.

சிங்கம் வாழும் பெருங்குகை ஒன்று நாராயணன் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. நேராக உள்ளே சென்றான். தியானத்தில் அமர்ந்தான்.

விலங்குகள் நாராயணனைக் கண்டு அஞ்சி விலகிச் சென்றன. அவனது குகையைச் சுற்றி மான்களும், சிங்கங்களும் புலிகளும் பகைமையை வெறுத்துத் தோழமை பூண்டு நின்றன.

நாராயணனின் ராம நாம தியானம் ஏழு நாட்கள் இடைவிடாது நடந்தன. நாராயணனுக்கு ஸ்ரீராம தரிசனம் கிட்டவில்லை!

நாராயணன் ஆஞ்சநேயர் நாமத்தை உச்சரித்து ஜபிக்கலானான். ஸ்ரீ ராமதாஸரிடம் கடாக்ஷத்தைப் பெற்று ஸ்ரீராம தரிசனம் பெறலாம் என்று நினைவிலே கொண்டான் நாராயணன்!

அஞ்சனாதேவி மைந்தனின் ஆனந்தத் திருநாம ஜபம் அண்டசராசரங்களும் ஒலித்தன. நாராயணனின் ராம ஜபத்தினால், ஜகம் புகழும் சிரஞ்சீவியாம் ஸ்ரீமத் ஆஞ்சநேய மகாப்பிரபு ஆகர்ஷிக்கப்பட்டார்.

மகர குண்டலங்களும், நவரத்தின கிரீடமும் பிரகாசிக்க துளசி மணிமாலை

களும், தாமிர மாலைகளும் திருமேனியிலே பிரகாசிக்க கதாயுதம் ஏந்திய திருக்கரத்துடன் ஆஞ்சநேயர், நாராயணன் முன்னால் பிரசன்னமானார்.

நாராயணன் தியானம் கலைந்தான். தனது எதிரிலே பேரொளி பிரகாசத்துடன் காட்சி தரும் ஆஞ்சநேய மகா புருஷனைக் கண்டு களித்தான். அவரது திருவடித் தாள்களைப் பற்றிக் கொண்டான்.

"கோடி மன்மதனுக்குச் சமமான லாவண்யம் கொண்டவரே! அன்னைக்குக் கணையாழி கொடுத்து ஐயனுக்கு சூடாமணி கொண்டு வந்து கொடுத்த வீரதீர மகாப்பிரபுவே! ஸ்ரீ ராமச்சந்திர தெய்வத்தின் இதய கமலத்தில் வாசம் புரிபவரே! கற்பக விருகும் போன்ற கருணை சொருபனே! அடியேனுக்கு ஸ்ரீ ராமபிரானின் தரிசனம் கிட்ட அருள் பாலிக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்தனை செய்தான் நாராயணன்.

மந்தஹாஸம் பொங்க மாருதி, நாராயணனைத் திருநோக்கம் செய்து, "எனது அம்சமாக அவனியிலே அவதரித்தவனே! ஸ்ரீ ராமபிரானின் ஆனந்த தரிசனத்தை உனக்கு சேவை சாதிக்கச் செய்வோம்! என்னுடன் வருவாயாக!" என்று நாராயணனின் கரங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு புறப்பட்டார் ஆஞ்சநேயர்! இருவரும் பஞ்சவடி என்னும் தலத்தை வந்தடைந்தனர்.

அன்றைய தினம் ஸ்ரீ ராமநவமி!

பஞ்சவடி என்னும் அப்புண்ணிய கேசுத் திரத்தில் ஸ்ரீராம நவமி உத்ஸவத்தை பக்த கோடிகள் மிக்க உற்சாகத்துடன் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

கோவிலிலுள்ள மண்டபத்தில் உத்ஸவரை ஏளப்பண்ணி ஸ்ரீராம நாம சங்கீர்த்தனங்களைப் பக்தர்கள் பாடிஆடி ஆனந்த மயமான பக்தியில் மூழ்கி இருந்தனர்.

அதுசமயம் ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயரும், நாராயணனும் மண்டபத்துள் வந்தனர். ஆஞ்சநேயர் கண்களுக்கு மட்டும் ஸ்ரீ ராமச்சந்திர மூர்த்தி காட்சிக் கொடுத்தார். ஸ்ரீ ராமச்சந்திர மூர்த்தி தரிசனம் கிட்டாமல் நாராயணன் கவலை கொண்டார்.

இரவு நெடுநேரம் வரை வாத்தியங்களில் இன்ப நாதமும், ராம நாம சங்கீர்த்தனங்களின்

தேவகான இனையும் பஜனை கோஷங்களும் நடந்த வண்ணமாகமே இருந்தன.

அபிஷேக அலங்கார ஆராதனைகளைக் கண்டு களித்து ஆனந்தித்த பக்தகோடிகள், பகவத் பிரசாதங்களைப் பெற்று சந்தோஷத்துடன் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

எல்லோரும் சென்ற பிறகு மண்டபத்தில் மாருதியும், நாராயணனும் மட்டும் இருந்தனர். ஸ்ரீ ராம தரிசனம் தனக்குக் கிட்டவில்லை என்பதனை அனுமனிடம் சொல்லி நாராயணன் துக்கித்தான்.

மாருதி நாராயணனை அழைத்துக் கொண்டு கர்ப்பக்கிரஹத்தினருகே சென்றார். கிண்கிணி மணிகள் ஆர்ப்ப திருக்கதவுகள் தானாகவே திறந்துகொண்டன.

கர்ப்பக்கிரஹத்துள், ஸ்ரீராமச்சந்திர மூர்த்தி கோதண்டம் தாங்கப் பெற்ற திருக்கழுத்துடன் பிராட்டியார் சமேதராய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

மாருதி, தசரத குமாரனைத் தோத்திரம் செய்தார். ஸ்ரீராமபிரான், ஆஞ்சநேயர் கண்களுக்கு மட்டும் பிரசன்னமானார்.

"ஆஞ்சநேயா! சேதுபந்தனத்துக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்துவரும் நீ, இந்நேரம் இங்கு வந்த காரணம் என்ன?" ஒன்றும் புரியாதவர் போல் கேட்டார்.

ஸ்ரீ ராமரின் இன்மொழி கேட்டு அநுமான், "தேவாதி தேவா! தேவரீர் திருவுள்ளம் அறியாததும் உளதோ? அடியேன் அழைத்து வந்திருக்கும் இந்த சத்புத்திரன் எமது அம்சத்திலே பூவுலகில் ஜனித்தவன். ஐயன் அவனுக்குச் சேவை சாதித்து அருள் வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்தார்.

இவர்களது சம்பாஷணைகளைக் கேட்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற நாராயணன், ஸ்ரீ ராமபிரானின் திவ்ய மங்கள சொருபத்தைக் காணும் பாக்கியத்தை மட்டும் பெறவில்லை; அவன் சிலை வடிவத்திலே காட்சி தந்த கோதண்டராமனையே கண்டுகளித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஆஞ்சநேயர் எம்பெருமானிடம், "ஸ்வாமி இப்பாலகனுக்கு குருமுகமான உபதேசம் இல்லாததால் தங்களைக் காணும் பாக்கியம் சித்திக்கவில்லை. அதனால் எம்பெருமான் இக்குழந்தைக்கு குருவாக எழுந்தருளி

மந்திரோபதேசம் செய்தருள வேண்டும்'' என்று மேலும் வேண்டினார்.

ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபு கங்கனமும், யாழியும் பிரகாசிக்கும் தமது வலது திருக்கரத்தை, நாராயணனின் சிரமீது வைத்து, அநுக்கிரஹம் செய்தார். அவரது வலது செவிகளில் தாரக மந்திரத்தை உபதேசம் செய்தார்.

ஸ்ரீராமபிரானின் திருவாய் அமுதம் செவிக்குள் பாய்ந்ததும் நாராயணன் ஞானம் பெற்றான்.

சீதா லக்ஷ்மண சமேதராய் திவ்ய காட்சி தரும் கோதண்ட ராமனைக் கண்குளிர கண்டான் நாராயணன்!

காதலாய் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி - உடல் விதிர் விதிர்ப்ப கந்தர சுலோகங்களால் கல்யாணராமனைப் பலவாறு தோத்திரம் செய்தான் நாராயணன்!

ஸ்ரீராமச்சந்திர பிரபு திருக்கண் மலர, "குழந்தாய்! இன்று முதல் நீ ஸ்ரீ ராமதாஸன் என்ற திருநாமத்தைப் பெறுவாய். பூவுலகில் எமது பிரபாவத்தை பரப்பும் பெரும் பாக்கியத்தையும் பெறுவாய்!" என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளிய அஞ்சன வண்ணன், அஞ்சனை மைந்தனைத் திருநோக்கம் செய்து, "மாருதி! உன் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்துவிட்டேன். நீ சேதுபந்தனம் சென்று உனது பணிகளைச் செய்வாயாக!" என்று திருவாய் மொழிந்தார்.

ஸ்ரீ ராமச்சந்திர மூர்த்தியின் கடாக்ஷத்தால் சமர்த்த நாராயணன் ஸ்ரீ சமர்த்த ராமதாஸர் ஆனார்!

மாருதியும், நாராயணனும் கர்ப்பக்கிர ஹத்தைவிட்டு வெளியே வந்தனர். திருக் கதவுகள் தானாகவே காப்பிட்டுக் கொண்டன.

மாருதி ஸ்ரீ ராமதாஸரைப் பார்த்து, "அன்பனே! என் ஐயனின் அன்புக் கட்டளையை நிறைவேற்ற நான் சேது நகரம் செல்கிறேன். நீ எனது பிரபுவின் எண்ணப்படி, பெருமானது வைபவத்தை பரப்பும் பணியை மங்களகரமாகத் துவங்குவாயாக!" என்று மொழிந்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் கண்ணீர் வடித்தார். வாயுபுத்திரன் அவரை விட்டுப் பிரிந்து செல்வதை மட்டும் அவரால் ஏற்றுக்கொள்ள

முடியவில்லை! அவரது திருக்கரத்தை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டார்.

"மகாப் பிரபோ! சிறிது காலம் என்னுடன் எழுந்தருளியிருந்து, எனக்குப் பரிபூரண ஞானத்தைத் தந்தருள பிரார்த்திக்கிறேன்" என்று மன்றாடினார் ஸ்ரீ ராமதாஸர்! அவரது திருவடிகளைப் பற்றிக் கொண்டு கதறினார். மாருதி மனம்கனிந்து ஸ்ரீ ராமதாஸருடன் சிறிது காலம் இருக்க சம்மதித்தார். அந்த சமயத்தில் ஆஞ்சநேயர் ஸ்ரீராம சரிதத்தை ஸ்ரீ ராமதாஸருக்கு விளக்கமாகச் சொன்னார்.

ஆஞ்சநேயர், ஸ்ரீ ராமதாஸருக்குச் சொல்லிய ராமகாதை, "ஹனுமத் ராமாயணம்" என்று திருநாமம் பெற்றது.

மாருதி தமது திருத்தோற்றத்தை வைஷ்ணவ அடியாராக மாற்றிக் கொண்டார். ஸ்ரீ ராமதாஸரை அழைத்துக் கொண்டு டாங்கலீ என்னும் திருத்தலத்தை வந்தடைந்தார் மாருதி!

ஸ்ரீ ராமகாதையை ஆஞ்சநேயர் சொல்லக் கேட்டு மனதிலே பதிய வைத்துக்கொண்ட ஸ்ரீ ராமதாஸர் அந்த ராம காவியத்தை வியாக்கியானத்தோடு சொல்லும் அபாரசக்தியை, மாருதியின் திருவருளால் பெற்றார்.

டாங்கலீ நகரத்துத் திருக்கோவில்களில் மாருதி, பகற்பொழுதில் ஸ்ரீ ராமதாஸருக்கு மட்டும் ஸ்ரீ ராம பிரபாவத்தை மெய்யுருகச் சொல்வார்.

இரவில் ஸ்ரீ ராமதாஸர் பக்தர்களுக்கு ஸ்ரீ ராம ஹரி கதா காலக்ஷேபம் செய்வார். மாருதியின் திருவாய் அமுதத்தை அள்ளிப் பருகிய ஸ்ரீ ராமதாஸர், அந்த ராமகாதையை, கானாமிருதமாக அனைவருக்கும் சொல்ல லானார். பக்தர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்தனர். நாளுக்கு நான் பக்தர்களின் கூட்டம் கடலலைபோல் பொங்கிப் பெருகியது.

ஸ்ரீ ராமதாஸரின் சங்கீர்த்தன சுவையை ரசித்து மாருதி மனம் மகிழ்ந்தார்.

இவர்களது இந்த ராமகதா சங்கீத பஜனை, டாங்கலீ நகரத்தில் நெடுநாட்கள் நடந்தது.

ஒருநாள், ஆஞ்சநேய மஹாப்பிரபு, ஸ்ரீ ராமதாஸரிடம், "ஸ்ரீ ராமதாஸர்! உனது விருப்பப்படி இத்தனை நாளும் யாம் உன்னோடு இருந்துவிட்டோம். இனியும் யாம்

காலம் தாழ்த்துதல் எம்பெருமானை நிந்திப்பது போலாகும். யாம் இப்பொழுதே சேது சமுத்திரம் செல்கிறேன். நீர் தலங்கள் தோறும் சென்று எம்பெருமானின் அவதார வைபவத்தை ஹரி கதாகாலக்ஷேபம் செய்துகொண்டே, தென்னாட்டிற்குச் செல்வீராகுக! பெருமானின் நாம சங்கீர்த்தனத்தால் லோகம் க்ஷேமமுறும்'' என்று சொன்னார்.

மாருதியின் அமுத மொழி கேட்டு ஸ்ரீ ராமதாஸர் நெஞ்சு உருகினார்.

மாருதி, ஸ்ரீ ராமதாஸருக்கு மேலும் மேலும் அநுக்கிரஹங்களை அருளிச் செய்து, ''யாம் பிரிந்து செல்கிறோம் என்று வருந்த வேண்டாம். நீ நினைத்தபொழுது எம்பெரு

மான் எழுந்தருளுவார். யாமும் அவ்வப்போது வந்து உனக்கு அருள்புரிவோம்'' என்று திருவாய் மலர்ந்து சேது சமுத்திரப் பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர், மாருதி சென்ற திசை நோக்கித் தொழுது நின்றார்!

ஸ்ரீ ராமதாஸர், ஆஞ்சநேயரின் அரு ளாணைப்படி அல்லும் பகலும் பக்தகோடி களுக்கு ஸ்ரீ ராம நாமத்தின் பெருமையையும், மகிமையையும், ஸ்ரீராம சரித்திரத்தையும் இசையோடு சங்கீர்த்தனம் செய்து வரலானார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸரின் பஜனையைக் கேட்ட பக்தகோடிகள் நாளுக்கு நாள் பெருகிக் கொண்டே வந்தனர்.

அவ்வாறு பெருகிவந்த பக்தகோடிகளுள் உத்தவர் என்பவரும் ஒருவர். இவர் ஸ்ரீ ராமதாஸரின் இசையிலே வசப்பட்டு அவரது சிஷ்யராகவே மாறிவிட்டார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் சர்வ சதாகாலமும் ஆஞ்சநேய சுவாமிகளின் நினைவாகவே இருந்தார். நெஞ்சத்திலே ஆஞ்சநேயரைக் கோவில் கொள்ளச் செய்து, எந்நேரமும் பூஜித்து வந்தார்.

அம்மகாப் பிரபுவிற்கு டாங்கலீ நகரத்தில் மாபெரும் ஆலயம் ஒன்று கட்டி வழிபடு வதற்குத் திருவுள்ளம் கொண்டார் ஸ்ரீ ராம தாஸர்!

ஸ்ரீ ராமதாஸர், தமது அபிலாஷையைப் பக்தகோடிகளுக்குப் பிரகடனப்படுத்தினார். பொன்னும் பொருளும் மலைபோல் குவிந்தன.

ஆஞ்சநேய ஸ்வாமிகளின் ஜென்ம நக்ஷத்திரத்தன்று டாங்கலீ நகரத்தில் ஆலய நிர்மாண ஆக்கப் பணிகளை துவங்கினார் ஸ்ரீ ராமதாஸர்! ஆலயத் திருப்பணி இரவு பகலும் நடந்தன.

ஸ்ரீ ராமதாஸரும், உத்தவரும் அடுத்திருந்து அத்தனை ஏற்பாடுகளையும் கவனித்துக் கொண்டே வந்தனர்.

விண் விமானத்தோடு கூடிய கர்ப்ப கிரஹம், அர்த்த மண்டபம், மகா மண்டபம் ஆகியவற்றுடன் கூடிய அதி அற்புதமான ஆலயத்தைக் குறுகிய நாட்களில் சிறப்போடு கட்டி முடித்தனர் கைதேர்ந்த ஸ்தபதிகள்!

மாருதியின் மனோகரமான விக்ரஹத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்தனர். ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபுவின் பட்டாபிஷேக விக்ரஹங்களையும் பிரதிஷ்டை செய்தனர்.

மகா சம்புரோக்ஷணத்திற்கு முதல் நாள் ஆஞ்சநேயர் ஸ்ரீ ராமதாஸர் முன்னால் பிரசன்னமானார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் எம்பெருமானை தோத்திரங்களைச் செய்து நமஸ்கரித்தார்.

மாருதி மனம் மகிழ்ந்து தாஸரிடம், "ஸ்ரீ ராமதாஸா! உனது பகவத் கைங்கரியத்தைக் கண்டு யாம் சந்தோஷிக்கின்றோம். இத்திருக் கோவிலின் நித்தியப்படி பூஜாக்கிரமங்களை நடத்துவதற்கு உத்தவரை நியமிப்பாயாக!" என்று அன்புக் கட்டளையிட்டார்.

"பெருமான் சித்தப்படியே கைங்கரியம் நடைபெறும்" என்றார் ஸ்ரீ ராமதாஸர்! மாருதி ஸ்ரீ ராமதாஸரை அநுக்கிரஹம் செய்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

மாருதியின் அருளோடு, ஆலய சம்புரோக்ஷண வைபவம் ஆரம்பிப்பது ஸ்ரீ ராமதாஸருக்கு பெருத்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

மறுநாள் விண்ணும், மண்ணும் குளிர, அமரர்கள் மலர் மழை பொழிய, வேத விற்பன்னர்கள் மந்திர கோஷங்கள் முழங்க - இசைக்கருவிகள் இன்ப நாதம் எழுப்ப - யாகசாலையிலிருந்து எழுந்த வேள்விப் புகை விண்ணை முட்ட - பக்த கோடிகள் பஜனை சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டே இருக்க, டாங்கலீ நகரத்து ஆஞ்சநேய மகாப்பிரபுவின் திருக்கோவில் சம்புரோக்ஷணம் கோலாகலத்துடன் நடந்தேறியது.

டாங்கலீ நகரத்தில் பக்தகோடிகள் அளவிலா ஆனந்தம் கொண்டனர். தொடர்ந்து நாற்பது நாட்கள் கோவிலில் அர்ச்சனைகளும், ஆராதனைகளும் திருவிழா வைபவம் போல் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு தினமும் ஸ்ரீ ராமதாஸர் பக்தர்களுக்கு ராமாயண பிரவசனம் சொல்லி மகிழ்வித்தார்.

ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயர் அருளியது போல, ஸ்ரீ ராமதாஸர் கோவிலின் நித்திய பூஜைக்காக உத்தவரை நியமித்தார். ஒரிரு தினங்கள் அவ்வூரில் தங்கியிருந்து திருப்பணிகள் பல செய்தார். பின்னர் தாஸர் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுப் புறப்படலானார்.

உத்தவர், தமது குருநாதரைப் பிரிவதற்கு மனம் இல்லாமல் வருந்தினார். பக்தகோடிகள், ஸ்ரீ ராமதாஸரின் சேவகளைத் தொழுது அருளாசிகளைப் பெற்றனர். எங்கும் ஸ்ரீராமநாம பஜனை ஒலித்துக் கொண்டே யிருக்க, ஸ்ரீ ராமதாஸர் அனைவரிடமும் விடைபெற்று டாங்கலீ நகரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார்.

உத்தவரும், உத்தம புருஷர்களும், ஊர் மக்களும் அவரை எல்லை வரைச் சென்று வழி அனுப்பினர்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர், ராம நாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டே அடுத்துள்ள ஓர் கானகத்திற்குச் சென்றார். காய் கனிகளைப் புசித்துக் கொண்டு நெடுநாள் ராமஜபத்திலிருந்தார். அங்கிருந்து தமது யாத்திரையைத் தொடர்ந்தார்.

பக்தர்கள் ஸ்வாமிகளைப் பின்தொடர்ந்தனர். ராமநாம பாராயணம் ஒலிக்க, பக்தர்களின் புனித திருத்தல யாத்திரை தொடர்ந்தது.

செல்லும் மார்க்கத்திலுள்ள பல வைஷ்ணவ திருப்பதிகளைத் தரிசித்துக் கொண்டே 'ஜாரட்' என்னும் புண்ணிய தலத்தை வந்தடைந்தனர். அங்கு கோவில் கொண்டுள்ள ஸ்ரீ ராமபிரானைக் கண்டு களித்து கானத்தால் சேவித்தார் ஸ்ரீ ராமதாஸர்.

அத்திருக் கோவிலில் தொடர்ந்து பல நாட்கள் ஸ்ரீ ராம காதையைப் பக்த கோடிகளுக்கு வரப்பிரசாதமாக அளித்தார் ஸ்வாமிகள்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஸ்ரீ ராமதாஸர் மஹாலி என்னும் மகிமை மிக்க தலத்திற்குச் சென்றார். அத்தலத்தின் புண்ணிய தீர்த்தமான கிருஷ்ணா நதியில் நன்னீராடினார். அங்குள்ள க்ஷேத்திரத்தில் கோவில் கொண்டுள்ள ஹரியைச் சேவித்து பஜனை கீர்த்தனங்களால் ஆராதித்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் ஏகாந்தத்தை விரும்பி கிருஷ்ணா நதிதீரத்தில் மோனத் தவமிருந்தார். ஆஞ்சநேய மகாப் பிரபுவைத் தியானிக்கத் தொடங்கினார்.

ஆஞ்சநேயர், ஆயிரம் கோடி சூரியன் உதித்தாற்போன்ற பேரொளியுடன், ஸ்வாமிகள் முன்னால் எழுந்தருளினார்.

ஸ்ரீ இராமதாஸர், வாயுபுத்திரனின் ஆனந்த தரிசனத்தைக் கண்குளிரக் கண்டு களித்து, அநேக கோடி தண்டம் சமர்ப்பித்தார்.

“ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபுவின் இதய கமலத்திற்கு ஆனந்தம் தரும் தேவா! உம்மைத் தியானிக்கிறேன். பிரசித்தமான கீர்த்தியை உடைய தேவரீர், இந்த எளியவனுக்கு மகாப்பிரபு கோதண்டராமனின் சௌந்தர்ய தரிசனத்தைப் பெறுவதற்கு அருள் செய்தல் வேண்டும்.”

அஞ்சனைகுமாரன் அகம் மகிழ ஸ்வாமிகளைத் திருநோக்கம் செய்து, “பக்தா! எம்பெருமான் உபதேசித்த தாரக மந்திரத்தை மூன்றரைக் கோடி முறை ஜபிக்க வேண்டும். தவநிலைக்கு பங்கம் நேரும் தருணத்தில் எம்மை நினைத்தால் உடனே யாம் வந்து ஆவன செய்வோம்” என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளி சேதுசமுத்திரத்திற்கு எழுந்தருளினார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர், மாருதியின் மொழி கேட்டு மனம் மகிழ்ந்தார். கிருஷ்ணா நதி தீரத்தில் தமது தியானத்தை மீண்டும் தொடர்ந்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் ஊன் மறந்தார்; உறக்கம் மறந்தார்; உலகத்தையே மறந்தார். ஸ்ரீ ராமநாம மந்திரத்தை ஜபித்துக் கொண்டே யிருந்தார். ஸ்ரீ ராமதாஸரின் தவத்தின் உக்ரம் ஈரேழு லோகங்களிலும் வியாபித்தன.

ஸ்ரீராமதாஸரின் தவத்தைக் கண்டு அமரேந்திரன் அச்சம் கொண்டான். தனது பதவிக்கு ஆபத்து வந்துவிடுமோ என்று பயந்தான். கலியுகத்தில் கடுமையான தவம் புரிபவர் இன்னாரென்று புரிந்துகொள்ள

முடியாமல் மனம் பதறினான். தனது குருதேவர் பிரஹஸ்பதியைக் கண்டு, “குருதேவா! பூலோகத்தில் கிருஷ்ணா நதி தீரத்தில் அரிய தவத்தை மேற்கொள்ளும் மானுடன் யார் என்று புரியவில்லையே” என்று அச்சத்துடன் வினவினான்.

குருதேவர் உண்மையை எடுத்துரைத்தார். தாஸருடைய தவத்தால் உன் பதவிக்கு ஒரு பங்கமும் ஏற்படாது என்று தனது ஞான திருஷ்டியால் கண்டறிந்து சொன்னார். அப்படி இருந்தும் அமரேந்திரன் அமைதி கொள்ள வில்லை. ஸ்ரீ ராமதாஸரின் தவத்தைக் கலைக்க அழகுப் பெண்களை அனுப்பினான்.

அப்ஸரப் பெண்கள் கிருஷ்ணா நதி தீரம் வந்தனர். மன்மதனின் மலர்க்கணைகளைத் தொடுத்தனர். ஆடலாலும், பாடலாலும் இசை இன்ப நாதத்தாலும் தாஸரின் தவத்தைக் கலைக்கப் பலவாறு முயற்சித்து தோல்வியைக் கண்டு திரும்பினர் அந்த அப்ஸர மகளிர்!

இவ்வாறு உறுதி தளராமல் ஸ்ரீ ராமதாஸர் பன்னிரெண்டு ஆண்டு காலம் தவமிருந்தார். ஸ்ரீ ராமநாமத்தைக் கோடிக்கணக்கில் ஜபித்துக் கொண்டே இருந்தார். ஸ்ரீராமபிரான், தாஸருக்குத் தரிசனம் தருவதற்குத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

சியாமள வண்ண மேனியான், தாமரை தளம் போன்ற நீர்விழிகள் மலர, பிரசன்ன வதனத்துடன், கோதண்டம் திருக்கரத்திலே தாங்கிய கோலத்துடன் ஸ்ரீ ராமதாஸருக்கு சீதா, லக்ஷ்மண, பரத, சத்ருகன, அனுமத் சமேதராய்க் காட்சி கொடுத்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் நெஞ்சு நெகிழ்ந்தார். கோதண்டராமனை தண்டம் சமர்ப்பித்துச் சேவித்தார்.

ஆனந்தமாக ஆடினார்; பாடினார்; சென்னி மீது கரம் உயர்த்தித் தொழுதார். தோத்திரம் செய்தார். நேத்திரங்கள் கண்ணீரைச் சொரியக் கானமழை பொழிந்துகொண்டே இருந்தார்.

ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபு திருமுகம் மலர ஸ்ரீ ராமதாஸரைத் திருநோக்கம் செய்து, “ஸ்ரீ ராமதாஸா! உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் எம்பெருமானின் திருவாய் அமுதம் கேட்டு, “ரகு குல நாயகா!

தேவரீருடைய திவ்ய தரிசனத்தைக் கண்டு களிக்கவே; அடியேன் ஆண்டு பலவாக தவம் கிடந்தேன். என் ஜென்மம் புனிதம் பெற்றது! எத்தனை பிறவி எப்படி எப்படி எடுத்தாலும் ஐயனுடைய அன்பிற்கு பாத்திரமாகும் வரத்தைத் தந்தருள வேண்டும்'' என்று விண்ணப்பித்தார்.

ஸ்ரீ ராமச்சந்திர மூர்த்தி, ஸ்ரீ ராமதாஸருக்குத் திருவருள் புரிந்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் பேரின்பத்தில் மூழ்கி மிதந்தார்; அனுதினமும் கிருஷ்ணா நதியில் நீராடி, ராமநாம பஜனை செய்துகொண்டே அடுத்துள்ள சின்னச் சின்ன கிராமங்களுக்குச் சென்று உஞ்சலிருத்தி எடுத்து வாழ்க்கையை கழித்து வரலானார்.

உஞ்சலிருத்தியால் ஆண்டவன் பூஜையும், அதிதி பூஜையையும் நடத்தி வந்தார் தாஸர்! சில நாட்களில் ஸ்ரீ ராமதாஸர் முன்போல் கானகத்திற்குச் சென்று தவத்தை மேற்கொள்ள லானார்.

ஒருநாள் அந்த காட்டிற்கு, மகாராஷ்டிர மன்னன் சிவாஜி வேட்டையாடுவதற்காக வந்தான். பகலெல்லாம் காடு முழுக்க சுற்றி அலைந்தான். ஒரு மிருகம்கூட அவனது கண்களுக்குத் தட்டுப்படவில்லை. மன்னனுக்கு பெரு வியப்பாகவே இருந்தது.

மாலை மயங்கும் நேரம்! கானகத்தை இருளரக்கன் ஆக்கிரமிக்கப் போகும் தருணம்!

மன்னன், மனச்சோர்வுடன் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது மன்னனுக்கு ஒரு அற்புதமான காட்சி தெரிந்தது.

ஒரிடத்தில் நல்ல பிரகாசம்! அந்த பிரகாசத்தை இன்னதென்று அறியும் பொருட்டு சிறிது தூரம் சென்றான் மன்னன்! அங்கு கண்ட காட்சி மன்னனுக்கு மேலும் அதிசயத்தைக் கொடுத்தது.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் தவத்தில் மூழ்கியிருக்க, அவரைச் சுற்றி வனவிலங்குகள், வீட்டு மிருகங்கள் போல் சூழ்ந்திருக்கக் கண்டான் மன்னன்.

மன்னனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை. மாபெரும் விலங்குகளைக் கட்டுப்படுத்தி நிஷ்டையில் இருக்கும் மகான் இன்னாரென்று அறிய ஆவல் கொண்டான்.

வேட்டையாடுவதற்கு மிருகங்களைக் காணவில்லையே என்று ஏமாற்றமடைந்த மன்னன் அத்தனை மிருகங்களையும் கண்டு திகைத்தான்.

மிருகங்களை வேட்டையாட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் வந்த மன்னன் மனம் மயங்கியது!

ஆநிரைகள் சூழ ஞான வடிவமாகி நின்ற கோகுலத்து மணிவண்ணனைப்போல் காட்சி தரும் மகானை அருகே சென்று தரிசிக்கவும் அஞ்சினான்.

மன்னன் எட்டி நின்று, மகானை ஏற்றித் தொழுதான். அரண்மனைக்குத் திரும்பினான். உடன்வந்த வீரர்களுக்கு மன்னன் செயல் பெரும் வியப்பைக் கொடுத்தது.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் புலராதது மாக மன்னன் நன்னீராடினான். தமது குல தெய்வமாகிய காளிதேவியைத் தரிசித்தான். மகானைக் காணப் புறப்பட்டான்.

புரவியில் அமர்ந்து கானகம் வந்தான் மன்னன். அப்பொழுதும் ஸ்ரீ ராமதாஸர் தியானத்திலேயே இருந்தார்.

மன்னன் முதல்நாள் போலவே அன்றும் தூரத்தே நின்று, ஸ்ரீ ராமதாஸரைத் தரிசித்து விட்டு, நகருக்குத் திரும்பினான். ஸ்ரீ துக்கா ராம் சுவாமிகளின் பேரருளைப் பெற்ற மன்னன் இம்மகானின் பேரருளையும் பெறத் துடித்தான்.

மன்னன் சென்ற சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஸ்ரீ ராமதாஸர் தியானம் கலைந்து எழுந்தார். ஏட்டுச் சுவடியை எடுத்து, மகாராஷ்டிர மொழியில் ராமசரிதத்தை எழுதி அவற்றை கிருஷ்ணா நதியில் விடுத்தார். அவைகள் நதியில் அடித்துச் செல்லாமல் ஸ்ரீ ராமதாஸர் இட்ட இடத்திலேயே மிதந்து கொண்டிருந்தது!

மன்னன் வழக்கம்போல் தாஸருடைய தரிசனம் காண வந்தான். மன்னனுடன் வந்த சேவகர்கள், கிருஷ்ணா நதியில் கிடந்த ஏட்டுச் சுவடிகளை எடுத்து வந்து மன்னனிடம் கொடுத்தனர்.

மன்னன் சிவாஜி அக்கவிதைகளைப் படித்து உள்ளமும் உடலும் உருகினான். மகாராஷ்டிர மொழியிலே எழுதப்பட்டுள்ள கவிதைகளில் ஸ்ரீ ராமதாஸர் என்று எழுதப் பட்டிருந்தது.

இத்தெய்வீகக் கவிதைகளை, கானகத்திலே தவமிருக்கும் இம்மகான்தான் எழுதியிருக்க முடியும். அவர் ஒருவரால்தான் எழுதவும் முடியும் என்று உள்ளத்திலே நிலையாகக் கொண்டான் மன்னன்!

அம்மகான் ஸ்ரீ ராமதாஸர் என்று மனத்திலே கொண்டான் மன்னன்! அக்கவிதை களை மீண்டும் மீண்டும் படித்துப் பெருமிதம் பூண்டான் மன்னன்! ஏட்டுச் சுவடிகளைக் கண்களிலே ஒற்றிக்கொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தான். தலைமீது வைத்துக் கூத்தாடினான்.

அன்று குடுமித்தேவரைக் கண்டு கண்ணப்ப நாயனார் பெற்ற இன்பத்தைப் போலவே இன்று மன்னன் மனம் மகிழ்ந்தான். மன்னன் மகானை நமஸ்கரித்து, சுவடிகளுடன் நகருக்குத் திரும்பினான்.

ஏட்டுச் சுவடிகளை எடுத்துச் சென்று அவையில் உள்ள பண்டிதர்களுக்கும், மந்திரி பிரதானிகளுக்கும் வாசித்து காண்பித்தான் மன்னன்!

மன்னன் தாம் கானகத்திலே கண்ட மகானைப் பற்றியும், அம்மகானைச் சுற்றி வன விலங்குகள் சூழ்ந்திருக்கும் அற்புதத் தைப் பற்றியும் அனைவரிடமும் ஆவலோடு சொன்னான். கவிதைகளை ஸ்ரீராமதாஸர் என்னும் திருநாமம் கொண்ட அம்மகான் எழுதியுள்ளார் என்றும் அவை அறிய பிரகடனப்படுத்தினான்.

மன்னனது செயல் மந்திரிப் பிரதானி களுக்குச் சற்று அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது.

“வடமொழியில் எத்தனையோ பண்டிதர்கள் இதைவிட சிரேஷ்டமான கவிதைகளை எழுதியிருக்க, எதற்காக இந்தக் கவிதைகளில் மதிமயங்கி நிற்கிறார் மன்னன்” என்று பேசிக் கொண்டனர்.

“அரச குருவாக இருக்கும் தகுதிப் பெற்ற பக்த சிரோன்மணிகள் பலர் இருக்க, காட்டில் விலங்குகளின் மத்தியில் வாழும் இந்த ஆண்டியிடம் எதற்காக இத்தனை அன்பு காட்டுகிறார்” என்று ஏளனம் செய்தோர் எத்தனையோ பேர்!

“காலையும் மாலையும் காட்டிற்குச் சென்று மகானைத் தரிசிப்பது மன்னனுடைய தகுதிக்கு ஏற்ற செயல் அல்ல!” இப்படி சொன்னவர் பலபேர்!

மன்னன் எவருடைய வார்த்தைகளையும் தனது செவிகளில் போட்டுக் கொள்ள வில்லை. என்றைக்காவது ஒருநாள் அந்த மகான் தனக்குத் தரிசனம் தருவார் என்று அசையாத நம்பிக்கையுடன் அநுதினமும் காட்டிற்குத் தவறாமல் சென்று மகானைத் தரிசித்து வந்தான் மன்னன்!

அன்று அமாவாசை!

மன்னன் காட்டிற்குச் செல்லும்பொழுது வழக்கம்போல் அந்தி சாயும் நேரமாக இருந்தது. இருள் அரக்கன் பிடியில் கானகம் பயங்கரமாகக் காட்சி அளித்தது. ஸ்ரீ ராமதாஸர் இருக்கும் இடத்தை அடைந்தான் மன்னன். அன்று அங்கே வழக்கத்திற்கு மாறான காட்சியைக் கண்டான் மன்னன்!

வானத்து நிலவு அக்காட்டிற்கு வந்த காரணத்தால் தான் வானம் இருண்டு விட்டதோ என்று எண்ணும் நிலையில் மகான் ஸ்ரீ ராமதாஸர் அமர்ந்திருந்த இடத்தில் கண்கள் கூசும்படியான பொன்னிற ஒளி ஒன்று பிரகாசிக்கக் கண்டான் மன்னன்!

ஆஞ்சநேயர், ஸ்ரீ ராமதாஸரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். இக்காட்சியை மன்னனால் ஒரு நொடிப்பொழுதுதான் காண முடிந்தது. அதற்குள் மாருதி மறைந்தருளினார். மகான் மட்டும் நின்று கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ராமதாஸர் மன்னரைத் திருநோக்கம் செய்தார்.

தாஸரைக் கண்டதும் தரணி புகழ் வேந்தன் தாவி ஓடிச் சென்று அவரது தாள்களைப் பணிந்தான்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் தமது எதிரிலே மண்டியிட்டு நிற்கும் மன்னனைக் கண்டு, "தங்களைப் பார்த்தால் அரசன்போல் தெரிகிறது. தங்களுக்கு இந்த ஏழையிடம் ஆக வேண்டிய காரியம் என்னவோ?" என்று வினவினார்.

"ஸ்வாமி! நான் மகாராஷ்டிர மன்னன் சிவாஜி. வேட்டையாட வந்த இடத்தில் ஒருநாள் ஐயனுடைய விசேஷ தரிசனம் கிடைத்தது. தங்களுடன் உரையாடும் பாக்கியத்தை பெறவேண்டும் என்பதற்காகவே பல காலமாக வந்து போய்க் கொண்டிருந்தேன்!

ஒருமுறை தேவரீர் மகாராஷ்டிர மொழியில் எழுதி, கிருஷ்ணா நதியிலே விடுத்த சுலோகங்களைப் படிக்கும் பேறு பெற்றேன். தங்களுடைய தியானத்தின் சக்தியையும், காவியத்தில் உள்ள பக்திச் சுவையும் என்னைப் பித்தனாக்கிவிட்டது.

அரசு போகமும், அரண்மனை வாழ்வும் அடியேனுக்குப் பெரிதாகப் படவில்லை. தங்களைக் குருவாகப் பெற்று வாழ்வதையே எனது வளமான வாழ்க்கை என்று உளமாற எண்ணினேன். அதனால் தாங்கள் என்மீது தயவு கூர்ந்து ஞானோபதேசம் செய்தருள வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்தான் வேந்தன்.

வேந்தனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸ்ரீ ராமதாஸர் குறுநகை சிந்தினார். அவர் மன்னனைப் பார்த்து, "அரசே! தாங்கள் பார்புகழும் பெருவேந்தன். அடியேன் அண்டி பிழைக்கும் ஆண்டியைப்போல் வாழ்பவன். உங்களுக்கு உபதேசம் செய்கிற அளவுக்கு நான் உயர்ந்தவன் அல்லவே! உங்களுக்கு உபதேசம் செய்ய உத்தமர்கள் எத்தனையோ பேர் நாட்டில் இருக்க, உலகையே வெறுத்துக் கொடிய காட்டில் வாழும் என்னிடம் எதற்காக உபதேசம் பெறுவதற்கு ஆசைப் படுகிறீர்" என்றார்.

மன்னன் மகானின் மொழிகளை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. மன்னன் பக்தியால் கண்ணீர் வடித்தான்.

"மகாப்பிரபு! என்னை உதாசீனம் செய்யாதீர்கள். உம்மையே குருவாக அடைய வேண்டும் என்று என் இதயத்தில் என்றோ நிச்சயித்துவிட்டேன். தாங்கள்தான் எனக்குத் தவறாமல் குரு மார்க்கமாக இருந்து உபதேசம் செய்ய வேண்டும்."

ஸ்ரீ ராமதாஸர் அகம் மலர்ந்தார். மன்னன் முகம் நோக்கி, "அரசே! உமது விருப்பம் அங்ஙனமாயின் எனக்கு உபதேசிக்கத் தடையில்லை. தாங்கள் கிருஷ்ணா நதி தீர்த்தம் சென்று நீராடிவிட்டு வாருங்கள்" என்று அன்பு கட்டளையிட்டார்.

பகைவர்களை வென்றபொழுது பெறும் இன்பத்தைவிடப் பன்மடங்கு வெற்றிப் பெருமிதம் பூண்ட சிவாஜி மன்னன், குருநாதர் கட்டளையை சிரமேற்கொண்டு கிருஷ்ணா நதி தீர்த்தம் சென்று தீர்த்தமாடி சிஷ்ய பாவத்துடன் ஸ்ரீ ராமதாஸர் எதிரிலே வந்து நின்றான்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் மன்னனின் செவிகளிலே மந்திரோபதேசம் செய்தார்.

மந்திரோபதேசம் பெற்ற மன்னன் தனக்குள் மெய்ஞ்ஞான உணர்வு பெற்றான். ஸ்ரீ ராமதாஸரின் திருவடிகளைப் பன்முறை வணங்கினான்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் சிவாஜியைத் தொட்டு எழுப்பி, "மன்னவனே! நாட்டிற்குச் சென்று நானிலம் புகழ் நலம் பெற வாழ்வாய்" என்று வாழ்த்தினார்.

மன்னன் ஸ்ரீ ராமதாஸரைப் பார்த்து, "ஸ்வாமி! அடியேன் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் தங்களுக்கு அர்ப்பணித்து விட்டேன். எனக்கென்று எதுவும் வேண்டாம். எனக்காக தேவரீர் திருவுள்ளம் கனிந்து எனது ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்த வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். மன்னனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸ்ரீ ராமதாஸர் திடுக்கிட்டார்.

சந்நியாச ஆசிரமத்தில் வாழும் தமக்கு எதற்கு சாம்ராஜ்ய பாரம் என்று மனம் பேதலித்தார்.

காவி கமண்டலம் கொண்ட தமக்கு அரச மகுடமும், செங்கோலும் எதற்கு என்று அச்சம் கொண்டார்.

இருப்பினும் மன்னனின் மாறாத விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று எண்ணம் கொண்டார் ஸ்ரீ ராமதாஸர்!

“அரசே! உனது உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் எமக்கு அர்ப்பணித்ததை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். யாம் அம்மூன்றையும் ஏற்றுக்கொண்டதற்கு இணங்க சில மாற்றங்களைச் செய்வாயாக!

இன்று முதல் உம்முடைய கொடி காவிக் கொடியாக விளங்கட்டும். உமது பிரஜைகள் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும்பொழுது “ராம் ராம்” என்று சொல்லிக் கொள்ளும் பழக்கத்தை மேற்கொள்ளட்டும். எனது பிரதிநிதியாக நீரே ஆட்சி நடத்தி பிரஜைகளைக் காத்து வருவாயாக. இவற்றை தாங்கள் நிறைவேற்றுவதே யாம் உமது நாட்டை ஆண்டதற்கு நிகராகும்” என்றார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸரின் அன்பு கட்டளையைக் கேட்டு மன்னன் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தான்.

“அவ்வாறே ஆகட்டும்” என்று அரசன் தனது சம்மதத்தைத் தெரிவித்தான்.

மன்னன் ஸ்ரீ ராமதாஸருடைய அநுக்கிரஹத்தையும், பேரருளையும் பெற்று - குருமார்க்கமாக பெற்ற மந்திரத்தையும் ஜபித்துக் கொண்டு தமது நாட்டிற்குத் திரும்பினான்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் அருளியதுபோலவே தமது கொடியைக் காவி நிறக் கொடியாக மாற்றிக்கொண்டான். பிரஜைகள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றி நாடெல்லாம் பறைசாற்றினான். நாடெங்கும் பக்தியைப் பரவச் செய்தான். எங்கும் ராமநாமம்! எதிலும் ராமநாமம்! எப்பொழுதும் ராமநாமம்!

அநுதினமும் மன்னன் ஸ்ரீ ராமதாஸரைத் தரிசித்து வரத் தவறவில்லை!

ஒருநாள் ஸ்ரீ ராமதாஸர் கானகத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார். ஆங்காங்கே உள்ள வைஷ்ணவக்ஷேத்ரங்களைத் தரிசிப்பதற்காக வேண்டி தமது பாதயாத்திரையைத் தொடர்ந்தார்.

நாமசங்கீர்த்தனம் செய்தவண்ணம் நடந்துகொண்டே இருந்தார்.

வழக்கம்போல் ஸ்ரீ ராமதாஸரைத் தேடி வந்த மன்னன் கானகத்திலே ஸ்ரீ ராமதாஸரைக் காணாமல் கவலை மிகக் கொண்டான். ஸ்ரீ ராமதாஸரைத் தேடித் திரிந்தான்.

மன்னன், தன்னைத் தேடி திரிவதை ஞான திருஷ்டியால் கண்டறிந்த ஸ்ரீ ராமதாஸர், அவன் முன்னால் தோன்றினார். மன்னன் மனக் களிப்புற்றான். தாஸரை வணங்கினான்.

மன்னனின் மனோ நிலையைப் புரிந்து கொண்ட ஸ்ரீ ராமதாஸர் மன்னனிடம், “அரசே! உபதேச மந்திரத்தை ஜபித்துக் கொண்டே இருங்கள். பிரஜைகளைக் காப்பதைக் கடமையாகக் கொள்வாயாக. என்னை அநுதினமும் தரிசிக்க வேண்டும் என்று சிந்தையிலே கொள்ளாதீர்! நீங்கள் நினைத்தபொழுது யாம் உம்மைக் காண்போம். சர்வ மங்களம் உண்டாகட்டும்!” என்று அநுக்கிரஹித்தார்.

குரு வாக்கியத்தை, காளி தேவியின் திருவாக்காகக் கொண்டு அரண்மனைக்குத் திரும்பினான் சிவாஜி மன்னன்!

ஸ்ரீ ராமதாஸர் தமது பாதயாத்திரையைத் தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தார். மாவுலி என்னும் நகரத்தை அடைந்தார். அந்நகரத்தை அடுத்துள்ள மரங்களால் சூழப்பட்ட காட்டில் சிறிது நாட்கள் தியானத்தில் அமர்ந்தார்.

அக்காட்டில் வனவிலங்குகள் கிடையாது. ஆனால் கனிதரும் மரங்களும், தண் நிழற் சோலைகளும், சின்னஞ்சிறு ஓடைகளும் நிறைந்திருந்தன.

அக்காட்டில் மாடுகள் மேய்ச்சலுக்கு வரும். பிள்ளைகள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து மரங்களிலுள்ள கனிகளைக் கல்லால் அடித்துத் தின்பதும், விளையாடுவதுமாக இருப்பர்!

சிறுவர்கள் ஸ்ரீ ராமதாஸரைக் கண்டதும் எதனாலோ சந்தோஷம் மிகக் கொண்டனர். அவரைத் தங்களுடன் விளையாடுவதற்கு அழைத்தனர். ஸ்ரீ ராமதாஸர் குழந்தைகளோடு குழந்தையாக விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்.

ஒருநாள் ஒரு சிறுவன் விளையாட்டாக கல்லை வீசி எறிந்தான். அம் மகான் மூர்ச்சையுற்றுக் கீழே விழுந்தார்.

சிறுவர்கள் அச்சம் கொண்டனர். பயத்தால் நடுங்கினர். அவரைத் தூக்கிச் சென்று ஆற்று மண்ணில் குழி தோண்டி மண்ணைப் போட்டு மூடி வைத்தனர்.

இத்தருணத்தில் எதிர்பாராமல் மன்னன் குருநாதரைத் தேடிக்கொண்டு அவ்விடத்துக்கு வந்து கொண்டிருந்தான்.

மன்னன் தூரத்தே வருவதைப் பார்த்து விட்ட சிறுவர்கள், தாஸரை மூடியிருந்த மண்ணை நீக்கினர். அவரைத் தூக்கிக் கொண்டு வேறு இடம் செல்வதற்குக் கருதினர்.

குழிக்குள்ளிருந்த ஸ்ரீ ராமதாஸர் வெளியே எழுந்து வந்தார். இதனைக் கண்டு சிறுவர்கள் பயந்து ஓடினர்.

இதற்குள் மன்னன் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தான். குருநாதரை நமஸ்கரித்து, "ஸ்வாமி! இப்படிப்பட்ட தொல்லைகளைத் தாங்கிக்கொண்டு பாதயாத்திரை செல்வதற்கு தேவரீர் திருவுள்ளம் கனிந்து இப்பொழுதே என்னுடன் அரண்மனைக்கு எழுந்தருளுங்கள்" என்று விண்ணப்பித்தான்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் மன்னனிடம், "அரசே! வேண்டாம். மற்றொரு சமயம் வருவோம்" என்று சொல்லி மன்னனுக்கு விடை கொடுத்தார். ஸ்ரீ ராமதாஸர் மீண்டும் தமது பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

ஒரு கிராமத்தில் தத்தாதிரேயன் என்று ஒரு பஞ்சமன் இருந்தான். அவன் சிறந்த பக்தன். அவன் ஸ்ரீ ராமதாஸரிடம் நல்ல பக்தியும், மதிப்பும் கொண்டிருந்தான்.

அவன் தீர்த்த யாத்திரை செய்துவரும் ஸ்ரீ ராமதாஸரை வழியிலே சந்தித்து, தன்னை சீடனாக ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொண்டான். ஸ்ரீ ராமதாஸர் அவனுக்கு மந்திரோபதேசம் செய்து சீடனாக ஏற்றுக்கொண்டார்.

தத்தாதிரேயனை, ஸ்ரீ ராமதாஸர் செல்லமாக "தத்து" என்று அழைக்கலானார். தத்து, தாஸரை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் அவர் கூடவே இருந்து, அவருக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்து வரலானான். ஒருநாள் தாஸர் அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு சதாரா நகரத்துக்குப் புறப்பட்டார்.

இருவரும் ராமநாம பஜனை செய்தவாறு வந்து கொண்டிருந்தனர். ஞானமார்க்கத்திற்கு

அடி எடுத்து வைத்திருக்கும் தத்துவிற்கு வழியில் பசியெடுத்தது.

தத்து, பசியை எப்படி சமாளிப்பது என்று எண்ணிக் கொண்டே நடந்து கொண்டிருந்தான். வழியில் சோளக் கொல்லையைக் கண்டான்.

பசி என்றதும் தத்துவிற்குப் பத்தும் பறந்து போனது. ஒரே ஓட்டமாக ஓடிச் சென்று சோளக் கொல்லைக்குள் புகுந்து முற்றிய கதிர்களைப் பறித்து வந்தான்.

கைக்கெட்டியது வாய்க்கு எட்டவில்லை தத்துவிற்கு!

சோளக்கதிர்களைத் தின்னப்போகும் தருணத்தில், சோளக் கொல்லைச் சொந்தக் காரன் ஓடிவந்து தத்துவைப் பிடித்துக் கொண்டான். அவன் கைகளிலே இருந்த சோளக் கதிர்களைப் பறித்தான்; நன்றாக அடித்தான்.

இக்காட்சியைக் கண்டு ஸ்ரீ ராமதாஸர், "விட்டு விடுங்கள் பாவம் தெரியாமல் செய்துவிட்டான். அவனை மன்னித்து விடுங்கள்" என்றார்.

அவரது மொழிகேட்டு உடமஸ்தனுக்கு மேலும் கோபம் வந்தது.

"நீயும் இவனோடு சேர்ந்த ஆள் போலிருக்கிறதே" என்று சொல்லி, ஸ்ரீ ராமதாஸரையும் பலமாக அடித்தான்.

அவன் சென்றதும் ஸ்ரீ ராமதாஸர், தத்துவிடம், "தத்து! இந்த சம்பவத்தை இத்தோடு மறந்துவிடு. நடப்பதெல்லாம் நாராயணன் செயல்" என்று கூறி அவனை அழைத்துக்கொண்டு தமது பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

அரண்மனையில் சிவாஜி, ஸ்ரீ ராமதாஸருடைய கவிதைகளைப் படித்து படித்து ரசிப்பதும், குருதேவர் உபதேசித்த மகா மந்திரத்தை ஜபிப்பதுமாக இருந்தான்.

சிவாஜி மன்னன் குருதேவரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று எண்ணினான்.

அப்பொழுது ஒரு காவலன் வேகமாக உள்ளே வந்து அரசனை வணங்கி, "அரசே! தங்கள் குருநாதர் சிஷ்யருடன் வந்து கொண்டிருக்கிறார்" என்றான்.

அரசன் அமுத கலசம் கிடைத்த தேவர் களைப் போல் சந்தோஷித்தான். குருதேவரை எதிர்கொண்டழைக்க வாயிற்பக்கம் விரைந்தான்.

அரசனின் ஆணைப்படி ஒரு நொடிப் பொழுதில் நுழைவாயில் அலங்காரம் செய்யப்பட்டது. பட்டத்து யானை பூ மாலை யுடன் நின்று கொண்டிருந்தது. அரசன் வேதியர்களுடன் பூரண பொற்கும்ப கலசங்கள் வைத்து நின்று கொண்டிருந்தான்.

கொடியிடைக் கோதையர் தங்க தட்டு களில் பூ, பழம், பன்னீர் செம்பு, சந்தனம் முதலியவற்றை வைத்துக்கொண்டு நின்றனர்.

ஸ்ரீ ராமநாம ஜபத்தை பக்தகோடிகள் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தனர். தரையில் நறுமணப் பொடியைத் தூவினர். பெரும் கோலமிட்டு அலங்கரித்தனர்.

வாழை மரத் தோரணங்கள் நுழைவாயி லுள்ள தூண்களில் அழகாக கட்டப்பட்டிருந்தன! நுழைவாயிலிலுள்ள பெரிய கம்பத்தில் காவிக் கொடி ஒளிவீசிப் பறந்து கொண்டிருந்தது!

ஸ்ரீ ராமதாஸர் சீடருடன் வந்து சேர்ந்தார்!

பட்டத்து யானை விரைந்து சென்று அவரது கழுத்தில் மாலையை அணிவித்தது. சீடர் தத்துவிற்கு மாலையை அணிவித்தது.

சிவாஜி குருதேவரை "ராம் ராம்" என்று சொல்லி நமஸ்கரித்தார். ஸ்ரீ ராமதாஸர் "ராம் ராம்" என்று அவரை அநுக்கிரஹித்தார். பூரண பொற்கும்ப கலசங்களோடு குருதேவரை வரவேற்று அரண்மனைக்குள்ளே அழைத்துச் சென்றான் மன்னன்.

அரசன் ஸ்ரீ ராமதாஸருக்கு முன்னால் "வாருங்கள் ஸ்வாமி!" என்று இரு கரங்களையும் தாழ்த்தி அழைத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குள் சென்ற காட்சி அரசனின் குரு பக்தியை அகில லோகங்களும் உணரும் வண்ணம் உயர்த்தியது!

குருதேவருக்காக அலங்கரிக்கப்பட்ட தனி அறைக்கு அவரையும், சீடரையும் அழைத்துச் சென்றான். இருவரையும் உயர்ந்த ஆசனத்தில் எழுந்தருளச் செய்தான். தான் தாழ்ந்த இடத் தில் அமர்ந்தான். மன்னனின் குரு பக்தியைக் கண்டு ஸ்ரீ ராமதாஸர் சந்தோஷித்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் சிஷ்யருடன் நீராடி பூஜையில் அமர்ந்தார். பூஜை முடிந்ததும் அரண்மனை அலங்கார மண்டபத்தில் ஸ்ரீ ராமதாஸர் பக்த கோடிகளுக்காக வெகுநேரம் ராம காதையை விளக்கங்களோடு சொல்லி சங்கீத உபந்நியாசம் செய்தார்.

அரண்மனையில் பக்தர்களுக்கு பகவத் பிரசாதம் வழங்கப்பட்டது. ஸ்ரீ ராமதாஸர் சிஷ்யருடன் போஜனத்திற்கு அமர்ந்தார்.

போஜன காலத்தில் மன்னன், ஸ்ரீ ராமதாஸர் முதுகில் சோளக் கொல்லையின் சொந்தக்காரன் அடித்ததினால் ஏற்பட்ட காயங்களைக் கண்டான்! மன்னன் துணுக்குற்றான்! குருதேவரிடம் கேட்பதற்குத் தயங்கினான். எப்படியும் உண்மையை அறிய வேண்டும் என்று ஆவல் கொண்டான்!

அன்றிரவு மன்னன் மிகவும் பிரயாசைப் பட்டு தத்துவின் மூலம் உண்மையை ஓரளவு விசாரித்தான். இதற்குள் ஒற்றர்கள் மூலமும் சோளக் கொல்லையில் நடந்த சம்பவத்தைத் தெரிந்து கொண்டான் மன்னன்.

மன்னனுக்குக் கோபமும், வேதனையும், துக்கமும் மேலிட்டது. சோளக் கொல்லையின் சொந்தக்காரனைச் சிறையில் அடைக்க ஆணையிட்டார்.

அக்கணமே மன்னனின் ஆணை நிறைவேற்றப்பட்டது. சோளக் கொல்லையின் சொந்தக்காரன் சிறையில் அடைக்கப்பட்டான்.

இச்செய்தி அரண்மனை எங்கும் பரவியது. ஸ்ரீ ராமதாஸரின் செவிகளிலும் வீழ்ந்தது. ஸ்ரீ ராமதாஸர் மனம் மிக வருந்தினார். சிஷ்யன் செய்த தவறுக்கு அநியாயமாக ஒரு நிரபராதியைத் தண்டிப்பதா என்று தமக்குள் வேதனைப்பட்டார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் மன்னனிடம் சொல்லி அவனுக்கு விடுதலை வாங்கிக் கொடுத்த தோடு, பொன்னும் பொருளும் பரிசாக கொடுத்தனுப்ப தக்க ஏற்பாடுகளையும் செய்தார்.

சோளக்கொல்லையின் சொந்தக்காரன் தாசருடைய தயாள குணத்திற்கு தலை வணங்கினான். ஸ்ரீ ராமதாஸருடைய கால் களில் வீழ்ந்து வணங்கினான். பிழைப் பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்தித்தான்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் அவனுக்கு நல்ல பல போதனைகளைச் செய்து மன அமைதியோடு வீட்டிற்குச் செல்ல விடை கொடுத்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸரும் அவரது சிஷ்யனும் மன்னனது அரண்மனையில் மூன்று நாட்கள் தங்கியிருந்தனர். அந்த மூன்று நாட்களும் அரண்மனையில் முப்போதுமின்று எப்போதும் ஆண்டவன் பூஜையும், அதிதி பூஜையும், ராம பஜனையும் நடந்துகொண்டே இருந்தன.

நான்காம் நாள் ஸ்ரீ ராமதாஸர் தீர்த்த யாத்திரை புறப்படத் திருவுள்ளம் கொண்டார். தமது உள்ளக்கருத்தினை வேந்தனிடம் கூறினார். மன்னன், ஸ்வாமிகளைப் பிரிய மனம் இல்லாமல் வருந்தினான்.

மன்னனின் நிலையைப் புரிந்துகொண்ட ஸ்வாமிகள் மன்னன் தமக்கு விடை கொடுக்க மாட்டான் என்பதை நன்கு உணர்ந்து கொண்டதினால், இரவோடு இரவாக மன்னன் அறியாவண்ணம் தத்துவுடன் புறப்பட்டார்!

ஸ்ரீ ராமதாஸர் புறப்பட்டுச் சென்றதைக் கேள்வியுற்ற மன்னன் தாங்கொண்ணாத துயருற்றான். வெந்தணலில் உருகும் மெழுகு போல் கரைந்தான்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் அடுத்துள்ள ஒரு கிராமத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள ராமர் கோவிலில் எழுந்தருளினார். பக்தர்களுக்கு அநுதினமும் ஆத்ம போதனைகளைச் செய்து வரலானார்.

அரசன், ஸ்வாமிகளின் மடத்துக்காக வேண்டி, காவலர் மூலம் பொன்னும், பொருளும், பட்டு வஸ்திரங்களும், நித்திய சமாராதனைக்குத் தேவையான பண்டங்களும் கொடுத்தனுப்பினான்.

ஸ்ரீ ராமதாஸரைக் காணுவதற்குப் புறப்பட்ட காவலர்கள், அடுத்துள்ள கிராமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்திற்குச் சென்றனர். அரசன் அனுப்பியிருந்த காணிக்கைப் பொருள்களை ஸ்வாமிகளின் திருமுன் சமர்ப்பித்துப் பணிந்து நின்றனர்.

ஸ்வாமிகள் காணிக்கைப் பொருள்களைக் களிப்போடு பெற்றுக்கொண்டு, மன்னனுக்குப் பிரசாதம் கொடுத்தனுப்பினார். காவலர்க்கு நல்லாசி நல்கினார். சிவாஜி மன்னன் அனுப்பிய காணிக்கைப் பொருள்

களைக் கூடி இருந்த பக்தர்களுக்கு விநியோகித்து மகிழ்ந்தார்.

ஸ்வாமிகளின் உயர்ந்த நிலை கண்டு பக்தர்கள் பெருமிதம் கொண்டனர். காவலர்கள், அவரை வானளாவப் புகழ்ந்து போற்றினர். பின்னர் காவலர் ஸ்வாமிகளிடம் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

ஸ்வாமிகள் அந்த கிராமத்தில் தங்கி இருந்து உஞ்சுவிருத்தி எடுத்து நித்ய பூஜானுஷ்டானங்களை நடத்தி வந்தார்.

அவ்வூரிலுள்ள சில அஞ்ஞானிகள், ஸ்வாமிகள் மீது வீண் பொறாமை கொண்டனர். ஸ்வாமிகளைப் பற்றி துஷ்பிரச்சாரம் செய்ததோடு, ஸ்வாமிகளின் பூஜைக்கும், உபந்நியாசத்துக்கும் எவரும் செல்லக்கூடாது என்றும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். ஸ்வாமிகள் அவர்களின் அஞ்ஞானத்தைப் போக்க எண்ணினார்.

ஒருமுறை ஸ்ரீ ராமதாஸர் மரத்திலுள்ள கனிக்காக வேண்டி கல் எடுத்து வீசினார். அந்தக் கல் குறி தவறி கிளையில் இருந்த ஒரு கிளி மீது பட்டது. அக்கிளி கீழே விழுந்து இறந்தது.

இந்த சம்பவத்தைக் கேள்வியுற்ற அஞ்ஞானிகள் தாஸர் இருக்கும் இடத்திற்கு ஊர்மக்கள் பலரை அழைத்துக் கொண்டு வந்தனர்.

அஞ்ஞானிகள் கூடியிருந்த பக்தர்களிடம், "பக்த கோடிகளே! நீங்கள் இவரைப் புண்ணியாத்மா என்று நம்பி இருக்கிறீர்கள். ஆனால் இவர் செய்த காரியத்தைப் பார்த்தீர்களா? ஜீவஹிம்சை செய்யக் கூடாது என்பதுதான் இந்து தர்மம். ஆனால் இந்த பக்தரோ, பாவம் இந்தக் கிளியைக் கல்லால் அடித்துக் கொன்றிருக்கிறார். இந்த அக்கிரமம் எங்காவது நடக்குமா? இவரைப் போய் நீங்கள் மகான், குருநாதர், பகவானின் அவதாரம் என்றெல்லாம் புகழ்ந்து கொண்டாடுகிறீர்கள்! இப்பொழுதாவது உண்மையை உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்" என்று கோட்டான் போல் கத்தினார்.

ஸ்வாமிகள் மூடர்களின் மொழியைக் கேட்டு, முகம் மலர, "என்னைப் பற்றிச் சொன்னீர்கள். உங்களைப் பற்றியும் என் பக்தர்கள் பரிபூரணமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா? அந்தணர்களே! அடியேன்

சாதாரணமானவன்தான். நீங்கள் வேத விற்பன்னர்கள். அதனால் இந்தப் பறவையை உங்கள் சக்தியால் உயிர் பெற்று எழச் செய்யுங்கள்" என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

அஞ்ஞானிகள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு திருடர்போல் விழித்தனர். அவர்களுக்குக் கோபமும், ஏமாற்றமும் பொங்கி வந்தது. அதனை வெளிக்காட்டாமல், "இழந்த உயிரை மீட்டுக் கொடுப்பதற்கு அந்த ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபு வந்தாலும் நடக்காது" என்று சொல்லிச் சிரித்தனர்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் சிரித்துக்கொண்டே, "அந்தக் காரியத்தை இந்த ஸ்ரீ ராமதாஸர் செய்து காட்டுகிறேன்" என்று கூறியவாறு இறந்து கிடந்த கிளியைக் கையில் எடுத்து, "ஸ்ரீராம்! ஸ்ரீராம்" என்று சொல்லி அதன் மீது தடவிக் கொடுத்துவிட்டு வானத்தை நோக்கி வீசினார். கிளி "ராம் - ராம்" என்று கத்திக்கொண்டே சிறகடித்துப் பறந்து சென்றது.

இந்த அதிசயத்தைக் கண்டு பக்த கோடிகள் பெருமிதம் பூண்டனர். ஸ்வாமிகள் மீது அவதூறுகள் சொன்ன அஞ்ஞானிகள் தங்கள் தவற்றை உணர்ந்தனர். ஸ்வாமிகளிடம் பிழை பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்தித்து நிலத்தில் வீழ்ந்து பன்முறை பணிந்து எழுந்தனர்.

ஸ்வாமிகள் சந்தோஷித்தார். அஞ்ஞானிகள் ஞானிகள் ஆயினர். அவர்கள் காலையிலும், மாலையிலும் கோவிலுக்கு வந்து ஸ்வாமிகள் நடத்தும் பூஜையில் கலந்துகொண்டு தங்கள் பாபத்திற்குத் தக்க பரிகாரத்தைத் தேடிக் கொண்டனர்.

சில நாட்களில், ஸ்வாமிகள் அங்கிருந்து புறப்பட்டு மீண்டும் "டாங்கலீ" நகரத்திற்கு வந்தார். எல்லையிலே நின்றவாறு அந்நகரத்தில் கோவில் கொண்டுள்ள ஆஞ்சநேய மகாப்பிரபுவின் திருக்கோவிலைத் தரிசித்து மகிழ்ந்தார். உத்தவர், தாஸரின் வருகைக்காக எல்லையிலேயே காத்திருந்தார். தாஸர் வந்ததும் உத்தவர் பணிந்து வரவேற்றார். வாணவேடிகைகள் விண்ணை எட்டியது. இன்னிசை முழங்கியது.

டாங்கலீ நகரத்து பக்தர்களும், பிரமுகர்களும் ஸ்வாமிகளைப் பூரண பொற்கும்ப கலசங்கள் வைத்து நகரத்துள் எழுந்தருளச் செய்தனர்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் பக்தர்கள் புடைசூழ ராம நாம சங்கீர்த்தனம் ஒலிக்க ஆலயத்திற்குச்

சென்றார். உத்தவர் விரைந்து வந்து ஸ்வாமிகளின் பாதம் பணிந்து வரவேற்றார்.

ஸ்வாமிகள் கோவிலை வலம் வந்து கர்ப்பகிரஹத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள ஆஞ்சநேயரைத் தரிசித்து சந்தோஷித்தார். சுந்தர சுலோகங்களால் ஸ்வாமிகள் பெருமானைப் பிரார்த்தித்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் பக்தர்களின் விண்ணப்பத்தின் பொருட்டு அத்தலத்தில் சில நாட்கள் தங்கி இருந்தார். பின்னர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு தமது பிறந்த ஊரான ஜான் பூருக்குப் புறப்பட்டார்.

டாங்கலீ நகரத்துப் பக்தகோடிகள், தாஸருக்குப் பிரியாவிடை கொடுத்து பக்தியில் மூழ்கினர்.

ஜான்பூர் நகரத்துக்கு ஸ்ரீ ராமதாஸர் எழுந்தருளப் போவதைக் கேள்வியுற்ற பக்தகோடிகள், ஸ்ரீ ராமதாஸரைக் கோலாகலமான முறையில் எதிர்கொண்டு அழைப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை மிக்கச் சிறப்பாகச் செய்தனர்.

மாடமாளிகைகளிலும், சாலைகளிலும், உயர்ந்த இடங்களிலும் விதவிதமான அலங்காரங்களைச் செய்தனர். வீதியிலே ஆங்காங்கே அழகிய வளைவுகளுடன் கூடிய எழில் மேவும் பந்தல்களை அமைத்தனர். எல்லா இடங்களிலும் வாழை மரங்களையும், மாவிலைத் தோரணங்களையும் கட்டினர்.

வீடுகள் தோறும் விதவிதமான அலங்காரங்கள் செய்தனர். வண்ணநிறக் கோலங்களை அழகாக இட்டனர். அடுக்கடுக்காக விளக்குகளை ஏற்றிவைத்தனர்.

வாசனைப் பொடிகளைத் தூவியும், சாம்பிராணி, அகில் புகைகளை மூட்டியும் எங்கும் பரிமளம் கமழச் செய்தனர்.

ஆண்களும், பெண்களும் ஒருபுறம் பூரண பொற்கும்ப கலசங்களுடன் நின்று கொண்டிருந்தனர். மறுபுறம் பக்த கோடிகள் கோஷ்டியாக நின்று ஸ்ரீ ராம நாம பஜனை செய்து கொண்டிருந்தனர். கோவில்களில் விசேஷ பூஜைகளும், ஆராதனைகளும் நடந்த வண்ணமாக இருந்தன.

"சிவாஜி மகாராஜாவின் குருதேவருக்கு ஜே!"

“ஸ்ரீ பக்த சமர்த்த ராமதாஸருக்கு ஜே! ஜே!”

“பாண்டுரங்க விட்டல! பண்டரிநாத விட்டல!”

இப்படிப்பட்ட கோஷங்களை எழுப்பிய பக்தகோடிகள், அந்த கோஷங்களை எல்லா இடங்களிலும் எழுதியும் வைத்திருந்தனர்.

தலில், நாதஸ்வரம் மற்றும் பலவிதமான இன்னிசை வாத்தியங்கள் இசை மழை பொழிந்தவண்ணமாகவே இருந்தன.

ஸ்ரீ ராமதாஸரின் வருகைக்காக ஜான்பூர் ஜனங்கள் காட்டுகின்ற பக்தியும், பெருமிதமும் அந்நகரத்தைத் திருவிழாக் கோலம் கொண்டாற்போல் விளங்கச் செய்தது.

ஊரிலுள்ள பக்தர்கள் ஸ்ரீ ராமதாஸரை, பூரண பொற்கும்ப கலசங்கள் வைத்து வரவேற்று எல்லையில் அமைத்திருந்த மணி மண்டபத்துக்குள் எழுந்தருளச் செய்தனர். ஜான்பூர் மக்களின் எல்லையில்லா பக்தியைக் கண்டு ஸ்ரீ ராமதாஸர் மெய்யுருகினார்.

கடல்போல் திரண்டு வந்த பக்தர்கள் மத்தியில் ஸ்ரீ ராமதாஸர், பூரண சந்திரனைப் போன்ற பிரகாசத்துடன் காணப்பட்டார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் அலங்கார மேடையில் அமர்ந்து தம்பூரா மீட்டி ஸ்ரீ ராமநாம பஜனையைத் தொடர்ந்தார். தத்து, பக்கத்தில் அமர்ந்து சிப்ளா கட்டை தட்டி உடன் பாடலானான்.

பக்தகோடிகள் ராம நாம சங்கீர்த்தனத்தைச் செவி குளிரக் கேட்டு, தேன்குடித்த வண்டு போல் பக்தி மயக்கத்தில் மூழ்கித் திளைத்தனர்.

கூடியிருந்த பக்தர்களுள் வயது முதிர்ந்த பரம பக்தர் ஒருவர், ஸ்ரீ ராமதாஸரை அடையாளம் கண்டுகொண்டார். அப்பெரியவர் பஜனையும், ஆராதனையும் முடிந்ததும், ஸ்ரீ ராமதாஸரை அடுத்து சென்று தரிசித்தார். நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

“ஸ்வாமி! தேவரீர் சூரியாஜீ அவர்கள் புதல்வர் நாராயணன்தானே!” தயக்கத்துடன் கேட்டார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் அவரது கூற்றை ஆமோதிப்பதுபோல் புன்னகை செய்தார். பற்றற்ற பரமஞானிக்கு பந்தம் ஏது? பாசம் ஏது?

பெரியவர், ஸ்ரீ ராமதாஸரின் புன்னகையின் பொருளைப் புரிந்துகொண்டு, “ஸ்வாமி! தாங்கள் இன்னாரென்பதைத் தங்களுடைய பெற்றோர்களுக்கு அறிவிக்கலாமா?” என்று பணிவன்போடு வினவினார்.

முதியவர் மொழிகேட்டு ஸ்ரீ ராமதாஸர், “பெரியவரே! அடியேனுக்கு அவர்களைக் காண வேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டு. யாம் அவர்களைச் சென்று காண்பதுதான் தர்மம்” என்றார்.

மறுநாள் ஸ்ரீ ராமதாஸர் தமது சீடருடன் பக்தர்கள் புடைசூழ, மேளவாத்தியங்கள் முழங்க, நாம சங்கீர்த்தனம் ஒலிக்க நகருள் எழுந்தருளினார்.

இதற்குள் தாஸரது பெற்றோர்கள் விவரம் அறிந்து அவரைக் காண ஒடோடி வந்தனர். பெற்றோர்கள் ஸ்ரீ ராமதாஸரைக் கண்டு புளகாங்கிதம் அடைந்தனர். ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தனர்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர், பெற்றோர்களின் பாதங்களில் வீழ்ந்து பணிந்து எழுந்தார். தாஸரின் பெற்றோர்களுக்கு அவர் தங்களின் கால்களில் வீழ்ந்ததும் ஒருவித அச்சமும், பயமும் ஏற்பட்டது.

இப்பொழுது அவர்கள் ஸ்ரீ ராமதாஸரை தங்களுடைய சொந்த புத்திரன் நாராயணன் என்று நினைக்கவில்லை; புண்ணிய பாரதம் போற்றும் மாமுனிவராகக் கொண்டு பேரின்பக் களிப்பில் மூழ்கினர்.

நாடாளும் வேந்தன் தங்களது புத்திரனின் பாதங்களில் சரணாகதி என்று வீழ்ந்து கிடக்க, தமது மகன் தங்கள் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கியது அவர்களுக்கு இனம் தெரியாத ஒருவித சலனத்தைக் கொடுத்தது.

பக்தகோடிகள் இந்த அற்புத காசுஷியைக் கண்டு, இத்தகைய ஒரு மாபெரும் தவஞானியைப் பிள்ளையாகப் பெறுவதற்கு இவர்கள் முற்பிறப்பில் எத்துணை பாக்கியத்தைச் செய்தனரோ! என்று பேசிக் கொண்டனர்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் தமது பெற்றோர்களின் இல்லத்திற்குச் சென்றார். ஸ்ரீ ராமதாஸரைத் தரிசிக்க அவரது கூடப் பிறந்த சகோதரன் கங்காதரனும், அவரது மனைவியும், மக்களும், உற்றார் உறவினர்களும் வந்து

கூடியிருந்தனர். அனைவரும் ஸ்ரீ ராமதாஸரின் பாதங்களைப் பணிந்து அவரது பரிபூரண ஆசிகளைப் பெற்றுக்கொண்டனர்.

சூரியாஜ்யின் இல்லத்தில் தங்கியிருந்த ஸ்ரீ ராமதாஸர் ஸ்ரீராம பூஜையும், சூரிய நாராயண பூஜையும், பஜனை சங்கீர்த்தனமும் நடத்தினார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர், ஸ்ரீராம சரித்திரத்தைத் தேனமுதம் போல் பக்தி கவை சொட்டச் சொட்ட அன்பு அடியார்களுக்கு மிக அற்புதமாகச் சொன்னார். பக்தர்களுக்குப் பகவத் பிரசாதமும், போஜனமும் அளித்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் ஓரிரு தினங்களில் தமது சீடருடன் ஜான்பூரை விட்டுப் புறப்பட்டார். பக்தர்கள் நகரத்தின் எல்லை வரைக்கும் சென்று பிரியாவிடை கொடுத்த காக்கி அயோத்திய மக்கள் ராமபிரானுக்கு விடைகொடுத்தாற்போல் இருந்தது.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் சீடருடன் மீண்டும் பாதயாத்திரையைத் தொடர்ந்தார். அடுத்தடுத்துள்ள தலங்களிலே தங்கி, ஆங்காங்கே யுள்ள மூர்த்தங்களைத் தரிசித்து பக்தி பிரவசனங்களைச் செய்து கொண்டு ஏகாந்தத்தை நாடி அடுத்துள்ள ஒரு வனத்தை வந்தடைந்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் தத்துவுடன் வனத்திலே தங்கி ஏகாந்தமாக, பகவத் தியானத்தில் மூழ்கி இருந்தார். தத்து அடுத்துள்ள கிராமத்திற்குச் சென்று உஞ்சவிருத்தி எடுத்து வந்தான். தத்து ரொட்டி தட்டி குருவிற்குக் கொடுத்து தானும் உண்பான்.

இவ்வாறு இவர்கள் வனத்தில் வாழ்ந்து வரும் காலத்தில், கல்வி அறிவு இல்லாத மூடன் ஒருவன் ஸ்ரீ ராமதாஸரைக் காண வந்தான்.

தாஸருக்குச் சீடராக இருந்தால் வேளா வேளைக்கு நல்ல போஜனமும், பொன்னும் பொருளும் வேணவும் கிடைக்கும் என்று தனக்குள் தவறான எண்ணம் கொண்டிருந்த அம்மூடன், ஸ்ரீ ராமதாஸரைப் பணிந்து மந்திர உபதேசம் செய்து சீடனாக ஏற்றுக்கொள்ளும் படி விண்ணப்பித்தான்.

மூடனின் தவறான நோக்கத்தை முழுமை யாகப் புரிந்துகொண்ட ஸ்வாமிகள் அவனுக்கு உபதேசம் செய்ய மறுத்தார்.

குருதேவர் மொழி கேட்டு அம்மூடன், "ஸ்வாமி! இந்த ஏழைக்கு தாங்கள் உபதேசம் செய்யவில்லை என்றால், நான் அடுத்துள்ள மடுவில் குதித்து பிராணத் தியாகம் செய்து கொள்வேன்" என்று பிடிவாதம் பிடித்தான்.

வேறு வழியின்றி ஸ்ரீ ராமதாஸர் அம்மூடனுக்கு மந்திரோபதேசம் செய்து, அவனைச் சீடனாக ஏற்றுக்கொண்டார்.

மூடன் மன மகிழ்ந்து கொண்டான். வேளா வேளைக்கு நல்ல போஜனம் கிட்டும் என்று எண்ணி ஆடிப்பாடி ஆனந்தித்தான். அதற்கு மாறாக நடந்தது.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் உஞ்சவிருத்தி எடுத்து வருவதும், வெறும் ரொட்டி தட்டி சாப்பிடுவதும் கண்டு மூடன் நிலைகுலைந்தான்; தனக்கு ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தை எண்ணி துக்கித்தான். ஒருநாள் அவரிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே அந்த இடத்தை விட்டு ஓடினான்.

சில நாட்கள் வெளியூர்களெல்லாம் சுற்றித் திரிந்த அந்த மூடன் மீண்டும் ஒருநாள் ஸ்ரீ ராமதாஸரிடம் வந்தான். அவன் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து ஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்தான்.

"ஸ்வாமி! நான் வேறொரு குருதேவரிடம் மந்திரோபதேசம் கற்றுக்கொள்ளப் போகிறேன். அந்த குருதேவர், நான் தங்கள் மூலம் ஏற்கனவே பெற்ற உபதேசத்தைத் தங்க ளிடமே திரும்பக் கொடுத்துவிட்டு வரச் சொன்னார். அதனால் ஸ்வாமி, எப்படியாகிலும் அந்த உபதேசமந்திரத்தை என்னிடமிருந்து திரும்ப பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்."

மூடனின் மொழி கேட்டு ஸ்ரீ ராமதாஸர் குறுநகை புரிந்தார்.

"குழந்தாய்! இக்கமண்டலத்திலுள்ள புண்ணிய தீர்த்தத்தை வாயில் ஊற்றிக் கொண்டு என்னிடம் உபதேசம் பெற்ற மந்திரத்தை மனத்திலே தியானித்துக் கொண்டு இப்பாறை மீது உமிழ்வாயாக!"

மூடன் மனம் மகிழ்ந்து, கமண்டல நீரை வாயில் ஊற்றிக்கொண்டு மந்திரத்தை தியானித்தவாறு நீரைப் பாறை மீது உமிழ்ந்தான்.

என்ன ஆச்சரியம்! பாறை மீது வீழ்ந்த கமண்டல நீர், ஸ்ரீ ராமதாஸர் உபதேசித்த

மந்திர எழுத்துக்களைப் பாறை மீது உளி கொண்டு செதுக்கினாற்போல் பொறித்தது.

மூடன் குருதேவரின் அபாரசக்தியைக் கண்டு அதிசயித்தான். இருந்தும் அவனது மடமையால் அவன் தனது புதிய குருவை நாடிப் புறப்பட்டான்.

“உலகில் இப்பேர்ப்பட்ட மூடர்களும் இருக்கிறார்களே” என்று தாஸர் தமக்குள் எண்ணினார். இவனைப்போன்ற வடிகட்டின முட்டாள்களைத் திருத்துவதே மகா கடினம் என்பதையும் தெரிந்துகொண்டார். அதே சமயத்தில் குருதேவர் தத்துவைப் பற்றியும் நினைத்தார்.

தத்து குலத்தில் தாழ்ந்தவனாக இருந்தாலும், ஞானமார்க்கத்தில் எத்தனை பெரும் சிரேஷ்டனாக விளங்குகிறான்! ஞானமும், பாண்டித்யமும் குலத்தால் வருவதல்ல என்ற உண்மையை உலகிற்கு உணர்த்துவதற்காக வேண்டிதான் பகவான் இப்படியொரு மூடனையும் எம்மிடம் அனுப்பி வைத்தாற்போலும்!

ஸ்ரீ ராமதாஸரும், தத்துவும் கானகத்தில் தங்கி இருந்து அநுதினமும் ஏகாந்த சேவையைச் செய்தனர்.

ஒருநாள், பண்டாரீபுரம் செல்லும் பக்த கோஷ்டியர், “பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்கா! ஜய ஜய விட்டல! ஹர ஹர விட்டல!” என்று கோஷம் இட்டுக்கொண்டு அக்கானகத்தின் வழியாக வந்துகொண்டே இருந்தனர். அவர்கள் ஒரு மர நிழலில் அமர்ந்து, ஸ்ரீ துக்காராம், ஸ்ரீ நாமதேவர் இயற்றிய பக்தி க்ருதிகளைப் பாடி மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

பண்டாரீபுரம் செல்லும் பக்தர்களின் கானாமிர்தத்தில் மனம் கனிந்த தாஸர், “ராமநாமத்தை எந்நேரமும் மனத்திலே கொண்டு வாழும் தமக்கு எதற்கு பண்டரிநாதன் தரிசனம்” என்று எண்ணினார்.

பண்டரிநாதர், ஸ்ரீ ராமதாஸருடைய எண்ணத்தை மாற்றி, தாமும் ராமரும் ஒன்றே என்ற உண்மையை உணர்த்தத் திருவுள்ளம் கொண்டார். பண்டரிநாதன் அந்தணர் போல் வடிவம் கொண்டார். ஸ்ரீ ராமதாஸர் இருக்கும் கானகத்திற்கு வந்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் அந்தணரை வணங்கி வரவேற்று ரொட்டிகளையும், கனி வகை

களையும் கொடுத்து அன்போடு உபசரித்தார்.

பண்டரிநாதர், ஸ்ரீ ராமதாஸருக்கு பண்டாரீபுரத்தின் பண்டரிநாதனின் மகிமைகளையும், பெருமைகளையும் திருவாய் மலர்ந்து அருளினார்.

அந்தணரின் அமுத மொழிகள் தாஸரின் உள்ளத்தில், பண்டாரீபுரநாதரைச் சென்று தரிசிக்க வேண்டும் என்ற அத்யந்த பிரேமையைத் தோற்றுவித்தது.

“ஸ்வாமி! அடியேன் ஸ்ரீராம தரிசனத்தையே பேச்சாகவும், மூச்சாகவும், காணும் காக்கியாகவும் கொண்டு வாழ்கிறேன். அதனால் உங்கள் பண்டரிநாதன் எமக்கு ஸ்ரீ ராமா சீதா லக்ஷ்மண அநுமத் சமேதராய் சேவை சாதிக்க வேண்டும். அவ்வாறாயின் யாம் இப்பொழுதே பண்டாரீபுரம் புறப்படுவோம்.”

தாஸருடைய மொழி கேட்டு அந்தணர் முகத்திலே மந்தஹாசம் பொங்க, “ஸ்வாமி! உங்கள் சித்தம் போலவே எம்பெருமான் சேவை சாதிப்பார். உடனே எம்மோடு புறப்படுவீராகு!” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸரும், சீடரும் அந்தணரைப் பின்தொடர்ந்து பண்டாரீபுரம் புறப்பட்டனர்.

பண்டாரீபுரத்தின் எல்லையை அடைந்ததும் தாஸரின் இதயத்தில் ஓர் இனம்புரியாத உணர்வு ஏற்பட்டது. தாஸர் தம்மை மறந்த நிலையில், “பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்க விட்டல” என்றார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர், வைகுண்ட லோகத்தைக் கண்டாற்போல் பண்டாரீபுரத்தைக் கண்டு பூரித்தார். பக்தி பரவசத்தால் துள்ளிக் குதித்தார்.

அந்தணர், தாஸரையும், சீடரையும் அழைத்துக் கொண்டு சந்திரபாகா நதிக்கு நீராடச் சென்றார். இருவரும் நீருள் மூழ்கி எழுந்தனர். அதற்குள் அந்தணர் கோலத்தில் வந்த பாண்டுரங்கன் மாயமாக மறைந்தார்.

தாஸருக்கு வியப்பு மேலிட்டது! தாஸரும், சீடரும் குளித்துவிட்டுக் கரையேறினர். துவாதச புண்டரங்களைத் திருமேனியிலே தரித்துக்கொண்டு இருவரும் பக்தி பரவசத்துடன் திருக்கோவிலுக்குச் சென்றனர்.

கண்ணபிரான், ருக்மணி தேவியாருடன் எழுந்தருளியிருக்கும் காட்சியைக் கண்குளிரக் கண்டு களித்த தாஸர், இருகரம் கூப்பி, "பாரெல்லாம் புகழ்ந்திடும் பாண்டுரங்கா! பக்தர்களைக் காத்திடும் கருணாசாகரா! அடியேனுக்கு தேவரீர் பட்டாபிஷேக ராமராக திருக்கோலம் காட்டி அருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்து பேரானந்தம் பொங்க ராமநாம சங்கீர்த்தனம் செய்தார்; தம்மை மறந்து ஆடினார், பாடினார்!

கர்ப்பக்கிரஹத்தில் அதி அற்புதமான பிரகாசம் எழுந்தது. கிண்கிணி மணிகள் ஆர்த்தன.

பாண்டுரங்கன், பட்டாபிஷேக ராமராக சீதா லக்ஷ்மண அநுமந் சமேதராய், தாஸருக்கும், சீடருக்கும் திவ்ய காட்சி கொடுத்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் திவ்ய தரிசனம் கண்டு தம்மை மறந்து சிப்ளா கட்டையைத் தட்டி சந்தோஷித்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர், பண்டரிநாதனின் பெருமையைக் கண்டு வியந்தார். அந்தணராக வந்து தம்மை ஆட்கொண்டருளியது அந்த பாண்டுரங்கனே என்று எண்ணி மகிழ்ந்தார்; பண்டரிநாதனைப் பல கோடி நாமங்களால் துதி செய்தார்.

அன்றிரவு ஸ்ரீ ராமதாஸர், பண்டரிபுரத்தில் கூடியிருந்த பக்தர்களுக்கு ராம சரித்திர பிரவசனம் செய்தார். ராம பஜனையால் அனைவருடைய உள்ளங்களையும் பக்தியால் உருகச் செய்தார்.

அன்றிரவு கோவில் நடை சாத்தியப் பிறகும் தாஸருக்கு பண்டரிநாதனைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. சீடருடன் தாஸர் ஆலயத்துள் சென்றார்.

தாஸர் வெளிப்பிரகாரத்தில் நின்று மெய்யுருகிட பண்டரிநாதனைச் சேவித்தார். தாஸரின் பக்தியால் சாத்திய கதவுகள் தானாகத் திறந்துகொண்டன.

பாண்டுரங்கன் தாஸருக்கு ஆனந்த தரிசனம் காட்டி அருளினார்! கர்ப்பக்கிரஹத்தில் கிண்கிணி ஓசையும் புல்லாங்குழல் இசையும் ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தன.

கோபியர் கொஞ்சம் ரமணன் தாஸரைத் திருக்கண் மலர்ந்து திருக்கரத்தால் அநுக் கிரஹித்தார். தாஸர் பேரின்பக் கடலில்

மூழ்கினார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் பண்டரிபுரத்தில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்து பகவத் கைங்கரியம் புரிந்துவந்தார். ஒருநாள் தாஸர் தமது சீடருடன் பண்டரிபுரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு சிவாஜியைக் காணச் சென்றார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் தன்னைக் காண்பதற்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார் என்ற செய்தியைக் கேள்வியுற்ற மன்னன் சிவாஜி, அக்கணமே தாஸரை எதிர்கொண்டழைக்கப் புறப்பட்டான்.

மன்னன் மாவுலி வனம் என்னும் நகரத்தை வந்தடைந்தான். அதற்குள் தாஸரும் அந்நகரை வந்தடைந்தார். சிவாஜி, தாஸரை எதிர் கொண்டழைத்து வணங்கி வரவேற்றான்.

அரசன், தான் தங்கியிருந்த முகாமில் ஸ்ரீ ராமதாஸரை எழுந்தருளச் செய்து மகிழ்ந்தான். தாஸரும், மன்னனை அநுக்கிரஹித்து மகிழ்ந்தார்!

ஸ்ரீ ராமதாஸர் காலையிலும், மாலையிலும் ஸ்ரீ ராம பூஜைகளைச் செய்தார். மாலையில் ராம சரிதத்தைச் சொன்னார். ராம பஜனையால் பக்தர்களைப் பரவசப்படுத்தினார். மன்னன் தாஸருடன் சில நாட்கள் தங்கியிருந்து பிறகு தனது நகரத்துக்கு விடைபெற்றுப் புறப்பட்டான்.

மன்னன் சென்ற சில நாட்களுக்கெல்லாம் தாஸரும் அவ்வூரை விட்டுப் புறப்பட்டு எல்லையிலுள்ள வனத்திற்குச் சென்று தங்கினார். ஏகாந்த இன்பத்தைப் பெரிதும் விரும்பும் தாஸர், சீடருடன் நிம்மதியாக அவ்வனத்தில் பகவத் தியானத்தில் லயித் திருந்தார்.

அப்பொழுது ஓளரங்கசீப் மன்னனின் படைத் தலைவன் தக்ஷிணபூமி மீது படை எடுப்பதற்காக வேண்டி வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் தமது படை வீரர்களுடன் ஓய்வு எடுப்பதற்காக தாஸர் எழுந்தருளியிருக்கும் வனத்தில் தங்கினான்.

அப்பொழுது ஸ்ரீ ராமதாஸர் தமது சீடருடன் அவ்வழியாக வந்தார். படைத் தலைவன் தாஸரை மிகுந்த ஆணவத்துடன் நோக்கினான். அவன் தனது வீரப் பிரதாபத்தை தாஸருக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் வில்லில் நானேற்றி ஒரு

மரத்தின் மீது குறிவைத்து பாணம் தொடுத்தான். அம்மரத்தின் கிளையில் அம்பு தைத்து நின்றது.

படைத்தலைவன் ஆணவத்துடன் சிரித்தான். தாஸர் அவனது ஆணவத்தை அடக்க எண்ணங் கொண்டார். தாஸர் அவனைப் பார்த்து, "வீரனே! அடியேனுக்கும் வில் வித்தையில் ஓரளவு பயிற்சி உண்டு. தக்ஷிணப் பிரதேசத்து சாதாரண வீரன் ஒருவனிடம் கற்றுக்கொண்ட ஒரு சிறு வித்தையை உனக்குக் காட்டுகிறேன்" என்று சொல்லிய வாறு அவனிடமிருந்து வில்லையும், அம்பையும் வாங்கிக் கொண்டார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் வில்லில் நானேற்றி மரத்தின் மீது குறி பார்த்து எய்தார். தாஸர் தொடுத்த கணை மின்னல் வேகத்தில் பாய்ந்தது; வீரனால் மரத்தில் தைத்து நின்ற அம்பைப் பற்றி இழுத்து வரச் செய்தது.

அடுத்து மற்றொரு கணை தொடுத்தார். அக்கணை மரத்திலுள்ள அத்தனை இலைகளையும் துளைத்துச் சென்றன.

இவற்றையெல்லாம் கண்ட வீரன் நிலை குலைந்தான். பயத்தால் அஞ்சி நடுங்கினான்.

"காவி கமண்டலத்துடன் காட்சி தரும் இந்த துறவியே இத்தனைக் கற்றிருந்தால், இவருடைய குருவான தக்ஷிணபிரதேசத்து வீரன் எத்தனை வல்லமை பெற்றிருப்பான். அதுவும் அவன் ஒரு சாதாரண வீரன்!

இன்னும் சற்று நேரம் நின்று கொண்டிருந்தால், நிச்சயமாக இந்த சந்நியாசி மறுகணை தொடுத்து என்னையும், என் படைகளையும் கொல்வது திண்ணம்" என்று மனத்திலே உறுதிபூண்டான் படைத்தலைவன். தாஸரிடம் இருந்து வில்லையும், அம்பையும் வெடுக்கென்று பிடுங்கிக் கொண்டு "தப்பித்தோம்! பிழைத்தோம்" என்று தனது படை வீரர்களுடன் வந்த வழியே திரும்பினான்.

தாஸரும், தத்துவும் வீழ்ந்து வீழ்ந்து சிரித்தனர். தத்து, தாஸருடைய அற்புத செயலைக் கண்டு தனக்குள் மகிழ்ச்சி கொண்டான்.

தாஸர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு சகபூர் நகரை வந்தணைந்தார். சகபூர் நகரில் பல நாட்கள் தங்கியிருந்து, பக்தர்களுக்கு நல்ல உபதேசங்களைச் செய்தார் ஸ்வாமிகள்!

அவ்வூரில் வாழ்ந்து வந்த "தேஷ்பாண்டி" என்னும் பரம பக்தருடைய புத்திரி அக்காபாய் என்னும் பக்தை மந்திர உபதேசம் பெறுவதற்காக ஸ்வாமிகளை பிரார்த்தித்தார். ஸ்வாமிகள் அப்பெண்மணிக்கு மந்திரோபதேசம் செய்து அருளினார். பிறகு ஸ்ரீ ராமதாஸர், தத்துவும் மற்ற சீடர்களும் புடைசூழ அவ்வூரை விட்டுப் புறப்பட்டு சுராபுரம் என்னும் புண்ணிய நகரத்தை வந்தடைந்தார்.

சுராபுரத்து மெய்யன்பர்கள் ஸ்வாமிகளையும், சீடர்களையும் பிரமாதமான வரவேற்புடன் எதிர்கொண்டழைத்தனர். அவ்வூரில் பல நாட்கள் தங்கி இருந்து ஸ்ரீ ராம ஆராதனையைச் செய்து வந்தார் ஸ்வாமிகள்!

அவ்வூரில் அம்பாஜி என்னும் பெயருடைய பாலகன் ஒருவன் பிறப்பிலிருந்தே பைத்தியமாக இருந்தான். அவனது பெற்றோர்கள் புதல்வனின் பித்தம் தெளிய வைப்பதற்குப் பார்க்காத வைத்தியம் இல்லை. செய்யாத மந்திரம் இல்லை! செய்யாத பூஜை இல்லை! முடிவில் அவர்கள் தங்கள் புதல்வனை அழைத்துக் கொண்டு ஸ்வாமிகளிடம் வந்தனர்.

அவர்கள், சுவாமிகளின் பாதம் பணிந்து தங்கள் குறையைச் சொல்லி முறையிட்டனர்.

"ஸ்வாமி! தவம் செய்து பெற்ற எங்கள் புதல்வன் பைத்தியம் பிடித்தவனாக இருக்கிறான். இவனைக் குணப்படுத்த நாங்கள் எவ்வளவோ பணத்தைச் செலவு செய்தோம். கோவில், குளம், விரதம் என்று பல வழிகளில் பிரார்த்தனைகள் பல புரிந்தோம். இதுவரை பலன் ஒன்றும் கிட்டவில்லை. இவனைத் தேவரீருடைய திருவடிக் கமலங்களில் சமர்ப்பிக்கின்றோம்" என்று பிரார்த்தித்தனர்.

அப்பாலகனை, ஸ்வாமிகளின் முன்னால் வீழ்ந்து வணங்கச் செய்தனர்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் ராமநாமத்தைத் தியானித்து கமண்டல நீரை அப்பாலகன் மீது புரோக்ஷித்தார். அவன் எழுந்து நின்றான். ஸ்வாமிகள் அவனைத் தம் பக்கம் வரச் செய்து செவிகளில் ராமநாமம் எனும் மந்திரத்தை ஓதினார். அக்கணமே அவனைப் பற்றியிருந்த நோயும் நீங்கியது.

அம்பாஜீ பித்தம் தெளிந்தான். ஸ்வாமி களின் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான். "அப்பா! அம்மா!" என்று அழைத்தவாறு பெற்றோர்களைக் கட்டிக்கொண்டான்.

பெற்றோர்கள் தாரை தாரையாக கண்ணீர் சிந்தி அன்பு மகனை ஆரத் தழுவி முத்தம் கொடுத்தனர். பெற்றோர்கள் பணிபோல் உருகினர். ஸ்வாமிகளின் திருப்பாதங்களில் வீழ்ந்தனர்.

தாஸர் அவர்களை எழுந்திருக்க பணித்தார்! அவர்கள் தாஸருடைய திருவடிக் கமலங்களைத் தரிசித்து நின்றனர். இவ்வதிசயத்தைக் கண்டு கூடியிருந்த பக்தர்கள் ஆச்சரியப் பட்டனர். தாஸருடைய பெருமைகளைப் புகழ்ந்து பேசினர்.

அம்பாஜீ, தாஸருடனேயே தங்கியிருந்து, தெய்வத் திருப்பணிகளுக்கு நல்ல திருத் தொண்டுகளைச் செய்தான்.

தாஸர் உபந்நியாசம் செய்யும் மேடையைச் சுத்தம் செய்து பூக்களாலும், மாவிலைத் தோரணங்களாலும் அலங்கரிப்பான். பூஜைக்குத் தேவையான புஷ்பங்களை மலர்த்தோட்டங்களில் இருந்து பறித்துக் கொண்டு வருவான். குடம் குடமாக நீர் கொண்டு வருவான்.

சில சமயங்களில் தாஸர் பிரவசனம் செய்யும்போது அம்பாஜீ பக்கத்திலிருந்து தம்புரா மீட்டுவான். தாஸருக்கு விசிறி கொண்டு வீசுவான். சிப்ளா கட்டையால் தாளம் போடுவான்.

ஒருநாள் தேஷ்பாண்டேயின் மகள் அக்காபாய் தன் தந்தையாருடன் ஸ்வாமி களைத் தரிசித்துப் போக வந்தாள்.

அக்காபாய், தாஸரின் திருவடிகளைப் பணிந்து, "ஸ்வாமி! இந்த எளியவளையும் தங்கள் சீடர்களில் ஒருத்தியாக ஏற்றுக் கொண்டு அருள்பாலிக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தாள்.

அக்காபாயின் பக்தியின் மேன்மையைக் கண்டு ஸ்ரீ ராமதாஸர், "குழந்தாய்! பாத யாத்திரை செய்து கொண்டு பாரதமெங்கும் சுற்றி வரும் எங்களுடன் நீ வருவதென்பது எவ்வாறு சாத்தியமாகும். மேலும் எங்களுடன் இளம் பெண்ணைச் சீடராக சேர்த்துக் கொள்வதால், உலகத்தாரின் வீண் அபவாதத் திற்கு ஆளாக நேரிடும்.

அக்காபாய்! நீ உன் பெற்றோர்களுடன் இருந்து ராம பஜனை செய்வாயாக! அந்த ராமனின் பேரருளால் உனக்கு அமைதி கிட்டும்!" என்று அநுக்கிரஹம் செய்தார்.

அக்காபாய், ஸ்வாமிகளின் ஆணையை சிரமேற்கொண்டாள். பின்னர் தந்தையும், மகளும் ஸ்வாமிகளுடன் சில நாட்கள் தங்கியிருந்து ஊருக்குத் திரும்பினர்.

ஒருமுறை அம்பாஜீ சுனை நீரில் மூழ்கிவிட்டான். பெற்றோர்கள் துடித்தனர். ஸ்வாமிகளிடம் சென்று முறையிட்டு கதறி அழுதனர். ஸ்வாமிகள் சுனைக்குச் சென்றார்.

"அம்பாஜீ" அன்போடு அழைத்தார் ஸ்வாமிகள்!

"அடியேன்" என்ற குரல் சுனையிலிருந்து கேட்டது!

"செளக்கியமா?" என்று பொருள் படும்படியாக "கல்யாணமா?" என்று கேட்டார்.

"என் குருநாதர் பேரருளால் கல்யாணமே" என்று அடுத்து பதில் வந்தது.

அம்பாஜீ கூப்பிய கரங்களுடன் புதுப்பொலிவுடன் சுனை நீரில் இருந்து வெளியே வந்தான். தாஸரின் பாதங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தான்.

தாஸர், அவனை ஆரத்தழுவி, "அம்பாஜீ! இன்று முதல் உன்னை "கல்யாண கோஸ்வாமி" என்ற பெயரால் அனைவரும் அழைப்பர்" என்று அநுக்கிரஹம் செய்தார்.

அம்பாஜீயின் பெற்றோர்களும், மற்றோர்களும் இவ்வதிசயத்தைக் கண்டு பேரானந்தம் கொண்டனர்.

அம்பாஜீயின் பெற்றோர்கள் மகனை "கல்யாண கோஸ்வாமி" என்று அழைத்து ஆரத் தழுவிக்கொண்டனர். பக்தர்கள் தாஸரைப் புகழ்ந்து போற்றி நமஸ்கரித்து எழுந்தனர். ஸ்ரீ ராமதாஸர் அனைவருக்கும் பேரருள் புரிந்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸரின் நினைவாகவே ஆட்சி புரிந்து வந்த மன்னன் சிவாஜி, அரண்மனையிலுள்ள ஓர் அரசமரத்தடியில் ஸ்வாமிகளுக்கு ஆசனம் அமைத்து, ஸ்வாமிகளை அந்த அரியாசனத்தில் எழுந்தருளச் செய்ய எண்ணங்

கொண்டான். அதற்கான பணியில் தன்னை முழுக்க முழுக்க அர்ப்பணித்துக் கொண்டான்.

மன்னன் நினைத்த மாத்திரத்திலேயே, ஸ்வாமிகளும் மன்னன் முன்னால் எழுந்தருளினார்!

மன்னனுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை! மன்னன் ராஜ மரியாதைகளுடன், வேதம் முழங்க, இன்னிசை ஒலிக்க, மலர் தூவி தாஸரைப் பணிந்து போற்றி வரவேற்றான்.

நல்ல சுபயோக சுபமுகூர்த்த வேளையில் அரச மரத்தடியில் கட்டிமுடித்த அரியாசனத்தில் தாஸரை எழுந்தருளச் செய்தான் மன்னன்!

மன்னன் தாஸரின் திருவடிகளைப் பூஜித்து வணங்கினான். இந்த வைபவத்தைத் தேர்த் திருவிழா போல் மிக்கக் கோலாகலத்துடன் கொண்டாடினான்.

மன்னன் தாஸரிடம் கொண்டுள்ள பக்தியையும், தாஸர் மன்னனிடம் காட்டுகின்ற அன்பையும் கண்டு பிரஜைகள் புகழ்ந்து பேசினர்.

அரசமரத்து அரியாசனத்தில் அமர்ந்த ஸ்ரீ ராமதாஸர் "தாஸ போதம்", "குருகீதை" என்னும் இரண்டு நூல்களை இயற்றிக் கொடுத்தார்.

'தாஸபோதம்' என்ற நூலை இரண்டே நாளில் எழுதி முடித்தார். ராஜநீதியைப் போதிக்கும் இந்நூல் ஒன்பது சருக்கங்களைக் கொண்டது.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் இரண்டு நூல்களையும் மன்னனிடம் கொடுத்து, "மன்னவா! இந்த இரண்டு நூல்களிலும் ராஜ தர்மத்தைப் பற்றி மிக்கத் தெளிவாக எழுதியுள்ளேன். இதன்படி ராஜ்ய பரிபாலம் செய்வாயாக! சத்ராதிபதி சிவாஜி என்ற சிறப்புப் பெயர் பெறுவாய்" என்று அநுக்கிரஹம் செய்தார்.

மன்னன் அச்சுவடிகளை கனிவுடன் பெற்று கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார்.

இவற்றையெல்லாம் ஸ்ரீராமதாஸர் மன்னனுக்குத் தாம் செய்ய வேண்டிய பெரிய கடமையாகவே கருதினார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் சில நாட்கள் மன்னனுடைய அரண்மனையிலே தங்கியிருந்து மன்னனுக்கும், மற்றோர்க்கும் ஆத்ம போதனைகளைச்

செய்தார். பின்னர் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டார் தாஸர். தாஸரை ராஜ மரியாதைகளுடன், சிவாஜி மன்னன் வழியனுப்பி வைத்தான்.

மன்னன், குருநாதர் தமக்களித்த சுவடிகளைப் படித்து ராஜ தர்மத்தை நன்கு தெரிந்து கொண்டான். ராமதாஸர் அருளியதுபோல் - சுவடிகளிலே சொன்னதுபோல் - அறம் வழுவாது புகழுடன் ராஜ பரிபாலனம் செய்தான்.

மன்னன் தாஸர் எழுதிக் கொடுத்த சுவடிகளைத் தங்க பெட்டியில் பத்திரப்படுத்தி அநுதினமும் பூஜித்து வரலானான்.

சிவாஜி மன்னனின் அவையிலே இருந்த பண்டிதர்கள் பலருள் காகா பண்டிதன் என்பவனும் ஒருவன். இவன் செருக்கு மிகக் கொண்டு தாஸரின் ராஜபோதனைகளை நிந்தனை செய்தான். மன்னன் பண்டிதரின் பேதமையை மாற்ற வழியறியாது விழித்தான்.

ஒருநாள் திடீரென்று ராமதாஸர் மன்னனின் அரண்மனைக்கு வந்தார். அரசனுக்கு ஆனந்தம் தாங்கவில்லை. ஆசாரியனை அடிபணிந்து வரவேற்றான்.

அன்று மாலை தாஸர், பக்த கோடிகளுக்கு ராம காதையை உள்ளம் உருக அழகாக சங்கீத உபந்நியாசம் செய்து கொண்டிருந்தார். மன்னனும் பிரஜைகளும் இசை இன்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கித் திளைத்தனர்.

காகா பண்டிதன் சபா மண்டபத்தில் ஒரு மூலையில் அகந்நையோடு நின்று கொண்டிருந்தான். ராம நாம சங்கீர்த்தனம், பண்டிதரின் செவிகளில் தேன்போல் பாய்ந்தது. ராம நாமத்தின் சக்தி பண்டிதரின் இதயத்திலே கப்பிக் கிடந்த அஞ்ஞான இருளைப் போக்கி ஞான ஒளியை ஏற்றியது.

காகா பண்டிதன் தாஸரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பண்டிதரின் கண்களுக்கு ஸ்ரீ ராமதாஸர், சாக்ஷாத் ஆஞ்சநேய மகாப் பிரபுவாகத் தெரிந்தார். காகா பண்டிதன் நிலை தளர்ந்தது. மெய் சிலிர்த்தது. உடல் வியர்த்தது. கண்களில் கண்ணீர் பெருகியது.

காகா பண்டிதன் தாஸரை நோக்கி ஓடினார். ஸ்ரீ ராமதாஸரின் கால்களில் வீழ்ந்து, "சுவாமி! அடியேனின் பிழை பொறுத்து அருளுங்கள். அறியாமையால் தேவரீரை நிந்தித்த என்னை மன்னித்து ஆட்கொண்டருள வேண்டும்.

உங்கள் மகிமையை உணராமல் இறுமாந்திருந்த என் அகக் கண்களைத் திறந்தீர்கள் ஸ்வாமி" என்றெல்லாம் பலவாறு சொல்லிப் புலம்பி அழுதார்.

காகா பண்டிதர் மனம் மாறிய இக்காட்சியைக் கண்டு மன்னனுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்குத்தான் எல்லை ஏது?

ஸ்ரீ ராமதாஸர், காகா பண்டிதரை அன்போடு தொட்டு எழுப்பி, பகவத் பிரசாதங்களைக் கொடுத்தருளினார். பண்டிதரைப் பக்கத்திலே உட்காரவைத்து, ராம நாம பஜனையிலே கலந்துகொள்ளச் செய்தார்.

காகா பண்டிதர் அநுதினமும் ஸ்வாமிகளின் உபந்நியாசத்தைக் கேட்டுக்கேட்டு புடமிட்ட பொன்போலானார்.

ஒருமுறை ஸ்ரீ ராமதாஸரிடம் அந்தணர் ஒருவர் உபதேசம் பெறுவதற்காக வந்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர், அந்தணரை அழைத்துக் கொண்டு, அடுத்துள்ள ஒரு குளக் கரைக்குச் சென்றார். குளத்தின் கரையில் ஒரு மரம் பல கிளைகளுடன் ஓங்கி உயர்ந்து வளர்ந்து இருந்தது. அதன் ஒரு கிளை வளைந்து குளத்தின் நீர்மட்டத்தின் மேல் காணப்பட்டது.

ஸ்வாமிகள் அந்தணரிடம் அக்கிளையைப் பற்றிக் கொண்டு தொங்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். அந்தணரும் அவ்வாறே செய்தார்.

அப்பொழுது தாஸர், அவரை நோக்கி இப்பொழுது கிளை நம்மைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கிறதா? அல்லது நீவிர் அதைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டார்.

"மகாப்பிரபோ! இந்த பாபிதான் இம்மரக் கிளையைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன்" என்று அந்தணர் விடையிறுத்த மாத்திரத்திலேயே அவருக்கு ஸ்வாமிகள் கேட்ட கேள்வியின் அர்த்தம் புரிந்துவிட்டது. அவருக்கு ஞானம் பிறந்தது!

"சம்சாரசாகரத்தை நான்தான் பற்றிக் கொண்டு பரிதவிக்கிறேன். அந்த பந்தம் என்னைப் பற்றிக்கொள்ளவில்லை" என்று தனக்குள் எண்ணினார்.

மறுகணமே அந்தணன், கிளைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த கரமிரண்டையும் விட்டார். 'தடால்' என்று குளத்தில் வீழ்ந்தார்.

தண்ணீருக்குள் அந்தணர் பொன்வண்ண மயமான கோவில் ஒன்றைக் கண்டார்.

அக்கோவிலினுள் ஸ்ரீ ராமதாஸர் சிஷ்ய கோடிகளுடன் வைர மணிபதித்த அலங்கார சிம்மாசனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கக் கண்டார்.

சிஷ்யன் ஒருவன் "தாஸ போதம்" என்ற சுவடியைப் படிக்க, தாஸர் அதற்கு வியாக்கியானம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

இக்காட்சியைக் கண்டு ஆனந்தம் பொங்க நின்று கொண்டிருந்த அந்தணரின் செவிகளில் "அப்பனே வருக!" என்று தாஸர் அழைப்பது கேட்டது.

அக்கணமே அந்தணருக்கு நீருள் கண்ட காட்சி மறைந்தது! அவர் நீந்திக் கரையேறினார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸருடைய கால்களிலே பன்முறை வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார்.

"ஸ்வாமி! அடியேன் தேவரீருடைய திருவருளால் சம்சார பந்தத்தில் இருந்து விடுதலை பெற்றேன். தேவரீருடைய ஆனந்த தரிசனம் கண்டேன். நீந்திக் கரையேறினேன். பற்றற்ற நிலையைப் பெற்றுப் பற்ற வேண்டியதைப் பற்றிக் கொண்டேன்."

அன்று முதல் அந்தணரும், ஸ்வாமிகளின் சீடர்களுள் ஒருவரானார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் தமது பாதயாத்திரையைத் தொடர்ந்தார். புண்ணியக் கூடாரங்கள் பலவற்றைத் தரிசித்துக் கொண்டே ஒரு மலைப் பிரதேசத்தை வந்தடைந்தார்.

சுனை நீர்களும், சோலைகளும் நிறைந்த அந்த மலைப் பிரதேசம், தாஸருடைய மனத்திற்கு மிகவும் இதமளிப்பதாக இருந்தது. சிஷ்யர்களுடன் அம்மலைச் சாரலில் சில நாட்கள் தங்குவதற்குத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

சிஷ்யர்கள் பல கூடாரங்கள் அமைத்தனர். ஒரு கூடாரத்துள் பூஜை செய்யும் ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபு பட்டாபிஷேக விக்ரகங்களை வைத்தனர். மாலிலைத் தோரணங்கள் கட்டினர். கூடாரங்களைச் சுற்றியுள்ள இடங்களைச் சுத்தம் செய்து வைத்தனர்.

வழக்கம்போல் அந்த இடத்தில் ஸ்வாமிகள் ராமர் பூஜையை ஆரம்பித்து நடத்தலானார்.

மலைப் பிரதேசத்தில் ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளியிருப்பதைக் கேள்வியுற்ற பக்கத்து ஊர்களிலுள்ள ஜனங்கள் தாஸரைத் தரிசிக்க கூட்டம் கூட்டமாக வந்து சேர்ந்தனர். பக்தர்கள் பஜனைகளிலும், ஆராதனைகளிலும் கலந்துகொண்டு பதவானின் பேரருளைப் பெற்றுச் சென்றனர்.

ஒருநாள் சிவாஜி மன்னன், தாஸரைத் தரிசிக்க அம்மலைப் பிரதேசத்திற்கு வந்தான். தாஸரைத் தரிசித்து மன மகிழ்ச்சி பூண்டான்!

ஸ்வாமிகள், சிவாஜியிடம் ராஜபரிபாலனத்தைப் பற்றியும், மக்களின் சுபிட்சத்தைப் பற்றியும் விசாரித்தார்.

அதற்கு சிவாஜி, "ஸ்வாமி! அடியேன் தேவரீர் அருளிய ராஜநீதிப்படியே அரசாண்டு வருகிறேன். உங்கள் அருளால் மாதம் மும்மாரி பொழிகிறது. என் கஜானாவும் நிரம்பி வழிகிறது. மக்களும் சகல செல்வத்துடனும் சந்தோஷமாக வாழ்கின்றனர்" என்று பகர்ந்தான்.

இத்தருணத்தில் மன்னனுக்கு வந்த களைப்பினால் நீர் வேட்கை மேலிட்டது. சிஷ்யர்களிடம் ஜாடையாகக் கேட்டான். உடனே ஸ்வாமிகள் தமது கையில் இருந்த தண்டத்தால் தரையில் அழுத்தினார்.

அந்த இடத்தில் தண்ணீர் பீறிட்டு வெளிப்பட்டது. மன்னன் நீரை அருந்தினான். ஸ்வாமிகள் தமக்காகச் செய்த அரிய செயலைக் கண்டு அரசன் ஆனந்தம் மிகக் கொண்டான்.

அரசன், ஸ்வாமிகளுடன் சில நாட்கள் தங்கியிருந்து அரண்மனைக்குத் திரும்பினான்.

ஸ்வாமிகள், சில நாட்களில் அம்மலைப் பிரதேசத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, கோல்காபூர் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டே "கற்காட்" என்னும் நகரை வந்தடைந்தார். அவ்வூரில் ஸ்வாமிகள் சில மாதங்கள் தங்கி இருந்து மக்களுக்கு நல்ல ஆன்மீக போதனைகளைச் செய்தார்.

அவ்வூரில் ஸ்வாமிகள் வேணுபாய் என்னும் அம்மையாருக்கு மந்திரோபதேசம் செய்து வைத்தார். அந்த அம்மையார்

அநுதினமும் ஸ்வாமிகளின் பூஜைகளில் கலந்துகொண்டாள். தன்னால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்தாள்.

கணவனை இழந்த அந்தப் பெண்மணி ஸ்வாமிகளின் மடத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருப்பது கண்டு உற்றார் உறவினர்கள் அவளைப் பற்றி அவதூறாகப் பேசினர். ஸ்வாமிகள் அந்த மதியீனர்களின் மனப் போக்கை மாற்றி அவர்களுக்கு நல்ல ஞானத்தைப் போதித்தார்.

வேணுபாயின் பெற்றோர்களும், மாமனார் மற்றும் உறவினர்கள் பலரும் ஸ்வாமிகளிடம் உபதேசம் பெற்று உய்யும் மார்க்கத்திற்குத் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டனர்.

ஸ்வாமிகள் சில தினங்களில் அவ்வூரை விட்டுப் புறப்பட்டு அடுத்துள்ள ஆனந்தி நகரத்தை வந்தடைந்தார்.

அவ்வூரில் கட்டப்பட்டிருந்த பக்த ஞான தேவரின் பிருந்தாவனத்தைத் தரிசித்தார். ஞானதேவரின் பிருந்தாவனத்துக்கு அருகே உள்ள ஸ்ரீ ஏகநாதருடைய திருப்பாத நிலைகளையும் கண்டு களித்தார். ஸ்வாமிகள் சீவூர், பஞ்சவடி வழியாக இராஜஸ்தானத்திற்குப் புறப்பட்டார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர், பக்தகோடிகளுக்குப் பலவிதமான அநுக்கிரஹங்களை நல்கினார்.

தாஸர் தமது நகரத்திற்கு எழுந்தருளப் போகும் விஷயத்தை முன்னதாக கேள்வியுற்ற மன்னன், தாஸரை வரவேற்க பெரும் ஏற்பாட்டைச் செய்தான்.

நகரமெங்கும் அலங்காரங்களும், இசை முழக்கங்களும் இருந்துகொண்டே இருந்தன.

மன்னன் தலைநகரின் எல்லையிலே அணிதேர் புரவி ஆட்பெரும் படையுடன் வேதங்கள் முழங்க - கீதங்கள் ஒலிக்க - ராம சங்கீர்த்தனம் கோஷிக்க - பூரண பொற்கும்ப கலசங்களுடன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

சிஷ்ய கோடிகளுடன் வந்து கொண்டிருந்த தாஸரை முறைப்படி வரவேற்று அலங்கரிக் கப்பட்ட யானை மீது எழுந்தருள செய்து ஊர்வலமாக அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றான் மன்னன்.

அரண்மனையிலே தாஸர் நடத்திய பூஜா விசேஷங்களும், இராமநாம சங்கீர்த்தன

வைபோகங்களும் பக்தர்களுக்கு உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது.

மன்னனுடன் சில நாட்கள் தங்கியிருந்த தாஸர், அவ்வூரில் மூர்த்தி விசேஷத்தையும் ஏற்படுத்த திருவுள்ளம் கொண்டார்.

ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபுவுக்கு அத்திருநகரில் தேவாலயம் ஒன்றை ஏற்படுத்த தீர்மானித்தார். தாஸர் ஆஞ்சநேய மகாப்பிரபுவை மனக் கோயிலிலே, எழுந்தருளச் செய்து தியானத்தில் அமர்ந்தார். மகாப்பிரபு, தாஸர் முன் பிரசன்னமானார்.

தாஸர், மாருதியின் மலர் சேவடிகளைப் போற்றி பணிந்து, "ஸ்வாமி! இத்திருத்தலத்தில் ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபுவிற்கு கோவில் கட்ட வேண்டுமென்று அடியேன் சித்தம் கொண்டுள்ளேன். அதற்கு தேவரீர் திருவருள் புரியவேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்தார்.

ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயர் முகம் மலர்ந்து தாஸரை திருநோக்கம் செய்து, "உமது அபிலாஷை பூர்த்தியாகும். இந்நகரத்திலிருந்து சற்று தூரத்தில் அமைந்துள்ள திருநகரில் ஸ்ரீ இராம இலக்ஷ்மண விக்ரங்கள் உள்ளன. அவற்றை இவ்விடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்வாயாக" என்று அன்பு கட்டளையிட்டு அந்தர்த்தியாமி யானார்.

ஆஞ்சநேயரின் அன்பு கட்டளைப்படி அடுத்த ஊரிலுள்ள ஸ்வாமிகளின் திவ்ய மங்கள சொரூப விக்ரகஹங்கள் இவ்வூருக்கு எடுத்து வரப்பட்டன.

தாஸருடைய செயலைக் கண்டு அடுத்த கிராமத்திலுள்ள மக்கள் வெகுண்டு எழுந்தனர்.

சாம்பல்கட் வந்து தாஸரிடம் சிலையைத் தருமாறு கேட்டுக் கொண்டார். தாஸர் அவர்களுக்கு மாருதியின் கட்டளையைப் பற்றிக் கூறினார். அவர்கள் அதனை ஏற்க மறுத்தனர்.

உடனே தாஸர், "உங்கள் விருப்பம் அதுவாயின் உங்கள் மனம்போல விக்ரகங்களை தாராளமாக உங்கள் ஊருக்கு எடுத்துச் செல்லலாம்" என்றார்.

வெகுண்டு வந்தவர்கள் விக்ரஹங்களை எடுத்துச் செல்ல முயன்றனர். ஆனால் விக்ரஹங்களை அவர்களால் பூமியில் இருந்து அசைக்க முடியவில்லை! அப்பொழுதுதான்

அனைவருக்கும் தாஸருடைய பெருமையும், மாருதியின் மகிமையும் தெரியவந்தது.

அவர்கள் தாஸருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து, "ஸ்வாமி! எங்களுடைய பிழைகளைப் பொறுத்தருளுங்கள். ஆஞ்சநேய பிரபுவின் விருப்பம்போல் இந்த மூர்த்திகளை இந்த இடத்திலேயே பிரதிஷ்டை செய்யுங்கள்" என்று பிரார்த்தித்தனர்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் பக்தகோடிகளிடம், "இத்தலத்தில் ஸ்ரீ இராம - சீதா - இலக்ஷ்மண ரோடு மாருதிக்கு கோவில் அமைப்பதுபோல் மற்றும் பதினோரு முக்கியமான திவ்ய நகரங்களிலும் மாருதிக்கு இதுபோலவே ஆலயங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும்" என்று அன்பு கட்டளையிட்டார்.

பக்தகோடிகளின் ஒத்துழைப்பாலும், எம்பெருமானின் திருவருளோடும் சாம்பல்கட் நகரத்து ஆலய பிரதிஷ்டையும், மற்ற பதினோரு திருத்தலங்களிலும் மாருதிக்குப் பிரம்மாண்டமான ஆலயங்களும் கட்டி முடித்து சம்போரக்ஷணமும் விழாக்களும் கோலாகலமாக நடத்தப்பட்டன.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் அந்தந்த ஆலயங்களில் வழிபாட்டு முறைகளை வகுத்துக் கொடுத்த தோடு நித்திய வழிபாடுகளை நடத்துவதற்குத் தக்கவர்களையும் நியமித்தார்.

● ●

தாஸரின் பிரதம சீடரான உத்தவர் என்ற மகானுக்கும் ஒளரங்கபாத் மன்னனுக்கும் ஒரு சமயம் சமயச் சண்டை எழுந்தது.

உத்தவர் இந்து மதத்தின் உயர்வை எடுத்துச் சொன்னார். ஆனால் ஒளரங்கபாத் மன்னன் அவரைப் பல வகையில் துன்புறுத்தி தம்முடைய மதத்திலே சேர வற்புறுத்தினான். இதில் சேர மறுத்த பக்தரைச் சிறையிட்டான்.

துன்பத்தைத் தாள முடியாமல் சோகத்தால் துவண்டு துடித்த உத்தவர் உள்ளத்தால் தாஸரை தியானித்தார்!

ஸ்ரீ ராமதாஸர் பக்தர் படும் வேதனையை ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்து மாருதியை தியானம் செய்தார். மாருதியின் அம்சமான தாஸர் மாருதியின் சொரூபத்தைப் பெற்றார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் ஒளரங்கபாத் மன்னன் அவையிலே சிறு உருவத்தில் பிரதியக்ஷமானார். ஒளரங்கபாத் மன்னன் சிறு தோற்றத்

தோடு கூடிய மாருதியின் சொருபத்தைக் கண்டு நகைத்தான்.

மாருதி விஸ்வரூபம் எடுத்தார். விஸ்வ ரூபத்தைக் கண்டு பயந்துபோன மன்னன் நடுங்கினான். மாருதியின் மகிமையை உணர்ந்தான். மாருதியின் வல்லமைக்குத் தலை வணங்கினான். தனது தவற்றை மன்னிக்கும் படி மன்றாடினான்.

மாருதியாக வந்த தாஸர் மன்னனை மன்னித்தார். உத்தவருக்கு விடுதலை வாங்கிக் கொடுத்தார். அத்தோடு ஒளரங்கபாத் மன்னனின் ஆட்சியில் நீதியும் நியாயமும் நிலைபெறவும், இந்து தர்மத்தைப் பேணிக் காக்கவும் ஆவனச் செய்தார்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ ராமதாஸர் தமது பக்தர் களைக் காக்க எத்தனையோ அற்புதங்களை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார்.

ஜெயராமர் என்னும் ஒரு அந்தணன் கிருஷ்ணாஜி என்ற நாவிதனைத் தனக்கு குருவாகக் கொண்டிருந்தான்.

கிருஷ்ணாஜி குலத்தில் தாழ்ந்திருந்தாலும் ஒழுக்கத்தில் உயர்ந்திருந்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸரிடம் திடமான பக்தி பூண்ட மகானாகத் திகழ்ந்தார். கிருஷ்ணாஜி இறந்ததும் ஜெயராமர் அவரது உடலை அந்தணர் குல வழக்கப்படி ஈம கடன்களைச் செய்தார்.

இச்செயலைக் கண்டு அக்கிராமத்து மக்கள் அவரை ஊரைவிட்டு விரட்டுவதற்கு கங்க ணம் கட்டினர். அப்பொழுது ஸ்ரீ ராமதாஸர் கையிலே தண்டமும், ஜபமாலையுமாக அவர்கள் எதிரிலே தோன்றினார்.

தாஸரைக் கண்ட கிராமத்து மக்கள் தங்கள் தவற்றை உணர்ந்து அவரைப் போற்றிப் பணிந்தனர்.

ஜெயராமர், கிருஷ்ணாஜியின் மரணத்தால் தமக்கு ஏற்பட்ட துயரத்தைத் தீர்க்க ஸ்ரீ ராமதாஸர் திவ்ய தரிசனம் தந்தார் என்று மனதிலே எண்ணி பெருமிதம் பொங்க தாஸருடைய திருவடிகளைப் பலமுறை சேவித்து சிந்தைக் குளிர்ந்தார். ஸ்ரீ ராமதாஸர் ஜெயராபருக்கும், மற்றவர்களுக்கும் உபதேசங்களைச் செய்தார்.

ஸ்ரீராமருக்கும், ஆஞ்சநேயருக்கும் ஆலயங் கள் அமைத்து அரும் பணியாற்றும்

தாஸருக்கு, சிவாஜி மன்னன் பாளிகட் என்னும் நகரில் மிகப் பெரிய மடம் ஒன்றைக் கட்ட எண்ணினான்.

பாளிகட் மலைமீது காளி கோவில் ஒன்று இருந்தது. அக்காளி கோவிலின் அருகிலேயே தாஸருக்கு மண்டபம் கட்டுவது சிறப்புடையது என்று கருத்திலே கொண்டான்.

சிவாஜி ஏராளமான பொருட்செலவில் பல சிற்ப கட்டிட கலைஞர்கள் ஒத்துழைப்போடு கண்ணைக் கவரும் வண்ணம் மிக அற்புதமான சிற்ப வேலைபாடுகளோடு கூடிய எழில்மிகு மண்டபம் ஒன்றை மலை மீது கட்டி முடித்தான்!

அந்த இடத்தில் ஸ்ரீ ராமதாஸரை எப்படியும் சிஷ்ய கோடிகளுடன் எழுந்தருளச் செய்ய வேண்டும் என்று சங்கல்பம் பூண்டான். உடனே மன்னன் தாஸர் தங்கியிருக்கும் ஆரண்யத்திற்குப் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

ஸ்ரீ ராமதாஸரை முடிபட அடிபணிந்து போற்றி, "ஸ்வாமி! அடியேன் தேவாரும், சிஷ்ய - கோடிகளும் தங்குவதற்கான பிரம்மாண்டமான மண்டபம் ஒன்றை அடுத்துள்ள பாளிகட் என்னும் மலைப்பிரதேச நகரத்தில் ஸ்தாபித்துள்ளோம். ஐயன் அங்கு எழுந்தருள் வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்தான்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் அதற்கு சம்மதித்தார். சிவாஜி மன்னன் சந்தோஷித்து மற்ற ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்கப் புறப்பட்டான்.

பாளிகட் பிரதேசத்தைப் பார்ப்போர் பிரமிக்கும் வண்ணம் அதி அற்புதமான விதவிதமான அலங்காரங்களைச் செய்தான் மன்னன்!

மடத்தில் வாழை மரங்களும், தோரணங் களும், விதவிதமான விளக்குகளையும் வைத்தான்! பஜனையும், புராண பிரவசனங் களும் நடத்த ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். நாம சங்கீர்த்தனங்களை இடையறாது இரவும், பகலும் நடந்து கொண்டிருக்க ஆவன செய்தான் அரசன்!

வெளியூர்களிலிருந்தெல்லாம் பல பஜனை மண்டலியைச் சேர்ந்த பக்தர்கள் சத்விஷயத் தில் கலந்து கொண்டனர்.

மன்னன் ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளையும் நேரில் சந்தித்து நடந்தவைகளெல்லாம்

விளக்கி அவரையும் எழுந்தருளும்படி வேண்டிக் கொண்டான். இத்தகைய ஏற்பாடு களை எல்லாம் முடித்துவிட்டு மன்னன் நேரில் சென்று தாஸரை மேளதாளத்துடன் அழைத்து வந்தான்.

அத்தருணத்தில் ஸ்ரீ ராமதாஸர் மன்னரை அழைத்து, "அரசே, ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் அவர்தம் அடியார்களுடன் வந்து கொண்டிருக்கிறார். நீ சென்று அழைத்து வருவாயாக" என்று அன்பு கட்டளையிட்டார்.

மன்னன் மனம் மகிழ வெண்புரவி மீது அமர்ந்து நகரின் எல்லைக்கு விரைந்தான். ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளை எதிர் கொண்டு அழைத்து வந்தான்.

மண்டபத்துள் நுழைந்த ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளும், ஸ்ரீ ராமதாஸரும் ஒருவரை யொருவர் சந்தித்துக் கொண்ட காட்சியைக் கண்ட பக்தர்கள், பெற்ற பேரானந்தத்தை அளவிடுவதுதான் எங்ஙனம்?

சூரிய சந்திரர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாற்போன்ற பிரகாசம் மண்டபம் முழுவதும் வீசிக் கொண்டிருந்தது.

இரண்டு தாஸர்களும் மேடையில் அமர்ந்து, பக்தர்களுக்கு அநுக்கிரஹம் செய்தனர். பக்த

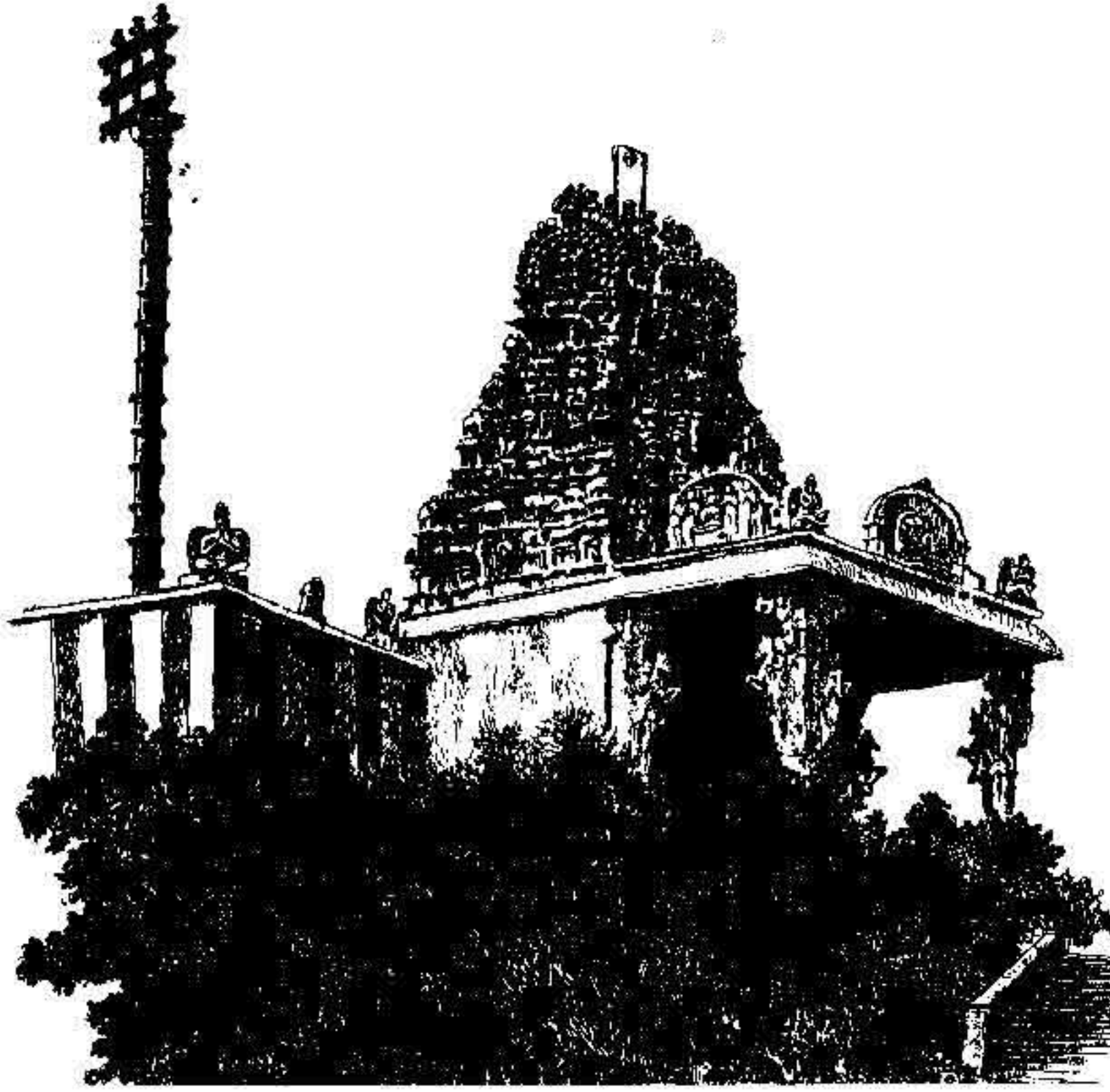
கோடிகள், "ராம் ராம்" என்றும் "விட்டல விட்டல" என்றும் கோஷித்து கூத்தாடிய போது சிவாஜி மன்னன் தன்னை மறந்தான்.

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளின் பாகவத உபநீதியாசமும், ஸ்ரீ ராமதாஸரின் ராமாயண சரித வைபவமும் பக்தர்களை பக்தி என்னும் தேன் அமுதக் குளத்தில் குளிக்கச் செய்தன!

பத்து நாட்கள் பிரம்மோத்ஸவம்போல் மடத்தின் வைபவங்கள் நடந்தேறின!

பிறகு அனைவரும் விடைபெற்றுச் சென்றனர். மன்னன் அனைவர்க்கும் பொன்னும், பொருளும், வஸ்திரங்களும் தானமாக அளித்தான்.

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள், மன்னனுடைய உபசாரங்களுக்குப் பயந்துகொண்டு, அவ

பாளிகட் நகரம் வைகுண்டம் போல் காட்சி அளித்தது. அதனைக் கண்டு தாஸர் கொண்ட மகிழ்ச்சிக்கு எல்லை ஏது? தாஸரும், சீடர்களும் மண்டபத்துள் நுழைந்ததும் எழுந்த வாழ்த்து கோஷங்கள் வானைப் பிளந்தன.

மண்டபத்துள் பூஜைகளும், நாம சங்கீர்தன பஜனைகளும் ஆர்ப்பாட்டத்துடன் நடந்து கொண்டிருந்தன. பாளிகட் நகரம் முழுவதும் தம்புராவின இசையும், சிப்ளாவின் சத்தமும், நாம கோஷங்களும் தான்!

சிவாஜி மன்னன் வெற்றித் திருவிழா கொண்டாடும் பெருமிதம் பூண்டான். மன்னன், ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ரிடம் சொல்லாமலேயே சென்றுவிட்டார். அதனை மன்னன் புரிந்துகொள்ளத்தான் செய்தான்!

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் புறப்பட்டுச் சென்ற ஓரிரு தினங்களில் ஸ்ரீ ராமதாஸர் மன்னனிடம், "அரசே! நீயும் சென்று வருவாயாக!" என்றான். மன்னன் தாஸரிடமிருந்து பிரியாவிடை பெற்றுச் சென்றான்.

பாளிகட் மலைமீது கோவில் கொண்டிருக்கும் காளி தேவி, தாஸருடைய கனவிலே எழுந்தருளி, தம்மைப் பாடும்படி திருவாய் மலர்ந்தாள். தாஸர் கனவு கலைந்து எழுந்தார். காளிதேவியை மனக்கோவிலிலே கண்டு தரிசித்தார். மங்கள சுலோகங்களைச் சொல்லி மனம் குளிர்ந்தார்.

காளிதேவியின் சௌந்தரிய குணங்களை விசேஷித்து அற்புதமான க்ருதிகளை இயற்றி அவற்றை சிஷ்யர்களுடன் சேர்ந்து ராகத்தோடு பாடி காளிதேவியின் மலர்ப்பாதங்களுக்கு பூமாலைகளாம் பாமாலைகளைச் சாத்தி சந்தோஷித்தார்.

பாளிகாட் மலையிலுள்ள காளிகோவிலில் ஸ்வாமிகளின் பிரவசனமும், பஜனையும், ஆராதனையும், விசேஷ பூஜைகளும் தினமும் நடந்து கொண்டிருந்தன.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ராமதாஸர் பக்தர்களுடன் சேர்ந்து ராமநாம் சங்கீர்த்தனம் செய்து கொண்டிருக்கும்பொழுது சட்டென்று எழுந்து உள்ளே சென்றார். ஒருவருக்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை. சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் தாஸர் முன்போல் வந்து அமர்ந்தார்.

இந்நிகழ்ச்சி நடந்த ஓரிரு தினங்களில் சௌதாசுரன் என்ற கப்பல் வியாபாரி ஸ்வாமிகளைத் தரிசிக்க வந்தான்.

பொன்னையும், பொருளையும் ஸ்வாமிகள் திருமுன் சமர்ப்பித்தான். சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந்தான்.

"ஸ்வாமி! நான் வெளிநாடு சென்றுவரும் வர்த்தகன். நான் என் கூட்டத்தாருடன் கப்பலில் வந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது பயங்கரப் புயல் வீசியது. நடுக்கடலில் வந்து கொண்டிருந்த கப்பல் புயலின் தாக்குதலால் மூழ்கும் நிலைக்கு வந்தது.

அப்பொழுது நாங்கள் ஸ்வாமிகளை தியானித்தோம். ஸ்வாமிகளின் பேரருளால்

புயலும் நின்றது. நாங்களும் அமைதியாக கரைக்கு வந்து சேர்ந்தோம். தங்கள் மடத்தின் திருப்பணிக்காக எங்களது சிறு காணிக்கையான இந்த பொன்னையும், பொருளையும் ஏற்றுக்கொண்டு எங்களை அநுக்கிரஹிக்க வேண்டும்."

வர்த்தகர்களை ஸ்வாமிகள் அநுக்கிரஹித்தார். அவர்களும் மன நிறைவுடன் தங்கள் இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பினர்.

அப்பொழுதுதான் சீடர்களுக்கு, அன்று ஸ்வாமிகள் பூஜையின் நடுவே எழுந்து சென்றதின் காரணம் விளங்கியது!

ஸ்வாமிகள் இவ்வாறாக தம்மை தியானிக்கும் பக்தர்களுக்கு தம்மை நம்பும் அடியார்களுக்கு நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் அருள்புரிந்து வந்தார்.

சிவாஜி மன்னன் அடிக்கடி ஸ்வாமிகளைக் கண்டு தரிசித்துச் செல்வதனைப் பற்றி கேள்வியுற்ற ஓளரங்கசீப், அந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி சிவாஜி மன்னனை எப்படியும் கைது செய்யலாம் என்று மனப்பால் குடித்தான்.

ஒரு தடவை பெரும் படையை அனுப்பி பாளிகட் மலைப் பிரதேசத்தில் மறைந் திருக்கச் செய்தான் ஓளரங்கசீப்!

ஸ்ரீ ராமதாஸர், ஓளரங்கசீப் மன்னனின் சூழ்ச்சியைத் தமது தபோ வலிமையால் தெரிந்து கொண்டார். ஸ்வாமிகள் மன்னருடைய கேடமத்திற்காக வேண்டி ஆஞ்சநேய மஹாப் பிரபுவைத் தியானம் செய்தார்.

அக்கணமே ஆஞ்சநேய மஹாப்பிரபு தமது வீரவானரப் படையுடன் எழுந்தருளி, ஓளரங்கசீப்பின் படைகளைச் சின்னாபின்ன மாக்கி சிதறடித்து ஓடச் செய்தார்.

ஆஞ்சநேயரின் தாக்குதலால் புறமுகுது காட்டிய பாதுஷாவின் காவலர்கள், "தப்பித்தோம் பிழைத்தோம்" என்று தலைநகரம் திரும்பினர்.

பாதுஷாவிடம் நடந்தவற்றைச் சொல்லி, "தாஸருடைய பேரருள் இருக்கும்வரை சிவாஜி மன்னனை வெல்வது இயலாது" என்று காவலர்கள் திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்தனர்.

அப்பொழுதுதான் பாதுஷாவிற்கு ஸ்வாமிகளின் சக்தியைப் பற்றி உணர்ந்து பார்க்கும் திறன் ஏற்பட்டது. தாஸர் உலகோரால் தொழுதற்குரிய ஒப்பற்ற மஹான் என்பதனை உளமார உணர்ந்தான் பாதுஷா!

பாதுஷாவிற்கு மனமாற்றம் ஏற்பட்டது. தாஸருக்கு ஏராளமான காணிக்கைப் பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு மடத்திற்கு வந்தான். ஸ்வாமிகளைப் பன்முறை நமஸ்கரித்தான். பிழை பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்தித்தான்.

நடந்த இச்செய்திகளை எல்லாம் கேள்வியுற்ற சிவாஜி மன்னன் பனிபோல் உருகினான். தன் பொருட்டு ஸ்வாமிகள் எத்தகைய துயரங்களைத் தாங்குகிறார் என்பதனை எண்ணி மனவேதனை கொண்டான்.

சிவாஜி மன்னன் எந்நேரமும் தாஸருடைய நினைவாகவே இருந்தான். தாஸருடைய அநுக்கிரகத்தாலும், காளி தேவியின் பேரருளாலும் பல்லாண்டு காலம் அரசு பரிபாலனம் செய்த சிவாஜி மன்னன் ஒருநாள் காளிதேவியின் பாதமலர்க் கமலங்களில் ஆவி நீத்தான். அவனது மகன் சாம்பாஜி தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய ஈமக்கடன்களைச் செய்து முடித்தான்.

சிவாஜியின் மறைவு கேட்டு தாஸர் மனவருத்தம் கொண்டார். தாஸர் சீடர்களுடன் அரண்மனைக்கு வந்தார்.

ஸ்வாமிகள், சாம்பாஜிக்கு மகுடாபிஷேகம் செய்து, "தந்தையைப் போலவே தரணி புகழ வாழ்வாயாக" என்று அநுக்கிரஹம் செய்தார்.

சாம்பாஜி, ஸ்வாமிகளின் பாதங்களைப் பணிந்து, "தேவரீருடைய அருளாணைப்படி

அறம் வழவாது அரசு புரிந்து தந்தையின் புகழை ஒங்கச் செய்வேன்" என்று பிரதிக்கை செய்தான்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர், சாம்பாஜியின் பக்திக்குப் பேருவகை பூண்டு அவனை மேலும் மேலும் அநுக்கிரஹித்தார். தமது சிஷ்யர்களுடன் பாஸிகட் வந்தார்.

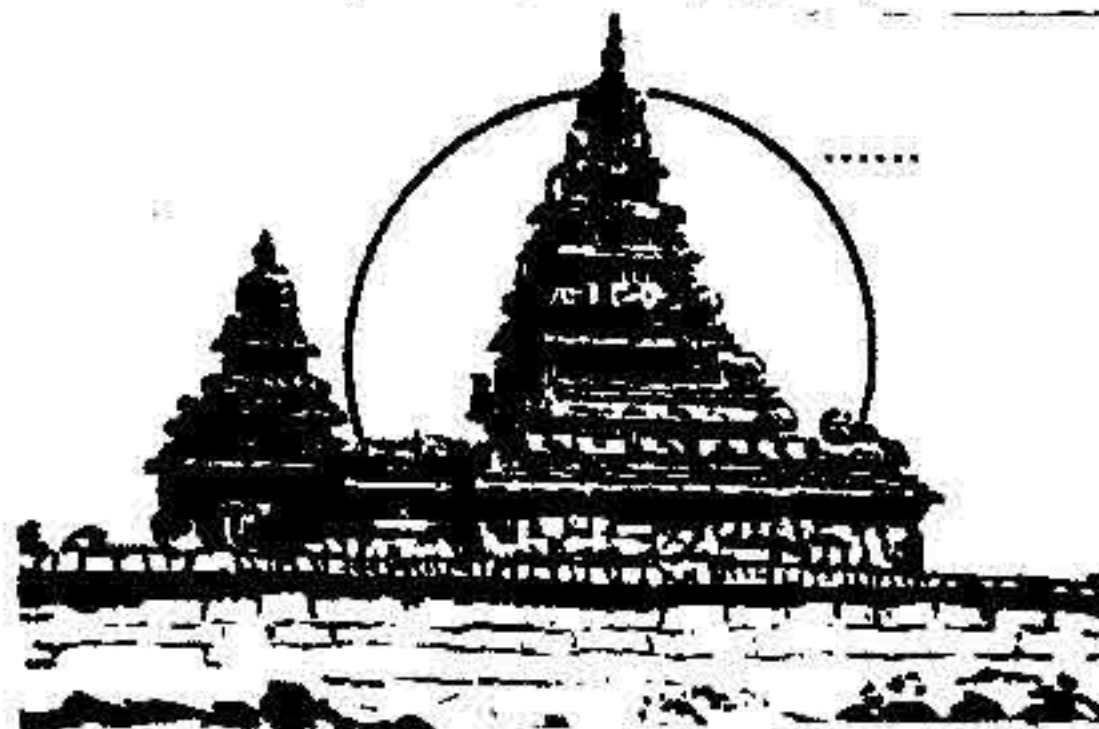
காளிகோவிலில், ஸ்ரீ ராமதாஸர் நிரந்தரமாக தங்கினார். அல்லும் பகலும் ராம நாமத்தைத் தியானித்துக் கொண்டே இருந்தார்.

ஸ்ரீ ராம நாம சங்கீர்த்தனங்களாலும், இராமாயண பிரவசனங்களாலும் பக்தர்களுக்கு புண்ணிய பாதையைக் காட்டிய ஞானத் தவயோகி - பாரதமெங்கும் பாத யாத்திரை செய்து, ஆன்மீகப் பணி செய்த பற்றற்ற பரமஞானியான ஸ்ரீ பக்த ராமதாஸர், அந்த ஸ்ரீ ராமனின் தண்மலர்ப் பாதங்களில் சரணாகதியடைந்து பிறவாப் பெருவாழ்வு பெற்றார்.

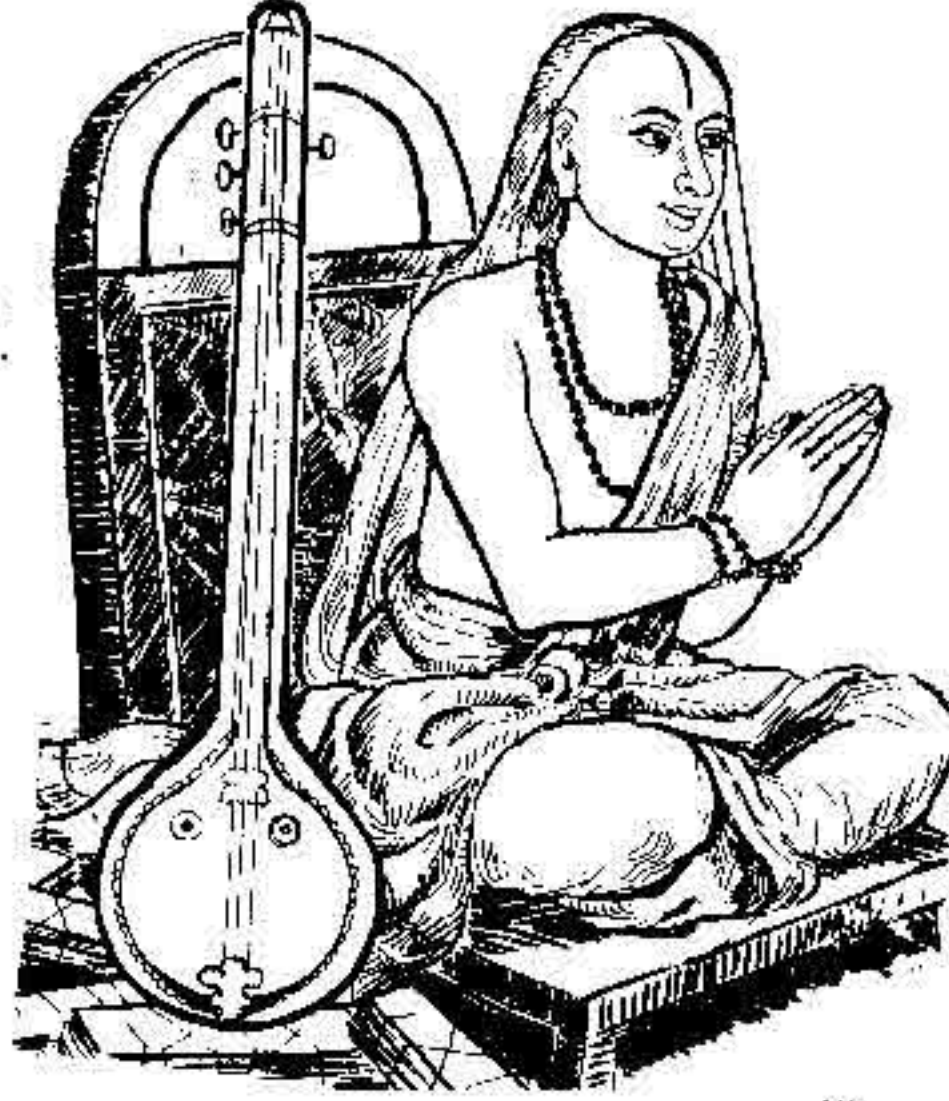
ஸ்ரீ ராமதாஸருக்குப் பிறகு அவரது சகோதரர் கங்காதரரால், மடத்தின் நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார். அவரே அம்மடத்தின் முதல் ஆச்சாரியனாக அமர்ந்து ஸ்ரீ ராமதாஸருடைய சேவையைத் தொடர்ந்தார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் மறைந்தார்; ஆனால் ஸ்ரீ ராமதாஸர் இயற்றிய க்ருதிகள் மறையவில்லை! அவர் சொல்லிய தத்துவங்கள் மறையவில்லை! ஸ்வாமிகள் நம்முடனேயே இருந்துகொண்டு நமக்கு எந்நாளும் பேரானந்தத்தைத் தந்துகொண்டே இருக்கிறார்.

ஸ்ரீ பக்த சமர்த்த ராமதாஸர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த புண்டரீகர்

“ஐய ஐய விட்டல! ஹர ஹர விட்டல! பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்கா!” என்னும் ஸ்ரீகிருஷ்ண கானாமிருத கோஷம் உலக மெங்கும் தேன்மதுரம் போல் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது!

இம்மங்கள நாமாவைபவத்திற்கு, மூல காரண கர்த்தாவாக அவதரித்த மகா புண்ணிய புருஷர்தான் ஸ்ரீ புண்டரீகர்!

கோவர்த்தன் கிரிதாரியை - மூவுலகளந்த த்ரிவிக்ரம வாமன சொரூபனை - அனந்தம் என்னும் ஹம்ஸதூலிகைப் பாயலில் பள்ளிகொண்ட பரமனை - ஸ்ரீதேவி பூதேவி சமேதராய்க் காட்சி தரும் ஸ்ரீமந்நாராயணனை - துவாரகாபுரிவாசியை - அமலனை - ஆதிபிரானை - விமலனை விண்ணவர் போற்றும் வைகுண்டவாசனை - சுட்ட செங்கல் மீது எழுந்தருளச் செய்து பண்டரீ புரம் என்னும் வைஷ்ணவ கேஷத்திரத்தில் கோவில் கொள்ளச் செய்த பக்த சிரோன் மணியாக விளங்கிய கிருஷ்ண பக்தர்தான் ஸ்ரீ புண்டரீகர் என்னும் அன்புத் தொண்டர்!

ஹரி நாமமும், ஹரநாமமும் எப்பொழுதும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் பக்தர்கள் வாழும் எழில் மேவும் புண்ணியத் தபோவனம்தான், “லோக தண்டம்” என்னும் திருத்தலம்!

இத்திருத்தலத்தில்தான் ஸ்ரீமந் நாராயணன், திண்டிர் என்ற அசுர வேந்தனை வெற்றி வாகை கொண்டார் என்று புராணம் கூறுகிறது.

இத்தலத்தில், ஜத்வா என்னும் நாம முடைய முனிவர் அல்லும் பகலும் அனந்தனையே சிந்தையிற் கொண்டு பயபக்தியோடு வாழ்ந்து வந்தார். இவரது மனைத்தக்க மாண்புடைய கிருஹபத்தினியின் நாமம் ஸாத்யகி!

கிருஹஸ்தாசிரமத்தின் நெறிமுறை தவறாமல் வாழ்ந்து வந்த இவ்வடியார்களுக்கு, ஸ்ரீமந் நாராயணனின் கிருபா கடாக்ஷத்தால், ஒரு மங்களகரமான சுபதினத்தில் ஆண் குழந்தை ஒன்று பிறந்தது.

ஆனந்தம் மிகக் கொண்ட ஜத்வா முனிவரும், அவரது மனைவி ஸாத்யகியும் தானதர்மங்களைச் செய்தனர். புத்திரனுக்குப் ஸ்ரீ புண்டரீகன் என்று நாமம் சூட்டி சிந்தை மகிழ்ந்தனர்.

ஸ்ரீ புண்டரீகன் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்தான்.

முனிவர் உரிய பருவத்தில் “ஓம் ஹரி ஸ்ரீ கணபதாயே நம:” என்று சொல்லி அக்ஷராப்யாசம் ஆரம்பித்தார்.

தக்க வயதில் பிரம்மோபதேசம் செய்து உபநயன முகூர்த்தத்தையும் முறையோடு முடித்தார்.

ஸ்ரீ புண்டரீகன், முனிவர் எதிர்பார்த்த அளவிற்கு யதார்த்த புத்திரனாக வளரவில்லை! ஞானமார்க்கத்தில் செல்ல வேண்டியவனின் உள்ளத்தில் அஞ்ஞானம் குடிப்புகுந்தது.

இதிகாச புராண வேத உபநிஷத்துக்கள் பதிய வேண்டிய பால்ய பருவத்தில், உபயோகமற்ற அதர்மமான வழிமுறைகள் வளர்ந்தன.

மைந்தனின் மடமையான போக்கினைக் கண்டு தாயும், தந்தையும் கவலை மிகக் கொண்டனர். அவனைத் திருத்தி நல்வழிப் படுத்துவதற்குப் பல முயற்சிகள் எடுத்தனர். அனைத்தும் பயனற்று, செயலற்று போயின. முடிவில் மகனுக்குத் திருமணம் செய்து வைப்பது என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தனர் பெற்றோர்கள்!

பதினாறாவது வயதில் பெற்றோர்கள் ஸ்ரீ புண்டரீகனுக்குத் திருமணமும் செய்து வைத்தனர்.

திருமணமாகியும் முனிபுத்திரன் மனம் திருந்தவில்லை. முன்னிலும் மோசமாகவே வாழத் தொடங்கினான். பெற்றோர்களின் சொல்லை அறவே தட்டிக் கழித்து, தகாத வழியில் நடக்கலானான்.

மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்ற சத்திய வாசகத்தை வெறுத்து ஒதுக்கினான். பெற்றோர்களைப் பேணிக்காக்க வேண்டிய மகன், பாசத்தை மறந்தான்; தர்மத்தைத் துறந்தான்.

ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபுவைப்போல் தந்தை சொல்லைத் தலைமேற்கொண்டு, ஏகபத்தினி விரதனாக வாழ வேண்டியவன், பெற்றோர்களின் உபதேசங்களைக் கேட்க மறுத்தான். பத்தினியோடு ஒருமித்து வாழவேண்டியவன், விலைமாதுக்களின் வீடே கதி என்று மதிமயங்கி வாழ்ந்தான்.

வேசி வீடே சரணம் என்று கிடக்கும் கணவனைத் திருத்த வழி தெரியாமல் தவித்தாள் ஸ்ரீ புண்டரீகனின் தர்மபத்தினி. ஸ்ரீ புண்டரீகனின் பெற்றோர்கள் அவளுக்குப் பல வழிகளில் ஆறுதல் சொல்லி தேற்றினர்.

அவள், தனது கணவனுக்கு நல்ல புத்தி வரவேண்டும் என்று பகவானைப் பிரார்த்தனை செய்து வந்தாள்.

இவ்வாறு நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டே இருந்தன.

ஒருநாள் ஸ்ரீ புண்டரீகனின் தாயும், தந்தையும் அவனது செளக்கியத்திற்காக வேண்டி அவனுக்கு அவ்வப்போது பல புத்திமதிகளைச் சொல்லினர்.

அவற்றைக் கேட்டு ஸ்ரீ புண்டரீகனுக்குப் பெற்றோர்கள் மீது கடும் கோபம் வந்தது. அவன் வாயினின்றும் வார்த்தைகள் கூரிய வேல் போல் புறப்பட்டன.

"வயதான கிழங்களே! எதற்காக என்னிடம் வீண் வாதம் புரிகிறீர்கள். நீங்கள் கண்ணை மூடிக்கொண்டு எங்காவது ஒழிந்தால்தான் நான் மண்ணை ஆளும் செளக்கியத்தைப் பெறுவேன்."

ஆயிரம் அம்புகள் உடம்பில் பாய்ந்தாற் போன்ற துக்கத்தைப் பெற்ற முனிவரும், முனிப்பத்தினியும் உள்ளம் உருகினர். வேறு வழியறியாத பரம பக்தனான ஜத்மா முனிவர், பகவானின் பாதார விந்தங்களைப் பலமாகப் பற்றிக் கொண்டார்.

"பக்த பராதினா! துஷ்ட சம்ஹார சிஷ்ட பரிபாலகா! என் குழந்தையின் உள்ளத்தில் துஷ்ட எண்ணங்களை சம்ஹாரம் செய்து அவனை சிரேஷ்ட குமாரனாக மாற்றக் கூடாதா? சத்புத்திரனைப் பெறுவதற்குத் தவம் இருந்தேன். இப்படியொரு குலத்தைக் கெடுக்கும் கோடாலிக் காம்பு வந்து எனக்கு மகனாகப் பிறந்ததே!

பகவானே! நான் அன்றே உன்னிடம் வைகுண்ட பிராப்தியை கேட்காது போனேனே! அமரர்களைக் காக்கும் அச்சுதா! இந்த அடியேனைக் காத்து ரக்ஷிப்பாய்! என் குமாரனை சத்புருஷனாக மாற்றிட அருள் புரிவாய்!" என்றெல்லாம் பலவாறு பிரார்த்தித்தார் முனிவர்!

"கோவிந்த நாம சங்கீர்த்தனம் கோவிந்தா! கோவிந்தா! கோவிந்தா! கோவிந்தா!"

அப்பொழுது வாயிற் பக்கமிருந்து பகவானின் நாம சங்கீர்த்தனம் இவரது செவிகளில் தேன்போல் பாய்ந்தது.

முனிவர் வெளிப்பக்கம் ஓடிவந்து பார்த்தார்!

காசிக்குப் பாதயாத்திரை சென்று கொண்டிருக்கும் பக்தகோடிகளைக் கண்டார். முனிவரின் மனமும் காசியாத்திரை செல்லத் துடித்தது.

முனிவர் வேகமாக உள்ளே சென்றார். சுகதர்மணியை அழைத்துக்கொண்டார். மருமகனிடம் மட்டும் விஷயத்தைச் சொல்லி விட்டு, பாகவத கோஷ்டிக்கு தெண்டம் சமர்ப்பித்து அவர்களோடு சேர்ந்து ஸ்ரீராம நாம பஜனை கீர்த்தனங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு பாதயாத்திரை புறப்பட்டார்.

ஸ்ரீ புண்டரீகன் வந்ததும் அவனது மனைவி அவனிடம் பெற்றோர்கள் காசிக்குச் சென்று விட்டனர் என்பதனைப் பற்றித் தெரிவித்தாள்.

ஸ்ரீ புண்டரீகனுக்குப் பேரானந்தம்! "இன்றோடு நம்மைப் பிடித்த கஷ்டகாலம் தீர்ந்தது. நிம்மதியாக வாழலாம்" என்று முடிவு புண்டான் ஸ்ரீ புண்டரீகன்!

அதே சமயம் "காசி" என்னும் அந்த இரண்டெழுத்து சொல் அவனது செவிகளில் வீழ்ந்த புண்ணியம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அவனுக்கும் காசிக்குச் செல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம் உள்ளத்தில் உண்டானது. மனைவியிடம் எண்ணத்தைச் சொன்னான். அவனது மனைவிக்கும் காசி கேஷத்திரத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற பேரவா பொங்கியது.

காசி யாத்திரை போகும் விஷயத்தில் மட்டும் கணவனும், மனைவியும் ஒருமித்த கருத்து கொண்டவர்களாய் இருந்தனர். அதனால் அவர்களிடையே அது விஷயமாக சண்டையோ சச்சரவோ எதுவும் ஏற்படவில்லை! இருவரும் ஏகமனதாக காசிக்குச் செல்லத் தீர்மானித்தனர்.

ஸ்ரீ புண்டரீகன் சற்று திரவியத்தைக் கொடுத்து, இரு குதிரைகளைப் பெற்று வந்தான். கணவனும் மனைவியும் ஆளுக் கொடு குதிரையில் அமர்ந்துகொண்டு காசிக்குப் புறப்பட்டனர்.

இவர்களது போக்கைக் கண்ட தபோ வனத்து வாசிகள் பெருமூச்செறிந்தனர்.

"பாவம்! ஜத்வா மகரிஷிக்கு இப்படியொரு பிள்ளை வந்து பிறந்திருக்க

வேண்டாம். தள்ளாத வயதில் அந்த தம்பதிகள் பாதயாத்திரை போகிறார்கள். பாவி இவன் பரிதியாத்திரைப் போகிறான்."

இந்த வார்த்தைகள் ஸ்ரீ புண்டரீகனின் செவிகளிலும் விழுத்தான் செய்தன. இவன்தான் பஞ்சமகாப்பாதகங்களுக்குத் தஞ்சமானவன் ஆற்றிறே! இவ்வார்த்தைகளை எல்லாம் பொருட்படுத்தவா போகிறான்! அவன் பரிமீது அமர்ந்து, பாரியாளுடன் பேரின்ப பவனி சென்று கொண்டிருந்தான்.

அதே சமயம் கால் வலியை பொருட்படுத்தாமல் ஸ்ரீ ராமபஜனையைச் செய்து கொண்டு ஆனந்த காட்சி தரும் கோபாலனை மனதிலே கொண்டு, உலகையே மறந்து பக்தி எனும் பாதையிலே நடந்துகொண்டே இருந்தனர் அவனது பெற்றோர்கள்!

அந்த பக்த சிரோன்மணிகள் உணவை மறந்தனர். உறக்கம் மறந்தனர். உடல் சோர்வையும் மறந்தனர். பகவத் நாமத்தையே பேச்சாகவும், மூச்சாகவும் கொண்டனர்.

கருணாமூர்த்தியாகிய சர்வேஸ்வரன் இவர்கள் கூடவே சென்று கொண்டிருந்தான். கல்லும் முள்ளும் இவர்கள் பாதத்திற்கு மலர்தூவிய மஞ்சமாகத்தான் மாறியது!

குதிரையில் சென்றுகொண்டிருந்த தம்பதிகள், பெற்றோர்கள் பின்னால் சற்று தொலைவில் நெருங்கினர்.

ஸ்ரீ புண்டரீகனின் மனைவி அவர்களைப் பார்த்துவிட்டாள். கணவனிடம் அவர்களைக் காண்பித்தாள். ஸ்ரீ புண்டரீகன் திடுக்கிட்டான்.

"அடி பைத்தியமே! சத்தம் செய்யாமல் வருவாய்! நாம் வேறு பாதை வழியாகச் செல்வோம். அவர்கள் கண்களில் பட்டால் பாவம் நம்மைப் பற்றிக்கொள்ளும்!" கணவனின் வார்த்தைகள் அவளுக்கு வேதனையைக் கொடுத்தாலும் கணவனுக்குப் பயந்து கொண்டு அதனை வெளிக்காட்டவில்லை.

ஸ்ரீ புண்டரீகன் அவன் மனைவியோடு வேறு பாதை வழியாகப் புறப்பட்டான். வாழ்க்கைப் பாதையில் தவறாக நடந்து வந்தவன் இப்பொழுது காசிக்குச் செல்லும் பாதையையும் தவறவிட்டான்.

மாலை மயங்கும் நேரம் வந்தது! ஸ்ரீ புண்டரீகனும், அவன் மனைவியும் வழியிலே

தென்பட்ட ஒரு தர்மசாலையில் இரவுப் பொழுதைக் கழிப்பதற்காக தங்கினர்.

அந்த தர்ம விடுதிக்கு எதிராகச் சற்றுத் தொலைவில் ஓர் ஆசிரமத்தைக் கண்டான். அங்குச் சென்று காசிக்கு இன்னும் எத்தனைக் காததூரம் உள்ளது என்று விசாரித்து வரலாம் என்று எண்ணினான் ஸ்ரீ புண்டரீகன்!

அந்த ஆசிரமத்தில் குக்குட முனிவர் என்பவர் வாழ்ந்து வந்தார்.

குக்குட முனிவர் மகா தபஸ்வி. தாய் தந்தையர்களுையே தெய்வமாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வருபவர். ஒப்பற்ற மாதா பிதா சேவையால் பரமனையே தரிசிக்கும் பேராற்றல் பெற்ற பரமஞானி.

காசி மாநகரத்தின் வெகு அண்மையில் இருந்தும் அவர் காசி சென்றதுமில்லை; கங்கையில் நீராடியதுமில்லை. காசிக்குச் செல்லும் பாதையும் அறிந்தார் இல்லை.

பெற்றோர்களின் கால்கள்தான் அவருக்கு காசி; அவர்களது பாதத்திற்கு அபிஷேகம் செய்யும் புனித நீர்தான் கங்கை.

குக்குட முனிவர் ஏதோ ஒரு வேலையாக ஆசிரமத்திற்கு வெளியே வருவதற்கும், ஸ்ரீ புண்டரீகன் எதிரிலே வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது!

ஸ்ரீ புண்டரீகன் முனிவரைப் பார்த்து, "ஸ்வாமி! காசி என்னும் நகரம் இத்தலத்திலிருந்து இன்னும் எத்தனை காத தூரம் உள்ளது?" என்று கேட்டான்.

குக்குட முனிவரின் அதி தேஜஸான வதனத்தில் மந்தஹாஸம் ஒரு கணம் களி நடனம் புரிந்தது.

"யாரப்பா நீ! என்னைப் பார்த்து இப்படி கேட்கிறாய்! நான் காசியையும் கண்டதில்லை. கங்கையையும் கண்டதில்லை."

அதற்கு மேல் முனிவர் அவன் எதிரில் நிற்கவில்லை.

"காசி கேஷத்திரத்தின் அருமை பெருமை களைப் புரியாமல் இத்தனை அலட்சியமாகப் பேசுகிறாரே" என்று மனதிலே எண்ணிக் கொண்டு தனது இருப்பிடத்திற்குச் சென்றான் ஸ்ரீ புண்டரீகன்!

இப்புண்ணியப் புருஷரைத் தரிசித்ததும், அவருடன் பேசியதும் ஸ்ரீ புண்டரீகனுக்குப்

பாவ விமோசனத்தை அளித்தது. அவனைப் பற்றியுள்ள பாபங்கள் விலகியது. அவன் மனம் புண்ணியம் செய்வதற்கான பக்குவ நிலையைப் பெறுவதற்கு நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

தர்ம சத்திரத்தில் மனைவியோடு தங்கியிருந்த புண்டரீகன் எதனாலோ தனக்குள் தர்மசங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் உள்ளத்தில் இனம் தெரியாத ஒரு கலக்கம்! ஒரு ஏக்கம்!

இரவெல்லாம் கண் உறக்கமின்றி புரண்டு கொண்டிருந்தான்.

இரவு மறையும் நேரம் - உஷக் காலத்தின் ஆரம்பக் கட்டம்!

புள்ளினங்கள் ஆர்த்தன! கோவிலில் காலை முரசங்கள் முழங்கின.

பொழுது புலரப் போகிறது என்ற எண்ணத்தில் தர்ம சத்திரத்தின் வெளிப்பக்கம் வந்தான் ஸ்ரீ புண்டரீகன்.

அப்பொழுது அவன் கண்ட காட்சி ஒருகணம் அவனது உடலையும், உள்ளத்தையும் ஒரு கலக்குக் கலக்கியது.

அந்த உஷக்கால வேளையில் மூன்று அருபியான பெண்கள் அழுக்கடைந்த ஆடை அணியப் பெற்ற அசுத்தமான நிலையில் இடையிலே குடம் ஏந்தி குக்குட முனிவரின் ஆசிரமத்திற்குச் செல்வதைக் கண்டான்.

அவர்கள் மூவரும் ஆசிரம வாயிலையும், திண்ணையையும் நன்றாக கோமய நீரால் சுத்தம் செய்து மெழுகி விதவிதமாக மாக்கோலம் இட்டனர்.

மறுவினாடி அந்த மூன்று அருபியான பெண்களும் செளந்தரியமும், ரூபலாவண்யமும் கொண்டு அலங்கார பூஷணிகளாக ஜொலித்தனர். அவர்கள் மேனி பொன்போல் பிரகாசித்தது.

ஸ்ரீ புண்டரீகன் அப்பெண்களின் முகத்தில் முழுமதி நிறைந்திருக்கக் கண்டான். அல்லி மலரக் கண்டான். பிரம்மதேஜஸ் பொங்கக் கண்டான். அந்த அளவிற்கு அப்பெண்கள் பரம தேஜஸைப் பெற்றுப் பிரகாசித்தார்கள்.

ஏதோ ஒரு காந்த சக்தி ஸ்ரீ புண்டரீகனை அவர்கள்பால் ஈர்த்தது. அவனை அறியாமலே உந்தப்பட்ட சக்தியால் அதிவேகமாக

அவர்களிடம் சென்றான். சாஷ்டாங்கமாக நிலத்தில் வீழ்ந்து பணிந்து எழுந்தான்.

“ஐசுவர்ய தேவதைகளே! நீங்கள் யார்? எதற்காக உஷக்கால வேளையில் இங்கு வந்து இந்த பணிபுரிகிறீர்கள்” என்று கேட்டான் ஸ்ரீ புண்டரீகன்.

“மூர்க்களே! துன்மார்க்களே! அதர்மத்தைக் கடைப்பிடித்து வாழ்பவளே! எட்டி நில்!”

இவ்வாறு அவர்கள் கோபமாகக் கூறியதும் ஸ்ரீ புண்டரீகன் பயந்துப்போய், “தாயே! என்னை ரக்ஷியங்கள்” என்று அவர்கள் பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டான்.

பாதங்களைப் பற்றிக்கொண்ட மாத்திரத்திலேயே அவனைப் பற்றி இருந்த பாபங்கள் அனைத்தும் அறவே ஒழிந்தன. ஸ்ரீ புண்டரீகன் புடமிட்ட பொன்போல் எழுந்தான்.

அவன் உடல் வியர்த்தது. உடல் புளகம் போர்த்தது. கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன. கரமிரண்டையும் சென்னி மீது உயர்த்தினான். பயபக்தியோடு நின்றான்.

அம்மூவரும் அவனிடம், “எங்கள் பாதங்களைப் பற்றியதால் இத்தோடு உன்னைப் பற்றியிருந்த பாபங்கள் அனைத்தும் அற்றுப் போயின. உனது பூர்வஜென்ம புண்ணியத்தால் உனக்குக் குக்குட மாமுனிவரின் தரிசனமும் கிடைத்தது. அந்த மகானின் தரிசனம் கிடைத்த பெரும் புண்ணியத்தால் எங்கள் மூவரையும் தரிசிக்கும் பாக்கியத்தையும் பெற்றாய்!”

நாங்கள் மூவரும் கங்கை, யமுனை, ஸரஸ்வதி என்னும் புண்ணிய நதிகள். உன்னைப் போன்ற பாவாத்மாக்களின் ஸ்நாநத்தால் எங்களுக்குப் புனிதம் போய்விடுகிறது. அந்த புனிதத்தை நித்தம் நித்தம் திரும்பப் பெற்று உங்களுக்கு புண்ணியத்தைத் தேடி தருவதற்காக வேண்டி இம்மாமுனிவருக்கு இப்படியொரு சேவையைச் செய்கிறோம்” என்று கூறினர்.

“புண்ணியத் தேவதைகளே! உங்களால் நான் புனிதனானேன். ஒரு சிறு விண்ணப்பம். தயவு செய்து அடியேனுக்கு இம்மாமுனிவரின் மகிமையைப் பற்றி நீங்கள் சொல்லிக் கேட்கும் பாக்கியத்தை அருள வேண்டும்.”

“இம்மகான் தனது தாய் தந்தையர்களையே பிரம்மமாக நினைத்து அல்லும் பகலும் பூஜித்து வருகிறார். புண்ணியத் தீர்த்தங்களும்,

புண்ணியக் க்ஷேத்திரங்களும் இவரிடம் ஐக்கியமாயுள்ளன.

பெற்றோர்களையே தெய்வமாக நினைத்து, சம்ரக்ஷணை செய்வோர்க்குச் சகல சௌபாக்கியங்களும், அஷ்டமாசித்திகளும் தானே வந்து அவர்களிடம் சரணடையும். மாதா பிதா சேவையைப் பெரிதாகக் கொள்ளுபவர் அசுவமேதயாகம் செய்த புண்ணியத்தைப் பெறுவர். மும்முறை பூஷலகை வலம் வந்த பலனைப் பெறுவர்.”

புண்ணிய நதிகள் சொன்ன முனிவரின் மகிமை கேட்டு ஸ்ரீ புண்டரீகனின் அகக் கண்கள் திறந்தன. புறக்கண்கள் குளமாயின.

“தாயே இந்த ஜென்மத்தில் நான் செய்த பாவம் எத்தனை ஜென்மம் எடுத்தாலும் தொலையாதே! பெற்றோர்களைத் துன்புறுத்தினேன். அந்தணர்க்குரிய தர்மத்தை மறந்தேன். பாவியாகத் திரிந்தேன். எனக்கு இனி ஏது நற்கதி! எனக்கு மோக்ஷம் ஏது? நரகத்தில் அல்லல்பட வேண்டியவன் அல்லவா நான்” என்று பலவாறு புலம்பினான் ஸ்ரீ புண்டரீகன்!

“வருந்தாதே! உனக்கு ஞானம்மார்க்கம் பிறந்துவிட்டது. அதமனையும் மகானுபாவனாக்கும் பரிமள கருணை இதயம் கொண்டவர் ஸ்ரீ ஹரி!

ஹரியை நினைத்து ஹரிப்ரியை ஸ்ரீ லக்ஷ்மியை தியானம் செய்து உனது பெற்றோர்களை அவர்களாகவே பாவித்து, பெற்றோர்களுையே பூஜித்து வருவாயாக! அந்த ஹரியின் அருள் உனக்குக் கிட்டும். ஹரிதாஸனாக மாறி அவனியில் புகழோடு நெடுங்காலம் வாழ்வாய்!”

ஸ்ரீ புண்டரீகன் அம்மூவரையும் கரங்கூப்பி - பிரதக்ஷிணமாக வந்து மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்கரித்தான். எழுந்து பார்த்தான். அம்மூவரும் அங்கில்லை. புண்டரீகன் ஸ்ரீ புண்டரீகர் ஆனார்.

இருள் விலகி சூரியன் உதயமானான். ஸ்ரீ புண்டரீகனின் இதயத்திலும் அஞ்ஞான இருள் விலகி, ஞான ஒளி அகத்திலும், முகத்திலும் அதி அற்புதமாக பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஸ்ரீ புண்டரீகர் ஆசிரமத்தின் வாயிலிலே நின்றவாறு குக்குட முனிவரின் பாதங்களை மனத்தால் தியானித்துப் பன்முறை நமஸ்

கரித்தார். வேகமாக விடுதிக்குச் சென்றார். நடந்தவற்றை எல்லாம் மனைவியிடம் சொன்னார். அவரது மனைவி அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை! ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தாள். இப்பொழுதாவது தனது கணவனுக்கு நல்ல புத்தி வந்ததே என்று சந்தோஷித்தாள். கணவனின் பாதங்களைப் பணிந்தாள்.

இருவரும் அந்த உதயகாலத்தில் குளித்து, புத்தாடை உடுத்திக் கொண்டு பெற்றோர்களைத் தேடிப் புறப்பட்டனர்.

ஸ்ரீ புண்டரீகருக்கு குதிரை மீது ஏறிச் செல்ல மனம் கொள்ளவில்லை. இருந்தாலும் சீக்கிரம் சென்று பெற்றோர்களைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்பதற்காக மனைவியோடு குதிரை மீது அமர்ந்து புறப்பட்டார்.

ஸ்ரீ புண்டரீகரின் பெற்றோர்கள் ஒரு மர நிழலில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தனர். தூரத்திலிருந்தே பார்த்துவிட்டார் ஸ்ரீ புண்டரீகர். குதிரையில் வேகமாக சென்றார்.

கண்மூடி கண் திறப்பதற்குள் குதிரையில் நின்றும் குதித்து இறங்கி, பெற்றோர்களின் பாதங்களை மாறி மாறிப் பற்றிக் கொண்டு, "அம்மா! அப்பா! அம்மா! அப்பா!" என்று கதறினார். அவர் நா தழுதழுத்தது. பெற்றோர்களின் பாதங்களைக் கண்ணீரால் அபிஷேகம் செய்தார். அவரால் பேச முடியவில்லை. துக்கம் பேசவிடாமல் தடுத்தது.

மகனின் மனமாற்றத்தைக் கண்டு பெற்றோர்கள் "ஸ்ரீ புண்டரீகா, என் செல்வமே! கண்ணே! குழந்தாய்! எழுந்திரு!" என்று அவனை வாரி அணைத்துத் தாயும் தந்தையும் மாறி மாறி உச்சிமோந்து உள்ளம் குளிர்ந்தனர்.

இக்காட்சியைக் கண்டு ஸ்ரீ புண்டரீகரின் மனைவி, மாமனாரையும், மாமியாரையும் வணங்கி கண்களில் நீர்மல்க நின்றாள்.

ஸ்ரீ புண்டரீகர் தமக்கு மனமாற்றம் ஏற்பட்டதற்கான குக்குடமுனிவரின் அருமை பெருமைகளைச் சொன்னார். "தாயும் தந்தையும் தெய்வத்திற்கும் மேலானவர்கள்" என்று சொல்லி பெற்றோர்களைத் தொழுதான். பிழைபொறுத்தருள பிரார்த்தித்தான்.

ஸ்ரீ புண்டரீகர் தாயை ஒரு குதிரை மீதும், தந்தையை மற்றொரு குதிரை மீதும் அமர்த்தி

காசிக்குப் புறப்பட்டார். இந்த ஆனந்தக் காட்சியைக் கண்டு உடன் வந்த பக்தர்கள் பெருமிதம் கொண்டனர். ஸ்ரீ புண்டரீகர் காசியை வந்தடைந்தார்.

பெற்றோர்களை பிரயாகையில் மகா ஸ்நாநம் செய்வித்து, ஸ்வாமி தரிசனமும் செய்வித்து மகிழ்ந்தார்.

அத்தலத்திலேயே பெற்றோர்களுடனும், மனைவியுடனும் தங்கியிருந்து பகவத் கைங்கரியமும் பெற்றோர்கள் பணிவிடையும் செய்துவந்தார் ஸ்ரீ புண்டரீகர்.

பின்னர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு தங்கள் சொந்த இருப்பிடமான திண்டிவனத்திற்கு வந்தார். அங்கு ஸ்ரீ பீமநதி தீரத்தில் அழகிய ஆசிரமம் அமைத்தார். பெற்றோர்களோடும், மனைவியோடும் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார்.

குக்குட முனிவரைப் போல் ஸ்ரீ புண்டரீகர் பெற்றோர்களுக்கு பாதசேவையை பெரிதாகக் கொண்டு அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்து வரலானார்.

ஜத்வா முனிவரும் ஸாத்யகியும் இப்படிப் பட்ட ஒரு சிரேஷ்டமான குமாரனைப் பெறுவதற்கு என்ன தவம் செய்தோமோ என்று எண்ணி புத்திரனின் பணிவிடையில் உலகையே மறந்து இருந்தனர்.

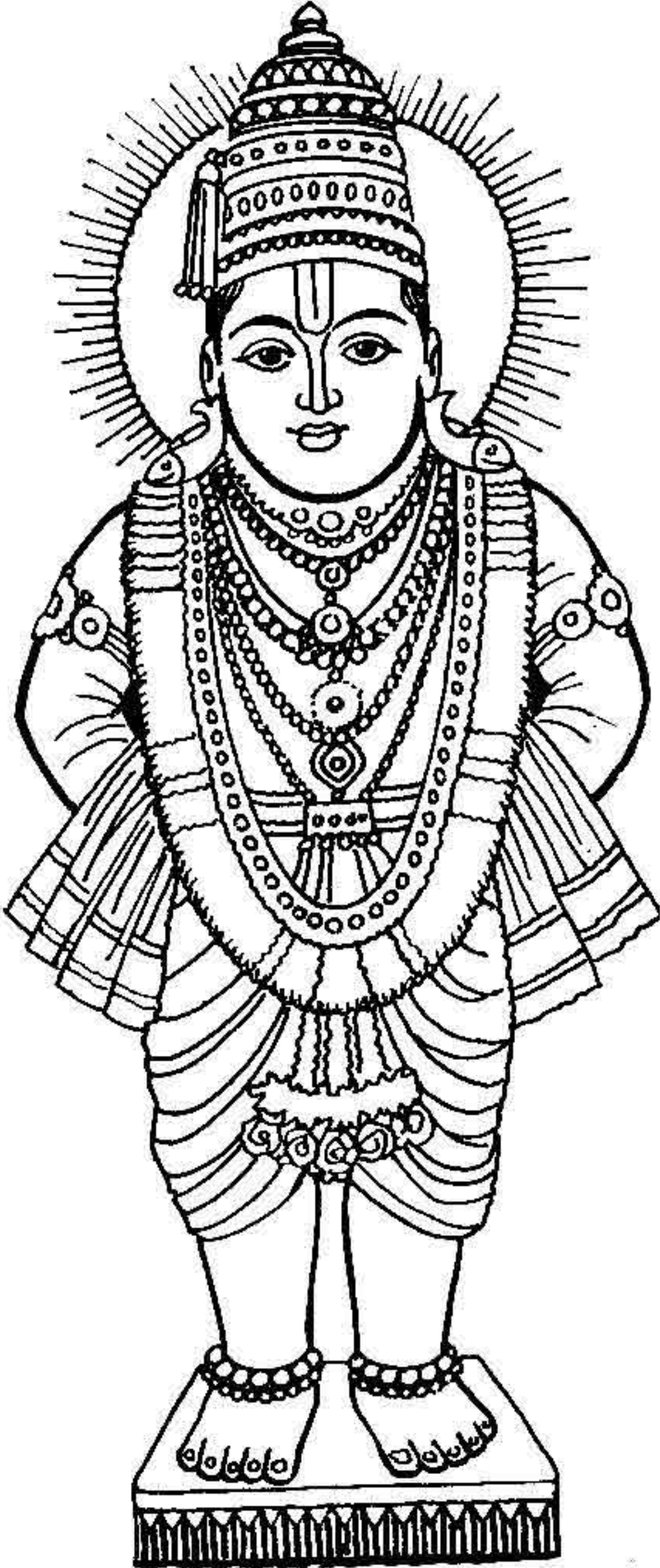
ஸ்ரீ ஹரியின் கதைகளைச் சொல்வதும், ஸ்ரீ ஹரியின் நாமத்தை ஜபிப்பதுமாக பல்லாண்டு காலம் பெற்றோர்களுக்குப் பணிவிடை செய்து வந்தார் ஸ்ரீ புண்டரீகர்.

ஸ்ரீ புண்டரீகரின் பக்தியைக் கண்டு பரவசம் கொண்டார் ஸ்ரீயப்பதி! ஸ்ரீ புண்டரீகரைத் தடுத்தாட்கொள்ளத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ புண்டரீகர் வீட்டினுள் அமர்ந்து தாய் தந்தையர்க்குப் பாத சேவை புரிந்துகொண்டிருந்தார். அதுசமயம் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா அந்த இடத்தில் பிரசன்னமானார்.

அகன்ற அழகிய திருநெற்றியிலே கஸ்தூரி திலகம் - ஸ்ரீவத்ஸம் பொருந்திய திருமார்பிலே கௌஸ்துபமணி! மூக்கு நுனியில் பொன்னொளி வீசும் வெண்முத்து - உள்ளங்கையில் புல்லாங்குழல் - மணிக் கட்டில் கங்கணம் சர்வாலங்கார பூஷித்

திருமேனியில் நறுமணம் கமழும் சந்தனக் குழம்பின் அபிஷேகம் - கண்டத்தில் முத்துமணி, மாலைகள் - சிரசிலே பொன்மணி மகுடம் - அரையிலே பீதாம்பரம்!

இப்படிப்பட்ட சர்வாலங்கார குண விசேஷங்களோடு பரந்தாமன், ஸ்ரீ புண்டரீக சுவாமிகளின் லீட்டின் வாயிற்புறம் வந்து நின்றார். இரு திருக்கரங்களையும் இடைதனில் வைத்துக்கொண்டு, பதம் பிடித்து நடனம் ஆடப்போவது போல் வந்து நின்ற கண்ணன், "ஸ்ரீ புண்டரீகா!" என்று குழலைப் பழிக்கத் திருவாய் மலர்ந்தார்.

பெற்றோர்களுக்குச் செய்யும் பணிவிடையில் பக்தி சிரத்தையுடன் ஈடுபட்டிருந்த புண்டரீகர், எட்டிப் பார்த்து கண்ணனின் திருமுகத்தைத் தரிசித்தார். அவன் பக்தி பரவசம் பொங்க ஆசிரம வாயிலில் கிடந்த செங்கலைக் காண்பித்து, "ஸ்வாமி! அந்த செங்கல் ஆசனத்தில் சற்று நேரம் எழுந்தருளுவீர். நான் பெற்றோர்களின் பணிவிடையை முடித்துவிட்டு வருகிறேன்" என்று உள்ளிருந்தவாறு கூறினார்.

ஸ்ரீ ராமனாக வந்து, திருக்காலை வைத்து பெரும் கல்லைப் பொன்னாக்கிய ஸ்ரீமந் நாராயணன், செங்கல் மீது தமது திருப் பாதத்தை வைத்தார்.

அப்பொழுது சாபத்தால் அவ்விடத்தில் செங்கலாய்க் கிடந்த அமரேந்திரன் சுய உருவம் பெற்றான். பரந்தாமனைப் பன்முறை நமஸ்கரித்து அமரலோகம் சென்றான்.

தவநிலையில் இருந்த விருத்திராக்ஷனை இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் உதைத்துக் கொன்றான். உயிர்விடும் தருணத்தில் அவ்வசுரன், அமரேந்திரனை நோக்கி, "தவநிலையில் இருக்கும் என்னை வஜ்ராயுதத்தால் தாக்கி என் தவத்தைப் பங்கப்படுத்தியதால் ஒரு கற்பகாலம் செங்கலாய்க் கிடப்பாய்" என்று சபித்தான்.

அசுரனின் சாபத்தால் அச்சங்கொண்ட அமரேந்திரன் அச்சதனைப் போற்றினான். அச்சுதன் அவன் முன்னால் பிரசன்னமானார்.

"அமரேந்திரா! நீ திண்டிர்வனம் என்னும் இடத்தில் செங்கலாய் கிடப்பாயாக! எனது பாதம் பட்டு உனக்கு மோகக்ஷ பிராப்தி கிட்டும்" என்று அருளினார் அனந்தன்.

அசுரனின் சாபம் பலித்தது! அவனும் செங்கலாக மாறினான்.

பகவான் அருளியதுபோல இன்று அவரது திருப்பாதம் பட்டு அவனுக்குச் சாப விமோசனமும் கிட்டியது.

பரந்தாமன், ஸ்ரீ புண்டரீக சுவாமிகள் பெற்றோர்களுக்குச் செய்யும் சேவையைப் பார்த்து மகிழ்ந்து நின்றார்.

ஸ்ரீ புண்டரீகர் பெற்றோர்களின் பணி விடையை முடித்துவிட்டு வெளியே வந்தார். தமது பக்தனுக்காக வேண்டி, பகவான் வேறொரு செங்கல் மீது நின்று கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ புண்டரீகர், பகவானது பாதார விந்தங்களை நமஸ்கரித்து, "பிரபோ! கிருஷ்ணா! முகுந்தா! இந்த அடிமைக்கும் அருட்காட்சி கொடுத்து ஆட்கொண்டாயே! கோடிக்கணக்கான பக்தர்கள் தஞ்சம் கிடக்கும் உன் செஞ்சேவடிகளை இந்த சுட்ட செங்கல் மீது நெடுநேரம் நிற்கச் செய்தேனே! கமலக்கண்ணா! என் பிழையைப் பொறுத்தருளுவாய்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

நீலமேக சியாமள வண்ணன், செந்தாமரை முகத்தில் பேரருள் பிரகாசிக்க, "புண்டரீகா! மாதா பிதா சேவையின் மகிமையை உலகறியச் செய்த நீ உத்தமனானாய்! யாது வரம் வேண்டும்?" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

"பிரபஞ்சமெல்லாம் வியாபித்து நிற்கும் ஸர்வ வியாபகரூபியே! தேவரீர், இந்த எளியோனுக்கு அருளிய இதே திவ்ய மங்கள தரிசனத்தை இத்திருக்ஷேத்திரத்தில் கலியுகம் முடியும்வரை நிலைபெற்று இருக்கச் செய்ய வேண்டும். "விட்டலன்" என்றும் நாமத்தைக் கொள்ள வேண்டும்.

இத்தலத்தைப் பக்தி முக்தி க்ஷேத்திரமாக விளங்கச் செய்வதோடு, இப்புனித க்ஷேத்திரம் எனது பெயரால் புண்டரீகபுரம் என்று

விளங்குவதற்கும், திருவருள் புரிய வேண்டும். இவ்வனத்தில் பாய்ந்தோடும் பீமநதி தீர்த்தமும் கங்கையைப் போல் பாபத்தைப் போக்கும் புண்ணிய நதியாக மகிமை பெறவேண்டும்."

கேட்ட வரம் கொடுத்தருளும் கருணாமூர்த்தியான ஸ்ரீமந் நாராயணன், ஸ்ரீ புண்டரீகனின் பிரார்த்தனைப்படி அவ்விடத்திலேயே சுட்ட செங்கல் மீது புண்டரீநாதனாக - பாண்டுரங்கனாக - விட்டலனாக எழுந்தருளினார்.

அத்திருத்தலமும் புண்டரீபுரம் என்னும் திருநாமம் பெற்றது. அதுவே நாளடைவில் மருவி புண்டரீபுரம் என்றானது.

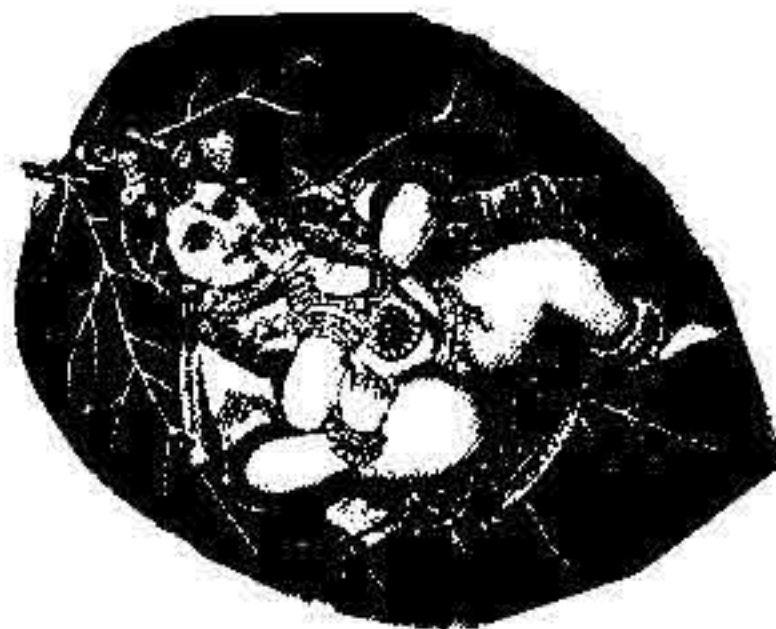
ஸ்ரீ புண்டரீகர் ஆனந்தம் கொண்டு, "புண்டரிநாதா, பாண்டுரங்கா! ஜெய ஜெய விட்டல! ஹர ஹர விட்டல" என்று நாம சங்கீர்த்தனம் செய்து ஆனந்தக் கூத்தாடினார்.

பரந்தாமன், ஸ்ரீ புண்டரீக ஸ்வாமிகளின் பெற்றோர்களுக்கும், மனைவிக்கும் தரிசனம் கொடுத்துப் பேரருள் புரிந்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

ஸ்ரீ புண்டரீகர் பெற்றோர்களுக்குப் பணிவிடை செய்ததோடு, ஹரி நாம பஜனையும், ஹரி கதாகாலக்ஷேபமும் செய்து வந்தார். இவர் ஹரி கதை கேட்டு பெருமிதம் கொண்ட பக்தர்கள் ஸ்ரீ புண்டரீகரை ஹரிதாஸர் என்று போற்றி கொண்டாடினர்.

ஸ்ரீ புண்டரீக ஸ்வாமிகள் குக்குட முனிவரைப்போல் பெற்றோர்களைத் தெய்வமாகக் கொண்டு பல்லாண்டு காலம் அத்தலத்தில் வாழ்ந்து பிறவாப் பெருவாழ்வு பெற்றார்.

ஸ்ரீ பக்த புண்டரீகர் திருவடியே சரணம்

20

ஸ்ரீ பக்த பாணுதாஸர்

பரமனிடம் பேரன்பு பூண்டொழுகும் பக்தர்கள் வாழுகின்ற பொன்னகரம்தான் பைடனிபுரம்!

எழில்மிகும் சோலைகளும், ஏற்றமிகும் சாலைகளும் மாட மாளிகைகளும், கூட கோபுரங்களும் கொண்ட வளமான திருத்தலம். நோக்குமிடமெல்லாம் பசுமையான வண்ணப் பயிர்கள் செழுமையாகக் காணும் சுந்தரவனம்!

இப்புண்ணிய பதியில் அந்தணர் குலத்தைச் சேர்ந்த மகாப் பண்டிதர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் ஒரு வேத விற்பன்னர்.

அநுதினமும் வைகறைத் துயிலெழுந்து தாய நீராடி "ஆதித்யஹ்ருதயம்" பாராயணம் செய்து சூரிய தேவனை நமஸ்காரம் செய்வார். பிறகு வீட்டில் பூஜைகளை முடித்துவிட்டு கோவிலுக்குச் சென்று வருவார். இவரைப் போலவே இவரது கிரஹப்பத்தினியும் பக்தியும் பண்பும் கொண்ட நற்குண நங்கையாக விளங்கினாள்.

இப்பேர்ப்பட்ட தம்பதிகளுக்கு மகனாக வாய்த்த பாணு என்பவனோ கல்வி அறிவு சற்றும் இல்லாத மூடனாகவே இருந்தான்.

பள்ளிக்குச் செல்வானே தவிர அவனுக்குப் படிப்பு சற்றுகூட வரவில்லை! வீட்டிலேயும் பாணுவின் தந்தையார் அவனுக்கு அத்யயனம் ஆரம்பித்தார். அதுவும் அஸ்தமனம்போல் ஆனது.

உபாத்யாயர் பள்ளியிலும், பெற்றோர்கள் வீட்டிலும் அடித்தும் திட்டியும் பாணுவிற்குப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுத்தனர். அவர்கள்

முயற்சிகளெல்லாம் செவிடன் காதில் ஊதின சங்குபோல் ஆனது.

பாணுவிற்குப் படிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்தும் தனக்குப் படிப்பு ஏறவில்லையே என்ற வருத்தம் இருக்கத்தான் செய்தது.

ஒருநாள் பாணுவின் தந்தையார் அவனைக் கோபத்தால் பல தடவைகள் பலமாக அடித்தார். அடி தாங்காமல் பாணு துடித்தான். அதற்குமேல் பாணு அந்த வீட்டில் பெற்றோர்களுக்குப் பாரமாக இருக்க விரும்பவில்லை. ஒருநாள் வீட்டைவிட்டு எவரும் அறியா வண்ணம் வெளியேறினான்.

பாணு, கால்நடையாகவே ஊரின் எல்லையைக் கடந்து வெகு தூரத்திற்குச் சென்றான். ஊர் எல்லைக்கு அப்பால் அடர்ந்த காடு ஒன்று இருந்தது. பாணு அக்காட்டிற்குள் நுழைந்தான்.

இளங்கன்று பயமறியாது என்பதுபோல், பாலகனான பாணு தைரியமாகக் காட்டிற்குள் நுழைந்தான். பூர்வ ஜன்ம புண்ணியத்தின் பலன், அவன் கண்களிலே காட்டின் நடுவே அமைந்துள்ள சூரிய தேவனின் ஆலயத்தைக் காணும் பாக்கியம் கிடைத்தது.

பாணு ஆலயத்தை நோக்கி வேகமாக நடந்தான். கல்லும் முள்ளும் காலைக் குத்தின. பாணு எதையும் வெகுவாகப் பொருட் படுத்தவில்லை! அவன் எண்ணம், செயல் எல்லாமே கோவிலிலேயே லயித்திருந்தது.

பாணு கோவிலுக்குள் சென்றான். கர்ப்பக்கிரஹத்தில் நவக்கிரஹ நாயகனான

சூரிய பகவான் வெண்புரவி பூட்டிய ரதத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார்.

கர்ப்பக்கிரஹத்தில் பேரொளி தெரிந்தது. பாணு கரமிரண்டையும் சென்னி மீது உயர்த்தினான். கண்களை மூடிக்கொண்டு தந்தை சொல்லும் ஆதித்தய ஹிருதயத் திலுள்ள தனக்குத் தெரிந்த ஓரிரு சுலோகங்களைச் சொன்னான்.

அப்பொழுது சூரிய தேவன் அந்தணர் வேடம் பூண்டு, பாணுவின் முன்னால் தோன்றினார்.

“குழந்தாய்! உனது தியான சுலோகங்களைக் கேட்டு நான் மகிழ்ந்தேன்.” பகவான் பேரன்புடன் பாலகனிடம் பகர்ந்தார்.

அந்தணரின் குரலைக் கேட்டு பாணு கண் திறந்தான். தமது எதிரிலே மலர்ந்த முகத் தோடு நிற்கும் அந்தணரைக் கண்டு அதிசயித்தான்.

“ஸ்வாமி! எனக்குத் தெரிந்தவற்றை ஏதோ உளறினேன். முறையோடு வேதங்களையும், புராணங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்து விளங்கும் என் தந்தையாரைப்போல் பாண்டித்யம் பெற வேண்டும் என்று எண்ணுகிறேன். ஆனால் என் மூளையில் எதுவுமே ஏறமாட்டேன் என்கிறது. என் தந்தையின் அடிக்குப் பயந்துகொண்டுதான் இந்தக் காட்டிற்கு வந்தேன்” என்று கண்களில் நீர் மல்கச் சொன்னான்.

சூரியபகவான் பாணுவைத் திருநோக்கம் செய்து, “குழந்தாய்! நான் உனக்கு வித்தைகளைப் போதிக்கிறேன். நான் உபதேசிக்கும் அஷ்டாக்ஷர மகா மந்திரத்தை ஜபித்து, பாண்டுரங்கனைப் போற்றி வருவாயாக! விரைவில் உனக்கு சகல வல்லமைகளும் தானாகவே கைகூடும்” என்று திருவாய் மலர்ந்து அஷ்டாக்ஷர மகா மந்திரத்தை உபதேசித்தார்.

அன்று ஆஞ்சநேய மஹாபிரபுவிற்கு சகல கலைகளையும், வேத சாஸ்திரங்களையும் கற்றுக்கொடுத்த ஸ்ரீ சூரிய பகவான் இன்று பாணுவிற்கு ஞானத்தை போதித்தார்.

மகாலியாகரண பண்டிதரான சூரிய தேவனின் திருவாக்கால் உபதேசம் பெற்ற பாணு ஆத்மஞானம் பெற்றான்.

சூரியதேவன் பொற்கிண்ணத்தில் அமுதமான பாலைக் கொடுத்து பருகச் செய்தார். ஏழு நாட்கள் சூரியன் ஞானப்பாலைக் கொடுத்து, ஞான போதனைகளையும் செய்தார்.

கண்களை மூடிக்கொண்டு, அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை ஜபித்துக் கொண்டே பாலைப் பருகினான் பாணு! பிறகு கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். அங்கே அந்தணரைக் காணவில்லை!

கர்ப்பக்கிரஹத்திலே பேரொளி பிரகாசம் தெரிந்தது. பாணு, சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து சூரிய தேவனைப் பன்முறை நமஸ்கரித்தான்.

பாணுவின் தரிசனமும், உபதேசமும் பெற்ற பாலன் பாணு, பாணுவின் தாஸர் ஆனார்! அம் மூடன் பாலன் முழுமையான பாண்டித்யம் பெற்ற ஸ்ரீ பாணுதாஸர் ஆனார். சூரியன் ஆலயத்தை தமது வாசஸ்தலமாகக் கொண்டார். அவர் தியானத்தில் லயித்து இருந்தார்.

ஸ்ரீ பாணுதாஸர் கானகத்திலே பகவத் தியானத்திலே இருக்கலானார். ஆனால் வீட்டிலே பெற்றோர்கள் ஸ்ரீ பாணுதாஸரைக் காணாமல் கவலைப்பட்டதுக் கொண்டிருந்தனர்.

ஊர் முழுவதும் தேடித்தேடி ஸ்ரீ பாணு தாஸரை எங்கும் காணாமல் கண்ணீர் விட்டுக் கதறினர் பெற்றோர்கள்!

ஒருநாள் காட்டிற்கு தர்ப்பை சமித்து முதலியவற்றைச் சேமித்து வருவதற்கு வந்த வேதியர் ஒருவர், ஸ்ரீ பாணுதாஸரைக் கோவிலில் கண்டார். அவர், ஸ்ரீ பாணுதாஸருடைய பெற்றோர்களிடம் விவரத்தைக் கூறினார். அக்கணமே ஸ்ரீ பாணுதாஸரின் தாயும், தந்தையும் புத்திரனைக் காண காட்டிற்கு விரைந்தனர்.

சூரியதேவன் கோவிலிலே தியானத்தில் அமர்ந்திருக்கும் புதல்வனைக் கண்டு பெற்றோர்கள் அதிசயித்தனர்.

“பாணு” என்று கத்திக்கொண்டே ஓடிச் சென்று மகனை வாரி அணைத்து முத்தம் கொடுத்தாள். பாசத்தால் துக்கித்தாள்.

தந்தையும் மகனை அணைத்து மகிழ்ந்த வாறு, “பாணு! இனிமேல் நாங்கள் உன்னைக் கோபிக்கமாட்டோம்; அடிக்கமாட்டோம்; வீட்டிற்கு வந்துவிடு” என்றார்.

ஸ்ரீ பானுதாஸர் பெற்றோர்களை நமஸ்கரித்து தாம் பெற்ற பெரும் பாக்கியத்தைக் கூறினார்.

ஸ்ரீ பானுதாஸர் மொழிந்தது கேட்டு பெற்றோர்கள் பெற்ற பெருமிதத்திற்கு எல்லையே இல்லை. ஸ்ரீ பானுதாஸர் சூரியதேவனைத் தோத்திரம் செய்து நமஸ்கரித்து பெற்றோர்களுடன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்.

ஸ்ரீ பானுதாஸர் ஞானமார்க்கத்தில் வாழத் தொடங்கினார். முப்போதும் இன்றி எப்போதும் பாண்டுரங்கனைப் பஜனை செய்து கொண்டிருந்தார்.

உரிய பருவத்தில் பெற்றோர்களின் ஆசையைப் பூர்த்திச் செய்வதற்காக வேண்டி ஸ்ரீ பானுதாஸர் திருமணம் செய்துகொண்டார்.

ஸ்ரீ பானுதாஸரும் அவரது மனைவியாரும் பக்தியைத் துணையாகக் கொண்டு சம்சார சாகரத்தில் பேரின்பப் பயணம் தொடங்கினர்.

பாண்டுரங்க பெருமான் பேரருளால் இரு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். ஸ்ரீ பானுதாஸர் குழந்தைகளை அன்போடு வளர்த்ததோடு, பகவத் கைங்கரியத்தையும் பக்தி சிரத்தையுடன் நடத்தி வரலானார்.

பெற்றோர்கள் தமக்காகச் சேர்த்து வைத்தச் செல்வம் அனைத்தையும் பகவத் கைங்கரியத்துக்கும், பாகவத கைங்கரியத்துக்கும் தாராளமாகச் செலவு செய்தார் ஸ்ரீ பானுதாஸர்.

நாளடைவில் அவர்களது செல்வம் தேய்பிறைப்போல் தேய்ந்துவர, வறுமை வளர்பிறைபோல் வளர்ந்து வரலானது.

ஸ்ரீ பானுதாஸருடைய வறுமை நிலையைக் கண்ட அவருடைய சுற்றத்தார், அவரது குடும்ப கேஷமத்தைக் கருதி துணிக்கடை ஒன்று வைத்துக் கொடுத்தனர்.

ஸ்ரீ பானுதாஸர் வியாபாரத்திலே நேர்மையைக் கையாண்டார். மற்ற வியாபாரிகளைப் போல் வியாபாரத்திலே தில்லுமுல்லு செய்வதற்கு இவரது மனம் சிறிதும் இடம்கொடுக்கவில்லை. இதனால் ஸ்ரீ பானுதாஸர் கடையில் வியாபாரம் பெருகி வந்தது! லாபம் அதிகம் இல்லாவிடினும் நஷ்டம் ஏற்படாமல் இருந்தது.

ஒரு தடவை எல்லா வியாபாரிகளும் அடுத்த ஊர் சந்தைக்கு வியாபாரத்திற்குச்

சென்றனர். ஸ்ரீ பானுதாஸரும் கூடச் சென்றார். ஒவ்வொருவரும் குதிரைகளில் நிறைய துணி ரகங்களை ஏற்றிக் கொண்டனர்.

வியாபாரிகள் ஒவ்வொருவரும் வேடிக்கையாகப் பேசிக்கொண்டும், பாடிக்கொண்டும், கதைகளை சொல்லிக்கொண்டும் சென்றனர். ஸ்ரீ பானுதாஸர் மட்டும் பண்டாரீநாதரின் சங்கீர்த்தனங்களைப் பாடிக் கொண்டே சென்றார்.

காலை முதல் மாலைவரை சந்தையில் நல்ல வியாபாரம் நடந்தது. மாலையில் சந்தை முடிந்ததும் அவரவர்கள் எஞ்சியுள்ள வஸ்திரங்களை ஏற்றிக்கொண்டு குதிரையில் வீடு திரும்பினர். வரும் வழியில் அனைவரும் சிரமபரிகாரம் செய்துகொள்வதற்காக வேண்டி ஓர் ஊரில் தங்கினர்.

அந்த ஊர்க்கோவிலில் பரமபக்தரான ஸ்ரீ ஹரிதாஸர் பாண்டுரங்க நாம சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அதனைக் கேள்வியுற்ற ஸ்ரீ பானுதாஸர் கோவிலுக்குச் சென்றுவர எண்ணம் கொண்டார். மற்றவர்களை அழைத்தார். அவர்கள் வர மறுத்தனர்.

ஸ்ரீ பானுதாஸர் தாம் மட்டும் செல்ல முடிவு கொண்டார். தமது உடைமைகளையும், குதிரையையும் மற்ற வியாபாரிகள் கண்காணிப்பில் விட்டுவிட்டு சற்று நேரத்தில் வந்துவிடுகிறேன் என்று சொல்லி கோவிலுக்கு விரைந்தார்.

கோவில் மண்டபத்தில் பக்தகோடிகளின் கூட்டம் நிறைந்து வழிந்தது!

உயர்ந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து ஹரிதாஸர் உபந்நியாசம் செய்து கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ பானுதாஸர் ஹரிதாஸரையும், அடியார்களையும் நமஸ்கரித்து உபந்நியாசம் கேட்க உட்கார்ந்தார்.

நெஞ்சத்தை நெகிழ வைக்கும் வண்ணம் ஸ்ரீ ஹரிதாஸர் உபந்நியாசம் செய்வதைக் கேட்டு ஸ்ரீ பானுதாஸரின் உள்ளமும் உடலும் உருகினார். அச்சடித்த பதுமைப்போல் அமர்ந்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தார். கதாகாலக்ஷேபம் முடிந்து, விட்டல் பஜனையைத் தொடங்கினார்.

பண்டாரீநாத நாமத்தின் சக்தியால் பக்தகோடிகள் எழுந்து நின்று ஆடினர். ஸ்ரீ

ஹரிதாஸரும் அவரது சிஷ்யரும் சிப்ளா தட்டிக்கொண்டு ஆடிப்பாடினர்.

ஸ்ரீ பானுதாஸரும் எழுந்து நின்று துள்ளித் துள்ளி பக்திப் பொங்க ஆடிப்பாடி ஆனந்தித்தார். ஸ்ரீ பானுதாஸருக்கு நேரம் போனதே தெரியவில்லை! அவர் பக்தி மயக்கத்தில் உலகையே மறந்திருந்தார்.

ஸ்ரீ பானுதாஸருடன் வந்த வியாபாரிகள், ஸ்ரீ பானுதாஸர் சென்று வெகுநேரமாகியும் திரும்பி வராதது கண்டு ஏமாற்றமடைந்தனர். அவர்களுக்குக் கோபம் வந்தது. ஸ்ரீ பானுதாஸர் மீது ஏற்கனவே வெறுப்புக் கொண்டிருந்த வியாபாரிகள் இதுதான் தக்க சமயம் என்று கருதிப் பழிவாங்கினர்.

ஸ்ரீ பானுதாஸருடைய குதிரை மீது இருந்த துணி மூட்டையைத் தூக்கி பெரும் பள்ளத்துள் போட்டுவிட்டு மரத்தில் கட்டியிருந்த குதிரையையும் அவிழ்த்துவிட்டனர். பிறகு வியாபாரிகள் அனைவரும் தங்கள் குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டு ஊருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

எம்பெருமான் துஷ்டர்களைச் சம்ஹாரம் செய்து தமக்கு இஷ்டரான பானுவை பரிபாலனம் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டார்!

குதிரையில் சென்று கொண்டிருந்த வியாபாரிகளைப் பெரும் தீவட்டிக் கொள்ளைக் காரர்கள் வந்து சூழ்ந்து கொண்டனர்.

கொள்ளைக்காரர்கள், வியாபாரிகளைக் குதிரையில் இருந்து கீழே இறக்கிவிட்டு குதிரைகளையும், வஸ்திர மூட்டைகளையும் கவர்ந்து சென்றனர்.

வியாபாரிகள் அனைவரும் இடிவீழ்ந்தாற் போல் தலையில் கையை வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தனர்.

“உத்தமருக்குக் கேடு நினைத்தோம். அது நமக்கே கேடாக வந்தது! தன் வினை தன்னைச் சுட்டதே. அவரோடு உபந்நியாசம் கேட்கச் சென்றிருந்தால் இத்தகைய நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்காதே” என்றெல்லாம் பலவாறு எண்ணிக்கொண்டு செய்வதறியாது மலைத்து நின்றனர்.

இத்தருணத்தில் ஸ்ரீ பானுதாஸர் கோவிலிலிருந்து தமது இருப்பிடத்திற்கு வந்தார். அங்கு மற்ற வியாபாரிகளையும், தமது குதிரையையும் காணாது அதிசயித்தார்.

அப்பொழுது எம்பெருமான் பக்தனுக்காக மனித உருவில் ஸ்ரீ பானுதாஸர் முன்னால் எழுந்தருளி அவரது குதிரையையும், துணி மூட்டையையும் அவரிடம் சேர்ப்பித்துச் சென்றார்.

ஸ்ரீ பானுதாஸருக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. தாம் வருவதற்குக் காலதாமதம் ஆனதால் மற்ற வியாபாரிகள் சென்றுவிட்டார்கள் போலும் என்று எண்ணியவராய்க் குதிரையில் அமர்ந்துப் புறப்பட்டார்.

ஸ்ரீ பானுதாஸருடன் வந்த வியாபாரிகள் ஸ்ரீ பானுதாஸர் குதிரை மீது மூட்டையை ஏற்றிக்கொண்டு வருவதைக் கண்டு ஆச்சரியம் அடைந்தனர். அவர்களைக் கண்டதும் ஸ்ரீ பானுதாஸர் குதிரையைவிட்டுக் கீழே இறங்கினார்.

வியாபாரிகள், ஸ்ரீ பானுதாஸரிடம் தாங்கள் அவருக்குச் செய்த துரோகத்தையும், அதற்கு பகவான் கொடுத்த தண்டனையையும் கூறி வருந்தினர்.

மற்ற வியாபாரிகளுக்கு ஏற்பட்ட நிலைமையைக் கண்டு ஸ்ரீ பானுதாஸர் மனம் புண்பட்டார். அவர்களுக்கு உதவி செய்ய எண்ணங் கொண்டார்.

“அன்பர்களே! எனக்கு நீங்கள் செய்த உதவியை மறக்க முடியுமா? எனது கேஷமத் திற்காக நீங்கள் எவ்வளவு பெரும் தொகையைக் கொடுத்தீர்கள். உங்களுக்கு நஷ்டமும், கஷ்டமும் வந்தால் அதை என்னால் எப்படிப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியும்?

என்னுடைய கடையையும், கடையிலுள்ள துணிமணிகளையும் நான் சேர்த்து வைத்துள்ள பவுன்களையும் நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இந்தக் குதிரையையும், துணிகளையும் நீங்களே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

ஸ்ரீ பானுதாஸரின் பரந்த நோக்கத்தையும், தயாள குணத்தையும் கண்டு அனைவரும் நிலை தடுமாறினர். ஸ்ரீ பானுதாஸரைப் போற்றுகுரிய மகான் என்று மனதிலே எண்ணினர். அவரது பாதங்களிலே வீழ்ந்து வணங்கினர்.

ஸ்ரீ பானுதாஸரும், வியாபாரிகளும் ஊருக்கு வந்தனர். ஸ்ரீ பானுதாஸர் மனைவியிடம் நடந்தவற்றையெல்லாம் சொன்னார்.

ஸ்ரீ பானுதாஸர் வியாபாரிகளுக்குக் கொடுத்த வாக்கை கார்ப்பாற்றினார்.

இதனால் ஸ்ரீ பானுதாஸர் இல்லத்தில் மீண்டும் வறுமை ஏற்பட்டது. ஊரிலுள்ள வியாபாரிகள் ஸ்ரீ பானுதாஸர் குடும்பத் தாருக்கு அவ்வப்போது உதவிகளைச் செய்து கொண்டே வந்தனர். வறுமை நிலையிலும் தாஸர் விருந்தினர்களை உபசரிப்பதற்கு மட்டும் தவறினாரில்லை.

ஸ்ரீ பானுதாஸரின் பக்தியையும், பெருமையையும் மேலும் உலகிற்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளம் கொண்டார் பண்டரி நாதப் பெருமான்.

வித்யாரண்யம் என்னும் நகரத்தை ஆண்டு வந்தான் ராமாராயன் என்னும் மன்னன்!

அம்மன்னன், பவானி அம்மனைத் தனது குலதெய்வமாகக் கொண்டு வழிபட்டு வந்தான். அம்மன்னன் அரண்மனையிலே பவானி அம்மனுக்குக் கோவில் கட்டி யிருந்தான்.

அநுதினமும் மன்னன் வைகறைத் துயிலெழுந்து நீராடி, போதும் நிலையிலுள்ள நறுமலர்களைப் பறித்து மாலையாகத் தொடுப்பான். கோவிலுக்குச் சென்று தேவிக்குத் திருமஞ்சனம் செய்து மலர்சாத்தி, கற்பூர தீபாராதனைகளால் ஆராதிப்பான். மன்னன் பவானி தேவியிடம் பூண்டுள்ள பரம பக்தியால் மற்ற தெய்வங்களை வணங்காமல் இருந்தான்.

இத்தருணத்தில் பண்டரிபுரத்தைச் சேர்ந்த அந்தணர் ஒருவர் மன்னனைக் காண வந்தார். மன்னன் அந்தணரை வணங்கினான். ஆசனம் அளித்து கௌரவித்தான்.

அந்தணர் அரசனிடம், "அரசே! அடியேன் பண்டரிபுரத்திலிருந்து வருகிறேன். பண்டரி நாதர் கோவிலில் மிகப் பிரம்மாண்டமான யக்ஞம் ஒன்று செய்யப்போகிறேன். அதற்குத் தங்களால் இயன்றளவு பொன்னும் பொருளும் கொடுத்து உதவி செய்ய வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்தார்.

அந்தணர் மொழி கேட்டு மன்னன் நகைத்தான். மன்னனின் நகைப்பிற்குக் காரணத்தை அறிய முடியாத அந்தணர் அதிசயித்தார். மன்னன் அந்தணர்க்குத் தமது நகைப்பிற்கான காரணத்தைக் கூறினான்.

"அந்தணரே! எனது அரண்மனையிலே கோவில் கொண்டுள்ள பவானி தேவியைத் தவிர வேறு எந்த தெய்வத்தையும் நான் வணங்குவதும் இல்லை; தொழுவதற்குரிய தெய்வமாக ஏற்றுக்கொள்வதுமில்லை.

சகல லோகங்களையும் ஈன்றெடுத்த நாயகி என் அன்னை பவானி! அஷ்டலக்ஷ்மியின் கடாஷத்தையும் ஒன்றாகத் தந்து அருளும் சந்தோஷி மாதா அவள்! அவளது மலர்ந்த முகமும் அலங்கார ரூபத்தையும் தரிப்போர் வேறு எந்த கோவிலுக்கும் செல்ல எண்ணங்கொள்ள மாட்டார்கள்."

வேந்தனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அந்தணர், "அரசே! பவானியை நானும் தினமும் ஆராதித்து வருகிறேன். அதற்காக மற்ற தெய்வங்களைத் தரிசிக்கமாட்டேன் என்று கூறமாட்டேன். பண்டரிபுரம் பூலோகத்து வைகுண்டம். அங்கு ஓடும் புண்ணிய தீர்த்தமான சந்திரபாகா நதி தேவகங்கையைப் போன்ற சாந்நித்யத்தைக் கொண்டுள்ளது.

அங்கு பாண்டுரங்கனுக்கு அமைக்கப்பட்டுள்ளது கற்கோவில் அல்ல; பொற்கோவில்! தங்கமயமான அக்கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் தீனதயாளனான பாண்டுரங்கப் பெருமான் பக்தர்களுக்காக நேரில் தரிசனம் தந்து சேவகனைப் போல் பணி செய்து அருளுவார்.

ஆலயத்தைச் சுற்றி சுற்பகம், பாரிஜாதம், அரிசந்தனம் போன்ற தேவ விருக்ஷங்கள் வளர்ந்திருக்கும். சங்கநிதி, பதுமநிதி போன்ற நதிகள் பக்தர்களுக்கு கேட்டதெல்லாம் கொடுத்துக்கொண்டே இருக்கும். அவனது புகழைப் பேச வேண்டுமானால் எத்தனையோ யுகங்கள் வேண்டும்."

அந்தணரின் விளக்கங்கள் வேந்தனுக்கு வெறுப்பை மூட்டியது. பவானியின் மகிமைகளைச் சொல்லலானான்.

"அந்தணரே! என் அன்னை முத்தொழில் புரியும் நாயகி. சத்து, சித்து, ஆனந்தம் என்னும் வடிவமுடையவளாய் விளங்கு பவள். அவள் புவனம் எல்லாம் பூத்தவள். அண்டமெல்லாம் காத்தவள். பாசாங்குச தாரியாக பக்தர்கள் இதயத்தில் பவனி வருபவள். பவானியாக எழுந்தருளியிருப்பவள். அவள் தாளை வணங்குவோர்க்கு அஷ்டமா சித்திகளும் தானாக வந்து சேரும்."

“எமது பண்டரிநாதன் உமது அன்னைக்கு மூத்தவர். அடியார்களுக்கு முகுந்தன்! புவனமெல்லாம் காப்பதில் கருணாமூர்த்தி! முப்பத்து முக்கோடி ருத்ர பிரம்மாத் தேவர்களும், முனிவர்களும், மன்னாதி மன்னர்களும் அல்லும் பகலும் பணி செய்து பூஜிப்பது பண்டரிநாதனின் பனிமலர் தாங்கும் பாதங்களில் என்பதை நான்கு வேதங்களும் ஏற்றுக்கொண்ட சத்திய பிரமாணம்! லக்ஷ்மியும், சரஸ்வதியும் உமது பவானியும் எமது பரந்தாமன் சந்திதியில் பணிசெய்து கொண்டிருப்பர்.”

“அந்தணரே! நான் இப்போதே புறப்பட்டு பண்டரிபுரம் வருகிறேன். நீர் சொன்ன காட்சிகளை எல்லாம் எனக்குக் காட்டுங்கள். இல்லையேல் நீர் ராஜ தண்டனைக்கு ஆளாவீர்.”

இங்ஙனம் முடிவெடுத்த மன்னன், படைகளும், மந்திரி பிரதானிகளும் புடைசூழ அந்தணருடன் பண்டரிபுரத்திற்குப் புறப்பட்டான்! பண்டரிநாதன் பக்தனைக் காக்கத் திருவுள்ளங் கொண்டார். அந்தணருடன் அரசன் பண்டரிபுரத்தின் எல்லையை அடைந்தான்.

அந்தணர் அரசனிடம், “அரசே! இதுதான் பண்டரிபுரம் என்னும் வைகுண்டக் கோட்டிரம்” என்று சொன்னதும் பண்டரிபுரம் மன்னன் கண்களுக்கும், அந்தணர் கண்களுக்கும் மட்டும் வைகுண்டமாகக் காட்சி அளித்தது.

விண்விமானத்திலே பசும்பொன்னின் பேரொளி ஆயிரம் சூரியனை ஒன்றாகக் கொண்ட பிரகாசத்தை பொங்கச் செய்தது.

மன்னன் மதிமயங்கினான். தேரில் நின்றும் இறங்கி அந்தணருடன் நடந்துகொண்டே கோவிலுக்குப் புறப்பட்டான்.

வழியே சந்திரபாகா நதி வந்தது. அந்தணர், மன்னனிடம், “அரசே! இதுதான் சந்திரபாகா நதி. எம்பெருமானுக்குத் திருமஞ்சன தீர்த்தமாக விளங்குவது. இந்நீரில் குளித்தோர் புண்ணியம் பெறுவர். தீர்த்தத்தைப் பருகினோர் அமிர்தம் பருகினாற்போல் இறவாப் பெருவாழ்வு காண்பர்” என்றார்.

அரசனும், அந்தணரும் நதியிலே நீராடினர். மன்னன் தீர்த்தத்தைப் பருகினான். பின்னர் இருவரும் ஆலயம் சென்றனர்.

கோவிலைச் சுற்றி எங்கு நோக்கினும் பாரிஜாதமேனும் தேவ விருக்ஷங்களைக் கண்டான் மன்னன்! தேவர்களும், முனிவர்களும் தவமிருக்கக் கண்டான். தங்கமயமாக பிரகாசிக்கும் தங்கத்தால் ஆன மணிக்கதவுகளையும், சுவர்களையும் கண்டு களித்தான்.

ஆலயத்தின் வாயிலிலே ஜயவிஜயர்கள் காவல்புரிந்து நிற்கும் காட்சியைக் கண்டான் மன்னன். அவனறியாமலே கரமிரண்டையும் மேலே உயர்த்தினான்.

அரசனும், அந்தணரும் உள் பிரகாரங்களைச் சுற்றி வலம் வந்தனர். அங்கே ருத்ரனும், நான்முகனும், கணத்தவர்களும் பணிச் செய்வதைக் கண்டனர்.

தன்னுடைய ஆலயத்தில் வழிபடும் பவானி அதே அலங்காரரூபம் கொண்டு, சரஸ்வதியுடன் சந்திதியில் கோலமிடும் காட்சியைக் கண்டான் மன்னன்.

மன்னன் நிலை தளர்ந்தான். அடிபெயர்ந்த மரம்போல் நிலத்தில் சாய்ந்தான். மீண்டும் எழுந்தான். கர்ப்பக்கிரஹத்திற்கு ஓடினான்.

இடையிலே திருக்கரம் அமர்த்தி இன்னல் களைத் தீர்க்கும் யாதவர் குலத்து ஈசனைக் கண்டு, சென்னி மீது கரம் உயர்த்தி, “பண்டரிநாதா! பாண்டிரங்கா” என்று கதறினான் மன்னன். அரசன் உலகையே மறந்தான்.

பண்டரிபுரத்தின் வைகுண்ட மயமான காட்சியும் மறைந்தது.

அரசன் அந்தணரிடம் தனது தவற்றை மன்னிக்குமாறு வேண்டினான். யக்கும் நடத்துவதற்காக அந்தணருக்கு நிறைய பொன்னும் பொருளும் காணிக்கையாகச் செலுத்தினான் மன்னன். அந்தணர் பண்டரிநாதனின் பேரருளை எண்ணி மெய்யுருகினார்.

மன்னன் பண்டரிநாதனைத் தனது அரண்மனையில் கோவில் கொள்ளச் செய்யக் கருதினான். மன்னன் பாண்டிரங்கன் சந்திதானத்தில் நின்று பிரார்த்தனை செய்தான்.

பச்சை மாமலை போன்ற மேனியனின் பிரசன்ன வதனமும், பண்வாய் இடைச்சியான யசோதைக்குப் பாரெல்லாம் காட்டிய பவள வாயும், பக்தகோடிகளைக் கடாட்சித்து அருளும் கமலச் செங்கண் திருஅழகும் கண்டான்.

மன்னன் தேனுண்ட வண்டு போலானான். அனந்தனைப் பார்த்துப் பார்த்து மெய்யுரு கினரின். பண்டரிநாதனின் மொட்டு விரிந்த மலர் போன்ற பட்டுப் பாதங்களைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கண்ணீர் வடித்தான்; விட்டுப்பிரியச் சற்றும் மனம் இல்லாமல் தவித்தான்.

“பரந்தாமா! அடியார்களின் இதய கமலங்களில் வாசம் புரியும் ஸ்ரீ வத்ஸவா! தேவரீர் இந்த எளியவனுக்காக எம்முடன் எழுந்தருளி எமது அரண்மனையில் கோவில் கொள்ள வேண்டும்.”

பார்புகழ் வேந்தனின் பிரார்த்தனையைக் கார் நிறங்கொண்ட மேனியான் ஏற்றருளினார்! அரசனுக்கு ஓர் அசரீரி கேட்டது!

“பக்தா! உனது பிரார்த்தனையை யாம் ஏற்றுக்கொண்டோம். உன்னோடு அரண்மனையில் வாசம் செய்யும் தருணத்தில், எப்பொழுதாவது நீ அறம் மறந்து நடப்பா யானால் அப்பொழுதே யாம் உன்னை விட்டு அகலுவோம்.”

பண்டரிநாதனின் நிபந்தனையை ஏற்றுக் கொண்டான் மன்னன்! நாடு திரும்பிய மன்னன், முதல் வேலையாக பண்டரிநாதனுக்குத் தனது அரண்மனையிலே ஆலயம் அமைத்தான். அந்த ஆலயத்திலே பண்டரிநாதனும் கோவில் கொள்ளச் செய்தார்.

எம்பெருமான் மன்னனுடன் வாசம் புரிவதைப் பக்தர்கள் சொல்லக் கேட்டறிந்த ஸ்ரீ பானுதாஸர் பகவானை எப்படியும் பண்டரிபுரத்திற்கு எழுந்தருளச் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணம் கொண்டார். ஸ்ரீ பானுதாஸர் பகவானைத் தியானித்துக் கொண்டே வித்யா நகரத்திற்கு வந்தார்.

ஸ்ரீ பானுதாஸர் அரண்மனைக்குச் சென்று பண்டரிநாதனைச் சேவித்தார். தமது குறையைச் சொல்லி அழுதார்.

“ஸ்வாமி! கோடிக்கணக்கான பக்தர்கள் எம்பெருமானுடைய தரிசனத்திற்காக பண்டரிபுரத்தில் தவம் கிடப்பதை அறியாதது அல்லவே! பக்தகோடிகளுக்காக பரமன் மீண்டும் பண்டரிபுரம் எழுந்தருளல் வேண்டும்.”

பண்டரிநாதன் ஸ்ரீ பானுதாஸரின் விருப்பத்திற்குத் திருவுள்ளம் கனிந்து, “பக்த சிரோன்மணியே! உமது விண்ணப்பத்தை

ஏற்றுக்கொண்டோம். யாம் நாளை தினம் பண்டரிபுரத்தில் கோவில் கொள்வோம்” என்று அருள் செய்து தமது திருக்கழுத்திலே பேரொளியோடு பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த நவரத்ன மணிமாலையைக் கழற்றி அவருக்கு அணிவித்தார்.

மறுநாள் மன்னன் எம்பெருமான் திருக் கழுத்திலே நவரத்ன மணியைக் காணாது கவலையுற்றான். கவர்ந்து சென்றவரை கைது செய்துவரக் காவலருக்கு கட்டளையிட்டான்.

காவலர் விரைந்தனர். படைவீரர்கள் ஸ்ரீ பானுதாஸரைக் கண்டனர். கழுத்திலே பண்டரிநாதனின் நவரத்ன மணிமாலைப் பிரகாசிக்கக் கண்டனர். காவலர் அவரைக் கைது செய்து மன்னன் முன்னால் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர்.

ஸ்ரீ பானுதாஸர் கைதியாக அரசர் முன்னால் நின்றார். அரசன் அவரிடம் நியாயத்தைப் பற்றி எவ்வித விசாரணையும் செய்யாமல் அவரைக் கழுமரத்தில் ஏற்றுமாறு கட்டளையிட்டான்.

அரசன் நவரத்தின மணிமாலையை எடுத்துக்கொண்டு பண்டரிநாதனைத் தரிசிக்க சென்றான். அரசன் நிர்மாணித்திருந்த பொன்வண்ணக் கோயிலில் பாண்டு ரங்கனைக் காணவில்லை. மன்னன் பதை பதைத்தான். பாண்டுரங்கனுக்குப் பெரும் அபச்சாரம் செய்துவிட்டதாக எண்ணித் துடித்தான்.

அப்பொழுது காவலர்கள் அடித்துப் புடைத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தனர்.

“அரசே! அவர் பெரும் பக்தர். மகானுபாவர். அவரை நாங்கள் கழுமரம் இருக்கு மிடத்திற்கு அழைத்துக் சென்றோம். அப்பொழுது அவர் கழுமரத்தைப் பார்த்தார். அவரது பார்வைபட்ட மாத்திரத்திலே கழுமரம் புது மலர்களும், கனிகளும் பூத்துக் குலுங்கும் செழுமையான மரமாக மாறி விட்டது.”

அரசன் நிலைதளர்ந்தான். அப்பொழுது ஓர் அசரீரி அரசனின் செவிகளில் மட்டும் வீழ்ந்தது.

“அரசே! நீ பிழை ஏதும் புரியாதவரை உம்மோடு இருப்பேன் என்று சொன்னேன். ஆனால் நீயோ பிழை புரிந்துவிட்டாய். உன்னைப்போல் எம்மிடம் பக்தி பூண்டு

ஒழுகும் ஸ்ரீ பானுதாஸரைத் திருடன் என்றாய். எனது அன்புத் தொண்டனுக்கு யாமே மணி மாலையை அணிசெய்தோம். உண்மை உணராத நீ அறம் மறந்தாய். அதனால் யாம் உன்னை விட்டகன்றோம்."

ஸ்ரீ பானுதாஸரைக் காண கொலைக் களத்திற்கு விரைந்தான் அரசன்! ஸ்ரீ பானுதாஸரிடம் பிழை பொறுத்தருளுமாறு வேண்டிக் கொண்டான். பிறகு ஸ்ரீ பானுதாஸரை ராஜமரியாதையுடன் பண்டரிபுரத்திற்கு அனுப்பி வைத்தான்.

ஸ்ரீ பானுதாஸருடைய பக்தியால் பண்டரிநாதர் மீண்டும் பண்டரிபுரத்தில்

கோவில் கொள்ளலானார். இவ்விருத்தாந்தங்கள் அனைத்தும் வித்யா நகரத்திலும், பைடனிபுரத்திலும் பரவியது.

ஸ்ரீ பானுதாஸர் புகழ் மேலும் எங்கும் பரவியது. பக்தகோடிகள் அவரைத் தொழுது கொண்டாடினர்!

சூரிய தேவனின் திருவருளால் ஏழு நாட்கள் ஞானப்பால் உண்டு பண்டிதனாக மாறிய ஸ்ரீ பானுதாஸர் பண்டரிநாதனின் பனிமலர் பாதங்களைப் பலகாலம் போற்றிப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தார்!

ஸ்ரீ பக்த பானுதாஸர் திருவடியே சரணம்

21

ஸ்ரீ பக்த பகிரமபட்டர்

பாரதத்திலுள்ள பல புண்ணிய திருத்தலங்களுள் பைடனிபுரமும் ஒன்றாகும். இத்தலத்தில் அறம் வழுவா அந்தணர் பலர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுள் ஸ்ரீ பகிரமபட்டர் என்பவரும் ஒருவர்.

ஸ்ரீ பகிரமபட்டர் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கினார். இதிகாச புராணங்களிலும், வேத வேதாந்தங்களிலும், தர்க்க சாஸ்திரங்களிலும், ஜோதிஷக் கலைகளிலும் நல்ல வல்லமை பெற்றிருந்தார்.

இவரிடம் சீடராக இருந்து சகல கலைகளிலும் கல்வி கேள்விகளிலும் தனித்திறமை பெற்றுப் பிரகாசித்தவர்கள் எத்தனையோ பேர்!

அப்பேர்ப்பட்ட ஆற்றல்மிக்க அந்தண சிரோன்மணிக்கு ஏற்றாற்போல் நல்ல பண்பும், புராண ஞானமும், குல ஒழுக்கமும்

கொண்ட கற்புடை நங்கை, இல்லாளாக அமைந்திருந்தாள்.

அவரது மனைவியார் ஓர் ஆன்மீக அரிச்சுவடி. அவள் ஒரு ஞானச்சுடர்! ஸ்ரீ துளஸீதாஸருக்கு மம்தாபாய் அமைந்தாற்போல், ஸ்ரீ பகிரமபட்டருக்கு பாரியாள் வாய்க்கப்பட்டிருந்தாள்.

கணவனும், மனைவியும் அறம் உணர்ந்து மனம் இணைந்து இல்லறத்தில் இன்பமுடன் வாழ்ந்து வந்தனர்.

இவ்வாறு ஊருக்கெல்லாம் ஆசானாகவும், பெரும் பண்டிதராகவும் வாழ்ந்து வந்த பரமபக்தர், உலகப் பற்று என்னும் பாசப் பிணைப்பில் சிக்கி உழன்று கொண்டிருந்தார்.

ஞானமார்க்கத்திற்கு உகந்த வழிகளைத் தெரிந்து இருந்தும், ஐம்புலன் அடக்கம்

இல்லாததால், அவரது மனம் அஞ்ஞான இருளிலே மூழ்கித் தவித்தது.

ஞ்ஞான ஸ்ரீ பகிரமபட்டர் போஜனத் திற்காக அமர்ந்தார். மனைவியார் அமுது படைத்தார்கள். ஏதனாலோ அன்றையதினம் காய்கறி பதார்த்தங்கள் சற்று உப்புக் குறைவாகவே இருந்தது!

பதார்த்தத்தைச் சுவைத்ததும் உப்பு குறைந்திருப்பதனை உணர்ந்து ஸ்ரீ பகிரமபட்டர் கடும் கோபம் கொண்டார். அவரது முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது!

அகப்பையும் கையுமாக அடுத்து நின்று கொண்டிருந்த பதிவிரதாசிரோன்மணியான பாரியாளோ பர்த்தாவின் முகமாற்றத்தைக் கண்டு ஏதும் புரியாமல் பரிவோடு பார்த்தாள்.

“ஸ்வாமி! தங்கள் முகத்தில் கோபம் கொழுந்து விட்டெரிகிறதே! பதார்த்தங்கள் நன்றாக இல்லையா?”

மனைவியின் மொழி கேட்டு ஸ்ரீ பகிரமபட்டர் கண்களில் தீப்பொறி பறக்க, “நாய் தின்னுமா இந்தச் சோற்றை! உப்பில்லாப் பண்டம் குப்பையிலே என்பது உனக்குத் தெரியாதா? உப்பில்லாப் பண்டத்தைப் பத்து நாள் பட்டினி கிடந்த பரதேசிகூட உண்ணமாட்டானே!” என்றார்.

நாவின் சுவையால் சினத்துடன் பேசிய கணவனின் முகம் கண்டு அம்மாதரசியின் முகத்தில் புன்னகை அன்றலர்ந்த தாமரை போல் மலர்ந்தது.

“ஸ்வாமி! உப்பு சற்று குறைந்தது தவறுதான். அதற்காக நீங்கள் சினம் கொள்வதுதான் எனக்கு வியப்பாக உள்ளது! ஞான மார்க்கத்தைப் போதிக்கும் தாங்கள் இன்னுமும் அஞ்ஞான இருளில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றீர்களே! அது ஏன் என்பதுதான் எனக்குச் சற்றும் புரியவில்லை.

ஐம்புலன் அடக்கத்தைப் பெற்று வாழ வேண்டிய தாங்கள், கேவலம் நாவின் சுவைக்கு அடிமையாகிவிட்டீர்களே! நாவின் சுவையை வெறுத்து ஒதுக்கினால்தானே நம்முள் இருக்கும் நாதனின் திருத்தானினைச் சேவிக்க முடியும்! தங்களுக்குத் தெரியாத சாஸ்திரத்தையா இந்த எளியவள் சொல்லி விடப் போகிறேன்.”

பாரியாளின் தத்துவ விளக்கம் கேட்டு ஸ்ரீ பகிரமபட்டர் சற்று நேரம் மௌனம் கொண்டார்.

அவர் உள்ளத்திலோர் மறுமலர்ச்சி! எண்ணத்தில் ஓர் மனமாற்றம்! ஞானக் கண்களிலோர் அருட்பிரகாசம்!

கணநேரம் சிலையாக அமர்ந்துவிட்டவர், சற்று நேரத்தில் சுயநினைவு பெற்றார். அப்படியே எழுந்தார். கை கழுவிவிட்டு மனையாள் முன் வந்து கை கூப்பினார். மனைவியார் அவரது கால்களைப் பற்றிக் கொண்டு, “அபச்சாரம்! அபச்சாரம்! என்ன ஸ்வாமி இது?” என்று கேட்டாள்.

ஸ்ரீ பகிரமபட்டர், மனையாள் முகம் நோக்கி, “பெண்ணே! இத்தனை நாளும் நீ எனக்கு மனைவியாக இருந்தாய். இன்று முதல் நீ குருவின் ஸ்தானத்தைப் பெற்று விட்டாய்! என் அகக் கண்களைத் திறந்தாய்! ஞானவாசலுக்கு வழி காட்டினாய்!

இனியும் இவன் குடும்ப பந்தத்தில் கட்டுண்டு கிடப்பது நன்றன்று! இத்தனை நாளும் சம்சார சாகரத்தில் மூழ்கிக் கரையேற வழி தெரியாமல் தவித்த எனக்கு நீ மனைவியாக இல்லை; மரக்கலமாக வந்தாய்! உன்னை எத்துணை போற்றினாலும் தகும்!” என்றெல்லாம் பலவாறு போற்றினார்!

இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு, ஸ்ரீ பகிரமபட்டர் குடும்ப வாழ்க்கையை நடத்த விரும்பவில்லை! ஸ்ரீ பகிரமபட்டர் மேலும் ஞானத்தைப் பெறுவதற்காக வேண்டி பிற மதத்திலுள்ள சமய நூல்களைக் கற்று அறிந்து தெளிவுபெற சித்தம் பூண்டார்.

அதற்காக ஸ்ரீ பகிரமபட்டர் முகம்மதிய மதத்தில் சேர்ந்தார். அவர்களுடைய சமய நூல்களைக் கற்றார். ஆனால் அவரால் நெடு நாட்கள் அந்த சமயத்தில் நிற்க முடியவில்லை!

இந்து சமயத்தின் தன்மையையும், வன்மையையும் எத்துணை சிறப்புடையது என்பதனை நன்கு உணர்ந்த அன்பர், முஸ்லீம் மதத்தினரது பண்பாட்டையும், கலாச்சாரத்தையும் அறவே வெறுத்தார்.

“அல்லா! அல்லா!” என்று ஆலாய்ப் பறந்தவர் “அச்சுதா! அனந்தா!” என்று

ஆரதிக்கத் தொடங்கினார். தர்காவை வலம் வந்தவர் துர்க்கையை வலம் வந்தார்.

பாத்தியா ஓதியவர், பரமாத்மாவை நினைந்தார். குரானைக் கற்றவர் கீதையை நினைத்தார்.

பள்ளிவாசலை எண்ணித் திரிந்தவர், பள்ளிகொண்ட பரமனின் வெள்ளி விமானத்துடன் கூடிய திருக்கோயிலைச் சரணடைந்தார்.

முகம்மதிய மதம் மாறி, மாதா மாதம் மூன்றாம் பிறை கண்ட ஸ்ரீ பகிரமபட்டர், மனம் மாறி திங்களையும், கங்கையையும் சூடிய சங்கரனின் சேவடிக் கமலங்களை கண்டு களிக்கும் பேரானந்தம் கண்டார்.

மக்காவையும், தர்காவையும் நாவால் போற்றியவர், புண்ணிய பாரதத்தையும், புனித இந்து மதத்தையும் மனத்தால் துதித்தார்.

ஸ்ரீ பகிரமபட்டர் மீண்டும் இந்து சமயத்திற்குள் வர எண்ணினார். ஆனால் இந்து மதத்தினர் அவரை ஏற்க மறுத்தனர்.

ஸ்ரீ பகிரம பட்டர் அங்குமில்லாமல், இங்குமில்லாமல் திரிசங்குபோல் நடுவில் நின்று திண்டாடினார். இந்த நிலையில் அவருக்கு வாழ்க்கையின் மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டது. இத்தருணத்தில் எம்பெருமானுடைய திருவருளால் ஸ்ரீ பகிரமபட்டருக்கு, நாகநாதர் என்னும் ஞான பண்டிதரைத் தரிசிக்கும் பெரும் பேறு கிட்டியது!

நாகநாதர் அஷ்டமாசித்திகளையும் பெற்ற மகாஞானி! அவருக்கு ஏராளமான சீடர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் ஸ்ரீ ராம நாமத்தையே பேச்சாகவும், மூச்சாகவும் கொண்ட பரம பக்தர்கள். அம்மகானைக் கண்ட ஸ்ரீ பகிரம பட்டர், அவரது பாதங்களிலே வீழ்ந்து பணிந்து சேவித்தார்.

நாகநாதர் அவரைத் தமது கரங்களால் தொட்டுத் தழுவி, "பெரியவரே! தாங்கள் யார்?" என்று வினவினார்.

"தன்னையே யார்" என்று உணர முடியாத நிலையில் தவித்துக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீ பகிரமபட்டர், தம்மைப் பற்றிய அத்தனை விருத்தாந்தங்களையும் ஒன்றுவிடாமல், நாகநாதரிடம் நவின்றார்.

நாகநாதர், ஸ்ரீ பகிரமபட்டர் மீது பரிதாபம் கொண்டார். ஸ்ரீ நாகநாதர், ஸ்ரீ ராம நாமத்தை ஜபித்தவாறு தமது கையில் இருந்த பிரம்பால் ஸ்ரீ பகிரமபட்டரை ஓங்கி அடித்தார். அடிபட்ட ஸ்ரீ பகிரமபட்டர் நிலத்தில் வீழ்ந்து உயிர்துறந்தார்.

நாகநாதர், கையிலிருந்த கமண்டலநீரை ஜபித்து அவர் மீது தெளித்தார். ஸ்ரீ பகிரமபட்டர் உறக்கதிலிருந்து எழுந்தவர் போல் எழுந்தார். ஸ்ரீ பகிரமபட்டர் ஸ்ரீ நாகநாதரை மீண்டும் பணிந்தார். ஸ்ரீ நாகநாதர் அவருக்கு நற்போதனைகளைச் சொன்னார்.

"உலகில் சமயங்கள் பல இருந்தாலும் ஆத்மா என்பது ஒன்றேதான்! உடல் மாறலாம். ஆனால் ஆன்மா மாறுவதில்லை. ஆன்மா விற்கும் பிரம்மத்திற்கும் உள்ள தொடர்பைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆன்மா பிறப்பு, இறப்பு அற்றது. நித்தியமானது! உடம்புதான் அநித்யமானது. ஆத்மாவே பிரம்மம்.

பிரம்மமே ஆத்மா என்ற அத்வைத சித்தாந்தத்தை உணர வேண்டும். அந்த பிரம்ம ஞானத்தவத்தைப் போதிக்கும் ஒரே மதம் இந்து மதம்! அது ஓர் ஆலமரம்! அந்த ஆலமரத்தடியிலே அமர்ந்து தியான நிலை பெற்றால் ஞான பலன் தானே வரும்."

ஸ்ரீ பகிரமபட்டருக்கு ஆத்ம போதனைகளைச் செய்த நாகநாதர், அவருக்கு ராம நாமம் எனும் தாரக மந்திரத்தைக் குரு மார்க்கமாக உபதேசம் செய்தார்.

ஸ்ரீ பகிரமபட்டர் பேரின்பக்களிப்பு கொண்டார். பிரம்ம ஞானத்தைப் பெற்றார். ஞானத் தவயோகி ஆனார். இல்லறத்தில் இருந்துகொண்டே துறவறம் கண்டார்.

பரிபூரண ஞானத் தவயோகியான கணவருக்குப் பணிவிடை புரிவதனைப் பெரும் பாக்கியமாகக் கொண்டாள் அவரது மனைவியார்! கணவனும் மனைவியும் மக்களுக்கு நல்ல சேவைகளைச் செய்தனர்.

ஸ்ரீ பகிரமபட்டர் மக்களுக்கு ஞான போதனைகளைச் செய்தார்.

"ஆண்டவன் அடியவருள் அடக்கம். இறைவனை எல்லா உயிர்களிடத்தும் காணும் நற்பேற்றினை அடைய வேண்டும். அடியார் களை நாம சங்கீர்த்தனத்தினாலும் தரிசித்து

ஆரதித்து வந்தால் ஆண்டவனின் பேரருளைப் பரிபூரணமாக பெறலாம்.”

ஸ்ரீ பகிரமபட்டரது இத்தகைய போதனைகளை அனைத்து மதத்தினரும் உளமாற ஏற்றுக்கொண்டனர்.

ஸ்ரீ பகிரமபட்டர் எந்நேரமும் ராமநாமத்தை இடையறாது ஜபித்துக் கொண்டே இருந்தார். அவர் பாரியாளுடன் புண்ணிய

பாரதத்திலுள்ள பற்பல புனிதக் கோயில்களைத் தரிசித்தார்.

ராமநாம சங்கீர்த்தன மகிமையாலும் ஞான மார்க்க போதனைகளாலும் பக்தகோடிகளைப் பரவசப்படுத்தினார்.

ஸ்ரீ பகிரமபட்டரும் அவரது மனையாளும் பூவுலகில் பலகாலம் வாழ்ந்து பரமனின் பாதகமலங்களில் சரணடையும் ஆனந்த வாழ்வைப் பெற்றனர்.

ஸ்ரீ பக்த பகிரமபட்டர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த சாங்க தேவர்

பூவுலகில் வாழ்ந்த சத்புருஷர்களுள் ஸ்ரீ சாங்க தேவரும் ஒருவராவார். இம்மகான் கங்கையாற்றின் கரையிலுள்ள ஒரு சிறு கிராமத்தில் அந்தணர் குலத்தில் பிறந்தவராவார்.

இவர் இளமையிலேயே சகலகலாவல்லவராக விளங்கினார். அறுபத்து நான்கு கலைகளையும் கற்றுத் தெளிந்த வித்தகராக விளங்கினார். அரிய தவத்தால் அஷ்டமாசித்துகளையும் பெற்றிருந்தார். அஷ்டாங்க யோகத்தால், வயது முதிர்ந்து இருந்தும் யௌவனத்தோடும், ஆரோக்கியத்தோடும் காணப்பட்டார்.

இம்மகான் நினைத்த இடத்திற்கு நினைத்த மாத்திரத்திலேயே செல்லும் அற்புதமான ஆற்றலையும் பெற்றிருந்தார்.

இம்மகான் தபதி நதிதீரத்தில் தமக்கென்று ஒரு மடத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தார். இவர் ஆயிரத்து நானூறு சீடர்களைப் பெற்றிருந்தார். அந்த சீடர்கள் மடத்தின் நிர்வாகத்தை கவனித்து வந்தனர்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் அல்லும் பகலும் மடத்திலுள்ள தமது அறையில் அமர்ந்து தியானத்தை மேற்கொண்டார்.

இங்ஙனமெல்லாம் வாழ்ந்து வரும் இம்மகானுக்கு மனத்திலே ஒரு குறை! குருமூலமாக உபதேசம் பெறவில்லையே என்ற எண்ணம் அவரது இதயத்திலே ஒரு பெரிய ஏக்கமாகவே இருந்து வந்தது! அதே சமயத்தில் தாம் யாரிடம், எப்படி உபதேசம் பெறுவது? தம்மைவிட வல்லமை பெற்றவர் எவர் உளார்? என்ற ஓர் ஐயப்பாடும் இருந்தது!

ஒருநாள் ஸ்ரீ சாங்கதேவருக்கு அசரீரி மூலமாக அருள்வாக்கு பிறந்தது!

“ஸ்ரீ சாங்கதேவா! ஆனந்தீ நதி தீரத்தில் ஞானத் தவமிருக்கும் பிரம்ம ஞானியான ஸ்ரீ ஞானதேவரைக் குருவாகக் கொண்டு உபதேசம் பெற்று உனது மனோவியா குலத்தைத் தீர்த்துக் கொள்வாயாக!”

அசரீரி கேட்டு அக மகிழ்ந்த ஸ்ரீ சாங்க தேவர், அக்கணமே எழுத்தோலை மூலம் தமது எண்ணத்தை ஸ்ரீ ஞானதேவருக்கு

தெரியப்படுத்தத் தீர்மானித்தார். அதிலும் அவருக்கு ஒரு பெரும் மனக்குழப்பம் ஏற்பட்டது.

“ஸ்ரீ ஞானதேவர் வயதில் தம்மைவிடச் சிறியவன். ஸ்ரீ ஞானதேவரை ஏட்டில் எப்படி அழைத்து எழுதுவது?”

இந்த மனக்குழப்பத்திற்குத் தக்க மார்க்கம் காணாமல் ஓரிரு நாட்கள் தவித்துக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீ சாங்கதேவர், முடிவில் தமக்குள் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தார்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் சீடன் ஒருவனை அழைத்தார். வெறும் ஓலை ஒன்றை அவனிடம் கொடுத்து, “சிஷ்யா நீ இப்பொழுதே வானமார்க்கமாகச் சென்று, ஆனந்தி நதி தீரத்தில் தங்கி இருக்கும் ஸ்ரீ ஞானதேவரிடம், யாம் சொன்னதாகச் சொல்லி இவ்வோலையைக் கொடுத்துவிட்டு, பதிலைப் பெற்று வருவாயாக!” என்று ஆணையிட்டார்.

சிஷ்யனும் குருதேவரை வணங்கி, ஓலையைப் பெற்றுக்கொண்டான். வான மார்க்கத்தில் ஆனந்தி நதி தீரம் சென்றான். ஸ்ரீ ஞானதேவரைத் தரிசித்தான். ஓலையை அவரிடம் கொடுத்தான்.

ஓலையைப் பெற்றுக்கொண்ட ஸ்ரீ ஞானதேவர் அதனைப் பிரித்துப் பார்க்காமலேயே முகம் மலர, “இந்த வெற்று ஓலையைக் கொடுத்து ஸ்ரீ சாங்கதேவர் உன்னை என்னிடம் அனுப்பிவைத்தாரா? நன்றாக உள்ளது அவரது செயல்” என்றார்.

ஸ்ரீ ஞானதேவரின் ஞானதிருஷ்டியைக் கண்டு சிஷ்யன் ஒரு கணம் திகைத்தான். ஸ்ரீ ஞானதேவர் சிஷ்யனிடம் மேலும் கூற லானார்.

“உங்கள் குருநாதர் கற்ற கலைகளோ பல! பெற்ற சித்துக்களோ ஏராளம்! அடைந்துள்ள சிஷ்யர்களோ ஆயிரத்து நானூறு. வாழும் காலமோ ஆயிரத்து நானூறு. இத்தனை எல்லாம் பெற்றிருந்தும் வெற்று ஓலையை எமக்கு அனுப்பத்தான் கற்றார் போலும்! இந்த ஏட்டில் எழுத எழுத்தாணி இல்லையா? அல்லது எழுதுவதற்கு அறியாது போனாரோ? நன்றாக உள்ளது நாலும் தெரிந்த உங்கள் குருநாதர் செயல்.”

சிஷ்யன் சிலையாக நின்று கொண்டிருந்தான். ஸ்ரீ ஞானதேவர் அந்த வெற்று ஓலை

யில் அறுபத்தைந்து கவிதைகள் கொண்ட லிகிதம் ஒன்றை எழுதினார். அந்த ஏட்டினை, ஸ்ரீ சாங்கதேவர் சிஷ்யனிடம் கொடுத்தார்.

“சிஷ்யா! இவ்வோலையை உங்கள் குருநாதரிடம் கொடுக்கவும். “சாங்கதேவ பாஸஷ்டி” என்று இக்கவிகள் பெயர்பெறும். இக்கவிதைகள் அவருக்கு குரு மார்க்க உபதேசமாக அமையும்.”

சீடன் எழுத்தோலையைப் பெற்றுக் கொண்டு ஸ்ரீ ஞானதேவரை சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தான். பின்னர் முன்போல் வானமார்க்கத்தில் புறப்பட்டு தமது குரு தேவரின் இருப்பிடத்தை வந்தடைந்தான். குருதேவரை நமஸ்கரித்து, ஸ்ரீ ஞானதேவர் மொழிந்தவற்றைச் சொல்லி ஓலையைக் கொடுத்தான்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் ஓலையைப் படித்தார். அகமகிழ்ந்தார். கவிதைகளிலுள்ள ஒவ்வொரு எழுத்துக்களையும் தமக்குக் குருமார்க்கமாகக் கிடைக்கப் பெற்ற உபதேச மந்திரமாகக் கொண்டார். அக்கவிதைகளைத் திரும்பத் திரும்ப படித்தார். படிக்கப் படிக்க அவருக்கு ஸ்ரீ ஞானதேவரை நேரில் சென்று காண வேண்டும் என்ற ஆசை எழுந்தது.

தமது வல்லமைகளை ஸ்ரீ ஞானதேவருக்குக் காட்ட வேண்டும் என்று கருத்திலே கொண்ட ஸ்ரீ சாங்கதேவர், யோகத்தால் ஒரு வேங்கையை சிருஷ்டித்தார். கொடிய நஞ்சினைக் கக்கும் நாகப்பாம்பினை சிருஷ்டித்தார். சாட்டையாகக் கையிலே பிடித்துக் கொண்டார். வேங்கையின் மீது அமர்ந்து, சிஷ்யர்கள் புடைகுழ ஆனந்தி நகருக்குப் புறப்பட்டார்.

ஞான திருஷ்டியால், ஸ்ரீ சாங்கதேவர் வருகையை உணர்ந்த ஸ்ரீ ஞானதேவர், அவருக்கு ஞானத்தைத் தோற்றுவிக்கக் கருதி ஒரு யுக்தி செய்தார்.

ஸ்ரீ ஞானதேவர் தமது இரு சகோதரர்களுடனும், தங்கை முக்தாபாயுடனும் குட்டிச் சுவர் ஒன்றின் மீது அமர்ந்தார். ஸ்ரீ சாங்கதேவர் அவர் முன்னால் வந்து நின்றார்!

குட்டிச் சுவற்றின் மீது ஸ்ரீ ஞானதேவர் அமர்ந்து இருப்பது கண்டு ஸ்ரீ சாங்கதேவர் ஒரு கணம் துணுக்குற்றார். மறுகணம் அவரது உள்ளத்தில் ஞானம் பிறந்தது.

அக்கணமே ஸ்ரீ சாங்கதேவர் வேங்கையை யும், பாம்பையும் மறையச் செய்தார். ஸ்ரீ ஞானதேவரின் பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந்தார்.

ஸ்ரீ ஞானதேவர், ஸ்ரீ சாங்கதேவரை அன்போடு நோக்கி, "ஸ்வாமி! எழுந்திருங்கள். தங்களைப் போன்ற சத்புருஷர்களுக்கு உபதேசம் செய்வதற்கு எத்துணை பெரும் பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும்" என்றார்.

ஸ்ரீ ஞானதேவர் தமது சகோதரியிடம் ஸ்ரீ சாங்கதேவருக்கு விருந்துக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யுமாறு பணித்தார்.

முக்தாவும், சகோதரர்களும் இல்லத்திற்குச் சென்றனர். ஸ்ரீ ஞானதேவர், ஸ்ரீ சாங்கதேவரை மட்டும் அழைத்துக்கொண்டு அடுத்துள்ள ஆலமரத்தருகே சென்றார்.

ஆலமர நிழலில் சங்கரர் எழுந்தருளினார் போல் ஸ்ரீ ஞானதேவர் எழுந்தருளினார். சங்கரரிடம் உபதேசம் பெற்ற கனகசனந்தரைப் போல், ஸ்ரீ சாங்கதேவர் சிஷ்ய பாவத்துடன் பக்கத்தில் அமர்ந்தார். ஸ்ரீ ஞானதேவர் அவருக்கு ஆத்மபோதனைகளைச் செய்தார்.

ஞானம், அஞ்ஞானம் இவற்றின் பேதங்களைச் சொல்லி ஞானமார்க்கமாக பகவானை அடையும் வழியைப் பற்றி விளக்கினார். வேதத்துக்கு மூலப் பொருளான வேதாந்த சாரத்தை விரிவாகச் சொன்னார். மனிதனை மறைக்கும் மாயையைப் பற்றிச் சொல்லி, பிரம்மத்தைக் காணத்தக்க தீர்க்க தரிசனத்தைப் பற்றிக் கூறினார். ஜீவாத்மா, பரமாத்மா தத்துவத்தைத் தெளிவுபடுத்தினார்.

அகந்தையை ஒழித்து, அனைத்தையும் ஈசுவர சொரூபம் என்று ஏற்கவேண்டும் என்ற மனப்பக்குவத்தைப் பற்றி விரிவாகச் சொன்னார்.

ஸ்தானம், ச்ருதிரஸ்மிருதி, புராணம், கேடிரதரிசனம், பூஜை, தியானம் போன்றவற்றின் புண்ணிய பலன்களைப் பற்றிக் கூறினார்.

ஸ்ரீ ஞானதேவரின் போதனைகளால் ஸ்ரீ சாங்கதேவர் பூரண ஞானத்தைப் பெற்றார். வெறும் சித்து வேலைகளால் பரப் பிரம்மத்தைக் காண முடியாது என்பதனை உணர்ந்தார்.

ஸ்ரீ ஞானதேவர், ஸ்ரீ சாங்கதேவரை அழைத்துக் கொண்டு தமது ஆசிரமத்திற்குப் புறப்பட்டார்.

ஆசிரமத்துள் ஸ்ரீ ஞானதேவரின் சகோதரி முக்தாபாய் உடைகளை மாற்றிக் கொண்டிருந்தாள். அது சமயம் ஸ்ரீ சாங்கதேவரும், ஸ்ரீ ஞானதேவரும் ஆசிரமத்துக்கு வந்தனர்.

ஸ்ரீ ஞானதேவர் முன்னால் சென்றார். பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த ஸ்ரீ சாங்கதேவர் முக்தாபாய் உடை மாற்றிக் கொண்டிருப்பதால் சற்று நேரம் தயக்கத்துடன் ஆசிரமத்தின் புறத்தே நின்றார்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் தயங்கி நின்றதனைக் கண்ட ஸ்ரீ ஞானதேவர், "உமது பூரண ஞானத்தை சோதிக்கவே இந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது. ஞானிகளின் கண்களுக்கு மண்ணுக்கும், பொன்னுக்கும் வித்தியாசம் தெரியலாமா? சுகரைப் போன்ற பிரம்மஞானி யாக இருந்தாலன்றி பரப்பிரம்மத்தைக் காண முடியாது" என்று கூறி, ஸ்ரீ சாங்கதேவரை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றார் ஸ்ரீ ஞானதேவர்!

ஸ்ரீ ஞானதேவரின் இந்த ஞானமொழிகளால் ஸ்ரீ சாங்கதேவர் நன்றாக பட்டை தீட்டிய வைரம்போல் பிரகாசித்தார். ஸ்ரீ ஞானதேவருடைய இல்லத்தில் ஸ்ரீ சாங்கதேவருக்கும் அவரது சீடர்களுக்கும் நல்ல போஜனம் நடைபெற்றது.

சில நாட்கள் ஸ்ரீ சாங்கதேவர், ஸ்ரீ ஞானதேவருடைய ஆசிரமத்தில் தங்கியிருந்தார். அநுதினமும் ஆசிரமத்தில் நடந்துவரும் ஹரிபஜனை ஆராதனையில் கலந்து கொண்டார். குருதேவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு ஸ்ரீ சாங்கதேவர் பண்டரிபுரம் வந்து சேர்ந்தார்.

பண்டரிபுரத்தை அடைந்த ஸ்ரீ சாங்கதேவர், சொர்க்கலோகத்தில் இருப்பது போன்ற பரமானந்தத்தைப் பெற்றார்.

அநுதினமும் வைகறைத் துயிலெழுந்து, சந்திரபாகா நதியில் நீராடி, நாம சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டே பாண்டூரங்கன் சந்நதிக்குச் சென்று கண்குளிர பாண்டூரங்கப் பெருமானைக் கண்டுகளித்தார் ஸ்ரீ சாங்கதேவர்.

ஆலயத்தைப் பன்முறை வலம்வந்தார். பிராட்டியாரைத் தரிசித்து சிந்தை மகிழ்ந்தார்.

பண்டரிபுரத்தின் அழகும், திருக்கோவிலின் சாந்நித்யமும் ஸ்ரீ சாங்கதேவரை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. பண்டரிபுரத்தை விட்டுச் செல்ல அவர் மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர், சந்திரபாகா நதி தீரத்தில் ஓர் அழகிய ஆசிரமம் அமைத்துக் கொண்டார். நாடோறும் பெருமானைத் தரிசித்து தரிசித்து பக்திப் பெருவெள்ளத்தில் மூழ்கினார்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் பாண்டுரங்கப் பெருமானை பிரத்யக்ஷமாகத் தரிசிக்கக் கருதினார். அல்லும் பகலும் ஆசிரமத்தில் தியானத்தில் அமர்ந்தார்.

பாண்டுரங்கப் பெருமான், ஸ்ரீ சாங்கதேவருக்கு அருட்காஷி கொடுத்தார்.

சந்திரபாகா நதி திருப்பாற் கடலானது! எம்பெருமான் ஸ்ரீதேவி, பூதேவி சமேதராக, ஸ்ரீ சாங்கதேவருக்குத் திவ்ய தரிசனம் தந்து கடாஷித்தார்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர், சங்குசக்ரதாரியின் தரிசனத்தால் அகம் மலர அனந்தகோடி நாமங்களைச் சொல்லி பிரார்த்தனை செய்தார். எம்பெருமான், ஸ்ரீ சாங்கதேவரின் பிரார்த்தனைக்குத் திருவுள்ளம் கனிந்து "பக்தா! என்ன வரம் வேண்டும்?" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் சிந்தை மகிழ சிரமீது கரம் உயர்த்தி தண்டன் சமர்ப்பித்து, "பதினான்கு லோகங்களிலும் வியாபித்திருக்கும் திவ்ய மங்கள சொருபனே! ஓரடியால் உலகளந்து ஈரடியால் விண்ணை அளந்த வைகுண்டப் பெருமானே! எப்பிறவி எடுத்தாலும் அடியேன் தேவரீரை மறவாது இருக்கும் நிலையை அருள வேண்டும். எம்பெருமானைத் துதித்து வாழும் பிறவாப் பெருவாழ்வு வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்தார்.

பாண்டுரங்கப் பெருமான், பக்தனைத் திருநோக்கம் செய்து, "உனது எண்ணம் ஈடேறும்" என்று அருள்பாலித்து அந்தர்த்தி யாமியானார்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் பண்டரிபுரத்தில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்து பகவத் கைங்கரியம் செய்து வந்தார். பின்னர், பண்டரிநாதரின் பேரருளோடு பண்டரிபுரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார்.

யாத்திரா மார்க்கத்தின் நடுவே, எதிர்படும் கிராமங்களில் தங்கியிருந்து கர்லக்ஷேபங்களும், சங்கீத பஜனைகளும், ஆத்ம போதனைகளும் செய்து மக்களுக்கு நல்ல மார்க்கத்தைக் காட்டினார்.

ஒருநாள் பாண்டுரங்கன் அவரது கனவில் எழுந்தருளி, "பக்தா! எந்நேரமும் என்னை மறவாது வாழும் நீ எமக்காக கோதாவரி தீர்த்தத் கரையில் கற்கோவில் ஒன்றைக் கட்டுவாயாக!" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

பாண்டுரங்கப் பெருமான் கனவிலே எழுந்தருளி பணித்ததற்கு ஏற்ப, கோதாவரி நதிதீரத்தில் கற்கோவில் ஒன்றைக் கட்டத் தொடங்கினார் ஸ்ரீ சாங்க தேவர்.

கோதாவரி நதி தீரத்திலுள்ள மக்கள், கோவில் எழுவதற்கு பெரும் உதவி செய்தார்கள். பொன்னாலும், பொருளாலும், சரீரத்தாலும் அந்த உத்தமர்கள் திருப்பணிக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்கள்.

அனைவருடைய முயற்சியாலும் பாண்டுரங்கப் பெருமானின் கருணையாலும் ஸ்ரீ சாங்கதேவரின் உற்சாகத்தாலும் கோதாவரி தீரத்தில் புண்ணியத்தைச் சேர்ப்பதற்காகவே மிக்க கம்பீரமான கற்கோவில் ஒன்று எழுந்தது!

அந்த கோவில் ஏற்பட்ட பிறகு அங்கு மக்கள் பலர் குடியேறினர். அச்சிறு கிராமம் பெரும் கிராமமாக மாறியது. அந்தக் கிராமத்துக்குப் புண்ணியஸ்தம்பம் என்று புதுப்பெயர் ஏற்பட்டது.

அங்கு கோவில் கொண்ட பெருமானுக்கு கேசவப் பெருமான் என்று திருநாமம் சூட்டினர். கேசவப் பெருமானுக்குக் கோவில் கட்டிய ஸ்ரீ சாங்கதேவரைப் பக்தகோடிகள், ஸ்ரீ கேசவசாங்கதேவர் என்று அழைக்கலாயினர்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் அத்திருக்கோவிலில் அருகே மடம் ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டு சிஷ்யர்களுடன் பகவத் திருப்பணிகளைச் செய்து வரலானார்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர், கோவிலில் அநுதினமும் பஜனை கீர்த்தனங்களையும், புராண பக்திக் கதைகளையும் சொல்லி வந்தார். பூஜைகள் முடிந்து வீட்டிற்குப் புறப்படும் சமயம் அனைவரும் ஸ்ரீ சாங்கதேவரை நமஸ்கரித்துப்

பிரசாதம் தீர்த்தம் வாங்கிச் செல்வதனை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

ஒருநாள் ஓர் இளம்பெண் அவரை நமஸ்கரித்தாள். ஸ்ரீ சாங்கதேவர் அவளை ஆசிர்வதித்து, "புத்திரபிராப்திரஸ்து" என்றார்.

அந்தப் பெண் திடுக்கிட்டாள். அம்மங்கையின் அதிர்ச்சிக்கான காரணத்தை அவளுடன் வந்த வயது முதிர்ந்த மற்றொரு பெண்மணி ஸ்வாமிகளுக்கு விளக்கினாள்.

"ஸ்வாமி! நாங்கள் இருவரும் அடுத்துள்ள கல்யாணபுரம் என்னும் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவள் என் மருமகள். கல்யாணம் ஆகியும் தன் கணவனுடன் வாழக் கொடுத்து வைக்காதவள். எங்களைத் தவிக்கவிட்டு என் மகன் இறந்து போனான்."

இவ்விருத்தாந்தங்களைக் கேட்டு ஸ்ரீ சாங்கதேவர், "அது வினைப்பயன்! என் வார்த்தை பொய்க்காது. பண்டரிநாதனின் அருளால் ஓர் ஆண்மகன் ஜனிப்பான்" என்று உறுதியாகச் சொன்னார்.

அந்த வயது முதிர்ந்த பெண்மணி அவ்வூரை விட்டுப் போக மனம் கொள்ளவில்லை. அந்த கிராமத்திலேயே ஒரு சிறு வீட்டில் வசித்து வரலானாள்.

மாமியாரும், மருமகளும் தினமும் வைகறை எழுந்து நீராடி, கேசவப் பெருமானைத் தரிசித்து வந்தனர். ஸ்வாமிகளது உபந்நியாசத்தைக் கேட்டு பக்திப் பெருமிதம் பூண்டனர்.

இப்படியாக மாதங்கள் பல சென்றன. பாண்டுரங்கப் பெருமானின் பேரருளால், ஸ்ரீ சாங்கதேவர் ஸ்வாமிகளின் ஆசீர்வாதத்தால் அப்பெண்மணிக்கு ஓர் அழகிய ஆண் குழந்தை பிறந்தது.

இந்த அதிசயத்தைக் கண்டு பக்தர்கள் வியந்தனர். ஸ்ரீ சாங்கதேவர் அந்தக் குழந்தைக்கு "விட்டல்" என்று திருநாமம் சூட்டினார்.

விட்டல் வளர்ந்து உபநயன பருவத்தை அடைந்தான். ஊரிலுள்ள அந்தணர்கள் அவனுக்கு பிரம்மோபதேசம் செய்து உபநயனம் செய்வதற்கு மறுத்தனர்.

"விதவை பெற்ற பிள்ளைக்கு உபநயனம் ஒரு கேடா?" என்று இழித்தும் பழித்தும் கூறினர்.

பெண்கள் இருவரும் சாங்கதேவரிடம் சென்று விஷயத்தைச் சொல்லி வருத்தப்பட்டனர். ஸ்ரீ சாங்கதேவர் அந்தணர்களை அழைத்து நிலைமையை விளக்கி, "விட்டல் பகவான் அருளால் பிறந்த குழந்தை! அவனுக்கு உபநயனம் செய்து வைப்பது மிக்கச் சிறந்த கைங்கரியமாகும்" என்று சொல்லி அவர்கட்கு சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களைப் பற்றிப் பலவாறு விளக்கமும் சொன்னார். அந்தணர்கள் எதையும் ஏற்கும் நிலையில் இல்லை!

அதற்கு மேல் அந்தணர்களிடம் எதுவும் கூற விரும்பாத ஸ்ரீ சாங்கதேவர், "இந்தக் குழந்தைக்கு அந்த பாண்டுரங்கப் பெருமானே பிரம்மோபதேசம் செய்து உபநயனம் செய்தருளுவார்" என்று கூறினார்.

ஒருநாள், ஸ்ரீ சாங்கதேவர் விட்டலையும் அவனது தாயாரையும், பாட்டியையும் அழைத்துக் கொண்டு பண்டரிபுரம் சென்றார்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் பாண்டுரங்கப் பெருமானிடம், விட்டலுக்கு ஏற்பட்ட குறையைச் சொல்லிக் கண்ணீர் வடித்துக் கதறினார்.

அப்பொழுது கர்ப்பக்கிரஹத்தில் இருந்து ஒரு அசுரீரி எழுந்தது.

"நானை உபநயனம் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய். உனது விருப்பம் போல் விட்டலுக்கு உபநயனத்தை நாம் நடத்துவோம்."

பாண்டுரங்கப் பெருமானின் அருள் ஆணைப்படி மறுநாள் உபநயன முகூர்த்தத்தை நடத்துவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார் ஸ்ரீ சாங்கதேவர்! இந்த அதிசயத்தைக் காண உபநயனம் நடக்கும் மடத்தில் பெரும் கூட்டம் கூடிவிட்டது.

சுபமுகூர்த்த வேளையில் பாண்டுரங்கப் பெருமான் தேவி சமேதராய் எழுந்தருளினார். வேதம் ஒலித்தது. தேவகானங்கள் ஒலித்தன.

மங்கள இசை எழுந்தன. பாண்டுரங்கப் பெருமானும், ருக்மணி தேவியும் விட்டலுக்கு மந்திரோபதேசம் செய்து உபநயன கல்யாணத்தைச் சர்வமங்களத்துடன் முடித்து வைத்து அந்தர்த்தியாமியாயினர்.

எம்பெருமானின் ஆனந்த தரிசனம் ஸ்ரீ சாங்கதேவருக்கு மட்டும்தான் தெரிந்தது. மற்றவர்களால் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைத்தான் காணவும், கேட்கவும் முடிந்தது.

விட்டலும் அவனது தாயும், பாட்டியும் ஸ்ரீ சாங்கதேவரின் பாதங்களைக் கண்ணீரால் நனைத்தனர். ஸ்ரீ சாங்கதேவர் அக்ஷதையை தூவி, விட்டலை ஆசீர்வதித்தார். அவர்களை பூரண மன நிறைவுடன் ஊருக்கு அனுப்பினார்.

அவர்கள் சென்ற பிறகு ஸ்ரீ சாங்கதேவர் பண்டரிபுரத்தில் இருந்து துவாரகாபுரிக்குப் பாதயாத்திரையாக புறப்பட்டார்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர், துவாரகாபுரிக்குச் செல்லும் வழியில் ஓர் அழகிய சிற்றூரைக் கண்டார். அவ்வூரிலுள்ள பக்த சிரோன் மணிகள் ஸ்ரீ சாங்கதேவரை அவ்வூரில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்து அனைவர்க்கும் அருளாசி நல்குமாறு வேண்டிக் கொண்டனர்.

பக்தர்களின் பொன்னான விருப்பத்தை மன மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொண்ட ஸ்ரீ சாங்கதேவர், அவ்வூரில் தங்கினார். அநுதினமும் மக்களுக்கு நல்ல ஞான போதனைகளைச் சொன்னார்.

அவ்வூரில் வாழ்ந்து வந்த பக்தர்களுள் மாதவ பண்டிதர் என்பவரும் ஒருவர். இவர் அநுதினமும் ஸ்ரீ சாங்கதேவருடைய ஞான போதனைகளைக் கேட்டுக் கேட்டு அவரிடம் அபரிமிதமான பக்தி பூண்டார். அவரைப் போலவே அவரது மனைவியாரும் ஸ்ரீ சாங்கதேவரிடம் நல்ல பக்தி கொண்டிருந்தாள்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர், ஓரிரு தினங்களில் அவ்வூரை விட்டுத் துவாரகைக்குப் புறப்படத் தீர்மானித்தார். மாதவபண்டிதரும், ஸ்வாமிகளுடன் துவாரகைக்குச் செல்ல முடிவு பூண்டார்.

மாதவ பண்டிதர், ஸ்வாமிகளுடன் துவாரகைக்குப் புறப்பட்டுப் போவதை அறிந்த அவரது மனைவியார், தானும் கணவருடன் செல்ல முடிவு பூண்டாள்.

அதுசமயம் அவள் பூரண கர்ப்பிணியாக இருந்ததால் வீட்டிலுள்ளோர் அனைவரும் அவளைக் கணவருடன் செல்ல வேண்டாம் என்று தடுத்தனர்.

பண்டிதரின் பாரியாளோ எவருடைய சொல்லையும் ஏற்கும் நிலையில் இல்லை. கணவருடன் சென்றே தீருவேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்தாள்.

மாதவ பண்டிதர், மனைவிக்குப் பலவாறு நல்ல போதனைகளைச் சொல்லி அவளைத் தன்னோடு புறப்படாது பார்த்துக் கொண்டார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ சாங்கதேவர் துவாரகைக்குப் புறப்பட்டார். மாதவபண்டிதரும் மனைவிக்கு மேலும் பல புத்திமதிகளைச் சொல்லி, தான் மட்டும் துவாரகைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார். அவ்வூர் மக்கள் ஸ்வாமிகளை மேளதாளத்துடன் வழியனுப்பி வைத்தனர்.

பக்தர்களின் அன்பு மழையில் நனைந்து கொண்டே ஸ்வாமிகள் மாதவ பண்டிதருடனும், சிஷ்யர்களுடனும் துவாரகாபுரிக்குப் பயணமானார்.

மாதவபண்டிதரின் மனைவியாரின் சிந்தை, செயல் அனைத்தும் துவாரகாபுரிவாசியின் தரிசன சுகத்திலேயே மூழ்கி இருந்தது. வாயும் வயிறுமாக இருக்கும் அந்தப் பெண்மணி எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் கண்ணிராளைத் தியானித்துக்கொண்டே இருந்தார். ஒருநாள் எவருமறியா வண்ணம் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டாள்.

கால்நடையாகவே தனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தாள் அந்த பதிவிரதா சிரோன்மணி! நடந்து நடந்து உடலில் சோர்வு ஏற்பட்டது. அவள் மயக்கமுறும் நிலையை அடைந்தாள். அவளால் ஒரு அடி கூட மேலே எடுத்து வைக்க முடியவில்லை!

"கண்ணா! கார் முகில் வண்ணா! என் இதயகமல வாசா அடைக்கலம்" என்று பிரார்த்தித்தவாறு மயக்கம் வரும் நிலையில் ஒரு மரத்தடியில் சாய்ந்தாள்.

நினைத்த மாத்திரத்திலேயே நெஞ்சில் தங்கும் இயல்பினான ஸ்ரீமந் நாராயணன், "இதயகமலவாசா" என்று அப்பெண்மணி அழைத்த மாத்திரத்திலேயே அவளது இதயத்தில் நின்றும் வெளிப்பட்டார்.

அம்மரத்தைச் சுற்றி ஒரு அழகிய கிராமத்தைத் தோன்றச் செய்தார் பரந்தாமன். அந்த கிராமத்திலே மனிதர்களையும், ஆடு மாடுகளையும் சிருஷ்டித்தார்.

அன்று பத்மாசுரனை சம்ஹாரம் செய்ய மோகினி ரூபம் எடுத்த மதுசூதனன், இன்று தமது பக்தையைக் காப்பாற்றுவதற்காக வேண்டி, அழகான பெண் உருக்கொண்டார். மாதவ பண்டிதரின் மனைவியை அந்த

கிராமத்திலுள்ள ஓர் இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

பகவானின் அருளால் இல்லத்தை அடைந்த அந்த மாதரசி, மெல்லத் தனது மயக்க நிலை நீங்கி சுய நினைவு பெற்றாள். தான் ஓர் வீட்டிற்குள் இருப்பதனைக் கண்டு திகைத்தாள்.

அடர்ந்த காட்டிலுள்ள மரத்தடியில் மயங்கி வீழ்ந்தவள் எப்படி இந்த கிராமத்து வீட்டிற்கு வந்தோம் என்பதனைக் கண்டு அதிசயித்தாள்.

பரந்தாமன் அந்தப் பக்தையிடம், "அம்மணீ! உனக்கு எந்தக் கவலையும் வேண்டாம். நான் ஸ்ரீ சாங்கதேவ ஸ்வாமிகளின் பக்தை. துவாரகாபுரியில் வசிக்கிறேன். ஸ்வாமிகள்தான் என்னை உனக்கு உதவி செய்யும் பொருட்டு இவ்விடத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார்" என்று திருவாய் மலர்ந்தார். அப்பெண்ணுக்கு இம்மொழி கேட்டு மன மகிழ்ச்சி தாங்கவில்லை.

எம்பெருமானின் பேரருளால் பண்டிதரின் பாரியானைக் கவனிப்பதற்கு பணிப் பெண்கள் பலர் வந்தனர். அப்பெண்மணிகள் மாதவபண்டிதரின் மனைவியைக் கண்ணும் கருத்துமாகக் கவனித்து வந்தனர்.

இறைவனின் திருவருளால் நல்ல சுபதினத்தில், அப்பெண்மணிக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது.

அதேசமயத்தில் ஸ்ரீ சாங்கதேவர், மாதவ பண்டிதரும் பக்தர் குழாம் புடைசூழத் துவாரகாபுரியை வந்தடைந்தார்.

கோமதி நதியில் நீராடினர். அனைவரும் பகவானின் திருச்சந்நிதிக்கு வந்தனர். ஸ்ரீ சாங்கதேவர் சுந்தர சுலோகங்களால் அங்கு கோவில் கொண்டுள்ள கண்ணபிரானைச் சேவித்தார்.

அவரால் கண்ணனின் திவ்ய விக்ரகத்தை மட்டும் காண முடிந்ததே தவிர, எம்பெருமானின் திருவுருவத்தை மனக்கண்களால் தரிசிக்க முடியவில்லை. இந்த நிலை ஸ்ரீ சாங்கதேவருக்கு சங்கடத்தைக் கொடுத்தது.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் சற்று நேரம் தியானத்தில் அமர்ந்தார். பகவான், மாதவபண்டிதரின் மனைவிக்காக கானகத்திலே நடத்துகின்ற

அற்புதத் திருவிளையாடல்களை ஞான திருஷ்டியால் கண்டறிந்தார். ஸ்ரீ சாங்கதேவர் சந்தோஷம் மிகக் கொண்டார்.

மாதவபண்டிதரிடம், மாதவன் நடத்தும் மாயாவினோதங்களைச் சொல்லி, அவருக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கும் விஷயத்தைப் பற்றியும் கூறினார் ஸ்ரீ சாங்கதேவர்.

மாதவபண்டிதர், தமது மனைவிக்காக எம்பெருமான் அருள்பாலிக்கும் கிருபா கடாക്ഷத்தை எண்ணி எண்ணி பேரானந்தம் பூண்டார்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர், துவாரகாபுரியில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்து, திருத்தொண்டுகள் பல புரிந்தார். துவாரகாபுரிவாசிகளுக்கு நாராயண மந்திரத்தின் சாந்நித்யத்தைச் சொல்லி, பகவானின் வைபவங்களை உள்ளம் உருக உத்தமமாக பிரவசனம் செய்தார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ சாங்கதேவர், துவாரகாபுரியை விட்டுப் புறப்பட்டு, மாதவ பண்டிதருடனும், சிஷ்யர்களுடனும், பகவானால், பண்டிதரின் பாரியானைக்காக நிர்மாணிக்கப்பட்ட கிராமத்திற்கு வந்தார்.

அந்த அடர்ந்த கானகத்தில் கண்ட அழகிய கிராமம் அனைவரையும் பிரமிக்கச் செய்தது. ஸ்ரீ சாங்கதேவர் மாதவபண்டிதரை அழைத்துக் கொண்டு அவரது மனைவியார் இருக்கும் இல்லத்துள் சென்றார்.

கணவரையும், குருதேவரையும் கண்ட பண்டிதரின் பாரியாள், குழந்தையை ஸ்வாமிகளின் திருப்பாதங்களில் கிடத்தினாள்; நமஸ்கரித்தாள். குருதேவர் தாயையும், குழந்தையையும் அநுக்கிரஹித்தார்.

பாண்டுரங்களே நேரில் வந்து பணிவிடை செய்யும் பெரும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற மனைவியைக் கண்டு பெருமிதம் பூண்டார், மாதவ பண்டிதர்! "அவள் செய்த பூஜா பலன்தான் இத்தகைய பெரும் பேறு கிட்டியது" என்று பண்டிதரின் மனைவியை மேன்மேலும் போற்றிப் புகழ்ந்தார். பிறந்தபொழுதே பகவானைத் தரிசிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற குழந்தையை வாரி அணைத்து முத்தமாரி பொழிந்தார்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் அவளிடம், "குழந்தாய்! இந்த கானகத்தில் உனக்கு இப்படியொரு கிராமத்தை ஏற்படுத்தி, உனக்கு அடுத்திருந்து

பணிவிடைகளைச் செய்தவர் அந்த பரந்தாமனேதான்!" என்றார்.

அவள் உள்ளம் உருகினாள். பகவானைத் தரிசிக்க துடித்தாள். அவள் பக்தி மயக்கத்தில் தன் நிலை மறந்தாள்.

அதே சமயம் அந்தக் கிராமமும் மறைந்தது. பணியாட்களும் மறைந்தனர்.

பின்னர் ஸ்ரீ சாங்கதேவர் அனைவரையும் அழைத்துக்கொண்டு மீண்டும் துவாரகைக்கு வந்தார். துவாரகையில் எம்பெருமானைக் கண்டுகளித்தார் ஸ்ரீ சாங்கதேவர்!

பண்டிதரின் மனைவி அல்லும் பகலும் பகவானைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஸ்ரீ சாங்கதேவர், மாதவ பண்டிதருக்கும், அவரது மனைவியாருக்கும் விடை கொடுத்து அனுப்பினார்! அவர்கள் குருதேவரைப் பணிந்து, கைக் குழந்தையுடன் குருவருளும், திருவருளும் பெற்று தங்கள் ஊருக்குத் திரும்பினர்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் அநுதினமும் துவாரகாபுரி வாஸனை உளமாற சேவித்து உவகை பூண்டார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ சாங்கதேவருக்கு அசரீரி மூலம் எம்பெருமானின் அருளாணை பிறந்தது.

"பக்தா! நீ இங்கிருந்து பேதரிநகரத்துக்குப் புறப்பட்டுச் செல்வாய்; அத்தலத்தில் இந்து தர்மம் தழைத்தோங்க ஆவன செய்வாயாக!"

அசரீரி-மூலம் அருளாணை கேட்ட ஸ்ரீ சாங்கதேவர் புளகாங்கிதம் அடைந்தார். எம்பெருமான் திருத் தாளால் இட்ட ஆணையை ஸ்ரீ சாங்கதேவர் தலையால் ஏற்றுக்கொண்டு பேதரி நகரம் புறப்பட்டார்.

செல்லும் வழியில் ஒரு கிராமம் இருந்தது. அந்த கிராமத்தில் ஒரு சிவபக்தன் இருந்தான். அவன் மந்திர தந்திரங்களில் வல்லவனாக இருந்தான்.

அந்த சிவபக்தனுக்கு அநேகம் ஜங்கம சீடர்கள் இருந்தனர். அதனால் இவனை அனைவரும் ஜங்கமகுரு என்று அழைத்து வந்தனர்.

அதனால் அகந்தை மிகக் கொண்டு வைஷ்ணவ மதத்தினரை மிகவும் இழிவாகப் பேசி வந்தான்.

இந்த சிவபக்தன், வைஷ்ணவ அடியார்களை அன்போடு வரவேற்பதுபோல் வரவேற்று அவமானப்படுத்தி அனுப்புவான்.

பெரிய குழிபறித்து, அதன் மீது ஆசன மிட்டு, வைஷ்ணவ அடியார்களை அமரச் செய்வான். அவர்கள் குழிக்குள் விழுந்து விடுவர். அவர்கள் குழிக்குள் வீழ்ந்து படுகின்ற வேதனையைக் கண்டு கைகொட்டி சிரித்து மகிழ்வான்.

இவனுக்கு ஸ்ரீ சாங்கதேவர் மீது பொறா மையும், வெறுப்பும் மிகுந்து இருந்தது. அவரை எப்படியாவது அவமானப் படுத்த வேண்டும் என்று மனத்திலே எண்ணங் கொண்டு தனது இல்லத்திலுள்ள நாய்க்கு ஸ்ரீ சாங்கதேவர் என்று பெயர் வைத்திருந்தான். அது மட்டுமல்ல; அவன் ஸ்ரீ சாங்கதேவரைப் பற்றி தனது சீடர்களிடமும், மற்றவர்களிடமும் வீண் அவதூறுகளைச் சொல்லி வந்தான்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் இந்த கிராமத்தின் வழியாக பேதரிநகருக்குச் செல்வதனை அறிந்த ஜங்கமகுரு, தனது சீடர்களை அனுப்பி அவரைத் தனது இல்லத்திற்கு அழைத்து வருவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தான்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் பாண்டிரங்க நாம பஜனையுடன் சீடர்கள் புடைசூழ வந்து கொண்டிருந்தார். அவரைப் பார்த்து, ஜங்கம சீடர்கள் நமஸ்கரித்து வரவேற்று, "ஸ்வாமி, தேவரீரை எங்களது குருதேவர் தமது மாளிகைக்கு எழுந்தருளுமாறு கேட்டுள்ளார். தங்களை அழைத்துப் போகவே நாங்கள் வந்துள்ளோம். தேவரீர் எங்கள் பிரார்த்தனையை ஏற்றருள வேண்டும்" என்று நயவஞ்சகமாக உபசரித்தனர்.

ஜங்கம சீடர்களின் கபடமுகத்தைக் கண்டதும் ஸ்ரீ சாங்கதேவருக்கு சகலமும் புரிந்து விட்டது!

"அதற்கென்ன வந்தால் போகிறது!" முகத்திலே குறுநகை சிந்த விடையிறுத்த ஸ்ரீ சாங்கதேவர் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தார்.

ஜங்கமகுரு, ஸ்ரீ சாங்கதேவரை முகமன் கூறி வரவேற்றார். வழக்கம்போல் குழியின் மீது ஆசனம் அமைத்து ஸ்ரீ சாங்கதேவரை அந்த ஆசனத்தின் மீது அமருமாறு கேட்டுக் கொண்டான்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் ஆசனப் பலகையைப் பார்த்தார். அவ்வாறு பார்த்த மாத்திரத்

திலேயே பலகை எரிந்து சாம்பலானது! ஜங்கமகுருவின் சூழ்ச்சி வெளிப்பட்டது. ஸ்ரீ சாங்கதேவர், ஜங்கம குருவையும், அவனது சீடர்களையும் பார்த்தார். அந்த பார்வையின் தீக்ஷணயத்தால் ஜங்கம குருவின் அகந்தையும், ஆணவமும் ஆசனப் பலகையைப் போல் ஜங்கம குருவின் இதயத்தினின்றும் எரிந்து சாம்பலானது.

ஜங்கம குருவும், சீடர்களும் வெட்கித் தலைகுனிந்தனர். குருவும், சீடர்களும் ஸ்ரீ சாங்கதேவரின் பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து தங்களது பிழையைப் பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்தித்தனர்.

ஜங்கமகுரு, ஸ்ரீ சாங்கதேவரைத் தனது இல்லத்தில் போஜனம் செய்து போக வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். ஸ்ரீ சாங்கதேவரும் சம்மதித்தார்.

அனைவர்க்கும் ஆசனம் இடப்பட்டது. இலை போட்டு அறுகவைக் கறிகளும் அமுதும் இனிப்பு வகைகளும் பரிமாறப்பட்டன. அனைவரும் ஆசனத்தில் அமர்ந்தனர்.

ஜங்கமர்கள் ஒரு வெள்ளிப் பேழைக்குள் சிவலிங்கத்தை வைத்து கழுத்தில் அணிந்திருக்கும், ருத்ராக்ஷ மாலையில் கோர்த்து வைத்திருப்பர். உண்ணப் போகும்போது, ப்ரோக்ஷணம் செய்வதற்கு முன் தங்கள் கழுத்தில் அணிந்திருக்கும் சிவலிங்கத்தினை வெளியே எடுத்துவைத்து பூஜை செய்வர். பிறகு சாப்பிட ஆரம்பிப்பர்.

இந்த வழக்கப்படி ஜங்கம குருவும், அவரது சீடர்களும் பூஜை செய்வதற்காக வேண்டி சிவலிங்கத்தை வைத்திருக்கும் பேழையை திறந்தனர். அந்த பேழைக்குள் சிவலிங்கத்தைக் காணவில்லை. இவர்கள் திருடனுக்கு தேள் கொட்டினாற்போல் துடித்தனர்.

ஜங்கமகுரு, ஸ்ரீ சாங்கதேவரைப் பார்த்து, "ஸ்வாமி! இதென்ன சோதனை! நாங்கள் அபச்சாரம் ஏதும் செய்யவில்லையே!" என்று உடல் நடுங்கக் கூறினார்.

அம்மொழி கேட்டு ஸ்ரீ சாங்கதேவர், "ஒப்பற்ற ஜீவனை பட்டினிபோட்டு, நீங்கள் மட்டும் உண்பதற்கு அமர்ந்தீர்கள். அது முக்கண்ணப் பெருமானுக்கு பிடிக்கவில்லை! அதனால் மறைந்துவிட்டார்" என்றார்.

"நாங்கள் யாரையும். பட்டினி போடவில்லையே!"

"அடியேனது நாமத்தைச் சூட்டியுள்ள உங்கள் நாய்க்கும் நீங்கள் ஆசனம் அளிக்க வேண்டாமா?"

ஸ்ரீ சாங்கதேவரின் மொழியால் அவமானம் அடைந்த ஜங்கமகுரு, அவர் முன்னால் கூனிக் குறுகி நின்றார்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் அவரிடம், "சிவபெருமான் தமது லிங்க ரூபங்களை அந்த நாயின் வயிற்றுள் தங்கச் செய்துவிட்டார். நீங்கள் அந்த சாங்கதேவரை இங்கே அழைத்து வாருங்கள். உண்மையை உங்களுக்கு திருஷ்டாந்தமாக உணர்த்துகிறேன்" என்றார்.

ஜங்கமகுரு, தானே சென்று நாயை அழைத்து வந்து ஸ்ரீ சாங்கதேவர் முன்னால் நிறுத்தினார்! அந்த நாய் ஸ்ரீ சாங்கதேவரை வலம் வந்து, அவரை நமஸ்கரித்து வாலைக் குழைத்து, நமஸ்கரிப்பது போல் முன்னங்கால்களை நீட்டி, தலையைத் தரையோடு வைத்துக் கிடந்தது.

இந்த அதிசயத்தைக் கண்டு ஜங்கம குருவும், சீடர்களும் ஆச்சரியமுற்றனர். ஸ்ரீ சாங்கதேவர் நாயிடம், "எம்பெருமான் உனது வயிற்றில் தங்கவைத்துள்ள லிங்கங்களை இவர்களிடம் கொடுத்துவிடுவாயாக!" என்று ஆணையிட்டார்.

அக்கணமே அந்நாய் வயிற்றுக்குள் இருந்த லிங்கங்களை வாய் வழியாக வெளியே கொண்டு வந்தது.

கீழே விழுந்த சிவலிங்கங்களை குருவும், சீடர்களும் எடுத்துக் கொண்டனர். குருவும், சீடர்களும் ஸ்ரீ சாங்கதேவரைப் பன்முறை வலம் வந்து நமஸ்கரித்தனர். ஸ்ரீ சாங்கதேவர் அவர்கள் அனைவர்க்கும் நல்லாசிகளை நல்கினார்.

"இனியாகிலும் வைஷ்ணவர், சைவம் என்று நமக்குள் பேதம் கற்பிக்காதீர். வைஷ்ணவ ஆசாரியர்களை அவமானப்படுத்தாதீர்கள். ஹரியும் ஹரனும் ஒன்றே என்ற தத்துவத்தை உணருங்கள்."

ஸ்ரீ சாங்கதேவரின் அருள்மொழிகளைக் கேட்டு, மனம் தெளிந்த ஜங்கமகுரு, "ஸ்வாமி! அடியேன் இனிமேல் ஒருபோதும் அவ்வாறு செய்யேன்" என்று கூறி, தனது தவற்றுக்கு மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டார்.

ஜங்கமகுரு பட்ட அவமானமும், ஸ்ரீ சாங்கதேவரின் மகிமையும் அந்த ஊர் முழுவதும் பரவியது. ஊர்மக்கள் திரள் திரளாக வந்து ஸ்ரீ சாங்கதேவரை நமஸ்கரித்து பகவத் பிரசாதத்தைப் பெற்றனர்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் அந்த கிராமத்தில் ஓரிரு தினங்கள் தங்கியிருந்து அனைவர்க்கும் நல்ல போதனைகளைச் சொன்னார். அவ்வூரிலுள்ள பக்தர்கள் புடைகுழ தமது சீடர்களுடன் தமது பேதரிநகரத்து பாதயாத்திரையைத் தொடர்ந்தார்.

வழிநெடுகிலும் உள்ள கேடந்திரங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டே வந்த ஸ்ரீ சாங்கதேவரின் பின்னால் பக்தர்களின் கூட்டம் கடல் அலைபோல் பெருகியது! கடல் ஓசைபோல் பாண்டிரங்க நாம ஓசையும் ஓயாமல் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது. பேதரி நகரத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார் ஸ்ரீ சாங்கதேவர்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் சிஷ்யர்களுடன் பேதரி நகரத்தை அடைந்தார். வீதி எங்கும் நாம சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டே அரண்மனையை வந்தடைந்தார்.

பேதரி நகரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு முகம்மதிய மன்னன் ஒருவன் ஆண்டு வந்தான். இம்மன்னன் இந்துக்களுக்கும், இந்து கோவில்களுக்கும் இடையூறுகள் பல விளைவித்தான். இந்து தர்மத்தைப் பழித்தான்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் பேதரி நகரம் வந்திருக்கும் தருணத்தில் மன்னன் மகளை ஓர் அரசன் தீண்டியது. அரண்மனை அல்லோலபட்டுக் கொண்டிருந்தது!

அரண்மனையின் உள்ளே அரசனின் அழகுரல் - அரண்மனையின் வெளியே அடியவரின் நாம சங்கீர்த்தனம்!

வாயிலிலே ஸ்ரீ சாங்கதேவரைக் கண்ட ஓர் பண்டிதர், அவரிடம் வந்து, "ஸ்வாமி! தாங்கள் இந்த பேதரி நகரத்துக்குப் புதியவர் என்று எண்ணுகிறேன். இந்நாட்டு மன்னனுக்கு இந்துக்கள் ஜன்ம விரோதி! அதிலும் தங்களைப் போன்ற அடியார்களைக் கண்டால் என்ன செய்வார் என்று சொல்லவே முடியாது. அதிலும் தற்சமயம் இருக்கும் நிலையில் உங்களுக்கு மரண தண்டனை நிச்சயம். அதனால் சீக்கிரம் இடத்தை விட்டுச் சென்றுவிடுங்கள்" என்றார்!

"அரசர்க்கு இப்பொழுது என்ன நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது!" அடுத்திருந்த ஒரு சிஷ்யன் கேட்டான்.

"மன்னனது ஒரே மகளைப் பாம்பு கடித்துவிட்டது. மந்திரம் மாந்திரீகம், வைத்தியம் எல்லாம் பார்த்தாகிவிட்டது. ஒரு பலனும் இல்லை."

"கவலைப்படாதீர்கள். என்னை உள்ளே அழைத்துச் செல்லுங்கள். மன்னன் மகளை அந்த பாண்டிரங்கன் அருளால் உயிர் பெற்று எழச் செய்வேன்" என்றார் ஸ்ரீ சாங்கதேவர்!

பண்டிதர், ஸ்ரீ சாங்கதேவரை அழைத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குள் சென்றார்.

அரசன் மகளை மடிமீது கிடத்திக் கொண்டு சோகமே உருவெடுத்து உட்கார்ந்து இருந்தான். பண்டிதர் அரசனிடம், "அரசே! ஒரு மகான் வந்துள்ளார். அவர் தங்கள் மகளைப் பிழைக்க வைப்பதாகக் கூறினார்" என்றார்.

"அப்படியா?" என்று மன்னன் எழுந்தான். உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தார் ஸ்ரீ சாங்கதேவர். மன்னன் ஸ்ரீ சாங்கதேவரை எதிர்கொண்டழைத்து மகளுக்கு உயிர் பிச்சை கேட்டுப் புலம்பினான்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் மன்னனுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் பல சொல்லி மாண்டு கிடக்கும் மன்னனின் மகளின் அருகே சென்றார்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர், பாண்டிரங்கப் பெருமானைத் தியானித்தார். கமண்டல நீரை அப்பெண்ணின் மீது தெளித்தார்.

மறுகணம் மன்னனின் மகள் உறக்கத்தில் நின்றும் எழுபவள் போல் எழுந்தாள். அரசன் மகளை வாரி அணைத்து முத்தமாரி பொழிந்தான். மகளிடம் ஸ்ரீ சாங்கதேவரின் மகிமையால் உயிர் பெற்ற அதிசயத்தைச் சொன்னான். மன்னன் ஸ்ரீ சாங்கதேவரின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

மன்னன், ஸ்ரீ சாங்கதேவரின் முகத்தில் அதி அற்புதமான பிரகாசத்தைக் கண்டான். அல்லாவின் அற்புத தரிசனத்தைக் கண்டான். மன்னன் மனம் மாறினான். அவனது உள்ளத்தில் இந்து மதத்தின் தார்மீக சக்தி மின்சாரம் போல் பாய்ந்தது. அரசன், ஸ்ரீ சாங்கதேவரின் பாதங்களைப் பணிந்தான். அரசனின் மகளும் மகானை நமஸ்கரித்தாள்.

மன்னன், ஸ்ரீ சாங்கதேவரை அழைத்துக் கொண்டு தனது அலங்கார கண்ணாடி அணுக்குள் சென்றான். குருதேவரை உயர்ந்த ஆசனத்தில் எழுந்தருளச் செய்து, தான் தாழ்ந்த இடத்தில் தலை தாழ்த்திக் கைகட்டி நின்றான்.

பொன்னும் பொருளும் நவரத்னமணி களும் காணிக்கையாகச் சமர்ப்பித்தான்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர், மன்னனிடம், "மன்ன! அடியேன் பொன்னுக்கும் பொருளுக்கும் ஆசைப்படவில்லை. பேதரி நகரத்தில் இந்து தர்மம் தழைக்க வழி செய்ய வேண்டும். மூடிக் கிடக்கும் இந்து ஆலயங்களைத் திறக்க வேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

இந்து மதத்தின் அருமை பெருமைகளைப் பற்றி மன்னனுக்கு விளக்கிச் சொன்னார், ஸ்ரீ சாங்கதேவர்!

மதங்களுக்கெல்லாம் புராதனமான மதம் இந்து மதம் ஒன்றே என்பதனை ஆதாரத்துடன் எடுத்துச் சொல்லி, அவைகள் அனைத்தும் மன்னனின் மனத்தில் நன்றாக பசுமரத்தாணி போல் பதியச் செய்தார்.

மன்னன் ஸ்ரீ சாங்கதேவரின் அன்பு கட்டளையை சிரமேற்கொண்டான்.

"இந்து தர்மத்தை எக்காரணம் கொண்டும் இனிமேல் எதிர்க்கமாட்டேன்" என்று அல்லா மீது ஆணையிட்டுக் கொடுத்தான் மன்னன்!

ஸ்ரீ சாங்கதேவரின் அற்புத சக்தியாலும், பாண்டுரங்கப் பெருமானின் பேரருளாலும் பேதரி நகரத்தில் இந்து தர்மம் உயர்வு பெற்றது. ஆலயங்களும், இந்து மடங்களும், இந்து தர்ம போதனா மண்டபங்களும் முன்போல் இயங்கத் தொடங்கின.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர், பேதரி நகரத்தில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்து இந்துக்களுக்கும், இந்துக்கள் அல்லாதவர்களுக்கும் இந்து சமய நெறிகளையும், கோட்பாடுகளையும் பற்றி பிரவசனம் செய்தார். நாமசங்கீர்த்தன மகிமையை அனைவரும் உணரும்படிச் செய்தார்.

அவ்வூரில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்து பண்டரிபுரத்திற்குப் புறப்பட்டார் ஸ்ரீ

சாங்கதேவர்! மன்னன் ஸ்ரீ சாங்கதேவரை ராஜமரியாதையுடன் வழி அனுப்பி வைத்தார். சீடர்கள் புடைகுழ பண்டரிபுரத்தை வந்தடைந்தார் ஸ்ரீ சாங்கதேவர்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர் பண்டரிபுரத்தில் பல மாதங்கள் தங்கி இருந்தார். சந்திரபாகா நதியில் நீராடுவதும் பாண்டுரங்கப் பெருமானை சேவிப்பதும், பக்தர்களுக்கு நல்ல ஞான போதனைகளைச் செய்வதுமாக இருந்தார்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர், உலக பந்தங்களை விட்டு, பரமனின் பாதகமலங்களைப் பற்றி வாழும் பிறவாப் பெருவாழ்வு காண எண்ணினார். சித்தி அடைவதற்கு பகவானின் பேரருளை நாடி நின்றார்.

பாண்டுரங்கப் பெருமான், ஸ்ரீ சாங்கதேவருக்கு அசரீரியாக, "பக்தா! உனது சித்தம் நிறைவேறும். நீ சித்தி அடைவதற்கு உகந்த இடம், கோதாவரி தீர்த்தக் கரையில் உள்ள புண்ணிய ஸ்தம்பம் என்ற தலம் ஆகும்" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

ஸ்ரீ சாங்கதேவர், பாண்டுரங்கப் பெருமானைத் தியானித்துக்கொண்டே புண்ணிய ஸ்தம்பம் என்ற திருத்தலத்தை அடைந்தார்.

அத்திருத்தலத்தில் ஸ்ரீ சாங்கதேவர் மோனத் தவமிருந்தார். பக்தகோடிகள் குருதேவரைச் சுற்றி பக்தியுடன் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

பாண்டுரங்கப் பெருமான், கோடி சூரிய பிரகாசத்துடன் ஸ்ரீ சாங்கதேவரின் முன்னால் பிரசன்னமானார். ஸ்ரீ சாங்கதேவர் எம்பெருமானின் திருவடிக் கமலங்களில் ஐக்கியமானார்.

சிஷ்யர்களின் கண்களுக்கு ஸ்ரீ சாங்கதேவர் ஜோதி சொருபமாகப் போவது தெரிந்தது. அவர்கள் அனைவரும் சிரமீது கரம் உயர்த்தி குருதேவரையும், பண்டரிநாதப் பெருமானையும் விண்ணெட்ட தோத்திரம் செய்தனர்.

இந்து மதத்திற்கு அரும் பணியாற்றிய ஸ்ரீ சாங்கதேவரைப் பக்தர்கள் போற்றிக் கொண்டாடி துதித்தனர்!

ஸ்ரீ பக்த சாங்கதேவர் திருவடியே சரணம்

(ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரரை ஸ்ரீ ஞானதேவர் என்றும் அழைப்பர்.)

ஸ்ரீ பக்த ராகா கும்பார்

கூலியுகத்தின் “ஸ்ரீவைகுண்டம்” என்று பக்தர்களாலும், பக்த சிரோன்மணிகளாலும் சிறப்பிக்கப்பட்ட பண்டரிபுரம் என்னும் திருகேசத்ரத்தில், எம்பெருமான் பண்டரிநாதனாக எழுந்தருளியுள்ளார்.

“பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்கா! ஹர ஹர விட்டல ஜய ஜய விட்டல! பாண்டுரங்கா விட்டல” என்று நாம் மெய்யுருகி துதித்தால் போதும். எம்பெருமான் நமக்காகச் சேவை சாதித்துச் சகல சௌபாக்கியங்களையும் மங்களங்களையும் அருளுவார்.

ஹரியின் நாமத்தைச் சொன்னாலும், கேட்டாலும் இனிக்கும் இன்பம் பெருகும்; துன்பம் விலகும்! அத்தனை மகிமை - பெருமை - சக்தி, அந்தத் திருநாமத்துக்கு உண்டு!

இத்திருநாமத்தையே தங்களது பேச்சாகவும், மூச்சாகவும் கொண்டு வாழ்ந்து வந்த பக்தர்கள் பலருள் ராகாகுயவர் என்பவரும் ஒருவர்.

ராகா குயவர் பண்டரிபுர நகரத்தில் தமது மனைவியுடனும், மகள் பங்காதேவியுடனும் இல்லறமெனும் நல்லறத்தை இனிது நடத்தி வந்தார்.

இப்பெரியார், தமது குல வழக்கப்படி மண்பாண்டங்களைச் செய்து விற்று ஜீவனம் நடத்தி வந்தார்.

நற்றவமிக்க இத்தவசீலர் ஓர் சிறந்த ஹரி பக்தர். முப்போதும் இன்றி எப்போதும் ஹரியின் நாமத்தையே மனத்தில் தியானித்துக் கொண்டிருப்பார்.

நிற்கும்போதும், நடக்கும்போதும், உண்ணும்போதும் ஹரி நாம சிந்தனையிலேயே லயித்து இருப்பார்.

அல்லும் பகலும், “பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்கா!” என்று பண்டரிபுரநாதனின் திருநாமத்தை, நாம சங்கீர்த்தனம் செய்து கொண்டே இருப்பார்.

தம்மை மறந்து பக்தியில் ஈடுபட்டால் ஸ்ரீ ராகா குயவருக்கு உலகமே தெரியாது. ஐம்புலன்களையும் அடக்கி அருந்தவம் செய்யும் தவசியைப் போலாகிவிடுவார். ஸ்ரீமந் நாராயணனின் சுந்தரரூபத்தைச் சிந்தையிலே கொண்டு மகிழ்ந்து ஆனந்தக் கூத்தாடுவார்.

ஒருநாள் அவரது இல்லத்தில் எதிர்பாராமல் ஒரு அசம்பாவிதம் நடந்துவிட்டது.

மண்பாண்டங்களை அடுக்கி வீட்டின் ஒரு புறத்தில் வைத்திருந்தார். ஒரு பூனை ஒரு பானைக்குள் குட்டி போட்டிருந்தது. இந்த விஷயம் இந்த பக்தருக்குத் தெரியாது.

வழக்கம்போல் தாய்ப்பூனை தனது குட்டிகளை விட்டுவிட்டு வெளியே சென்றிருந்தது.

வழக்கம்போல் குயவர் அடியாரும், சட்டிகளை சூளையில் வைத்து அடுக்கினார். அவற்றைச் செம்மைபடுத்துவதற்காக வேண்டி சூளையில் நெருப்பை மூட்டினார்.

நெருப்பு கொழுந்து விட்டு எரியத் தொடங்கியது.

இவற்றையெல்லாம் சற்றும் உணராத பாண்டுரங்க பக்தர் ஹரி நாமத்தை ஜபித்துக்

கொண்டே தமது பணியைச் செய்து கொண்டிருந்தார்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் வெளியே சென்றிருந்த தாய்ப்பூனை வீட்டிற்குள் வந்தது. பூனை, பாணையைத் தேடியது. பாணையையும் காணோம்; குட்டியையும் காணோம். தாய்ப்பூனை கத்தத் தொடங்கியது. கத்திக் கொண்டே வீட்டைச் சுற்றிசுற்றி வந்தது.

ஸ்ரீ ராகா குயவர் மனைவிக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. பூணையைத் திட்டிப் பார்த்தாள்; துரத்தி அடித்துப் பார்த்தாள். ஒரு பலனும் கிட்டவில்லை. பூனை வீட்டையே சுற்றிச் சுற்றி, ஈன சுரத்தில் கத்திக்கொண்டே இருந்தது.

அப்பொழுதுதான் அம்மையாருக்கு விவரம் தெரியவந்தது. எதிர்பாராமல் பூனைக்கு ஏதோ கஷ்டம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அது காரணம் பற்றியே இவ்வாறு கதறுகிறது என்பதனை உணர்ந்தாள். கணவரிடம் விரைந்து சென்றாள். பூனை ஓயாமல் கத்திக் கொண்டே இருக்கிறது என்பதனைச் சொன்னாள்.

ஸ்ரீ ராகா குயவர் செவிகளில் மனைவியின் முறையீடு விழுந்தால்தானே! அவர்தான் உலகையே மறந்து பாண்டிரங்க பக்தியில் மூழ்கியிருக்கின்றாரே!

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் குயவர் அடியார் சுயஉணர்வு பெற்றார்.

அப்பொழுது அவரது மனைவி அருகே கவலையுடன் நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். பூனை அவ்விடத்தில் கத்திய வண்ணம் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதையும் பார்த்தார்.

அருகே நின்று கொண்டிருக்கும் மனைவியிடம், "அன்பே! என்றுமில்லாமல் இந்த பூனை எதற்காக இன்று இப்படி கத்திக் கொண்டே இருக்கிறது. இதற்கு என்ன நேர்ந்தது?" என்று கேட்டார்.

"அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை" என்று அவரது மனைவி கவலையுடன் கூறினாள்.

"அப்படியா?" என்று வியப்பு மேலிட கேட்ட அடியார் சற்று நேரம் சிந்தித்தார். அப்பொழுதுதான் அவருக்கு தாம் அறியாது செய்த பிழை நினைவிற்கு வந்தது.

அந்த நினைவு வந்த மாத்திரத்திலேயே அவர் நிலை தளர்ந்தார். அவரது நா. தழுதழுத்தது. கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன.

"நான் பெரும் பாவம் புரிந்துவிட்டேன். பாணையிலே குட்டிகள் இருப்பதை மறந்து குளையில் வைத்துப் பொசுக்கிவிட்டேன்" என்று கூறிய அடியார் அலறி அழுதார்; செய்வதறியாது திகைத்தார்.

அவர் மொழிந்தது கேட்டு அவரது மனைவியும் தணலில் வீழ்ந்த புழுப்போல் துடித்தாள்.

கணவனும், மனைவியும் அடைந்த துன்பத்திற்கு எல்லையே இல்லை! குயவர் அடியார் அழுது புலம்பினார்.

"வாயில்லா ஜீவன்களைக் கொன்ற இந்த பாபம் எத்தகைய கொடியது. இதற்குப் பிராயச்சித்தமே கிடையாது. எப்பிறவியில் யாருக்கு என்ன தீங்கு செய்தோமோ? இப்பிறவியில் இப்படியொரு பாபம் நம்மை வந்து சூழ்ந்துகொண்டது. நமக்குப் புண்ணியம் கிட்டவா போகிறது.

பச்சைக் குழந்தைகளைக் கொல்வதுபோல் பூனைக் குட்டிகளைக் கொன்றுவிட்டேனே! நம்மைப்போலதானே அதற்கும் குட்டிகளிடம் பாசம் இருக்கும்; பரிவு இருக்கும். அதன் மனம் என்ன வேதனைப்படுகிறதோ! அந்த பண்டரிநாதனுக்குத்தான் வெளிச்சம்."

அவரைப் போலவே, அவரது மனைவியும் பலவாறு சொல்லி புலம்பிப் புலம்பி அழுதாள்.

இவ்வாறு துன்பத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்த கணவனும், மனைவியும் பகவானிடம் சரணமடைந்தனர்.

பூஜை அறைக்குச் சென்றனர். பண்டரி நாதனைத் தொழுதனர். பன்முறை நிலத்தில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தனர். கண்ணீர் வடித்துக் கதறினர்.

"பண்டரிநாதா! பாண்டிரங்கா! அடியேன் எத்துணை பெரிய தீமையைச் செய்து விட்டேன். மதுசூதனா! இந்த மாபாவி செய்த பஞ்சமகா பாதகத்துக்குப் பிராயச்சித்தமே கிடையாதா? சுவாமி! அன்று பஞ்ச பாண்டவர்களை அக்னிக்கு இரையாக வேண்டிய அரக்கு மாளிகையிலிருந்து காப்பாற்றி அருள் செய்யவில்லையா?

ஸ்வாமி! உன் நாமத்தையே நினைத்துக் கொண்டிருந்த பிரகலாதனை, அவன் தந்தை அக்னியில் வீசியபோது அனலை, குளிர் புனலாக்கி அப்பாலகனைக் காத்தருள வில்லையா? கருணாமூர்த்தி! உன்னுடைய சரணாரவிந்தங்களையே சர்வம் என்று பற்றிக்கொண்டிருக்கும் இந்த பக்தனுக்காக வேண்டி சூளையிலே மடிந்துபோன குட்டிகளைக் காப்பாற்றக் கூடாதா?"

இவ்வாறு விஷ்ணுபக்தர், ஆண்டவனிடம் கதறுவது கண்டு அவரது மனைவியார், "ஸ்வாமி! எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்று கிறது" என்றாள்.

"சீக்கிரம் சொல்; பூனைக்குட்டிகளின் உயிரை மீட்டுக் கொண்டுவர இந்த எளியோன் உயிரை விடவும் சித்தமாயுள்ளேன்."

"உயிரை விடவேண்டாம். நாம் பாண்டு ரங்கனுக்காக பிரார்த்தனை செய்து முடித்து வைத்துக் கொண்டால் என்ன?"

"என்ன பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும் என்கிறாய்?"

"ஸ்வாமி! பாண்டிரங்கன் இந்த பூனைக் குட்டிகளை உயிர் பெற்று எழச்செய்தால் நாம் இருவரும் சம்சார பந்தத்தை விட்டு விட்டு அவனது பாதத்தையே சரணம் என்று பற்றி, பற்றற்ற நிலையில் வாழ்வோம். அத்துடன் இந்த பாண்டம் செய்யும் தொழிலையும் விட்டுவிடுவோம்."

ஸ்ரீ ராகாகும்பார் மனைவியின் பிரார்த் தனையை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்டார். இருவரும் வேகமாகச் சென்று சூளை யிலிருந்து பானைகளை இறக்கினர்.

பாண்டிரங்கன் பேரருளால் பூனைக்குட்டி கள் உயிரோடு இருந்தன. அவர்கள் தங்கள் சங்கல்பத்தை நிறைவேற்ற உறுதி பூண்டனர்.

கணவனும், மனைவியும் பாண்டம் செய்யும் தொழிலை விட்டனர். பகவத் சேவையையும், அதிதி பூஜையையும் பெரிதாகக் கொண்டனர். காட்டிற்குச் சென்று பட்டுப்போன மரங்களையும், சுள்ளி விறகு களையும் கொண்டுவந்து விற்று பிழைத்து வரலாயினர்.

பெற்றோர்களைப் போலவே இவர்களது மகள் பங்கா தேவியும், பாண்டிரங்கப் பெருமான் மீது எல்லையில்லா பக்தி

கொண்டிருந்தாள். அவளும் வைகறைத் துயிலெழுந்து, பீமா நதியில் நீராடி நதிக்கரையில் அமர்ந்து மணிக்கணக்கில் பாண்டிரங்கனைச் சேவித்து வந்தாள்.

ஒருநாள் பங்காதேவி வழக்கம்போல் பீமாநதி தீரத்தில் அமர்ந்து தியானம் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

அதுசமயம் ஸ்ரீ நாமதேவரின் குமாரத்தி, பக்கத்து படித்துறையில் வஸ்திரம் துவைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் துணி துவைத்த வேகத்தில் பங்காதேவி மீது தண்ணீர் தெளித்தது. பங்காதேவியின் தியானத்திற்குத் தடை ஏற்பட்டது. அவள், ஸ்ரீ நாமதேவர் குமாரத்தியைப் பார்த்து, "அக்கா! தயவு செய்து சற்று மெதுவாகத் துவையுங்கள். நீர்த்திவலைகள் என்மேல் தெறிக்கிறது" என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

ஸ்ரீ நாமதேவரின் மகள், பங்காவின் சொல் கேட்டுச் சினங்கொண்டாள்.

"குயவர் குடிப் பிறந்தவளுக்கு ஆசார அனுஷ்டானம் ஒரு கேடா? நன்றாக நீயும் உன் பெற்றோரும் வேஷம் போட்டு நடிக்கிறீர்கள். காட்டில் விறகு வெட்டிப் பிழைக்கும் உங்களுக்கு இத்தனை அகங்காரமா? மனத்திலே பெரிய யோகீஸ்வரர்கள் என்ற எண்ணமோ?"

உலகத்தோர் முன்னால் விருப்பு வெறுப் பற்ற நிஷ்காமியர்களைப் போல் வேஷம் போடுகிறீர்கள். ஆனால் அன்று, சூளையிலே பூனைக் குட்டிகள் மாட்டிக்கொண்டபோது பாண்டிரங்கனை விரும்பிப் பூஜித்துப் பிரார்த்தித்தது காமியம் அல்லவா? நன்றாக உள்ளது உங்கள் பேச்சும் செயலும்."

இவ்வாறு, ஸ்ரீ நாமதேவரின் குமாரத்தி எடுத்து எறிந்து பேசியதனைக் கேட்டு பங்காதேவி சற்றும் கோபியாமல் நிதானமாக, "அக்கா! உங்களைப் பற்றியும் இந்த எளியவள் நன்கு அறிவாள். இறந்த பசுவை உயிர் பெற்று எழச் செய்வதற்காக உங்கள் தந்தை பகவானைப் பணிந்தது மட்டும் நிஷ்காமி யமா?"

அச்சாவதார சொரூபனான மச்சவதாரப் பெருமானை உன் தந்தை பிரார்த்தனையால் அழுது உண்டு அருள் செய்யச் செய்தாரே அதுதான் காமியம். நாங்கள் பகவானை ஏற்றித் தொழுவோம். ஆனால் உங்களைப்

போல் ஏவல் கொள்ளச் செய்யமாட்டோம்” என்று விடையளித்தான்.

ஸ்ரீநாமதேவரின் மகளுக்கு, பங்காதேவியின் மொழிகளுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் போன கோபம் ஒருபுறம், வேதனை மறுபுறம்! இரண்டும் சேர்ந்து அவளைப் படாதபாடு படுத்தியது. நேராகக் கோவிலுக்குச் சென்றாள்.

ஆலயத்தின் மண்டபத்தில் ஸ்ரீ நாமதேவர் அமர்ந்து தியானம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவரது மகள் ஸ்ரீ நாமதேவரிடம், பீமா நதிக்கரையில் நடந்தவற்றைச் சொல்லி, “அப்பா! அவள் நம்மைக் காமியர்கள் என்று தூஷித்தாள்” என்றாள்.

மகளின் மொழி கேட்டு ஒருகணம் துணுக்குற்ற ஸ்ரீ நாமதேவர், மகளை வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு, எம்பெருமான் திருச்சந் நதிக்குச் சென்றார்.

ஸ்ரீ நாமதேவர் சிரமீது கரம் உயர்த்தி, “பாண்டுரங்கா! பண்டரிநாதா! விடோபா! இதென்ன சோதனை! எனது மகளின் கேள்விக்கு நீரே பதில் சொல்லும். ஸ்ரீ ராகாகும்பார் காமியரா? நிஷ்காமியரா?” என்று வேண்டினார்.

“ஸ்ரீ நாமதேவா! பக்திப் பாதையிலே பல படிகளைக் கடந்து பரமனடி காணும் பக்தா! உனக்கு எதற்காக இந்த ஐயம் எழுந்தது. எனது பரம பக்தனான ஸ்ரீ ராகாகும்பார், பற்றற்ற பரம நிலையைப் பெற்றவன். அவனைப் போன்ற ஓர் முற்றும் துறந்தத் தவஞானியைக் காண்பது அரிது” என்று கர்ப்பக்கிரஹத்துள் இருந்து எம்பெருமான் அருள் வாக்கு வந்தது!

“ஸ்வாமி! அவ்வாறாகின் இந்த எளியோனுக்கு அவனது அத்யந்த மேன்மையை உணர்த்துதல் வேண்டும்” என்று பகவானிடம் பிரார்த்தித்தார் ஸ்ரீ நாமதேவர்!

பகவான், ருக்மணி தேவியுடன் ஸ்ரீ நாமதேவர் முன்னால் பிரசன்னமானார். பகவான் இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ ராகாகும்பார் தங்கியிருக்கும் வனத்திற்குச் சென்றார்.

பிராட்டியார் தமது திருக்கரத்திலிருந்து நவமணி பதித்த வைரப் பொன் கங்கணத்தைக் கழற்றினாள். வறுமையால் வாடிய நிலையில் வனத்திலே வருந்தும் பக்தரின் பார்வையில் படுமாறு ஓரிடத்தில் வைத்தாள்.

கங்கணத்தைக் கண்ட விஷ்ணு பக்தரான ஸ்ரீ ராகாகும்பார், அதனைத் தீண்டக்கூட இல்லை. பாண்டுரங்கநாதரின் பங்கஜ மலர்ப்பாதங்களைத் தரிசிக்கும் கண்களால் அழிந்துபோகும் இந்த அற்பவஸ்துவைத் தீண்டுவதா என்று கருத்திலே கொண்டு எட்டி விலகினார்.

பக்திக்காக இல்லறத்தையே துறந்த பக்தர் வறுமையிலும் மனம் தளராது அதே பக்திக்காக பொன்னையும் வெறுத்தார்!

அவ்வளவுதான்! அங்கு பேரொளி பிறந்தது!

ஸ்ரீமந் நாராயணன், சங்கு சக்ர கதாபாணி யாக ஸ்ரீ லக்ஷ்மிதேவி சமேதராய், அன்பு அடியார்களுக்கு ஆனந்தக் காட்சி கொடுத்தார்.

விஷ்ணு பக்தர்கள், “கேசவா! நாராயணா! கோவிந்தா!” என்று பகவான் திருநாமத்தை மெய்யுருகச் சொல்லி, மண் மீது வீழ்ந்து வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து சேவித்தனர்.

அன்பு பக்தர்களின் திடவைராக்கியத்தைக் கண்டு மூகம் மலர்ந்த முகுந்தன், “பக்த சிரோன்மணிகளே! உங்களது பக்தியை உலகிற்கு உணர்த்தவே யாம் இவ்வாறு செய்தோம். எமக்காக சம்சார பந்தத்தைத் துறந்து இன்னல்கள் பல அனுபவித்த நீங்கள் மீண்டும் குதூகலமாக குடும்ப வாழ்க்கையை நடத்துவீர்களாகுக. பூவுலகில் சகல சௌபாக்கியங்களும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்து இறுதியில் எமது திருவடியை அடைவீர்களாகுக” என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளி மறைந்தார்.

ஸ்ரீ ராகாகும்பாரும், அவரது மனைவியும், மகளும் பேரின்ப பெருவெள்ளத்தில் மூழ்கி மிதந்தனர்.

ஸ்ரீ ராகாகும்பாரின் பக்தியையும், பற்றற்ற நிலையையும் கண்டு ஸ்ரீ நாமதேவர் பெரும் வியப்பு பூண்டார். பக்தர்களுக்காக பகவான் நடத்தும் திருவிளையாடலை எண்ணி மகிழ்ந்தார்.

திருமாலின் திருவருளால் ஸ்ரீ நாமதேவர் மகள் ஸ்ரீ ராகாகும்பார் மனைவியிடம் பேரன்பு பூண்டாள். ஸ்ரீ நாமதேவரும், ஸ்ரீ ராகாகும்பாரும் ஒருவரையொருவர் ஆரத் தழுவி அகமகிழ்ந்தனர்.

ஊரும் உலகமும் இவற்றைக் கண்டு மகிழ்ந்தன. தொண்டரைத் தூற்றியவர்கள்

குயவர் பக்தரைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாடினர். எள்ளி நகையாடியவர்கள் பிழை பொறுத்தருளும்படி விஷ்ணு பக்தரின் பாதங்களில் விழுந்து பணிந்து எழுந்தனர்.

அர்த்தமற்ற உபதேசங்களை போதித்தவர்கள் இவ்வுத்தம பக்தரிடமிருந்து அர்த்த

முள்ள இந்து மத தத்துவார்த்தமான உபதேசங்களைக் கேட்க தவம் கிடந்தனர்.

விஷ்ணு பக்தர் தமது குடும்பத்துடன் பண்டரிநாதரின் பாதமலர்களைப் போற்றிப் பணிந்து இல்லறத்தில் இன்புற்று வாழ்ந்தார்.

ஸ்ரீ பக்த ராகாகும்பார் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த மச்சேந்திரநாதர்

தெய்வமனம் கமழும் திருப்பாற்கடலின் பெருமையையும், ஸ்ரீமந் நாராயணனின் கல்யாண குண விசேஷ வைபவங்களையும், பார்வதிக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய செஞ்சடைவண்ணர், "ராம்" எனும் தாரக மந்திரத்தின் மகிமையைப் பற்றியும் பார்வதி தேவிக்குச் சொல்லலானார். பெருமானின் அருள்மொழி கேட்டு அம்மையார் அகம் மகிழ்ந்தார்கள்.

அதே சமயத்தில் திருப்பாற்கடலுள் இருந்த மகரமீன் ஒன்றின் செவிகளிலும் எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ராமநாம உபதேசங்கள் வீழ்ந்தன.

ஸ்ரீ ராமநாம மகிமையால் கடலிலே கிடந்த மகரமீனுக்கு கிடைத்தற்கரிய மாணாடப் பிறவி கிடைத்தது. புண்ணிய பாரதத்தின் வடபுலத்தில் குழந்தையாய்ப் பிறந்து வளர்ந்தது.

கடலிலே மீனாக ஜீவித்தது. கங்கைக் கரையிலே மகானாக விளங்கியது. வளரும் போதே குழந்தைக்கு ஞானமும் வளர்ந்தது.

சடைமுடியுடன், துளசி மணி மாலைகளும், உருத்திராக்ஷ மாலைகளும், திருவெண்ணீறும், சந்தனமும் துலங்க, பிரம்மதேஜஸுடன் பொலிவு பெற்ற மகான்

ஸ்ரீ மச்சேந்திரர் என்னும் திருநாமம் பெற்றார்.

ஸ்ரீ மச்சேந்திரர், நாராயண நாமத்தையே பேச்சாகவும், மூச்சாகவும் கொண்டார். ராமநாம மகிமையாலும், சிவபெருமானின் பேரருளாலும் மச்சேந்திரர் பெரும் ஞானியாக மட்டுமல்லாமல், ஞான திருஷ்டியைக் கொண்ட தவயோகியாகவும் விளங்கினார்.

மச்சேந்திரர், "யாதும் ஊரே! யாவரும் கேளிர்!" என்ற முதுமொழிக்கு ஏற்ப அனைத்தும் தமது ஊரே தான் என்ற மனோபாவத்தில் புண்ணிய பாரதம் முழுவதும் தமது புனிதப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

பகலெல்லாம் வனாந்தரத்தின் வழியாக செல்வார். வழியிலே ஏதாவது புண்ணிய நதியைக் கண்டால் நீராடுவார். கோவில் களைக் கண்டால் தரிசித்து மகிழ்வார்.

இரவில் வழியில் காணும் ஏதாவது ஒரு கிராமத்தில் தங்கிவிடுவார். இரண்டொரு வீடுகளுக்குச் சென்று, "நாராயணா! நாராயணா!" என்று குரல் கொடுப்பார்.

அடியவரின் குரல் கேட்டு கிருஹத்தில் இருப்போர் வெளியே வந்து கொடுக்கும்

அமுதினை உண்டு பசியாறிச் செல்வார். வைகறைத் துயிலெழுந்து மீண்டும் தமது பாதயாத்திரையைத் தொடங்குவார்.

இப்படியாக இம்மகானது வாழ்க்கைக் கேதிராடனத்தில் மிக்க சிரேஷ்டமுடன் கழிந்து கொண்டிருந்தது.

ஒருமுறை இரவு வேளையில் ஒரு சிறு கிராமத்தை அடைந்த மச்சேந்திரர் வழக்கம் போல் போஜனத்திற்காக வேண்டி ஒரு வீட்டு வாயிலில் நின்று "நாராயணா!" என்று குரல் கொடுத்தார்.

அந்த வீடு ஒரு வணிகனுடையது! வீட்டிற்குள் இருந்த வணிகனின் மனைவி நாராயண நாமம் கேட்டு வெளியே வந்தாள்.

தெய்வாம்சம் பொங்கும் சுந்தரவதனத்துடன் நிற்கும் மச்சேந்திரரைக் கண்டு வணிகனின் பாரியாள் பேரானந்தம் கொண்டாள்.

"இவர் சாதாரண சாதுவல்ல; அனைவராலும் போற்றி வணங்குதற்குரிய மகான்" என்று மனதிலே எண்ணினாள். அவரைப் பணிந்து, "ஸ்வாமி! அடியேன் உள்ளே சென்று அமுது கொண்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லி உள்ளே சென்றாள்.

வட்டிலில் அமுதும், பதார்த்தமும் கொண்டு வந்த வணிக குலப் பெண்மணி, அவற்றை ஸ்ரீ மச்சேந்திரர் கைகளிலிருந்த உண்கலத்தில் இட்டாள்.

மச்சேந்திரர் அவளைப் பார்த்து, "மாதரசி! உனக்குச் சீக்கிரமே புத்திரபாக்கியம் உண்டாகும். நான் தருகின்ற திருவெண்ணீற்றை 'நாராயணா' என்று ஜபித்து உட்கொள்வாயாக! உனக்கு மிகவும் சிரேஷ்டமான ஒரு புத்திரன் பிறப்பான்" என்று அருள்பாலித்து திருவெண்ணீற்றைக் கொடுத்தார்.

வணிகமகள் பயபக்தியுடன் திருவெண்ணீற்றைப் பெற்றுக்கொண்டாள். மகானின் பேரருளை எண்ணி வியந்தாள். அவரை நமஸ்கரித்தாள். ஸ்ரீ மச்சேந்திரர் அவளை அநுக்கிரஹித்துச் சென்றார்.

அப்பெண்மணி திருவெண்ணீற்றை உண்ணுவதற்கு எண்ணினாள். இருப்பினும் அவளது உள்ளத்திலே எதனாலோ ஒருவித சலனம் ஏற்பட்டது. இனம் தெரியாத ஒரு கலக்கம் அவளை மனக்குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியது.

நாதன் இல்லாத நேரம் பார்த்து தமது இல்லம் வந்து திருவெண்ணீறு கொடுத்த யோகியரைப் பற்றிச் சந்தேகம் கொண்டாள். விபூதியை உண்டால் விபரீதம் ஏதாகிலும் விளைந்துவிடுமோ என்று அஞ்சி நடுங்கினாள். அக்கம் பக்கத்திலுள்ளோரைக் கலந்து ஆலோசிக்காமல் விபூதியை உண்ணக் கூடாது என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தாள்.

வணிகமகள் அண்டை வீட்டுக்காரியை அண்டினாள். அவளிடம் நடந்தவற்றைப் பற்றிக் கூறினாள். "விபூதியை உட்கொள்ள லாமா?" என்று கேட்டாள்.

அண்டை வீட்டுக்காரி, அவளது பேச்சைக் கேட்டு எள்ளி நகையாடினாள்.

"ஏண்டி? உனக்கு என்ன பைத்தியமா? தெருவில் பிச்சைக்கு வந்த எவனோ கொடுத்த விபூதியை உண்டால் எப்படியடி பிள்ளை பிறக்கும். அவளது மாயத் தோற்றத்தைக் கண்டு நீ மதி மயங்கிவிட்டாயா? பெண்களை ஏமாற்றுவதற்கு சந்நியாசி கோலம்தானே ஆண்களுக்குக் கைகொடுக்கிறது.

அன்று ராவணன் சந்நியாசியாக வந்து சீதையை சிறைபிடித்துச் சென்றதனை மறந்தனையோ? மோகவெறி பிடித்த இந்திரன் மாமுனிவர் வேடத்தில் அகலையைக் கல்லாக்கிய கதையை நீ கற்றதில்லையோ! வழிவழியாக சந்நியாசிகள்தானே ஸ்திரீகளுக்கு பரம சத்ருக்கள். முதல் வேலையாக அந்த விபூதியை குப்பையிலே கொண்டு போய் கொட்டு."

அண்டை வீட்டுக்காரியின் வார்த்தைகள் வணிக மகளுக்கு நல்ல உபதேசமாகத் தெரிந்தது! மதிகெட்டுப் போனாள் அந்த மங்கை! மகிமைமிக்க திருவெண்ணீற்றை அடுப்புச் சாம்பலோடு சேர்த்துத் தெருக்கோடியில் கொண்டுபோய்க் கொட்டினாள்.

இந்த சம்பவம் நடந்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் உருண்டோடின.

ஸ்ரீ மச்சேந்திரர் பல திருத்தலங்களைத் தரிசித்துவிட்டுத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். அதே கிராமத்திற்குத் திரும்பவும் வந்தார். முன்போல் வணிகமகள் இல்லத்திற்கு வந்து, "நாராயணா!" என்றார்.

"நாராயணா" எனும் நாமம் கேட்டு, வணிகமகள் அமுதுடன் வெளியே வந்தாள்.

அவளைப் பார்த்ததும் ஸ்வாமிகள், "அம்மணீ! எமது திருவெண்ணீற்று மகிமையால் உனக்குப் பிறந்த புத்திரன் நலமாக உள்ளானா?" என்று கேட்டார்.

வணிக மகள் திடுக்கிட்டாள். அவள் உடல் வியர்த்தது. உள்ளம் பதைபதைத்தது. நா குழறியது. அவள் மௌனமாக நின்றாள்.

அவளது நிலையைப் புரிந்துகொண்ட ஸ்வாமிகள், ஞான திருஷ்டியால் நடந்த வற்றைத் தெரிந்துகொண்டார்.

அதற்குள் வணிகமகள் அவரைப் பணிந்து, "ஸ்வாமி தேவரீருடைய மகிமையை உணராமல் அபச்சாரம் செய்துவிட்டேன். எளியவள் அறியாது செய்த பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும்.

தேவரீர் கொடுத்த பிரசாதத்தை இந்தப் பைத்தியக்காரி ஊரார் பேச்சைக் கேட்டு தெருக்கோடியில் உள்ள குப்பை மேட்டில் கொண்டுபோய்க் கொட்டிவிட்டேன்" என்று கண்களில் நீர் மல்கச் சொன்னாள்.

"குழந்தாய்! எதுவும் விதிப்படிதானே நடக்கும். நீ குப்பையைக் கொட்டிய இடத்திற்குச் செல்வோம்" என்றார் முனிவர்!

வணிகமகள் ஸ்வாமிகளை அழைத்துக் கொண்டு தெருக்கோடிக்குச் சென்றாள். அதற்குள் விவரம் அறிந்துகொண்ட அக்கம்

பக்கத்திலுள்ளோரும், தெருக்கோடியில் கூடினர்.

ஸ்ரீ மச்சேந்திரர், குப்பை மேட்டின் அருகே சற்று நேரம் தியானத்தில் அமர்ந்தார்.

தியானம் கலைந்து சுவாமிகள், "ஹம்ஸோ ஹம்" என்று மும்முறை சொன்னார். அவ்வாறு ஸ்வாமிகள் சொன்ன மாத்திரத்திலேயே குப்பை மேட்டுக்குள் இருந்து "ஹம்ஸோஹம்" என்று பதிலுக்குக் குரல் வந்தது. இந்த அதிசயத்தைக் கண்டு ஊரார் வியந்தனர்.

ஸ்வாமிகள் கிராமவாசிகளைப் பார்த்து, "அன்பர்களே! இந்த இடத்தை தோண்டுங்கள். திருவெண்ணீற்றின் மகிமையால் ஜனித்த பாலகன் ஜீவித்திருப்பதைக் காணலாம்" என்றார்.

மகானின் மொழிகேட்டு பக்தர்கள் பயபக்தியுடன் கைகளால் மெதுவாக மண்ணைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விலக்கினார்கள்.

பூமிக்குள் யோக நிஷ்டையில் பன்னிரண்டு வயது பாலகன் இருப்பதைக் கண்டனர். ஸ்ரீ மச்சேந்திரர் திருவெண்ணீற்றை ஜபித்து, "மகனே வருக!" என்று அழைத்து, அப்பாலகன் மீது ஊதினார்.

பாலகன் நிஷ்டை கலைந்து எழுந்தான். ஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்து நின்றான்.

இந்த அற்புதத்தைக் கண்டு வியந்த வணிக மகளும், கிராமவாசிகளும் ஸ்ரீ மச்சேந்திரரையும், பாலகனையும் பன்முறை நமஸ்கரித்தனர். ஸ்வாமிகள் அனைவருக்கும் திருவெண்ணீற்று பிரசாதம் கொடுத்தார்.

வணிகமகள் கண்களில் நீர் மல்க, பயபக்தியுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள். அவளைப் பார்த்து ஸ்வாமிகள், "குழந்தாய்! வருந்தாதே! நாராயணன் அருளால் ஒரு குழந்தை பிறப்பான்" என்று அருள்வாக்கு சொல்லி திருவெண்ணீற்றைக் கொடுத்து அருக்கிரஹித்தார்.

வணிக மகள் மனம் மகிழ்ந்து, "நாராயணா" என்று திருவெண்ணீற்றை நெற்றியில் தரித்துக் கொண்டாள். பக்தியோடு வாயிலும் போட்டுக் கொண்டாள்.

ஸ்வாமிகள் பாலகனை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார். வணிகமகளும்,

ஊர்மக்களும் ஸ்வாமிகள் செல்லும் திசை நோக்கித் தொழுது நின்றனர்.

ஸ்ரீ மச்சேந்திரர் பாலகனை அறுக்கிரஹித்து “குழந்தாய்! பூமிக்குள் பூமாதேவியால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு வளர்ந்து வந்த உனக்கு ‘கோரக்ஷகர்’ என்ற திருநாமம் சித்திக்கட்டும்” என்று கூறினார்.

கோரக்ஷகர் என்ற பெயர் மருவி நாளடைவில் கோரக்கர் என்றாயிற்று. குருவும் சீடரும் தங்களது புனித யாத்திரையைத் தொடர்ந்தனர்.

கோரக்கர், தனது குரு மூலமாக உபதேசம் பெற எண்ணினார். அந்த எண்ணத்தினை அவ்வப்போது ஸ்ரீ மச்சேந்திரரிடம் தனக்கு உபதேசம் செய்யுமாறு பணிவன்புடன் விண்ணப்பித்தும் வந்தார்.

கோரக்கரின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்ட ஸ்ரீ மச்சேந்திரர், “சிஷ்யா! உரிய தருணத்தில் உனக்கு உபதேசம் செய்வோம். அதுவரைக்கும் பொறுத்திருப்பாய்!” என்று பதிலுரைத்து வந்தார்.

கோரக்கர், ஸ்ரீ மச்சேந்திரர் மூலம்தான் உபதேசம் பெறவேண்டும் என்று உள்ளத்தில் உறுதி கொண்டிருந்தார். அந்த உள்ள உறுதியில் அவரை நிழல்போல் பின் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தார்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல கோரக்கர் குருநாதர் மெச்சும் சீடராக விளங்கினார்.

இப்பொழுதெல்லாம் கோரக்கர் குரு தேவரை உஞ்சவிருத்தி எடுத்து வருவதற்கு அனுமதிப்பதில்லை! தாமே சென்று உஞ்சவிருத்தி எடுத்துவந்து குருநாதருக்கு அமுது செய்து அளித்து ஆனந்தித்தார்.

குருதேவர் உண்ட பிறகு தாம் உண்ணும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். குருதேவருக்குப் பாதசேவையைப் பயபக்தியுடன் செய்து வந்தார்.

ஒருமுறை கோரக்கர், சமாராதனை நடந்த ஓர் இல்லத்திலிருந்து அறுசுவை அமுது பெற்றுக்கொண்டு வந்தார். அதனை உண்டு மகிழ்ந்த குருதேவர், சிஷ்யனைப் பரீக்ஷித்துப் பார்க்க எண்ணினார்.

“கோரக்ஷகா! இன்று அமுது மிக நன்றாக உளதே! இதேபோல் நாளையும் வாங்கி

வருவாய்!” என்று அன்புக் கட்டளையிட்டார் ஆச்சாரியன்!

மறுநாள் கோரக்கர், முதல் நாள் அன்னமிட்ட அதே வீட்டிற்குச் சென்றார். “நாராயணா!” என்று குரல் கொடுத்தார். அகத்திலிருந்து பெண்மணி வெளியே வந்தாள்.

கோரக்கர் அவளிடம், “தாயே! நேற்று நீங்கள் அளித்த அறுசுவை அமுதினை எமது குருநாதர் ரசித்து சுவைத்துச் சாப்பிட்டார். இன்றும் அதேபோல் அமுது வகைகளை வாங்கிக் கொண்டு வருவாயாக என்று குருநாதர் கட்டளையிட்டுள்ளார்” என்று சொன்னார்.

“நன்றாக இருக்கிறது உனது குருநாதர் பேச்சு. நேற்று எங்கள் இல்லத்தில் சமாராதனை. பலகாரங்கள், பாயசம் இருந்தன. கொடுத்தோம். இன்றைக்கும் அவற்றைக் கொண்டுவா என்றால் எங்கே போவது?”

“நான் என்ன செய்யட்டும்? எனது குருதேவர் கேட்கிறார். நீங்கள்தான் இதற்கு ஏதாவது ஒரு வழி செய்ய வேண்டும்.”

“வழியும் இல்லை; வாய்க்காலுமில்லை; வந்து வாய்த்தாரே உனக்கு ஒரு குருநாதர். அவர்தான் இப்படி கேட்கிறார் என்றால் நீயாவது அவருக்கு விஷயத்தைச் சொல்ல வேண்டியதுதானே! நாளைக்கு உன் கண்ணைக் கொடு என்று கேட்பார்; அப்பொழுது நீ என்ன செய்வாய்!”

“என் குருதேவருக்காக என் கண்ணெண்ண என்னையே அர்ப்பணிக்கச் சித்தமாயுள்ளேன்.”

“சீடனது வார்த்தைகளைப் பரீக்ஷித்துப் பார்க்க எண்ணினாள் இல்லத்தரசி!

“எனக்கு உனது கண்களைப் பிடுங்கிக் கொடு. நான் உனக்குப் பால் பாயாசத்துடன் கூடிய அறுசுவை அமுது அளிக்கிறேன்.”

“என் கண் போனால் போகிறது. குருதேவருக்கு அமுது கிடைத்தால் போதும்” என்று கூறிய கோரக்கர் தமது நகத்தால் கண்ணைக் குத்திக் கொள்ளப் போனார். இல்லத்தரசி, அவரது செயலைக் கண்டு பயந்து அவரது கையைப் பற்றினாள்.

“உனது குருபக்தியின் உறுதியைப் பாராட்டுகிறேன். கொஞ்சம் பொறுத்திருப்பாய். நேற்று செய்தவற்றில் சிறிது பக்ஷணங்கள் குழந்தைகளுக்காக வைத்திருக்கிறேன். அவற்றைத் தருகிறேன். உனது குருதேவருக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடு. நாளைக்கும் வந்து இதேபோல் வேண்டுமென்று அடம் பிடித்தால் என்னால் ஏதும் தரமுடியாது.”

கோரக்கர் களிப்பு மிகக் கொண்டார். மாதரசியும் உள்ளே சென்று அமுதும், பக்ஷணங்களும் எடுத்து வந்து கோரக்கர் கொண்டு வந்திருந்த கலங்களில் பரிமாறினாள். கோரக்கர், அம்மையாரை வாழ்த்தி குருநாதரிடம் சென்றார்.

“குருதேவா! நேற்று கொண்டு வந்தாற்போல் சமாராதனை பக்ஷணங்கள் இன்றும் கொண்டு வந்துள்ளேன். தேவரீர் ஏற்றுக்கொள்வீர்.”

ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக, பேசிடும் கோரக்கரின் கண்கள் சிவந்திருப்பதனைக் கண்டார் குருதேவர்!

“சிஷ்யா! உனது கண்கள் எதனால் இப்படி சிவந்து காணப்படுகிறது?” ஏதும் அறியாதவர் போல் குருநாதர் கேட்டார்.

குருதேவரிடம் எதையும் மறைக்கக் கூடாது என்ற உண்மை நெறியினை உணர்ந்திருந்த கோரக்கர், குருதேவரிடம் நடந்த அத்தனை விஷயங்களையும் ஒன்றுவிடாமல் கூறினார்.

உடனே குருநாதர், “கோரக்கா! அந்தப் பெண்மணி சொன்னதில் தவறு ஏதும் இல்லை. எனக்கு உனது கண்கள்தான் வேண்டும்” என்றார்.

குருதேவரின் மொழி கேட்டு கோரக்கர் அதிர்ச்சி அடையவில்லை, அகமகிழ்ந்தார்.

“குருதேவா! அடியேன் தன்யன் ஆனேன். குருதக்ஷிணையாக எனது கண்களையே அளிக்கிறேன்.”

அமுது பரிமாறும் இரும்பு அகப்பையை எடுத்து கண்ணைத் தோண்ட முற்பட்டபோது ஸ்ரீ மச்சேந்திரர் அவரைத் தடுத்து “கோரக்கா! நில்! உனது குருபக்தியைச் சோதிக்கவே யாம் இவ்வாறு ஏவல் கொண்டோம். எம்மிடம் உபதேசம் பெறுவதற்கான தகுதியைப் பெற்று விட்டாய்!” என்று கூறி, அவரது சிரசில் தமது

கையை வைத்து, ஸ்ரீ ராம தாரக மஹா மந்திரத்தை உபதேசம் செய்து அருளினார்.

குருநாதரின் கிருபாகடாக்ஷத்தால் கோரக்கரும் சகலகலாவல்லவரானார். அனைவராலும் போற்றுதற்குரிய பரமஞானியானார்.

மச்சமாக இருந்தபோது, மஹேசனிடம் மந்திரோபதேசம் பெற்ற மச்சேந்திரர், கோரக்கருக்கு உபதேசித்தார்.

ஸ்ரீ கோரக்கரிடமிருந்து ஸ்ரீ சாம்பவர் என்பவரும், அவரிடமிருந்து ஸ்ரீ பிரபாவர் என்பவரும், அவரிடமிருந்து ஸ்ரீ நிவர்த்தி தேவர், அவரைத் தொடர்ந்து ஸ்ரீ விடோபர், ஸ்ரீ நாமதேவர், ஸ்ரீ ஜனாயி என்று குரு பரம்பரையாக மந்திர உபதேசம் பெற்றனர்.

இவ்வாறு சிஷ்ய பரம்பரையை வளர்த்துக் கொண்ட ஸ்ரீ மச்சேந்திரர் பூவுலகிற்கு நன்மைகள் பல செய்து பிறவாப் பேரின்ப பெருவீடு கண்டார்.

இவ்வாறு பூமியில் அவதரித்த ஸ்ரீ மச்சேந்திரருடைய பிற்கால வாழ்க்கையைப் பற்றி சரிதம் ஒன்று சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ரீ மச்சேந்திரர் ஒருமுறை தனியாக தீர்த்த யாத்திரை புறப்படுகிறார். அவர் பல தேசங்களைக் கடந்து மலையாள நாட்டை வந்தடைகிறார். அந்த நாட்டை ஆண்டு வந்த பிரேமளா என்ற அரசி, இவரைத் தமது அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்து பாதபூஜை செய்கிறாள். ஸ்வாமிகளை அரண்மனையில் சில நாட்கள் தங்கியிருக்குமாறு வேண்டுகிறாள். ஸ்ரீ மச்சேந்திரரும் அதற்கு சம்மதிக்கிறார்.

பிரேமளாவின் ஆராதனையும், பக்தியும், ஸ்வாமிகளுக்கு அவள் மீது பிரேமையை ஏற்படுத்துகிறது. அவளும் ஸ்வாமிகளிடம் தன்னை மணந்துகொள்ளுமாறு வேண்டுகிறாள். ஸ்ரீ மச்சேந்திரர் மங்கையவளின் மாய வலையில் வீழ்ந்து, மணவாழ்க்கையைத் தொடங்குகிறார்.

அவர்களுக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறக்கிறது. அக்குழந்தைக்கு மீனநாதன் என்று நாமகரணம் சூட்டுகின்றனர்.

இத்தருணத்தில், தீர்த்த யாத்திரை சென்றுள்ள தமது குருநாதர், நெடுநாட்களாகத் திரும்பாததால் கோரக்கர் அவரைத் தேடிக்கொண்டு புறப்படுகிறார். இதனை

ஞான திருஷ்டியால் உணருகிறார் ஸ்ரீ மச்சேந்திரர். அவர் தமது பாரியாஸிடம் தம்மைத் தேடிக் கொண்டு சீடன் கோரகூகர் வருவதாகக் கூறுகிறார்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு பிரேமளா சித்தப்பிரமை பிடித்தாற்போல் தவிக்கிறாள். தனது கணவன், தன்னைவிட்டு விட்டுச் சீடர் பின்னால் சென்றுவிடுவாரோ என்று தனக்குள் எண்ணிப் புலம்புகிறாள்.

இந்த நிலையில் அரசியார் ஆணை ஒன்றைப் பிறப்பித்தாள்.

“சந்நியாசிகள் எவரேனும் தனது மலையாள தேசத்துள் நுழைந்தால் அக்கணமே அவரைச் சிரச்சேதம் செய்வீராகுக!”

நாடெங்கும் முரசம் முழங்கியது. காவலர் விழிப்புடன் இருந்தனர். இத்தருணத்தில் கோரக்கர் நகருள் நுழைந்தார். நுழைந்த மாத்திரத்திலேயே அரசியாரின் ஆணையைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்கிறார்.

எப்படியும் குருதேவரைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று சங்கல்பம் கொண்ட கோரக்கர், ஒரு வாத்திய கோஷ்டியுடன்

அரண்மனையில் நுழைந்து விடுகிறார்.

அரண்மனையில் ஸ்ரீ மச்சேந்திரரைச் சந்திக்கிறார் கோரக்கர்! அவரை, சம்சார பந்தத்திலிருந்து விடுவிக்க பற்பல சூட்சிகளைச் செய்கிறார் கோரக்கர். இறுதியில் அவரை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டுவிடுகிறார்.

இவ்வாறு மீண்டும் துறவறத்தை மேற்கொண்டு புறப்பட்ட ஸ்ரீ மச்சேந்திரருக்கு பிரேமளா, ஏராளமான பொன் கட்டிகளைப் பரிசளிக்கிறாள். ஸ்ரீ மச்சேந்திரர் அப்பொற் கட்டிகளைப் பெற்றுக் கொள்கிறார்.

கோரக்கர் கோபம் கொள்கிறார். “உங்க ளுக்கு பெண்ணாசை போய், பொன்னாசை பற்றிக் கொண்டதே” என்று கேட்டவாறு அப்பொற்கட்டிகளை குருநாதரிடமிருந்து பெற்று நதியில் வீசிவிடுகிறார்.

இவர்கள் இருவரும் ஜாலந்தர் என்னும் தவயோகியைச் தரிசித்து, புண்ணிய நகரங் களுக்குக் கேஷத்ராடனம் செல்கின்றனர். பக்தி வளருவதற்கு பல அற்புதங்களை செய்து காட்டி குருவும், சீடரும் ஈடில்லாப் புகழ் பெறுகின்றனர்!

ஸ்ரீ பக்த மச்சேந்திரநாதர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த மண்டலீக ராஜன்

புண்ணிய பாரதத்திலுள்ள புனித பிரதேச மான இந்துஸ்தானம் என்னும் நகரத்தை ஆண்டு வந்த மன்னனொருவனுக்கு மகனாகப் பிறந்தவர்தான் ஸ்ரீ மண்டலீகன்.

அருந்தவத்தால் பிறந்த இந்த சத்புத்திரன் பிறக்கும்போதே நல்ல தேஜஸுடன் தோன்றி னான்.

ஐந்து வயதில் வித்யாரம்பம், அடுத்து சௌகர்மா, உபநயனம் இப்படியாக ஒவ்வொன்றும், ஸ்ரீ மண்டலீகனுக்கு சாஸ்திர சம்பிரதாய விதிமுறைப்படி நடந்தன. குரு குலத்தில் ஸ்ரீ மண்டலீகன் சகல சாஸ்திரங் களையும், வேதங்களையும் கற்றுத் தேர்ந் தான்.

ஸ்ரீ மண்டலீகன் இளமையிலேயே வாள் பயிற்சி, வில் பயிற்சி, குதிரையேற்றம் போன்ற அரசர்க்குரிய அத்தனை போர்க்கலைகளிலும் வல்லமை பெற்று விளங்கினான்.

ஸ்ரீ மண்டலீகன் சிறுவயதிலேயே ஏழைகளிடத்தில் அன்பும், ஆண்டவனிடத்தும், அடியார்களிடத்தும் நல்ல பக்தியும் கொண்டிருந்தான்.

ஸ்ரீ மண்டலீகனின் சாமர்த்தியத்தையும், சாதாரணத்தையும் கண்டு பெற்றோர்கள் மட்டில்லா மகிழ்ச்சி பூண்டனர்.

ஆண்டுகள் பல உருண்டோடின. ஸ்ரீ மண்டலீகனும் வாலிப பருவத்தை அடைந்தான்; பக்குவமான மனோ நிலையையும் பெற்றான்.

ஸ்ரீ மண்டலீகனுக்கு, குருமார்க்கமாக மந்திரோபதேசம் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணம் வெகுநாட்களாக அவன் உள்ளத்தில் இருந்துகொண்டே இருந்தது.

அந்த எண்ணம் ஈடேறும் தருணம் வந்தது. ஒருநாள் வனத்தில் ஒரு முனிவரைச் சந்திக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தது அரசகுமாரனுக்கு!

முனிவரைக் கண்டதும், ஸ்ரீ மண்டலீகன் மகிழ்ச்சி பூண்டான். அவரது பாதங்களைத் தொழுதான்.

“ஸ்வாமி! அடியேன் இந்துஸ்தானத்தை ஆளுகின்ற மன்னனின் குமாரன். ஸ்ரீ மண்டலீகன் என்பது அடியேனின் நாம தேயம். தங்களைப் போன்ற யோகீந்தர்களிடமிருந்து உபதேசம் பெற வேண்டும் என்பது எனியேனது நெடுநாளைய ஆசை. அந்த ஆசையைத் தேவரீர் நிறைவேற்றி அருள்புரிதல் வேண்டும்.”

ஸ்ரீ மண்டலீகனின் பணிவான பேச்சும், கனிவான மொழியும், முகத்திலே காணப்பட்ட பொலிவும் முனிவருக்கு அவன் மீது ஒரு தனி பிடிப்பை ஏற்படுத்தியது. அவனுக்கு உபதேசம் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

முனிவர், ஸ்ரீ மண்டலீகனைத் தமது அருகே இருத்தி செவிகளிலே ராமதாரக மந்திரத்தை உபதேசம் செய்தார்.

உபதேசம் பெற்ற உத்தம ராஜகுமாரன் உவகை பூண்டான். குருதேவரை மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்கரித்தான்.

“குருதேவா! பரகதி அடைவதற்கு அந்த பகவானை எந்த வழியில் தொழுவது உகந்தது?”

“இறைவனின் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை பூஜித்து காதலால் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி, அவனை அர்ச்சாவதார உருவகுணங்கொண்டுகும்பிடுவோர்களும் உண்டு. அவனை உருவமற்ற நிலையில் நெஞ்சத்திலே கோவில் கொள்ளச் செய்து வழிபடுவோரும் உண்டு.”

“இறைவனை எந்த வழியில் பக்தி செலுத்தினால் எளிதில் அடையலாம் என்பதனைக் கூறவும்.”

“இந்த உண்மையை சூட்சுமமான முறையில் நீயே ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். இறைவன் எங்கும் நிறைந்த பரப்பிரம்ம சொரூபி என்பதனை உணர வேண்டுமானால் முதலில் அவனை உருவ முள்ளவனாக மனத்திலே வரித்து, பிறகு உருவமற்றவனாகக் கொண்டு தியானிக்க வேண்டும். அந்த தியானத்தினால் இறைவன் ஸர்வவியாபி என்ற உண்மை தத்துவத்தை நீ உணர்வாய்!”

காணும் பொருள்களிலெல்லாம் அவன் வியாபித்திருக்கிறான். அவ்வாறு காணும் பொருள்கள் அனைத்தும் மாறுபட்டனவைகளாகும். ஆனால் அவற்றின் சைத்தன்யம் மட்டும் மாறுபட்டதல்ல. பொருள்கள் அழியக் கூடியது; ஆனால் உள்ளிருக்கக் கூடிய ஆத்மா அழிவற்றது; நிலையானது.

நாம் காணுகின்ற பொருள்கள், அப்பொருள் இருத்தல் - அப்பொருளை உணர்தல் - அந்த உணர்வின் அனுபவம் - அப்பொருளின் பெயர் - அதன் உருவம் என்று ஐந்து வகையான ரூப பேதங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது.

உதாரணத்திற்குப் பால் என்ற பொருளை எடுத்துக் கொள்வோம். பால் உள்ளது. அதனை உள்ளத்தால் அறிகின்றோம். அதனைப் பருகுவதால் இன்பம் அடைகின்றோம். திரவமான ரூபம் உள்ளது. பால் என்ற பெயரும் பெற்றுள்ளது. ரூபத்தையும் பெயரையும் அகற்றிவிடுவோம்.

புரை ஊற்றி வைத்தால் தயிர் ஆகிவிடுகிறது. உருவமும், பெயரும் மாறிவிடுகிறது. ஆனால் இருத்தல், அறிதல், அனுபவம் என்ற மூன்றும் மட்டும் அழிவதில்லை. அந்த மூன்றுமே சத், சித், ஆனந்தம்!

ஒவ்வொரு பொருள்களிலும் பகவான் இம்மூன்று குணங்களும் ஒன்றாகக் கண்ட சச்சிதானந்த சொரூபமாக விளங்குகிறார்.

நாமரூபங்கள் பேதங்களைக் கொண்டுள்ளது. அவை அழியக்கூடியது. ஆகவேதான் சத், சித், ஆனந்தம் என்ற மூன்றையும் கொள்கிறோம். அதுவே ஈஸ்வர வியாபகம் என்றும் ஏற்றுக்கொள்கின்றோம்.

ஐம்புலன்களை அடக்கி அந்தக்கரணங்களை ஒடுக்கி, மும்மலங்களாகிய காமம், வெகுளி, மயக்கம் ஆகியவற்றை அகற்ற வேண்டும். இதயக் கோவிலிலே பகவானைச் சச்சிதானந்த சொரூபமாக பாவிப்பாயாக! அந்த பரம்பொருளின் தத்துவமே உனது ஆவலைப் பூர்த்தி செய்யும் ஒப்பற்ற மார்க்கம்!"

மாமுனிவரிடம் உபதேசம் பெற்ற ஸ்ரீ மண்டலீகன் மனம் தெளிவு பெற்றான். முனிவரை வலம் வந்து வணங்கினான்.

முனிவரும் அவனுக்கு நல்லாசிகள் நல்கி வழி அனுப்பி வைத்தார். ஸ்ரீ மண்டலீகன் குருவின் உபதேசங்களைப் பற்றிச் சிந்தித்த வாறு அரண்மனைக்குத் திரும்பினான்.

அரண்மனை திரும்பிய இளவரசன், குருதேவரின் உபதேச மொழிகளைச் சிந்தையிலே கொண்டு சச்சிதானந்த சொரூபமான பகவானைக் காண்பதற்கான பேரின்ப மார்க்கத்திற்கு வழி தேடிக் கொண்டிருந்தான்.

இளவரசன் புராண இதிகாசங்களைப் படித்துக் கொண்டே இருந்தான். பாரதத்திலே அவன் படித்த ஓர் அருமையான சம்பவம் அவனது இதயத்திலே ஆழமாய்ப் பதிந்தது!

அர்ச்சுனன், பாசுபதாஸ்திரம் பெற்று வருவதற்காக கிருஷ்ணனுடன் திருக்கயிலாய மலைக்கு வந்தான். சிவக் கோவிலின் உள்ளே சிவகணத்தவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து வாசமிகும் மலர்களை மலைபோல் குவித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

பொன்மலையில், பூமலையைக் கண்ட பார்த்தன் மலைத்துப் போனான். கணத்தவர்களை அணுகி, "சிவகணத்தவர்களே! மலைபோல் பூக்களைக் குவித்து பூஜை புரியும் புண்ணிய புருஷன் - புருஷோத்தமன் பேரருளாளர் எங்குள்ளார்? அவர் யார்?" என்று வினவினான்.

"பூவுலகில் வாழ்ந்து வரும் பீமசேனராஜன் எங்கள் வேணிபிரானை வழிபடும் நிர்மால்யத்தைத்தான் இங்கு குவித்து வருகின்றோம்."

பீமசேனராஜன் என்று சொன்னதும் அர்ச்சுனனுக்கு எந்த பீமசேனன் என்ற ஐயம் எழுந்தது. அதற்குக் காரணம், தனது சகோதர னாகிய பீமசேனன் பகவானைப் பூஜித்ததை ஒருநாள் கூட பார்த்ததில்லை! மேலும் அர்ச்சுனன் தன்னைத்தான் உண்மையான சிவபக்தன் என்று எண்ணி வந்தான்.

இப்பேர்ப்பட்ட ஐயப்பாட்டால் பார்த்த பன் குழப்பம் அடைந்து நிற்பதைப் பார்த்து, கிருஷ்ணன், "பார்த்தா, உன் சகோதரன் பீமன்தான் இந்த பரமபக்தன். வியப்பாக உள்ளதா? சொல்கிறேன் கேள். பீமன் உண்பதும், உறங்குவதும் "போர் என்றால் பார் என் வீரத்தை" என்று பராக்கிரமசாலியாகக் கதையைச் சுழற்றி எதிரிகளைத் தாக்குவதைத்தான் நீ அறிந்திருப்பாய்! அவன் மானசீகமாக பகவானைத் தியானம் செய்கிறான்.

நந்தவனத்து நறுமலர்களை எல்லாம் மானசீகமாக ஒருங்கே சேர்த்து அர்ச்சனை செய்கிறான் என்பதனை நீ அறிவாயா! அவன் அர்ச்சித்திடும் அத்தனை மலர்களும் ஆண்டவனுக்கு அர்ப்பணம் ஆகிறது! அந்த மலர்களைத்தான் நீ இங்கு மலைபோல் காண்கிறாய்!"

பீமனின் ஆத்ம தியானத்தின் வல்லமையைப் பற்றிக் கண்ணன் மூலம் சொல்லக் கேட்ட விஜயன் கண்ணனிடம், ஆத்ம தியானத்தின் தத்துவ உணர்வுகளைப் பற்றியும் புரிந்துகொள்கிறான்.

இந்த சம்பவத்தைப் படித்த ஸ்ரீ மண்டலீகன், பகவானை மானசீகமாக வழிபட எண்ணினான்.

இந்த சமயத்தில், ஸ்ரீ மண்டலீகனது பெற்றோர்கள் அவனுக்குத் திருமணத்திற்கான ஏற்பாடுகளைத் தொடங்கினர். சுலக்க்ஷணை என்ற அடுத்த நாட்டு இளவரசியைத் திருமணம் செய்து வைத்தனர்.

சுலக்க்ஷணை எல்லாவிதத்திலும் ஸ்ரீ மண்டலீகனுக்கு ஏற்றவளாக விளங்கினான். அவள் நல்ல அழகி மட்டுமல்ல. நல் அறிவாற்றலும் கொண்டவள். ஒப்பற்ற ஞானமும், தெய்வ பக்தியும் கொண்டவள்.

கணவனும் மனைவியும் இல்லறம் எனும் நல்லறத்தை இன்பமுடன் நடத்தினர்.

திருமணமாகி ஒருசில ஆண்டுகளில் ஸ்ரீ மண்டலீகனின் தந்தையார் ஸ்ரீ மண்டலீகனுக்கு முடிசூட்டினார். பிறகு வானப் பிரஸ்த ஆசிரமத்தை அடைவதற்கான ஞான மார்க்கத்தில் இறங்கினார்.

ஸ்ரீ மண்டலீக மன்னர் நடுநிலை தவறாத நல்ல மேன்மையான ஆட்சியை நிறுவினார். அவரது ஆட்சியில் பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்கியது. மக்கள் நலனுக்காகவே வாழ்ந்தார்.

கோவில், திருவிழா, வழிபாடு என்னும் தெய்வ திருப்பணிகளைப் பெரிதாக கொண்டாடிய மன்னர், பள்ளிகள், மடங்கள் என்று மக்களுக்குத் தேவையான அன்றாட வாழ்க்கை வழிமுறைகளையும் வளமாக்கத் தவறவில்லை.

மக்கள் பணியே மேலான பணி என்று வாழ்ந்த மன்னர், இதயத்தில் மஹேசன் பணியே வாழ்க்கையின் நிலையான பணி என்று கொண்டார். ஆத்ம தியானத்தால் பகவானை நெஞ்சத்தில் கோவில் கொள்ளச் செய்து பேரின்பம் கண்டார்.

ஸ்ரீ மண்டலீக மன்னரின் மனைவியோ, பக்தியில் கணவனைப் போல் இல்லாமல், கோவில், குளம் என்று இருந்தார்கள். காலையிலும், மாலையிலும் கோவிலுக்குச் சென்று வந்தாள் சுலக்ஷணை! அதிதிகளை ஆதரித்தாள்.

நாளும் கிழமையும் என்றால் அரண்மனையில் எம்பிரானுக்குப் பூஜைகள் நடத்தி, நாம சங்கீர்த்தன பஜனைகள் நடத்தி, திருவிழா போல் கொண்டாடுவாள் இளவரசி! தான் நடத்தும் பகவத் கைங்கரியத்தில் தனது கணவனையும் கலந்துகொள்ளுமாறு அவள் பன்முறை கேட்டும் ஸ்ரீ மண்டலீகர் கலந்துகொள்ள மறுப்பார். பிரஜைகளின் கேமத்திலேயே கண்ணும் கருத்துமாய் இருந்தார் மன்னர்!

கணவனின் இந்தப் போக்கு மனைவிக்கு மனத்தாங்கலை கொடுத்தது. இருந்தும் அதனை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் எப்பொழுதும் போல் பகவத் கைங்கரியத்தைத் தவறாமல் நடத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

அர்ச்சனைப்போல் பக்தி செலுத்திவரும் சுலக்ஷணை பீமனைப்போல் தனது கணவன், ஆத்ம பூஜை செய்து வருகிறார் என்பதனை அறியாது போனாள்!

தனது கணவன் ராமநாமத்தை ஜபிக்க மாட்டாரா? தன்னோடு சேர்ந்து கோவிலுக்கு வரமாட்டாரா? என்றெல்லாம் தனக்குள் எண்ணி எண்ணி ஏங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒருநாள் இரவு அரசனும், அரசியும் பள்ளி அறையில் பட்டு பஞ்சணையில் துயின்று கொண்டிருந்தனர்.

ஸ்ரீ மண்டலீகர் மனக்கோவிலிலே தியான தீபம் பேரொளி பெற்றது. அந்த பேரொளியில் ஜீவாத்மா பரமாத்மா தத்துவத்தைக் கண்டார் ஸ்ரீ மாண்டலீகர்! ராம நாமதாரக மந்திர மகிமை, அவரது மனோ பீடத்திலே ராம சொரூபத்தைக் காண முடிந்தது.

“ஹே ராமா! ராமச்சந்திர பிரபோ!” என்று உறக்கத்திலே விளித்தார்.

கணவனின் வாய்நின்று வந்த ராமநாம ஒலியைக் கேட்ட சுலக்ஷணை கோடானு கோடி இன்பத்தைப் பெற்ற பெருமிதத்தை எய்தினாள்.

சுலக்ஷணை வைகறைத் துயிலெழுந்தாள். அரண்மனையை அலங்கரித்தாள். பகவானுக்கு ஆராதனை நடத்தினாள். அதிதிகளுக்கு அமுது அளித்தாள்.

சுலக்ஷணை என்றுமில்லாமல் இன்று மிக்கக் குதூகலத்துடன் இருப்பது கண்டு, ஸ்ரீ மண்டலீகர், “சுலக்ஷணை! இன்று எதற்காக இத்தனை வைபவம்? இன்று என்ன விசேஷம்?” என்று கேட்டார்.

“விசேஷத்திலும் விசேஷம்தான். என் நாதன், அதுதான் தாங்கள் நேற்று உறக்கத்தில் ‘ராமா!’ என்று ராமனின் நாமத்தை உச்சரித்தீர்கள். அந்த இன்பத்தை என்னென்பது! நான் பெற்ற இன்பம் வேறு எவர் பெற்றிருக்க முடியும் இவ்வையகத்தில்!”

சுலக்ஷணை கணவனைப் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசிக் கொண்டே இருந்தாள். ஆனால் ஸ்ரீ மண்டலீக ராஜனோ சிந்தித்துக் கொண்டே இருந்தார். அவர் சிந்தனை வலுப்பெற்றது.

“நான் ராமா! ராமா! என்று அழைத்தேன் என்றால் அதற்குக் காரணம் என் இதயத்திலே

கோவில் கொண்டிருந்த அந்தக் கோசலை ராமன் என் இதயத்தில் நின்று உற்சவ மூர்த்தியாக வெளியே புறப்பட்டு விட்டார் என்று அர்த்தம். என் ராமர் என்னைவிட்டுப் போய்விட்டார்!

சுலக்ஷணை! நீ ராமரை அர்ச்சனா வடிவத்தில் அலங்கரித்து ஆராதித்து, துதித்துச் சேவித்தாய்! நானோ அவனை என் இதயக் கோவிலிலே மூல விக்ரமாக ஸ்தாபித்து இதுகாறும் ஆத்ம தியானத்தால் சேவித்து வந்தேன். ஆனால் என் ஐயன் இப்பொழுது எதனாலோ என் இதயத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார். நாயகனைப் பிரிந்த என் உயிர் இனியும் எனது உடம்பில் எவ்வாறு தங்கும்! ஹே ராமா! ராமச்சந்திரா!”

ஸ்ரீ மண்டலீகராஜன் நிலத்தில் சாய்ந்தார். அந்த இடத்தில் ஒரு ஜோதி பிறந்தது! மன்னர் மடிந்தார்.

சுலக்ஷணை கதறி கதறி அழுதாள். கணவனின் அபாரமான பக்தியை உணராது போனோமே என்று சொல்லிச் சொல்லி வேதனைப்பட்டாள். கணவனின் பக்தியின் பெருமையை உணராமல் அவரைத் தரக்குறைவாக எண்ணிவிட்ட கொடுமையை நினைத்து புலம்பினாள். அவள் ராமனை நினைத்துக் கதறினாள்.

“கல்லைப் பொன்னாக்கிய கருணாசாகரா! இந்தப் பெண்ணைக் கல்லாக்கிவிடாதே!

அஞ்சனை மைந்தன் அனுமனை ஆரத் தழுவிய ஆனந்தராமா! இந்த அபலையை அமங்கலியாக்கிவிடாதே! ராமராஜ்யம் அமைத்த ரவிகுல நாயகா! என் நாதன் உயிரை என்னிடம் திருப்பித்தா! இல்லையேல் என் உயிரையும் எடுத்துக்கொள்!”

சுலக்ஷணை பிராணத் தியாகம் செய்யத் துணிந்தாள். ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபு, பக்தையைக் காக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

ஸ்ரீ ராமபிரானின் கிருபா கடாஷத்தால் மண்டலீகர் உறக்கத்தில் நின்றும் விழித்து எழுவார் போல் எழுந்தார்.

“எம்மை அர்ச்சாவதார உருவத்திலும் அந்தர்யாமியாகவும் வழிபட்ட நீங்கள் இருவரும் பூவுலகில் பல காலம் வாழ்ந்து எம்மிடம் சரணாகதி அடைவீர்.”

எம்பெருமான் அருள்வாக்கு கேட்டு மண்டலீக மன்னரும், சுலக்ஷணையும் சிரமீது கரம் உயர்த்தித் தொழுதனர். நிலத்தில் வீழ்ந்து பணிந்தனர்.

ஸ்ரீ மண்டலீக ராஜன் ராமராஜ்யம் கண்டார். மக்கள் அவரை ராமராகவே கண்டனர்.

ராமநாம மகிமையை பூமண்டலம் எங்கும் பரவச் செய்து நிலையான இன்பத்தைப் பெற்றனர் மண்டலீகராஜனும், சுலக்ஷணையும்!

ஸ்ரீ பக்த மண்டலீகர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த பிளாபாய்

பூவுலகில் வாழ்ந்து வந்த பரமபக்தர்களுள் ஹரிபக்தர் என்று அழைக்கப்படும் மஹானுபாவரும் ஒருவர்.

இப்பெரியவர் அல்லும் பகலும் ஹரிநாமத்தையே சிந்தையிலே கொண்டு ஒழுகி வந்ததால் இப்பரம பக்தரின் இயற்பெயர் மறைந்து ஹரிபக்தர் என்ற சிறப்புப் பெயர் மக்கள் மத்தியில் நிலைத்தது!

ஹரி பக்தர் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கினார். இதிகாச புராணங்களில் வல்லவராக விளங்கினார். ராமாயணம், பாரதம் முதலியவற்றைப் பாராயணம் செய்வார். இப்பரம பக்தர்க்கு இரண்டு புத்திரர்களும், ஒரு புத்திரியும் இருந்தனர். புத்திரியின் பெயர் ஸ்ரீ பிளாபாய்!

ஹரி பக்தரின் புத்திரர்கள் இருவரும் பக்தி இல்லாதவர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் எண்ணமெல்லாம் சொத்து, சுகம் சேர்ப்பதிலேயே இருந்தது. ஆனால் ஸ்ரீ பிளாபாய், தமையன்மார்களுக்கு மாறாகவே இருந்தான்.

ஸ்ரீ பிளாபாய் தந்தையைப்போல் பக்தியுடன் வளர்ந்து வந்தான். தந்தையிடம் சகல கலைகளையும் கற்றான். வேத ஆகமங்களில் வல்லவளாக விளங்கினான்.

சிறுவயதிலேயே பகவானின் ப்ரீதிக்காக, ஏகாதசி போன்ற புண்ணிய நாட்களில் உபவாசம் இருந்து பாரணை முடிப்பான். இத்தகைய பக்த சிரோன்மணியான பிளாபாய்க்கு உரிய பருவத்தில் திருமணம் நடந்தேறியது.

புக்ககத்தில் ஸ்ரீ பிளாபாய் மாமியார் மெச்சும் மருமகளாக வாழ்ந்து வந்தான். பதி

சேவையே பரமனின் பாத சேவை என்று மனத்திலே கொண்டு இல்லறத்தில் இன்பமுடன் வாழ்ந்து வந்தான்.

இன்பமுடன் வாழ்ந்துவந்த அவளது இல்லறத்தில் துன்பம் தோன்றியது. ஸ்ரீ பிளாபாயின் ஊழ்வினைப் பயனால் அவளது கணவன் அவளை விட்டுப் பிரிந்தான்.

அந்தப் பேரிழப்பை எண்ணி எண்ணி ஸ்ரீ பிளாபாய் வருந்திய போதும், அத்துன் பத்தையும் தெய்வத்தின் திருவருட்கருணையாகக் கொண்டு துக்கத்தை மறந்து பகவத் கைங்கர்யத்தையே பெரிதாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வரலானான்.

கணவன் மறைவுக்குப் பிறகு ஸ்ரீ பிளாபாய், தனது பிறந்த வீட்டிற்கு வந்து தந்தையுடன் வாழத் தொடங்கினான். மகளுக்கு ஏற்பட்ட நிலையைக் கண்டு தந்தையார் பெரிதும் மனம் வருந்தினார். மகளோ தந்தைக்கு ஆறுதல் சொன்னாள்.

மகளின் மனோ நிலையைக் கண்டு தந்தையார் பெரும் வியப்புற்றார். தெய்வம் தனது மகளின் தலையில் இப்படி எழுதி விட்டாரே என்று ஏக்கம் கொண்டார். அதே சமயம் அவளது சகோதரர்கள் அவள் மீது எவ்வித பச்சாதாபமும் கொள்ளவில்லை. ஸ்ரீ பிளாபாயின் சகோதரர்கள் அவளை அறவே வெறுத்தனர்.

ஸ்ரீ பிளாபாய் தனக்கு ஏற்பட்ட நிலையை மறந்து எதையும் பொருட்படுத்தாமல் அல்லும் பகலும் பகவத் சிந்தையிலேயே இருந்து வந்தான்.

வைகறைத் துயிலெழுந்து, தூய நீராடி மலர்த் தோட்டம் செல்வாள். மலரும் தறுவாயில் உள்ள நறுமலர்களைக் கொத்துக் கொத்தாகப் பறித்து வருவாள். மாலையாகத் தொடுப்பாள். கோவிலுக்கும், தந்தையாரின் பூஜைக்கும் அளிப்பாள்.

பூஜை முடிந்த பிறகு சுந்தரகாண்டம் படிப்பாள்; பக்தி கீர்த்தனைகளைப் பாடுவாள்! சிப்ளாக் கட்டையைத் தட்டி பஜனையில் மூழ்கித் தன்னையே மறந்து பக்தியில் லயித்து விடுவாள்.

வாரத்திற்கு ஒருமுறை உபவாசம் இருப்பாள். வைகுண்ட ஏகாதசி அன்று விடிய விடிய பூஜையில் மூழ்கி நாராயணனின் நாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டே இருப்பாள்.

இவ்வாறு பக்தி மார்க்கத்தில் மனதைச் செலுத்தி வந்த ஸ்ரீ பிளாபாய்க்கு மேலும் துன்பம் தொடரலானது. கணவனை இழந்தவள் இப்பொழுது பெற்றோர்களையும் இழக்கும் அபாக்கியத்தைப் பெற்றாள். அந்த நிலையிலும் ஸ்ரீ பிளாபாய் மனம் சற்றும் தளராமல் உறுதியுடன் வாழ்ந்து வந்தாள்.

பெற்றோர்கள் இறந்ததும் ஸ்ரீ பிளாபாயின் சகோதரர்கள் இருவரும் தந்தை சேமித்து வைத்திருந்த சொத்தைப் பிரித்துக் கொண்டனர்.

ஸ்ரீ பிளாபாய் சொத்து சுகங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. தந்தையார் பூஜித்து வந்த ஆராதனைப் பெட்டியை மட்டும் தனக்கு தருமாறு அவர்களிடம் கேட்டாள்.

சகோதரர்கள் ஸ்ரீ பிளாபாய்க்குப் பூஜை பெட்டியைக் கொடுக்க மறுத்தனர். ஸ்ரீ பிளாபாய் மனம் மிக வருந்தலானாள். சகோதரர்களிடம் பூஜைப் பெட்டியைத் தனக்குத் தருமாறு பலவாறு மன்றாடினாள். நாத்திகர்களான சகோதரர்கள் பூஜைப் பெட்டியைக் கொடுக்க அறவே மறுத்தனர்.

தந்தையார் பூஜித்து வந்த விக்ரகங்களுக்கு அபச்சாரம் நடந்துவிட்டதே என்று தனக்குள் எண்ணி ஏங்கினாள் ஸ்ரீ பிளாபாய்! பகவானுக்குப் பூஜை இல்லாதபோது தனக்கு மட்டும் அன்ன ஆகாரம் எதற்கு என்று எண்ணி வருந்தினாள்.

ஸ்ரீ பிளாபாய் தண்ணீர்கூட அருந்திடாமல் பகவான் நாமாவையே தியானித்துக் கொண்டு

இருந்தாள். பூஜைப் பெட்டி தனக்குக் கிடைக்கும்வரை உபவாசம் இருந்து உயிர் துறப்பது என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தாள்.

ஸ்ரீ பிளாபாயின் திடமான வைராக் கியத்தைக் கண்டு சகோதரர்கள் மனம் மட்டும் சற்றும் இளகவில்லை. உடன் பிறந்தவளின் பக்தியை வெறும் வேஷம் என்று இருவரும் எள்ளி நகையாடினர்.

ஸ்ரீ பிளாபாய் தனது உபவாசத்தை மட்டும் நிறுத்தவில்லை. பல நாட்கள் வெறும் தண்ணீரும், துளசியும் அருந்தி பரமனையே உள்ளத்திலே கொண்டு தியானத்தில் மூழ்கி இருந்தாள்.

உபவாசத்தால் அவளது உடல் தளர்ந்தது. ஆனால் உள்ளத்தில் உறுதி மட்டும் சற்றும் தளரவில்லை. ஸ்ரீ பிளாபாய் நல்ல பொலிவுடன் காணப்பட்டாள்.

ஸ்ரீ பிளாபாய்க்கு பகவானின் பேரருள் கிடைத்தது. அவள் மனக் கண்களில் எம்பெருமானைக் கண்டு களித்தாள். கீர்த்தனங்களால் பரமனைச் சேவித்தாள்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ பிளாபாய் அயர்வு காரணமாகச் சற்றுக் கண் அயர்ந்தாள். அந்த உறக்கத்திலே ஓர் அற்புதமானக் கனவு கண்டாள்.

அன்று ஆண்டாள், "வாரணம் ஆயிரம் சூழவலஞ் செய்து நாரணன் நம்பி நடக்கின்றான் என்று எதிர் பூரண பொற்குடம் வைத்துப் புறம் எங்கும் தோரணம் நாட்டக்கனாக் கண்டேன் தோழி! நான்" என்று கண்ணனைக் கண்டு களித்தாற்போல் இன்று ஸ்ரீ பிளாபாயும் அந்தக் கடவுளைக் கனவிலே கண்டாள்.

பேரொளி பொங்கும் அலங்காரப் பொன்மணி மண்டபம்! நவரத்தினங்கள் பதித்த வைரமணிச் சிம்மாசனத்தில் ஆயிரம் சூரியன் உதித்தாற் போன்ற பேரொளியுடன் ஸ்ரீமந் நாராயணன் பூதேவி, ஸ்ரீதேவி சமேதராய் எழுந்தருளி இருந்தார்.

கருடாழ்வாரும், ஆஞ்சநேய மஹாப் பிரபுவும் சேவை சாதித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஸ்ரீ பிளாபாய் எம்பெருமானின் திருமுன் மெய்யுருக உடல் புளகம் போர்ப்ப - கண்களில் நீர் மல்க நின்று கொண்டிருக்கிறாள்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன், ஸ்ரீ பிளாபாயைத் திருநோக்கம் செய்து, "பக்தியில் உயர்ந்தவளே! உனது மன உறுதியைக் கண்டு யாம் உளம் மகிழ்ந்தோம். சகோதரர்கள் ஆராதனைப் பெட்டியைத் தரவில்லை என்ற கவலையுற வேண்டாம். அந்தப் பெட்டியை யாம் உனக்குத் தந்து அருளுவோம். இன்று முதல் நீ பெண்களுள் போற்றுதற்குரியவளாக விளங்குவாய்! ஆதர்சப் பெண்மணி என்று உன்னை உலகம் போற்றிப் புகழும்" என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளினார்.

பரந்தாமன் ஆராதனைப் பெட்டியை ஸ்ரீ பிளாபாயிடம் கொடுத்தார். ஸ்ரீ பிளாபாய் ஆராதனைப் பெட்டியைப் பெற்று இரு கண்களிலும் ஒற்றிக் கொண்டாள்.

ஸ்ரீ பிளாபாய் உறக்கத்தில் நின்றும் விழித்துக் கொண்டாள். கைகளில் ஆராதனைப் பெட்டி இருப்பது கண்டு அதிசயித்

தாள். ஆனந்தத்தால் பகவானின் பாதார விந்தங்களைச் சுந்தர சுலோகத்தால் சேவித்தாள்!

சகோதரியின் பக்தியைக் கண்டு சகோதரர்கள் ஸ்ரீ பிளாபாயைத் தொழுதற்குரிய தெய்வப் பெண்மணி என்று போற்றிக் கொண்டாடினர்.

ஸ்ரீ பிளாபாய்த் தந்தையைப் போலவே தினமும் ஆராதனைப் பெட்டியிலுள்ள பகவத் விக்ரகங்களைத் திருமஞ்சனம் செய்து கற்பூர தீபாராதனைகளால் ஆரதித்து பூஜித்தாள். அவளது பூஜையில் கலந்துகொண்ட பக்தர்கள் பேரானந்தம் கொண்டனர்.

உபவாசத்தால் உயர்ந்து உலகளந்த பெருமானின் பேரருளைப் பரிபூரணமாகப் பெற்று ஸ்ரீ பிளாபாய் பூவுலகில் பல காலம் வாழ்ந்து மக்களுக்கு ஆத்ம போதனைகளைச் சொல்லி பிறவாப் பெருவாழ்வுப் பெற்றாள்.

ஸ்ரீ பக்த பிளாபாய் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த ராமாபாய்

புண்ணிய நதியான கங்கை பிரவாஹம் எடுத்தோடும் காசி மாநகரத்தைச் சந்தன மன்னன் என்பவன் அரசோச்சி வந்தான்.

இம்மன்னன் ஆட்சியிலே மக்கள் குறைவின்றி வாழ்ந்து வந்தனர். குடி உயரக் கோன் உயரும் என்றாற்போல் இம்மன்னனின் ஆட்சி ராமராஜ்யமாகத் திகழ்ந்தது.

மன்னன் வீரமும், தீரமும், பக்தியும் பூண்டொழுகி வந்தான். மக்களால் பல வழிகளிலும் கொண்டாடப்படும் இம்மன்னனின் மகளாகப் பிறந்தவள் ஸ்ரீ ராமாபாய்.

ஸ்ரீ ராமாபாய் பால்யப் பருவத்திலே பகவானிடத்திலே பக்தி பூண்டொழுகி

வந்தாள். அரசன் அவளுக்கு உரிய பருவத்தில் அண்டை நாட்டு அரசனின் புதல்வனுக்குத் திருமணம் முடித்து வைத்தான்.

ஸ்ரீ ராமாபாய் கணவனுடன் இல்லற வாழ்க்கையைத் தொடங்கினாள்.

ஸ்ரீ ராமாபாயின் கணவனான இளவரசன் நல்ல அழகைப் பெற்றிருந்தானே தவிர ஓர் ஆண் மகனுக்குரிய நற்பண்புகளை இழந்திருந்தான்.

மதுவும், மங்கையும் அந்த இளவரசனுக்கு ஈடில்லா இன்பத்தைக் கொடுத்தது. கட்டிய மனைவியைக் கலங்க வைத்துவிட்டு கட்டழகு கன்னியர்கள் பலரின் வீடே சரணம் என்று கிடந்தான்!

ரோகம் பிடித்த கணவனின் மோகம் தணிய, கணவனைக் கூடையிலே சுமந்து சென்ற நளாயினியைப் போல், ஸ்ரீ ராமா பாயும் துன்பச் சுமையைத் தாங்கிக்கொண்டு பொறுமையின் அணிகலனாகத் திகழ்ந்தாள்.

ஸ்ரீ ராமாபாய் கணவனை நினைத்து பலவாறு வருந்தினாள். அவ்வப்போது கணவனுக்கு நல்ல போதனைகளைச் சொன்னாள். அத்தனையும் செவிடன் காதுகளில் ஊதின சங்கு போலானது.

இளவரசனின் தந்தையாரும் அவனைத் திருத்தப் பல வழிகளில் முயற்சித்தார். தந்தை சொல்லை மந்திரமாக மதிக்க வேண்டியவன், தந்தையை மதியாது நடந்தான். இதனால் மன்னனும் மனம் வருத்தம் மிகக் கொண்டான்.

ஸ்ரீ ராமாபாய் போன்ற புண்ணியவதியான குணவதிக்குத் தனது மகனைப் போன்ற கொடிய மனம் கொண்டவனை மாலையிடச் செய்தது எத்துணை பெரும் துரோகச் செயல் என்று எண்ணி தனக்குள் வருந்தினான் மன்னன்! ஸ்ரீ ராமாபாயிடம் தனது பிழையை மன்னிக்கும்படி மன்றாடினான் மாமன்னன்.

ஸ்ரீ ராமாபாய், மன்னனின் நல்ல குணத்தைக் கண்டு இப்படிப்பட்ட உத்தமருக்குத் தனது கணவன் மகனாகப் பிறந்துள்ளாரே என்று எண்ணி வருந்தினாள். காலம் என்றாவது ஒருநாள் தனது கணவனைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்தும் என்று மன்னனுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் பல சொல்லி அவரது துக்கத்தைத் துடைத்தாள்.

மன்னனும் மருமகளின் நம்பிக்கை வார்த்தைகளினால் ஓரளவு மன நிம்மதியுடன் அரசாட்சி புரிந்துவந்தான்.

ஸ்ரீ ராமாபாய், குடும்பக் க்ஷேமத்துக்காக பகவானை பூஜித்து வரலானாள். ஏகாதசி, கிருஷ்ண ஜயந்தி போன்ற விசேஷ நாட்களிலும், பண்டிகை காலங்களிலும் அரண்மனையில் அபிஷேக ஆராதனைகளுடன் பகவானுக்கு விசேஷ பூஜைகளும் நடத்தி ஆயிரக்கணக்கான அதிதிகளுக்கு ஆகாரம் அளித்து ஆனந்தித்தாள்.

அவளது கணவன் இவளது எந்த ஆராதனைகளிலும் கலந்துகொள்ளவில்லை. மாறாக ஸ்ரீ ராமாபாயைத் திட்டுவதும், பாகவதோத்தமர்களைப் பழிப்பதும்,

பரமனை வாய்க்கு வந்தபடி தூஷிப்பதுமாக இருந்தான்.

ஸ்ரீ ராமாபாய்க்குக் கணவனின் மந்த புத்தி பலத்த மன வேதனையைக் கொடுத்தது. இருப்பினும் அவள் பகவத் கைங்கரியத்தை மட்டும் விடாது நடத்தி வந்தாள்.

இந்த நிலையில் ஸ்ரீ ராமாபாய்க்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அழகு மிகும் மழலையின் முகத்தை நோக்கினாலாவது கணவனின் துர்குணம் மறையாதா என்று ஏக்கம் கொண்டாள்.

குழந்தை பிறந்த நல்ல வேளையால் ஸ்ரீ ராமாபாயின் கணவனின் உள்ளத்தில் ஓரளவு குடும்பப் பாசம் என்பது வேருன்றியது. எப்பொழுதாவது குழந்தையைக் கொஞ்சுவதற்கு அக்கொடியவன் தவறினானில்லை!

அவ்வாறு குழந்தையைக் கொஞ்சும் தருணத்தில் ஸ்ரீ ராமாபாய் கணவனை அணுகி, “பிராணபதி! நம் குழந்தை முகத்தைப் பார்த்தாவது மனம் திருந்துங்கள். குல வழக்கத்திற்கு மாறான செயலுக்கு ஈடுபடாதீர்கள். மதுவும் மங்கையும் மன்னன் குல வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாகும்!

எத்தனையோ மன்னர்கள் மங்கையர்க்கு மண்டியிட்டு மகுடம் இழந்த சரித்திரத்தைத் தாங்கள் படித்ததில்லையா?

மது மயக்கத்தால் நாடு இழந்து - நலம் இழந்து - நரகம் அடைந்த அரசர் பலரின் பயங்கர நாசத்தைத் தாங்கள் கண்டதில்லையா? ஸ்வாமி! விட்டுவிடுங்கள் இந்த வீண் சபலத்தை! வயதான தந்தைக்காக வேண்டியாவது அரச பாரத்தை ஏற்று நடத்துங்கள்.

நல்லவர் - உத்தமர் - உயர்ந்தவர் என்று நாடு போற்ற - நானிலம் போற்ற வாழுங்கள். குடிகள் உங்களைப் போற்றும்; புகழும்!” என்றெல்லாம் பலவாறு புத்திமதிகளைச் சொன்னாள்.

அத்தனையும் கேட்டு அட்டகாசமாக ஏளனம் செய்து எள்ளி நகையாடினான் இளவரசன்! புத்திமதி சொல்ல வந்த பத்தினியைப் பண்பற்ற வார்த்தைகளால் திட்டினான்.

அச் சிறுமதி படைத்தோன் பத்தினியை வெறுத்து பரத்தை வீடே சாகுவதம் என்று

கிடந்தான். இவ்வாறு காலம் கடந்து கொண்டே வந்தது!

அன்றைய தினம் வைகுண்ட ஏகாதசி! அந்தச் சுபதினத்தை மிக்க சிரேஷ்டமாகக் கொண்டாட எண்ணினாள் ஸ்ரீ ராமாபாய்!

அரண்மனையைக் கவின்பெற அலங்கரித்தாள். வாழை, மாவிலைத் தோரணங்களாலும், வண்ண விளக்குகளாலும், பூச்சரங்களாலும் அழகுபடுத்தினாள். தரையெங்கும் பன்னீர் தெளித்து, சந்தனத்தால் மெழுகி, மாக்கோலம் இட்டு அழகுபடுத்தினாள்.

நாராயணனின் விக்ரஹத்தை தங்கமணி பீடத்தில் எழுந்தருளச் செய்து, வேத விற்பன்னர்களால் சிலைக்குப் பூஜை நடத்துவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தாள். பரமனடியார்கள் பகவானின் நாம சங்கீர்த்தனங்களை செய்வதற்காக வந்து கூடியிருந்தனர்.

ஸ்ரீ ராமாபாயின் இத்தகைய ஏற்பாடுகளை அவளது கணவன் வெறுத்தான். ஹரி பூஜைக்குப் பங்கம் விளைவிக்கத் தீர்மானித்தான் இளவரசன்.

வெறும் துளசி ஜலத்தையும், நீரையும் குடித்து ஸ்ரீ ராமாபாய் உபவாசம் இருப்பதனை அக்கொடியவன் கேலி செய்ததோடு, வேண்டுமென்றே தனக்குப் புலால் உணவு சமைத்துப் போடவேண்டும் என்று பிடிவாதம் செய்தான். கணவனின் மொழி கேட்டு ஸ்ரீ ராமாபாய் புழுவாய்த் துடித்தாள்.

“ஸ்வாமி! புலால் உண்பதே கொடிய பாவம். அப்படியிருக்க இப்புனிதமான நாளன்று எதற்காக இப்படி புலால் உண்ண வேண்டுமென்று பிடிவாதம் செய்கிறீர்கள்? அனந்தனுக்கு இத்தனை பெரும் அபச்சாரத்தைத் தாங்கள் செய்யலாமா? உங்கள் பாதங்களை என் கண்ணீரால் நனைக்கிறேன். பாவத்தைச் செய்து வீண் பழியைத் தேடிக் கொள்ளாதீர்கள். தெய்வ நிந்தனைக்கு மட்டும் மன்னிப்பே கிடையாது.”

“நிறுத்து உன் வேதாந்தத்தை. பிள்ளைக்கறி கேட்டவன் அந்த பரமசிவன். மூவடி மண் கேட்டவன் மதுசூதனன்! இரண்யனின் குடலைத் தின்றவன் உனது நாராயணன். உன்னைவிட எனக்கு வேதாந்தம் தெரியும்! நான் இப்பொழுது வேண்டுவது புலால்

உணவு. அதனை உன்னால் செய்து தர முடியுமா? முடியாதா?”

“ஸ்வாமி! நம் குழந்தையின் முகத்தைப் பாருங்கள். உங்கள் தந்தையின் வயதான காலத்தை எண்ணிப் பாருங்கள். ஏகாதசி விரத மகிமையை உணர்ந்து பாருங்கள்! உள்ளம் தெளிவு பெறுங்கள்.”

ஸ்ரீ ராமாபாய் கணவனின் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டு கெஞ்சினாள்; கதறினாள்; நீதி பல சொன்னாள்; நியாயம் கேட்டாள்; அழுதாள்; புலம்பினாள். அத்தனையும் அந்த காமந்தக்காரனின் கல் நெஞ்சைத் தொடவே இல்லை! அவன் மிருகமானான்.

கால் பிடித்துக் கதறும், கை பிடித்தவளை உதறித் தள்ளினான். வைகுண்ட ஏகாதசிக்கு வந்திருந்த அடியார்களை அடித்துத் துரத்தினான். வேண்டும் என்றே ஓர் ஆட்டை பிடித்துவந்து அவளது பூஜா மண்டபத்தில் நிறுத்திக் கொடுவாளால் வெட்டிக் கொன்றான்.

கணவனின் இக்கொடிய செயலைக் கண்டு ஸ்ரீ ராமாபாய் கதறினாள். இதுவரைக்கும் ‘பொறுமை பெருமை தரும்’ என்று பூமாதேவியைப் போல் பொறுத்திருந்தவள் எரிமலை போலானாள்.

“கருணையை மறந்தவரே! உமது நெஞ்சம் என்ன கல்லா? இரும்பா? ரத்த வெறிப் பிடித்து, பச்சிளம் உயிரைக் கொல்வதற்கு உமது மனம் எப்படித் துணிந்ததோ? இதேபோல் வேறு எவராகிலும் உமது குழந்தையைக் கொன்றிருந்தால் நீர் என்ன செய்வீர்! தெய்வமே! பூமாதேவி! இவரது அக்கிரமங்களை நீ எதற்காக இன்னும் இப்படி பொறுத்துக் கொண்டு இருக்கிறாய்.”

இவ்வாறு ஸ்ரீ ராமாபாய் ஆத்திரத்தால் கத்தியதுதான் தாமதம், அகத்தே தொட்டிலில் படுத்திருந்த குழந்தை பயங்கரமாக அலறும் சத்தம் கேட்டது! ஸ்ரீ ராமாபாயும், அவள் கணவனும் ஓடிச் சென்று குழந்தையைப் பார்த்தனர்.

கன்னம் குழிய முகம் நோக்கி சிரித்து விளையாடும் குழந்தை கண் மூடி, வாயில் நுரை தள்ள உடல் துடித்து துவண்டு மாண்டு கிடந்தது. அக்காட்சியைக் கண்டு ஸ்ரீ ராமாபாய், “என் செல்வமே! என்று மயக்கமுற்று நிலத்தில் வீழ்ந்தாள்.

இக்காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இளவரசனின் கல் நெஞ்சத்திலே ஓர் அதிர்ச்சி!

அவன் மனத்திலே ஓர் கலக்கம்! இதயத்திலே இனம் தெரியாத ஒருவித உணர்ச்சி!

மிருகமாக இருந்தவன் மனிதனானான். ஸ்ரீ ராமாபாயைத் தலையைத் தூக்கித் தனது மடிமீது வைத்துக் கொண்டான். “ராமா! ராமா! என்னைப் பாரு” என்று பதட்டப்பட்டு கத்தினான். அதற்குள் சேடியர் வந்தனர். தண்ணீர் தெளித்தனர். ஸ்ரீ ராமாபாய் கணவனைப் பார்த்தான்.

“ஸ்ரீ ராமாபாய்! என்னை மன்னித்துவிடு” என்று கத்தினான் கணவன்! அவன் கண்ணீர் வடித்தான். அதற்குள் அரண்மனை வைத்தியர்கள் வந்தனர். அவர்களால் சிசுவைப் பிழைக்க வைக்க முடியவில்லை. அதற்குள் அக்குழந்தையின் ஆவி போய்விட்டது!

“அநியாயமாக என் குழந்தையைக் கொன்றுவிட்டேனே” என்று கதறி அழுதான் இளவரசன்!

அவனது மன மாற்றத்தைக் கண்டு ஸ்ரீ ராமாபாய், “ஸ்வாமி! மாண்டவர்களைப் பிழைக்க வைக்க மருந்தினால் ஆகாது. மகான் களால்தான் முடியும். திருக்கோவிலிலே பரமனைப் பாடி பரவும் பக்தர்கள் எவரையாவது அழைத்து வாருங்கள். அவர்களது நிழல் பட்டால் போதும். நம் மைந்தன் பிழைத்துக் கொள்வான்” என்றான்.

ஸ்ரீ ராமாபாயின் மொழி கேட்டு இளவரசன் கோவிலை நோக்கி காற்றினும் கடுக விரைந்தான்.

கோவில் மண்டபத்தில் பரமனடியார்கள் சிப்ளாக் கட்டை, மிருதங்கம், ஜால்ரா இவைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு நாம சங்கீர்த்தனம் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

அந்தப் புருஷோத்தமர்களின் சங்கீர்த்தனங்கள் இளவரசனின் செவிகளிலே வீழ்ந்தது. ஒருவித புத்துணர்ச்சி அவனது உடம்பிலே ஏற்பட்டது. இளவரசன் பக்திப் பிழம் பானான். ஓடிச்சென்று பாகவதோத்தமர்களின் பாதங்களைப் பணிந்தான்.

தங்களை அடித்துத் துரத்தியவன் அடிசாய்ந்த மரம் போல் நிலத்தில் வீழ்ந்து கிடந்தது கண்டு அனைவரும் அதிசயித்தனர்.

இளவரசன் கண்களில் நீர் மல்க, “ஸ்வாமி! எளியோனின் பிழையைப் பொறுத்தருளுங்கள். தேவரீர்கள் எமது அரண்மனைக்கு எழுந்தருளி, மாண்ட என் மைந்தனை உயிர் பெற்று எழச் செய்ய வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

பாகவதர்கள், இளவரசனின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டு அவனுடன் அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டனர்.

அரண்மனையில் ஸ்ரீ ராமாபாய் மகனை மடியில் கிடத்திக் கொண்டு கண்ணீரும் கம்பலையுமாக இருந்தான். அரசன் ஸ்ரீ ராமாபாய்க்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

இத்தருணத்தில் இளவரசன் பரமனடியார்கள் அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தான். அவர்களை உயர்ந்த ஆசனத்திலே எழுந்தருளச் செய்தான். ஸ்ரீ ராமாபாய் குழந்தையை அவர்கள் பாதங்களில் கிடத்தி நமஸ்கரித்து நின்றான்.

பரமனடியார்கள் பகவான் நாமத்தை ஜபித்து, துளசி தண்ணீரை குழந்தை மீது தெளித்தனர். துளசி ஜலத்தைக் குழந்தை வாயில் ஊற்றினார். மாண்ட குழந்தை கண்ணைத் திறந்தது. குழந்தையின் மலர் முகத்திலே மந்தஹாஸம் களி நடனம் புரிந்தது.

ஸ்ரீ ராமாபாய் குழந்தையை வாரி அணைத்து முத்தமாரி பொழிந்தான்; இளவரசன் பரமனடியார்களைப் பன்முறை நமஸ்கரித்தான்.

அடியார்கள், இளவரசனுக்கும் துளசி தீர்த்தம் கொடுத்தனர். இளவரசன் தீர்த்தத்தைப் பருகி, நீரைத் தலையில் புரோக்ஷித்துக் கொண்டான்.

கணவனின் மனமாற்றத்தைக் கண்டு ஸ்ரீ ராமாபாயும், அரசனும் மகிழ்ச்சி மிகக் கொண்டனர். அரசன், ஸ்ரீ ராமாபாயின் பக்தியைக் கண்டு ஆனந்தித்தான். தனது மகனைத் திருத்தி அவனை நாடு போற்றும் நல்ல மனிதனாகச் செய்த மருமகளை வாயார வாழ்த்தினான்.

அன்றைய தினம் நடக்க இருந்த வைகுண்ட ஏகாதசி வைபவத்தை இளவரசன் முன்னின்று இரவும் பகலும் கண் விழித்து,

விண்ணும் மண்ணும் வியக்கும் வண்ணம்
கொண்டாடினான்!

ஸ்ரீ ராமாபாய் கணவனுடனும், மாம
னாருடனும் சேர்ந்து ஏகாதசி வைபவத்தை
மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினான். ஸ்ரீ
ராமாபாயின் கணவன் பொன்னும் மணியும்

பாகவதோத்தமர்களுக்கு வாரி வாரி வழங்கி
னான். அவர்கள் பாதங்களைக் கண்ணீரால்
அபிஷேகம் செய்தான்.

பக்தியால் கணவனைத் திருத்திய ஸ்ரீ
ராமாபாயை உலகமே போற்றிக் கொண்டாடி
யது.

ஸ்ரீ பக்த ராமாபாய் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த ராமராஜர்

பக்தி பெருகிப் பாயும் பாரதப்
பொன்னாட்டிலுள்ள ஓர் சிற்றூரை, ராமபக்தி
மிக்க மன்னர் ஒருவர் அரசாண்டு வந்தார். ராம
நாமத்தையே பேச்சாகவும், மூச்சாகவும்,
சொல்லாகவும் கொண்ட இந்த பரம பக்தரை
அனைவரும் ஸ்ரீ ராமராஜர் என்றே அழைத்து
வந்தனர்.

ஸ்ரீ ராமச்சந்திரமூர்த்தியைப் போல்
நீதிநெறி தவறாமல் அரசு புரிந்து வந்தார்.
பிரஜைகள் இவரது ஆட்சியில் சுபிக்ஷமாக
வாழ்ந்து வந்தனர். ஆலயங்களும், அறநெறிச்
சாலைகளும் இவரது ஆட்சியில் மேம்பட்டு
விளங்கின.

இவரது அரண்மனையில் ஸ்ரீ ராமபிரானுக்
காகப் பெரும் மண்டபத்துடன் கூடிய அழகிய
ராமர் கோவில் ஒன்று கட்டியிருந்தார்.

அக்கோவிலில் நடைபெறும் அபிஷேக
ஆராதனைகளுக்கு அரசன் தவறாமல்
வழிபாடுகளைச் செய்து வந்தார். அநுதினமும்
மாலை வேளையில், பெளராணிகரது, ராமா
யண பிரவசனம் தவறாமல் நடைபெறும்.
அதிலும் மன்னர் கலந்து கொள்வார்.

மன்னருக்கு ராமாயணம் கேட்பதென்றால்
பெருவிருப்பம். திரும்பத் திரும்ப ராம காவிய

அமுதத்தைப் பருகிப் பருகி பேரானந்தம்
காண்பார்.

ராமராஜர் கதை கேட்கும்பொழுது,
தம்மையே மறந்துவிடுவார். ராமனின்
வீரத்தைச் சொல்லும்பொழுது இவர் உடல்
புளகம் போர்க்கும். சீதா பிராட்டியாரின்
துயரத்தைச் சொல்லும்பொழுது இவர் துன்பத்
தால் துவண்டு குழந்தைபோல் அழுவார்.

அரசனின் மனோநிலையை நன்கு புரிந்து
வைத்திருந்த பெளராணிகர்கள், ராமாயண
பிரவசனம் செய்யும்பொழுது ராமரின்
வீரத்தைப் பற்றிய சம்பவங்களை நன்றாக
விரித்துப் பன்முறைச் சிறப்பித்துக் கூறுவர்;
சீதைக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்களைப் பற்றிய
சம்பவங்களை மேலோட்டமாக கூறிச்
செல்வர்.

ஒரு சமயம் வழக்கமாக கதை சொல்லும்
பெளராணிகருக்குச் சற்று உடல்நலக் குறைவு
ஏற்பட்டதால் அவர் தமது புதல்வனை
அனுப்பினார்.

அச்சிறுவனுக்கு அரசனது மனோநிலை
நன்கு புரியும். இருப்பினும் அவன் பிரவசனம்
செய்யும் சுவாராசியத்தில், ஒவ்வொரு

சம்பவங்களையும் விளக்கமாகச் சொல்லிக் கொண்டே வந்தான்.

இராவணனின் தம்பியான மாரீசன், மாயமானாக இராமபிரானின் பர்ணகசாலைப் பக்கம் வருகிறான். மான் விழி மங்கையும், மானைக் கண்டு மயங்குகிறான். மணாளன் ராமனிடம் மானைப் பிடித்துத் தாருங்கள் என்று குழைகின்றான்.

இலக்ஷ்மணா!'' என்று கதறிக் கொண்டே உயிரை விட்டான்.

மாரீசனது ஈனக்குரலைக் கேட்டு சீதை ஒருகணம் துணுக்குற்றாள். அவள் நெஞ்சமே வெடித்தாற்போல் துடித்தாள்.

அடுத்து நின்ற இலக்குவனிடம், ''எம்பிரானுக்கு ஏதோ ஆபத்து நேர்ந்துள்ளது.

கோதண்டமும் கையுமாக கோசலைக் குமாரன் மானைப் பிடிக்கப் புறப்படுகிறான். புள்ளிமான் துள்ளி ஓடுகிறது. ராமனோ காற்றினும் கடுக விரைகின்றான், அந்த விலங்கைப் பிடிப்பதற்கு!

மானாக வந்த மாரீசன் மாயமாக மறைந்து மறைந்து வனத்திலே ஓடுகிறான். கோதண்ட ராமன் வில்லிலே நானேற்றினார். வஞ்சகனை நோக்கி பாணம் தொடுத்தார்.

இந்தக் கட்டத்தை அப்பாலகன் உணர்ச்சி பொங்க வீரத்துடன் சொல்லும்பொழுது, மன்னனும் வீர உணர்வு பொங்க, ''ஹே ராமச்சந்திரா! உனது பாணத்திற்குத் தப்பிப் பிழைப்பார் உண்டோ இவ்வுலகில்! தொலைந்தான் துர்குணம் கொண்ட மாரீசன்'' என்று கத்தினார். ஆனந்தத்தால் துள்ளிக் குதித்தார்! பாலகன் பிரவசனத்தைத் தொடர்ந்தான்.

அம்பினால் தாக்குண்ட மாரீசன் உயிர் விடும் தருணத்தில், ''ஹே ஜானகி!

நீர் விரைந்து சென்று நிலைமையைக் கண்டு வாரும்'' என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

இலக்ஷ்மணன் சீதாதேவியிடம், ''அந்தக் குரல் அண்ணனுடையது அன்று! இது ஏதோ அரக்கனின் சூட்சி'' என்றான்.

அவனது கூற்றை அன்னை ஏற்க மறுத்தாள். பிடிவாதமாக பற்பல காரியங்களைச் சொல்லி, இலக்ஷ்மணனைப் போய்த்தான் ஆகவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினாள். லக்ஷ்மணன் வேறு வழியின்றி அன்னை சொல்லைச் சிரமேற்கொண்டு சென்றாள்.

இத்தருணத்தில் கபட சந்நியாசியாக வந்த இராவணன், சீதையைக் கவர்ந்து செல்கின்றான்.

இந்தப் பகுதியை அப்பாலகன் உருக்கத் துடனும், உயர்ந்த வியாக்யானத்துடனும், விளக்கத்துடனும், அதி அற்புதமாக விஸ்தரித்துச் சொல்லிக்கொண்டே போனான்.

அன்னைக்கு ஏற்பட்ட துயரத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள சக்தியற்ற ராமராஜர், விம்மி விம்மி அழுதார்.

“தாயே! பொறுமையின் உருவாகிய தங்களுக்கா இந்த சோதனை! ஹே! ராமச்சந்திர பிரபு! அடியேன் என் செய்வேன்” என்றெல்லாம் பலவாறு துடித்துப் புலம்பிக் கதறிய கொற்றவன், மயக்கமுற்று வீழ்ந்தார். அரண்மனை வைத்தியர்கள் விரைந்து வந்து மன்னனுக்குச் சிகிச்சைச் செய்தார்கள்.

பிரவசனம் சொன்ன பாலகன் அத்தோடு அன்றைய பிரவசனத்தை முடித்துக் கொண்டான். பாலகனும் வீட்டிற்குச் சென்றான். தந்தையாரிடம் நடந்தவற்றைச் சொன்னான்.

அவனது தந்தையார், “இனிமேலாவது அரண்மனையில் பிரவசனம் சொல்லும் பொழுது எச்சரிக்கையுடன் இருப்பாய்! எக்காரணம் கொண்டும் ராமாயணத்திலுள்ள சோகக்காக்கிகளை விஸ்தாரமாகச் சொல்லாதே! ராமபிரானின் வீரதீர பிரதாபங்களை மட்டும் விளக்கமாக சொல்லிக் கொண்டே இருப்பாயாக! அதுவே மன்னருக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுப்பதாக அமையும்” என்று அவனுக்கு முன்னெச்சரிக்கை செய்தார்.

மறுநாளும் அப்பாலகன் பிரவசனத்தைத் தொடர்ந்தான்.

ஸ்ரீ ராமபிரானையும் சீதாபிராட்டியாரையும் பிரித்தது ஒரு மான். இருவரையும் ஒன்று சேர்த்ததும் ஒரு மான். முன்னது பொய்மான்! பின்னது அநுமான்! எப்படி என்று பார்ப்போம்.

ஜடாயுமூலம் தென்திசை நோக்கிப் புறப்பட்ட ராமனும், லக்ஷ்மணனும், சுக்ரீவனுடன் ஏற்படுத்திக் கொண்ட தோழமையைப் பற்றியும், வானர சேனைகள் அநுமன் தலைமையில் பிராட்டியாரைத் தேடி வரப் புறப்பட்டதனைப் பற்றியும் விரிவாகச் சொன்னான்.

இவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அரசன் தமது ஆசனத்தில் நின்று எழுந்தார்.

“எம்பெருமானும், இளையபெருமானும் சொன்னதற்கு ஏற்ப, வானரர்கள் தேடப் புறப்பட, எளியவன் மட்டும் இங்கே வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பதா? நமது நால்வகைப் படைகள் புறப்படட்டும்! நாற்புறமும் தேடட்டும்.”

வீரவேசம் பொங்க உத்தரவிட்ட ராமபக்தர் வேகமாக புறப்பட்டதும் திருக்கோவிலில் இருந்த ராமருடைய உருவச்சிலை அசையக் கண்டார் அரசர்!

கர்ப்பக்கிரஹத்திலே திவ்யப் பேரொளி! அரசர் முடிபட வணங்கினார். ராமநாமத்தைப் பன்முறை ஜபித்தார். அப்பொழுது அரசரின் செவிகளில் ஐயனின் அன்புமொழி தேன்போற் பாய்ந்தது.

“பக்தா! உனது ஈடு இணையற்ற பக்தியைக் கண்டு புளகாங்கிதம் அடைந்தோம். அன்னையைச் சிறைமீட்டு வருவதற்கு நீ படைகொண்டு புறப்பட வேண்டாம். யாம் பிராட்டியாரை அரக்கனிடமிருந்து சிறைமீட்டு வந்துவிட்டோம். நிலையான பக்தியைக் கொண்டு வாழும் நீ பல்லாண்டு நல்லாக்கி நடத்தி, எமது திருவடி நீழலை அடைவாயாக!”

ஸ்ரீ ராமச்சந்திரபிரபு கிரீட, குண்டல கௌஸ்துப மணிமாலைகள் பிரகாசிக்க, பேரழகின் திருவுருவாய்த் துலங்கும் பிராட்டியாருடன், அரசர்க்கு பேரின்ப காக்கி கொடுத்தார்.

ஸ்ரீ ராமராஜர் சிந்தை மகிழத் தசரத குமாரனைப் பன்முறை நமஸ்கரித்துப் பேரின்பப் பெருவெள்ளத்தில் மூழ்கினார். ராமபிரான் ராமராஜருக்குப் பேரருள் புரிந்து அந்தர்த்தியாமியானார்!

இராமபிரானின் பேரருளைப் பரிபூரணமாகப் பெற்ற ஸ்ரீ ராமராஜர், நல்லாட்சி நடத்தி நாட்டு மக்களின் நெஞ்சங்களில் நிலையான இடம் பெற்றார்.

இராமபிரானின் திருநாமத்தை இடையறாது ஜபித்து, இராமபிரானின் திருவடிகமலங்களில் சரணடைந்து பிறவாப் பெருவாழ்வு கண்டார் ஸ்ரீ ராமராஜர்!

ஸ்ரீ பக்த பத்மநாப வேதியர்

இளமை முதற்கொண்டே அபார ஞானமும், ஆற்றலும் கொண்ட உத்தவ பக்தராக விளங்கியவர் ஸ்ரீ பத்மநாப வேதியர்.

இவர் குருகுலவாசத்தின்போதே வேதங்கள், உபநிஷதங்கள், பிரம்மசூத்திரம் இவைகளைச் சுலபமாகக் கற்று குருவுக்கு மிஞ்சிய சிஷ்யனாக விளங்கியவர்.

இவர் இளமையிலேயே துறவியைப் போன்ற வாழ்க்கையை மேற்கொண்டார். இருந்தும் இவர் குருமார்க்கமாக உபதேசம் பெறுவதற்கு உத்தேசித்தார். குருவைத் தேடி அலைந்தார்.

பெருமானின் திருவருளால் தவத்தில் சிறந்த மகாயோகியாகிய ஸ்ரீ கபீர்தாஸர், அவரைத் தமது முதற் சீடராக ஏற்றுக் கொண்டார். குருவின் அருளால் பக்தர்களுக்கு

நல்ல உபதேசங்களைச் சொல்லும் புனித மார்க்கத்தினைக் கண்டார்.

குருவும், சிஷ்யரும் காசிமா நகரில் தங்கியிருந்தனர். காசிவாசிகளுக்கு ராமநாம

வைபவத்தைச் சொல்லி நல்வழி காட்டினர்.

ஒருநாள் பத்மநாபர் வழக்கம்போல் வைகறைத் துயிலெழுந்து கங்கையில் நீராடச் சென்றார். அப்பொழுது ஒரு வணிகன் கங்கை பிரவாஹத்தில் வீழ்ந்து தனது உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளத் துணிந்தான்.

வணிகனின் செயலைக் கண்ட ஸ்ரீ பத்மநாபர் அவனைத் தடுத்தார்.

அவன் அவரைத் தொழுது, “ஸ்வாமி! அடியேனைத் தடுக்காதீர்கள். இத்தகைய கொடுமையான நோயுடன் இனியும் உயிர்வாழ வேண்டுமா?” என்று வேதனையுடன் கேட்டான்.

தொழுநோயால் துவண்டு கொண்டிருக்கும் வணிகனைப் பார்த்து, “நீங்கள் யார்?” என்று கேட்டார் ஸ்ரீ பத்மநாபர்!

“அடியேன் காசி மாநகரிலே வசிக்கும் வணிகன்! பொருட் செல்வமும், மக்கள் செல்வமும் நிரம்பப் பெற்றவன். முன்வினைப் பயனாக இந்நோய் என்னைப் பற்றிக் கொண்டது. வேறு வழியின்றி சாவதற்குத் துணிந்துதான் இங்கு வந்தேன்.”

“அரிதான மானிடப் பிறவியை இத்தனை எளிதாக அழித்துக்கொள்ள நாம் யார்? உம்மால் உலகோர்க்கு இனியும் எத்தனை வகையான நலங்கள் நடைபெற வேண்டியுள்ளது. நமது நோய் நீங்க யாம் நல்ல மார்க்கம் சொல்வோம்.”

ஸ்ரீ பத்மநாபதாஸரின் அன்பு மொழி கேட்டு வணிக மகன் சற்று ஆறுதல் அடைந்தான். அவரைப் பணிந்து, “ஸ்வாமி! தேவரீர் சொல்லும் மார்க்கத்தை யாம்

மேற்கொள்வோம். அதுவே எமது நோய் நீங்கும் ஒளஷதமாகட்டும்” என்றான்.

தாஸர் வணிகனைப் பார்த்து, “உனக்கு இந்த காசி மாநகரின் அருமை பெருமைகள் புரியாததல்ல! காஞ்சியில் பிறக்க முக்தி; காசியில் இறக்க முக்தி! என்று, எதற்காக பெரியோர்கள் சொன்னார்கள்? இத்திருக்ஷேத்திரத்தில் கோவில் கொண்டுள்ள ஸ்ரீ விஸ்வநாதப் பெருமான் இப்புவியிலே ஆவி நீப்போர்க்கு ஸ்ரீ ராம தாரக மந்திரத்தை உபதேசித்தருளுகிறார் என்பது ஐதீகம்.

அப்பேர்ப்பட்ட ஒப்பற்ற ஸ்ரீ ராம நாமம் எனும் தாரக மந்திரத்தை மும்முறை மானசீகமாக ஜபித்து கங்கையில் மூழ்கி எழுந்தால் போதும், உம்மைப் பற்றியுள்ள தீவினைகள் அத்தனையும் அற்றுப் போகும். நோயும் நீங்கி நலம் பெறுவீர்” என்று சொல்லி நீராடச் சென்றார்.

வணிக மகன், ஸ்வாமிகள் நின்ற இடத்தைத் தொட்டு கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டான். பாதச்சுவடுகளைத் தலையால் வணங்கினான். கங்கை வெள்ளத்தில் இறங்கினான்; ஸ்ரீராம தாரக மந்திரத்தை மும்முறை உபசரித்து நீருள் மூழ்கி எழுந்தான்.

கதிரவனைக் கண்டு காலைப் பனி கலைவது போல் அவனைப் பற்றியிருந்த தீவினைகள் அகல, நோயும் விலகியது. வணிகன் மகிழ்ச்சியால் ஆனந்தக் களிப் பெய்தினான்.

இந்த அதிசயத்தைக் கண்டு வணிகனின் குடும்பத்தினரும் கூடியிருந்த பக்தர்களும் வியந்தனர்.

இதற்குள் பத்மநாபதாஸர் நீராடி கரைக்கு வந்தார். வணிகன் அவரது பாதங்களைப் பணிந்து போற்றினான்.

ஸ்ரீ ராமநாம மகிமைகளை அங்குள்ளோர் அனைவரும் உணர்ந்து ராம பக்தர்கள் ஆயினர்.

“ராம்! ராம்” என்ற திருநாமம் கங்கை பிரவாஹத்தைப் போல் மக்களிடையே பெருகி ஓடியது.

ஸ்ரீ பத்மநாப பண்டிதர் வணிககுலச் செல்வனை அநுக்கிரஹித்து ஸ்ரீ கபீர்தாஸரின் மடத்திற்குப் புறப்பட்டார். ஸ்ரீ பத்மநாப

தாஸர் மடத்திற்கு வந்ததும் முதல் வேலையாக ஸ்ரீ கபீர்தாஸரை நமஸ்கரித்து கங்கைக் கரையில் நடந்த அற்புதத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்.

சீடனின் சொல் கேட்டு குருநாதர் குறுநகை புரிந்தார். அவரது குறுநகையின் பொருளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத ஸ்ரீ பத்மநாபர், “குருதேவா! தங்களது இந்த மந்தஹாஸத் திற்கு எனியோன் பொருள் அறிந்து கொள்ளலாமா?” என்று வினவினார்.

அதற்கு குருதேவர், “ஸ்ரீ பத்மநாபா! ஸ்ரீ ராமா என்னும் நாமத்தை ஒருமுறை சொன்னாலே போதும். துக்கங்கள் எல்லாம் விலகிவிடுமே! அவ்வாறிருக்க எதற்கு அற்ப விஷயத்துக்காக அந்த அரிய நாமத்தை மும்முறை ஜபிக்கச் சொன்னாய்?” என்று வினவினார்.

ஸ்ரீ பத்மநாபர் குருதேவரை மீண்டும் நமஸ்கரித்து, “ஸ்வாமி! தேவரீர் அறியாத பொருளும் உண்டோ? இருப்பினும் குருதேவரின் ஆணைக்கு அடிபணிந்து உரைக்கின்றேன். ஸ்வாமி! அந்த வணிகனும் அவனது உற்றார் உறவினர்களும் இந்த காசி மாநகரிலே பிறந்தும், வளர்ந்தும் இதுவரை ராமநாம சிந்தனையே இல்லாது இருந்த பாபத்தைப் போக்க ஒருமுறையும், அந்த வணிகனின் நோய் நீங்க ஒருமுறையும், அனைவரும் ராமநாம மகிமையால் ஞானம் பெற்று உய்யும் மார்க்கத்தை அடைவதற்காக இன்னொரு முறையும் ஜபிக்கச் சொன்னேன்” என்று தனது செயலுக்கு விளக்கம் சொன்னார்.

“இந்த உண்மை தத்துவத்தை மற்றவர் களும் உணர வேண்டும் என்பதற்காகவே இந்த உண்மைப் பொருளை உனது வாயாலே சொல்ல வைத்தேன்.”

குருதேவரின் மொழிகேட்டு ஸ்ரீ பத்மநாபர் பேரானந்தம் கொண்டார்.

குருதேவர் நிழலிலே நின்று நாட்டு மக்களுக்கு நல்ல பல போதனைகளைச் செய்தார் ஸ்ரீ பத்மநாப தாஸர்! ராமநாம மகிமையை உலகோர்க்கு உணர்த்தினார்.

பிறவிப் பயனால் பெருவாழ்வு கண்ட ஸ்ரீ பத்மநாபதாஸர், ஸ்ரீ ராமபிரானின் திருவடியைத் தஞ்சம் என்று பற்றினார். வைகுண்ட பிராப்தியைப் பெற்றார்.

ஸ்ரீ பக்த பத்மநாப வேதியர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த பிம்பாஜி

மீதம் மும்மாரி பொழிய - மக்கள் நலம்பெற்று ஒங்கி உயர்ந்து விளங்கிய நன்னாடு மங்களப்பட்!

இந்நாட்டை ஸ்ரீ பிம்பாஜி என்னும் பெயருடைய அரசன் ஆண்டு வந்தான். பிரஜைகளைக் கண்ணாகக் காத்து வந்த மன்னன் தமது குலதெய்வமான காளியை அல்லும் பகலும் அநவரதமும் பக்தியோடு வழிபட்டு வந்தான்.

நல்ல பக்தியும், பண்பும், வீரமும், ஒழுக்கமும் ஒருங்கே கொண்டிருந்த மன்னர்க்கு நல்ல குண நலமிக்க மனையாளும், அறிவாற்றல் மிக்க குழந்தைகளும் இருந்தனர். காளிதேவியின் கருணையால் கொற்றவனின் மாளிகையில் ஈடில்லா இன்பம் நிறைந்து நின்றது!

ஒருமுறை வைஷ்ணவ பக்தர்கள், மங்களப்பட் நகரத்துக்கு விஜயம் செய்தார்கள். அவர்கள் அரசரின் பெருமையைக் கேள்வியுற்று மன்னரைக் காண்பதற்காக அரண்மனைக்குச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

அத்தருணத்தில் அரசர் ஆதிசக்தி ஆலயத்தில் அம்மனுக்கு ஆராதனை புரிந்துகொண்டிருந்தார்.

தேவி பிரத்யக்ஷமாகி ஸ்ரீ பிம்பாஜிக்குப் பேரருள் பாலித்தாள்.

“பக்தா! நாற்திசையும் புகழ்பாட நல்லாக்ஷி நடத்தும் உனது பெருமையைக் கேள்வியுற்று உன்னைக் காண்பதற்காக வைஷ்ணவ அடியார்கள் உனது அரண்மனைக்கு வருகிறார்கள். நீ அவர்களை ஆராதித்து அவர்கள் மூலம் மந்திரோபதேசம் பெறுவாயாக! எம்மைக் குல

தெய்வமாகக் கொண்ட நீ வைஷ்ணவ பக்தர்களிடம் உபதேசம் பெறுவதா என்று எண்ண வேண்டாம். யாமே பவானி! யாமே வைஷ்ணவி! யாமே கோவிந்த ரூபினி!”

அம்பிகையின் அமுத மொழி கேட்டு அடியார் முடிபட வீழ்ந்து பன்முறை பணிந்தார். காளிதேவி அரசனை திருக்கரங்களால் அபயஹஸ்தம் அளித்து அருளி அந்தர்த்தியாமி யானார்.

அரசர் நாராயணனை மனதிலே தியானித்த வாறு தமது வெண்புரவியில் அரண்மனைக்கு வந்தார். திருமால் அடியார்களை வரவேற்பதற்கான ஏற்பாட்டைத் தொடங்கினார்.

அரண்மனையை அழகுற அலங்கரிக்கச் செய்தார். மனைவி, மக்களுடன் பூரண கும்பம் வைத்துக் கொண்டு வாசலிலே தயாராக நின்று கொண்டிருந்தார்.

திருமால் அடியார்கள் ஹரிநாம பஜனை செய்துகொண்டே அரண்மனைக்கு வந்தனர். அரசர் அவர்களை நமஸ்கரித்து உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

அடியார்களை உயர்ந்த ஆசனத்தில் அமரச் செய்து, மனைவி நீர் வார்க்க, பாதபூஜை புரிந்தார். அந்நீரைப் பருகினார். மனைவி, குழந்தைகளையும் பருகச் செய்து தமது சிரசிலும் அவர்கள் சிரசிலும் தெளித்தார்.

அரசர், அடியார்களுக்கு அறுசுவை அமுது அளித்தார். அன்றிரவு அரண்மனையில் மிக அற்புதமான நாமசங்கீர்த்தன பஜனைக்கு ஏற்பாடு செய்தார். விடிய விடிய அரண்மனையில் ஹரிபஜனை மிகக் கோலாகலமாக நடந்தது. பக்தர்களின் கூட்டம் கடல்

வெள்ளம்போல் பொங்கி வழிந்தது. ஆண்ட வனுக்கு ஆராதனையும், அடியார்களுக்கு ததியாராதனையும் நடந்தவண்ணமாக இருந்தன.

இப்படியாக திருமால் அடியார்கள் தங்கியிருந்த அத்தனை நாட்களும் அரண்மனை திருவிழாக் கோலம் பூண்டிருந்தது!

அடியார்கள் அரசரின் உபச்சாரத்தால் உவகை பூண்டு, "அரசே! உமது பக்தியையும், அடியார்களிடம் நீர் கொண்டுள்ள அன்பின் திறத்தையும் அளவிடுவதுதான் எங்ஙனம்? முற்பிறப்பில் நீர் செய்த யக்ஞங்கள், விரதங்கள், மாதாபிதா சிஸ்ருஷை, பகவத் சேவை, முப்பத்திரண்டு வகையான தானத்தின் சிறப்புகள் இவற்றால்தான் இம்மையிலும், மறுமையிலும் இத்தகைய ஒப்பற்ற ஞானத்தைப் பெற்று வாழ்கிறீர். உமக்கும், உமது மனைவி மக்களுக்கும் எல்லா மங்களங்களும் பொங்கட்டும்" என்று மன்னரைப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

மன்னர் அவர்களை மீண்டும் பணிந்து, "தவ சிரேஷ்டர்களே! எமக்கு மந்திரோப தேசம் செய்து அருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

மன்னரின் மொழி கேட்டு மகான்கள், "அரசே! தங்களுக்கு உபதேசம் செய்கின்ற ஞானத்தைப் பெற்றவர் காசி மாநகரிலே வாழும் ஸ்ரீ ராமானந்தர் என்னும் தவயோகியே ஆவார். நீங்கள் அவரிடம் சென்று உபதேசம் பெற்று உய்யும் மார்க்கத்தைப் பெறுவீர்" என்றனர்.

அரசரும் அவர்கள் சொன்னதை ஏற்றுக் கொண்டார். மகான்கள் ஓரிரு தினங்களில் அரசரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, தங்களது பாத யாத்திரையைத் தொடர்ந்தனர்.

இவர்கள் சென்ற பிறகு அரசர் காசி மாநகரம் செல்வதற்கான சிந்தையிலேயே இருந்தார்.

அரசன் ஆட்சிப் பொறுப்பை அமைச்சர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு மனைவி மக்களுடன் காசிக்குச் செல்லத் தீர்மானித்தார்.

அரசர் காளிதேவிக்குப் பெரிய பூஜை நடத்தினார். அரண்மனையில் ஆயிரக்கணக்கான அடியார்களுக்கும், ஏழைகளுக்கும் அறுசுவை அமுதம் அளித்து அக மகிழ்ந்தார்.

பொன்னும் பொருளும் தானமாக வாரிவாரி வழங்கினார்.

நல்ல முகூர்த்த வேளையில் அரசர் குடும்பத்துடன் தமது காசி யாத்திரையைத் தொடர்ந்தார்.

பல்லக்கிலும், புரவியிலும், யானை மீதும் பவனி செல்லும் அரசர், கல்லும் முள்ளும் பாதங்களைப் பதம் பார்க்கப் பாதயாத்திரையைப் பெருமிதத்துடன் மேற்கொண்டார்.

மன்னவரின் பக்தியைக் கண்டு மங்களபட் மக்கள் மன்னனைப் போற்றிக் கொண்டாடினர். மக்கள் மன்னவரின் பாதங்களில் பூ மலரைக் கொட்டி வலம் வந்து நலம் கண்டனர்.

கிராமம் கிராமமாகத் தங்கி இளைப்பாறி ஆங்காங்கே உள்ள கோவில்களைத் தரிசித்துப் பயணத்தை மேற்கொண்டனர் அரச குடும்பத்தினர்.

ஓரிரு மாதங்களில் ஸ்ரீ பீம்பாஜி பக்தர் காசி மாநகரத்தை வந்தடைந்தார்.

எல்லையை மிதித்த மன்னர் எல்லையில்லா இன்பம் பூண்டார். மனைவி மக்களுடன் நிலமதில் வீழ்ந்து பணிந்தார். கங்கையில் புனித நீராடி ஸ்ரீ ராமானந்தர் ஆசிரமத்திற்குச் சென்றார்.

சிஷ்ய கோடிகள் புடைசூழ, புலித்தோல் மீது அமர்ந்து ஸ்ரீ ராமநாம சங்கீர்த்தனம் செய்து கொண்டிருந்தார் ஸ்வாமிகள்! அரசன் குடும்பத்துடன் ஆசிரமத்துள் வந்தார்.

அரசனைக் கண்டதும் ஞான திருஷ்டியால் இன்னாரென்று புரிந்துகொண்ட ஸ்ரீ ராமானந்தர், "மங்களபுரத்து மன்னா! உன் வரவு நல்வரவாகட்டும்" என்று கூறினார்.

அரசர் திகைத்தார். உள்ளத்தில் அன்பு பெருகிட ஓடிச்சென்று அவரது பாதங்களை பன்முறை பணிந்தார். மனைவியும், மக்களும் குருதேவரைப் போற்றினர்.

அரச குமாரர்கள் குருவைச் சுந்தர சுலோகங்களால் போற்றினர். குருதேவர் மட்டில்லா மகிழ்ச்சி பூண்டு ஸ்ரீ பீம்பாஜியின் புதல்வர்களை ஆசீர்வதித்தார்.

அரச குடும்பத்தினர் குருதேவரின் அன்பு கட்டளைக்கு இணங்க அவரது ஆசிரமத்தில் தங்கினர்.

தினமும் அவர்கள் வைகறைத் துயிலெழுந்து கங்கையில் தீர்த்தமாடி குருதேவரின் ஸ்ரீராம ஆராதனையில் கலந்து பக்தி பரவசம் கொண்டனர்.

பாலும், பழரசமும் பத்து வகைப் பண்டங்களுடன் கூடிய போஜனமும் செய்துவந்த வேந்தன் ஒருவேளை கிடும் பகவத் பிரசாதத்தை மட்டும் பெற்றுப் பரமதிருப்தி கண்டான்.

கங்கா ஸ்நானமும், குருதேவர் தரிசனமும், ராமநாம ஆராதனையும் அரச குடும்பத்தினருக்கு ஆத்ம திருப்தியைக் கொடுத்தன.

ஒருநாள் குருதேவர் அரச குடும்பத்தினரை அருகே அழைத்து ஸ்ரீ ராம தாரக மஹா மந்திரத்தை அவர்கட்கு உபதேசித்து அநுக்கிரஹித்தார்.

திருப்பாற்கடல் அமுதத்தை அள்ளி அள்ளிப் பருகிய ஆனந்தத்தைப் பெற்ற அடியார்கள், குருதேவரை வீழ்ந்து வீழ்ந்து வணங்கினர்; வலம் வந்து போற்றினர்.

குருதேவர், மேலும் மேலும் அவர்களை ஆசீர்வதித்து, “அரசே! நீர் சந்தோஷமாக நாடு திரும்பி நெடு நாள் ஆட்சிபுரிந்து நிலையான இன்பத்தைக் காண்பீர். நாடு செல்லப் போகும் தாங்கள் துவாரகாபுரியைத் தரிசித்துக் கண்ணிரானின் பேரருளையும் பெற்றுச் செல்வீர்” என்று வாழ்த்துச் சொல்லி வழி அனுப்பினார்.

அரசர், காசிமாநகரத்தை நீத்துக் கால்நடையாகவே, குடும்பத்தாருடன் துவாரகாபுரி என்னும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண க்ஷேத்திரத்தை வந்தடைந்தார்.

துவாரகாபுரியில் கோவில் கொண்டுள்ள நீலமேக சியாமள வண்ணனை, நிலம் தனில் வீழ்ந்து பணிந்து தொழுது எழுந்தனர்.

அத்திருக்ஷேத்திரத்தில் தங்கியிருந்து, ஓடக்குழல் ஊதும் கார்முகில் வண்ணனாம் கண்ணனைக் கண்டு களித்து சேவித்துச் சுகித்தனர் அரசரும், அவர்தம் குடும்பத்தினரும்!

ஒருநாள் அரசரும், மனைவியும் மக்களும் இரவு நெடுநேரம் வரை ராமநாம மந்திரத்தை ஜபித்துக் கொண்டே இருந்தனர். உள்ளம் உருக அவனது சுந்தரகீர்த்தனங்களைப் பாடிப் பரவசம் கொண்டனர்.

அப்பொழுது அந்த அறையிலே ஒரு பிரகாசம்! கோடிக் கதிரவன் ஒன்றாக உதித்தாற்போன்ற அதிஅற்புதமான பேரொளி! புல்லாங்குழலின் பேரின்பமான இசை!

குன்றெடுத்து ஆயர்குலம் காத்த கோபாலன் - காளிங்கன் தலைமீது நடனம் புரிந்த நந்தகுமாரன் - மோகக் குழல் இசைத்து ஆசை நடனம் ஆடும் கோபியரைக் கவர்ந்த கண்ணன், தோகை பீலி சூடிய கூந்தலுடன், நீல வண்ணப்பட்டுடுத்தி வைரமணி ஆபரணங்கள் திருமேனியிற் துலங்க கொவ்வைச் செவ்வாய் குழல் இசைக்க, அதி அற்புத ரூபலாவண்யத்துடன் எழுந்தருளினார்.

அரசரும், குடும்பத்தினரும் உள்ளம் உருகினர். பக்தியால் மெய்யுருகினர். சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தனர்.

“கிருஷ்ணா! முகுந்தா! முராரே! கிருஷ்ணாய வாச தேவாய தேவகி நந்தனாயச! நந்தகோபகுமாராய ஸ்ரீ கோவிந்தாய நமோ நம:” என்று அனைவரும் போற்றித் துதித்தனர்.

“அம்பிகையின் பேரருளைப் பெற்ற அடியேனுக்கு அவனருளால் திருமாலின் தரிசனமும் கிடும் பேறு பெற்றேன். ஸ்ரீ ராமநாம தாரக மந்திரோபதேசமும் பெற்றேன். இப்பொழுது கண்ணனின் திருவடித் தாமரைகளைத் தரிசிக்கும் ஒப்பற்ற புண்ணியத்தையும் பெற்றேன்! கண்ணா! உனது திவ்ய தரிசனம் காண்பதற்கு எளியோன் எப்பிறவியில் என்ன தவம் செய்தேனோ?”

கண்ணன் தமது திருக்கரங்களால் அனைவரையும் அருள்பாலித்து அந்தர்த்தியாமி யானார்.

கண்ணனைக் கண்ட களிப்பில் கொற்றவனும், குடும்பத்தினரும் உலகையே மறந்திருந்தனர்.

அவர்கள் மேலும் சில நாட்கள் துவாரகாபுரியில் தங்கியிருந்து கிருஷ்ண கானத்தில் மூழ்கினர். பின்னர் தங்கள் நகரத்துக்குத் திரும்பினர்.

அரசரும், குடும்பத்தினரும் அடர்ந்த வனத்தின் வழியாக வந்துகொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது வன்புலி ஒன்று இவர்கள் முன்னால் எதிர்பட்டது.

பகவானின் பேரருளைப் பரிபூரணமாகப் பெற்றிருந்த அரச குடும்பத்தினர், புலியைக் கண்டு பயத்தால் அஞ்சவில்லை; அலற வில்லை! ஆண்டவனின் நாமாவை ஜபிக்கத் தொடங்கினர்.

எதிர்ப்பட்ட புலி இவர்கள் மீது பாய்ந்து வருவதற்கு எத்தனித்தது. அரசன் சற்றும் அஞ்சாமல், கழுத்தில் அணிந்த துளசிமாலை களுள் ஒன்றினைக் கழற்றினார். ஸ்ரீ ராம நாமத்தைச் சொல்லி, துளசிமணி மாலையைப் புலிமீது வீசினார்.

துளசி மணி மாலை புலியின் கழுத்தில் வீழ்ந்தது. அவ்வளவுதான்! சீறிப் பாய்ந்து வந்த புலி பூனைபோல் அடங்கி ஒடுங்கி அவர்கள் பக்கமாக வந்து அவர்களது காலடியில் படுத்தது; அனைவரும் அதிசயித்தனர்.

புலியானது தனது தலையை அரசரது பாதங்களில் பதித்துப் பன்முறை தேய்த்தது. அரசர் அதனது எண்ணத்தைத் தமது ஆத்ம பலத்தால் புரிந்துகொண்டார்.

“உனக்கு உபதேசம் பெறவேண்டும்! அப்படித்தானே!” என்று வினவிய வேந்தர், வேங்கையின் செவிகளில் ராமநாமம் எனும் தாரக மந்திரத்தை உபதேசித்தார். புலி அவர்களை மும்முறைச் சுற்றிவிட்டு வந்த வழியே திரும்பியது.

அரச குடும்பத்தினர் பகவானின் ஆனந்தத் திருவிளையாடல்களை நினைத்து உள்ளம் உருகினர். தங்களது பாதயாத்திரையைத்

தொடர்ந்தனர். ஒருவாறு அவர்கள் மங்களப் பட் எல்லையை வந்தடைந்தனர்.

மன்னவனின் வருகையைக் கண்ட மக்கள் கோடி இன்பம் பூண்டனர். மன்னரை நமஸ்கரித்து மகிழ்ந்தனர்.

அரண்மனைக்குச் செய்தி பறந்தது. அமைச்சர்களும், காவலர்களும் பல்லக்குடன், மேளவாத்தியங்கள் முழங்க மன்னர் வரும் திசைநோக்கி விரைந்தனர்.

மன்னரைப் பட்டத்து யானை மீது அமரச் செய்தனர். மனைவி, மக்களைப் பல்லக்கில் ஏற்றிக் கொண்டனர்.

வாழ்த்தொலி விண்ணை முட்ட ஸ்ரீ பிம்பாஜி பக்தரை மக்கள் வெள்ளத்தில் அழைத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்கு புறப்பட்டனர்.

அரசர் நேராக மனைவி மக்களுடன் காளி கோவிலுக்குச் சென்றார். காளிதேவியைப் பணிந்து போற்றிப் பின்னர் அரண்மனைக்குச் சென்றார் மன்னர்!

ஒரு நல்ல முகூர்த்தநாளில் வெம்புலியை வென்ற பிம்பாஜி பக்தர் அரியணை அமர்ந்தார். கண்ணன் கீதையிலே சொன்ன அறவழி அரசு புரிந்தார்.

இராமநாம மந்திரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு பிறவாப் பெருவாழ்வு பெற்றார் ஸ்ரீ பிம்பாஜி பக்தர்!

ஸ்ரீ பக்த பிம்பாஜி திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த துவாரகா ராமதாஸர்

வட தேசத்திலுள்ள புண்ணிய கேஷத்ரங்களுள் டாங்கேர் நகரமும் ஒன்றாகும். அந்நகரில் அறம் வழுவா அந்தணர் பலர் வசித்து வந்தனர். அவர்களுள் ஸ்ரீ ராமதாஸர் என்ற பக்தரும் ஒருவர் ஆவார்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர் என்ற பெயர் பூண்ட பக்தர், கிருஷ்ணனையே தனக்கு இஷ்ட தெய்வமாகக் கொண்டிருந்தார். இவர் ஒரு கிருஷ்ணபிரேமி! கண்ணனின் மானசீக அடிமை!

“பவதி பிக்ஷாம் தேஹீ!” என்று அக்ஷய பாத்திரமும் கையுமாக உஞ்சவிருத்தி எடுத்து ஜீவிதம் நடத்திவரும் இத்தெய்வீக புருஷர், உஞ்சவிருத்தி எடுப்பதிலும் தமக்கென்று ஒரு நியதியைக் கடைப்பிடித்து வந்தார்.

அக்ஷயபாத்திரத்தில் அரிசி நிரம்பியதும், “போதுமென்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து” என்றாற்போல் பரம திருப்தியுடன் வீட்டிற்குத் திரும்பிவிடுவார். வீட்டிற்கு வந்து அமுது செய்து அடியார்கள் எவருக்காவது முதலில் அமுது அளித்துப் பின்னர் தாம் உண்ணும் பழக்கத்தையும் மேற்கொண்டிருந்தார்.

இவரது இத்தகைய உயர்ந்த பண்பும், அடியார் சேவையும், ஆண்டவன் பக்தியும் ஊரிலுள்ளோர்க்கு இவரிடம் பெரும் மதிப்பையும், பக்தியையும் ஏற்படுத்தி இருந்தது.

இவர் தினமும் இல்லத்தில் துளசி பூஜை நடத்தி வந்தார். மாதந்தோறும் வரும் ஏகாதசியில் துளசியும், தீர்த்தமும்தான் ஆகாரம். அன்றைய தினம் பூரண உபவாசம்

இருந்து மறுநாள் வரும் துவாதசி தினத்தன்று அதிதிகளுடன் பாரணையை முடிப்பார்.

பிரதி வருஷமும் ஆடி மாதம் வரும் சுத்த ஏகாதசி தினத்தன்று துவாரகைக்குச் செல்வார்.

துவாரகாபுரி, டாங்கேர் நகரத்திலிருந்து நூறு மைல் தொலைவில்தான் இருந்தது! அதனால் ஸ்ரீ ராமதாஸர் கண்ணனின் நாமத்தைச் சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டே துவாரகைக்கு பாதயாத்திரை புறப்பட்டு ஏகாதசி தினத்தன்று வைகறைப் பொழுதிற் குள் துவாரகாபுரிக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விடுவார்.

கோமதி நதியில் நீராடி, ஏகாதசி விரதத்தை மேற்கொள்வார். துவாரகைத் திருக்கோவிலில் கண்ணனைத் தரிசித்து தியானத்தில் மூழ்குவார். மறுநாள் அதிதிகளுக்கு போஜனம் அளித்து தாமும் உணவருந்திப் பாரணையை முடிப்பார்.

சில சமயம் துவாரகாபுரிவாசனைப் பிரிய மனமில்லாமல் உள்ளம் உருகுவார். அவனது பேரழகைப் பார்த்துக்கொண்டே இருப்பார். சில நாட்கள் அங்கேயே தங்கிவிடுவார். அவனது திருநாம சிந்தனையுடன் நகரத் திற்குத் திரும்புவார்.

இவ்வாறு எண்ணற்ற வருஷங்கள் பகவத் கைங்கரியத்தைப் பக்தி சிரத்தையோடு செய்து வந்தார் பக்தர்.

வருஷங்கள் ஏற ஏற முதுமையும், அந்த முதுமையால் தள்ளாமையும் அவரை வாட்டி வதைக்கத் துவங்கியது. அந்த முதுமையிலும்

தள்ளாடித் தள்ளாடி துவாரகைக்குச் சென்று வந்தார் அடியார்!

வழக்கம்போல் துவாதசி பாரணையை முடித்துக் கொண்டு அடியவர் ஊர் திரும்புவதற்கு எண்ணினார். அவரால் கண்ணனை விட்டுப் பிரிய மனம் வரவில்லை. "கிருஷ்ணா! கிருஷ்ணா!" என்று கிருஷ்ண கானத்தில் லயித்துக் கோவிலிலேயே இருந்தார்.

இரவு பூஜை முடிந்து புறப்பட்ட அர்ச்சகர்கள் அடியவரின் பக்தியைக் கண்டு வியந்தனர். இந்தத் தள்ளாத வயதிலும் பல காத தூரம் நடந்து வந்து பகவானைச் சேவிக்கும் அவரது பக்தியைப் போற்றிப் புகழ்ந்து சென்றனர்.

ஸ்வாமிகள் கண்ணனின் திவ்ய தரிசனத்தைப் பெற்ற பேரானந்தத்தில் கண்களில் நீர் மல்க, தமக்குள்ள துயரத்தைச் சொல்லிக் கதறினார்.

"துவாரகாபுரிவாசா! துஷ்டசம்ஹார சிஷ்ட பரிபாலகா! கம்சன், சிகபாலன், ஜராசந்தன் போன்ற துஷ்டர்களைச் சம்ஹரித்து ரக்ஷித்தவரே! முதுமையால் சோர்ந்துபோன என்னால் எவ்வாறு இனிமேல் இத்தனை காத தூரம் நடந்து உனது கார் கொண்ட மேனி அழகையும், சேல் கொண்ட விழி அழகையும் கண்டு களிக்க முடியும்.

ஆஷாட ஏகாதசியன்று உனது ஆனந்த தரிசனத்தைக் காணாமல் இந்த எளியோனால் எப்படி ஜீவித்திருக்க முடியும்? ஆயிரம் கோபியர்களின் இல்லத்தில், ஏக காலத்தில் ஏகாந்தவாசம் புரியும் ஆயர்குலக் கொழுந்தே! இந்த ஏழையின் குடிலுக்கு நீ எப்போதும் எழுந்தருளி இருக்கலாகாதா!

வேத முதல்வனே! விண்ணோர் போற்றும் கண்ணா! பண்வாய் இடைச்சியரின் செல்லக் குமாரா! காளிங்கன் மீது களி நடம் புரிந்த கோகுலத்து மணிவண்ணா! அனந்தன் மீது பள்ளிகொண்ட பெருமானே! ஆலிலை துயின்று அகிலமெல்லாம் காத்த கருணா சாகரா! ஜலத்தாரையில் சஞ்சரித்த அருட்கடலே! இந்த ஏழைக்கு நீதான் இரங்க வேண்டும்."

இவ்வாறு அடியார் பக்தி மிகுதியால் பலவாறு சொல்லிப் புலம்பினார். குழந்தையைப் போல் கதறிக் கதறி அழுதார்.

கர்ப்பக்கிரஹத்தில் ஆயிரம் கோடி சூரிய பிரகாசம்! எம்பெருமான் பூரண சந்திரவதனம் பளபளக்க - பவளவாய் முத்துநகை சிந்த - அடியார்களைக் காக்கும் அருட் கண் மலர, பக்தனைத் திருநோக்கம் செய்தார்.

"பக்தா! கவலை வேண்டாம். என்னையும் உன்னுடன் அழைத்துச் செல். உனது தலத்தில் கோவில் கொள்ள யாம் சித்தமாக உள்ளோம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தார் துவாரகா புரிவாசன்!

சங்கு, சக்ர பீதாம்பரதாரியின் திருவடி கண்டு தாஸர் உள்ளமும் உடலும் உருக, சிரமீது கரம் உயர்த்தி, வீழ்ந்து வீழ்ந்து பன்முறை சேவித்தார்.

"தேவாதி தேவா! இந்த ஏழையிடம் இது என்ன விளையாட்டு. உன்னை நான் அழைத்துச் செல்வது என்பது ஆகக்கூடிய காரியமா?"

பரந்தாமன் பரமபக்தனை கடாசுஷிக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டு, "நடுஜாமம் எமது பொற்தேர் கோமதி நதிதீரம் வரும். நாம் இருவரும் அதில் அமர்ந்து செல்வோம்" என்று அருளி அந்தர்த்தியாமியானார்.

அடியவர் ஆனந்த மிகுதியால் துள்ளிக் குதித்தார். அதே சமயம் அவருக்கு மற்றொரு ஐயப்பாடு. "தேவரீர் எம்முடன் வந்து விட்டால், இங்குள்ளோர் என்னை சிலை கவர்ந்த கள்வன் என்று சொல்லிக் கொன்று விடுவார்களே!" என்று எண்ணினார். அந்த எண்ணத்திற்குப் பதில் சொல்ல கண்ணன் அங்கு இருந்தால்தானே!

பக்தர் பகவான் நாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டே ஆலயத்தை வலம் வந்தார். அடுத்துள்ள கோமதி நதி தீரம் வந்தார். ஸ்ரீ ராமதாஸர், கிருஷ்ண சிந்தனையில் அமர்ந்தார்.

நடு ஜாமம் வந்தது! சைதன்ய ரதமும் வந்தது. ரதத்திலே வந்த கிருஷ்ணர், விக்ரஹ வடிவம் கொண்டார். தேர் கண்ட தாஸர், கார் கண்ட மயில் போல் களிப்பு பொங்க, தேரில் அமர்ந்தார். தேரும் புறப்பட்டது.

டாங்கேர் நகரத்திலுள்ள, ஸ்ரீ ராமதாஸரின் குடில் கோவிலானது. துவாரகாபுரிவாஸனின் திருத்தேர் அவரது வீட்டிற்கு வந்தது.

ஸ்வாமிகள், எம்பெருமானின் விக்ரஹத்தை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றார். திருத்தேர் மாயமாக மறைந்தது! தாஸர் அதிசயித்தார்.

பொழுது புலர்ந்தது! ஸ்ரீ ராமதாஸர் இல்லத்தில் விக்ரஹத்திற்கு அபிஷேக ஆராதனைகள் அற்புதமாக நடந்து கொண்டிருந்தன. துவாரகையில் விக்ரஹத்தைக் காணவில்லை என்ற செய்தியானது அமார்க்களப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அர்ச்சகர்களாலும், அதிகாரிகளாலும் சட்டென்று எதைப் பற்றியும் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை! எம்பெருமானுக்கு ஏதோ அபச்சாரம் நேர்ந்துவிட்டதென்று எண்ணி அனைவரும் அச்சம் கொண்டனர்.

அர்ச்சகர்கள் டாங்கேர் நகரத்திலிருந்து ஏகாதசி தோறும் தவறாது வரும் ஸ்ரீ ராமதாஸரை நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்தனர்.

துவாதசி அன்று கோவில் நடை சாத்திய பிறகும், அவர் கோவிலில் அமர்ந்து பகவானைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்த தனை அனைவரும் அறிவர். எனவே அவர்கட்கு ஓர் ஐயப்பாடு எழுந்தது. ஸ்ரீ ராமதாஸர்தான் விக்ரஹத்தைக் கவர்ந்து சென்றிருக்கக் கூடும் என்று கருத்திலே கொண்டனர்.

அக்கணமே ஆலய அதிகாரிகளும், அர்ச்சகர்களும் திருத் தேருடன் டாங்கேர் நகரம் புறப்பட்டனர்.

ஸ்ரீ ராமதாஸர், பகவான் முன்னால் தியானத்தில் அமர்ந்து இருந்தார். அது சமயம் துவாரகாபுரியில் இருந்து புறப்பட்ட அதிகாரிகள் அவரது இல்லத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். விஷயம் அறிந்து ஸ்வாமிகள், விக்ரஹத்தை பாதுகாப்பான இடத்தில் வைக்க வேண்டும் என்று எண்ணி ஓர் உபாயம் செய்தார்.

விக்ரஹத்தை ஓர் வாளிக்குள் வைத்து கிணற்றுக்குள் இறக்கிவிட்டார். அர்ச்சகர்கள் விக்ரஹத்தை ஸ்வாமிகளின் வீடு முழுவதும் தேடிப் பார்த்தனர். விக்ரஹத்தைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. இறுதியில் கிணற்றடிக்குச் சென்றனர்.

வாளி கிணற்றுக்குள் தொங்கிக் கொண்டிருப்பது கண்டு, கயிற்றினை மேலே

இழுத்தனர். வாளிக்குள் விக்ரஹம் இருக்கக் கண்டு அனைவரும் மகிழ்ச்சியும், தாஸர் மீது துவேஷமும் கொண்டனர்.

விக்ரஹத்தைத் தேரில் ஏற்றினர். தாஸர் தேரின் முன்னால் படுத்துக் கொண்டார். “என் ஐயனைவிடமாட்டேன்” என்று கதறிக் கதறி அழுதார்.

அதிகாரிகளுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை! இதற்குள் டாங்கேர் நகரத்து மக்கள், தாஸர் வீட்டில் பெரும் கூட்டமாகக் கூடிவிட்டனர். எல்லோரும் ஸ்வாமிகளின் பக்கம் சேர்ந்துகொண்டு, அர்ச்சகர்களிடம் “தொண்ணூறு வயதைக் காணும் இக்கிழவரை எதற்காக இப்படித் தொல்லைப் படுத்துகிறீர்! விக்ரஹத்தைக் கொடுத்துவிட்டுப் போங்கள்” என்றனர்.

“நன்றாக உள்ளது டாங்கேர் நகரத்து மக்களின் நியாயம்! இதென்ன சாமான்யப்பட்ட விக்ரஹமா? பொன் விக்ரஹம்” என்று அர்ச்சகர் ஆர்ப்பரித்தார்.

இந்த வார்த்தைகள் தாஸரின் செவிகளில் வீழ்ந்தது!

தாஸர் குழந்தை போல் துள்ளி எழுந்தார். அவர் உள்ளத்திலே ஓர் உற்சாகம்; ஒரு தெம்பு!

“உங்களுக்கு பொன்தான் பெரிதென்றால் இந்த விக்ரஹத்தின் எடைக்கு சமமான பொன்னை நான் தருகிறேன்.”

அர்ச்சகர்கள் நகைத்தனர். இவரிடமிருந்து விக்ரஹத்தினை எடுத்துச் செல்வதற்கு இதுவே நல்ல உபாயமுகூட என்று தீர்மானித்தனர்.

அதற்குள் ஊர்மக்கள், “அர்ச்சகரே! எதற்காக யோசிக்கிறீர். எப்பொழுது நீங்கள் பொன்னையே பெரிதாகக் கொண்டீர்களோ, அப்பொழுதே பொன்னைப் பெற்றுக் கொண்டு விக்ரஹத்தை விட்டுச் செல்வது தானே முறை!” என்று கூறினர்.

“அதைத்தான் நாங்கள் செய்யப் போகிறோம். அதற்குள் ஒரு சிறு நிபந்தனை. விக்ரஹத்தின் எடைக்குச் சமமான பொன்னைத் தரவில்லை என்றால் நாங்கள் விக்ரஹத்தைத் தவறாமல் எடுத்துச் செல்வோம்!”

அர்ச்சகரது நிபந்தனைக்கு ஊராரும், தாஸரும் சம்மதம் சொல்லினர். ஒரு வணிகரது கையிலிருந்து துலாக்கோல் கொண்டு

வந்தனர். தாஸர் பொன்னை எடுத்து வருகிறேன் என்று சொல்லி உள்ளே சென்றார்.

பல வருஷங்களாக பாரியாளின் ஞாபகமாகப் பெட்டிக்குள் பத்திரமாக வைத்திருந்த பொன் மூக்குத்தியை எடுத்தார்.

“ஹே துவாரகாபுரிவாசா! என்னை எப்பேர்ப்பட்ட சோதனைக்கு ஆளாக்கி விட்டாய்! ஹே பிரபோ! உனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பித்து அநேக நமஸ்காரங்களைச் செய்கின்றேன். அன்று பாமாவின் அகந் தையை அடக்கத் துலாக்கோல் அமர்ந்தாய்! இன்று இந்த ஏழையைப் பரீக்ஷிக்கத் துலாத் தட்டில் எழுந்தருளப் போகின்றாயோ! குபேரனின் செல்வத்தையும், சங்கநிதி, பதுமநிதி அத்தனையும் வைத்தாலும் உனக்குச் சமமாகாதே! அப்படி இருக்க இந்த ஒரு மூக்குத்திக்கு நீ எப்படி சமமாகப் போகிறாய்! தேவாதி தேவா! என்னை விட்டுப் போய்விடாதே!”

இவ்வாறு பகவானிடம் பிரார்த்தித்துக் கொண்டே மூக்குத்தியும் கையுமாக வெளியே வந்தார் அடியார்!

அர்ச்சகர்கள் அலக்ஷியமாக, “தாஸரே! பொன் எங்கே?” என்று வினவ, தாஸர் மூக்குத்தியைக் காண்பித்து, “இதோ என் மனைவியின் மூக்குத்தி!” என்றார்.

அர்ச்சகர்கள் விழுந்து விழுந்து சிரித்தனர். கூடியிருந்தோர் தாஸரின் செயலைக் கண்டு அழுவதா, சிரிப்பதா என்று எண்ணி நின்றனர்.

ஒரு தட்டில் கிருஷ்ண விக்ரஹம் வைக்கப் பட்டிருந்தது. தாஸர் பகவானைத் தியானித்துக் கொண்டே மறுதட்டில் மூக்குத்தியை வைத்தார்.

தட்டுகள் இரண்டும் சமமாக நின்றன!

அலக்ஷியமாக சிரித்த அர்ச்சகர்கள் அகந்தை அடங்கினர். செயலற்று தாஸரின் பாதங்களில் வீழ்ந்து பிழை பொறுத்தருளப் பிரார்த்தித்தனர். டாங்கேர் நகரத்து மக்கள் தாஸரின் பெருமையைப் போற்றிக் கொண்டாடினர்.

ஸ்ரீ துவாரகராமதாஸர், பகவானின் திருவருட் கருணையை எண்ணி மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கினார். அர்ச்சகர்கள், விக்ர ஹத்தைத் தாஸரிடம் கொடுத்துச் சென்றனர்.

தாஸர் எம்பெருமானை தமது இல்லத் துலேயே கோவில் கொள்ளச் செய்தார். அவரது இல்லமே கோவிலானது! இதயமே கோவிலானது!

அல்லும் பகலும் பகவானைச் சேவித்து, எங்கும் பக்தியைப் பெருகச் செய்து வாழ்வில் நிலையான இன்பம் கண்டார் ஸ்ரீ ராமதாஸர்!

ஸ்ரீ பக்த துவாரகாராமதாஸர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த பிரம்மசாரி

ஹரித்வார் என்று தற்காலத்தில் வழங்கப் படும் நகரத்தில் ஸ்ரீ பிரம்மசாரி என்று ஓர் அந்தணர் சிறுவன் வாழ்ந்து வந்தான்.

இளமை முதற்கொண்டே இப்பாலகனுக்கு பகவானிடத்தில் பக்தியும், அடியார்களிடத்தில் அன்பும் நிறைந்து இருந்தது.

பிரம்மசாரிக்கு சிறு வயதிலிருந்தே ஊர் ஊராகச் சென்று ஆங்காங்கேயுள்ள திருக் கோவில்களைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற பேராவல் இருந்துகொண்டே இருந்தது.

அவ்வூரில் வாழ்ந்து வந்த பல அடியார்கள் ஸ்ரீ கல்யாண கோஸ்வாமி என்பவரும் ஒருவர். இவரிடம் ஸ்ரீ பிரம்மசாரி மிகுந்த அன்புடையவராக இருந்தார். கல்யாண கோஸ்வாமி தீர்த்தயாத்திரை புறப்பட்டார். அவருடன் பிரம்மசாரியும் புறப்பட்டார்.

இருவரும் ஹரித்வாரிலிருந்து புறப்பட்டு பற்பல திருத்தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டே வடமதுராபுரியை வந்தடைந்தனர்.

இருவரும் யமுனையில் நீராடி அங்கு கோவில் கொண்டுள்ள கண்ணபிரானைச் சேவித்துச் சிந்தை மகிழ்ந்தனர். நாம சங்கீர்த்தனங்களால் நாராயணனின் கமல மலர்ப்பாதங்களைப் போற்றிப் பணிந்தனர்.

யமுனையையும், கண்ணனையும் விட்டுப் பிரிய மனமில்லாத அடியார்கள் இருவரும் அங்கேயே தங்கினர்.

இருவரும் வைகறைத் துயிலெழுந்து புண்ணிய யமுனையில் நீராடி, மேனியில் துவாதச புண்டரங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு திருக்கோவில் செல்வர். கோவிலை வலம்

வந்து, செம்பவள வாய்தனில் ஞாலம் எல்லாம் காட்டிய கண்ணனை காதலால் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி சேவிப்பர்.

ஆலயத்தில் இருவரும் பல மணி நேரம் தியானத்தில் அமர்ந்து பகவானை இதயக் கோவிலிலே எழுந்தருளச் செய்து ஏகாந்த சேவையால் ஈடில்லா இன்பம் காண்பர்.

இவ்வாறு இருந்து வரும் நாளில் ஸ்ரீ கல்யாண கோஸ்வாமிக்கு திடீரென்று உடல் சுவாதீனம் இல்லாமற் போனது.

ஸ்ரீ பிரம்மசாரி பக்கத்திலிருந்து பணிவிடை பல செய்தார். வைத்தியரை அழைத்து வந்து அவ்வப்போது உடம்பைக் கவனிக்கச் செய்தார். இரவெல்லாம் உறங்காமல் விழித்திருந்து ஸ்ரீ கோஸ்வாமியைக் கவனித்து வந்தார்.

ஐந்தாறு மாதங்களில் ஸ்ரீ கோஸ்வாமி பூரண குணம் அடைந்தார். அவருக்கு ஏற்பட்ட ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை! அல்லும் பகலும் பக்கத்திலிருந்து பணிவிடை செய்த ஸ்ரீ பிரம்மசாரியை எண்ணி உள்ளம் உருகினார். அவனை அணைத்துக் கொண்டார். கண்களில் நீர் பெருக ஆனந்தப் பெருக்குடன் அவனை வார்த்தைகளால் பாராட்டினார்.

“ஸ்ரீ பிரம்மசாரி! நீ எனக்குச் செய்த சிஷ்ஞைஷுக்கு நான் உனக்கு என்ன கைம்மாறு செய்யக்கூடுமோ எனென்று எனக்குப் புரிய வில்லை! என் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளைகள் கூட இந்த அளவிற்குப் பணிவிடை செய்வார்களா என்பதைத்தான் எண்ணிப் பார்க்கிறேன். போன ஜென்மத்துப் புண்ணியம்தான்! நல்ல வேளை, நான்

தீர்த்தயாத்திரை புறப்படும் பொழுது நீயும் கூட வருகிறேன் என்று புறப்பட்டு வந்தாய்! உனக்கு அந்த ஆண்ட வன் ஒரு குறையும் வைக்கமாட்டான்.”

ஸ்ரீ கல்யாண கோஸ்வாமியின் பாராட்டு தலைக் கேட்டு ஸ்ரீ பிரம்மசாரி அவரைத் தொழுது “ஸ்வாமி அடியேன் அப்படி என்ன பெரிய உதவி செய்துவிட்டேன். உலகில் மனிதனுக்கு மனிதன் செய்து கொள்ளும் பரோபகார உதவிதானே இது! உங்களைப் போன்ற பரமனடியார்களுக்கு என்போன்ற சாமான்யர்கள் செய்ய வேண்டிய திருத் தொண்டுகள் எத்தனையோ உள்ளன” என்று அடக்கத்துடன் கூறினார்.

ஸ்ரீ பிரம்மசாரியின் அடக்கமான பதில் ஸ்ரீ கோஸ்வாமியின் மனதை மேலும் இளக்கி யது.

“அன்பு! நீ செய்த உதவிக்கு உனக்குக் கைம்மாறு செய்தே ஆகவேண்டும். எனது வேண்டுகோளை நீ ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.”

“அடியவனுக்கு ஆணையிடுங்கள்.”

“எனது குமாரத்தியை உனக்கு மணம் முடித்து வைக்கலாம் என்று முடிவு செய்துள்ளேன். எனது இந்த முடிவை நீ அங்கீகரிக்க வேண்டும்.”

ஸ்ரீ கோஸ்வாமியின் அன்புக் கட்டளை ஸ்ரீ பிரம்மசாரியின் உள்ளத்தில் பெரும் சலனத்தை ஏற்படுத்தியது.

“ஸ்வாமி! அடியேனை மன்னித்து விடுங்கள். துறவியாக வாழ நினைக்கும் நான் இல்லறத்தை ஏற்க விரும்பவில்லை. என்னை மன்னித்து விடுங்கள்.”

“புரியாமல் பேசாதே! கிருஹஸ்தாசிரமம் தான் வான பிரஸ்தத்திற்குத் திறவுகோல்! ஸ்ரீ ஜயதேவர், ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் போன்ற மகான்கள் இல்லறத்தை மேற்கொண்டு துறவற நிலை கண்டார்கள்! நீ என் கண்ணுக்குப் பாலகனாகத் தெரியவில்லை. பெரிய மகானாகத் தோன்று கிறாய்!

நீ இனிமேல் பெயரில்தான் பிரம்மசாரியாக இருக்க வேண்டுமே தவிர வாழ்க்கையில் சம்சாரியாக இருக்க வேண்டும். நீ என் மகளை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இல்லையேல் என் மனம் மேலும் சங்கடப்பட்டு எனக்கு மேலும் உடல் சுவாதீனம் இல்லாமல் போய்விடும்.”

ஸ்ரீ கோஸ்வாமி பிரம்மசாரியை விடுவதாக இல்லை! ஸ்ரீ பிரம்மசாரி ஒரு முடிவிற்கு வந்தார்.

“ஸ்வாமி! தங்களுக்காக வேண்டி இந்த எளியோன் தங்கள் குமாரத்தியை மணப் பதற்குச் சம்மதிப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். இந்தக் கல்யாணத்திற்கு உமது குடும்பத்தினர் சம்மதிக்க வேண்டுமே.”

“அந்தக் கவலை உனக்கு வேண்டாம். என் மனைவி, என் மக்கள் என் சொல்லை ஒருபோதும் தட்டமாட்டார்கள்.”

“ஒருவேளை அவர்களுக்கு இஷ்டமில்லா விடில் நான் உங்கள் மகளை மணம் செய்துகொள்ள மாட்டேன்.”

“அந்த நிலை உனக்கு ஒருபோதும் ஏற்படாது” என்று கூறிய ஸ்ரீ கோஸ்வாமி ஸ்ரீ பிரம்மசாரியை அழைத்துக் கொண்டு திருக்கோவிலுக்குச் சென்றார்.

“கண்ணா! கார்முகில் வண்ணா! என் குமாரத்தியை ஸ்ரீ பிரம்மசாரிக்கு கொடுக்க உறுதி பூண்டேன். இவர்களது திருமணம் நடந்தேறுவதற்குத் தேவரீர் திருவருள் புரிய வேண்டும். என் குடும்பத்தினர் இந்த கல்யாணத்துக்கு எதிர்ப்பு ஏதும் தெரிவிக் காமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது உனது திருவருட் கருணையே ஆகும்.”

ஸ்ரீ கோஸ்வாமி, எம்பெருமான் சந்நிதானத்தில் ஸ்ரீ பிரம்மசாரியின் கரங்களில் நீர் வார்த்து, “என் குமாரத்தியை உனக்கே தாரை வார்த்துக் கொடுப்பேன். இந்தத் திருமணம் உறுதி என்பதற்கு வடமதுராபுரி கோவில் பெருமானே சாட்சி” என்றார்.

ஸ்ரீ பிரம்மசாரி, “நடப்பதெல்லாம் நாராயணன் செயல்” என்று நெஞ்சிலே கொண்டார். பின்னர் இருவரும் வடமதுராபுரி பரந்தாமனைப் பணிந்து ஹரித்வாருக்குப் புறப்பட்டனர்.

ஒருசில நாட்களில் இருவரும் ஹரித்வார் நகரத்தை அடைந்தனர். ஸ்ரீ கோஸ்வாமி, ஸ்ரீ பிரம்மசாரியையும் அழைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்குள் சென்றார்.

ஸ்ரீ கோஸ்வாமியின் குடும்பத்தினர் இருவரையும் கண்டும் காணாதாற்போல் இருந்தனர். இருவரிடமும் எவரும் முகம் கொடுத்துக் கூடப் பேசவில்லை!

ஸ்ரீ கோஸ்வாமி மனக்குழப்பம் அடைந்தார். அவர் அனைவரையும் நோக்கி, "எதற்காக இப்படி எல்லோரும் கோபத்துடன் இருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கெல்லாம் என்ன நேர்ந்தது?" என்று கேட்டார்.

ஸ்ரீ கோஸ்வாமியின் குடும்பத்தினர் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டு, "குடும்பம் என்று ஒன்று இருப்பது தங்களுக்கு நினைவில் உள்ளதா? தீர்த்தயாத்திரை போகிறேன் என்று போய் விட்டீர்களோ! வீட்டில் இருப்போர் தினமும் தீர்த்தத்தைக் குடித்துக்கொண்டு இருக்கட்டும் என்று தீர்மானித்து விட்டீர்களா? கோவில் குளம் என்று நீங்கள் சுற்றிக் கொண்டிருந்தால் குடும்பத்திலுள்ளவர்களுக்கு வேளா வேளைக்கு போஜனம் கிடைத்துவிடும் அப்படித்தானே!" என்று சீறி விழுந்தனர்.

ஸ்ரீ கோஸ்வாமி பொறுமையாக, "எதற்காக நீங்கள் இப்படி எல்லாம் கேவலப் படுத்திப் பேசுகிறீர்கள். வடமதுராபுரியில் நான் ஆறு மாத காலம் நோய்வாய்ப் பட்டுப் படுத்துவிட்டேன். இந்த ஸ்ரீ பிரம்மசாரிதான் பக்கத்திலிருந்து எனக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தான்" என்றார்.

குடும்பத்தினர் மேலும் கோபமுற்றவர்களாய், "உதவி செய்ததற்காக வாழ்நாள் முழுவதும் உட்கார வைத்து சோறு போடுகிறேன் என்று அழைத்துக்கொண்டு வந்தீர்கள் போலும்! நன்றாக இருக்கிறது நீர் செய்கின்ற ஒவ்வொரு காரியங்களும்" என்றனர்.

ஸ்ரீ கோஸ்வாமியின் குடும்பத்தினரது பொறுப்பற்ற பேச்சும், கேவலமான ஏச்சும் ஸ்ரீ பிரம்மசாரிக்கு மிகுந்த வேதனையைக் கொடுத்ததோடு, ஸ்ரீ கோஸ்வாமியின் மீது மேலும் பரிதாபத்தை ஏற்படுத்தியது.

அதே சமயத்தில் ஸ்ரீ கோஸ்வாமிக்குத் தங்கள் குடும்பத்தினர் மீது கடுமையான கோபம் ஏற்பட்டது. ஸ்ரீ பிரம்மசாரியை தமது குடும்பத்தினர் இகழ்ச்சியாக பேசியதனை அவரால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை!

"ஸ்ரீ பிரம்மசாரியை நமது குடும்பத்தில் ஒருத்தராக ஏற்றுக்கொள்ள முடிவு செய்து விட்டேன். நமது மகளை மணம் முடித்துக் கொடுத்து, இவரை நமது மருமகனாக ஏற்றுக்கொள்ளப் போகிறேன்."

"வேறு வினையே வேண்டாம். அன்னக் காவடிக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்துவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பதற்கு நான் ஒன்றும் ஏமாளி

அல்ல" மனைவி படபடப்புடன் பதில் சொன்னாள்.

"இவன் ஒன்றும் அன்னக்காவடி அல்ல; முறையோடு வேத அத்யாயனம் செய்தவன். பண்பும், பக்தியும் கொண்டவன். எதிரில் வைத்துக்கொண்டு இத்தனை ஏசியும் பொறுமையாக இருக்கிறானே, இதிலிருந்து இவனது குணமும், குடும்ப பாரம்பரியமும் எத்தகையது என்பது உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையா?"

"எங்களுக்கு ஒன்றும் புரிய வேண்டாம். இந்த இடத்தைவிட்டு நீங்கள் இருவரும் போனாலே போதும்."

"நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் சரி. நான் இந்தக் கல்யாணத்தை முடிக்காமல் போக மாட்டேன்."

ஸ்ரீ கோஸ்வாமி, ஸ்ரீ பிரம்மசாரியை அழைத்துக்கொண்டு நேராக அரசனிடம் சென்றார். நடந்த விருத்தாந்தங்கள் அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் அரசனிடம் கூறினார்.

ஸ்ரீ கோஸ்வாமியின் குறை கேட்டு கொற்றவன், "பெரியவரே! இது உங்கள் குடும்ப பிரச்சினை! இருப்பினும் எம்மிடம் நியாயம் கேட்டு வந்தமையால் நான் உங்கள் குடும்பத்தினரை அழைத்து விசாரித்து இதற்குத் தகுந்த முடிவு சொல்கிறேன்" என்றான். ஸ்ரீ கோஸ்வாமியும் அதற்கு இணங்கினார்.

அரசன், ஸ்ரீ கோஸ்வாமியின் குடும்பத்தினரை அழைத்து விசாரித்தான். அவர்கள் இந்தக் கல்யாணத்தில் தங்களுக்கு இஷ்டமில்லை என்பதனைத் தெரியப்படுத்தினர்.

அதற்கு அரசன் அவர்களிடம், "நீங்கள் அவ்வாறு கூறுதல் முறையன்று. ஸ்ரீ கோஸ்வாமி, ஸ்ரீ பிரம்மசாரிக்குத் தனது மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதாக சத்தியம் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்" என்றார்.

"அதற்கு சாக்ஷி என்னவாம்?" ஸ்ரீ கோஸ்வாமியின் மனைவி கேட்டாள்.

"வடமதுரைப் பெருமான் சாக்ஷி" என்று குறுக்கிட்டு சொன்னார், ஸ்ரீ கோஸ்வாமி!

"அப்படியானால் அந்த ஸ்வாமி வந்து இந்த ஸ்ரீ கோஸ்வாமிக்கு சாக்ஷி சொல்லட்டும். நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறோம்."

ஸ்ரீ கோஸ்வாமியின் மொழி கேட்டு மன்னன், “இதென்ன தர்மசங்கடமான நிலை” என்று மனத்திலே எண்ணினான்.

இத்தனை சம்பவங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீ பிரம்மசாரிக்கு, ஸ்ரீ கோஸ்வாமி மீது கருணை பிறந்தது. எப்படியும் அவரது மகளை மணந்தே தீருவது என்ற முடிவிற்கு வந்தார். ஸ்ரீ பிரம்மசாரி அரசரை வணங்கினார்.

“அரசே! நான் இப்பொழுதே வடமதுராபுரி சென்று எம்பெருமானை அழைத்து வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு, ஸ்ரீ கோஸ்வாமியிடம், “ஸ்வாமி! கவலைப்படாதீர்கள். உங்கள் பக்திக்கும், பொறுமைக்கும் பகவான் நிச்சயம் பேரருள் புரிவார். நான் இப்பொழுதே பயணமாகுகிறேன். நீங்கள் எனக்கு ஆசீர்வாதம் செய்யுங்கள்” என்று அவரைப் பணிந்து கேட்டார். அவரும் அவரை ஆசீர்வதித்து வழி அனுப்பி வைத்தார்.

ஸ்ரீமந் நாராயணனின் ஆயிரம் கோடி நாமத்தைச் சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டே ஸ்ரீ பிரம்மசாரி வடமதுராபுரியை வந்தடைந்தார்.

திருக்கோவிலை வலம் வந்து பகவானின் திருச்சந்நதியில் வேறு எவ்வித சிந்தனையும் இல்லாமல், சிலையாக அமர்ந்தார் திருத் தொண்டர்!

இரவுகால பூஜைகளை முடித்துக்கொண்டு அர்ச்சகர்கள் சென்றனர். அப்பொழுதும் தியானத்திலேயே மூழ்கி இருந்தார் ஸ்ரீ பிரம்மசாரி.

பக்தனின் உறுதியான பக்திக்குத் திருவுள்ளம் கனிந்த திருமால் அவர் முன்னே பிரத்யக்ஷமானார்.

பேரொளி பொங்கப் பெருமான் எழுந்தருளியதும், ஸ்ரீ பிரம்மசாரி தியானம் கலைந்தார். பகவானின் தங்க மலர்த் திருவடிகளைக் கண்குளிரச் சேவித்து உடல் குளிரப் பணிந்தார்.

அடியார் சிரமீது கரம் உயர்த்தி, “தேவாதி தேவா! வைகுண்டவாஸா! நீ அறியாதது என்று ஒன்று இவ்வுலகில் உளதோ! இருப்பினும் அடியேன் அநேக தண்டம் சமர்ப்பித்து விஞ்ஞாபிக்கிறேன். ஸ்ரீ கல்யாண கோஸ்வாமி தமது புத்திரியை எனக்கு விவாஹம் செய்து தருவதாக, ஐயனை சாக்ஷி

வைத்து இதே இடத்தில் தாரை வார்த்துக் கொடுத்தார். இப்பொழுது இந்தக் கல்யாணத்திற்கு அவரது குடும்பத்தினர் தடையாகிவிட்டனர்.

ஸ்ரீ கோஸ்வாமி அரசனிடம் சென்று முறையிட்டார். அரசன் ஸ்ரீ கோஸ்வாமியின் குடும்பத்தினரை விசாரித்தார். அவர்களோ தங்களை சாக்ஷிக்கு அழைத்து வந்து உண்மையை சொல்லச் சொன்னால் இந்தக் கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக் கொள்கிறோம் என்கிறார்கள். ஆதலால் தேவரீர், இந்த ஏழைகளின் பொருட்டு, ஹரித்வாருக்கு எழுந்தருள வேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்தார்.

பகவானின் பங்கஜவதனம் மந்தஹாஸம் செய்ய, “அன்பனே! உனது ஆதங்கத்தை யாம் அறிந்தோம். யாம் உன்னுடன் வருவதில் எவ்வித ஆக்ஷேபனையும் கிடையாது. ஆனால் ஒரே ஒரு நிபந்தனை. நீ முன்னால் சென்று கொண்டிருக்க வேண்டும். உன்னைத் தொடர்ந்து யாம் வருவோம்.

அரசனது அரண்மனையை அடையும்வரை நீ எக்காரணம் கொண்டும் நான் பின்னால் வருகிறேனா என்று திரும்பிப் பார்த்தல் கூடாது. இந்த நிபந்தனையை மீறித் திரும்பிப் பார்த்தால் நான் அந்த இடத்திலேயே சிலையாக நின்றுவிடுவேன்” என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

“தேவரீர் திருவுள்ளம் எதுவோ, அதுவே அடியேன் பாக்கியம்” என்று பணிந்துரைத்து ஸ்ரீ பிரம்மசாரி தனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தார். எம்பெருமானும் பின்தொடர்ந்தார்.

கருடாழ்வார் மீது திருப்பவனி வரும் திருமால், கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த கரடு முரடான பாதையில், பாதகிங்கிணி - வீரச் சிலம்புகள் “கலீர்! கலீர்” என்று இன்னோசை எழுப்ப - பட்டுப்பாதங்கள் சிவக்க ஸ்ரீ பிரம்மசாரியைத் தொடர்ந்து வந்துகொண்டே இருந்தார். சிலம்பொலியைக் கேட்டு, பகவான் பின்னால் வந்து கொண்டிருக்கிறார் என்ற பெருமிதத்தில், நாம சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டே நடந்து கொண்டிருந்தார் ஸ்ரீ பிரம்மசாரி!

இருவரும் ஒருவாறு ஹரித்வார் எல்லை யிலுள்ள ஒரு வனாந்திரப் பிரதேசத்தை

அடைந்தனர். அந்த இடத்திற்கு வந்ததும் பகவான், பக்தனைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக வேண்டி, பாதச் சிலம்பொலியை, ஸ்ரீ பிரம்ம சாரியின் செவிகளில் விழாதிருக்கச் செய்தார்.

சிலம்பொலி நின்றதும் பக்தர் பிரமித்தார். சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்துவிட்டார். பகவான் அந்த இடத்திலேயே சிலையாகி நின்றார்.

ஸ்ரீ பிரம்மசாரி கண்கலங்கினார். வெண்ணெய் திரண்டு வரும்பொழுது தாழியை உடைத்த கதைபோல் ஆகிவிட்டதே என்று கதறினார். பகவானின் பாதங்களில் தலையை முட்டிக் கொண்டார். அப்பொழுது பகவான் அசரீரி மூலம் பக்தனைத் தடுத்தாட் கொண்டார்.

“ஸ்ரீ பிரம்மசாரி! யாம் இந்த ஹரித்வாரில் எழுந்தருளவே இப்படியொரு சம்பவம் நடந்தது. நீ உடனே சென்று அரசனை அழைத்து வருவாய்! உனது எண்ணம் ஈடேற உன்னை அநுக்கிரஹம் செய்கிறேன்.”

ஸ்ரீ பிரம்மசாரி அரண்மனைக்கு ஓடினார். அரசனிடம் நடந்த விவரங்கள் அனைத்தையும் கூறினார். அரசன் அதிசயித்தவராய், அமைச்சர்கள் புடைசூழப் புறப்பட்டான்.

அதே இடத்திற்குக் ஸ்ரீ கோஸ்வாமியையும், அவரது குடும்பத்தினரையும் அழைத்து வருமாறு கட்டளையிட்டான் கொற்றவன்!

அதற்குள் இச்செய்தி காட்டுத் தீ போல் எங்கும் பரவியது. மன்னன் யானை மீது அமர்ந்து எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள வனாந்தரத்திற்கு வந்தான். மக்கள் வெள்ளம்போல் திரண்டு வந்தனர்.

வடமதுராபுரியில் கோவில் கொண்டுள்ள பகவானின் அதே விக்ரஹம்தான் அங்கும் எழுந்தருளியுள்ளது என்பதனை அனைவரும், விக்ரஹத்தை பார்த்ததுமே தெரிந்து கொண்டனர்.

ஸ்ரீ கோஸ்வாமியின் குடும்பத்தினரும், ஊர் மக்களும் ஸ்ரீ கோஸ்வாமியையும், ஸ்ரீ பிரம்மசாரியையும் புகழ்ந்து கொண்டாடினர். ஸ்ரீ கோஸ்வாமியின் குடும்பத்தினர், ஸ்ரீ கோஸ்வாமியிடமும், ஸ்ரீ பிரம்மசாரியிடமும், அரசனிடமும் மன்னிப்பு கேட்டனர்.

அரசனும், மக்களும், பகவானைக் கண்குளிர கண்டு மகிழ்ந்து பேராண்ம பூண்டனர். அரசன் அதே இடத்தில் விண் விமானங்களுடன் கூடிய கோவிலை நிர்மாணித்தான்.

ஸ்ரீ பிரம்மசாரிக்கும், ஸ்ரீ கோஸ்வாமியின் மகளுக்கும் அரசனே முன்னின்று திருமணத்தையும் நடத்தி வைத்தான்.

ஸ்ரீ பிரம்மசாரியின் பக்தியால் எம்பெருமான் ஹரித்வாரில் எழுந்தருளும் பெரும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற மக்கள் சகல செளபாக்கியங்களையும் பெற்றனர்.

ஸ்ரீ பிரம்மசாரிக்கு அரண்மனையில் நல்ல பதவியும், ஸ்ரீ கோஸ்வாமிக்கு ஆலய நிர்வாகப் பொறுப்பும் மன்னனால் அளிக்கப்பட்டது.

இரு அன்பு அடியார்களும் ஆண்டவனுக்கும், அடியார்களுக்கும் நல்ல பல பணிகளைச் செய்து வடமதுராபுரி மதுகுதனனின் மலரடி அடையும் அரும் பெரும் வாழ்வைப் பெற்றனர்.

ஸ்ரீ பக்த பிரம்மசாரியை, பக்தர்கள் போற்றுதற்குரிய மகான் என்று ஏற்றித் தொழுதனர்.

ஸ்ரீ பக்த பிரம்மசாரி திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த ராஜா கோபீசந்தன்

அரசாண்ட மன்னன் ஆண்டிகோலம் பூண்டான். வீரவான் ஏந்தி களம் பல கண்டவன், காவி உடை புனைந்து கோவில்கள் பல கண்டான். மங்கையரின் மஞ்சத்தில் தஞ்சம் கிடந்தவன் மனம்மாறி மதுகுதனனின் மலரடியில் திருமுடி பதித்தான். அவன்தான், கௌடபங்கால் என்னும் நகரத்தை ஆண்டு வந்த அரசன் ஸ்ரீ கோபீசந்தன்.

ஸ்ரீ கோபீசந்தன், கௌடபங்கால் எனும் தேசத்தை காஞ்சனபுரத்தைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு பேரரசு புரிந்து வந்தான்.

இவனது தாயார் மைனாவதி தேவியார். தந்தையார் திரிலோக சந்திரர். திருமணமாகிய சில நாட்களில் தந்தையாரைப் பறிகொடுத்த ஸ்ரீ கோபீசந்தன், தாயார் மைனாவதி தேவியாரின் அரவணைப்பில் வாழ்ந்து வந்தான்.

தந்தையாரின் மரணத்திற்குப் பிறகு அவனது வாழ்க்கையில் பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. கலை பல பயின்றவன் நிலையற்ற இன்பத்தைப் பற்றிக் கொண்டான். கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கியவன், கண்மூடித்தனமாக நடக்கலானான்.

கோவிலாக வழிபட வேண்டிய அன்னையைக் கேவலமாக மதித்தான். மன்னவனின் மனோநிலை கண்டு பட்டத்தரசி பரிதவித்தாள். பெற்ற அன்னைப் புத்திமதி களைச் சொல்லிக் கொண்டே வந்தாள். அத்தனையும் செவிடன் செவி, சங்கீதமானது.

அந்நகரில் ஜாலந்தர் என்னும் பெயருடைய சித்தர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் உஞ்சுவிருத்தி எடுத்துப் பிழைத்து வந்தார்.

இவரைப் பற்றியும், இவரது அருமை பெருமைகளைப் பற்றியும் பலர் சொல்லக் கேட்டிருந்த மைனாவதி தேவியார், இவரைச் சந்தித்து, தனது மகனுக்கு நல்ல மார்க்கம் காட்டுவதற்கு உகந்ததனைச் செய்ய எண்ணினாள். ஒருநாள் எதிர்பாராமல் அரசியார்க்கு அம்மகானின் தரிசனம் கிடைத்தது.

அன்று அரசியார் பல்லக்கில் சென்று கொண்டிருக்கும்பொழுது, ஜாலந்தர் தலையில் விறகுச் சுமையுடன் வருவதனைக் கண்டாள்.

தேவி, பல்லக்கினின்றும் இறங்கினாள். எட்டி நின்று அவரைத் தரிசித்தாள். தேவியார் மனதுள், “பாவம்! இந்த வயதிலும் இப்படி விறகுச் சுமையைத் தூக்கிக் கொண்டு செல்கின்றாரே இம்மகான்” என்று தனக்குள் எண்ணினாள்.

மறுகணம், அம்மகானது தலையிலிருந்த விறகு கட்டைக் காணவில்லை. அது அவரைப் பின்தொடர்ந்து தரையில் தேய்ந்து சென்று கொண்டிருப்பதனை அரசியார் கண்டாள்.

அந்த அதிசயத்தைக் கண்டு அரசியார் ஒருகணம் தன்னை மறந்தாள். அவர் செல்லும் திசை நோக்கித் தொழுதாள். அவரது உருவம் தனது கண்களை விட்டு மறையும்வரைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள். பின்னர் சிவிகையில் அமர்ந்து அரண்மனைக்குச் சென்றாள்.

அரண்மனையை அடைந்த அரசி, தவயோகியின் நினைவாகவே இருந்தாள். எங்ஙனமாகிலும் அவரைத் தரிசித்து அருளாசி

களைப் பெற வேண்டும் என்று தீர்மானித்தான்.

மறுநாள் வைகறைத் துயிலெழுந்து, பூ, பழம், பால், கற்கண்டு, திராட்சை முதலியவைகளைத் தங்கத் தட்டில் எடுத்துக் கொண்டு, அவரது ஆசிரமத்திற்குச் சென்றான்.

ஆசிரமத்தில் ஸ்ரீ ஜாலந்தர் தமது பிரதம சீடரான ஸ்ரீ கானோ பாவுடனும், நூற்றுக் கணக்கான பக்தர்களுடனும் சேர்ந்து சத்விஷயங்களைப் பற்றி அளவளாவிக் கொண்டிருந்தார்.

அதுசமயம் அங்குவந்த ராஜமாதா, காணிக்கைகளை அவர் முன்னால் சமர்ப்பித்துப் பன்முறை நமஸ்கரித்தாள்.

ஸ்வாமிகள் அம்மையாரைப் பார்த்து, “அம்மணீ! தாங்கள் யார்?” என்று கேட்டார்.

ராஜமாதா பணிவன்புடன் ஸ்வாமியை நோக்கி, “சகலமும் தெரிந்த பரமஞானியான ஸ்வாமிகளுக்கு காஞ்சனபுர ராஜமாதா மைனாவதி அநேக நமஸ்காரங்கள். நாதனை இழந்த பிறகு உலக வாழ்வு எனக்கு வேம்பானது. அதிலும் என் குமாரன் அறம் மறந்தவனாகிவிட்டான். எனக்கு ஐயன் மந்திரோபதேசம் செய்து, உய்யும் மார்க்கத் திற்கு உகந்த வழிகாட்டி அருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தாள்.

ஸ்ரீ ஜாலந்தர், அம்மையாரைப் பார்த்து, “அம்மணீ! தாங்கள் நாட்டை ஆளுகிறீர்; நானோ காட்டை ஆளுகிறேன். அரசபோகம் கொண்ட தாங்கள் இந்த ஆண்டியிடம் உபதேசம் பெறுவதா? நானே பரம்பொருளைத் தேடித் திரிகிறேன். பேரின்ப வீட்டைத் தேடி அலைகிறேன். அதனால் தாங்கள் அந்தஸ்தோடு வாழும் ராஜரிஷி போன்ற தவயோகிகளைக் கண்டு உபதேசம் பெறுவது தான் உன்னதமான வழி” என்றார்.

“நீங்கள் ஆயிரம் சொன்னாலும் என் முடிவில் மாற்றம் ஏதும் இல்லை! தஞ்சம் என்று தங்கள் திருவடி அடைந்தவளைத் தள்ளிவிடாதீர்கள். உங்களைச் சிரம் தாழ்த்திப் பணிகின்றேன். தாங்களே இந்த எளிய வளுக்குக் குருதேவர்.”

ராஜமாதாவின் வைராக்கியத்தைக் கண்டு குருநாதர், அவர்களுக்கு மந்திரோபதேசம் செய்யத் தீர்மானித்தார். ராஜமாதாவிற்கு முக்தி

பெறுவதற்கான தாரக மந்திரங்களை உபதேசித்தார். அம்மையார் களிப்பெய்தினார்கள்.

ராஜமாதா, ஸ்ரீ ஜாலந்தரைத் தனது குருவாகக் கொண்டாள். அடிக்கடி ராஜமாதா குருதேவரைத் தரிசித்து செல்வத்தை வழக்கமாகக் கொண்டார்கள். குருதேவரின் கிருபா கடாക്ഷத்தால், அரசியாருக்கு ஆத்மஞானம் பெருகியது. ஆத்மஞானத்தால் பேரின்பம் கண்டாள் ராஜமாதா!

ஆன்மீக மார்க்கத்தில் வாழ்ந்து வரும் அரசியாரைக் கண்டு ஸ்ரீ கோபீசந்தனனின் மனைவி, அரசியார் மீது வெறுப்பும், பொறாமையும் கொண்டாள். அவள், கணவனிடம் அரசியைப் பற்றி இல்லாததும் பொல்லாததும் சொல்லலானாள்.

“பிராணநாதா! தங்கள் அன்னையாரைப் பற்றிக் குற்றம் சொல்வதாக எண்ண வேண்டாம். அவர்களைப் பற்றி இந்த நாடே சிரிக்கிறது. காட்டில் வசிக்கும் ஒரு ஆண்டியின் மடத்திற்கு அடிக்கடி போவதும் வருவதும் அத்தனை நல்லதென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை! ராஜ வம்ச பாரம்பரியம் இவர்களால் பரிசுத்தத்திற்கு உள்ளானது! இதனைத் தடுக்க வேண்டும்” என்று ராஜமாதாவைப் பற்றி அவதூறுகள் பல சொன்னாள்.

“இவற்றை நானும் கேள்விப்பட்டேன். அன்னைக்குப் புத்திசொல்வது என்பது சரியல்ல; கொம்பு இருந்தால்தானே கொடி படரும்! சுவர் இருந்தால்தானே சித்திரம்! அந்த ஆண்டி உயிரோடு இருந்தால்தானே இவர்களுக்கு அவனிடம் உறவு! அவனையே அழித்துவிட்டால் என்ன?”

ஸ்ரீ கோபீசந்தனன் சூட்சியால், ஸ்ரீ ஜாலந்த முனிவரைக் கொன்றுவிடக் கருதினான். துர்மந்திரிகளுடன் சதி ஆலோசனை நடத்தினான். ஸ்ரீ கோபீசந்தனன், காவலரை அனுப்பி, யோகியை அழைத்து வரச் செய்தான்.

ஸ்ரீ ஜாலந்தர் ஆசிரமத்திற்கு காவலர் வந்தனர். அதுசமயம் ஸ்ரீ கானோபா ஒருசில சீடர்களுடன் மக்களுக்கு நல்ல பல போதனைகளைச் செய்வதற்காக வேறு சில ஊர்களுக்குப் பாதயாத்திரை புறப்பட்டுச் சென்றிருந்தார். ஓரிரு சீடர்கள் மட்டும்தான் ஆசிரமத்தில் இருந்தனர்.

காவலர் ஸ்ரீ ஜாலந்தரைப் பணிந்து தங்கள் அரசனது கட்டளையைப் பற்றிக் கூறினர். ஸ்ரீ ஜாலந்தர் மறுப்பு ஏதும் சொல்லாமல் அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டார்.

அரண்மனைக்கு வந்த ஸ்ரீ ஜாலந்தரை, ஸ்ரீ கோபீசந்தனன் முகமன் கூறி வரவேற்றான். உதட்டிலே புன்னகை; உள்ளத்திலோ கொலை வெறி!

ஸ்ரீ ஜாலந்தரைப் பணிந்து தமது அரண்மனையில் ஓரிரு தினங்கள் தங்கியிருந்து செல்லு மாறு பணிவன்புடன் கேட்டுக் கொண்டான். நயவஞ்சகனைப் பற்றி சற்றும் கவலைப் படாத ஞானியார், சம்மதம் சொன்னார். பரம ஞானியும் அரண்மனையில் தியானத்தில் அமர்ந்தார்.

அன்றிரவு ஸ்ரீ கோபீசந்தனன் சில மூடர்களை அனுப்பி, குருதேவரைத் தூக்கிச் சென்று பாழும் கிணற்றில் தள்ளி கல்லும் மண்ணும் போட்டு மூடும்படி உத்தரவிட்டிருந்தான். முரடர்களும், இளவரசனின் ஆணையை அப்படியே நிறைவேற்றினார்கள்.

ஜீவன் சமாதியில் மூழ்கி இருந்த ஸ்ரீ ஜாலந்தரைத் தூக்கிச் சென்று ஒரு பாழும் கிணற்றில் தள்ளி கல்லைப் போட்டு மூடினார்கள்.

ஸ்ரீ ஜாலந்தர் தண்ணீரில் மூழ்காமல் கிணற்றுள் அந்தரத்தில் இருந்தார்.

அரண்மனைக்குச் சென்ற குருதேவர் பல தினங்களாகியும் வராதது கண்டு சிஷ்யர்கள் ஏதும் புரியாமல் திகைத்தனர். அதுசமயம் அரசியாரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அரசியாரிடம் சிஷ்யர்கள், காவலர் வந்து ஸ்வாமிகளை இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னால் அழைத்துச் சென்றனர் என்ற விவரத்தைக் கூறினர்.

அரசியார்க்கு எல்லாம் ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. நேராக அரண்மனைக்குச் சென்று மகனைப் பார்த்துக் கேட்டார்கள். மகனிடமிருந்து எவ்வித உண்மையையும் அறிந்துகொள்ள அரசியாரால் முடியவில்லை! ராஜமாதா மனக்கலக்கம் கொண்டாள்.

மைனாவதி தேவியார் குருதேவரைத் தரிசிக்க முடியாமல் போனதே என்று வேதனைப்பட்டார்கள். குருதேவரின் உபதேச மந்திரத்தை சிந்தையிலே கொண்டு ஒழுகி வரலானாள்.

ஆண்டுகள் பல உருண்டோடின. ஸ்ரீ ஜாலந்தரின் சிஷ்யரான ஸ்ரீ கானோபாவும், பக்தர்களும் குருபூஜையும், பகவான் ஆராதனையும் செய்தவாறு ஊர் ஊராகப் பாதயாத்திரை செய்து கொண்டிருந்தனர். ஆங்காங்கே காணாமற் போன குருநாதரைப் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டும் இருந்தனர்.

இத்தருணத்தில் ஸ்ரீ மச்சேந்திரரைக் காணாமல் அவரது சீடரான ஸ்ரீ கோரக்கநாதரும் ஊர் ஊராகச் சென்று கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ கோரக்கநாதரும், ஸ்ரீ கானோபாவும் சந்தித்தனர். ஸ்ரீ கோரக்கநாதர், ஸ்ரீ கானோபாவிடம் "உங்கள் குருதேவரை ஸ்ரீ கோபீசந்தனன் கிணற்றில் தள்ளிவிட்டான்" என்றார். அம்மொழி கேட்டு ஸ்ரீ கானோபாவும், சீடர்களும் அதிர்ச்சி அடைந்தார்கள். அவர்கள் நேராக காஞ்சனபுரம் வந்தார்கள்.

ஸ்ரீ கானோபா சிஷ்யர்கள் மூலம் அரண்மனைக்கு செய்தி அனுப்பி அரசியாரை அழைத்து வரச் செய்தார். அரசியார் ஆசிரமத்திற்கு விரைந்து வந்தாள்.

ஸ்ரீ கானோபாவின் பாதங்களைப் பணிந்து ராஜமாதா, "ஸ்வாமி! நமது குருநாதரைப் பற்றிய விவரம் ஏதாகிலும் தெரிந்ததா?" என்று கேட்டாள்.

"அம்மணீ! இப்பொழுது நான் சொல்லப்போகும் உண்மையைக் கேட்டு அதிர்ச்சி அடைய வேண்டாம். தங்கள் குமாரன் ஸ்ரீ கோபீசந்தனன் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நமது குருநாதரைப் பாழும் கிணற்றில் தள்ளி மண்ணைப் போட்டு மூடியிருக்கிறான்."

இவ்வாறு ஸ்ரீ கானோபா சொன்னதும் ராஜமாதாவிற்கு மயக்கமே வந்துவிட்டது. பாறையிலிருந்து உருண்டு விழுந்து தலை சுக்குநூறாக உடைந்து போனாற் போன்ற பிரமை ஏற்பட்டது.

ராஜமாதா வெறிபிடித்த வேங்கை போலானாள். கண்களில் தீப்பொறி பறக்க அரண்மனைக்கு மின்னல் வேகத்தில் புறப்பட்டாள்.

அரண்மனையில் ஸ்ரீ கோபீசந்தனனைக் கண்ட அரசியார், "அடப்பாவி! நீ இன்னுமா இந்த உலகில் உயிர்வாழ வேண்டும். உலகோரால் போற்றப்படும் பரமஞானியை -

பகவானின் பேரருளுக்குப் பாத்திரமான பவித்ரரான யோகீந்தரரைக் கிணற்றில் தள்ளிக் கொன்றுவிட்ட கொடிய நாகமே! இன்னுமா உன்னை இந்த பூமாதேவி தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள்! சண்டாளா? தாய்ச் சொல்லை மறுத்தாய்! தாரத்தின் வழிச் சென்றாய்! அறநெறி மறந்தாய். அராஜகத்தின் மொத்த உருவமானாய்!” என்றெல்லாம் பலவாறு சொல்லித் திட்டினாள்.

தாயின் கோபாவேசத்தைக் கண்டு ஸ்ரீ கோபீசந்தனன் தான் செய்த மகாபாபத்தை எண்ணிப் பார்த்தான். எதனாலோ அவன் உடல் நடுங்கியது. உள்ளம் படபடத்தது. அவனது வினை அவனை சுட்டெறித்தது. நிலை தளர்ந்தான். நா குழறியது. “அம்மா! என் பிழையைப் பொறுத்தருளுவீர்” என்று கதறியவாறு தாயின் காலடியில் வீழ்ந்தான்.

“ஊழ்வினையால் நான் மதி இழந்தேன். மகானுக்கு பெரும் பாவம் செய்தேன். அம்மா என்னை இப்பொழுதே அழைத்துச் செல்லுங்கள். நான் செய்த பாபத்திற்குப் பிராயசித்தம் தேடிக் கொள்கிறேன்.”

ஸ்ரீ கோபீசந்தனன் அன்னையின் கால்களைக் கண்ணீரால் நனைத்தான். பிழை பொறுத்தருளுவதற்கு மார்க்கம் கேட்டு மன்றாடினான்.

மைனாவதி தேவியார் ஸ்ரீ கோபீசந்தனனை அழைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ கானோபாவின் ஆசிரமத்திற்கு சென்றாள்.

ஸ்ரீ கோபீசந்தனன் அடிசாய்ந்த மரம்போல் ஸ்ரீ கானோபாவின் கால்களில் வீழ்ந்தான். அன்னையார் ஸ்வாமிகளிடம், “நம்மையும் நம் தெய்வத்தையும் துன்பத்தில் ஆழ்த்திய என் மகன் இவன்தான். இவனது பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்தாள்.

ஸ்ரீ கானோபா அரசியாரைப் பார்த்து, “தாயே! உங்கள் பக்திக்காக உங்கள் புத்திரனின் பிழையைப் பொறுத்தோம். குருநாதர் கிணற்றிற்குள் யோக நிஷ்டையில் இருப்பார். வாருங்கள் அந்தக் கிணற்றிற்குச் செல்வோம்” என்றார்.

ஸ்ரீ கானோபா, அரசியார் மீது கொண்டுள்ள அன்பின் மிகுதியால் ஸ்ரீ கோபீசந்தனனைக் காக்கக் கருதினார்.

“ராஜமாதா! ஸ்ரீ கோபீசந்தனனைப்போல் நான்கு உருவங்களைப் பொன், வெள்ளி, இரும்பு, செம்பு ஆகிய உலோகங்களால் உடனடியாகக் கொண்டுவாருங்கள். அதற்கான காரணங்களை நீங்களே அறிந்து கொள்வீர்கள்” என்று கூறினார்.

ஸ்ரீ கானோபாவின் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டாள், ராஜமாதா! இரண்டே நாளில் ராஜகுமாரனைப் போன்ற நான்கு உருவச் சிலைகள் தயாரானது. அரசியார் அந்த உருவச் சிலைகளை தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு மகனையும் அழைத்துக் கொண்டு ஆசிரமத்திற்குச் சென்றாள்.

ஸ்ரீ கானோபா அனைவரையும் அழைத்துக் கொண்டு சிலைகளுடன் கிணற்றடிக்கு வந்தார்.

கிணற்றின் மீது போடப்பட்டிருந்த பாறைகளையும், பலகைகளையும் அகற்றச் செய்தார். கிணற்றினுள் பேரொளி பிரகாசித்தது. நீருக்குள் ஸ்ரீ ஜாலந்தர் அந்தரத்தில் அமர்ந்து தியானம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

அனைவரும் பக்தி பெருக குருநாதரைச் சேவித்தனர். மனம் மாறிய மன்னன் ஸ்ரீ கோபீசந்தனன் பக்தி மயக்கத்தில் மூழ்கி நின்றான்.

ஸ்ரீ கானோபா, தமது அருகில் சிலைகளுடன் நின்று கொண்டிருந்த காவலர்களிடம், ஒவ்வொரு சிலையாக கிணற்றுக்குள் இறக்கு மாறு பணித்தார்.

முதல் சிலை கிணற்றுக்குள் இறங்கியதும் ஸ்ரீ ஜாலந்தர், “யார் இவன்?” என்று கேட்க, கிணற்றின் புறத்தே நின்றிருந்த ஸ்ரீ கானோபா, “ஸ்வாமி! இவன்தான் ஸ்ரீ கோபீசந்தனன்” என்றார்.

அம்மொழி கேட்டு மகான், “நீ சாம்பலாகக் கடவது” என்று சபித்தார். அக்கணமே அந்த உலோகத்தாலான சிலை சாம்பலானது. இப்படியாக நான்கு சிலைகளும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக கிணற்றுக்குள் இறக்கப்பட்டு குருநாதரின் கோபாக்கினியால் சாம்பலானது.

ஸ்ரீ கானோபா, ஸ்ரீ கோபீசந்தனனிடம், “அரசே இப்பொழுது தாங்கள் ஸ்வாமிகள் முன்னால் சென்று நில்லுங்கள்” என்றார்.

ஸ்ரீ கோபீசந்தனன் தாயாரையும், ஸ்ரீ கானோபாவையும் நமஸ்கரித்து, குருநாதர் முன்னால் சென்று நின்றான்.

“யார் நீ?” குருநாதர் கேட்டார்.

“அடியேன் தேவரீருடைய திருவடியை நம்பி வாழும் மைனாவதிதேவியாரின் குமாரன்” நா தழுதழுக்கக் கூறினான்.

“சிரஞ்சீவியாக என்றென்னும் வாழ்வாயாக!” என்று அநுக்கிரஹம் செய்தார் குருநாதர்! ஸ்ரீ கோபீசந்தனனும், ராஜமாதாவும் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தனர்.

ஸ்ரீ கானோபா, குருதேவரிடம், “குரு தேவா! தாங்கள் தியானம் கலைந்து நமது ஆசிரமத்திற்கு எழுந்தருள வேண்டும். தரிசனத்திற்காக நமது பக்தர்கள் தவம் கிடக்கிறார்கள்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

குருதேவர் ஸ்ரீ ஜாலந்தர் மேலே வந்தார். ஸ்ரீ கோபீசந்தனனும், ராஜமாதாவும், ஸ்ரீ கானோபாவும், சிஷ்ய கோடிகளும் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து குருதேவரைப் பணிந்து எழுந்தனர். குருதேவர் பக்தர்களும், சீடர்களும் புடைசூழ, நாம சங்கீர்த்தனங்கள் ஒலிக்க ஆசிரமத்திற்கு வந்தார். ஸ்ரீ கோபீசந்தனன் அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான்.

ஸ்ரீ கோபீசந்தனன், ஸ்வாமிகளின் திருவடியைத் தியானித்து, “குருதேவா! இத்தனை ஆண்டுகளும் அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த இந்த எளியோனுக்கு ஞானத்தைப் போதித்தருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

ஸ்ரீ ஜாலந்தர், அரசனுக்குத் துறவறத்தின் தூய்மையை விளக்கினார். நன்னெறிகளைப் போதித்தார். தாரக மந்திரத்தை உபதேசித்தார்.

அந்த விநாடியே மன்னன் பட்டு வஸ்திரங்களையும், பொன்மணி ஆபரணங்களையும் களைந்தான். காவி உடை தரித்தான். துளசி மணிமாலைகளைத் தரித்துக் கொண்டான்!

ஸ்ரீ ஜாலந்தரின் கிருபாகடாக்ஷத்தால் மன்னனாக இருந்த ஸ்ரீ கோபீசந்தனன், ஸ்ரீ கோபீசந்தனரானார். ராஜமாதா மனம் நிம்மதி கொண்டாள்.

இவற்றை எல்லாம் கேள்வியுற்ற ஸ்ரீ கோபீசந்தனரின் மனைவி கணவனை அறவே வெறுத்தாள்.

காவி கமண்டலம் ஏந்தி ஸ்ரீ கோபீசந்தனர், அரண்மனைக்கு வந்தார். நேராக மனைவி யிடம் சென்றார்.

அரியணை அமர்ந்து அரசபோகத்துடன் வாழ்ந்தவர் ஆண்டியாக வந்து நிற்பது கண்டு, “நன்றாக இருக்கிறது உங்களுடைய வேஷம்! ராஜமாதாவிற்குப் பிடித்த பைத்தியம் உங்களுக்கும் பிடித்துவிட்டதா?” என்று அலக்ஷியமாகப் பேசினாள் பட்டத்தரசி!

ஸ்ரீ கோபீசந்தனர், புன்முறுவல் பூக்க, “அம்மணீ! அடியேன் மாயையில் நின்றும் விலகிவிட்டேன். பரம்பொருளின் பேரானந்த லோகத்திற்குச் செல்லும் புண்ணியப் பாதையைக் காட்டியருளிய தாயே என் தெய்வம்!

அன்னையைச் சேவிப்பதும், அடியாரைப் போற்றுதலும் மனத்திற்கு எத்தனை ஆனந்தத்தைத் தருகிறது தெரியுமா? இவற்றை எல்லாம் உணர்ந்து பார்க்கச் சக்தியற்றுப் போன நீதான் பெண் எனும் பேய் உருவில் இங்கு நிற்கின்றாய்!” என்றார்.

“இந்த அளவிற்குப் பித்தம் தலைக்கேறி விட்ட உங்களுடன் இனியும் நான் வாழத் தயாராக இல்லை. நான் போகிறேன் என் பெற்றோர் வீட்டிற்கு! நமக்குள் இனிமேல் எவ்வித பந்தமும் கிடையாது.”

மனைவியின் முடிவான மொழியைக் கேட்டு ஸ்ரீ கோபீசந்தனர் கோபம் கொள்ள வில்லை. மனைவியின் மடைமையை எண்ணித் தமக்குள் வியந்தார். நேராக அன்னையின் மாளிகைக்குச் சென்றார். அன்னையின் பாதங்களைப் பன்முறை நமஸ்கரித்தார். அன்னையார் மகனைத் தழுவி, உச்சிமோந்து உளம் குளிர்ந்தார்கள்.

“ஸ்ரீ கோபீசந்தனா! உன்னைப் பெற்ற பயனை இன்று நான் அடைந்தேன். கேஷத்ராடனம் புறப்பட்டுச் சென்று ராம நாம மகிமையையும், நமது குருநாதர் பெருமையையும் மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்வாயாக!”

“தாயே! உங்கள் ஆணையே எனக்கு அரியணை! நமது குருநாதர் திருவடியே எனக்கு அரண்மனை! இப்பொழுதே நான் புறப்படுகிறேன். இந்த நாட்டின் பொறுப்பை நீங்களே ஏற்று நடத்துங்கள்.”

“அறநெறி வழுவா நமது அமைச்சர்கள் ஆவன செய்வதற்கு ஆலோசனை சொல்வார்கள். நமது குருநாதர் கிருபையால் நமது நாடும், நாட்டு பிரஜைகளும் நல்ல காவலரைப் பெற்ற நலமுறுவர். இப்பொழுது

தான் என் வயிற்றில் பாலை வார்த்தாய்! உனக்கு நான் என் கையாலேயே பால் சோறு தருகிறேன்.”

மைனாவதிதேவியார் தங்கக் கிண்ணத்தில் பாலும் தேனும் பசு நெய்யும் கலந்த அமுது கொண்டு வந்து மகனுக்குத் தமது கையாலேயே ஊட்டினாள். மகன் பெற்ற ஆனந்தத்திற்குத்தான் எல்லை ஏது?

“அம்மா! பன்னிரண்டு ஆண்டு காலம் கேஷத்ராடனம் முடித்து விட்டுத் திரும்பி வரும்பொழுதும் தாங்கள் இதேபோல் எனக்குத் தேனமுது ஊட்டி என்னை மகிழ்ச்சியை வேண்டும்.”

“குழந்தாய்! அப்படியே ஆகட்டும்! உனது வருகையை நான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டே இருப்பேன்.”

ராஜமாதா ஆருயிர்ச் செல்வனை ஆசீர்வதித்தார்கள். ஸ்ரீ கோபீசந்தனரும், காஞ்சனபுரத்திலிருந்து கேஷத்ராடனத்தைத் தொடங்கினார். ராஜமாதாவும், மகனும் ஸ்ரீ ஜாலந்தர் ஆசிரமத்திற்குச் சென்றார்கள்.

இருவரும் குருதேவரைப் பணிந்தார்கள். மகாராணியார், குருதேவரிடம், “ஸ்வாமி! ஸ்ரீ கோபீசந்தனன் பன்னிரண்டு ஆண்டு காலம் தீர்த்தயாத்திரை புறப்பட்டுச் செல்கிறான். தேவரீர் குழந்தையை அநுக்கிரஹித்துப் பேரருள் பாலிக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தாள்.

ஸ்ரீ ஜாலந்தர், அரசகுமாரனை அருகே அழைத்து, அவனது தலையில் தமது வலது கரம் வைத்து, “அப்பனே! உனது கேஷத்ராடனம் உலக கேஷமத்தை நிலை நிறுத்தும். சர்வ பிராப்தி சித்திரஸ்து” என்று அநுக்கிரஹித்தார்.

ஸ்ரீ கோபீசந்தனர் குருதேவரை மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்கரித்து தமது பயணத்தைத் தொடர்ந்தார். குருதேவரின் ஆணைப்படி அவரது சிஷ்யர்கள் பலரும் ஸ்ரீ கோபீசந்தனருடன் புறப்பட்டனர்.

செங்கோல் ஏந்திய கைகளில் தம்புராவும், சிப்ளாவும் எடுத்துக் கொண்டார். அடியார், தம்புரா இசை மீட்டி சிப்ளாவினால் தாளம் போட்டு, ராம நாம சங்கீர்த்தனம் செய்து கொண்டே யாத்திரையைத் தொடர்ந்தார்.

காடு, மேடு, நதி, குளம், இரவு, பகல், மழை, காற்று இதையெல்லாம் பொருட்

படுத்தாமல் தெய்வ சிந்தனையையே பேச்சாகவும், மூச்சாகவும் கொண்டு தங்கள் ஆன்மீக யாத்திரையை மேற்கொண்டனர்.

ஒவ்வொரு கிராமத்திலுள்ள கேஷத்ரங்களிலும் தங்கியிருந்து, ஸ்வாமி தரிசனமும், பகவத் பிரவசனமும் செய்து வந்தனர்.

ஸ்ரீ கோபீசந்தனரையும், அவரது சிஷ்யர்களையும் மக்கள் வாழ்த்தி வணங்கி கொண்டாடினர். இப்படியாக பதினோரு ஆண்டுகள் உருண்டோடின. பன்னிரண்டாவது ஆண்டில் ஸ்ரீ கோபீசந்தனர் பத்ராவதி நகரத்தை அடைந்தார்.

அந்த நகரத்திலுள்ள ஒரு ராமர் கோவிலில் ஸ்வாமிகளும், சிஷ்யர்களும் தங்கினர். உஞ்சுவிருத்தி எடுப்பதற்காக ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு தெருவிற்குச் சென்றனர். ஸ்வாமிகள் தமது தமக்கையார் வசிக்கும் மாளிகைக்கு வந்தார்.

“பவதி பிக்ஷாம் தேஹீ” வாயிலிலே நின்று குரல் கொடுத்தார். உள்ளிருந்த தமக்கையார், பிக்ஷா இடுவதற்காக அரிசியும் கையுமாக வெளியே வந்தாள். வந்தவள், ஸ்ரீ கோபீசந்தனரைப் பார்த்ததும் ஒருகணம் துணுக்குற்றாள். எங்கேயோ பார்த்த முகமாகத் தெரிகிறதே என்று தனக்குள் ஐயங்கொண்டாள். சட்டென்று எதிரில் நிற்பது தனது உடன் பிறந்தோன் என்பதனைப் புரிந்து கொண்டாள். இடி வீழ்ந்த பச்சை மரம் போலானாள்.

“அண்ணா! இதென்ன கோலம். அரசாண்ட நீ ஆண்டி கோலம் பூண்டு அலைகிறாயே! நாடு நகரம் என்னாயிற்று. அன்னையார் என்னவானார்கள்?” என்றெல்லாம் கேள்வி மேல் கேள்விகளை அடுக்கிக் கொண்டே போனாள். ஸ்வாமிகளை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

ஸ்ரீ கோபீசந்தனர் நடந்த அத்தனை விருத்தாந்தங்களையும் ஒன்றுவிடாமல் எடுத்துக் கூறினார்.

அத்தனையும் கேட்ட அவரது தமக்கையார் மெய்யுருக, கண்களில் நீர் சிந்த ஸ்வாமிகளின் திருவடியில் வீழ்ந்தாள். இப்பேர்ப்பட்ட மகானை, சகோதரனாகப் பெறுவதற்கு எப்பிறவியில் என்ன தவம் செய்தேனோ என்று நினைந்து, நினைந்து நெஞ்சு குளிர்ந்தாள்.

ஸ்ரீ கோபீசந்தனர் தமக்கையை ஆசீர்வதித்தார். அவள், அவரை மேலும் பணிந்து, “அண்ணா! தாங்கள் சில நாட்கள் நம் வீட்டில் தங்கிவிட்டுப் போங்கள்” என்று கேட்டுக் கொண்டாள்.

அதற்கு ஸ்வாமிகள், “அம்மணீ! நான் எந்த இல்லத்திலும் இரவு தங்குவதில்லை. என்னுடன் எனது குருநாதரின் சிஷ்யர்கள் பலரும் வந்துள்ளனர். நாங்கள் எல்லோரும் ஒன்றாகவே இருப்போம்” என்றார்.

தமக்கையார், அதற்குமேல் அண்ணனை வற்புறுத்த விரும்பவில்லை. உள்ளே சென்று புது வஸ்திரங்களைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து, “இதனையாவது என் பொருட்டு அணிந்து கொள்” என்று அண்ணனிடம் பணிவன்போடு கேட்டுக் கொண்டாள். அதற்கு சம்மதித்து அதனை ஏற்றுக் கொண்டார் ஸ்ரீ கோபீசந்தனர்.

தமக்கையார், அண்ணனுக்கு பாதபூஜை செய்தாள். வீட்டிலுள்ள குழந்தைகளையும், பணியாட்களையும் ஸ்வாமிகளின் ஆசியைப் பெறச் செய்தாள்.

தமக்கையார், பாலும் தேனும் கலந்த அமுதினை ஸ்ரீ கோபீசந்தனுக்கு அளித்தாள். அதனை உண்ணும்பொழுது அவருக்கு அன்னையார் நினைவு வந்தது. நினைவு வந்த மாத்திரத்திலேயே க்ஷேத்ராடனம் புறப்பட்டு பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் பூர்த்தியாகப் போகின்றன என்பதனையும் புரிந்து கொண்டார்.

“அம்மணீ! அடியேன் க்ஷேத்ராடனம் புறப்பட்டு பன்னிரண்டு ஆண்டுகாலம் பூர்த்தியாகப் போகிறது. பதிமூன்றாவது ஆண்டு ஆரம்பிக்கும் பொழுது எளியோன் காஞ்சனபுரத்தில் இருக்க வேண்டும். அன்னையார் எனது வருகைக்காக காத்திருப்பார்கள்.”

இவ்வாறு தங்கையிடம் சொல்லிய ஸ்ரீ கோபீசந்தனர், அக்கணமே தங்கையிடம் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டார்.

ஸ்வாமிகளும், சிஷ்யர்களும் அவ்வூரில் இருந்து புறப்பட்டு பன்னிரண்டாவது ஆண்டு பூர்த்தியாகிய ஓரிரு தினங்களுக்குள் காஞ்சனபுரத்தை வந்தடைந்தனர்.

காஞ்சனபுரத்து பக்தர்கள் திரளாக வந்து ஸ்வாமிகளை வாழ்த்தி வணங்கினர். பட்டத்து யானை அடியவர்க்கு மாலை போட்டு வரவேற்றது.

பூரண பொற்கும்ப கலசம் வைத்து அறவோர் வரவேற்றனர். நகரத்திற்குள் அழைத்துச் சென்றனர்.

பக்தர்களும், அடியார்களும், அமைச்சர்களும் புடைசூழ, ராமநாமம் விண்ணை முட்ட, வாழ்த்தொலிகள் நாற்றிசையும் எதிரொலிக்க அரண்மனை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கும் மகனைக் கண்டு ராஜமாதா பேரானந்தம் கொண்டார்கள்.

ஸ்ரீ கோபீசந்தனரை அன்னையார் தனது மானிகைக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அன்னையார் தங்க கிண்ணத்தில் தேன் கலந்த திருவமுதினைக் கொண்டு வந்து தனது கையாலேயே வாஞ்சையுடன் ஊட்டினாள். மகனின் பெருமையைப் புகழ்ந்து பேசினாள்.

ஸ்ரீ கோபீசந்தனர் தாயையும், குருதேவரையும் தெய்வமாகக் கொண்டு அறவழி வாழ்ந்தார்.

உலகிற்கு நல்ல பல நெறிமுறைகளைச் சொல்லி எல்லாம் வல்ல இறைவனின் பேரருளைப் பரிபூரணமாகப் பெற்று உயர்ந்தார் ஸ்ரீ கோபீசந்தனர்.

ஸ்ரீ பக்த ஜயவந்தர்

“யான் பெற்ற இன்பம் பெருக இவ்வையகம்” என்ற உயர்ந்த நோக்கத்துடன் வாழ்ந்து வந்த மெய்யடியார்கள் பலருள் ஸ்ரீ ஜயவந்தர் என்பவரும் ஒருவர். இவர் கம்பீரமான நெடிய தோற்றத்தையும், நல்ல வசீகரமான முகப்பொலிவையும் கொண்டிருந்தார்.

இவர் ஒரு சத்புருஷர். பகவானிடத்தில் உயர்ந்த பக்தியும், அடியார்களிடத்தில் சிறந்த அன்பும் கொண்டிருந்தார். இதிகாச புராணங்களிலும், வேத உபநிஷத்துக்களிலும் நிலையான தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். தத்துவ விசாரணையும், தெய்வ பக்தியும் கொண்டிருந்த இம்மெய்யன்பர், வாணிபம் செய்து பெரும் பொருளைச் சேர்த்து வைத்திருந்தார்.

இப்பேர்ப்பட்ட சத்புருஷரான ஸ்ரீ ஜயவந்தருக்கு துர்க்குணம் கொண்ட ஆறு புதல்வர்கள் இருந்தார்கள். காம, குரோத, லோப, மோக, மத, மாச்சரியங்களை வென்றுவிட்ட மகானுக்கு அந்த ஆறு துர்க்குணங்களும் திரண்டு ஆறு பிள்ளைகளாக பிறந்தார்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்! அந்த அளவிற்கு அவர்கள், தந்தையின் குணத்திற்கு மாறுபட்ட பிள்ளைகளாகவே இருந்தனர்.

ஆனால், ஸ்ரீ ஜயவந்தரோ பிள்ளைகளைப் பற்றிச் சற்றும் கவலை கொள்ளவில்லை. பகவானின் சித்தப்படித்தான் எதுவுமே நடக்கும் என்பது அவரது சித்தாந்தம்.

ஸ்ரீ ஜயவந்தர் சாதுக்களை சம்ரக்ஷித்தார். அவர்களை வரவேற்று, உபசரித்து, அமுது அளித்து, நல்ல வஸ்திரங்களை அளித்து வேண்டிய அளவு பொருள்களையும் கொடுத்து ஆதரித்தார்.

ஆனால் அவரது புத்திரர்களோ தந்தையார் இல்லாதபோது சாதுக்கள் இல்லத்திற்கு வந்தால் வாய்க்கு வந்தபடி திட்டி விரட்டி அடிப்பர். அடிபட்ட சாதுக்கள் வேதனை மேலிட, எப்பேர்ப்பட்ட தர்மிஷ்டருக்கு இப்பேர்ப்பட்ட துஷ்டாத்மாக்கள் பிள்ளைகளாக வந்து பிறந்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லி வருத்தத்தோடும், வேதனையோடும் செல்வர்.

பிள்ளைகளின் இத்தகைய செயலைக் கண்டு ஸ்ரீ ஜயவந்தர் அவர்களுக்கு நல்ல போதனைகளைச் சொன்னார்.

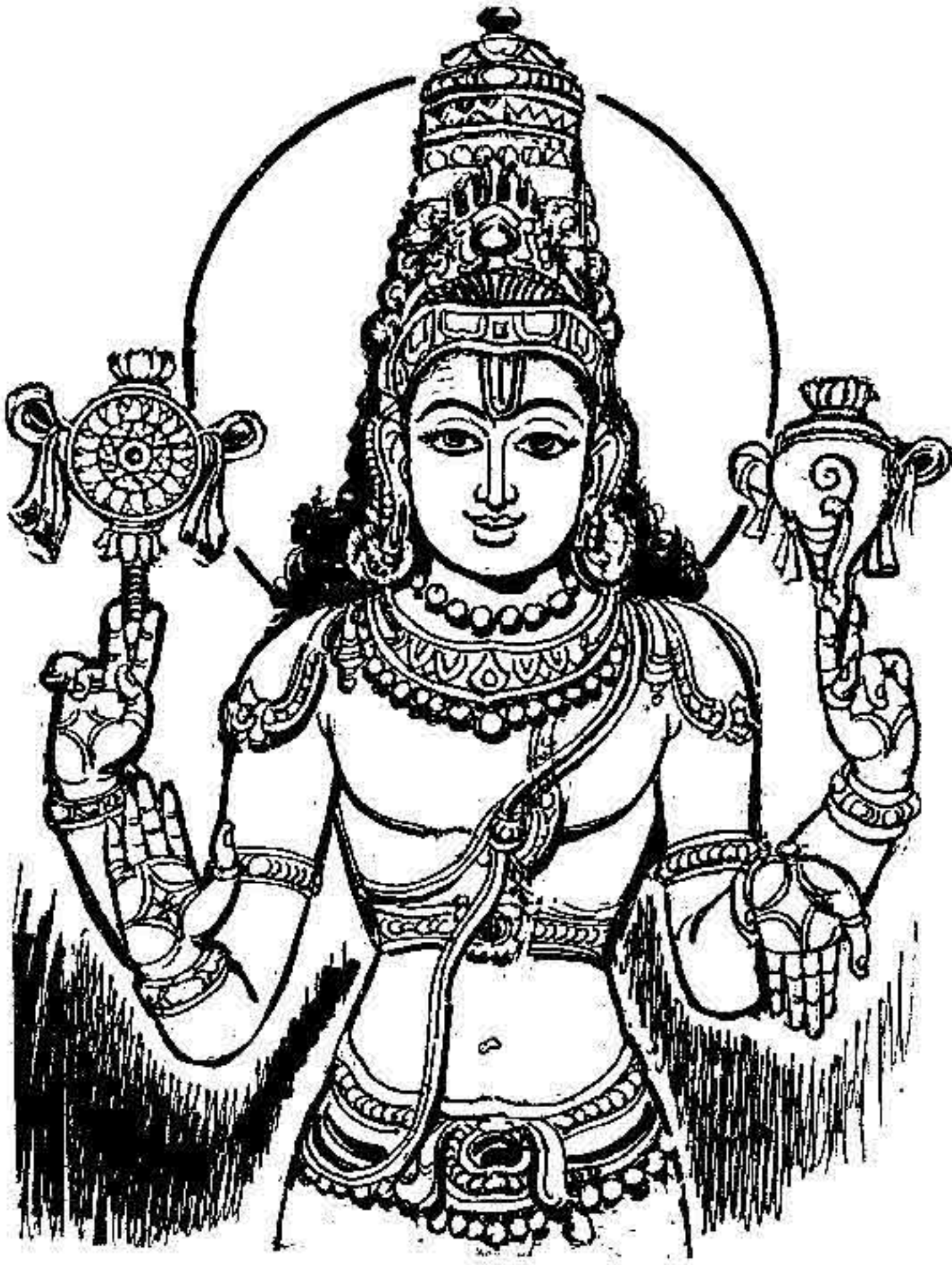
“சாது சம்ரக்ஷணம் சர்வ பாப விமோசனம்” என்ற உண்மை தத்துவத்தை பல புராணக் கதைகளைச் சொல்லி விளக்கினார்.

பிள்ளைகள் எவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலையில் இல்லை! அவர்கள் தந்தையின் செயலைக் கண்டித்தனர்.

“தந்தையே! தாங்கள் செய்வது சற்றும் நன்றாக இல்லை. பிள்ளைகளின் நல்வாழ் விற்காக செலவு செய்ய வேண்டிய செல்வத்தை அன்னக் காவடிகளுக்கு அள்ளி இறைத்தால் கொஞ்ச நாட்களில் உங்கள் பிள்ளைகளும் அன்னக்காவடி ஆவார்கள். உங்களுக்குப் பணம் அளவுக்கு மீறி இருப்பதால் என்ன செய்வதென்று புரியாமல் பைத்தியக்காரத்தனமான காரியங்களைச் செய்கிறீர். அதனால் தயவு செய்து எங்களுக்குச் சேரவேண்டிய சொத்தைப் பிரித்துக் கொடுங்கள்.”

“சொத்து, சுகம் என்று அலையாதீர்கள். பிறக்கும்போது நாம் என்ன கொண்டு

வந்தோம். இறக்கும்போது எதனை எடுத்துச் செல்லப் போகிறோம் என்பதனை எண்ணிப் பாருங்கள். உலகத்திலுள்ளவைகள் அனைத்தும் வெறும் மாயை - நிஸ்ஸாரம்! குழந்தைகளே! நாம் - நமது என்று எதுவுமே கிடையாது. எல்லாமே இறைவனுக்கு அர்ப்பணிக்க வேண்டும். அதற்காகவே சாதுக்களை ரக்ஷிப்பது! இனியாவது நல்ல புத்தியோடு வாழ முற்படுங்கள்.”

“இதுவா நல்ல புத்தி! இது நாசவேலைக்கு வழி அல்லவா! உங்களால் இந்த நாட்டில் சோம்பேறிகள் பெருகுகிறார்கள்.”

“அடியார்களை அவமதிப்போர்க்கு நரகம்தான் கிடைக்கும். குமாரர்களே! மீண்டும் வேண்டுகிறேன். நல்ல புத்தியோடு வாழுங்கள். அதுவே கடவுள் கிருபையை அடைவதற்கு எளிதான மார்க்கமாகும்.”

இப்படியாக தந்தைக்கும் தனயன்மார்களுக்கும் இடையே வாக்குவாதம் வளர்ந்து கொண்டே வந்தது.

தந்தையார் ஒன்றுசொல்ல, தனயன்மார் ஒன்று சொல்ல இருவரிடையே மாறுபட்ட

கருத்துக்கள் நிலவியது. தந்தையின் ஆன்மீக பாதை பிள்ளைகளுக்குக் கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த காட்டுப்பாதையாகத் தெரிந்தது. அவரது ஆன்மீக போதனை அவர்களுக்கு ஆத்திரத்தை உண்டாக்கியது.

இந்த நிலையில் பிள்ளைகள் ஆறுபேரும் சிந்தித்து ஒரு தீர்க்கமான முடிவிற்கு வந்தனர். அரசனிடம் சென்று முறையிட்டு பாகப் பிரிவினைக்கு வழி ஏற்படுத்து வோம் என்று தீர்மானித்தனர். ஆறுபேரும் அரசனிடம் சென்றனர். அவர்கள் தங்கள் வழக்கை அரசன் முன்னால் சமர்ப்பித்தனர்.

“சொத்து முழுவதும் தங்கள் ஆறு பேருக்கும் உரிமையாக்க வேண்டும்” என்று ஆறுபேரும் அரசனிடம் மனு கொடுத்தனர்.

இவர்களது மனுவைப் படித்த அரசர்க்கு இவர்களது வாதம் மெய்யாகவே தோன்றியது! அரசன் அக்கணமே ஸ்ரீ ஜயவந்தரை அழைத்துவர ஆணையிட்டார்.

அரசனின் ஆணைப்படி ஸ்ரீ ஜயவந்தர் அவைக்கு அழைத்து வரப்பட்டார். அரசர் அவரிடம் பிள்ளைகளின் குற்றச்சாட்டை எடுத்துச் சொன்னார்.

“பெரியவரே! தாங்கள், தங்கள் குமாரர்கள் வாணிபம் செய்வதற்காக சொத்தைப் பிரித்துத் தாருங்கள் என்று கேட்டால் நீவிர் அவர்களிடம்

அவைகள் அனைத்தும் அநித்யம் என்றும், நிஸ்ஸாரம் என்றும் சொல்லுகிறீராமே அது ஏன்?” என்று கேட்டான் அரசன்!

“ஆமாம்! உலகமே மாயை! வாழ்வே மாயம்! அனைத்தும் அழிவது நிச்சயம்! இதில் ஐயம் என்ன ஏற்பட்டது அரசர்க்கு!”

“வாணிபம் பெருகினால்தான் அரண்மனைக்கு கிஸ்தி கிடைக்கும். அப்பொழுது தான் அரசன் பிரஜைகளைக் காக்க முடியும். ஒரு நாட்டின் செல்வத்தையும், பெருமையையும் பிறநாட்டவர்க்கு உயர்த்திக் காட்டுவதும் அவர்கள் செய்கின்ற வாணிபத்தின் திறன்

அன்றோ? அப்பேர்ப்பட்ட வாணிபத்தைப் பெருக்க நினைப்போரை நிந்திக்கலாமா?"

“வாணிபத்தைப் பெருக்குவதற்கும், வறியவர்களை ஆதரிப்பதற்கும் என்ன சம்பந்தம். எனது சொத்துக்கள் சாதுக்களுக்குச் சொந்தம். எனது உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தும் ஆண்டவனுக்கு அர்ப்பணம்!”

இவ்வண்ணம் அரசர்க்கும், அடியாருக்கு மிடையே வாதப் பிரதிவாதம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அடியவரின் ஆன்மீக போதனைகளைப் புரிந்து கொள்கின்ற அளவிற்கு ஆத்ம சிந்தனை இல்லாத அரசன், அடியவரின் போதனைகளை ஏற்க மறுத்தான்.

ஆறு பிள்ளைகளின் துர்ப்போதனைகள் மன்னருக்கு நியாயமாகத் தெரிந்தது. மன்னனுக்கு ஸ்ரீ ஜயவந்தர் மீது வெறுப்பும், கோபமும் ஏற்பட்டது.

“தாங்கள் பிள்ளைகளின் நலனுக்காக உமது செல்வத்தை அவர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கத்தான் வேண்டும். இது மன்னரின் ஆணை.”

“யாம் யார்க்கும் குடி அல்லோம்; நமனை அஞ்சோம்; எமது செல்வத்தைச் சாதுக்களுக்காக அள்ளி அள்ளிக் கொடுப்பேனே தவிர, அராஜக வழி நடக்கும் பிள்ளைகளுக்காக அனாவசியமாக ஒரு சல்லிக்காக கூடக் கொடுக்கமாட்டேன்.”

ஸ்ரீ ஜயவந்தரின் முடிவு கேட்டு மன்னரின் கோபம் எரிமலை போல் வெடித்தது.

“இவரைப் போன்ற பைத்தியக்காரர்களுக்கு எனது நாட்டில் இடமில்லை. இவரால் யாருக்கும் எந்த நன்மையும் கிடையாது. அதனால் இவரைத் தண்ணீரில் மூழ்கடித்துக் கொன்றுவிடுங்கள்! இவரது சொத்து முழுவதும் பிள்ளைகளுக்குச் சேரட்டும்” என்று கட்டளையிட்டான் கொற்றவன்!

இந்தத் தீர்ப்பைக் கேட்டு ஆறு பேரும் அரசனைப் போற்றினர். ஆனந்தித்து மகிழ்ந்தனர். ஊர் ஜனங்கள் தவித்தனர். அன்பு அடியார்கள் ஆண்டவனைப் பிரார்த்தித்தனர்.

“பகவானே! பக்தர்களைப் பேணிக் காக்கும் அன்பு அடியவருக்கு இப்படிப்பட்ட சோதனை ஏற்படலாமா? யாருக்கு என்ன

தீங்கிழைத்தார். அவருக்கு ஏன் இந்தத் துன்பம் ஏற்பட்டது.”

ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் அவருக்காகக் கண்ணீர்விட்டுக் கதறினர். அவர் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளைகளோ ஊரார் சாபத்துக்கு ஆளாயினர்.

அரசு கட்டளையை நிறைவேற்றப் புறப்பட்ட காவலர்கள், ஸ்ரீ ஜயவந்தரை கோணியால் கட்டினர்! ஸ்ரீ ஜயவந்தரோ பகவானைத் தியானித்துக் கொண்டே இருந்தார்.

ஊரின் எல்லைப்புறத்திலுள்ள குளத்தில் பக்தர் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. ஸ்ரீ ஜயவந்தர் பிள்ளைகள் அறுவரும் ஒரு ஓரமாக நின்று கொண்டிருந்தனர்.

வீரர்கள், ஸ்ரீ ஜயவந்தரைக் கட்டி வைத்திருந்த கோணியைத் தூக்கிக் குளத்தில் வீசினர்.

ஸ்ரீமந் நாராயணனின் தசாவதார ஸ்தோத்திரத்தை ஜபித்துக் கொண்டே கோணிக்குள் கட்டுண்டு கிடந்த ஜயவந்தர், மந்தார மலை தாங்க கூர்மாவதாரம் எடுத்த கார்மேகவண்ணனின் வைபவத்தை துதித்துப் பாடும்பொழுது, ஸ்ரீமந் நாராயணனே அவரது பக்திக்குத் திருவுள்ளம் கனிந்து கூர்மமாக குளத்தில் எழுந்தருளினார்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன் பக்தரைச் சுமந்து வந்து கரை சேர்த்தார். பக்தர்கள் ஓடிவந்து கோணியை அவிழ்த்தார்கள்.

திடீரென்று அதி அற்புதமான பேரொளி பொங்கியது. கோணியை நீக்கினர். ஸ்வாமிகள் பத்மாசனத்தின் மீது நிஷ்டையில் இருக்கும் அற்புதமான காட்சியை அனைவரும் கண்டனர்.

பக்தர்கள், ஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்தனர். “ஸ்ரீ ஜயவந்த பக்தர் வாழ்க!” என்று பக்தர்கள் எழுப்பிய கோஷம் நகரமெங்கும் ஒலித்தது.

இதற்குள் மன்னனுக்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்பப்பட்டது. அரசன் புரவியில் விரைந்து வந்தான். குளக்கரையை அடைந்த அரசன், புரவியினின்றும் இறங்கி ஸ்ரீ ஜயவந்தர் கால்களில் முடிபட வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தான்.

“ஞானத் தவசீலரே! தங்களுடைய அருமைகளையும், பெருமைகளையும் உணராமல் பெரும் பாதகம் புரிந்துவிட்டேன்.

இந்த ஏழையின் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும்.”

பத்மாசனத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ ஜயவந்தர் கண் திறந்து மன்னனைப் பார்த்து, “மன்னவா! நாமெல்லாரும் அவனால் ஆட்டிப்படைக்கப்படும் விளையாட்டு பொம்மைகள். அவன் ஆட்டிவைக்கிறான்; நாம் ஆடுகிறோம்” என்றார்.

ஸ்ரீ ஜயவந்தரின் ஆறு குமாரர்களும், அவரது பாதங்களில் வீழ்ந்து பன்முறை நமஸ்கரித்து பிழை பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்தித்தனர்.

ஸ்ரீ ஜயவந்தர் அனைவரையும் அநுக்கிர ஹித்தார். அரசன் பக்தர்களும், வீரர்களும்

புடைசூழ ஸ்ரீ ஜயவந்தர் ஸ்வாமிகளை மேளதாளத்துடன் நகரத்துக்குள் எழுந்தருள் செய்தான்! மகானை பாத பூஜையால் போற்றினான் பாவலன்!

ஸ்ரீ ஜயவந்தர் நடத்திவரும் பகவத் கைங்கரியம் மேலும் சிறப்புற நடைபெறுவதற்கு மன்னன் பல கிராமங்களை மகானுக்கு மானியமாக வழங்கினான்.

ஸ்ரீ ஜயவந்தரின் ஆறு புத்திரர்களும் தந்தையின் வாக்கை திருமந்திரமாகக் கொண்டனர்.

ஸ்ரீ ஜயவந்தர் பூவுலகில் பல காலம் வாழ்ந்து அனைவராலும் போற்றுதற்குரிய பெரிய மகானாக விளங்கினார்.

ஸ்ரீ பக்த ஜயவந்தர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த மனமோகன சுரதாஸர்

பஞ்சபாண்டவர் கொலுவிருந்த ஹஸ்தினா புரியிலே அக்பர் பாதுஷா அரசாண்டு வந்த காலம் அது! இவரது அவையிலே பொறுப்பான பதவி வகித்து வந்த பண்டிதர்கள் பலருள் ஸ்ரீ சுரதாஸர் என்பவரும் ஒருவர்.

அக்பரின் அவையை அலங்கரித்த நவரத்னங்கள் என போற்றப்படும் பண்டிதர்களுக்கு ஒப்பான பெருமையைப் பெற்றவர் ஸ்ரீ சுரதாஸர்!

ஸ்ரீ சுரதாஸர் மீது அக்பருக்கு அளவு கடந்த மதிப்பும், மரியாதையும் இருந்து வந்தது. ஸ்ரீ சுரதாஸரை நல்ல பதவியில் நியமிக்க வேண்டும் என்று அக்பர் நெடுநாட்களாக ஆசைப்பட்டார். அந்த ஆசையைப் பூர்த்தி பெறச் செய்வதற்கான அரிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது.

மதுராபுரி, பிருந்தாவனம், கோகுலம் ஆகிய பிரதேசங்களைப் பரிபாலிப்பதற்கு ஏற்ற ஒரு திறமையான அதிகாரி தேவைப்பட்டது. அந்த அதிகாரியாக ஸ்ரீ சுரதாஸரை அக்பர் நியமித்தார்.

அந்தப் பதவியைப் பெருமகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொண்டார் பக்தர். அந்த மூன்று பிரதேசங்களைக் கண்காணிப்பதோடு, அத்திரு நகரங்களுள் கோவில் கொண்டுள்ள எம்பெருமானைத் தரிசித்து மகிழலாம் என்றெண்ணி மட்டில்லா பெருமிதம் பூண்டார். அத்திரு கேஷத்ரங்களின் பெருமையை எண்ணி எண்ணி வியந்தார்.

கண்ணபிரானின் பிஞ்சுப் பாதங்கள் கொஞ்சி விளையாடிய புண்ணிய பூமி! ராதையும், கண்ணபிரானும் ரஸக்ரீடை நடத்திய எழில் பொங்கும் யமுனை நதி

பாய்ந்தோடும் பிரேமிதபூமி! கண்ணனின் மோகக் குழல் கேட்டு துள்ளி ஓடிவந்த ஆவினங்கள் பசும்புல் மேய்ந்த சுந்தரப் பிரதேசம்!

இப்பேர்ப்பட்ட பிரதேசத்தை ஆளுகின்ற பேறு பெற்றதனை எண்ணி எண்ணி ஈடில்லா இன்பம் கொண்டார்.

ஸ்ரீ சுரதாஸர் பொறுப்பேற்றது கண்டு பிருந்தாவனத்திலும், கோகுலத்திலும், மதுராபுரியிலும் இருந்த மக்கள் மனமகிழ்ச்சி கொண்டனர்.

கைங்கரியத்துக்குப் பங்கம் வரக்கூடாதே என்று கவலைப்பட்டார். அரசாங்கத்து கிஸ்தி பணத்தை எடுத்து தர்மகாரியத்துக்குச் செலவு செய்யத் தீர்மானித்தார்.

“அரசனுக்கு என்று தனியாக செல்வம் எங்கே இருக்கிறது. எல்லாம் ஆண்டவன் அளித்த பிசையன்றோ! அதனால் அரசாங்கப் பணத்தை எடுத்துத் தெய்வத் திருப்பணிக்குச் செலவு செய்வது எவ்விதத்திலும் குற்றமாகாது” என்று தமக்குத்தானே சமாதானம் செய்துகொண்டார்.

அரசாங்க வரிப்பணம், கோவில் திருப்பணிக்கும், திருத்தொண்டர்கள் சேவைக்கும், மடங்கள், அறச்சாலை முதலியன கட்டுவதற்கும் வாரி வாரி வழங்கப்பட்டது. ஸ்ரீ சுரதாஸரின் பெருமை மேலோங்கியது.

மாதம் தவறாமல் வந்து கொண்டிருந்த வரிப்பணம் பல மாதங்களாக நிலுவையிலிருப்பது கண்டு பாதுஷா பிரமித்தார். ஒற்றர்கள் மூலம் உண்மை அறிந்து வரச் செய்தார்.

அரசாங்கப் பணத்தை ஸ்ரீ சுரதாஸர் தமக்கு சொத்தாக கோவில், குளம் என்று செலவு செய்கிறார் என்பதனைக் கேள்வியுற்று அக்பர் அடியார் மீது கோபம் கொண்டார். அரசாங்க அதிகாரிகளை அழைத்தார்.

கோவிலுக்குப் பொன்னும் பொருளும் வேணவும் வழங்கினார். அடியார்களுக்கு தான தருமங்களைச் செய்தார். தம்மிடமுள்ள செல்வங்கள் அனைத்தையும் ஆண்டவன் சேவைக்கும், அடியார் சேவைக்கும் அள்ளி அள்ளி வழங்கினார். இதனால் அவரிடமுள்ள செல்வங்கள் அனைத்தும் தீர்ந்தன.

செல்வம் குறைந்ததும் திருவருட் செல்வர் தமக்குள் தீராத துயர்ப்பட்டார். பகவத்

“ஸ்ரீ சுரதாஸர் கடந்த பல மாதங்களாக வரிப்பணத்தை சரிவர அனுப்புவதில்லை. அவர் அப்பணத்தை கையாண்டு விட்டார் என்று ஒற்றர்கள் மூலம் செய்தி கிடைத்துள்ளது. அதனால் நீங்கள் நேரில் சென்று அவரிடம் வரிப்பணத்தைக் கணக்குப் பார்த்து வசூலித்து வாருங்கள். வரிப்பணம் தர மறுத்தால் அவரைக் கைது செய்து வாருங்கள். எனது முத்திரை மோதிரத்தை எடுத்துச் செல்லுங்கள்” என்று ஆணை பிறப்பித்த அக்பர் அந்த அதிகாரிகளிடம் தனது முத்திரை மோதிரத்தையும் கொடுத்து அனுப்பினான்.

அரசாங்க அதிகாரிகள், ஸ்ரீ சுரதாஸரின் மானிகைக்கு வந்தனர். முத்திரை மோதிரத்தை அவரிடம் காண்பித்து, அரசு கட்டளையைக் கூறினர்.

ஸ்ரீ சுரதாஸர் சற்று நேரம் மௌனம் சாதித்தார். நீலமேக சியாமள வண்ணனை நெஞ்சிலே தியானித்தார்.

“வரிப்பணத்தை அடியேன் விரயம் செய்துவிட்டேன் என்று பாதுஷாவிடம் கதை கட்டி விட்டிருக்கிறார்கள். அரசார்க்கு நவரத்தின கற்கள் மீது பெருவிருப்பம் உண்டென்பதால் வரிப்பணத்தை விலை மதிப்பிட முடியாத நவரத்னக் கற்களாக வாங்கி வைத்துள்ளேன். அவற்றை உங்களிடம் ஒப்படைக்கிறேன். கொண்டுபோய் பாதுஷாவிடம் கொடுங்கள். அவர் மகிழ்ச்சியுறுவார்.”

அதிகாரிகள் ஒன்றும் புரியாமல் “திருதிரு” வென்று விழித்துக் கொண்டிருந்தனர். தாஸர் உள்ளே சென்றார். இரும்பு பெட்டிக்குள் கற்களை போட்டு, உள்ளே பாதுஷாவிற்கு கடிதமும் எழுதி வைத்துப் பெட்டியை நன்றாக பூட்டினார்.

தாஸர் பெட்டியையும், சாவியையும் அதிகாரிகளிடம் கொடுத்து, “இந்தப் பெட்டியில் கற்களும், கடிதமும் உள்ளன. பாதுஷாவிடம் ஒப்படைத்துவிடுங்கள்” என்றார்.

அதிகாரிகள் தாஸரை வணங்கி, இரும்பு பெட்டியுடன் தலைநகரம் திரும்பினர். அக்பரிடம் இரும்பு பெட்டியைக் கொண்டு வந்து வைத்தனர். அக்பரிடம் அதிகாரிகள் விஷயத்தை விளக்கி, சாவியைக் கொடுத்தனர். பெட்டி திறக்கப்பட்டது.

பெட்டிக்குள் இருந்து பேரொளி கண்ணைப் பறிக்க வீசியது. கண்ணனின் கருணையால்

சாதாரண கற்கள் நவரத்ன கற்களாக ஒளி வீசின. அக்பர் அச்சம் கொண்டார். பெட்டிக்குள் இருந்த கடிதத்தை எடுத்துப் படித்தார்.

“பாதுஷா அவர்களுக்கு ஸ்ரீ சுரதாஸரின் லிகிதம்! எமது வந்தனங்கள்! அரசாங்க வரிப்பணத்தை அடியேன் கையாளவில்லை; கோவில் கைங்கரியத்துக்காக வேண்டியும், அடியார் சேவைக்காக வேண்டியும் செலவு செய்தேன் என்பது உண்மையானதே!

அரசார்க்கு ஆண்டவனின் அருள் கிடைப்பதற்காகவே தாஸர் இத்தகைய வழியைக் கையாண்டது! பாதுஷாவிற்கு புகழும், பெருமையும், புண்ணியமும் என்றும் நிலைத்து நிற்கக் கருதியே வரிப்பணத்தை வாரி வாரி வழங்கியது! எளியவனின் செயலில் பிழை காணில் பொறுத்திடுவீர்.”

கடிதத்தைப் படித்த பாதுஷா தணலிடை மெழுகாக உருகினான்.

“வரிப்பணத்தைச் செலவழித்தேன் என்கிறார். எப்படி நவரத்ன கற்களைக் கொடுத்தனுப்பினார். எல்லாமே புதிராக இருக்கிறது. பக்த சிரோன்மணியான தாஸரை சந்தேகித்து, சிறைப்பிடித்து வரச் சொன்னேனே! எப்பேர்ப்பட்ட பாவத்தைச் செய்தவனானேன்.

மக்களின் வரிப்பணத்தை அவர்களுக்காகவே செலவு செய்வதுதானே தர்மம். அதுவன்றோ ராஜநீதி! இப்பொழுதே தாஸரை வரவழைத்து, அவரிடம் எனது பிழையைப் பொறுத்தருள பிரார்த்திக்க வேண்டும். அவர் தெய்வாம்சம் பொருந்தியவர்.”

இவ்வாறெல்லாம் தனக்குள் எண்ணிப் புலம்பிய பாதுஷா, அக்கணமே வீரர்களை அனுப்பி தாஸரை அழைத்து வரப் பணித்தார். வீரர்கள் புறப்பட்டனர்.

இதற்குள் தாஸர் மானிகையை நீத்து, அடுத்துள்ள ஒரு கானகத்தில் அமர்ந்து தியானத்தை மேற்கொள்ளலானார்.

தாஸரைத் தேடிக் கொண்டு அவரது மானிகைக்கு வந்த வீரர்கள் தாஸரைக் காணாது திகைத்தனர். தாஸர் கானகத்தில் இருப்பதனைக் கேள்வியுற்று காட்டிற்கு விரைந்தனர்.

வீரர்கள் கானகத்தில் தாஸரைக் கண்டனர். தாள் பணிந்து போற்றினர். அரசனின் கட்டளையைத் தெரிவித்து, “ஸ்வாமி!

தங்களுக்காக தேரோடு வந்துள்ளோம். உடனே புறப்பட்டு வாருங்கள்” என்று விண்ணப்பித்தனர். தாஸரும் தேரில் அமர்ந்து அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டார்.

ஸ்ரீ சுரதாஸரை பாதுஷா அரண்மனை வாயிலிலேயே எதிர்கொண்டு வணங்கி வரவேற்றார். தங்கமணிகள் பதித்த சிம்மாசனத்தில், ஸ்வாமிகளை எழுந்தருளச் செய்து, பாதுஷா மேலும் மேலும் நமஸ்கரித்தான். மன்னவனின் செயல்கண்டு அதிசயித்தார்.

அரசர் அவரிடம், “தாஸரே! என்னை மன்னித்தருள வேண்டும். வரி கொடாமல் அரசாங்கத்தை ஏய்த்துவிட்டீர்கள் என்று தவறாகக் கணக்கிட்டேன்!” என்றார்.

“வராகனுக்குப் பதிலாக நவரத்தினக் கற்களை அன்றோ தாங்கள் அனுப்பியிருக்கிறீர்கள். அவையிலே நவரத்தினம் பெற்ற பண்டிதர்களைப் பெற்றேன்! இன்றோ விலைமதிப்பிட முடியாத அருமையான நவரத்ன கற்களையும் காண்கிறேன்” என்று உளம் உருகப் பணிவன்போடு பகர்ந்தார்.

மன்னவனின் மொழி கேட்டு, தாஸரின் கண்களில் நீர் பெருகியது. தம்பொருட்டு எம்பெருமான் செய்த அற்புதத்தை உணர்ந்தார். கல்லை கனகமணி கட்டிகளாக மாற்றிய கடவுளின் கருணையை எண்ணி வியந்தார்.

“பெருமதிப்பிற்குரிய பாதுஷா அவர்களே! எனது வாழ்நாளை வீணாக்கிவிட்டேன். செங்கமலநயன மாயவனின் மலர்த்தாளினையே பணிந்து அநவரதமும் சேவகம் செய்ய வேண்டியவன் அதிகாரியாக அரசர்க்கும் சேவகம் செய்தது மதியீனமே! எஞ்சியுள்ள எமது வாழ்நாளை கண்ணனின் கஞ்ச மலர்ப்பாதங்களுக்கேத் தஞ்சமாக்கப் போகிறேன். எனக்கு உத்தரவு தாருங்கள்.”

“ஆண்டவனின் அருளைப் பரிபூரணமாகப் பெற்ற தாங்கள் ஒப்பற்றவர். பண்டிதர்களுள் சிரேஷ்டமானவர். தாங்கள் முன்போல அதிகாரியாக இருந்துகொண்டே ஆண்டவனுக்கும் அருந்தொண்டு செய்யலாம்.

“உலக பந்தத்தை வெறுக்கும் அடியேன், அரசாங்க பந்தத்தை எதற்காக பற்றிக்கொண்டு அவதிப்பட வேண்டும். மீண்டும் இதேபோல் தொல்லைகள் தொடரும். மன நிம்மதியாக எளியோன் கடவுளுக்குக் கைங்கரியம் செய்ய முடியாது போய்விடும்.”

“தவசீலரே! இந்த பாதுஷாவின் வேண்டு கோளை நிராகரித்துவிடாதீர்! எமக்குச் சொந்தமான பிருந்தாவனம், கோகுலம், துவாரகை ஆகிய மூன்று பிரதேசங்களின் முழு உரிமையையும் தங்களுக்கே சாஸனம் செய்து தருகிறேன். மக்களிடமிருந்து பெறுகின்ற வரிப்பணத்தை மக்களுக்காகவே செலவு செய்யுங்கள். இந்த பிரார்த்தனையை ஏற்றுக்கொண்டு என்னை தன்யனாக்குங்கள்.”

பாதுஷா தாஸரின் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டு மன்றாடினார். அவரது கண்களில் நீர் பெருகியது.

ஸ்ரீ சுரதாஸர் இருக்கையில் நின்றும் எழுந்தார். மன்னனை தழுவிக்கொண்டார்.

“பாதுஷா! உம்மால் ஹஸ்தினாபுரிக்குப் பெருமை! இந்த அவனிக்கே பெருமை! அடியார்களுக்கும் பெருமை! ஹரிசேவைக்கு அடிபணிந்து உமது அரசு நாந்திசையும் புகழ் பறக்கக் கொடிகட்டிப் பறக்கும். யாம் பதவியை ஏற்போம். உமது மனோபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவோம்.”

மன்னன் மனம் குளிர்ந்தான். தாஸரின் பகவத் சேவைக்கு பயன்படுவதற்காக ஏற்கனவே தாஸர் அனுப்பிய நவரத்தினங்களோடு மேலும் பொன்னும், மணியும், தங்க நாணயங்களும் சேர்த்து காணிக்கையாகக் கொடுத்தான். தாஸர் அவற்றை அடியார் பொருட்டு ஏற்றுக்கொண்டார். பாதுஷாவிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தாஸர் புறப்பட்டார்.

தாஸரின் பக்தி வெள்ளம் யமுனா நதி போல் பிரவாஹம் எடுத்து ஓடியது. ஆண்டவனின் ஆராதனையும், அடியார் பெருமையும் தாஸரின் பக்தியால் மேலும் மேலும் சிறப்புற்றது.

ஸ்ரீ பக்த குருநானக்தாஸர்

பஞ்ச நதிகள் பாயும் பெருமை பெற்ற பஞ்சாப் மாநிலத்திலே - க்ஷத்ரிய வம்சத்திலே அவதரித்தவர் ஸ்ரீ நானக என்பவர்!

இளமையிலே ஸ்ரீ நானக அபாரமான ஞானத்தைப் பெற்றிருந்தார். கவிபாடும் திறம் இவரிடம் இயற்கையாகவே அமைந்திருந்தது!

இவர் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கினார். இவர் ஒரு சிறந்த விஷ்ணு பக்தர். இவர் பெரும் செல்வந்தராகவும் விளங்கினார்.

அஷ்ட ஐசுவரியங்களும் ஒருங்கே பெற்றிருந்த ஸ்ரீ நானக பண்டிதர், தமது செல்வத்தை ஆலயங்கள் அமைப்பதற்கும், அதனை நிர்வகிப்பதற்கும், அடியார்களைப் பேணுவதற்கும் செலவு செய்தார்.

ஒருமுறை இப்பெரியார் மிக அற்புதமான விஷ்ணுவின் கோவில் ஒன்றைக் கட்டினார். இதனால் இவர் மீது வெறுப்புக் கொண்ட பிற மதத்தினர் அந்தக் கோவிலை இடிப்பதற்கான சதி ஆலோசனையில் இறங்கினர்.

இதனைக் கேள்வியுற்ற ஸ்ரீ நானக, “உங்களுக்கும் உங்கள் மன்னனுக்கும் எதற்கு வீண் சிரமம். நானே இடித்து விடுகிறேன்” என்று கூறி, திருமால் ஆலயத்தைத் தரை மட்டமாக்கினார்.

பிறகு அந்த நிலத்தை ஏழைகளுக்கு உழவுத் தொழில் செய்வதற்காகத் தானமாக கொடுத்தார்.

சில நாட்கள் கழித்து ஸ்ரீ நானக்தாஸர், இதேபோல் மசூதி ஒன்றைக் கட்டினார்.

அதனைக் கண்டு பிற மதத்தினர், இவரை ஏற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

அக்கணமே ஸ்ரீ நானக, ஏற்றித் தொழுதோர் இகழும் வண்ணம் அதனையும் இடித்துத் தள்ளினார். அந்த நிலத்தையும் விவசாயத் திற்காக அளித்தார். இவரது செயலைக் கண்டு சிலர் இவரை ‘பித்தர்’ என்று கேலி செய்தனர்.

வைஷ்ணவ ஆலயத்தை இடித்துத் தள்ளிய போது வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த பொறாமைக்காரர்கள் மசூதியை இடித்துத் தள்ளியதும் இடியுண்ட நாகம்போல் கொதித்தெழுந்தார்கள். நேராக மன்னனிடம் சென்று முறையிடத் தீர்மானித்தனர்.

அந்நாளில் புண்ணிய பாரத பூமியை பாபர் மன்னன் ஆண்டு கொண்டிருந்தான்.

பொறாமைக்காரர்கள் பாபர் சக்கரவர்த்தியிடம் சென்று, ஸ்ரீ நானக மசூதிகளை இடித்து நாட்டில் மதவெறியைத் தூண்டுகிறார் என்று கடுமையாக ஒரு பொய்யைக் கூறினர்.

வேந்தன் வெகுண்டான். அரண்மனை அதிகாரிகளை அனுப்பி ஸ்ரீ நானகை எச்சரித்து வருமாறு கட்டளையிட்டான்.

அரசாங்க அதிகாரிகள் அடியாரை அணுகி, “ஸ்ரீ நானக அவர்களே! நற்குடியில் பிறந்த நீர் குல கௌரவத்தை மறப்பது சரியா? தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய தாங்கள் அதர்மமான செயலில் இறங்கலாமா? இனியும் தாங்கள் இதேபோல் கோவில் களைக் கட்டுவதும் இடிப்பதுமாக நடந்து கொண்டால் ராஜ தண்டனைக்கு ஆளாக நேரிடும்! இது முகலாய மாமன்னன் பாபர் சக்கரவர்த்தியின் ஆணை” என்று கடுமையாக எச்சரிக்கை செய்தனர்.

ஸ்ரீ நானக்கர் நகைத்தார். மன்னனுக்கு லிகிதம் ஒன்றைக் கவிதை வடிவில் ஒலைச் சுவடியில் எழுதி அதிகாரிகள் மூலம் அனுப்பினார். அதிகாரிகள் ஒலைச் சுவடியைப் பெற்று மன்னனிடம் சேர்ப்பித்தனர்.

மன்னன் மகானின் லிகிதத்தைப் படிக்க லானான்.

“குயவன் செய்கின்ற விதவிதமான பாண்டங்களுக்கு மூலப் பொருள் களிமண் ஒன்றேதான்! பொற்கொல்லன் செய்கின்ற விதவிதமான அலங்கார ஆபரணங்களுக்கும் மூலப்பொருள் பொன் ஒன்றேதான். அதுபோலவே சர்வலோக வியாபியான ஸ்ரீமந் நாராயணனும் பற்பல மதங்களாய் - அம்மதங்கள் வழிபடும் மூர்த்தங்களாய் விளங்குகின்றார். இதுதான் உண்மை. இந்த உண்மைப் பொருளை உணர்ந்தோர்க்கு குழப்பமே இல்லை!

புருஷோத்தமனான ஸ்ரீமந் நாராயணனின் திருவடிக் கமலங்களை அடியேன் தலை வணங்கித் தண்டனிட்டு, இம்மடலை மன்னர்க்குச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.”

எழுத்தோலையை வாசித்த வேந்தன், ஸ்ரீ நானக் மீது பெரும் மதிப்பும், மரியாதையும் கொண்டார்.

அரசர், தாஸரைச் சந்திக்க பேராவல் கொண்டார். அரசன், ராஜபிரதானிகள் புடைகுழ ஸ்ரீ நானக் இல்லத்திற்கு வந்தார். மன்னனை, தாஸர் அகம் மகிழ வரவேற்றார். வேந்தன் விஷ்ணு பக்தரை பணிந்தான்.

“பக்தரே! உமது பெருமையை உணராமல் பொறாமைக்காரர்களின் பேச்சைக் கேட்டு உம்மைச் சிறைப்படுத்த நினைத்தோம். எமது பிழையை பொறுத்திடுவீர். எமது ஆட்சியில் ஐயனுக்கு எது சரி என்று படுகிறதோ அதனைத் தாராளமாக தங்கள் இச்சை போல் செய்யலாம்” என்று அன்பு வேண்டுகோள் விடுத்தான். பொன்னும் பொருளும் காணிக்கையாக சமர்ப்பித்தான்.

தாஸர் மனம் மகிழ்ந்து, மன்னர்க்கு நல்லாசிகள் பல நல்கினார். மன்னனும் தாஸருடைய அன்பைப் பெற்றுத் திரும்பினான். மன்னன் அளித்த காணிக்கையை, அன்பு அடியார்களுக்கு வாரி வாரி வழங்கினார் தாஸர்!

இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு, ஸ்ரீ நானக் தாஸரின் புகழ் திக்கெட்டும் பரவியது. அவரது இல்லத்தில் பக்தர்களின் கூட்டம் பெருகியது. ஸ்வாமிகளுக்கு பல சீடர்கள் ஏற்பட்டனர். ஸ்ரீ பக்தகுரு நானக்தாஸர் என்று பக்த கோடிகள் போற்றி துதி செய்தனர்.

தாஸரின் முக்கியமான சீடர்கள், சூத்திரா, மர்தனா என்னும் இருவர் ஆவர்! இவ்விருவரும் குருவே தெய்வம் என்று தங்களுக்குள் திடமான வைராக்கியம் கொண்டவர்கள்! குரு வாசகத்தையே திருவாசகமாகக் கொண்டவர்கள்! குரு மகானின் பொற்பாத கமலங்களே தங்களுக்குப் புண்ணியம் தரும் புனித தீர்த்தங்களாகக் கொண்டவர்கள்!

பஞ்ச நதிகளில் ஒன்றான ரவி நதி தீரத்தில் எழில் கொஞ்சம் தபோவனத்தில் ஸ்வாமிகள் சீடர்களுடன் எழுந்தருளினார்.

அநுதினமும் தபோவனத்தில் பக்தர்களின் கூட்டம் பெருகிக் கொண்டே வந்தது. தாஸர் அற்புதமான சிறந்த கவிதைகளையும், உபதேசங்களையும் பக்தர்களுக்குச் சொல்லி புவனமெங்கும் பக்தியை வளர்த்தார்.

ஒருநாள் வைகறைப் பொழுது ஸ்வாமிகள் துயிலெழுந்து, ரவி நதி தீரத்தில் நீராடி, திருமேனியில் திருமண்ணும், துளசி மணி மாலைகளும் துலங்க, தியானத்தில் அமர்ந்திருக்கும் தருணத்தில் எம்பெருமானின் அருள்மொழி ஸ்வாமிகளுக்கு கேட்டது.

“பக்தா! ஜீவாத்மாவும், பரமாத்மாவும் ஒன்றே என்ற தத்துவத்தை தரணி முழுவதும் பரப்புவாயாக!”

ஆண்டவனின் அருள்மொழி கேட்டு, ஸ்ரீ நானக் அகமகிழ்வு பூண்டார். புண்ணிய பாரதமெங்கும் பாத யாத்திரை செய்து பகவானது கல்யாண குணவிசேஷ வைபவங்களைப் பரவச் செய்ய வேண்டும் என்று தீர்மானித்தார்.

தமது சீடர்களில் ஒருவரான சூத்திராவை தபோவனத்தைக் கவனித்துக் கொள்ளுமாறு பணித்துவிட்டு, மர்தனாவுடன் தீர்த்த யாத்திரை புறப்பட்டார்.

குருவும் சிஷ்யனும் வழியிலுள்ள கேஷத்ரங்களிலே தங்கி பகவானைச் சேவித்து சிந்தை மகிழ்ந்தனர்.

தாஸர் தேன்கவைக் கவிதைகளால் பரமனின் புகழைப் பாட, சீடன் மர்தனா டோலக் வாத்தியம் வாசிக்க, கூடியிருந்த பக்தர்கள் இசை இன்பத்தில் உள்ளமும், உடலும் உருக பக்தி பரவசத்தில் மூழ்கி தங்களையே மெய் மறந்து போயினர்.

தாஸர், மக்களுக்குப் புராண பிரவசனங்களாலும், நாம சங்கீர்த்தனங்களாலும் ஜீவாத்மாவும், பரமாத்மாவும் ஒன்றே என்ற அத்வைத சித்தாந்தத்தை பரப்பினார்.

இவர்களது யாத்ரா காலத்தின் பொழுது எத்தனை எத்தனையோ அற்புதங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன.

மக்கா நகரில் இந்து மதத்தின் மீது துவேஷம் கொண்ட சிலர், அவ்வூரிலுள்ள கண்ணன் கேஷத்ரத்திலுள்ள கண்ணபிரான் விக்ரஹத்தை மண்மூடச் செய்தனர்.

பக்தர்கள் மனம் புண்பட்டனர். இச்செய்தி தாஸரின் செவிகளுக்கு எட்டியது. தாஸர் சீடருடன் மக்காவிற்குப் புறப்பட்டார்.

தாஸர் செல்லும் வழியே ஓர் ஆறு குறுக்கிட்டது. ஆற்றிலே வெள்ளம் கரை புரண்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

தாஸர் தமது சீடர் மூலம் குருபக்தியின் மேன்மையை உலகோர்க்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

ஸ்ரீ நானக்தாஸர், நாராயணனை மனத்திலே தியானித்து, "ஜலபிரவாஹம் அடங்கட்டும்" என்றார்.

அவ்வாறு தாஸர் சொன்ன மாத்திரத்திலேயே பொங்கி ஓடிய வெள்ளப் பெருக்கு, ஸ்வாமிகளின் கணுக்கால் அளவு அடங்கியது. ஸ்வாமிகள் நீரைக் கடந்து அக்கரை சென்றார்.

ஆனால் சீடன் மர்தனா, ஆற்று வெள்ளத்தில் உத்வேகமாக பிரவாஹத்தைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கி கரையிலேயே நின்றுவிட்டார்.

சீடரின் அச்சத்தையும், பயத்தையும் புரிந்துகொண்ட தாஸர், "மர்தனா! அச்சத்தை அகற்று, குருவைத் தியானித்து ஆற்றைக் கடப்பாய்" என்றார்.

மர்தனா மானசீகமாக குருவைத் தியானித்தார். நீரில் இறங்கினார். நீர் மர்தனாவின் இடை அளவிற்கு அடங்கியது. அதைக் கண்டதும் மர்தனா மனத்திலே ஒரு மயக்கம்!

"குருதேவர் ஆற்றைக் கடக்கும்போது வெள்ளம் கணுக்கால் அளவுக்கு அடங்கி ஓடியது. எனக்கு மட்டும் எதனால் இடையளவு ஓடுகிறது?"

இப்பேர்ப்பட்ட சலனம் ஏற்பட்டதும் வெள்ளம் மேலே எழும்பியது. நீரில் அவர் மூழ்கும் வண்ணம் வெள்ளம் பொங்கியது கண்டு பயத்துடன் சிரமீது கரம் உயர்த்தி, "குருதேவா! இதென்ன சோதனை" என்று உரக்கக் கத்தினார்.

"குரு தியானத்தை மறந்து மனம் சலனப் பட்டதால் இந்தச் சங்கடம் ஏற்பட்டது. குரு தியானத்தை மேற்கொள்வாய்" என்று தாஸர் சீடருக்கு மீண்டும் உபதேசித்தார்.

மர்தனா குருவைத் தியானித்தார். குருவருளால் வெள்ளம் முன்போல் இடுப்பளவு ஆனது. மர்தனா ஆற்றைக் கடந்தார்.

குரு தியானத்தின் மேன்மையையும், மகிமையையும் உணர்ந்த மர்தனா, தாஸரின் திருவடிகளைப் பணிந்து தொழுதார். இருவரும் கால்நடையாகவே மக்கா நகரை அடைந்தனர்.

கண்ணன் விக்ரஹம் மண்மூடிக் கிடக்கும் இடத்திற்குச் சென்றனர். ஸ்வாமிகள் மக்காவிற்கு வந்திருக்கும் செய்தி எங்கும் பரவியது. பக்தர்களும் பண்டிதர்களும் பிற மதத்தினரும் திரள் திரளாக வந்து கூடினர்.

கண்ணனின் அடியார்கள் ஆயிரக்கணக்கில் வந்து கூடினர். கண்ணன் விக்ரஹத்தை மண்மூடச் செய்த கெடுமதி படைத்தோரும் கூடினர்.

தாஸர் கண்ணனைப் போற்றிக் கவிதை மழை பொழிந்தார். கண்ணனின் மகிமையைப் பாடி "எழுந்தருளுவாய்" என்று பிரார்த்தித்தார். கண்ணபிரானின் அலங்கார வைபவங்களையும், ஆயர்குலத்து அற்புதங்களையும் வர்ணித்து இசைபாடினார்.

மண் மூடிய இடத்திலே ஆயிரம் கோடி சூரியன் உதித்தாற்போன்ற பேரொளி பிரகாசம் பொங்கியது. ஸ்ரீ கிருஷ்ண விக்ரஹம் புறத்தே வந்து ஆலயத்துள் எழுந்தருளியது.

இந்த அதிசயத்தைக் கண்டு பக்தர்கள் பெரும் கோஷம் எழுப்பினர். கிருஷ்ணனைப் பழித்தோர் பிழை பொறுத்தருள பிரார்த்தித்தனர். ஸ்வாமிகள் கிருஷ்ணன் கோவிலில்

தங்கியிருந்து மக்கா நாட்டு மக்களுக்கு நல்ல உபதேசங்களைச் செய்தார்.

மக்காவிலுள்ள முஸ்லீம் மதத்தினருக்கும் இவருக்கும் பலத்த வாக்குவாதங்கள் நடந்தன.

ஹாஜீ ஒருவர், ஸ்ரீ நானக்கிடம் “நீங்கள் யார்?” என்று கேட்டார்.

ஸ்வாமிகள் முகம் மலர, “உயிர்களின் தோற்றம் முடிவு இவற்றிற்கு மூலகாரணமாகி, பரந்த ஞான வெளியாகிய ராஜஸம், தாமஸம், ஸாத்வீகம் என்ற முக்குணங்களுக்கும் அப்பாலுமாகி அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பரம்பொருளாகி, மாசற்றதாகி, தன்னில் தானாகி கலந்து நிற்கும் பொருள் எதுவோ, அப்பொருளே, இப்பொருளை விளக்கும் இவ்வுயிராய் - இவ்வுருவாய் இங்கு வந்து நிற்பது” என்று ஜீவாத்மாவின் தத்துவத்தைப் பரமாத்மாவோடு கலந்து நவின்றார்.

இத்தகைய விவாதங்கள் நடக்கும் தருணத்தில், ஸ்வாமிகள் “காபா” என்ற முஸ்லீம் தர்காவிற்கு நேராக காலை நீட்டியவாறு அமர்ந்திருந்தார்.

அதனைச் சுட்டிக்காட்டி ஹாஜீ ஒருவர், “இறைவன் உறைகின்ற இடம் நோக்கி கால்களை நீட்டுவது அபச்சாரமல்லவா?” என்று கேட்டார்.

ஸ்ரீ நானக்தாஸர் அவரைப் பார்த்து, “பெரியவரே! இறைவன் இல்லாத ஓர் இடத்தைக் காட்டுவீராகுக!” என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார். தாஸரின் சாதுரியமான பேச்சைக் கேட்டு மக்கா நகரத்து முஸ்லீம்கள் அவரைப் புகழ்ந்து போற்றினர்.

மக்காவை விட்டு ஸ்வாமிகள், சீடர்களுடன் புறப்பட்டார்.

இதேபோல் ஸ்வாமிகளின் திக்விஜய வைபவத்தின்போது மற்றொரு அற்புதமும் நடந்தது!

வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடும் ஓர் ஆற்றின் கரையில் அரசன் ஒருவன் தனது சேனைகளுடன் ஆற்றைக் கடக்க முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அதுசமயம் அவ்வழியாக ஸ்ரீ நானக்தாஸரும், சீடர் மர்தனாவும் வந்து

கொண்டிருந்தனர். ஸ்ரீ நானக்தாஸரைக் கண்டதும் மன்னனுக்கு எதனாலோ அவரிடம் பக்தி பிறந்தது.

ஸ்ரீ நானக்தாஸரின் முகப்பொலிவைக் கண்டு இம்மகான் முக்காலமும் உணர்ந்த திரிகால ஞானியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று உணர்ந்தார். விரைந்து சென்று அவரது பாதங்களைப் பணிந்தார்.

ஸ்ரீ நானக்தாஸர் மன்னரிடம், “அரசே! இந்த எளியோன் யாது செய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

“அக்கரை சேர மார்க்கம் செய்தருள வேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்தான் வேந்தன்.

ஸ்ரீ நானக்தாஸர் ஸ்ரீமந் நாராயணனை தியானித்தார். அருகே கிடந்த சருகு ஒன்றை எடுத்து படகுபோல் செய்து தண்ணீரில் நிறுத்தி, “அரசே! நீரும் உமது சேனைகளும் இப்படகில் அமர்ந்து அக்கரை சேரலாம்” என்று சொன்ன மாத்திரத்திலேயே சருகிலான படகு பிரம்மாண்டமான படகாக மாறியது.

மன்னன், மகானின் அற்புத சக்தியைப் புகழ்ந்து போற்றிப் படகில் சேனைகளுடன் அமர்ந்து அக்கரை சேர்ந்தான். படகும் மறைந்தது!

அரசன் அக்கரையை அடையும் முன் ஸ்ரீ நானக்தாஸரும், அவரது சீடரும் சூக்ஷ்ம சரீரம் பெற்று மறுகரையை அடைந்து அரசரை மேலும் வியப்பில் ஆழ்த்தினார்.

அரசன் ஸ்வாமிகள்தான் ஸ்ரீநானக்தாஸர் என்பதனைப் புரிந்து கொண்டதும் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு எல்லையே இல்லை!

அரசனின் பக்திக்குக் கட்டுப்பட்ட ஸ்ரீ நானக்தாஸர், அவருக்கு தாரகமந்திரோபதேசம் செய்து, “அரசே! இந்த மந்திரத்தை இடையறாது தியானித்து, சம்சாரசாஹரத்தைக் கடந்து கரை சேரும் நிலையான பேரின்பத்தைப் பெறுவாய்” என்று நல்லாசி நல்கி விடை பெற்றுச் சென்றார். அரசன், அடியார் செல்லும் திசை நோக்கி முடிபட வீழ்ந்து பணிந்தான்.

மற்றொரு சமயம் பூனா கேஷத்ரத்தில் ஸ்ரீ கோரக்கரும், ஸ்ரீ நானக்கரும் சந்தித்துக் கொள்ளும் ஓர் அரிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது.

ஸ்ரீ நானக்தாஸரின் சித்து மகிமைகளையும், தபோ வலிமையையும் நன்கு அறிந்திருந்த ஸ்ரீ கோரக்கர், அவரது மகிமையை உலகோர்க்கு உணர்த்துவான் வேண்டி, "தாஸரே, நாளை ஹரித்துவாரத்திற்கு ஹரி பக்தர்கள் அநேகம் பேர் வர இருக்கிறார்கள். நீங்கள் முன்னதாகவே அங்கு சென்று அவர்களை உபசரித்து அமுது அளித்திடல் வேண்டும்" என்று அன்பின் மிகுதியால் கேட்டுக் கொண்டார்.

"தங்கள் சித்தம் எந்தன் பாக்கியம். தேவாரும் அமுது செய்வதற்கு ஹரித்துவார் எழுந்தருள வேண்டும். அத்துடன், தாங்கள் முன்கூட்டியே அங்கு சென்று அடியார்களுக்கு அமுது அளிக்கப்படும் என்ற செய்தியைச் சொல்லிவிட வேண்டும்."

ஸ்ரீ நானக்கரின் இந்த விண்ணப்பத்தை ஸ்ரீ கோரக்கர் ஏற்றுக் கொண்டார். அவர் இரச குளிகையின் மகிமையால் வானமார்க்கமாக ஹரித்துவாருக்கு சஞ்சாரம் செய்யலானார்.

அதேசமயம் ஸ்ரீ நானக்கரும், மர்தானாவும் சூக்ஷ்ம சரீரம் பெற்று இமைப்பொழுதில் ஹரித்வார் கேசுத்ரத்தை வந்தடைந்தனர்.

குருவும், சீடரும் அடியவர்களுக்கு அமுது அளிப்பதற்கான அனைத்து ஏற்பாடுகளும் செய்து அடியார்களின் வரவை எதிர்பார்த்து நின்றனர்.

அடியார்கள் வந்தனர். ஸ்ரீ நானக்கரும், மர்தனாவும் அவர்களுக்கு ததியாராதனை செய்து மகிழ்ந்தனர். இத்தருணத்தில் ஸ்ரீ கோரக்கர் ஹரித்துவார் வந்து சேர்ந்தார்.

மடத்தில் எதிர்வந்த அடியார்களிடம் ஸ்ரீ கோரக்கர், "இன்று ஸ்ரீ நானக்கர் உங்களுக்கு அமுது அளிக்கப் போகிறார்" என்றதும், அடியார்கள், "ஸ்வாமி! ஸ்ரீ நானக்கரும் அவரது சீடரும் எங்களுக்கெல்லாம் சற்று முன்னால் தான் அமுது அளித்துவிட்டுக் கோவிலுக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள்" என்று மகிழ்ச்சியோடு கூறினர்.

அப்பொழுது ஸ்ரீ நானக்கர் அவ்விடம் வந்தார். அவர் ஸ்ரீ கோரக்கரைப் பணிந்து, "ஸ்வாமி! தேவாரீர் சித்தம்போல் பக்தர்களுக்கு ததியாராதனை அளித்தோம்" என்றார்.

ஸ்ரீ கோரக்கர், ஸ்ரீ நானக்கரைப் புகழ்ந்தார். அவரது ஞானபலத்தையும், மகிமையையும்

அனைவர்க்கும் உணர்த்தினார். இருவரும் விடைபெற்றுக்கொண்டு அவரவர்கள் பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர்.

ஒரு சமயம் ஸ்ரீ நானக்கர் மட்டும் தனியாக ஒரு மலைப் பிரதேசத்தின் வழியாக வந்து கொண்டிருந்தார்.

மலைப் பிரதேசத்தில் ரம்மியமான சூழ்நிலை, தாஸரின் மனதைக் கவர்ந்தது. ஸ்வாமிகள் தியானத்தில் அமர்ந்தார்.

அந்த மலைப்பிரதேசத்தில் தங்கியிருந்த வியாபாரி ஒருவன் தாஸரைக் கவனித்தான். அடிமைகளை வைத்து வியாபாரம் நடத்தி வரும் அவன் தியான நிலையில் இருக்கும் தாஸரை விற்றுப் பணமாக்க எண்ணினான்.

அவன் எண்ணம்போல அவ்வழியாக மிர் என்ற பெயருடைய வியாபாரி ஒருவன் தனது சகாக்களுடனும், நாலைந்து குதிரைகளுடனும் வந்து கொண்டிருந்தான்.

அந்த வியாபாரியை வழிமடக்கி மிக சாமர்த்தியமாகப் பேசி இரண்டு குதிரைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு ஸ்வாமிகளை அடிமையாக விற்றான்.

பரியைப் பறிகொடுத்த மிர் வியாபாரி, தியானத்திலிருக்கும் தாஸரைக் கண்டு நிலை தடுமாறினான். அவரது முகப்பொலிவு, வியாபாரியின் முகத்தில் சலனத்தை ஏற்படுத்தியது.

மிர், அம்மகானுபாவரை அடிமையாக எண்ணவில்லை. ஆண்டவனுக்குச் சமமாகக் கொண்டான். அவரது பாதங்களில் வீழ்ந்து பணிந்தான்.

தாஸர், தியானம் கலைந்து காலடியில் கிடக்கும் வியாபாரியைப் பார்த்து, "யாரப்பா நீ?" என்று கேட்டார்.

"ஸ்வாமி! சற்று முன்னால் ஒரு அடிமை வியாபாரி தங்களை எனக்கு அடிமையாக விற்று இரண்டு குதிரைகளை என்னிடம் பெற்றுச் சென்றான். அவன் என்னை எப்படி ஏமாற்றினான்; நான் எவ்வாறு அவனிடம் ஏமாந்தேன் என்பதே புரியவில்லை.

ஆனால், ஸ்வாமிகளைத் தரிசித்த பிறகு எனது நல்ல காலத்திற்குத்தான் இந்த சம்பவம் நடந்ததாகத் தெரிகிறது. ஸ்வாமி! அடியேன் இன்று முதல் தங்கள் அடிமை! இந்த

எளியவனின் பிழையைப் பொறுத்து எம்மை ஆட்கொண்டருள வேண்டும்.”

“அப்பனே! யாரும் யாருக்கும் அடிமை அல்ல; நான்கூட உன்னைப் போன்ற ஒரு ஆத்மாதான். இந்த எளியவனுக்குக் கூட இறைவன் புகழ்பாடும் பேறு கிட்டியது. அவனது அருளே அன்றி வேறொன்றும் இல்லை. நீயும் அந்த பகவானைப் பணிந்து பேரின்ப சுகம் பெறுவாய்!”

“ஸ்வாமி! இந்த பாவியின் பெயர் மிர்! நான் ஸுபி எனும் மதத்தைச் சேர்ந்தவன். இந்த மாயா உலகில் மதி மயங்கி இருளில் மூழ்கித் தவிக்கிறேன்.”

“உன்னை எனது சீடனாக ஏற்றுக்கொள் கிறேன். உன்னிடமுள்ள அடிமைகளை சுதந்திரமாக அனுப்பிவிடு” என்று அன்பு கட்டளையிட்டார் தாஸர்.

மிர் வியாபாரியும் ஸ்வாமிகளின் ஆணைப் படி அடிமைகளைச் சுதந்திர மனிதர்களாக்கி னான். அன்று முதல் மிர், ஸ்வாமிகளின் சிஷ்யர்களில் ஒருவரானான்.

ஸ்ரீ நானக்தாஸர் தமது வாழ்நாளின் பெரும் பகுதியை பாதயாத்திரை மூலம் கழித்தார். இவர் உலகின் பல பகுதிகளுக்கு விஜயம் செய்துள்ளார்.

சிங்கள விஜயத்தின்போது சிங்கள மன்னன் சிவநாபர், தாஸரின் கவிதைகளைக் கேட்டுக் கேட்டு அளவிலா ஆனந்தம் கொண்டான் என்று சொல்லப்படுகிறது.

இமயமலை சென்று மானஸரோவரிலுள்ள தவசிரேஷ்டர்களைத் தரிசித்து அங்கே பலகாலம் தங்கியிருந்ததாக வரலாறு விளம்புகிறது.

ஸ்ரீ குருநானக்தாஸர் புண்ணிய பாரதத்தின் புனித ஜோதி! ஞானபீடத்தின் பூஜா விக்ரஹம்!

அம்மகானின் பெருமையும், புகழும் இன்றும் பேசப்படுகிறது. மானஸரோவரத்தை அடுத்துள்ள குகைகளில் ஸ்ரீ நானக்கரின் உருவச் சிலையைப் பக்தர்கள் இன்றும் பூஜித்து வருகிறார்கள்.

ஸ்ரீ நானக்தாஸரை பழங்குடி பக்தர்கள், “ஸ்ரீ பக்தகுரு!” என்று கொண்டாடுகின்றனர்.

சீக்கிய மதத்தை ஸ்தாபித்து வகுத்து நிலை நிறுத்திய பெருமை ஸ்ரீ நானக்தாஸரையே சாரும்! இவரது அற்புதமான கிருதிகளை சீக்கியர்கள் “கிரந்தாஸாஹெப்” என்று தொகுத்து, தொழுகின்றனர்.

“கிரந்தாஸாஹெப்” தெய்வீக நூலில் ஸ்ரீ நாமதேவர், ஸ்ரீ திரிலோசன தாஸர், ஸ்ரீ மீரா இவர்களுடைய பக்திப் பாடல்களும் அடங்கியுள்ளன.

ஸ்ரீ நானக்தாஸர் பாடியுள்ள “ஜப்ஜி” என்னும் கவிதை நூலை சீக்கியர்கள் தங்களது பாராயண நூலாகக் கொண்டுள்ளனர்.

ஸ்ரீ நானக்தாஸர் “நிராகார மீமாம்ஸை”, “அற்புத கீதை” என்ற இரண்டு வடமொழி நூல்களையும் ஆக்கி உள்ளார்கள். பாரசீகம் மற்றும் பல மொழிகளிலும் நல்ல தேர்ச்சி உண்டு!

“ஸ்ரீ குருநானக்தாஸர்” என்று பக்தர்களால் கொண்டாடப்படும் மகானின் திவ்ய வரலாறு சரித்திரம் படைத்தது! அவரது கவிதைகள் சாகாவரம் படைத்தது! அவரது புகழை அமிர்தசரஸ் பொற்கோவில் இன்றும் கொண்டாடுகிறது.

ஸ்ரீ பக்த ஹரி அனந்த வைஷ்ணவர்

புனித பாரதத்தில், ஹரி நாம வைபவத்தைப் பரப்புவதற்கென்றே அவதரித்த புண்ணிய புருஷர்களுள் ஸ்ரீ ஹரி அனந்தவைஷ்ணவர் என்பவரும் ஒருவர்.

இம்மகான் வேத சாஸ்திரங்களில் வல்லவர். திரிகாலத்தையும் உணர்ந்து பார்க்கும் சக்தி படைத்தவர். தூய்மையான மனத்தை உடையவர். காருண்ய சீலர்!

புன்முறுவல் தவமும் முகமும், தேஜஸும், சாந்தமும், தன்னடக்கமும் கொண்ட இப்பெருந்தகையார், தமது தோற்றத்தாலும், சொல்லாலும், செயலாலும் அனைவரையும் கவர்ந்தார்.

இவர் அல்லும் பகலும் ஹரிநாம சிந்தனையிலே வாழ்ந்து வந்தார்! இவர் தாம் கற்ற கல்வியைப் பிறர்க்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதில் மிகுந்த அக்கரைக் கொண்டிருந்தார். அதனால் இவரிடம் எண்ணற்ற சீடர்கள் வித்தையைக் கற்றுக் கொள்வதற்காக வந்தனர்.

அவ்வாறு வந்து சேர்ந்த சீடர்கள் பலருள் ஒருவன் மட்டும் குருவிடம் அளவிலாப் பக்தி பூண்டொழுகி வந்தான். அவன் குருவையே தெய்வமாகக் கொண்டான்.

குருவின் துணிகளைத் துவைத்துப் போடுதல், குருவின் பாதங்களை இதமாகப் பிடித்துவிடுதல், உஞ்சவிருத்தி எடுத்துவந்து குருவிற்கு ரொட்டிதட்டிக் கொடுத்தல் போன்ற பல சிறந்த கைங்கரியங்களைப் பக்தி சிரத்தையோடு செய்து வந்தான். இதனால் குருவிற்கும் இவனிடம் அளவு கடந்த அன்பும் பாசமும் நிறைந்திருந்தது.

ஒருநாள், மகான் ஸ்ரீ கபீர்தாஸரின் குரு தேவரான ஸாது ஸ்ரீ ராமானந்தர் இவர்களது கிராமத்திற்கு வருகை தந்தார்.

ஸ்ரீ ராமானந்தர் கோவில் மடத்தில் சீடர்களுடன் தங்கியிருந்தார். உஞ்சவிருத்தி எடுத்துக்கொண்டு வந்த ஹரி பக்தரின் சீடர், மடத்திற்கு வந்து ஸ்ரீ ராமானந்தரின் பாதங்களைப் பணிந்தான்.

பாதம் பணிந்தவனைப் பார்த்து ஸ்ரீ ராமானந்தர் பச்சாதாபப்பட்டார். அவரறியாமலேயே “பாவம்! விதி யாரை விட்டது” என்றார்.

தாஸரின் மொழி கேட்டு தாமரை போல் மலர்ந்திருந்த சிஷ்யனின் முகம் சோகத்தால் குவிந்தது. அவனால் தாஸர் எதற்காக அவ்வாறு சொன்னார் என்பதனைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவன் உள்ளத்தில் ஒருவித சலனம் ஏற்பட்டது. அவன் அதனைச் சற்றும் வெளிக்காட்டிக்கொள்ளவில்லை!

“குருதேவா! அடியேன் தேவரீரைத் தரிசிக்க என்ன தவம் செய்தேனோ?” என்று பணிவோடு பகர்ந்தான்.

“குழந்தாய்! நீ குருபக்தியில் ஏகலை வனைப்போல் உயர்ந்தவன். உன்னிடம் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைக் கூறப்போகிறேன். நாளை உனக்கு ஒரு கண்டம் உள்ளது. அதனைத் தாண்டிவிட்டால் நீ என்றும் சிரஞ்சீவியாக வாழ்வாய்!”

குருதாஸர் இவ்வாறு கூறியதும் சற்றும் கவலை கொள்ளாமல் சிஷ்யன், “குருதேவா! அடியேன் எமனுக்காக அஞ்சவில்லை! ஆனால் எனது குருதேவருக்குப் பணிவிடை

செய்யும் பாக்கியம் நெடுங்காலத்திற்கு நீடிக்காமல் போய்விடுமோ என்றுதான் வருந்துகிறேன்” என்று மனக் கலக்கத்தோடு கூறினான்.

ஸ்ரீ ராமானந்தர் அவனது குருபக்திக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி பூண்டார். அவர் அவனை அநுக்கிரஹித்து, “உன்னைப் போன்ற ஒரு உத்தம சீடனைப் பெறுவதற்கு குருதேவர் எத்தனை பெரும் பாக்கியத்தைச் செய்திருக்க வேண்டும்” என்றார்.

சிஷ்யன் தாஸரை நமஸ்கரித்தான். அவரிடம் உத்தரவு பெற்று நேராக தனது குருநாதரிடம் வந்தான். அவரது பாதங்களைப் பணிந்து, ஸ்ரீ ராமானந்தர் சொன்னவற்றைச் சொன்னான்.

சிஷ்யனின் வார்த்தைகளுக்குக் குருதேவர் ஆறுதல் ஏதும் சொல்லவில்லை. காதுகளில் ஏதும் விழாதவர்போல் இருந்தார்.

“அப்பனே! கர்மாவைச் செய். மற்றவைகளை அவன் பார்த்துக் கொள்வான். நாளை வைகறையில் என்னை எழுப்புவாய்.”

சிஷ்யன் உஞ்சவிருத்தி எடுத்து வந்த மாவில் ரொட்டித் தட்டிக் குருதேவருக்குக் கொடுத்தான். குருகுலம் நாடி வந்த அடியார்களுக்குக் கொடுத்தான். உச்சிஷ்டமாக மீதமிருந்தவற்றை உட்கொண்டான் சீடன்!

குருதேவர் துயில் கொள்ளும் தருணத்தில், பக்கதிலிருந்து அவரது கால்களைப் பிடித்து விட்டு அவர் கண் அயர்ந்ததும் அவரது காலடியில் தலை சாய்த்து உறங்கினான்.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்தது! வழக்கம் போல் சிஷ்யன் எழுந்தான். குருதேவரின் பாதங்களைக் கண்களிலே ஒற்றிக் கொண்டான். பிறகு குருதேவரைத் துயிலெழுப்பினான்.

இருவரும் காலைக்கடன்களை முடித்துக் கொண்டு நதியில் நீராடி, துவாதச புண்டரங்களை மேனியில் அணிந்து கொண்டனர். குருவும், சிஷ்யனும் பூஜை அறைக்கு வந்தனர்.

குருநாதர் பத்மாஸனமிட்டு அமர்ந்தார். சிஷ்யன் அருகே கைகட்டி நின்று கொண்டிருந்தான். குருதேவர் அவனிடம், “அப்பனே! என் எதிரில் வந்து அமர்ந்து ஸ்ரீமந்

நாராயணனைத் தியானிப்பாய்” என்று அன்பு கட்டளையிட்டார்.

சிஷ்யன், குருதேவரின் ஆணைப்படி, பத்மாஸனமிட்டு அமர்ந்தான். கண்களை மூடி, “ஓம் நமோ நாராயணா” எனும் நாராயண நாமத்தைத் தியானிக்கத் தொடங்கினான்.

குருதேவர் பஞ்சேந்திரியங்களை ஒவ்வொன்றாக ஒடுக்கி நிர்விகற்ப சமாதியில் அமர்ந்து, ஸ்ரீமந் நாராயணனை இதயக் கமல பீடத்தில் எழுந்தருளச் செய்து தியானத்தைத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன் குருவிற்கும், சிஷ்யனுக்கும் பேரருள் பாலிக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார். திருமாலின் திருக்கரத்தில் சுழன்று கொண்டிருக்கும் சுதர்சனம், குரு, சிஷ்யன் இவருடைய தலைக்கு மேலாகச் சுழலத் தொடங்கியது.

கோடிக்கணக்கான சூரியனின் பேரொளி அவ்விடத்திலே பிறந்தது!

உயிரை எடுத்துப் போக வந்த எமதர்மன், ஸ்ரீமந் நாராயணனின் தரிசனத்தால் சிஷ்யனுக்கு நீண்ட ஆயுளைக் கொடுத்தான். தென்திசை நோக்கிச் சென்றான் எமதர்ம ராஜன்!

எல்லாவற்றையும் ஞான திருஷ்டியால் கண்டறிந்த குருதேவர் கண் திறந்தார்! சிஷ்யனை அழைத்தார்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன், சங்கு சக்ரபாணியாக, குருவிற்கும், சிஷ்யனுக்கும் திவ்ய தரிசனம் தந்தருளினார். இருவரும் நிலமதில் பன்முறை வீழ்ந்து பணிந்து பரமனைச் சேவித்தனர். எம்பெருமான் இருவருக்கும் பேரருள் பாலித்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

காலனை வென்ற குருதேவரின் தபோ வலிமையைக் கண்டு சிஷ்யன் பெருமிதம் கொண்டான். பிறகு வழக்கம்போல் உஞ்ச விருத்தி எடுக்கப் புறப்பட்டான்.

சிஷ்யன், ஸ்ரீ ராமானந்தரைத் தரிசிக்க மடத்திற்கு வந்தான். அவனைப் பார்த்ததும், குருமகான் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டார். சிஷ்யன், தாஸரைப் பணிந்து குருதேவரின் பேரருளால் தான் பெற்ற திவ்ய தரிசனம் பற்றிச் சொன்னான்.

ஸ்ரீ ராமானந்தருக்கு ஹரிவைஷ்ணவரைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது.

அவர் சிஷ்யனை அழைத்துக் கொண்டு ஹரிவைஷ்ணவரின் குருகுலத்திற்கு வந்தார்.

ஸ்ரீ ராமானந்தர், குரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவரைப் பணிந்து, “காலனை வென்ற தேவரூடைய பக்தியைத்தான் என்னென்பது!” என்று வியந்து புகழ்ந்தார்.

ஸ்ரீ ஹரிவைஷ்ணவர், ஸ்ரீ ராமானந்தருடைய பெருமையையும், அவரது குருதேவரான ஸ்ரீ கபீர்தாஸருடைய மகிமையையும் வானளாவப் புகழ்ந்து போற்றித் தொழுதார்.

ஸ்ரீ ராமானந்தர் அவரது மடத்தில் தங்கியிருந்து நாம சங்கீர்த்தனங்களில் கலந்து களிப்புற்றார். விடை பெற்றுத் தமது இருப்பிடத்திற்குச் சென்றார்.

ஸ்ரீ ஹரி வைஷ்ணவர், ஹரி போதனையால் மக்களுக்கு நல்வழி காட்டி, ஸ்ரீமந் நாராயணனின் திருவடிக் கமலங்களை அநுதினமும் போற்றிப் பணிந்து பேரின்பக் கடலில் மூழ்கினார். அவரது பிரதம சீடரும் குருபக்தியில் மூழ்கினார். பூவுலகில் சிரேஷ்டமான பதவியைப் பெற்றார்.

ஸ்ரீ பக்த ஹரி அனந்த வைஷ்ணவர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த பரிசு பாகவதர்

மண்டரிபுரம் என்னும் புண்ணிய கேஷத்ரத்தில் வாழ்ந்துவந்த பக்த சிரோன்மணிகளுள் பரிசு பாகவதர் என்னும் மெய்யடியாரும் ஒருவர் ஆவார். இவரது மனைவியின் பெயர் கமலஜா என்பதாகும்.

இவர் ஓர் லக்ஷ்மி உபாஸகர். கமல மலர் மீது கொலுவிருக்கும் திருமகளை மனமதில் எழுந்தருளச் செய்து அல்லும் பகலும் ஆராதித்து வந்தார்.

இவரது பக்திக்குத் திருவுள்ளம் கனிந்த பிராட்டியார், அடியார்க்கு ஓர் அற்புதமான வேதிக்கல் ஒன்றைக் கொடுத்தார். தாழ்ந்த பொருளை உயர்ந்த பொருளாக் குவதற்கு வேதி என்று பெயர்.

“பக்தா! இந்தக் கல்லை பெற்றுக் கொள்வாய்! வறுமை மேலிடும்போது இதனைக் கொண்டு மற்றோர் லோகத்தில் ஸ்பரிசித்த மாத்திரத்திலேயே அந்த லோகம் பொன்னாக மாறிவிடும். அந்தப் பொன்னை விற்று உனது தேவையைப் பூர்த்தி செய்து

கொள்வாயாக. இது மிகவும் ரகசியமாக இருக்கட்டும்” என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளினாள் லக்ஷ்மிதேவி!

பக்தனும் பேரானந்தம் மிகக்கொண்டு அதிசயமான கல்லைப் பெற்றுக் கொண்டார். திருமகளை வலம் வந்து வணங்கி மனம் குளிர்ந்தார்.

பரிசு பாகவதர், துன்பம் தொடரும்போது ஸ்பரிசுக் கல்லின் உதவியால் இரும்பையும் பொன்னாக்கி, தனது துயரத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டார்; சுகமாக வாழ்ந்து வரலானார்!

இவரது வீட்டிற்கு அருகாமையில் ஸ்ரீ நாமதேவர் ஸ்வாமிகள் வசித்து வந்தார். அவரது மனைவியான ராஜாபாயும், கமலஜாவும் நெருக்கமான பழக்கமுள்ளவராக இருந்தனர்.

கமலஜாவும், ராஜாபாயும் ஒன்றாகவே தினமும் பீமாநதிக்கு நீராடச் செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

ஒருநாள் ராஜாபாய், கமலஜாவிடம் தனது குடும்ப கஷ்டங்களைச் சொல்லி வருந்தினான். வறுமையைப் போக்க வகையறியாமல் அவர்கள் வாடுவதாக வேதனையோடு விளம்பினான். கண்களில் நீர் மல்க தனது கவலையைச் சொன்னான் ராஜாபாய்!

ராஜாபாயின் வறுமையைக் கண்டு, கமலஜா கலக்கம் கொண்டாள்.

“அல்லும் பகலும் பாண்டுரங்கனைப் போற்றும் உங்களுக்கா இந்தக் கஷ்டம்? என் செய்வது! எல்லாம் அவன் திருவிளையாடல்! இருப்பினும் எனக்கு ஓர் யோசனை! நீங்கள் பாண்டுரங்கனைப் பூஜிப்பதனை விட்டு விட்டு ருக்மணியைப் போற்றி பணியுங்கள். செல்வத்துக்கு அதிபதி திருமகளன்றோ! திருமகளைப் பணிந்தால் அவள் நமக்கு செல்வத்தை வாரி வழங்குவாள். நாங்கள் திருமகளைப் போற்றித் துதித்தோம். திருமகள் எங்களுக்கு ஓர் ஸ்பரிசுக் கல்லை தந்து வறுமையைப் போக்கினாள்.”

“அப்படியா?” வியப்பு மேலிடக் கேட்டாள் ராஜாபாய்.

“ஆமாம் சகோதரி! அந்தக் கல்லை மற்றொரு லோகத்தின் மீது உரசினால் போதும். அந்த லோகம் பொன்னாக மாறி விடும். அந்தப் பொன்னை விற்று நாங்கள் வேண்டிய அளவு பொருளைப் பெறுகிறோம்.”

“ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே! சகோதரி! எனக்காக அந்தக் கல்லை ஒருமுறை காண்பிப்பாயாக.”

“அதற்கென்ன காண்பித்தால் போகிறது” என்றாள் கமலஜா. ராஜாபாயை அழைத்துக் கொண்டு தனது வீட்டிற்குச் சென்றாள் கமலஜா!

கமலஜா, கணவன் வீட்டில் பத்திரமாக வைத்திருந்த கல்லை எடுத்து, ராஜாபாயிடம் காண்பித்தாள்.

பெண்களுக்குப் பொன்னாசை என்பது உடன் பிறந்ததல்லவா? ஸ்ரீ நாமதேவரின் மனைவிக்கு வேதிக்கல் மீது மோகக் கனல் பிறந்தது! அந்தக் கல்லைக் கொண்டு செல்லக் கருதினாள்.

“கமலஜா! இந்தக் கல்லை ஒரு தடவை எனக்குக் கொடுப்பாயாக! இதனால் நானும் சற்று பொன் சேர்த்துப் பொருள் பெற்றுக் கொள்கிறேன். எங்கள் வறுமையைப் போக்க நீ இந்த உபகாரத்தைச் செய்வாயாக!” என்று கவலையோடு கேட்டாள். கமலஜாவின் உள்ளம் இரங்கியது. கல்லைக் கொடுத்தாள்.

“இந்தக் கல்லை ரகசியமாக எடுத்துச் செல். உன் கணவருக்குக் கூடத் தெரிய வேண்டாம். வேண்டிய அளவு பொன்னை சேர்த்துவிட்டு கல்லைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடு” என்று கூறி கல்லைக் கொடுத்தனுப்பினாள்.

ராஜாபாய் வீட்டிற்கு வந்தாள். பரிசுவேதிக் கல்லைப் பயன்படுத்தி தன்னிடமுள்ள இரும்பு லோகங்களையெல்லாம் பசும் பொன்னாக்கினாள். ஊசி முதல் எல்லா பொருள்களும் பொன்னாகப் பிரகாசித்தன.

இந்த சமயத்தில் கணவர் ஸ்ரீ நாமதேவர் வீடு வந்து சேர்ந்தார்.

பொன்னும் கையுமாக நிற்கும் மனைவியைக் கண்டு ஸ்ரீ நாமதேவர் ஒருகணம் துணுக்குற்றார். அவர் மனைவி யிடம் “இத்தனை பொன் எப்படி வந்தது?” என்று வினவினார்.

கணவனிடம் பொய் சொல்லச் சற்றும் விருப்பமில்லாத ராஜாபாய், கணவனிடம் நடந்த அத்தனை விருத்தாந்தங்களையும் சொல்லி கமலஜா கொடுத்த வேதிக்கல்லைக் காண்பித்தாள்.

ஸ்ரீ நாமதேவர் கோபம் கொண்டார். ஆத்திரம் பொங்க மனைவியிடமிருந்து கல்லையும், அக்கல்லால் அவள் உருவாக்கிய பொன் கட்டிகளையும் எடுத்துக் கொண்டு பீமா நதிக்கரைக்கு ஓடினார். பொன்னையும் கல்லையும் நதியில் வீசினார்.

கணவனின் செயலைக் கண்டு மனைவி பதறிப் போனாள். கமலஜாவிற்கு என்ன சொல்வது என்பதறியாது திகைத்தாள். துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. கண்ணீர் விட்டுக் கதறினாள் ராஜாபாய்!

இந்த சமயத்தில் ஸ்ரீ பரிசு பாகவதரின் மனைவியார் கமலஜா, ராஜாபாயைக் காணாமல் கவலையுடனிருந்தாள். கணவன் வந்து கல்லைப் பற்றிக் கேட்டால் என்ன சொல்லுவது என்பதறியாமல் தவித்தாள். வேதனையால் அகமும், முகமும் வாடினாள். கணவனிடம் கல்லைப் பற்றிய விஷயத்தை மறைக்க வகையறியாது பலவாறு குழம்பினாள்.

கமலஜாவின் துக்கத்திற்கு ஏற்றாற்போல் வந்ததும் வராததுமாக அவளது கணவன் கல்லைப் பற்றிக் கேட்டார்.

கமலஜா பயத்தால் உள்ளமும் உடலும் நடுங்க கணவனிடம் ஸ்ரீ நாமதேவரின் குடும்ப கஷ்டத்தைப் போக்குவதற்காக, அக்கல்லை ராஜாபாயிடம் ரகசியமாக கொடுத்தனுப்பிய விஷயத்தைச் சொன்னாள். மனைவியின் மொழி கேட்டு பாகவதர் பதறினார்.

“கமலஜா! என்ன காரியம் செய்து விட்டாய்! பரம ரகசியமாக இருக்கவேண்டும் என்று திருமகள் திருவாய் மலர்ந்து அருளியதை மறந்தனையோ! பெண் புத்தியின் புத்தி என்பதனை மெய்ப்பித்து விட்டாயே. இந்த நாமதேவன் சரியான பைத்தியக்காரனாயிற்றே! மண்ணுக்கும், பொன்னுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத அந்தப்பித்தன், அக்கல்லை என்ன செய்தானோ, ஏது செய்தானோ? உடனே சென்று கல்லை அவனிடமிருந்து வாங்கி வா” என்று கடுமையாக உத்தரவு போட்டார் அத்திருமகள் தொண்டர்!

கமலஜா, ராஜாபாய் வீட்டிற்கு ஓட்டமாய் ஓடினாள்.

கமலஜா வந்த வேகத்தைப் பார்த்ததும் அவள் நிலைமையைப் புரிந்துகொண்ட ராஜாபாய், கதறிக் கதறி அழுதாள். அவள் கமலஜாவிடம் தனது கணவர் கல்லையும், அக்கல்லினால் கிடைத்த பொருளையும் பீமா நதியில் வீசிவிட்டார் என்ற விஷயத்தை உடல் நடுங்க, உள்ளம் பதைபதைக்கக் கூறினாள்.

அம்மொழி கேட்டு கமலஜா புயலிலே சிக்குண்ட படகு போலானாள். தான் செய்த தவறுக்கு ராஜாபாயினை நொந்து என்ன பயன் என்று தனக்குள் எண்ணியவளாய் வேதனையோடு வீடு திரும்பினாள்.

கணவனிடம் நடந்தவற்றைச் சொல்லி தனது பிழையைப் பொறுத்தருளுமாறு மன்றாடினாள். பர்த்தாவின் பாதங்களைக் கண்ணீரால் நனைத்தாள் கமலஜா!

பாகவதர் தமது மனைவி மீதும், ஸ்ரீ நாமதேவர் மீதும் கடுங்கோபம் கொண்டார். மனைவியிடம் அதற்குமேல் எதுவும் பேச விரும்பாத அத்திருத்தொண்டர் கண்களில் கோபக் கனல் வீச, ஸ்ரீ நாமதேவர் இல்லம் நோக்கி காற்றினும் கடுகப் புறப்பட்டார்!

ஸ்ரீ நாமதேவர் வீட்டில் தியான நிலையில் அமர்ந்திருந்தார். ஸ்ரீ பரிசு பாகவதர் வேகமாக உள்ளே வந்தார். ஸ்ரீ பரிசு பாகவதரைக் கண்டதும் ஸ்ரீ நாமதேவர் வணங்கி வரவேற்றார்.

“ஸ்வாமி! உள்ளே வாருங்கள்! அமருங்கள்!” என்று உபசாரம் செய்தார்.

“உமது உபசாரத்திற்காக நான் இங்கு வரவில்லை. நீர் வைராக்கிய குணமுடையவராக இருக்கலாம். பெரும் வேதாந்தியாக இருக்கலாம். அதற்காக மற்றவர்களுக்குச் சொந்தமான பொருளைத் தூக்கி எறிவதனை எந்த சாஸ்திரமும் ஏற்காது. எந்த தர்மமும் ஏற்காது.”

பாகவதரின் கடுமையான சொற்களைக் கேட்டு ஸ்ரீ நாமதேவர் குறுநகை சிந்தினார்.

“திருமகளின் திருவடியில் பக்தி பூண்டொழுகும் பரம பாகவதோத்தமரே! உமக்கு எதற்கு இத்தனை கோபம். பக்தர்க்குப் பொன்னாசையும், பொருளாசையும், மண்ணாசையும் எதற்கு? மனிதனின் மனதைக் கெடுக்கும் ஈஷணாத்ரயம் என்று சொல்லப் படும் மூன்று விதமான ஆசைகளில் இதுவே

முதன்மையானதல்லவா! அதுவே மிகவும் ஆபத்தானதும் கூட!

மனிதனுக்கு ஒரு பொருள் மீது ஏற்படுகின்ற மோகம் அவனை மாயையில் மூழ்க்குகிறது. அந்த மாயையில் மூழ்கிய அவன் ஆசையை அடையாதுபோனால் ஆத்திரம் கொள்கிறான்; அறிவிலியாகிறான்! கோபம் அவனுக்குப் பெரிதாகிறது. அந்தக் கோபத்தில் பக்தியை மறக்கிறான்! பரமனை மறக்கிறான்!! அப்பேர்ப்பட்ட நிலை தங்களுக்கு வரவேண்டாம் என்றுதான் நான் இப்படியொரு காரியம் செய்தேன். மனதை அலட்டிக் கொள்ளாமல் பண்டரிநாதனைத் தியானம் செய்யுங்கள்.”

“நன்றாக உள்ளது உமது நியாயமும், வேதாந்தமும்! பண்டரிநாதனைத் தியானிப்பதற்கு உடலிலே திண்ணம் வேண்டும். அதற்குப் பொருள் வேண்டும். பொருள் இல்லையேல் உயிரை வளர்க்க இயலாது. பணம் இருந்தால்தான் பரமனைப் போற்ற முடியும்; பரமனின் அடியார்களை ஆதரிக்க முடியும். பகவத் சேவைக்கும், பாகவதோத்தமர்கள் சேவைக்கும் பொருள்தான் முக்கியம். அதனால் வீண் பேச்சு பேசாமல் தேவியால் எமக்கு அளிக்கப்பட்ட வேதிக்கல்லை கொடுத்துவிடும். இல்லையேல் நமக்குள் வீண் சண்டைதான் ஏற்படும்.”

“பொருளுக்குப் பொருள் புரியாமல் பொருளைப் பற்றிப் பேசுகிறீர். உண்மையான மெய்ஞ்ஞானமே உன்னதமான பொருளாகும். பொன்னாசை விடுத்து, பகவானிடம் பக்தியைச் செலுத்தும். சம்சார சாகரத்தைப் பற்றி கவலை நம்மைப் போன்ற அடியார்களுக்கு எதற்கு? அந்த சாகரத்தைக் கடப்பதற்கான மார்க்கத்தை அல்லவா நாம் தேட வேண்டும்.”

“எமக்குத் தேவையில்லை உமது ஞான போதனைகள்.”

“உமக்குத் தேவை உமது கல். அப்படித்தானே! என்னுடன் வாரும்.”

ஸ்ரீ நாமதேவர், பாகவதரை அழைத்துக் கொண்டு பீமா நதிக்குச் சென்றார். நதியில் மூழ்கினார். நிறையக் கற்களைக் கை நிறைய அள்ளிக் கொண்டு வந்து பாகவதர் முன்னால் கொட்டினார்.

“பாகவதரே! உமது கல்லை எடுத்துக் கொள்ளும்” என்றார் ஸ்ரீ நாமதேவர்.

பாகவதர் கண்களுக்கு அத்தனை கற்களும் வேதிக் கற்களாகவே தெரிந்தன. அதனைக் கண்டு அவர் திடுக்கிட்டார்.

பாகவதரின் உடல் சிலர்த்தது. மெய் புளகம் போர்த்தது. பீமா நதிக்கரையில் நின்று பாண்டிரங்கப் பெருமான் திருக்கோவில் விண் விமானத்தைக் கண்டார். அவர் கண்களில் கண்ணீர் பெருகியது.

“பாண்டிரங்கா! என் பிழையைப் பொறுத்தருளுவாய்! உன் பொற்திருவடியைத் துதிக்க வேண்டியவன் பொன் கட்டிக்காக அல்லவா அலைந்தேன்! அற்பப் பொருளுக்காக அறிவிழந்து, ஆச்சாரியரான ஸ்ரீ நாமதேவர் ஸ்வாமிகளுக்கு அபச்சாரம் செய்துவிட்டேனே!” என்று கூறியவாறு ஸ்ரீ நாமதேவரின் திருவடிகளில் வீழ்ந்தார்.

“ஸ்வாமி! எனது அகக் கண்களைத் திறந்துவிட்டீர். உமது பெருமையை உணராமல் உம்முடன் வழக்காட வந்த எனது மதியீனத்தை என்னென்பது? வரம் அளிக்க வந்த திருமகள் நாயகியிடம் பொன்னை யாசித்த எனக்கு அவளது பேரருளைப் பெறுவதற்கான வழி தெரியாமல் போனதே! மாயையில் மதி மயங்கிப் போனேனே!

பாண்டிரங்கனின் பெருமையை உணராமல் பணத்தின் மீதல்லவா மோகம் கொண்டிருந்தேன். எனக்குப் பக்தியைக் காட்டியதோடு, உலகத்தின் மெய்யான பொருள் எது என்பதனையும் உணர்த்திய தங்கள் திருவடிகளுக்கு எனது கோடானு கோடி வந்தனங்கள்.”

மனம் திருந்திய பாகவதரைக் கண்டு ஸ்ரீ நாமதேவர் மகிழ்ச்சி பூண்டார்.

ஸ்ரீ நாமதேவர், பாகவதருக்கு மேலும் மேலும் தத்துவ போதனைகளைச் சொன்னார்! சிஷ்யபாவதத்துடன் போதனைகளை ஏற்றுக் கொண்டார் பாகவதர்.

ஸ்ரீ நாமதேவரின் நல்லாசியால் ஸ்ரீ பரிசு பாகவதர் பரம ஞானியானார்! ஸ்ரீ பரிசு பாகவதர், பாண்டிரங்கனிடமும் நிலையான பக்தி செலுத்திப் பிறவாப் பெருவாழ்வு பெற்றார்.

ஸ்ரீ பக்த பரிசு பாகவதர் திருவடியே சரணம்

39

ஸ்ரீ பக்த ஜகன்மித்திரர்

புரதம் போற்றும் பண்டரிபுர கேஷத்ரத் திற்குப் பக்கத்தில் பாராளி என்னும் சிற்றூர் அமைந்திருந்தது. அவ்வூரில் பரமன் அடி போற்றும் பெரியோர்கள் பலர் வாழ்ந்து வந்தனர்.

அப்பெரியோர்களில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ குலத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் என்னும் பெரியவரும் ஒருவராவார். ஜகத்திலுள்ள மக்கள் அனைவரையும் தமது மித்திரர்களாக பாவித்து வந்ததால் இவரது இயற்பெயர் மறைந்து அனைவரும் இவரை ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் என்றே அழைக்கலாயினர்.

ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் பாண்டுரங்கப் பெருமானிடத்தும், அவர்தம் அடியார்களிடத்தும் அளவிலா பக்தி பூண்டிருந்தார்.

அநுதினமும் அதிதிகளை ஆராதித்து விருந்தோம்பல் அறம் வளர்த்தார். தமது சொத்து, சுகம் யாவற்றையும் ஏழைகளுக்கே அர்ப்பணித்தார்.

மனைவி, மக்களுடனும், பந்து மித்திரர்களிடனும் குடும்பத்தை நடத்தி வந்த ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர், கிரஹஸ்திராசிரமத்திலிருந்து கொண்டே வானப்பிரஸ்தத்தை அடைவதற்கான மார்க்கத்தை உணர்ந்திருந்தார்.

இவ்வாறு தனக்கென வாழாமல் பிறர்க்கென வாழும் இப்பெரியவர்க்கு நாளடைவில் வறுமை மேலிட்டது! அந்த வறுமையையும் தமக்கு ஒரு பெருமையாகக் கொண்டு விருந்தோம்பல் அறம் வளர்த்தார்.

ஊரும் உலகமும் ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரரைக் கொண்டாடியது. அவரைப் புகழ்ந்து பாடியது. ஆனால், அவ்வூரிலுள்ள சில வேத விற்பன்னர்கள் ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் மீது அளவுகடந்த பொறாமை கொண்டார்கள். எங்ஙனமாயினும் அவரை அவமானப்படுத்த வேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் ஒருமுறை ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரரிடம் வேத வேதாந்தங்களைப் பற்றி விவாதித்தனர். அதனைக் கண்டு ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் அமைதியாக, “பெரியோர்களே! பக்தி என்பது வாதத்தால் வளர்வது அல்ல; பக்தி இதயத்திலே அரும்பி மலர்வது! மனத்தால் பக்தி செலுத்தி பகவானைத் தரிசிக்கலாம். வீண் விவாதத்தால் ஒருபோதும் பரமனைத் தரிசிக்க முடியாது” என்று விளக்கம் சொன்னார்.

ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரருடன் வாதம் புரிய வந்தவர்கள் வேண்டாவெறுப்போடு சென்றனர். எப்படியாகிலும் அவரை என்றாவது ஒருநாள் பழிவாங்க வேண்டும் என்று தங்களுக்குள் திடமான சங்கல்பம் பூண்டனர்.

ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் தமக்கு எத்தகைய அவமானம் நேரிடினும் அதனைப் பெரிதாகக் கொள்ளாமல் ஐயனைத் தியானிப்பதிலேயே தமது வாழ்க்கையின் லக்ஷ்யமாகக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் எப்பொழுதும்போல் தமது இல்லத்தில் அதிதி பூஜையும், ஆண்டவன் ஆராதனையும் நடத்தி வந்தார்.

ஸ்ரீ கபீர்தாஸர், ஸ்ரீ நாமதேவர் போன்ற மகான்களின் பக்தி பாடல்களைப் பரவசம் பொங்கப் பாடிப் பக்தி பெருமிதம் பூண்டார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் தமது இல்லத்தில் மனைவி மக்களுடன், பந்து மித்திரர்களுடனும், உற்றார் உறவினர்களுடனும் சேர்ந்துகொண்டு நாம சங்கீர்த்தனம் செய்து கொண்டிருந்தார். அனைவரும் பக்தி வெள்ளத்தில் மூழ்கி பஜனையில் மெய்ம்மறந்து இருந்தனர்.

அதுசமயம், இவர் மீது பொறாமை கொண்டிருந்த வஞ்சகர்களில் சிலர், இவரது வீட்டிற்குத் தீ வைத்தனர். பக்தனுக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தைக் கண்டு பாண்டூரங்கப் பெருமான் சக்கரத்தாழ்வாரை அனுப்பி வைத்தார்.

சக்கரத்தாழ்வாரின் மகிமையால் அனலும் புனலானது. வீட்டைச் சுற்றிலும் எரிந்து கொண்டிருந்த தீயின் ஜுவாலை மட்டும் ஊரார் கண்களுக்குத் தெரிந்தது.

ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் வீட்டையோ, பக்தர்களுையோ தீயானது தீண்டவில்லை. வெளியில் நடப்பது பற்றி அவர்களுக்கு எதுவுமே தெரியவில்லை! அவர்கள் ஹரி பஜனையில் மூழ்கி இருந்தனர்.

அக்னி ஜுவாலையைக் கண்டு அக்கம் பக்கத்திலுள்ளோர் கூடினர். குடம் குடமாக தண்ணீரைக் கொண்டுவந்து ஊற்றி நெருப்பை அணைத்தனர்.

நெருப்பு அணைந்ததும் அங்கு ஊரார் கண்ட காட்சி அவர்களை மெய்சிலர்க்க வைத்தது. தீயினால் எந்தவித ஆபத்தும் இல்லாமல் ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரரும் அவரைச் சேர்ந்த அடியார்களும் வீட்டிற்குள் பக்தி வெள்ளத்தில் மூழ்கி இருப்பதைக் கண்டனர்.

இந்த அற்புதத்தைக் கண்டு ஊரே அதிசயித்தது! ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரருடைய பக்திக்குத் தலைவணங்கிய சில செல்வ சீமான்கள் தங்களுக்குச் சொந்தமான நிலபுலன்களை ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரருக்கு மானியமாக கொடுத்தனர். ஆனால் ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் அவற்றை ஏற்க மறுத்தார்.

ஊர் பிரமுகர்கள் ஒன்றுகூடி அரசரிடம் சென்று ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரருடைய உயர்ந்த பண்பையும், பக்தியையும் எடுத்துச் சொல்லி

அவருக்குத் தங்கள் கிராமத்தின் பெரும் பகுதியை சாசனம் செய்து கொடுக்குமாறு விண்ணப்பித்தனர்.

அரசனும் அடியார்க்கு அவ்வாறே சாசனம் செய்து கொடுத்தார். அரசனின் அன்பு கட்டளையை மீற முடியாத அவ்வடியார் அதனை ஏற்றுக்கொண்டார்.

அந்த கிராமத்திலிருந்து தமக்குக் கிடைத்த வருவாயை அத்தவச் செம்மல் திருக்கோவில் திருப்பணிக்கும், திருத்தொண்டர் திருவமுது சேவைக்கும் பயன்படுத்தினார்.

இவ்வாறு இருந்து வரும் சமயத்தில் அவ்வூரை ஒரு முகம்மதிய மன்னன் வெற்றி கொண்டு தனது ஆளுகைக்கு கீழ் கொண்டு வந்தான்.

ஏற்கனவே ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரரிடம் பொறாமை கொண்டிருந்த துஷ்டர்கள் இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். அவர்கள் தொண்டரைப் பழிவாங்கத் தீர்மானித்தனர். முகம்மதிய மன்னனுக்கு நண்பர்களாயினர்.

அத் துரோகிகள், முகம்மதிய மன்னனிடம் ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரரைப் பற்றி இல்லாததும், பொல்லாததும் சொல்லி ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் ஊர் மக்களை வஞ்சித்து அவர்களது சொத்தை யெல்லாம் கொள்ளையடித்து வாழ்கிறான் என்றும் அதனால் அவனுக்குத் தகுந்த தண்டனை கொடுக்க வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினர்.

வஞ்சகர்களின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு முகம்மதிய மன்னன், “பெரியோர்களே! ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரரை எவ்வாறு தண்டிக்க வேண்டும் என்பதையும் நீங்களே சொல்லி விடுங்கள்” என்று கேட்டான்.

அரக்கர் குணம் கொண்ட அத்துன்மார்க்கர்கள் நவாபிடம், “அரசே! தங்கள் குல தெய்வத்திற்கு பூஜை போடுவதற்குப் புலிப்பால் தேவை என்றும், அதற்காகக் காட்டிலிருந்து புலி ஒன்றைக் கொண்டு வருமாறும் ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரருக்குக் கட்டளையிடவும்” என்று நயவஞ்சக வார்த்தைகளைச் சொல்லினர்.

மதியற்ற முகமதிய மன்னனும் அக்கணமே ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரரை வரவழைத்து, “ஸ்வாமி! தங்களைப் பற்றி இவ்வூரார் சொல்லக்

கேட்டேன். முன்பிருந்த அரசன் தங்களுக்குக் கிராமத்தையே சாசனம் செய்து கொடுத்தான் என்பதனை யாம் அறிவோம். அந்த சாசனம் நிலைத்திருக்க வேண்டுமானால் எமக்கு இப்பொழுது ஓர் உதவி செய்ய வேண்டும்” என்று கேட்டான்.

நவாப் நவின்றது கேட்டு ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர், “மன்னவனே! சொத்து, சுகங்களுக்கு

காரியத்தைத் தாங்கள் ஒருவர்தான் செய்ய முடியும்!” என்றார்.

அரசனின் ஆணையை அடியவர் ஏற்றுக் கொண்டார். “அவ்வாறே செய்வோம்” என்று அரசரிடம் சொல்லி அடர்ந்த காட்டிற்குத் தனிமையில் புறப்பட்டுச் சென்றார் ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர்!

ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் கால்நடையாக கானகத்தை வந்தடைந்தார். கானகத்திலே ஓர் பாறை மீது அமர்ந்து பகவானைப் பிரார்த்திக்கலானார். பாண்டு ரங்கப் பெருமானின் திவ்ய நாமங்களைச் சங்கீர்த்தனம் செய்தார். அங்கு பேரொளி பிறந்தது! பகவான் பெரும் புலியாக அவர் முன் காட்சியளித்தார்.

அன்று பிரகலாதனுக்காக நரசிம்மமாக வந்த திருமால் இன்று ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரருக்காக வேண்டி பெண்புலிருபத்தில் வந்தார். பெருமான் இன்று தமக்காகப் பெண்புலியாக வந்துள்ளார் என்பதனை ஞானத்தால் தெரிந்து கொண்ட ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர், புலியை வலம் வந்து நிலந்தனில் வீழ்ந்து நமஸ்காரம்

செய்தார்.

ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் தமது அரையிலே சுற்றியிருந்த உத்திரியத்தால் புலியின் கழுத்தைச் சுற்றித் தம்மோடு அழைத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டார்.

ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் புலியுடன் நகரத்திற்குள் நுழைந்தார். ஐயப்பன் புலி மீது அமர்ந்து வந்தபோது நடுநடுங்கி பதுங்கிய ஊர் மக்களைப்போல் இங்குள்ள நகர மக்களும் நடு நடுங்கி கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்டு வீட்டிற்குள் சென்று ஒளிந்து கொண்டனர். ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் அரண்மனையை வந்தடைந்தார்.

அப்பாற்பட்டவன் நான்! நல்ல காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்தும் கிராமத்தின் வருவாயைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். மன்னனுக்கு நான் என்ன உதவி செய்ய வேண்டும் என்பதனை மட்டும் சொல்லுங்கள்” என்று விண்ணப்பித்தார்.

அதற்கு நவாப், அடியாரிடம், “ஸ்வாமி! எனது குலதெய்வத்திற்கு பூஜை செய்ய வேண்டும். அதற்கு உடனடியாக புலிப்பால் தேவைப்படுகிறது. ஓர் பெண் புலியை அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்தால் பூஜைக்கு நீர் பெரிய உதவி செய்தது போலாகும்! இந்தக்

புலியின் உறுமல் சத்தத்தைக் கேட்டு அரண்மனைக் காவலர்கள் ஆளுக்கொரு பக்கம் அலறி அடித்துக் கொண்டு ஓடினர்.

காவலர்கள் மூலம் செய்தி கேட்ட மன்னனும், மகாராணியும் ஓர் அறைக்குள் சென்று கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்டனர். ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் அரண்மனைக்குள் பிரவேசித்தார்.

“அரசே! பூஜைக்குத் தேவையான பால் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்! அடியேன் புலியுடன் வந்துள்ளேன்” என்று குரல் கொடுத்தார் அடியார்!

பாதுஷா பேயறைந் தாற்போல் அறைக்குள் இருந்து சாளரத்தின் வழியாக எட்டிப் பார்த்தான். மகாராணி ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரரை நோக்கி, “ஸ்வாமி! தங்களுடைய சக்தியையும், பெருமையையும் உணராமல் துஷ்டர்கள் பேச்சைக் கேட்டு என் நாயகன் தங்களுக்கு இத்தகைய பெரிய சோதனையைக் கொடுத்து விட்டார். அறியாமல் செய்த எங்கள் பிழையைப் பொறுத்தருளுங்கள். தயவு செய்து புலியைக் காட்டில் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுங்கள்” என்று கரங்கூப்பித் தொழுது வேண்டினாள். அரசனும் கையெடுத்துத் தொழுதான்.

ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் புலியுடன் காட்டிற்குத் திரும்பினார். கானகத்தை அடைந்ததும் புலி மாயமாக மறைந்தது.

புலியாக வந்த பாண்டுரங்கப் பெருமான் கோடி சூரியப் பிரகாசத்துடனும், கோடி மன்மத ரூபலாவண்யத்துடனும், சங்கு, சக்கரம், கதை, பத்மங்களுடனும், கேயூர, கிரீட, நவமணி, ரத்தின அணி மணிகளுடனும், பட்டு பீதாம்பரங்களுடனும் அடியவருக்கு ஆனந்த சேவை சாதித்தார்!

ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் எம்பெருமானைக் கண்களால் சேவித்து நாவால் துதித்து, உடலால் நிலங்கிடந்து நமஸ்கரித்துப் பக்திப் பரவசம் கொண்டார்.

எம்பெருமான் பக்தனைத் திருநோக்கம் செய்து, “பக்த சிரோன்மணியே! இப்பூவுலகில் பல காலம் வாழ்ந்து ஸ்ரீயப்பதியை அடைவாய்” என்று திருவாய் மலர்ந்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரர் பேரானந்தத்துடன் தமது கிராமத்திற்குத் திரும்பினார். அவரது புகழ் நாடெங்கும் பரவியது. அவரை எதிர்த்த துஷ்டர்கள் அவரிடம் பிழையைப் பொறுத்தருளப் பிரார்த்தித்து அவரது சீடர்களாயினர்.

முகமதிய மன்னனும் ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரருடைய பகவத் கைங்கரியத்திற்கு எல்லா உதவிகளையும் செய்து கொடுத்தான்.

ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரரும், அவரது குடும்பத்தினரும் அடியார்களுக்குப் பணிசெய்து அல்லும் பகலும் ஆனந்த பஜனையால் பகவானிடம் அளவிலா இன்பம் பெற்றுப் பல்லாண்டு காலம் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தனர்.

ஸ்ரீ பக்த ஜகன்மித்திரர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த ஜோகா பரமானந்தர்

பரசி என்னும் பெயருடைய நகரம், பண்டரிபுர கேஷத்ரத்தின் வெகு அருகாமை யில் அமைந்திருந்தது. அவ்வூரில் ஸ்ரீ ஜோகாபரமானந்தர் என்னும் பெயருடைய ஓர் பரம பக்தர் மனைவியுடன் கேஷமமாக வாழ்ந்து வந்தார்.

இப்பக்தர் அநுதினமும் வைகறைத் துயிலெழுவார். பக்தி சிரத்தையுடன் நித்ய அநுஷ்டானங்களை முடிப்பார். பகவத்கீதை சுலோகங்களைப் பாராயணம் செய்வார். கீதையிலுள்ள எழுநூறு சுலோகங்களைச் சொல்லி, சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து எழுநூறு நமஸ்காரங்களைச் செய்வார்.

இவ்வாறு நமஸ்காரங்களைச் சொல்லும் தருணத்தில் அவரது பகவத் கைங்கரியத்தில் ஏதாகிலும் தடை ஏற்படுமானால் அதற்குரிய தண்டனையைத் தமக்குத்தானே விதித்து ஏற்றுக் கொள்வார். அத்தகைய ஆத்ம தண்டனையைத் தமது வாழ்க்கையில் ஒரு நியமமாகவும், வைராக்கியமாகவும் கொண் டிருந்தார்.

ஒருநாள் கடுமையான மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. அந்த மழையில் அவரது குடிசையில் வெள்ளம் ஒழுகிக் கொண்டிருந் தது. வீட்டிற்குள் ஒரே ஈரம்! அவர் அணிந்திருந்த வேட்டி ஈரமானது. அந்த ஈரத்தையும், குளிரையும் பொருட்படுத்தாமல் பக்தர் ஈரத் தரையில், ஈர வஸ்திரத்துடன் வீழ்ந்து வீழ்ந்து நமஸ்காரம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

அது சமயம் அவ்வழியாக சென்று கொண்டிருந்த பட்டுத் துணி வியாபாரி

ஒருவன், பக்தரின் பரிதாப நிலையைக் கண்டு மனம் பேதலித்தான். அவன் அடியாருக்கு உதவ எண்ணினான்.

பட்டு வஸ்திரம் ஒன்றைக் கொண்டுவந்து பரமானந்தரிடம் கொடுத்து, “ஸ்வாமி! தேவரீர் இந்த வஸ்திரத்தை அணிந்துகொண்டு நமஸ்காரம் செய்யுங்கள்” என்று பணிவன் போடு கேட்டுக் கொண்டான். பட்டுக்கு அந்த பக்தரின் மனம் சற்றும் பற்றுக் கொள்ள வில்லை.

“அன்பரே! எமக்கு எதற்கு இந்த பட்டும் படாடோபமும்! உங்கள் அன்பிற்கு நன்றி. பட்டுடையை வேறு யாருக்காவது விற்றால் நல்ல பணமாவது கிட்டும்.”

மகானின் மொழி கேட்டு பட்டு வியாபாரி மனம் வாடினான். ஸ்வாமிகள் மீதுள்ள பச்சாதாபத்தினால் அந்த வியாபாரியின் கண்களில் நீர் நிறைந்தது.

“ஸ்வாமி! இந்த ஏழையின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்யுங்கள். ஈரத் துணியை அகற்றிவிட்டு இந்த பட்டுத் துணியை கட்டிக் கொள்ளுங்கள். இதுவே எனது பிரார்த்தனை.”

துணி வியாபாரியின் உருக்கமான வேண்டுகோள், பரமானந்த பக்தரின் உள்ளத்தை நெகிழச் செய்தது. பட்டு வஸ்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார்.

ஈரத் துணியை அவிழ்த்துவிட்டு, பட்டு வஸ்திரத்தைக் கட்டிக் கொண்டார். வியாபாரியும் மனம் மகிழ்ந்தான். அவரை நமஸ்கரித்து, தனது வீட்டிற்குச் சென்றான்.

வியாபாரியின் விருப்பத்திற்காக பட்டு வஸ்திரத்தைத் தரித்துக் கொண்ட ஸ்வாமிகள், நமஸ்காரத்தை முடித்ததும் வஸ்திரத்தை எவருக்காவது தானமாகக் கொடுத்துவிடலாம் என்று தமக்குள் தீர்மானித்தார்.

அந்த தீர்மானத்துடன் ஸ்வாமிகள் பட்டு வஸ்திரத்தை அணிந்து கொண்டு, நமஸ்காரங்களைத் தொடர்ந்தார்.

அவ்வாறு நமஸ்காரங்களைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருந்த அடியவரின் உள்ளத்தில் ஓர் ஐயம் எழுந்தது!

மிகவும் விலையுயர்ந்த இப்பட்டாடையை அணிந்துகொண்டு நமஸ்காரம் செய்வதால் பட்டுத் துணி சேறு பட்டு பாழாகிவிடும். அவ்வாறு பாழாகினால் பிறருக்குக் கொடுக்க முடியாமல் போய்விடுமே என்று மனதிலே எண்ணினார்.

பட்டுத் துணியில் சேறு படாத வண்ணம் பக்தர் மிக ஜாக்கிரதையாக நமஸ்காரங்களைச் செய்தார்! ஒருவாறு எழுநூறு நமஸ்காரங்களும் முடிந்தன! வஸ்திரத்தை நினைத்துக் கொண்டு நமஸ்காரம் செய்ததால் பகவத் சிந்தனைக்கு தம்மால் பங்கம் விளைந்து விட்டதே என்று மனதிலே கொண்டார். ஆண்டவனுக்கு அபச்சாரம் செய்துவிட்டதாக சித்தத்திலே எண்ணிக் கலங்கினார்.

தினமும் அதிவிரைவில் முடிந்துவிடும் நமஸ்காரம், அன்றையதினம் அந்திசாயும் பொழுதுதான் முடிந்தது. அவ்வாறு காலதாமதம் ஆனதற்கு முக்கிய காரணம் தனது மனதில் ஏற்பட்ட சஞ்சலம்தான் என்பதனை உணர்ந்தார் ஸ்வாமிகள். வேதனை மிகக் கொண்டார்.

தியானத்தின்போது ஏற்பட்ட சலனத்தை சர்வேஸ்வரனுக்குச் செய்த பெரும் அபச்சாரமாகக் கொண்டார். சரீரத்திற்குத் தகுந்த தண்டனை விதிக்க வேண்டும் என்று தமக்குள் எண்ணினார். அதுபற்றி தீவிரமாக சிந்திக்கலானார்.

ஸ்ரீ பரமானந்தர் பட்டு வஸ்திரத்தை கையில் எடுத்துக்கொண்டு வேதனையோடு வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டார். தனியாக ஒரு இடத்தில் அமர்ந்து இரவெல்லாம் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அடியவரின் பாரியாள் கணவனைக் காணாமல் நெடுநேரம் விழித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தாள். அவளை அறியாமலேயே உறங்கி விட்டாள்.

பொழுது புலர்ந்தது! காலைக் கதிரவன் எழுந்தான். அடியவரும் கண் விழித்தார். அவர் இதிரில் உழவர்கள் கலப்பையும், கையுமாக எருதை ஓட்டிக்கொண்டு வயல் வெளிக்குச் செல்வதனைக் கண்டார். அக்கணமே அவர் உள்ளத்தில் தமது சரீரத்திற்கு எப்படிப்பட்ட தண்டனைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது புலனாயிற்று.

அடியவர் நேராக ஒரு குடியானவனிடம் சென்றார். குடியானவன் ஸ்வாமிகளைத் தொழுது பவ்யமாக நின்றான்.

ஸ்ரீ பரமானந்தர் உழவனைப் பார்த்து, “அப்பனே! எனக்கு ஒரு சிறிய உதவி செய்ய வேண்டும். நீ செய்யும் உதவிக்கு ஈடாக இந்தப் பட்டு வஸ்திரத்தைத் தருகிறேன்” என்றார்.

குடியானவனுக்கு அடியவரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு வியப்பு மேலிட்டது. ஆசைக்கு அடிமையானான் அந்த உழவன்! பட்டாடைக்கு மதி மயங்கினான்.

பட்டின் மீது மோகங்கொண்ட அக் குடியானவன் பற்றற்ற பரமஞானியைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! இந்த ஏழைக்கு ஆணையிடுங்கள். நீங்கள் சொல்வதுபோல் எந்த வேலை வேண்டுமானாலும் செய்கிறேன்” என்றான்.

ஸ்வாமிகளின் மனம் மகிழ்ந்தது. பட்டாடையை அவனிடம் கொடுத்தார். உழவனும் அதனைப் பெற்றுக் கண்களிலே ஒற்றிக் கொண்டு சந்தோஷம் மிகக் கொண்டான்.

ஸ்வாமிகள் அவனைப் பார்த்து, “நீ செய்ய வேண்டிய வேலை மிகவும் எளிதானது. உனது ஏர்க்காலின் நுகத்தடியில் ஒரு பக்கம் என்னையும், மறுபக்கம் உன் எருது ஒன்றினையும் கட்டி என்னையும் எருதாக எண்ணி நிலத்தை நீ உழ வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

உத்தம புருஷரின் வேண்டுகோள் உழவனைத் திடுக்கிட வைத்தது! உழவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை! அவன் நிலை தர்மசங்கடமானது; இருந்தாலும் அவனிடம் சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்ற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

உழவன் நுகத்தடியின் ஒரு பக்கத்து எருதை அவிழ்த்துவிட்டான். பகவானின் அன்புத் தொண்டனை நுகத்தடியில் மறுபக்கத்தில் பூட்டினான். உழவன் வேதனை மேலிட ஏரைச் செலுத்தி நிலத்தை உழுதான்.

எருது ஒருபுறம், ஸ்வாமிகள் ஒருபுறமும் இழுப்பதால் ஏரும் நுகத்தடியும் வேறு பட்டது. எருமையும் கைவிட்டுப் போனது. எருது ஏரை இழுத்துக் கொண்டு வேகமாக ஓடியது. எருது வேகத்திற்குச் ஸ்வாமிகளால் ஓடமுடியவில்லை.

ஸ்வாமிகள் சேற்றில் வீழ்ந்து புரண்டார். உடம்பில் ஆங்காங்கே பெரும் காயங்கள் ஏற்பட்டன. அந்த நிலையிலும் அடியார், பாண்டிரங்கனின் நாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

“பட்டின் மீது மோகங்கொண்ட இந்தப் பாவிக்கு இந்த தண்டனை வேண்டியதுதான்” என்று எண்ணிப் பரம திருப்தி பூண்டார்.

ஸ்வாமிகளின் கழுத்தும் நுகத்தடியில் நின்று விடுபட்டது. இரத்தமும் சேறும் கலந்த நிலையில் ஸ்வாமிகள் வயலில் மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தார்.

பாண்டிரங்கப் பெருமான் அதற்கு மேல் தனது அன்புத் தொண்டனைச் சோதிக்க விரும்பவில்லை. பெருமான் பக்தனைக் காத்தருளத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

பெருமான் அந்தணர் கோலம் பூண்டு பக்தன் முன்னே தோன்றினார். அவனைத் தூக்கித் தமது மடிமீது கிடத்திக் கொண்டார்.

பகவான், தமது திருக்கரத்தால் புண்பட்ட அடியவரது மேனியைத் தடவிக் கொடுத்தார். எம்பெருமானின் திருக்கரம் பட்ட மாத்திரத்திலேயே அடியவரின் திருமேனி முன்னைவிடப் பன்மடங்கு பிரகாசத்தைப் பெற்றது.

அடியவர் மயக்கம் தெளிந்தார். பட்டை வெறுத்த பரம பக்தர் வெண்பட்டு வஸ்திரம் அணிந்த எம்பெருமான் மடிமீது படுத்திருப்பதை உணர்ந்தார். பாண்டிரங்கப்

பெருமான் அடியவருக்கு அருட்காட்சி கொடுத்தார். அடியவர் ஆண்டவனை நமஸ்கரித்தார்.

பாண்டிரங்கன் பக்தனைத் திருநோக்கம் செய்து, “மெய்ஞ்ஞான சீலனே! குற்றமற்ற நீ எதற்காக கடுமையான தண்டனையை உனக்குள் விதித்துக் கொண்டாய். உன்னை நீ வருத்திக் கொள்வது என்னை நீ வருத்துவது போலாகும்.

அடியவர்களே எனக்கு அன்பர்கள். அவ்வன்பர்களே எமக்கு அன்புச் செல்வங்கள்! நீங்கள் உண்ணும் அமுதமே எமக்குத் தேவாமிருதம்! நீங்கள் நடப்பது எமக்கு பிரதிஷ்டை! உங்களது பேச்சுகள் எமக்குப் பொன்முத்துக்கள்! அர்ச்சிப்பது பேரானந்தம்! அதனால் இனியும் இதைப்போல் ஆத்ம தண்டனை செய்துகொள்ளாதே! நல்ல பகவத் சிந்தையுடன் பூவுலகில் சகல சௌபாக்கியங்களுடனும் வாழ்ந்து இறுதியில் பாரியாளுடன் எமது திருவடியை வந்தடைவாய்” என்று திருவருள் புரிந்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

ஸ்ரீ ஜோகாபரமானந்தர், பெருமானின் பேரருளைப் பெற்ற திருப்தியுடன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்.

வீட்டில் மனைவி, பகவான் முன்னால் அமர்ந்து பகவானைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஸ்ரீ பரமானந்தர் வீட்டிற்கு வந்தார். மனைவிக்குக் கணவனைக் கண்டதும் அழுகையே வந்துவிட்டது.

ஸ்ரீ பரமானந்தர் மனைவிக்கு ஆறுதல் பல சொன்னார். அவர் மனைவியிடம் நடந்த அத்தனை விருத்தாந்தங்களையும் சொன்னார்.

பகவானின் பேரருளைச் சொல்லிச் சொல்லி பெருமிதம் கொண்டார். மனைவியும் மகிழ்ச்சி கொண்டாள்.

எம்பெருமானிடம் ஈடு இணையற்ற பக்தி பூண்டொழுகி வந்த பரமானந்தர், பாண்டிரங்க சேவையால் பெருவாழ்வு கண்டார். பூவுலகில் பாரியாளுடன் பலகாலம் வாழ்ந்து பரமனடி சேர்ந்தார்.

ஸ்ரீ பக்த நரஹரி

பண்டரிபுரத்தில் பொற்கொல்லர் குலத் திலே பிறந்தவர் ஸ்ரீ நரஹரி.

ஸ்ரீ நரஹரி, தமது குலத் தொழிலைச் சத்தியத்தோடும், தர்மத்தோடும் நடத்தி வந்தார். இவர் வாழ்க்கையிலும் நன்னெறி தவறாத பண்புடைய தவச் செம்மலாக வாழ்ந்து வந்தார்.

வெள்ளைப் பிறையணிந்த வேணிபிரா னிடம் எல்லையில்லாப் பக்தி கொண்டிருந் தார். சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்து நித்தம் நித்தம் நமச்சிவாய மந்திரத்தை ஜபித்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

பண்டரிபுரத்திலே பிறந்தும் ஸ்ரீ நரஹரி என்று பெயர் பெற்றும் பாண்டுரங்கனிடம் மட்டும் சற்றும் பக்தி இல்லாமல் தீவிர சைவ சமய பக்தராக வாழ்ந்து வந்தார்.

சிவநாமத்தை உச்சரிக்கும் இந்த அன்பர் கேசவநாமத்தை நினைப்பதேயில்லை! பாண்டுரங்கன் கோவில் பக்கம் தலைவைத்துக் கூடப் படுக்கமாட்டார்.

கோபுர தரிசனம் கோடி புண்ணியம் என்பார்கள். ஆனால், ஸ்ரீ நரஹரி பாண்டுரங்கன் கோவில் கோபுரத்தைப் பார்த்துத் தனக்குப் புண்ணியமே தேவையில்லை என்று வைராக்கியத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார்.

பண்டரிநாதர் கோவிலிலே உற்சவம் என்றால் கொடியேற்று விழாவிற்கு முதல் நாளே ஸ்ரீ நரஹரி ஊரைவிட்டு எங்கேயாவது ஓடிவிடுவார்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ நரஹரி, ஹரியை நினைவாது வாழ்ந்துவரும் நாளில், பாண்டுரங்க பக்தர்

ஒருவர் ஸ்ரீ நரஹரியைக் காண வந்தார். வந்தவர் ஒரு வணிகர்!

ஸ்ரீ நரஹரி தமது அறையில் அமர்ந்து தங்கத்தை உருக்கி நகை செய்து கொண் டிருந்தார். உள்ளே வந்த வணிகர் "நமஸ்காரம்" என்று சொல்லி அவரது பக்கத்தில் அமர்ந்தார்.

வணிகரையும் அவரது நெற்றியிலே துலங்கும் திருமண்ணையும் பார்த்ததும் ஸ்ரீ நரஹரிக்கு ஆத்திரம் வந்தது. இருந்தும் தொழில் மீது மரியாதை கொண்டிருந்த ஸ்ரீ நரஹரி பதிலுக்கு நமஸ்காரம் சொல்லி அவரை வரவேற்றார்.

"என்ன வேண்டும்?" ஸ்ரீ நரஹரி வினவினார்! அதற்கு வணிகர், "ஸ்வாமி! தேவரீருடைய திறமையைப் பற்றிப் பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அதனால் தங்கள் மூலம் நவரத்னம் பதித்த வைர பொன் அரைஞாண் ஒன்று செய்ய வேண்டும்" என்றார்.

"அதற்கென்ன செய்தால் போகிறது."

"நீர் ரொம்ப கொடுத்து வைத்தவர். நீர் செய்யப்போகும் அரைஞாண் யாருக்குத் தெரியுமா? அந்த பாண்டுரங்க பெருமா னுக்கு!"

வணிகரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் ஸ்ரீ நரஹரிக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது! அரவம் தீண்டினாற்போல் ஒரு கணம் துணுக்குற்றார்.

வணிகருக்கு ஸ்ரீ நரஹரியைப் பற்றித் தெரியாது! அதனால் அவர் ஸ்ரீ நரஹரியிடம் மீண்டும், "ஸ்வாமி! இது தெய்வகாரியம். இப்பேர்ப்பட்ட நல்ல காரியங்கள் செய்யும்

பாக்கியம் எல்லோர்க்கும் கிட்டாது! இந்த ஊரில் உம்மைப்போன்ற வேலைப்பாடு தெரிந்த பொற்கொல்லர் வேறு யாரும் கிடையாது. அதனால் தயவு செய்து என் வார்த்தையைத் தட்டாமல் இந்த நல்ல காரியத்திற்கு உதவும்” என்றார்.

வணிகரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸ்ரீ நரஹரி, “வணிகரே! நான் மழைக்குக் கூட உங்கள் கோவில் பக்கம் ஒதுங்கியதில்லை. அதனால் எனக்கு உங்கள் பாண்டிரங்கனைப் பற்றி எதுவும் தெரியாது” என்றார்.

“வேடிக்கையாக இருக்கிறதே! பண்டரி புரத்தில் இருந்துகொண்டே பாண்டு ரங்கனைத் தெரியாது என்பது! ஸ்வாமி! பாண்டிரங்கன் ஒரு வரப்பிரசாதி. அவனைப் பணிந்தால் நமக்கு அரச போகமே கிட்டும்.

எனக்குத் திருமணமாகி வெகு காலமாகியும் குழந்தை பிறக்கவில்லை! அதற்காக நானும், என் மனைவியும் பாண்டிரங்கனைப் பிரார்த்தித்தோம். அவனது பேரருளால் புத்திரபாக்கியம் ஏற்பட்டது. சகல சௌபாக்கியங்களையும் பெற்றோம்.”

“அதற்கென்ன இப்பொழுது?” வேண்டா வெறுப்புடன் கேட்டார் ஸ்ரீ நரஹரி.

“அவ்வாறு குழந்தை பிறந்தால், எம்பெருமான் திரு அரைக்குப் பொன் அரை ஞாண் ஒன்று செய்து அணிவிப்பதாக வேண்டிக் கொண்டேன். எனது அந்த பிரார்த்தனையை நீங்கள்தான் நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டும்.”

“அரைஞாண் செய்து தருவதற்கு எனக் கொண்டும் ஆக்ஷேபணையில்லை. இடையின் அளவைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தால் அதற்கு ஏற்றாற்போல் அரைஞாண் செய்து தருகிறேன். நான் அக்கோவிலுக்கு வந்து அளவு எடுத்து வருவதென்பது சாத்தியமான காரியமல்ல!”

ஸ்ரீ நரஹரியின் பேச்சு வணிகருக்கு விந்தையாக இருந்தது! பாண்டிரங்க தரிசனத்தைப் பெரும் பாக்கியம் என்று கோடிக்கணக்கான பக்தர்கள் மனத்திலே கொண்டு அல்லும் பகலும் அவனைப் போற்றிப் பணிகின்றனர். ஆனால் இவர் ஒருவர் மட்டும் இவ்வாறு வெறுப்புடன் பேசுகிறாரே என்று எண்ணினார்.

வணிகர், ஸ்ரீ நரஹரி அரைஞாண் செய்து தருவதற்குச் சம்மதம் தெரிவித்ததே, அந்தப் பாண்டிரங்கனின் செயல் என்று மனத்திலே கொண்டார்.

ஸ்ரீ நரஹரியிடம், “உங்கள் எண்ணம் போலவே பெருமானின் இடை அளவை எடுத்து வருகிறேன்” என்று கூறி விடை பெற்றுச் சென்றார், வணிகர்!

வணிகர், திருக்கோவிலுக்குச் சென்று எம்பெருமானின் திரு அரையின் சுற்றளவைக் கொண்டு வந்து ஸ்ரீ நரஹரியிடம் கொடுத்தார். அத்தோடு தேவையான பவுன், வைரம், நவரத்தின கற்கள் ஆகியவற்றையும் கொடுத்தார்.

ஸ்ரீ நரஹரியும் அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு, அரைஞாண் செய்யும் வேலையில் இறங்கினார்.

குறிப்பிட்ட காலத்தில் ஸ்ரீ நரஹரி, நவரத்தினங்களைப் பதித்து, வைரம் இழைத்து, அதி அற்புதமாகவும், மிக்க நேர்த்தியாகவும், அழகிய வேலைப்பாடுகளுடனும் கூடிய அரைஞாண் ஒன்றைச் செய்து முடித்து வணிகரிடம் கொடுத்தார். வணிகரும் அதற்குரிய தொகையைக் கொடுத்துப் பெற்றுச் சென்றார்.

வணிகர் கோவிலுக்குச் சென்று அரை ஞாணை எம்பெருமானின் திருஅரையிலே சாத்தச் செய்தார். எதனாலோ சுற்றளவு சற்று குறைவாகக் காணப்பட்டது! வணிகர் அதனைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டு ஸ்ரீ நரஹரியிடம் கொடுத்து, விவரத்தைச் சொல்லி சற்று நீட்டிக் கொடுக்குமாறு வேண்டினார். ஸ்ரீ நரஹரியும் அவ்வாறே செய்து கொடுத்தார்.

வணிகர் மீண்டும் ஆலயம் வந்து, எம்பெருமானின் திருஅரையிலே அரை ஞாணைச் சாத்த செய்தார். இம்முறை அரைஞாண் சுற்றளவு மிக அதிகமாகிவிட்டது!

வணிகருக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. எதனால் இப்படி சுற்றளவில் சங்கடம் ஏற்படுகிறது என்று மனம் குழம்பினார். இறைவனுக்குத்தான் ஏதோ பெரும் அபச்சாரம் செய்துவிட்டதாக மனத்திலே கொண்டு கலங்கினார். கண்ணீர் விட்டுக் கதறினார். கடைசியில் வணிகர் ஓர்

முடிவிற்கு வந்தார். மீண்டும் ஸ்ரீ நரஹரியிடம் வந்தார்.

“ஐயா! இம்முறை சுற்றளவு சற்றுக் கூடிவிட்டது. அதனால் அரைஞாண் இடையில் சரியாக நிற்கவில்லை. இது எல்லோருக்கும் மிகவும் வேடிக்கையாகத் தான் தெரிகிறது. அடியேன் இதனால் பெரும் மனக்குழப்பம் கொள்கிறேன். அதனால் நீங்களே வந்து அளவு எடுத்தால் சரியாக இருக்குமோ என்று தோன்றுகிறது?” தயங்கி, தயங்கிக் கூறினார்.

ஸ்ரீ நரஹரிக்குக் கோபம் வந்தது. “நன்றாக உள்ளது உமது பேச்சு! கொடுத்த அளவிற்கு ஏற்றாற்போல் அரைஞாண் செய்து கொடுத்திருக்கிறேன். அது எப்படி கூடுவதும், குறைவதுமாக இருக்கும். இன்னும் எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் சரி செய்து தருகிறேன். கோவிலுக்கு வந்து மட்டும் என்னால் அளவு எடுக்க முடியாது. நான் வீரசைவன். மனத்தால்கூட உங்கள் பெருமானைப் பற்றிப் பேசமாட்டேன். அவன் பெயரைக்கூட நான் சொல்லமாட்டேன். அப்படியிருக்க நான் எப்படிக் கோவிலுக்கு வரமுடியும்?”

ஸ்ரீ நரஹரி ஆலயம் வர மறுத்தார். ஆனால் வணிகரோ ஸ்ரீ நரஹரியை விடுவதாக இல்லை. இருவருக்குள் நெடுநேரம் வாதப் பிரதிவாதம் நடந்தது. இறுதியில் அக்கம் பக்கத்திலுள்ளோர் மத்தியஸ்தம் செய்வதற்கு வந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து இந்த விவகாரத்தில் ஒரு முடிவு எடுத்தார்கள்.

அனைவருடைய தீர்மானத்தின்படி, ஸ்ரீ நரஹரியின் கண்களைக் கட்டி கோவிலுக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று ஓர் முடிவு எடுக்கப்பட்டது! அந்த முடிவை ஸ்ரீ நரஹரியும், வணிகனும் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

ஸ்ரீ நரஹரியின் கண்களைக் கட்டி பாண்டுரங்கன் கோவிலுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். இந்த வேடிக்கையைப் பார்க்க ஊர் ஜனங்களும் கூடினர்.

ஸ்ரீ நரஹரி, அளவிற்காக நூலைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, எம்பெருமானின் திருமேனியைத் தடவிக் கொண்டே வந்தார்.

பக்தரின் அறியாமையைக் கண்டு கூடியிருந்தோர் கைக்கொட்டிச் சிரித்தனர்.

“இந்த பண்டாரீபுரத்தில் இப்படியும் ஒரு ஜீவாத்மாவா? கடவுளின் திவ்ய மங்கள

சொருபத்தைக் கண்டு களித்துப் பேரின்பம் கொள்வதற்குக் கோடிக் கண்கள் இல்லாமல் போனதே என்று ஏக்கம் கொள்வோர் இந்த ஜகத்தில் எத்தனையோ பேர் இருக்க, கண் இருந்தும் கடவுளைக் காணமாட்டேன் என்று கண்ணைக் கட்டிக் கொண்டு, கருத்திழந்து அலையும் இப்படிப்பட்ட கபோதியும் இருக்கிறானே!”

ஊரார் ஸ்ரீ நரஹரியைக் கண்டு நகைத்தனர்; ஏசினர்; எள்ளி நகையாடினர்!

ஸ்ரீ நரஹரி செவிகளில் இந்த வார்த்தைகள் எதுவும் விழவில்லை! ஸ்ரீ நரஹரி எம்பெருமானின் அரையைத் தடவிக் கொண்டே வந்தார். பட்டு வஸ்திரம் தரித்திருக்க வேண்டிய விக்ரஹத்தில் புலித்தோல் அணிந்திருப்பது தெரிந்து அதிசயித்தார். எம்பெருமானின் திருக்கரங் களைப் பற்றினார்.

திருக்கரங்களிலே மான், மழு, சூலம், அக்னி, உடுக்கை இருப்பதனை உணர்ந்தார். திருமேனியிலே உருத்திராக்ஷ மாலைகள் அடுக்கடுக்காக அணிசெய்வதை உணர்ந்தார். திருச்செவிகளில் மகரக்குண்டலங்களும், திருச்சடையும் - சடையிலே பிறை நிலவும், கங்கையும் இருப்பதனையும் அகக் கண்களிலே கண்டார்.

ஸ்ரீ நரஹரி ஒரு கணம் துணுக்குற்றார். அவருக்கு ஒருவித பக்தி மயக்கம் ஏற்பட்டது!

அரையிலே கைவைத்து, கௌஸ்துப, வனமாலைகளுடன் அணி செய்ய வேண்டிய பெருமான், புலித்தோலை அரையிலே அணிந்து, உருத்திராக்ஷ மாலைகள் அணிந்து, பிறைசூடிய பெருமானாக - கங்கையையும், திங்களையும் தாங்கிய திருசடை அண்ணலாக தெரிவது எதனால் என்பதனை உணர முடியாமல் மனம் குழம்பினார்! சிவக் கோலத்தைக் காண அடியார் துடித்தார். அம்பலவாணனைக் காண அகமகிழ்வு பூண்டார்!

ஒரு கணம் அசைவற்றுப்போன ஸ்ரீ நரஹரி, அவசர அவசரமாகக் கண் கட்டை அவிழ்த்தார்.

கட்டை அவிழ்த்ததும் ஸ்ரீ நரஹரி கண்ட காட்சி அவரைத் திக்குமுக்காடச் செய்தது.

கண் மூடியிருந்தபோது சிவக்கோலம் கண்ட பக்தர், கண் திறந்ததும் திருமாலின் திருக்கோலத்தைக் கண்டார்.

இடையிலே புலித்தோல் இல்லை; வெண்பட்டு வஸ்திரம் ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்தது. நான்கு திருக்கரங்கள் இல்லை; இரு திருக்கரங்களை இடையில் வைத்துக்கொண்டு இருக்கும் காஷியைக் கண்டார்.

அவருக்கு உலகமே சுழன்றது! தமது சிவ வைராக்கியத்திற்குப் பங்கம் நேர்ந்துவிட்டதே என்று பரிதவித்தார். ஸ்ரீ நரஹரி இரு கைகளாலும் கண்களைப் பொத்திக் கொண்டார்.

கண்களைப் பொத்திக் கொண்டதும் தமது முன்னால் சிவபெருமான் சூலமும், மழுவும் ஏந்திய திருக்கரங்களுடன் நிற்பதனைக் கண்டுகையை எடுத்தார். அங்கே மீண்டும் திருமாலைக் கண்டார்.

அகக் கண்களில் சிவபெருமானையும், புறக்கண்களில் திருமாலையும் மாறி மாறிக் கண்டு கொண்டிருந்த ஸ்ரீ நரஹரிக்கு ஞானம் பிறந்தது!

அரைஞாண் செய்த அற்புதத்தால் இதயத்தில் மூடிக் கிடந்த அஞ்ஞான இருள் விலகியது! ஞான ஒளி பிறந்தது.

ஸ்ரீ நரஹரி, பகவானின் திருவடிகளில் எண்சாண் உடம்பு கிடந்து பணிந்தார். காஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்துக் கிடந்தார்.

இந்த அதிசயத்தைக் கண்டு அர்ச்சகர்களும், வணிகரும் கூடியிருந்த பக்தர்களும் அதிசயித்தனர். மனம் மாறிய ஸ்ரீ நரஹரியைக் கண்டு மக்கள் வியந்தனர்!

ஸ்ரீ நரஹரி எம்பெருமானைப் பார்த்து, “பகவானே! அடியேன் இத்தனை காலமும் எப்பேர்ப்பட்ட அபச்சாரத்தைச் செய்து விட்டேன். ஹரியும் சிவனும் ஒன்றே என்பதனை உணராமல் பேதம் கற்பித்து என்னை நானே அறிவிலியாக்கிக் கொண்டு போனேன். ஹரியை மறந்த எனக்கு மோக்ஷமே கிடையாது! கண்ணிருந்தும் குருடன் ஆனேனே!” என்றெல்லாம் பலவாறு சொல்லிப் புலம்பினார். கண்ணீர் விட்டுக் கதறினார்.

அப்போது கர்ப்பகிரஹத்திலிருந்து ஓர் அசுரீரி! ஸ்ரீ நரஹரி செவிகளுக்கு மட்டும் கேட்டது.

“பக்தா! சிவன் வேறு; விஷ்ணு வேறு என்று பேதம் கற்பிக்க வேண்டாம். இரு

மூர்த்தங்களும் ஒன்றே என்ற தத்துவத்தை உணர்த்தவே நீ செய்த அரைஞாணில் பேதம் கற்பித்து, உமது அறியாமையை அகற்றினோம்.

முன்பு ஒரு சமயம் மூன்று மூர்த்தங்களை யும் ஒன்றாகத் தரிசித்து அருள்பெற்ற அத்திரி மகரிஷிக்கு மும்மூர்த்திகளின் அம்சமாக தத்தாத்திரேயர் புதல்வராகப் பிறந்தார் என்பதனை நீ அறியாயோ. எல்லாம் சிவமயம்; எல்லாம் விஷ்ணுமயம்; எதிலும் பிரம்ம மயம்! இதுவே பரம்பொருளின் தத்துவம்.”

அசுரீரி கேட்டு, ஸ்ரீ நரஹரி கண் பெற்ற இன்பம் பூண்டார். எம்பெருமானைச் சுற்றி வலம் வந்தார். வீழ்ந்து பணிந்தார். நாவால் துதித்தார். கண்களால் கண்டு களித்தார்.

“பாண்டுரங்கா! பண்டரிநாதா!” என்று ஆனந்தக் கூத்தாடினார்.

ஸ்ரீ நரஹரி வணிகரிடமிருந்து அரை ஞாணை வாங்கி பகவான் இடையிலே சாத்தினார். அளவு சரியாக இருந்தது.

இந்த அதிசயத்தைக் கண்டு வணிகனும், மற்றுமுள்ளோரும் மேலும் திகைத்தனர்.

ஸ்ரீ நரஹரியின் அறியாமையை அகற்ற எம்பெருமான் நடத்திய திருவிளையாடலை யாரே அறியவல்லார்!

அன்று முதல் ஸ்ரீ நரஹரி, ஹரி பக்தரானார். அநுதினமும் பீமாநதியில் நீராடி, திருக் கோவிலை வலம் வந்து, பாண்டுரங்கனைப் பணிந்து பேரின்பம் பூண்டார்.

ஒருமுறை ஸ்ரீ நரஹரி, ஸ்ரீ நாமதேவர் இல்லத்திற்கு ததியாராதனைக்குச் சென்றிருந்த சமயம், ஸ்ரீ நாமதேவர் இல்லத்தில் மும்மூர்த்திகளும் ஒன்றாக அமர்ந்து திருவமுது உண்ணும் பேரின்பக் காட்சியைக் கண்டார்!

ஸ்ரீ நாமதேவரைப் பணிந்து அவரது பக்திக்குத் தலைவணங்கினார் ஸ்ரீ நரஹரி!

ஸ்ரீ நரஹரி, ஹரி பஜனையும், சிவ பஜனையும் செய்து ஹரிஹர அம்சத்தோடு தம்மை ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டு நிலையான இன்பத்தைப் பெற்றார்.

ஸ்ரீ பக்த ஜனாபாய்

பண்டரிபுரத்தின் புகழையும், ஹரி நாமத்தின் பெருமையையும் நாடெங்கும் பரப்பிய பாண்டுரங்கனின் பரமபக்தரான ஸ்ரீ நாமதேவர் இல்லத்திலே வளர்ந்து வந்தான் ஸ்ரீ ஜனாபாய்!

ஸ்ரீ ஜனாபாய் பூர்வஜென்மத்தில், கண்ணனின் பேரருளைப் பரிபூரணமாகப் பெற்றவன்.

கம்ச வதத்தின்போது கண்ணன், மதுராபுரிக்கு எழுந்தருளும் தருணத்தில், கூன் வீழ்ந்த இளமங்கை ஒருத்தி கண்ணனின் ஆசைக்கேற்ப, கம்சனுக்காக தான் எடுத்துக் கொண்டு சென்றிருந்த வாசனைமிகும் சந்தனத்தைக் கண்ணன் திருமேனியல் சாத்துவதற்குக் கொடுத்தாள்.

கண்ணனும் மகிழ்ந்து அவளை அநுக் கிரஹித்து கூன் நிமிரச் செய்தான். அவ்வாறு கண்ணனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட கூனிதான் இப்பிறவியில் ஸ்ரீ ஜனாபாயாகப் பிறந்தாள்.

அந்தப் பூர்வஜென்ம சுக்ருதம் இப்பிறவியிலும், கண்ணனிடம் ஸ்ரீ ஜனாவிற்கு எல்லையில்லா பக்தியைத் தோன்றச் செய்தது. எங்கோ பிறந்து எங்கோ வளர்ந்த ஸ்ரீ ஜனா, ஒருமுறை தனது பெற்றோர்களுடன் பண்டரிபுரம் வந்தாள்.

அன்று ஏதாதசி தினம்!

பாண்டுரங்கப் பெருமான் ஆலயத்திலே விடிய விடிய நாமசங்கீர்த்தன பஜனை நடந்து கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீ ஜனா பக்திப் பரவசத்தால் பாண்டுரங்கப் பெருமானின் திருக்கோயிலைத் தமக்கு வாசஸ்தலமாக

எண்ணினாள். பாண்டுரங்கப் பெருமானையே தாயாகவும், தந்தையாகவும் கொண்டாள்.

இந்த நிலையில் அவளுக்கு பெற்றோர் களுடன் ஊர் செல்வதற்கு மனம் வரவில்லை! ஸ்ரீ ஜனா, கோவிலிலேயே தங்குவதாக தீர்மானம் பூண்டாள். பெற்றோர்கள் எவ்வளவோ வற்புறுத்தி அழைத்தும் ஸ்ரீ ஜனா வர மறுத்துவிட்டாள்.

இந்த சமயத்தில், பாண்டுரங்கன் சேவைக் காக வந்த ஸ்ரீ நாமதேவர் ஸ்வாமிகள், குழந்தை ஸ்ரீ ஜனாவைத் தமது இல்லத்தில் வைத்துக்கொள்வதாக, அவளது பெற்றோர் களிடம் கூறிவிட்டு தம்மோடு அழைத்துக் கொண்டார்.

ஸ்ரீ நாமதேவர் இல்லத்திலே வளர்ந்து வரும் ஸ்ரீ ஜனா வைகறைத் துயிலெழுந்து, பீமா நதியில் நீராடி, பாண்டுரங்கப் பெருமானையும், ருக்மணி தேவியையும் பக்தியுடன் ஆராதித்து வந்தாள்.

இளமையிலேயே இனிமையான சாரீரத்தைப் பெற்றிருந்த ஸ்ரீ ஜனாபாய், பக்திமிகும் க்ருதிகளை எழுதும் ஆற்றலையும் பெற்றிருந்தாள். அவளது க்ருதிகளின் பக்தி சுவையும் அவள் குரலின் இனிமையும் பாண்டுரங்க பெருமானுக்கு பேரின்பமாக இருந்தது!

ஸ்ரீ நாமதேவர் ஸ்வாமிகள் நடத்தும் ஹரிகதாகாலக்ஷேபங்களைக் கேட்டு மகிழ்வாள். அவருடன் சேர்ந்து பாடுவாள். ஸ்வாமிகள் பூஜைக்குத் தன்னால் இயன்ற

அளவு திருத்தொண்டுகளைச் செய்து வந்தாள்.

ஸ்ரீநாமதேவர் ஸ்வாமிகளும் அவருடைய பாரியாளும், தாயாரும், பிள்ளைகளும் ஸ்ரீ ஜனாவைத் தங்கள் குடும்பத்தில் ஒருத்தியாக பாவித்து அன்பு செலுத்தினர்.

ஸ்ரீ ஜனாபாயும், ஸ்ரீ நாம தேவரையும் அவரது குடும்பத்திலுள்ளோர்களையும் போற்றுகுரியவர்களாக எண்ணினாள். அவர்கட்கு பணிவிடை செய்வதனை தனக்குக் கிட்டிய பெரும் பாக்கியமாக கொண்டாள்.

ஸ்ரீ ஜனாபாய் மங்கை பருவம் அடைந்தாள். ஆரம்பத்தில் தனது சக்திக்கு ஏற்ற வேலைகளைச் செய்த ஸ்ரீ ஜனாபாய், பருவம் வந்ததும் வீட்டு வேலைகள் அனைத்தும் செய்யலானாள்.

வீடு மெழுகி, சுத்தம் செய்வது, நீர் கொண்டு வருவது, சமையல் செய்வது, ஸ்ரீ நாமதேவரின் பூஜைக்காக புஷ்பம் பறித்து வருவது, துணி துவைப்பது, இப்படியாக கோழி கூவும் முன் எழுந்து வீட்டு வேலைகள் அத்தனையும் ஒன்றுவிடாமல் செய்து வந்தாள்.

ஒருமுறை பண்டரிபுரத்தில் புயல் காற்று வீசியது. ஸ்ரீ நாமதேவரின் வீட்டுக் கூரை, காற்றில் பறந்துபோகும் நிலைக்கு வந்தது!

அப்பொழுது, பாண்டுரங்கன், ஸ்ரீ நாம தேவருக்காக தமது சக்கரத்தையே அந்த வீட்டுக் கூரை மீது தங்கச் செய்து புயலால் வீட்டிற்கு எவ்வித சேதமும் ஏற்படாமல் காத்தார்.

ஸ்ரீ நாமதேவரின் பக்திக் காக பேரருள் பரிபாலிக்கும் பாண்டுரங்கன், ஸ்ரீ ஜனாபாயின் பக்தியையும் உலகிற்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளங் கொண்டார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ நாமதேவரின் தாயார், ஸ்ரீ ஜனாபாயிடம் நிறைய கோதுமையைக் கொடுத்து அரைத்துத் தருமாறு சொன்னாள். ஸ்ரீ ஜனா சற்றும் கவலைப்படாமல் திருகுக் கல்லில் கோதுமையைப் போட்டு அரைக்கத் தொடங்கினாள். அவள் விட்டல நாமத்தை வாய்விட்டு ஜபித்துக் கொண்டேயிருந்தாள்.

பாண்டுரங்கன் ஒரு சிறுவனாக அவளிடம் வந்து, "ஸ்ரீ ஜனா! என் பெயர் விட்டோபா. நான் பாண்டுரங்கன் ஆலயத்தில் தான் வசிக்கிறேன். உன்னை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். உனக்காக நான் திருகுக்கல்லைச் சுற்றுகிறேன். நீ எனக்காக அற்புதமாக பாண்டுரங்கன் கீர்த்தனங்களைப் பாடு. நான் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறேன்" என்றான்.

ஸ்ரீ ஜனாவும் மகிழ்ந்து ஸ்ரீமந் நாராயணனின் தசாவதர வைபவங்களைத் தேனினும் இனிய நாமாவளிகளால் நவரசத்துடன் பாடலானாள்.

சக்ராயுதத்தைத் திருவிரலிலே சுழற்றிக் கொண்டிருப்பவன் திருகுக்கல்லின் மரப் பிடியைச் சுற்றிக் கொண்டே, ஜனாவின் பாடலை ரசித்துக் கொண்டே இருந்தான்.

உள்ளிருந்து இவற்றையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்த குணாபாய், ஸ்ரீ

ஜனா யாருடனேயோ பாடி மகிழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறாள் என்று எண்ணி, கோலும் கையுமாக கோபத்துடன் வந்து அவளை அடித்தாள்!

பக்தையை அடித்ததுதான் தாமதம், பரமனின் பொன்மேனி சிலிர்த்தது!

“அம்மா! ஸ்ரீ ஜனாவை அடிக்காதீர்கள். என் பெயர் விட்டோபா. எனக்கு ஸ்ரீ ஜனாவின் பாடல் என்றால் மிகவும் பிரியம். அதுதான் அவளுக்கு ஒத்தாசை செய்துகொண்டே பாட்டை ரசித்தேன். பிழை என்னுடையது. அவளுடையது அல்ல!” என்றான் பாண்டுரங்கன்.

விட்டோபாவைப் பார்த்ததும் குணாபாயின் கையிலிருந்த கோல் தானாக நழுவினது!

குணாவின் கூச்சலைக் கேட்டு ஸ்ரீ நாமதேவர் உள்ளிருந்து ஓடிவந்தார். அவரது கண்களுக்கு எம்பெருமானின் திருத்தோற்றப் பொலிவு தெரிந்தது! சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து வணங்கினார்.

“அம்மா! பரந்தாமனுக்கு அபச்சாரம் செய்துவிட்டாயே! ஸ்ரீ ஜனாவின் பக்தியைப் புரிந்துகொள்ளாமல் அந்த பாண்டுரங்கனையே தண்டித்துவிட்டாயே.”

ஸ்ரீ நாமதேவர் கண்ணீர் வடித்தார். ஸ்ரீ ஜனாபாய் எம்பெருமானது திருவிளையாடலை எண்ணி மெய்யுருகினாள். ஸ்ரீ குணாபாய் தவற்றை உணர்ந்து தணலிடை புழுவாய்த் துடித்தாள்.

எம்பெருமான் தனது நவரத்ன மணிமாலைகளையும், பட்டு பீதாம்பரத்தையும் ஸ்ரீ ஜனாவின் படுக்கையில் போட்டுவிட்டு, அவளது கந்தல் துணியைத் தனக்கு விருப்பமான பட்டாடையாகக் கொண்டு மறைந்தருளினார்.

மறுநாள் திருக்கோவிலிலே, அர்ச்சகர்கள் எம்பெருமானின் திருமேனியில் நவரத்ன மணிமாலைகளைக் காணாமல் மனம் குழம்பினர்.

திருடியவர் யார் என்று புரியாமல் தவித்தனர் அர்ச்சகர்கள். அரசனிடம் சென்று முறையிட்டனர். அரசர் காவலரை அனுப்பி, பாண்டுரங்கப் பெருமானது ஆடை,

ஆபரணங்களைத் தேடுவதற்கான உத்தரவைப் பிறப்பித்தான்.

ஸ்ரீ ஜனாபாய் தனது படுக்கையில் ஆண்டவனது அணி ஆபரணங்களும், அங்கியும் இருப்பது கண்டு அதிசயித்தாள். ஸ்ரீ நாமதேவரிடம் விவரத்தைச் சொன்னாள். ஸ்ரீ நாமதேவர், ஞானதிருஷ்டியால் எம்பெருமானின் திருவுள்ளக் குறிப்பை உணர்ந்து கொண்டார்.

இதற்குள் காவலர் ஸ்ரீ நாமதேவரின் இல்லத்திற்கு வந்தனர். நகையும் கையுமாக நிற்கும் ஸ்ரீ ஜனாவைக் கைது செய்தனர்.

காவலர் செயல் கேட்டு ஸ்ரீ ஜனாபாய் திடுக்கிட்டாள். பாண்டுரங்கப் பெருமானின் பொன்மணிகளும், பட்டாடைகளும் தன்னிடம் எப்படி வந்தது என்பது தனக்குத் தெரியாது என்று சத்தியம் செய்தாள்.

காவலர், அவளது சத்தியத்தையோ, தர்மத்தையோ ஏற்கும் நிலையில் இல்லை. ஸ்ரீ ஜனாபாய், ஸ்ரீ நாமதேவரின் பாதங்களைப் பற்றிக்கொண்டுக் கண்ணீர் வடித்தாள்.

ஸ்ரீ நாமதேவர் அவளைத் தேற்றினார். “ஜனா! நடப்பதெல்லாம் அந்த பாண்டுரங்கன் செயல். தைரியமாகக் காவலருடன் சென்றுவா. பாண்டுரங்கனே உனக்குத் துணையாக வருவார்” என்று நல்லாசி நல்கினார். ஸ்ரீ ஜனாவும் பாண்டுரங்க ஸ்ரீமரணையுடன், காவலரைத் தொடர்ந்து சென்றாள்.

பாண்டுரங்க பக்தையான ஸ்ரீ ஜனாபாய்க்கு இப்படியொரு பழி ஏற்பட்டுவிட்டதே என்று அர்ச்சகர்கள் அதிசயித்தனர். ஸ்ரீ ஜனாபாயின் பக்தியைப் பற்றியும், நல்ல குணாதிசயங்களைப் பற்றியும் கொற்றவனிடம் கூறினர்.

இருப்பினும் கையும் களவுமாக பிடிபட்ட ஸ்ரீ ஜனாவைக் கழுமரம் ஏற்றிக் கொல்வது தான் அரச நியதி என்று அரச கட்டளை பிறந்தது.

காவலர்கள், ஸ்ரீ ஜனாவை அழைத்துக் கொண்டு கழுமரம் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்றனர்.

ஸ்ரீ ஜனா கழு மரத்தடியைப் பார்த்ததும் அது எரிந்து சாம்பலானது. இந்த அற்புதத்தைக் கண்டு அனைவரும் அதிசயித்தனர்.

அப்பொழுது விண் வழியே ஓர் அசரீரி கேட்டது!

“எனது பரம பக்தையான ஸ்ரீ ஜனாவின் பக்தியைப் பாரிலுள்ளோர் உணர வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இப்படியொரு திருவிளையாடலை யாம் புரிந்தோம்.”

ஸ்ரீ ஜனாபாயின் கண்களுக்கு மட்டும் எம்பெருமான் அருட்காட்சி கொடுத்தார். மற்றவர்களுக்கு அசரீரி மட்டும் தான் கேட்டது. ஸ்ரீ ஜனாபாய் நிலத்தில் வீழ்ந்து பாண்டிரங்கனைப் பன்முறை சேவித்தான்.

அரசன், ஸ்ரீ ஜனாபாயின் பக்தியைக் கேள்வியுற்று அவளை ராஜ மரியாதையுடன் எதிர்கொண்டழைத்து சகல உபச்சாரங்களையும் செய்தான். தனது பிழையைப் பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்தித்தான்.

ஸ்ரீ ஜனாபாய், தனது வாழ்நாளை முழுக்க முழுக்க பாண்டிரங்க சேவைக்காகவே அர்ப்பணிக்கலானாள்.

ஸ்ரீ நாமதேவரின் அநுக்கிரஹத்தால் இசை பாடும் திறம் பெற்ற ஸ்ரீ ஜனாபாய், க்ருதிகளை இயற்றும் ஆற்றலையும் பெற்றாள்.

ஸ்ரீ ஜனாபாயும், பாண்டிரங்கன் திருச்சந்நதியில் அமர்ந்து, எம்பெருமானின் லீலா வினோதங்களைக் கொண்டாடும், பக்தி மணம் கமழும் இனிய க்ருதிகளை இயற்றலானாள். பாண்டிரங்கப் பெருமான் ஜனா இயற்றும் க்ருதிகளை ஏட்டிலே எழுதி மகிழலானார்.

ஒருமுறை பாண்டிரங்கப் பெருமானைத் தரிசிக்க வந்த ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர், ஸ்ரீ ஜனாவின் கீதங்களை எம்பெருமானே ஏட்டிலே எழுதும் அற்புதத்தை ஞான திருஷ்டியால் தெரிந்து கொண்டார்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர், ஸ்ரீ நாமதேவரைக் காண்பதற்கு அவரது இல்லத்திற்கு வந்தார்.

அங்கே ஸ்ரீ ஜனாபாய், அனைவர் உள்ளங்களையும் நெகிழ்ச்சியும் வண்ணம் பேரின்ப பாடல்களைத் தேன்மழையெனப் பொழிந்து கொண்டிருந்தாள்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் அவளது இசையை அனுபவித்து மகிழ்ந்தார். அவர் ஸ்ரீ நாமதேவரிடம், “ஸ்வாமி! ஸ்ரீ ஜனாபாய் பெரும் பாக்கியத்தைச் செய்தவள். பாண்டிரங்கனே இவளது க்ருதிகளை ஏட்டிலே எழுதிக் கொண்டு வருகிறான்” என்றார்.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் நவின்றது கேட்டு, ஸ்ரீ நாமதேவரும் மற்றும் கூடியிருந்த பக்தர்களும் வியப்பில் ஆழ்ந்தனர்.

அப்பொழுது அந்த இடத்தில் அனைவரும் கேட்கும் வண்ணம் ஓர் அசரீரி பிறந்தது.

“ஸ்ரீ நாமதேவர், ஸ்ரீ ஜனாபாய் இவர்களுடைய கீதங்களை யாம் எழுதுவோம். ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரர் இயற்றும் சாகித்யங்களை ஸ்ரீ சக்திதானந்தரும், ஸ்ரீ நிவர்த்தி தேவர் இயற்றும் பாடல்களை ஸ்ரீ சோபனரும், ஸ்ரீ முக்தாபாயின் பாடல்களை ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரரும், ஸ்ரீ பரமானந்தர் பாமாலைகளை ஸ்ரீ விசோகேசரும், ஸ்ரீ சாவாந்தியா மேளர் கவிதைகளை ஸ்ரீ சிவகுரவரும், ஸ்ரீ கூர்மதாஸரின் கவிதைகளை ஸ்ரீ சுவதேவரும், ஸ்ரீ சோகாமேளரின் க்ருதிகளை ஸ்ரீ அனந்த பட்டரும் எழுதட்டும்.”

இந்த அசரீரி கேட்டு அனைவரும் மட்டில்லா மகிழ்ச்சி பூண்டனர்.

இவ்வாறு பக்திப் பாமாலை தொடுத்து, பரமனைப் பாடி வந்த ஸ்ரீ பக்த ஜனாபாய், இன்றும் அந்த பேரானந்த க்ருதிகளால் நம்முடன் வாழ்ந்து வருகிறாள்.

ஸ்ரீ பக்த ராமச்சந்திர பட்டர்

சீரயுநதி துள்ளிப் பாய்ந்து ஓடும் வளம்மிக்க கோசல நாட்டில் அமலநேர் என்னும் திருநகரிலே அறம் வழுவா அந்தணர் பலர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுள் ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பட்டர் என்பவரும் ஒருவர் ஆவார். இம்மஹானுபாவர். மனைவியோடு இல்லறம் என்னும் நல்லறத்தை இனிது நடத்தி வந்தார்.

இவர் நான்மறை பயின்ற வேத விற்பன் னர். பொன்னாசை, பொருளாசை, மண்ணாசைகளை அறவே வெறுத்த அருந்தவஞ்ஞானி.

இம்மகான் அநுதினமும் உஞ்சுவிருத்தி எடுத்துக் கிடைக்கும் அமுதத்தையும், செல்வத்தையும் ஆண்டவனின் அன்பு அடியார்களுக்கு முதலில் அர்ப்பணித்துப் பிறகு தாம் உண்ணும் அரிய பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார்.

இத்தகைய பெருமைமிக்க இல்லறத் தம்பதியர்களை ஊரார் போற்றிக் கொண்டாடினர். இவர்களது புகழ் எங்கும் பரவியது. நாடாளும் வேந்தனின் செவிகளுக்கும் எட்டியது.

மன்னன் ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பட்டரின் பாண்டித்தியத்தைக் கேள்வியுற்று, அவரைத் தமது குருவாக ஏற்றுக்கொள்ள எண்ணினான். அவரிடம் மந்திரோபதேசம் பெற்றான். அவரை ராஜகுருவாகப் பிரகடனப்படுத்தினான்.

ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பட்டர் மன்னன் அளித்த பட்டத்தை மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொண்

டாரே தவிர, மனமுவந்து ஏற்கவில்லை. அப்பட்டத்தைப் பெரிதாகக் கொள்ளவு மில்லை.

படாடோபத்தைச் சற்றும் விரும்பாத ஸ்ரீ பட்டர், அரசன் அளித்த வெகுமதிகளைக்கூட ஏற்க மறுத்தார். உஞ்சுவிருத்தி எடுத்து வாழும் வாழ்வே நிலையான வாழ்வு என்று உறுதி பூண்டிருந்தார்.

அரசர்க்கு அடியவரின் செயல் வியப்பாக இருந்தது. அதே சமயத்தில் அரசர்க்கு அடியவரின் உறுதி உள்ளத்தைக் கண்டு அவர் மீதுள்ள மதிப்பும், மரியாதைகளும் மேலும் உயர்ந்தது.

ஒருநாள் இப்பெரியார் நாம சங்கீர்த்தனம் செய்து கொண்டே, தேரோடும் திருவீதி வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்தார். பல்லக்கிலே பவனி சென்று கொண்டிருந்த அரசியார் இக்காட்சியைக் கண்டாள்.

அரசிக்கு ஸ்ரீ பட்டர் மீது பரிதாபம் பிறந்தது! “ராஜகுரு என்ற ஸ்தானத்தைக் கொடுத்தும், இவர் எதற்காக இப்படி உயிரை வருத்திக் கொண்டு வாழ்கிறார்? இதற்கு ஏதாவது வழி செய்ய வேண்டும்” என்று மனத்திற்குள் எண்ணிக் கொண்டே அரண் மனைக்குச் சென்றாள். அரசியார், அரசனிடம் ஸ்ரீ பட்டரின் விஷயத்தைப் பற்றி பிரஸ்தாபித்தாள்.

“பிரணாபதி! நமது குருதேவரான ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பட்டர் அவர்கள், ராஜபோகத் துடன் உட்கார்ந்து சாப்பிட வேண்டியதை விட்டுவிட்டு எதற்காக இப்படி உஞ்சுவிருத்தி

எடுத்து வாழ்கிறார்? தாங்கள் இதற்கு ஏதாவது ஒரு வழி செய்ய வேண்டும்.”

“அரசி! நமது குருநாதரைப் பற்றி நீ புரிந்துகொண்டது இவ்வளவுதானா? அவர் மண்ணையும், பொன்னையும் ஒன்றாகக் கருதுபவர். அவருக்கு நான் பல தடவைகள் அளித்த பலவகையான சன்மானங்களையும், பதவிகளையும் புறக்கணித்திருக்கிறார். என் செய்வது என் மனதும் சங்கடப்படத்தான் செய்கிறது!”

“அரசே! இதற்கு நான் ஓர் உபாயம் கூறுகிறேன். அவரது மனைவியாரை அழைத்து, கௌரவித்து, நிரம்பப் பொன்னும், பொருளும், பட்டாடைகளும் கொடுத்தனுப்பினால் என்ன?”

“விவரம் புரியாது பேசுகிறாயே! இவரது மனைவியாரும் இவரைப் போன்ற நற்குணம் கொண்டவளாகத்தான் இருக்க முடியும்! ஒருபோதும் உனது உபசாரத்தை அவள் ஏற்க மாட்டாள். நான் சொல்வதில் உனக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்றால், நீயே முயற்சி செய்து உண்மையை உணர்வாயாக!”

அரசியார், பல்லக்கை அனுப்பி ஸ்ரீ பட்டரின் பாரியானை அரண்மனைக்கு அழைத்து வர ஆணை பிறப்பித்தாள்.

அன்று குரு பெளர்ணமி! ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பட்டர், தமது இல்லத்தில் ஹோமம் வளர்த்து முறைப்படி பெளர்ணமியை வெகு சிறப்பாகப் பக்தி சிரத்தையுடன் கொண்டாடினார். பிறகு பண்டிதர் வெளியே புறப்பட்டுச் சென்றார்.

ஸ்ரீ பட்டர் வெளியே புறப்பட்டுச் சென்ற சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அரண்மனைச் சேவகர்கள், பல்லக்குடன் அவரது இல்லத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

சேவகர்கள், அம்மையாரிடம், “தாயே, அரசியார் தங்களைப் பல்லக்கில் அழைத்து வருமாறு எங்களுக்குப் பணித்துள்ளார்கள். உடனே புறப்படுங்கள்” என்றனர்.

ஸ்ரீ பட்டரின் பாரியானைக்கு ஒரு கணம் ஒன்றும் தோன்றவில்லை. கணவனின் உத்தரவைப் பெறாமல், அரசியாரின் உத்தரவிற்கு அடிபணிந்து அரண்மனைக்குச் செல்வதா? வேண்டாமா? என்று குழம்பினாள். இருப்பினும் அரசியின் ஆணைக்கு

மரியாதை கொடுப்பது தர்மம் என்ற முடிவிற்கு வந்தாள்.

அவசர அவசரமாக வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு பல்லக்கில் அமர்ந்து அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டாள்.

அரசியார், பண்டிதரின் மனைவியை முகமன் கூறி வரவேற்றாள்.

“இன்றைக்குக் குரு பெளர்ணமி! அதனால் குருமகானுக்குச் செய்ய வேண்டிய மரியாதைகளை, நான் அவரது மனைவியாராகிய தங்களுக்குச் செய்கிறேன். உங்கள் கணவர்தான், அரசர் கொடுக்கின்ற சன்மானங்கள் எதனையும் ஏற்பதில்லை. நீங்களும் அதைப்போல் சொல்லிவிடாதீர்கள். எங்கள் உபசாரங்களை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.”

அரசியின் மொழி கேட்டு, பண்டிதரின் மனைவி சற்று நேரம் மௌனமானாள். பிறகு தனக்குள் ஓர் முடிவிற்கு வந்தாள். அரசி கொடுக்கும் சன்மானத்தை ஏற்காவிடில் பெரும் குற்றமாகிவிடுமே என்று அஞ்சினாள். அதனால் தனது கணவருக்கு ஏதாகிலும் ஆபத்து வருமோ என்று பயந்தாள்.

“தேவீ! இந்த நிலையில் நான் என்ன செய்வது என்று புரியாமல் குழம்புகிறேன். உங்கள் சித்தம் எந்தன் பாக்கியம்.”

அரசியார், அம்மையாருக்கு அமுது அளித்து, நிறையப் பொன்னும், வஸ்திரங்களும் தட்டில் வைத்துக் கொடுத்தாள்.

அவற்றைப் பார்த்ததும் பண்டிதரின் மனைவியின் உள்ளத்தில் ஒருவித மயக்கம்! பெண்களுக்கே உரிய சபலம் அம்மையாரின் இதயத்திலும் எழுத்தான் செய்தது.

அம்மையாரின் தயக்கத்தைக் கண்டு அரசியார், “தாயே! இதனைக் காணிக்கையாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். வெள்ளிக்கிழமை வீடு தேடி வரும் மகாலக்ஷ்மியை வேண்டாம் என்று சொல்லிவிடாதீர்கள். தங்கள் கணவர் ஒருபோதும் கோபித்துக் கொள்ளமாட்டார்” என்றாள்.

அரசியாரின் வார்த்தைகள், பண்டிதரின் மனைவியின் மனத்தை ஓரளவு திடப்படுத்தியது. அரசியார் அளித்த சம்பாவனைகளை மனமுவந்து ஏற்றுக்கொண்டாள். பல்லக்கில் புறப்பட்டு வீடு வந்து சேர்ந்தாள்.

வீட்டுத் திண்ணையில் மனைவியின் வரவை எதிர்நோக்கியவாறு அமர்ந்திருந்தார் பண்டிதர். மனைவி பல்லக்கில் வந்து இறங்குவது கண்டு அதிசயித்தார் ஸ்ரீ பட்டர்!

மனைவி பொன்னோடும், பொருளோடும் கணவனை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்குள் சென்றாள்.

சேவகர்கள் மறைந்திருந்து வீட்டிற்குள் நடப்பதனைக் கவனிக்கலாயினர்.

அரசியார், அந்த வீரர்களிடம் பண்டிதரின் பாரியாள் பொருளோடு வீட்டிற்குச் சென்ற தும், அவரது கணவர் எவ்வாறு நடந்து கொள்கிறார் என்பதனை வேவு பார்த்து வந்து சொல்ல வேண்டும் என்றும் அவர்களுக்குக் கட்டளை இட்டிருந்தார்கள்!

அப்பெண்மணி, கணவனிடம் நடந்த அத்தனை விருத்தாந்தங்களையும் கூறினாள். தாம் கொண்டு வந்த வெகுமதிகளைக் கணவனிடம் காண்பித்தாள்.

ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பண்டிதர், மனைவியின் மதியீனத்தை எண்ணி வியந்தார்.

“உருண்டோடும் செல்வத்தின் மீது உனக்கு இத்தனை மோகமா? ப்ரியே! உன்னையும், நான் என்னைப்போல் எண்ணியது எவ்வளவு தப்பானது. ஆசையை ஒழித்தால்தானே நிலையான பேரின்பத்தைப் பெற முடியும் என்பதனை நினைவாது போனாயே! பொன்னும், மணியும், முத்தும், பட்டுப் புடவையும் உனது ஊனக்கண்களுக்கு உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது போலும்!”

இவ்வண்ணம் மனைவியின் செயலைக் கடுமையாக விமர்சித்து, வன்மையாகக் கண்டித்தார் பட்டர்! அவள் வைத்திருந்த ராஜ சன்மானங்கள் நிறைந்த மூட்டையை வெடுக் கென்று பிடுங்கினார்.

ஹோம குண்டத்தில் அதனைப் போட்டார். அணையாது இருந்த தணலில் வீழ்ந்த வஸ்திர மூட்டை பூரணாகுதியைப் போல் சாம்பலானது! கணவனின் இச்செயல், மனைவிக்குத் தாங்க முடியாத வேதனையைக் கொடுத்தது.

“நன்றாக உள்ளது உமது செயல்! அரசர் அளித்த சன்மானங்களை அங்கீகரிக்க இஷ்ட மில்லை என்றால் திருப்பிக் கொடுப்பது

தானே! அல்லது நாலு பேருக்குத் தானமாக வழங்கி இருக்கலாமே! அதனை விட்டுவிட்டு அனலிலே போட்டு சாம்ப லாக்கியதால் யாருக்கு என்ன லாபம்?

உங்களைப் போல் எல்லோரும் ஏழையாக இருந்தால் உங்களுக்குப் பிடி அரிசி கூடப் போட ஆளில்லாமல் போய்விடுவார்கள். அப்பொழுதுதான் உங்களுக்குப் புரியும்; வரட்டு வேதாந்தமும், வீண் பிடிவாதமும் எந்த அளவிற்கு மனித சமுதாயத்தைப் பாதிக்கும் என்பது! பக்தி, பக்தியாகத்தான் இருக்க வேண்டுமே தவிர, அதுவே வெறியாகிவிடக் கூடாது. இச்செய்தி மன்னர் காதுகளுக்கு எட்டினால் அவர் எத்தனை வேதனைப்படுவார்!”

உள்ளக் குமுறலைக் கொட்டித் தீர்த்தாள் பண்டிதரின் பாரியாள்.

இவற்றையெல்லாம் வெளியே இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த அரண்மனைச் சேவகர்கள் அரசியிடம் சென்று தங்கள் கண்ணால் கண்டவற்றையும் காதால் கேட்டவற்றையும் கூறினர்.

அரசியார்க்குக் கோபம் மேலிட்டது. அரசரிடம் நடந்தவற்றைக் கூறினாள்.

அரசர் அக்கணமே பல்லக்கில் புறப்பட்டு பண்டிதரின் இல்லத்திற்குச் சென்றார். குருதேவர் அரசரைப் பணிந்து வரவேற்றார்.

“சொல்லி அனுப்பியிருந்தால் அடியேன் அவ்விடம் வந்திருப்பேன். இந்த ஏழையின் குடிலில் அமர்வதற்கு ஆசனம்கூட இல்லை” என்று பணிவோடு பகர்ந்தார் பண்டிதர்.

“எமக்கு ஆசனம் தேவை இல்லை. செய்த அவமரியாதைக்கு விளக்கம் சொன்னால் போதும். அரசியார் நானும் கிழமையுமாக தங்கள் நாயகிக்குக் கொடுத்த வெகுமதிகளை ஹோம குண்டத்தில் போட்டு, சாம்பலாக்கி விட்டீர்களாமே! உங்களுக்குத் தேவையில்லை என்றால் திருப்பி அனுப்பியிருக்க வேண்டியதுதானே! எவருக்கும் பயன்படாது நெருப்பில் இட்டு அழித்ததற்குக் காரணம்!”

“என் குணம் தெரிந்திருந்தும் தேவியார் கொடுத்து அனுப்பியிருக்க வேண்டாம்.”

பண்டிதரின் பதில் வேந்தனுக்கு எரிச்சலை மூட்டியது! கோபத்தால் அவனது கண்கள் சிவந்தன.

“அவற்றைத் திரும்பப் பெற்றுப் போகவே வந்துள்ளேன்.”

“அதற்குத் தடை ஒன்றும் இல்லை! உமது பொருள்கள் உம்மை வந்தடையும்.”

சற்று மிதமாக பதிலுரைத்த பண்டிதர் ஹோமகுண்டத்தின் முன்னால் தியானத்தில் அமர்ந்தார்.

பண்டிதரின் யோகத்தீ, ஹோமத்தீ ஜுவாலையுடன் புகைந்து அனல் வீச எரியச் செய்தது. அத் தீ ஜுவாலையினின்றும் அரசியார் கொடுத்த சன்மானங்கள் கட்டோடு வெளியே வந்தன; பண்டிதர் அதனை எடுத்து அரசரிடம் கொடுத்தார்.

அரசர் அதிசயித்தார். பண்டிதரின் மனைவியோ, கணவரின் மகிமையைக் கண்டு பேச்சற்று நின்றாள்.

அரசன் பண்டிதரின் பாதங்களைப் பணிந்து போற்றினான்.

“குருதேவா! தங்களது பக்தியையும், பெருமையையும், மகிமையையும் உணராமல் பேசிவிட்டேன். என் பிழை பொறுப்பீர்! அரசியாரையும் மன்னிக்கவும். இந்த அணி ஆபரணங்களை என்பொருட்டு ஏற்றுக் கொள்வீர்!”

மன்னனின் பணிவான வார்த்தைகள் பண்டிதரின் நெஞ்சத்தை நெகிழச் செய்தது. அவர் வெகுமதிகளை ஏற்றுக்கொண்டார்.

“எனது கிராம மக்களுக்கு இவற்றைப் பகிர்ந்து அளிக்கிறேன்.”

“எப்படியோ தங்கள் சித்தம்போல் நடக்கட்டும்” என்று கூறி விடை பெற்றான் வேந்தன்.

ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பண்டிதரின் மனைவியார் கணவனின் பாதங்களைத் தொழுது, “ஸ்வாமி! தேவரீர் இந்த எளியவளையும் பொறுத்தருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்து கண்ணீர் வடித்தாள்.

பண்டிதர், பாரியாளின் பிழைபொறுத்து, அவளுக்கு நல்ல போதனைகளைக் கூறினார்.

“பொன்னும் பொருளும் என்றும் நிலையானதல்ல. பரமனின் அருளும், நம் பக்தியும்தான் என்றும் நிலையானது.”

ஸ்ரீ ராமச்சந்திர தாஸரின் மனைவி மனம் தெளிவு பெற்றாள்.

அரசியார் அளித்த வெகுமதிகளைத் தமது கிராமத்து மக்களுக்கு பகிர்ந்து அளித்தார் பண்டிதர். கிராமத்து மக்கள் அவரைப் போற்றிக் கொண்டாடினர்.

பண்டிதரும் அவரது மனைவியாரும் பரமனுக்கு என்றும் மாறாத நிலையாத் திருத்தொண்டுகள் செய்து பெருவாழ்வு பெற்றனர்!

ஸ்ரீ பக்த ராமச்சந்திர பட்டர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த பண்ஹாஜீ ராஜபுத்திரர்

புண்ணிய பாரதத்தின் புனிதப் பிரதேசங்களில் குஜராத் நகரமும் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டு வந்தது. அந்த நகரத்திலே போகாபூர் என்னும் ஒரு சிற்றரசு இருந்தது.

போகாபூர் சிற்றரசு, குமான்சிங் என்னும் மன்னனின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தது. இம்மன்னன் குடிகளைத் துயரமின்றி காத்தாற்போல், தேவாலயங்களையும் குறை ஏதுமின்றிப் பராமரித்து வந்தார்.

அரசன் அரண்மனையில் ஸ்ரீ விஷ்ணுவிற்கு அழகிய கோவில் கட்டி, முப்போதுமின்றி எப்போதும் ஆராதனைகளை அமோகமாக நடத்தினான்.

ஆலயங்களில் முப்போதும் பூஜைகள் நடப்பதற்குத் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். தெய்வீகப் பண்டிகைகளை ஒவ்வொரு கோவில்களிலும் கோலாகலமாகக் கொண்டாடுவதற்கான வருவாயைப் பெருக்கினார். ஆலயங்களுக்கு மான்யங்களை எழுதி வைத்தார். ஆலயங்களில் அடியார்களுக்கு அன்னதானம் அளித்தார்.

கோவிலைச் சுற்றிக் குளமும், குளத்தைச் சுற்றி வீடுகளும், நல்ல சாலைகளும், மரச்சோலைகளும் அமைத்துக் கொடுத்தார்.

இத்தகைய பகவத் கைங்கரியத்தைத் தமது பிறப்பின் பெரும் பயனாகக் கொண்டு மன்னன் ஒழுகி வந்ததற்கு முக்கிய காரண கர்த்தாவானவர், அவரது நண்பர் ஸ்ரீ பண்ஹாஜீயே ஆவார்.

ஸ்ரீ பண்ஹாஜீ மகான், ஆண்டவனிடத்தும், அடியார்களிடத்தும், அரசனிடத்தும் நல்ல

மதிப்பும், மரியாதையும், பக்தியும் வைத்திருந்தார். ஸ்ரீ பண்ஹாஜீ மகான் எல்லோராலும் போற்றப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டார்.

போகாபூரில் இறைவளம் செழிக்க, மன்னருக்கு அரிய யோசனைகளைச் சொல்லி வந்தவர் ஸ்ரீ பண்ஹாஜீ! அத்தோடு இம்மகான் திருக்கோவில் கைங்கரியத்தைச் செயல்படுத்துவதற்கும் தம்மை முழுக்க முழுக்க அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்.

ஆலயங்கள்தோறும் ஹரிபஜனையும், பகவத் பிரவசனத்தையும் முழு பக்தி சிரத்தையுடன் நடத்தி வந்தார் இப்பரம பக்தர்!

நாடெங்கும் பக்தி மழை பொழிந்தது! மக்கள் சுபிக்ஷம் கண்டார்கள். ஆசார அநுஷ்டானங்களை மக்கள் தவறாமல் கடைப்பிடித்த காரணத்தால் நோயின்றி நிம்மதியாக ஆரோக்கியத்துடன் வாழ்ந்து வந்தனர்.

ஒருமுறை தீபாவளித் திருநாள் வந்தது. வழக்கம்போல் எல்லாக் கோவில்களிலும் அத்திருநாளைக் கொண்டாடுவதற்கான ஏற்பாடுகள் தொடங்கின.

ஆலயங்களில் தீபங்கள் வரிசையாக ஏற்றப்பட்டன. மாவிலைத் தோரணங்கள் நடப்பட்டன. வாழை, கமுகு வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டன.

பக்தர்களின் நாமாவளி ஒருபுறம்! வேத கோஷங்கள் ஒருபுறம்! இப்படியாக நகரத்திலுள்ள கோவில்கள் எங்கும் எம்பெரு

மானுக்கு தீபாவளி உத்ஸவம். உற்சாகமாகக் கொண்டாடப்பட்டு வந்தன.

அரண்மனையிலுள்ள ஸ்ரீமந் நாராயணனின் திருக்கோவிலில் தீபாவளித் திருவிழா விண்ணவர் வியக்கும் வண்ணம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

அலங்கார மேடையில் ஸ்ரீ பண்ணாஜ் அமர்ந்து ஜால்ரா, மிருதங்கம், சிப்ளா ஒலியுடன் தேவகானம் போல் பகவான் நாம சங்கீர்த்தனம் செய்து கொண்டிருந்தார். சிற்றரசன் குமாஞ்சிங், அவரது அருகே அமர்ந்து பக்தியோடு பஜனையில் மூழ்கி இருந்தார்.

எதிர்பாராமல் சட்டென்று ஸ்ரீ பண்ணாஜ், சிப்ளா தட்டுவதை நிறுத்திவிட்டு, “அபச்சாரம்! அபச்சாரம்” என்றார். அத்தோடு தமது உடம்பில் போர்த்தியிருந்த வஸ்திரத்தை எடுத்துக் கசக்கி பிழிந்தார்.

சபையோர்க்கு ஒன்றும் விளகங்கவில்லை. அரசர் அதிசயமுற்றார். எக்காரணம் பற்றி பக்தர் தடுமாறினார் என்று அறிய ஆவல் மிகக் கொண்டார்.

“குருதேவா! என்ன அபச்சாரம் எங்கு நடந்தது?” பயபக்தியுடன் கேட்டான் கொற்றவன்!

“மன்னா! துவாரகைத் திருக்ஷேத்ரத்தில் தான் இந்த அபச்சாரம் நேர்ந்திருக்கிறது. அர்ச்சகரின் கவனக் குறை வால் பவள வண்ண மேனியனான எம்பெருமானின் பச்சை வண்ணப் பட்டாடையில் தீப்பற்றிக் கொண்டது. அதனை அணைக்கவே அடியேன் இவ்வாறு செய்தேன்.”

அரசர் ஒருகணம் ஸ்தம்பித்துப் போனார். மேற் கொண்டு அரசர்க்கு அவரிடம் எதுவும் கேட்கத் தோன்ற வில்லை. ஸ்ரீ பண்ணாஜ் பஜனையைத் தொடர்ந்தார்.

இந்த சம்பவத்திற்குப் பிறகு எதனாலோ அரசனின் உள்ளத்தில் ஒருவித சலனம்!

ஸ்ரீ பண்ணாஜ் கூறியது எந்த அளவிற்கு உண்மை என்பதனை அறிய வேண்டும் என்ற பேராவல் உள்ளத்தில் இருந்துகொண்டே இருந்தது. முடிவில் அரசன் உண்மையைக் கண்டறிவதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்தார்.

துவாரகையை அடுத்துள்ள ராவடாபுரத்துச் சிற்றரசன், குமாஞ்சிங் மன்னனின் உறவினன். அரசன் அவனுக்குச் சேவகன் மூலம் ஓலை ஒன்று அனுப்பினான். அந்த ஓலையிலே தீபாவளித் திருநாள் அன்று இரவு துவாரகைக் கேஷத்ரத்தில் ஆச்சரியமான சம்பவம் ஏதேனும் நடந்தனவா? என்று கேட்டு எழுதியிருந்தார்.

சேவகனும், ராவடாபுரம் சென்று ஓலையை அம்மன்னனிடம் கொடுத்துப் பதில் ஓலை பெற்று வந்து மன்னனிடம் கொடுத்தான். ஓலையைப் படித்தார் மன்னர்!

“எம்பெருமானுக்கு மங்களார்த்தி நடக்கும் பொழுது அர்ச்சகரின் கவனக்குறைவால் பரமனின் திருமேனியை அலங்கரித்த பச்சை நிற வஸ்திரம் தீப்பற்றிக் கொண்டது. அர்ச்சகர் அவசர அவசரமாகத் தீயை அணைக்க முற்படுவதற்கு முன்னரே வஸ்திரத்தைப் பிடித்த நெருப்பானது அணைந்துபோனது. இதுவே துவாரகையில் நடந்த அற்புதம்.”

ஓலையில் கண்ட இந்த வாசகங்களைப் படிக்கப் படிக்க மன்னன் நிலை தடுமாறி

னான். அவன் நா குழறியது. உடல் புளகம் போர்த்தது. கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன. அரசர் புலம்பினார்.

“அடியேன் அன்றோ மகாபண்டிதருக்கு அபச்சாரம் செய்த பாவி ஆனேன். முக்காலமும் உணர்ந்த பரமஞானியின் பேராற்றலை உணராது போனேனே! மோனத்தவ யோகியின் ஞான திருஷ்டியைப் பரிக்ஷித்துப் பார்த்த நான் அன்றோ குருடன். நான் அஞ்ஞானியானேனே!

இப்பொழுதே சென்று அவரிடம் பிழை பொறுத்தருளப் பிரார்த்தித்து எனது பாபத்திற்குப் பிராயசித்தம் தேடிக் கொள்கிறேன்” என்றெல்லாம் பலவாறு அரற்றிக் கொண்டிருந்த மன்னர் அக்கணமே பண்டிதரைக் காணத் துடித்தார்.

அரசர் ஸ்ரீ பண்ஹாஜீ இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றார். அவரது பாதங்களைப் பணிந்தார். ஸ்ரீ பண்ஹாஜீ பிரமித்தார்.

அரசர் கண்களில் நீர் மல்க, “அருந்தவச் செம்மலே! இந்த அடிமையின் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும்! தேவரீருடைய ஒப்பற்ற ஞானமும், சர்வக்ஞ ஆற்றலும் எத்துணை சிறப்பும், மேன்மையும் கொண்டுள்ளன என்பதனை உணராமல், பரிக்ஷித்துப் பார்த்தேன். ஞான திருஷ்டியால் துவாரகையில் நடந்த அற்புதத்தைக் கண்டறிந்து

சொன்ன திருஷ்டாந்தத்தை வீணாக நம்பாது போனேனே.

உமது சத்தியவாக்கினைப் பொய்யாக எண்ணினேனே! நீங்கள் அனைவராலும் தொழுது போற்றுதற்குரிய பிரம்மஞானி. ஐயனின் தோழமையைப் பெற இம்மையில் யாம் என்ன தவம் செய்தேனோ” என்றெல்லாம் பலவாறு சொல்லிச் சொல்லிக் கலங்கினார்.

மன்னனின் மனோநிலையைப் புரிந்து கொண்ட அடியார், “அரசே! நடப்பதெல்லாம் நாராயணன் செயல். நமது தோழமை மேலும் வலுப்பெறுவதற்கு இது ஒரு தூண்டுகோல்; கவலை வேண்டாம்” என்றார்.

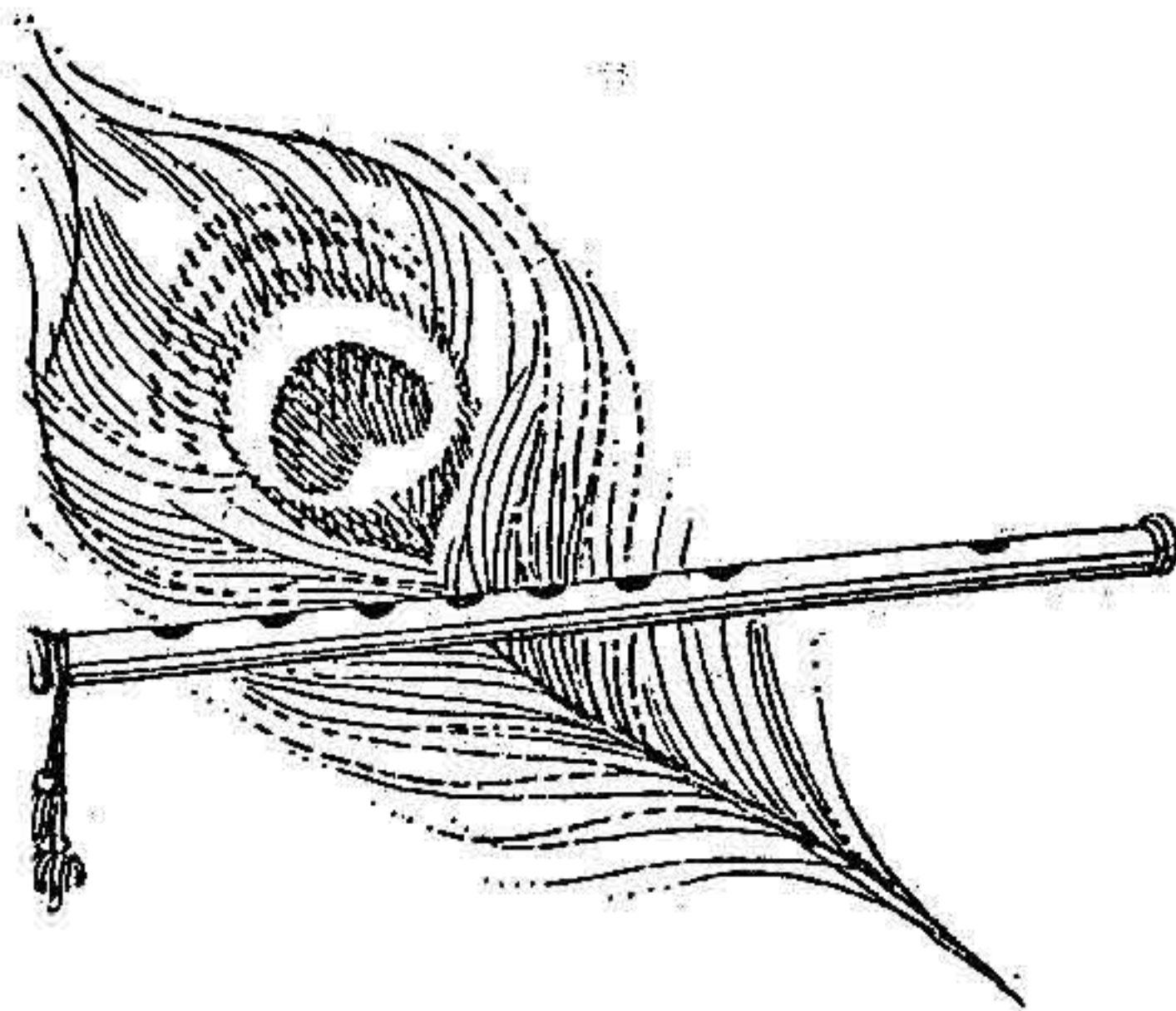
அடியவரின் மகிமைக்கு அடிபணிந்த அரசன், “ஸ்வாமி! இரண்டு கிராமங்களை தேவரீருடைய திருவடிகளுக்குக் காணிக்கையாகச் செலுத்துகிறேன்” என்று செப்பேட்டில் சாசனமும் எழுதிக் கொடுத்தார்.

அடியவரும் அரசனின் கடமை உணர்ச்சிக்கும், அன்பின் பெருக்கிற்கும் அகமகிழ்ந்து இரு கிராமங்களையும் பெற்றுக்கொண்டார்.

அடியார், கிராமத்தில் கிடைத்த வருவாய் அனைத்தையும் ஆண்டவன் ஆராதனைக்கும், அடியார்கள் சேவைக்கும் செலவு செய்தார்.

அரசனும், அடியாரும் குன்றாத தோழமை பூண்டு, பூவுலகில் நிலையான பேரின்பத்தைப் பெற்றனர்.

ஸ்ரீ பக்த பண்ஹாஜீ ராஜபுத்திரர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த ஜயமல்லர்

தெய்வ வளமிக்க பாரத பொன்னாட்டிலே, “மேடம்” என்னும் பெயருடைய திருநகரம் எல்லா நலன்களும் தன்னகத்தே கொண்டு சிறப்புற்று விளங்கியது.

அத்திருநகரை ஸ்ரீ ஜயமல்லர் என்ற அரசர் அறம் வழுவாது அரசோச்சி வந்தார். அரசன் வைஷ்ணவ தர்மம் வளருவதற்கு திருமால் பக்தியும், திருக்கோவில் ஆராதனையும் உடையவராய் இருந்தார்.

இப்பெருமகனார் அநுதினமும் வைகறைத் துயில் எழுந்து தூய நீராடி, துவாதச புண்டரங்களும், கௌஸ்துப துளசி மணி மாலைகளும், மேனியிற் துலங்க, ஸ்ரீமந் நாராயண பூஜை செய்வார். அபிஷேக, அலங்கார ஆராதனைகளைப் பக்தி சிரத்தையுடன் முடித்திடும் பக்தர் நெடுநேரம் நிஷ்டையில் அமர்வார்.

இப்பேர்ப்பட்ட உத்தமரான பக்தருக்கு ஓர் உதவாக்கரை, தம்பியாக வந்து வாய்க்கப் பெற்றிருந்தான்.

துர்க்குணம் கொண்ட பல தோழர்கள் - மயக்கும் தன்மை கொண்ட விலை மாதர்கள் - தெய்வ நிந்தனையையே சொல்லாகவும், செயலாகவும் கொண்ட துஷ்டர்கள் - இவர்களெல்லாம் இவனது பாபச் செயல்களுக்குப் பக்கத் துணையாக இருந்த பாதகர்கள்!

இளையவனது இத்தகைய தீய நிலைகண்டு ஸ்ரீ ஜயமல்லரும், ராஜமாதாவும் மிகவும் வருந்தினர். இவனை நல்வழிப்படுத்த பல வழிமுறைகளைக் கையாண்டு தோற்றுப் போயினர்.

இந்த நிலையில் அந்த துன்மார்க்கன், ஸ்ரீ ஜயமல்லரிடம் ராஜ்யத்தைப் பகிர்ந்து தனக்கு ஒரு பாதியின் அரசரிமையைத் தருமாறு அவ்வப்போது கேட்டு வந்தான். தாயிடமும் தனக்கு பாதி ராஜ்யம் வேண்டும் என்று பிடிவாதம் செய்தான்.

தாயார் இவனுக்கு ஒரு ஊசிமுனை இடம்கூடக் கொடுக்க முடியாது என்று திட்டவட்டமாகக் கூறினாள்.

ஸ்ரீ ஜயமல்லர் தாயைப்போல் கண்டிப்பாக இல்லாமல் தம்பிக்கு விட்டுக் கொடுக்கும் நிலையில் இருந்தார். அவர் தம்பியிடம், அவன் தீய சிநேகிதர்களையும், தீய குணங்களையும், தீய பழக்கங்களையும் விட்டொழித்து வந்தால் பாதி ராஜ்யம் என்ன, முழு ராஜ்யத்தையே அவனிடம் ஒப்படைத்து அவனுக்கே முடிசூட்டுவதற்கு முழு சம்மதம் என்று தமது விருப்பத்தை வெளியிட்டார்.

அண்ணனின் விருப்பத்தை அவன் ஏற்கவில்லை. ஆனால் அண்ணனை வஞ்சனையால் வெல்லக் கருதினான். அற்ப சிநேகிதர்களைக் கலந்து ஆலோசித்தான். அந்த ஆலோசனைப்படி அண்ணனின் பகையரசர்களைக் கலந்து அவர்களது துணைகொண்டு அரசாட்சியைக் கைப்பற்று வது என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தான்.

அரக்க மனம் கொண்ட அந்த அராஜகன் அக்கணமே நகரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு தமையனின் பகையரசனைத் தேடிப் புறப்பட்டான். நாற்புறங்களிலும் பகை வனைத் தேடிப் புறப்பட்ட தம்பிக்கு சென்ற இடமெல்லாம் அண்ணனின் செல்வாக்கைத்

தான் காண முடிந்ததே தவிர, பகைமையைச் சந்திக்க முடியவில்லை. அண்ணனுக்கு அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் மதிப்பும், மரியாதையும் இருப்பது கண்டு தம்பியான வன் திகைத்தான்; பிரமித்தான்; செயலற்றான்.

உண்மையிலேயே ஸ்ரீ ஜயமல்லருக்குப் பகைவர் எவரும் கிடையாது. பண்பால் உயர்ந்த ஸ்ரீ ஜயமல்லரைப் பல தேசத்து மன்னர்கள் அன்பால் அரவணைத்து நின்றனர். பக்தியால் சிறந்த தொண்டரைச் சிற்றரசர் பலர் தொழுதற்குரிய தம்பிரானாகக் கொண்டாடி வந்தனர்.

பக்தியைச் சேனையாகவும், நான்மறை வேதங்களை நால்வகைப் படைகளாகவும் கொண்டு அறநெறி வழி நின்ற ஸ்ரீ ஜயமல்லர், நால்வகைச் சேனைகளை நம்பவும் இல்லை; பாதுகாப்பிற்காக வைத்துக்கொள்ளவும் இல்லை.

இவற்றை எல்லாம் தெரிந்து வைத்திருந்த தம்பியானவன், எப்படியோ வஞ்சனையால் சில சிற்றரசர்களை அண்ணனுக்கு எதிராக தனது பக்கம் சேர்த்துக் கொண்டான். நால்வகைப் படைகளைத் திரட்டினான்.

எவ்வித முன் எச்சரிக்கையுமின்றி மேடம் நகரத்தின் எல்லைக்குள் நுழைந்தான்.

திடீர் தாக்குதலால் நடுங்கிப் போன பிரஜைகள் "தப்பித்தோம், பிழைத்தோம்" என்று அரண்மனைக் கோட்டைக்குள் அடைக்கலம் புகுந்தனர். கோட்டைக் கதவுகள் தாழிடப்பட்டன.

நகரத்து வீடுகளுக்குத் தீ வைத்து நாந்திசையும் அனல் பறக்க ஆவேசத்தோடு புறப் பட்ட படை வீரர்கள் கோட்டை வாயிலிலே கூடினர்.

இந்த சமயத்தில் ஸ்ரீ ஜயமல்லர், பூஜை அறையில் நிஷ்டையில் அமர்ந்திருந்தார். அவர் நிஷ்டையில் இருக்கும் தருணத்தில் எவருமே, அவரது நிஷ்டையை எக்காரணம் கொண்டும் கலைக்கக் கூடாது என்பது அவரது அன்புக் கட்டளை!

இந்த அன்புக் கட்டளைக்கு அடிபணிந்து வாழும் அமைச்சர்கள், அரசரின் நிஷ்டையைக் கலைக்க விரும்பவில்லை.

அவர்கள் ராஜமாதாவுடன் ஒன்றுகூடி கலந்து ஆலோசித்து அவசர அவசரமாக ஒரு முடிவு எடுத்தனர்.

கோட்டைக்குள் இருந்த வண்ணம், ஈட்டிகளாலும், அம்புகளாலும், அனற் பிழம்புகளாலும், பெரும் கற்களாலும் அவர்கள் போர் செய்யத் தொடங்கினர். அத்தனையும் பயனற்றுப் போயின.

பகைவர்கள் ஏணி, தண்டு, தோமரம், ஈட்டி, பலவகையான இயந்திரங்கள் ஆகியவற்றுடன் ஆக்ரோஷமாகக் கோட்டைக் கதவுகளைத் தகர்த்து நொறுக்குவதற்கு தயாராயினர்.

பகைவர்கள் அரண்மனையைச் சுற்றியுள்ள அகழியைக் கடந்து கோட்டைக் கதவுகளைத் தகர்த்து நொறுக்குவதில் முழு மூச்சுடன் ஈடுபட்டனர்.

அமைச்சர்கள் மீண்டும் ராஜமாதாவிடம் சென்றனர்; நிலைமையை விளக்கினர். ராஜமாதா, ஸ்ரீ ஜயமல்லர் தியானம் புரியும் பூஜை அறைக்கு விரைந்தாள்.

ஸ்ரீ ஜயமல்லர் அப்பொழுதும் நிஷ்டையில்லாதான் இருந்தார்.

ராஜமாதா அவரை அணுகி, “குழந்தாய்! உனது ஆட்சிக்கு ஆபத்து; நிஷ்டை கலைவாய்!” என்று பன்முறை உரக்கக் குரல் கொடுத்தார். ஐம்புலன்களையும் அடக்கியவர், அன்னையின் குரலுக்கு விழித்து எழவில்லை. ராஜமாதா மீண்டும் கதறினாள்!

“ஜயமல்லா! தியானத்திற்கு இதுவா நேரம்! பகையரசர்களின் போர்ப்பரணி உனது செவிகளில் விழவில்லையா? உனது பிரஜைகள் ஓலமிடுவது உனது நெஞ்சை நெகிழச் செய்யவில்லையா? கோட்டைக் கதவுகளைத் தகர்த்து நொறுக்கிக் கொண்டிருக்கும் இடியோசை உனது இதயத்தை இளகச் செய்யவில்லையா?”

அன்னையின் ஓலம் அவரை அசைக்க வில்லை! ராஜமாதாவிற்குக் கோபம் எல்லை மீறியது. கண்களில் தீப்பொறி பறந்தது. வாய்வின்றும் சொற்கள் கடுமையாக வெளிவந்தன.

“நன்றாக உள்ளது உனது பக்தியும், நிஷ்டையும். உனது இந்த பக்தியா நமது பிரஜைகளைக் காப்பாற்றப்போகிறது” என்று கூறிவிட்டு ராஜமாதா கோபமாக வெளியேறினாள். அமைச்சர்களுடன் மீண்டும் கலந்து தீவிரமாக ஆலோசிக்கத் தொடங்கினாள். அந்த சமயத்தில் கோட்டையின் மேல் தளத்தில் ஒருவிதமான பேரொளி!

அந்த ஒளிபட்டு, பகைவர்களது கண்களில் ஒளிமங்கிற்று. சூழ்ச்சியால் வந்தவர்கள் செயலற்று சாய்ந்தனர். குதிரை மீது வாரும் கேடயமும் ஏந்தி நின்ற ஸ்ரீ ஜயமல்லரின் தம்பி கண்கள் கூச குதிரையினின்றும் கீழே விழுந்தான்.

பேரொளி தெரிந்த கோட்டையின் மேற் புறத்திலிருந்து பேரிடியைப் போல் பயங்கர அறைகூவல்!

“கதவுகளைத் திறக்க எதற்காக கஷ்டப் படுகிறீர்கள்? யாம் கதவுகளைத் திறந்து

உங்களுக்கு வழி காட்டுவோம். துணிவிருந்தால் தனித்து நிற்கும் எம்முடன் உனது நால்வகைப் படைகளும் ஒன்று சேர்ந்து போரிடுவதற்கு வரலாம்.”

மறுகணம் கோட்டைக் கதவுகள் திறக்கப் பட்டன.

வெள்ளைப் புரவி மீது கார்வண்ண மேனியான், பச்சை வெண் பட்டு வஸ்திரம் திருமேனியில் துலங்க தண்டம் ஏந்திய திருக்கரத்துடன் எழுந்தருளினான். அவனது பார்வைபட்ட மாத்திரத்திலேயே பல்லாயிரக் கணக்கான படைவீரர்கள் நிலை தடுமாறி குதிரைகளினின்றும், யானைகளில் நின்றும் சுருண்டு கீழே விழுந்து மாண்டனர்.

அவனது திருக்கரம் தாங்கிய தண்டத்தின் சுழற்சியில் எஞ்சியிருந்த தேர்ப்படையும், தரைப்படையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் ஒழிந்து போயின. எஞ்சியவர் ஸ்ரீ ஜயமல்லர் தம்பி ஒருவனே! அந்த அஞ்ஞானியின் ஊனக் கண்களுக்கு குதிரை மீது வந்த பரமனைச் சேவிக்கும் பேறு கிட்டவில்லை!

வீரனாக வந்த விண்ணவர் கோமான் ஸ்ரீ ஜயமல்லரின் தம்பியை இழுத்து வந்து ராஜமாதாவின் காலடியில் தள்ளிவிட்டு வேகமாக மறைந்தார்.

இந்த அதிசயத்தையும், மின்னல் வேகத்தில் தோன்றி மறைந்த வீரனின் சாகசத்தையும் கண்டு ராஜமாதாவும், அமைச்சர்களும், வீரர்களும், பிரஜைகளும் பெரும் வியப்பில் மூழ்கினர்.

இத்தருணத்தில் ஸ்ரீ ஜயமல்லர் நிஷ்டை கலைந்து எழுந்தார். நடந்தவற்றை அறிந்து நெக்கு உருகினார்.

“கண்ணா! மணிவண்ணா! கார்முகில் வண்ணா! இந்த ஏழையின் பொருட்டு நீ போருக்கு எழுந்து வந்தனையோ? ஆடை கொடுத்து அவையிலே ஆரணங்கின்மானம் காத்த மதுசூதனா! ஆயுதம் தாங்கி என் நாட்டைக் காக்க போர் புரிய வந்தனையோ? கீதை சொல்லி, பார்த்தனுக்கு பாதை காட்டிய புருஷோத்தமா! இன்று நீயே போர்க்கோலம் பூண்டு புரவியில் அமர்ந்து போர் புரிந்தனையோ” என்றெல்லாம் பலவாறு சொல்லிப் புலம்பினார்.

எம்பெருமான் தமது அன்பரைக் காக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார். நீலமேக சியாமள வண்ணனாக பரந்தாமன் ஸ்ரீ ஜயமல்லர் கண்களுக்கு மட்டும் தெரியும் வண்ணம் அருட்காட்சி கொடுத்தார்.

ஸ்ரீ ஜயமல்லர் சிரமீது கரம் உயர்த்தி நின்றார். எம்பெருமான் அவரை ஆலிங்கனம் செய்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

அமைச்சர்கள் ஸ்ரீ ஜயமல்லர் தம்பியை அழைத்து வந்தனர். ஸ்ரீ ஜயமல்லர், தம்பி தமக்குச் செய்த துரோகச் செயலை பற்றி எண்ணிப் பார்க்கவில்லை! தம்மைவிட பரமனிடம் பெரும் பக்தி கொண்டவன் தமது உடன்பிறந்தோன் என்று எண்ணத்திலே கொண்டார். அவனை வாரி அணைத்துக் கொண்டார்.

“தம்பீ! நீ பெரும் பாக்கியசாலி. எம்பெருமானின் தரிசனத்தைப் பெற்றாய். உனது மேனியை பெருமான் ஸ்பரிசிக்கும் பாக்கியத்தையும் பெற்றாய்! நீயன்றோ அருந்தவத்தினன்!

ஸ்ரீ ஜயமல்லரின் அன்பும், பகவானிடம் அவர் கொண்டுள்ள பக்தியும் கண்டு ஸ்ரீ ஜயமல்லரின் தம்பி கண்ணீர் வடித்தான். பிழை பொறுத்தருள வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்து அவரது பாதங்களைக் கண்ணீரால் நனைத்தான். திருந்திவிட்ட தம்பியின் நிலை கண்டு ஸ்ரீ ஜயமல்லர் மேலும் மனமகிழ்ச்சி கொண்டார்.

இந்த அற்புதங்களை எல்லாம் பார்த்து ராஜமாதாவும், அமைச்சர்களும் அதிசயித்து நின்றனர். அவர்கள் ஸ்ரீ ஜயமல்லரின் பக்தியின் பெருமையையும், அன்பின் பெருக்கையும் வானளாவப் புகழ்ந்து போற்றினர்.

ஸ்ரீ ஜயமல்லர், தம்பிக்கு அரசாங்கத்தில் பல முக்கியப் பொறுப்புகளைக் கொடுத்து அவனுக்கு அரசியல் போதனைகளைச் செய்தார். தம்பிக்கு அவ்வப்போது ஞான மார்க்கத்திற்கான நன்னெறிகளை உபதேசித்தார்.

ஸ்ரீ ஜயமல்லருக்கு தமது திருநகரில் எம்பெருமானுக்குப் பொற்கோவில் ஒன்று கட்ட வேண்டும் என்ற ஆசை, அவரது

உள்ளத்தில் நெடுநாட்களாக இருந்து வந்தது. அந்த ஆசையைப் பூர்த்தி செய்யத் தீர்மானித்தார்.

பல தேசத்துச் சிற்பிகளையும், கட்டிடக் கலைஞர்களையும் வரவழைத்தார். நல்ல சுபயோக சுபமுகூர்த்த வேளையில் விக்ன மின்றி திருக்கோவில் திருப்பணி நடந்திட தும்பிக்கை ஆழ்வாருக்கு பூஜை நடத்தினார். அனந்தனின் அருளோடு அடிக்கல் நாட்டினார்.

கட்டிட கலைஞர்களும், ஆக்கப் பணியில் ஊக்கமுடன் இறங்கினர். அரசனின் சகோதரன் அரசர்க்குத் தோள் கொடுத்து நின்று பகவானின் தாள் வணங்கி திருப்பணிக்குப் பேருதவி புரிந்தார்.

அல்லும் பகலும் கட்டிட வேலைகள் துரிதமாக நடந்த வண்ணமிருந்தன.

பெரிய மதிற்சுவர்கள் - சுற்றுப் பிரகாரங்கள் - சுகந்த அறைகள் - பள்ளி அறை - வசந்த மண்டபம் - மடைப்பள்ளி முதலியனவைகள் நிர்மாணிக்கப்பட்டன.

இரத்தினமணிகள் பதித்த பொன் விமானத்துடன் கூடிய கர்ப்பக்கிரஹம் அமைக்கப்பட்டது. அந்தக் கர்ப்பக்கிரஹத்தின் உப்பரிகையில் உயர்ந்த பீடம் அமைத்தனர். அழகிய வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய கதவுகள் பொன்னால் உருவாக்கப்பட்டன.

தங்கத்திலே துவஜஸ்தம்பம் - தங்கத்தேர் - தங்கத்தினாலான தூண்கள் இப்படியாக அத்திருக்கோவில் பொற்கோவிலாக காக்கி அளித்தது.

மங்களம் பொங்கும் நல்ல முகூர்த்தத்தில் வேதம் முழங்க, இன்னிசை நாதம் முழங்க, நாமசங்கீர்த்தனம் ஒலிக்க, ஸ்ரீமந் நாராயணனை உப்பரிகையின் உயர்ந்த பீடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்தனர்.

வானம் குளிர்ந்தது. வையகம் மகிழ்ந்தது. விண்ணவர் தண்மலர் சொரிந்தனர்.

அத்திருக்கோவிலில் பக்தர்கள் பெருமானைத் தரிசிப்பதற்கு நூலேணி மூலம் ஏறிச் செல்லவேண்டும் என்ற ஒரு நியதியைக் கொண்டு வந்தனர். இந்த அற்புதமான திருக்கோவிலின் சிறப்பு புவனம் எங்கும் போற்றிக் கொண்டாடப்பட்டது.

அரசன் அல்லும் பகலும் பிரஜைகளைக் காத்து வந்ததோடு, பெருமானையும் போற்றிப் பணிந்தார். பெருமான் அவருக்கும், அவரது பத்தினிக்கும் பிரத்யக்ஷமாக தரிசனம் கொடுத்து சர்வமங்களங்களையும் அருளினார்.

ஸ்ரீ ஜயமல்லர் மேடம் நகரத்தை தல்ல வழியில் பல்லாண்டு காலம் ஆண்டு

முடிவில் தமது தம்பிக்கே ராஜ்ய பாரத்தை அளித்தார்.

ஸ்ரீ ஜயமல்லர் மனைவியுடன் பொற்கோவிலுக்குத் திருப்பணிகள் பலவற்றைச் செய்தார்.

பாற்கடல் பெருமானுக்குப் பொற்கோவில் அமைத்த பேரருளாளர் பிறவாப் பெருவாழ்வு பெற்று உய்ந்தார்.

ஸ்ரீ பக்த ஜயமல்லர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த ஜம்பு தாஸர்

ஓங்கி உயர்ந்த வேளாளர் குடியில் பிறந்த ஒப்பற்ற தவச் செம்மல்தான் ஸ்ரீ ஜம்புதாஸர்! இவர் உண்ணும்போதும், உறங்கும்போதும், நிற்கும்போதும், கிடக்கும்போதும் என்று சர்வ சதாகாலமும் பாண்டிரங்கனின் திவ்ய மங்களத் திருநாமத்தையே சிந்தையிற் கொண்டு ஒழுகி வந்தார்.

ஆழி நீங்கி ஆதவன் எழும் வைகறையில் துயில் எழுந்து, ஏர் பூட்டி நடவுத் தொழில் வளர்க்கும் ஜம்புதாஸர், கிட்டும் வருவாயில் பெரும் பகுதியைத் தன் வீடு நோக்கி வரும் பக்தர்களின் உபச்சாரத்திற்காக செலவு செய்தார்.

விருந்தோம்பல் அறம் பாடும் இப்பரம பக்தர், தினமும் விருந்தினர்களுக்கு அமுது அளித்துப் பிறகு, தாம் உண்ணும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ ஜம்புதாஸர், தினமும் மாலையில் மாடுகளை நதியில் நன்றாகக் குளிப்பாட்டி வீட்டிற்கு அழைத்து வந்து தொழுவத்தில் கட்டுவார். புல்லும், பொட்டும், தவிடும்,

தீவனமாக வைத்துவிட்டுத் தொழுவத்தில் கொசுக்கள் முதலியனவை வராதவாறு புகை போட்டுச் செல்வார்! இவ்வண்ணம் மாடுகளை நன்றாக போஷித்து வந்தார் ஸ்ரீ ஜம்புதாஸர்!

ஒருநாள் இரவு திருடர்கள் இவரது வீட்டிற்கு வந்து தொழுவத்தில் கட்டியிருந்த மாடுகளில் இரண்டைக் கவர்ந்து சென்றனர்.

மாடுகளை மேய்த்து, ஆயர் குலம் காத்த ஆயர்பாடிக் கண்ணன், தமது அத்யந்த பக்தரைக் காக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

மாடுகளைக் கள்வர் கவர்ந்து சென்றனரோ என்ற ஏக்கமும், துக்கமும் தமது பக்தனைப் பற்றிக்கொள்ளக் கூடாதே என்ற திருவருட்கருணை மிகக் கொண்ட பாண்டிரங்கன், வேறு இரண்டு மாடுகளைத் தொழுவத்தில் கொண்டுவந்து கட்டினார்.

பொழுது புலர்ந்தது! வழக்கம்போல் ஸ்ரீ ஜம்புதாஸரும் மாடுகளை அவிழ்த்துக் கொண்டு வயலுக்குச் சென்றார். ஏர் பூட்டி நிலத்தை உழத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீ ஜம்புதாஸரின் மாடுகளைத் திருடிச் சென்ற திருடர்கள் ஸ்ரீ ஜம்புதாஸர் என்ன செய்கிறார் என்பதனை அறிவதற்காக வேண்டி அவரது வீட்டிற்குச் சென்று கொண்டிருந்தனர். வரும் வழியில் ஸ்ரீ ஜம்புதாஸர் இரு மாடுகளைப் பூட்டி கழனியில் ஏர் உழுவதைக் கண்டு அவர்கள் திகைத்தனர்.

அவர்கள் : ஸ்ரீ ஜம்புதாஸரை அணுகி, “ஸ்வாமி! இந்த மாடுகள் நன்றாக இருக்கிறதே என்ன ஜாதி மாடு? புதிதாக இன்றைக்கு வாங்கினீர்களா?” என்று வினவினர்.

“என்னிடம் இந்த மாடுகள் பல ஆண்டுகளாக இருக்கின்றனவே! நல்ல உழவு மாடுகள்! நான் இதனை என் குழந்தைகளைப் போல் போஷாக்களித்துப் பராமரித்து வருகின்றேன்.”

அதற்குமேல் திருடர்கள் அவரிடம் எதுவும் பேசுவோ அந்த இடத்தில் நிற்கவோ விரும்பவில்லை. வேகமாக நடையைக் கட்டினர்.

கள்வர்கள் நேராகத் தங்கள் வீட்டிற்கு வந்து பார்த்தனர். ஸ்ரீ ஜம்புதாஸரிடமிருந்து திருடி வந்த மாடுகள் இரண்டும் கட்டி வைத்த இடத்திலேயே இருப்பது கண்டு துணுக்குற்றனர். அவர்களுக்கு வியப்பு மேலிட்டது. அவர்கள் உண்மையைப் பரீக்ஷித்து அறிய ஆவல் மிகக் கொண்டனர்.

அன்றிரவும் அத்திருடர்கள் ஸ்ரீ ஜம்புதாஸரின் தொழுவத்தில் கட்டியிருந்த மாடுகளைத் திருடிச் சென்றனர். பகவானும் தாஸருடைய பக்திக்குத் திருவுள்ளம் கனிந்து முன்போல் இரண்டு மாடுகளை தொழுவத்தில் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்.

மறுநாளும் தாஸர் வழக்கம்போலவே மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு கழனிக்கு வந்து உழத் தொடங்கினார். கழனிக்கு ஸ்ரீ ஜம்புதாஸரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு வந்த திருடர்கள் முன்போல் மாடுகளை பூட்டி ஸ்ரீ ஜம்புதாஸர் உழுவதைக் கண்டு திடுக்கிட்டனர். திருடனுக்குத் தேள் கொட்டினாற் போல் என்று சொல்வதுபோல் இருந்தது அவர்களது நிலை!

அத்திருடர்களுக்குப் பயம் ஏற்பட்டது. ஸ்ரீ ஜம்புதாஸருடைய பக்திக்காக வேண்டி பகவான் இப்படித் திருவிளையாடல் புரிகிறார். உண்மையிலேயே இவர் தொழுவதற்குரிய பெரிய மகான்! இவரது தொழுவத்திலே போய்த் திருடினோமே என்று மனத்திலே கொண்டனர். வேகமாக அவரிடம் சென்று வணங்கி நின்றனர்.

தாஸருக்குத் திருடர்களைப் பார்த்ததும், இவர்கள் எதற்காகத் தினமும் தம்மைக் காண வருகிறார்கள் என்று மனத்திலே எண்ணிய வராய், “உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

திருடர்கள் தயங்கி தயங்கி நின்றனர். அவர்களது தயக்கத்தை கவனித்த ஸ்வாமிகள், “உங்களுக்கு அந்த மாடுகள் வேண்டுமானால் எடுத்துச் செல்லுங்கள்” என்றார்.

ஸ்ரீ ஜம்புதாஸரின் தயாள குணத்தைக் கண்டு, திருடர்கள், “ஸ்வாமி! எங்கள் பிழையைப் பொறுத்தருளுங்கள். உங்களுடைய பக்தியை உணராமல் நாங்கள் உங்களுக்குப் பெரும் துரோகம் செய்து விட்டோம்” என்று விண்ணப்பித்தவாறு தாங்கள் மாடுகளைத் திருடியதனைப் பற்றிக் கூறினர்.

ஸ்ரீ ஜம்புதாஸருக்கு நா குழறியது! தமக்காகப் பகவான் நடத்திய அற்புதத்தை எண்ணி உள்ளமும் உடலும் உருகினார்.

“பாண்டிரங்கா! இந்த சாதாரண பக்தனிடம் எதற்காக இத்தனை பரிவு காட்டினாய்.

கள்வர்களைத் தண்டிக்க வேண்டிய தேவரீர் என் பொருட்டு அவர்களையும் மன்னித்து எனக்கும் பேரருள் பாலித்தீரே! ஐயனின் மகிமையைத் தான் என்னென்பேன்! ஆயர்பாடியில் கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகப் பிடித்து உயிர் காத்த அச்சுதா! இந்த ஏழையின் குடிலுக்கு எழுந்தருளி மாடுகளைத் தொழுவத்தில் கட்டிச் சென்ற கருணா விலாசத்தை என்னென்பேன்” என்றெல்லாம் பலவாறு சொல்லிப் புலம்பி அழுதார். கரம் தூக்கித் தொழுதார்.

திருடர்கள் ஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்து, திருந்திய உள்ளத்துடன் நல்லவர்களாக நடக்கலாயினர். எம்பெருமான் அவர்களுக்கு அந்த மாடுகளைக் கொடுத்து அநுக்கிர ஹித்தார்.

ஸ்ரீ ஜம்புதாஸர் வீட்டிற்கு வந்து பகவத் தியானத்தில் அமர்ந்தார். சித்தத்தை அந்த அச்சுதன் பாற் செலுத்தி, “பாண்டுரங்கா! பண்டரிநாதா! ஐய ஐய விட்டல! ஹர ஹர விட்டல!” என்று ஜபித்துக் கொண்டே யிருந்தார்.

பொழுதும் நகர்ந்து கொண்டேயிருந்தது! அன்ன ஆகாரமின்றி ஸ்ரீ ஜம்புதாஸர் பக்தியில் மூழ்கினார். இரவும் கழிந்தது; மறுநாள் வந்தது. அப்பொழுதும் ஸ்வாமிகள் பகவத் தியானத்திலேயே இருந்தார்.

அந்த அறையில் ஓர் பேரொளி பிரகாசம்! ஸ்வாமிகள் தியானம் கலைந்து கண்களைத் திறந்து பார்த்தார்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன், பாண்டுரங்க திருக் கோலத்தைத் தாஸருக்குக் காட்டி அருளினார். அரையிலே கையை வைத்துக் கொண்டு அரும்புப் புன்னகையை உதிர்த்தவாறு அடியவர் மீது திருக்கண் மலர்ந்தார் பாண்டுரங்கன்!

ஸ்ரீ ஜம்புதாஸர், சிரமீது கரம் உயர்த்தி ஆனந்தத்தால் துள்ளிக் குதித்தார். சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந்தார்.

“கண்ணா! மணிவண்ணா! இந்த எளியவ னுக்கும் உன் அருட் காக்கியைக் காட்டி அருளினாயே! வேத முதல்வனே! ஞானப் பேரொளியே! ஞாலம் காக்க ஆலிலை துயின்ற தயாபரா! இந்த ஏழையையும் காக்கக் கருணை செய்தாயே” என்றெல்லாம் பலவாறு பிரார்த்தித்து மெய்யுருகி நின்றார்.

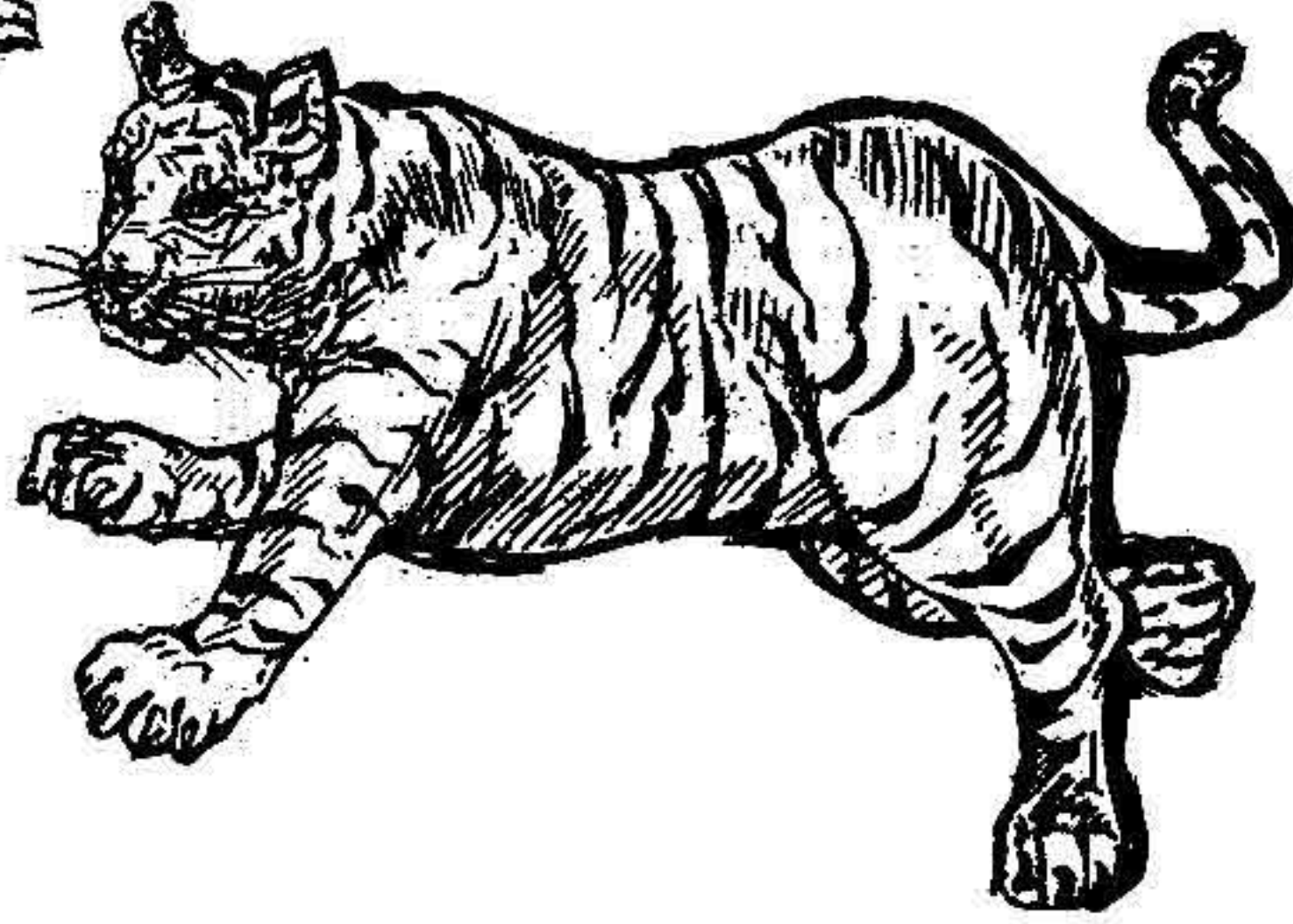
பாண்டுரங்கன், பக்தனைத் திருநோக்கம் செய்து, “பக்தா! உனது பக்தியைக் கண்டு மகிழ்ந்தோம். யாது வரம் வேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

ஸ்ரீ ஜம்புதாஸர் திருமாலின் திருவாய் மொழி கேட்டு, “சேவடியால் மூவடி அளந்தவனே! மண் உண்ட வாயால் நானிலம் காட்டியவனே! எனக்காக உன் பண்வாய் திறந்து அருள் பாலிக்க வந்தனையோ! பரந்தாமா! உனது தேன் சிந்தும் திருவடி களிலே தஞ்சம் என்று கிடக்கும் நிரந்தர இன்பத்தைத் தந்தருளி இந்த நிலையற்ற மானிட வாழ்க்கையை அகற்றிடு வாய்! அதுவே இந்த பக்தனின் பிரார்த்தனை!” என்று பிரார்த்தித்து அநேக தண்டம் சமர்ப்பித்தார்.

பாண்டுரங்கன் தாஸரைத் திருநோக்கம் செய்து, “ஸ்ரீ ஜம்புதாஸா! உனது பிரார்த் தனையை ஏற்றோம். யாம் உனது உள்ளத்தில் கோயில் கொண்டு உனக்கு வைகுண்டப் பிராப்தியை அருளுவோம்” என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளி அந்தர்த்தியாமியானார்.

ஸ்ரீ ஜம்புதாஸர், தமது உள்ளக் கோவிலில் எழுந்தருளிய பகவானைப் போற்றிக் கொண்டாடினார். பாண்டுரங்க தியானத்தில் மூழ்கிய பக்தர் ஸ்ரீ ஜம்புதாஸர், எம்பெருமான் திருவடி நீழலை அடையும் நிலையான பேரின்பத்தைப் பெற்றார்.

ஸ்ரீ பக்த சுகானந்தர்

திருப்பாற்கடலில் துயில் கொள்ளும் திங்கள் முகத்தானின் திருவடிக் கமலங்களில் இடையறாது பக்தி பூண்டொழுகி வந்த பெரும் பக்தராக விளங்கினார் ஸ்ரீ சுகானந்தர் என்னும் பரமஞானி!

இப்பெரியாரது மனைத்தக்க மாண்புடைய மங்கை நல்லாளாக விளங்கினாள் சுரகர் என்னும் பதிவிரதா சிரோன்மணி!

கணவனும், மனைவியும் இல்லற அறம் அறிந்து நல்லறம் நடத்தினர். விருந்தோம்பல் வழி நின்ற இத்தம்பதியர் அடியார்களுக்கு அமுதளிப்பதனை ஆண்டவனுக்குச் செய்யும் அத்யந்த சேவையாகக் கொண்டனர்.

இத்தெய்வீகத் தம்பதிகளைக் கண்டு ஊரே வியந்தது. ஊரில் நல்ல மதிப்பும், செல்வாக்கும் ஏற்பட்டது. ஊரார் இவர்களை வாழ்த்தினர்; வணங்கினர்.

நல்ல நிலத்திலே காளான்கள் தோன்றுவது போல் நல்ல மக்கள் மத்தியில் சில பொறாமைக்காரர்களும் தோன்றத்தானே செய்கிறார்கள். இவர்கள் மீது பொறாமை கொண்ட சில வஞ்சகர்கள் ஸ்ரீ சுகானந்தரை ஏதாவது ஒரு வகையில் அவமானப்படுத்த வேண்டும் என்று எண்ணினர்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ சுகானந்தர் பூஜையை முடித்துவிட்டு மனைவியுடனும், உற்றார்,

உறவினர்களுடனும் ஆன்மீக விஷயங்களைப் பற்றி அளவளாவிக் கொண்டிருந்தார். அது சமயம் சில பொறாமைக்காரர்கள் ஸ்ரீ சுகானந்தரைக் காண வந்தனர்.

இனிப்பு வகைகளைத் தட்டில் ஏந்தி வந்த அக்கயவர்கள் அவற்றைச் ஸ்வாமிகள் முன்பாக வைத்து, "ஸ்வாமி! நாங்கள் பக்கத்து கிராமத்தில் இருந்து வருகிறோம். தேவரீருடைய பெருமையையும், புகழையும் கேள்வியுற்று தரிசித்துப் போக வந்தோம். ஐயன் எங்களது இந்த இனிப்பு வகைகளை நிவேதனமாக ஏற்று அமுது செய்வீர்! அறம் வளர்க்கும் தாங்கள் இந்த ஏழைகளின் காணிக்கையை ஏற்க வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டனர்.

தீயமனம் கொண்டவர்களின் சூழ்ச்சியைத் தெரிந்துகொண்ட ஸ்ரீ சுகானந்தர் முகத்திலே குறுநகை மலர, "உங்கள் சித்தம் எந்தன் பாக்கியம்" என்று சொல்லி தின்பண்டங்களை உண்டார்.

உடனே அப்பொறாமைக்காரர்கள் அலட்சியமாக நகைத்தனர்.

"ஆசார அநுஷ்டானம் தவறாதவர் என்று மார்தட்டி பேசும் தாங்கள் கடையினின்றும் வாங்கி வந்த இப்பண்டங்களை உண்டது எந்த விதத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாகும்?"

இப்பொழுது நீர் பிரஷ்டனாகிவிட்டீர்? இதற்கு எங்குபோய் - என்ன பிராயச்சித்தம் தேடப் போகிறீர்கள்?"

சண்டாளர்களின் சதிச் செயலைக் கண்டு சுரகரீயும், மற்றவர்களும் நிலைகுலைந்து செயலற்றுப் போயினர். ஆனால், ஸ்ரீ சுகானந்தர் சற்றும் சஞ்சலமோ, கவலையோ, பதட்டமோ கொள்ளவில்லை. முகத்திலே ஆனந்தம் பொங்க அனைவரையும் நோக்கினார்.

"பிராயச்சித்தம் தேடி யாம் எங்கும் செல்ல விரும்பவில்லை. நீங்கள் அளித்து - நான் உண்ட தின்பண்டங்களைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்" என்று கூறிய ஸ்ரீ சுகானந்தர் தின்பண்டங்களை வாயினின்றும் எடுத்து, முன்போலவே தட்டில் இட்டார்.

இந்த அற்புதத்தைக் கண்டு அனைவரும் அதிசயித்தனர். பொறாமைக்காரர்கள் பிரமை யுற்றனர். பித்துப் பிடித்தவர்களைப் போல் ஆயினர். பயத்தால் நடுங்கினர்.

"ஸ்வாமி! தங்களது மகிமையைச் சற்றும் உணராமல் தங்களைச் சோதிக்க வந்து, சங்கடத்தில் மாட்டிக் கொண்டோம். தங்களுக்கு அபச்சாரம் செய்த நாங்கள்தான் பிராயச்சித்தம் தேடிச் செல்ல வேண்டியவர்கள். தேவரீர் எங்கள் பிழையைப் பொறுத்து அருள் செய்ய வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்து அக் கபட வேஷதாரிகள் ஸ்வாமி களின் பாதங்களைத் தொழுது எழுந்தார்கள்.

ஸ்ரீ சுகானந்தர் அவர்களுக்கு நல்ல போதனைகளைச் சொன்னார். அவர்களுக்குத் தமது இல்லத்தில் நல்ல போஜனம் அளித்து ஆனந்தத்துடன் வழியனுப்பி வைத்தார்.

சூழ்ச்சியே உருக்கொண்டு வந்தவர்கள் சிந்தை தெளிந்து, நல்ல நிலையைப் பெற்று தங்கள் ஊருக்குத் திரும்பினர்.

இவ்வாறு தீயோர்களையும் திருத்தி நல்வழிப்படுத்திய ஸ்ரீ சுகானந்தரின் ஒப்பற்ற அறவழி வாழ்க்கையைப் பற்றிய மேன்மை அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் புகழ்ந்து பேசப்பட்டது.

ஒருமுறை ஸ்வாமிகள், பக்தகோடிகளுடன் தீர்த்த யாத்திரை செய்ய எண்ணினார். கிருஹபத்தினியையும் அழைத்துக் கொண்டு செல்ல எண்ணிய அடிகளார் அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டார். மனைவியையும்

அழைத்துக்கொண்டு சென்றால் வீடு தேடி வரும் விருந்தினர்களைப் பேணுவதற்கு எவருமே இல்லாமற் போய்விடுவார்களே என்று எண்ணினார். தமது எண்ணத்தைப் பத்தினியிடம் தெரிவித்தாள். பாரியாளும் பர்த்தாவின் வார்த்தைக்கு மறுவார்த்தை பேசவில்லை.

ஸ்ரீ சுகானந்தர் மட்டும் தீர்த்தயாத்திரை புறப்பட்டார். அவரது மனைவியார் வீட்டில் தங்கியிருந்து தங்களை நாடிவரும் அடியார்க்கு அமுது அளித்து உபசரித்து வந்தாள்.

விருந்துண்ண வரும் அடியார்கள் அடியா ரின் பாரியாளை, "அன்னமிட்ட மகராசி! நீ என்றைக்கும் தீர்க்க சுமங்கலியா சந்தோஷமா வாழ்ணும்" என்று வாயாற வாழ்த்திப் பசியாறிச் செல்வர்!

அடியார்களின் ஆசியால் அமைதியுடன் வாழ்ந்து வந்த அம்மையாருக்கு ஒரு சோதனை ஏற்படத்தான் செய்தது.

அவ்வூரிலுள்ள தீய குணம் கொண்ட வஞ்சகன் ஒருவனுக்கு நெடுநாட்களாக சுரகரீயை எப்படியாவது அடைய வேண்டும் என்ற ஓர் அற்பமான ஆசை இருந்து வந்தது. அக்கயவன் அம்மையார் தனித்து இருக்கும் இந்த சந்தர்ப்பத்தை நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள எண்ணினான்.

அதர்மமே உருவானவன் இரவு நேரம் அவளது இல்லத்திற்கு அதிதியாகச் செல்ல உறுதி பூண்டான். காமவெறி பிடித்தவன், ஞானநெறி வழி நடப்பவன் போல் நடை உடை பாவனைகளை மாற்றிக் கொண்டான்.

துவாதச புண்டரங்களை உடம்பிலே தரித்துக் கொண்டான். துளசிமணி மாலை களைப் போட்டுக் கொண்டான். காவி உடையை அணிந்து கொண்டான். கையிலே செம்பு ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டான். நேராக ஸ்ரீ சுகானந்தர் இல்லத்திற்கு வந்தான்.

"பவதி பிக்ஷாம் தேஹீ!" கொண்ட கோலத்திற்கு ஏற்பக் குரல் கொடுத்தான் கயவன். உள்ளிருந்த சுரகரீ ஓடோடி வந்தாள்.

அடியாராக வாயிற்படியருகே நிற்கும் கொடியவனை முகமன் கூறி வணங்கி வரவேற்றாள். கபட வேஷதாரியை உயர்ந்த ஆசனத்தில் எழுந்தருளச் செய்து பாதபூஜை புரிந்தாள்.

“திருமால் அடியவரே! தேவரீர் இப்புண்ணிய தினத்தன்று இக்குடிலுக்கு எழுந்தருளியது எந்தன் தவப்பயனே! அடியவரே! அமுது செய்ய எழுந்தருளுவீர்” வரவேற்றாள் இல்லத்தரசி.

உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகம் செய்ய வந்த சண்டாளனும் வயிறு நிரம்ப விருந்துண்டான். “உண்ட களைப்பால் சற்று நித்திரை கொள்ள வேண்டும்” என்றான்.

அப்பொழுது இரவு நேரம்! அம்மையார் அதற்காக அஞ்சவில்லை. அடியவரின் அபிலாஷையைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக வெளித் திண்ணையில் படுத்து உறங்க இடம் கொடுத்தாள்.

வெளியே படுத்தவனின் எண்ணமெல்லாம் உள்ளே படுத்திருக்கும் பத்தினிப் பெண்ணின் சௌந்தரிய லாவண்ய சிந்தையிலேயே உழன்று கொண்டிருந்தது.

நடு ஜாமத்தை நெருங்கப் போகும் நேரம்! கபட சந்நியாசி கதவைத் தட்டினான். கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்டு உள்ளே படுத்திருந்த அம்மையார், அடியவருக்கு என்ன அபச்சாரம் நேர்ந்ததோ என்று பயத்தில் ஓடிவந்து கதவைத் திறந்தார்கள்.

கயவன் குளிரால் நடுங்குபவன்போல் பாசாங்கு செய்தான்.

“சீதாதேவியைப் போன்ற பேரெழிலும், புதுப் பொலிவும் பெற்றுத் திகழும் தையலாளே! இந்த தள்ளாத கிழவனுக்கு இந்தக் குளிரைத் தாங்கும் சக்தி கிடையாது. உள்ளே வந்து படுத்துக் கொள்கிறேன். உங்களுக்குத் துணையாக இருக்கும்.”

மோகவெறி பிடித்தவனின் நயவஞ்சக வார்த்தைகளைச் சத்திய வாக்காகக் கொண்டாள் பத்தினிப் பெண்! உள்ளே படுக்க இடம் கொடுத்தாள். தான் முன்போல் தனது அறையிலே சென்று படுத்தாள். அயர்வு காரணமாக படுத்ததும் உறங்கிவிட்டாள்.

உள்ளே படுத்தவனின் உள்ளத்தில் காமத்தீ கொழுந்து விட்டெரியத் தொடங்கியது. படுக்கையை விட்டு எழுந்தான். அம்மையார் படுத்துறங்கும் அறைக்குள் சென்றான்.

படுக்கையிலே கட்டழகுப் பதுமையாக அம்மையார் சயனித்திருப்பாள்; தனது

ஆசையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளலாம் என்று மனப்பால் குடித்து வந்தவனுக்கு ஏமாற்றம்தான் கிடைத்தது! அவன் கட்டிலில் படுத்திருக்கும் சுரகரீயை நோக்கினான்.

அவன் கண்களுக்கு அவளது பொன்மேனி தெரியவில்லை. பயங்கரமான ஒரு வேங்கை படுத்திருப்பதுபோல் தெரிந்தது! அவன் ஒரு கணம் திடுக்கிட்டான். வேங்கையாக வந்த வேங்கடவன் - வேயங்குழல் இசைக்கும் முகுந்தன், கபட வேஷதாரி மீது பாய்ந்தான்!

“ஐயோ! என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்” என்று அலறினான் அந்த அயோக்கியன்! வேங்கை அவனைத் துரத்தித் துரத்தி அடித்தது.

அவன் அங்குமிங்குமாக ஓடினான். வேங்கை அவனை விடுவதாக இல்லை! அக்கயவன் பயத்தால் கண் மயங்க தூண்களிலே முட்டி மோதிக் கொண்டான். தீமை செய்ய நினைத்தவன் தவற்றை உணர்ந்தான். தாயாகப் போற்ற வேண்டிய வளைப் பெண்டாள நினைத்த நெஞ்சத்தை நொந்து புலம்பினான்.

“அம்மா! அம்மா! உங்கள் குழந்தையைக் காப்பாற்றுங்கள்” குரல் கொடுத்தான் அக்கொடியவன்!

விரட்டி, விரட்டி துரத்திய வேங்கை அவனைவிட்டு சுரகரீயின் படுக்கை அருகே போய்ப் பூனை போல் நின்றது!

சத்தம் கேட்டு சுரகரீ கண் விழித்தாள். புலியைக் கண்டு பிரமித்தாள். கயவன் நின்ற இடத்திலிருந்தே, புலிக்கு அஞ்சியவனாய், “கற்புடைத் தெய்வமே இந்தக் கயவனை மன்னிப்பாய்!” என்று நிலத்தில் வீழ்ந்தான்!

அம்மையாருக்கு விஷயம் விளங்கி விட்டது! வேங்கையாக வந்த வேங்கடவனைக் கரம் கூப்பித் தொழுதாள். திருமால், அம்மையாருக்கு மட்டும் தெரியும் வண்ணம் சங்கு சக்கரம், கதா, பத்மம் தாங்கிய திருக்கரங்களுடன் பேரொளி பொங்க அருட்காஷி கொடுத்தார்.

அம்மையார் வலம் வந்து நிலம் கிடந்து பன்முறை நமஸ்கரித்தாள். மாயவனும் நல்ல பல வரங்களைத் தந்து மறைந்தருளினார்.

அம்மையாரின் பக்தியின் உயர்வை உணர்ந்த அந்த அற்பன், அம்மையாரிடம்

பிழை பொறுத்தருள பிரார்த்தித்தான். அம்மையாரும் அவனை மன்னிக்க “தப்பித்தோம் பிழைத்தோம்” என்று ஊரை விட்டே ஓடினான்.

ஓரிரு நாட்களில் தீர்த்தயாத்திரை சென்றிருந்த ஸ்ரீ சுகானந்தர் வீடு திரும்பினார். அம்மையாருக்குப் பகவத் பிரசாதங்களும், புண்ணிய தீர்த்தமும் கொடுத்தார்.

அம்மையார் அகம் மகிழ்ந்தாள். கணவனைப் பணிந்தாள். அன்றைய தினம் அவர்கள் இல்லத்தில் சமாராதனை நடந்தது! பக்தர்கள் விருந்துண்டு விடை பெற்றார்கள்.

அன்றிரவு அம்மையார் கணவனிடம், கயவன் ஒருவனால் தமக்கு பகவானின் தரிசனம் கிடைத்த பாக்கியத்தைப் பற்றிச் சொன்னாள். ஸ்ரீ சுகானந்தர் அடைந்த

ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை. மனைவியின் கரங்களைக் கண்களிலே ஒற்றிக் கொண்டார்.

பிராணசகி! தீர்த்தயாத்திரை சென்று பரமனைச் சேவித்தேன். நீயோ பதி சேவையால் இருந்த இடத்திலேயே பகவானின் தரிசனத்தைப் பெற்றாய்! நீயன்றோ உயர்ந்தவள். ஒப்பற்றவள். அனைவராலும் தொழுதற்குரியவள்.

“அபச்சாரம்! நான் பெற்ற பாக்கியம் தேவரீருடைய அருளாலே அன்றி வேறொன்றும் இல்லை!” என்று கூறிய சுரகரீ அவரது பாதங்களில் வீழ்ந்தாள்.

ஸ்ரீ சுகானந்தரும், சுரகரியும் நல்ல பல சேவைகள் புரிந்து பெருவாழ்வு வாழ்ந்தனர்!

ஸ்ரீ பக்த சுகானந்தர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த ஹரி வியாசர்

ஸ்ரீமந் நாராயணன் துஷ்ட சம்ஹார சிஷ்ட பரிபாலனத்திற்காக அவதரித்த புண்ணியக்ஷேத்ரங்களில் ஒன்றாகிய வடமதுரையம் பதியில், ஸ்ரீ வியாசர் என்னும் பெயருடைய வைஷ்ணவப் பெருந்தகையர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார்.

இவரது திருமேனியில் துவாதச புண்டரங்கள் எந்நேரமும் பிரகாசிக்கும். துளசி மணிமாலைகளும், முத்து மணிமாலைகளும் இவரது உடம்பில் எந்நேரமும் அணி செய்யும்.

இப்பரமபக்தர் முப்போதுமின்றி எப்போதும் ஹரி பகவானுடைய திருநாமத்தையே சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். “ஹரி சரணம் ஒன்றே வாழ்க்கையைப் பேரின்ப

மயமாக்குவது” என்ற உறுதியான தத்துவத்தை உணர்ந்தவர். அனைவர்க்கும் உணர்த்தியவர்! இக்காரணம் பற்றியே அனைவரும் இவரை ஸ்ரீ ஹரி வியாசர் என்று அன்போடு அழைத்து வரலாயினர்.

ஸ்ரீ ஹரி வியாசர் பல்கலை பயின்ற பரம புருஷர். வேத விற்பன்னர். அத்வைத சித்தாந்தத்தைச் சிந்தையிலே கொண்ட ஒப்பற்ற திருமால் அடியார். அன்பு, பொறுமை, அடக்கம், ஜீவகாருண்யம் போன்ற அருங்குணங்களைக் கொண்ட ஞானத் தவசீலர்!

இவருக்குப் பல சீடர்கள் இருந்தனர். ஸ்ரீ வியாசபக்தர் சீடர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு பஜனை சங்கீர்த்தனங்களைச் செய்வதும்,

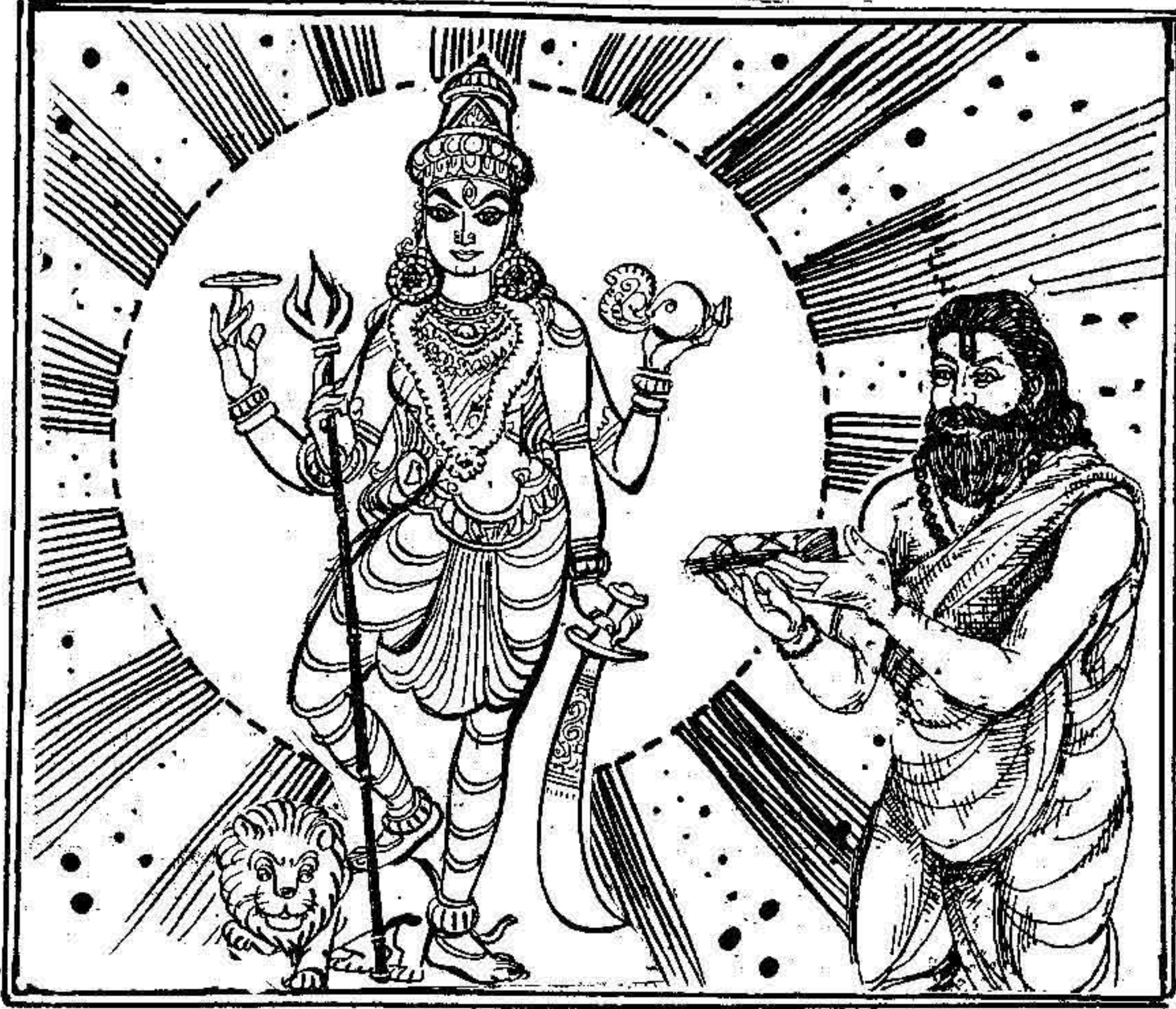
பக்தர்களைப் பணிவதும் போற்றுவதுமாக இருந்தார்.

ஒரு சமயம், இப்பெரியார் தமது சீடர்களுடன், ஜகந்நாத கேஷத்ரத்திற்குப் பாதயாத்திரை புறப்பட்டார். ஹரி நாமத்தை விண்ணொட்ட முழக்கிக் கொண்டே புறப்பட்ட பக்தர்கள், இரவும் பகலும் கவலையை மறந்து பகவான் நாமாவைச் சிந்தையிற் கொண்டு நடந்தனர்.

நந்தவனமே அதிரும் வண்ணம் பயங்கரமாக எதிரொலித்தது.

ஸ்ரீ வியாசரும், சீடர்களும், காளிகோவிலுக்குச் சென்றனர். குடியானவர்கள் காளிக்கு ஆடுகளை பலியிட்டு பூஜை செய்வதனைப் பற்றிக் கேள்வியுற்றார் ஸ்ரீ வியாசர்! பக்தர் மனம் பதறினார்.

“இதென்ன கொடுமை? மக்களுக்குத்தான் மதி இல்லை என்றால் அவர்களது

இவ்வாறு இவர்கள் செல்லும் வழியே ஓர் அழகிய உத்யான வனத்தைக் கண்டனர். புத்தம் புது மலர்களும், தேன் கவைக் கனிகள் குலுங்கும் மரங்களும், சிற்றாறுகளும் அந்த நந்தவனத்தின் எழிலை மேம்படுத்தியது. அந்த உத்யாவனத்தில் ஓர் அழகிய காளிகோவிலும் இருந்தது.

ஸ்ரீ வியாசர் தமது சீடர்களுடன் அந்த இடத்தில் தங்கினார். அனைவரும் கனிகளைத் தின்று மகிழ்ந்தனர். ரமணியமான அந்த பூங்காவனத்தில் பக்தர்கள் பெருமிதம் பொங்க ஆடிப்பாடி ஆனந்தமுடன் இருந்தனர்.

அதுசமயம் காளிகோவிலில் இருந்து உடுக்கை ஓசையும், பூஜாரியின் பாடலும் குடியானவர்களின் கோஷமும் அந்த

ஆராதனைகளை ஏற்கும் காளிக்கு எங்கே போயிற்று? இத்தகைய அராஜகம் நடக்கும் இந்த ஆண்டவனின் சந்நதியில் இனிமேலும் அரைக்கணம்கூட தங்கலாகாது. வாருங்கள் நாம் புறப்பட்டுச் செல்லலாம்.”

தாங்க முடியாத விசனத்துடனும், கோபாவேசத்துடனும் கொதிதெழுந்த பக்தர், அதற்குமேல் அரை கணம்கூட அவ்விடத்தில் தங்கவில்லை. சீடர்களை அழைத்துக்கொண்டு நந்தவனத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார்.

அப்பொழுது அவரது முன்னால் ஒரு பேரொளிப் பிரகாசம்!

காளிதேவி திருகுலமும் கையுமாக, ஸ்ரீ வியாசரது கண்களுக்கு மட்டும் தெரியும் வண்ணம் பிரசன்னமானாள்.

ஸ்ரீ வியாசர் சிரமீது கரம் உயர்த்தி, தேவியை நமஸ்கரித்தார்.

தேவி, பக்தரைத் திருக்கண் மலர்ந்து, “ஸ்ரீ வியாசரே! எமது அம்பலத்திலிருந்து நீவிர் சீடர்களை அழைத்துக் கொண்டு சினத்துடன் புறப்படுவது எது கருதியோ?” என்று ஏதும் அறியாதவள் போல் கேட்டாள்.

பராசக்தியின் செம்பவளவாய் மலர்ந்த திருவாசகங்களைக் கேட்டு பக்தர், “அகிலாண்ட கோடி பிரம்மாண்ட நாயகி! சூலி! நீலி! வராஹி! மானுடர்கள் மிருகங்களைப் பலியிடுவதனை ஏற்கலாமா? இத்தகைய மூடப் பழக்கங்களை மாற்ற வேண்டாமா? அன்னை பலியை ப்ரீதியுடன் ஏற்பதால் அடியேன் ஆலயத்தை விட்டுப் புறப்பட்டேன்” என்றார்.

பக்தரின் பேச்சைக் கேட்டு அகில சராசரங்களுக்கும் ஆதாரமான அம்பிகை முகம் மலர, “ஹரிபக்தரே! யாம் இவர்களது பலியை ஏற்கவும் இல்லை; இவர்களை ரக்ஷிக்கவும் இல்லை. இந்த மதியீனர்கள் தாங்கள் தின்று கொழுக்க வேண்டும் என்பதற்காக தங்களுக்குள் இந்த மூட பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்கான தண்டனையை இவர்கள் இம்மையிலும் மறுமையிலும் அநுபவித்தே தீருவர்” என்றாள்.

அம்பிகையின் அருள்மொழியை தாஸர் ஏற்கவில்லை!

“தாயே! தங்களுக்கு ப்ரீதியில்லாத இப்பாபச் செயல்களைச் செய்யும் இந்த தீயவர்களின் அக்கிரமங்களை நடக்காமல் தடுத்தால் என்ன?”

“பக்த சிரோன்மணியே! வேதங்கள் பல கற்றும், உண்மைப் பொருளை உன்னால் உணர முடியவில்லையே! பரமாத்மாவும், ஜீவாத்மாவும் ஒன்றே என்ற உண்மையை உணராமல் மாயையில் மயங்குவோரை என் செய்வது? புண்ணியம் இருக்கும்போது பாபம் எதற்காகப் பின் தொடர்கிறது! ஞானம் இருக்கும்போது அஞ்ஞானம் ஏன் ஏற்படுகிறது! நல்லதும் கெட்டதும் நடப்பதுதானே இயல்பு.”

“மாயையில் மூழ்கி, அறியாமை எனும் இருளில் மருளுண்டு கிடக்கும் மக்களுக்கு ஞான ஒளி தோன்ற நல்ல பல போதனை

களைச் சொல்வாயாக! உனது உபதேசத்தால் தீயோர் நல்லவர் ஆவர். மங்களம் உண்டாகட்டும்” என்று அருள்வாக்கு நல்கி மாயமாக மறைந்தாள் மாதவம் செய்த மஹேசன் சக்தி!

ஆதிபராசக்தியின் அருள்மொழி கேட்டு, ஸ்ரீ வியாச பக்தர், “சர்வ மங்கள மாங்கல்யே சிவே! சர்வார்த்த சாதிகே சரண்யே தரயம்பகே கௌரீ நாராயணி நமோஸ்துதே!” என்று துதித்து, நிலத்தில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார். பக்தர், சீடர்களுடன் காளி கோவிலிலேயே தங்கினார்.

அன்றிரவு காளிதேவி, அந்நகரத்தை ஆளுகின்ற அரசனின் கனவிலே எழுந்தருளி, “அரசே! உனது ஆளுகைக்கு உட்பட்ட எந்தக் கோவிலிலும் பலி இட்டு எம்மை ஆராதிப்பது கூடாது! என்று கட்டளை இடுவாயாக!” என்று திருவாய் மலர்ந்தாள்.

மன்னன் கனவு கலைந்து விழித்தெழுந்தான். தான் கண்ட கனவைப் பற்றி அமைச்சர்களிடம் அறிவித்தான். அக்கணமே பலியிடும் பழக்கத்தை தனது நாட்டில் மட்டுமின்றி, எல்லா நாடுகளிலும் அறவே ஒழிப்பதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்யத் தொடங்கினான் மன்னன்!

ஸ்ரீ ஹரிவியாசரும், சீடர்களும் அரசனின் ஆணை கேட்டு அளவிலா மகிழ்ச்சி பூண்டனர்.

ஸ்ரீ ஹரி வியாசர் காளியைப் பிரார்த்தித்து, “லோக மாதா! இந்த எளியவனையும் ஒரு பொருட்டாக எண்ணி ஆட்கொண்டருளிய திறத்தினை என்னென்பேன்!” என்றெல்லாம் பலவாறு சொல்லிச் சொல்லிப் பெருமிதம் கொண்டார்.

ஆயிரக்கணக்கான நாமங்களால் ஈசுவரியை தியானித்தார். நறுமலர்கள் கொண்டு அர்ச்சித்து ஆராதித்தார்.

ஸ்ரீ வியாசர் நாடு நகரமெங்கும் சென்று பலியிடும் பழக்கத்தை நிறுத்துவதற்கான நல்ல பல போதனைகளைச் சொல்லி மக்களை மூடப்பழக்கத்தில் நின்றும் விடுவித்தார்.

ஸ்ரீ ஹரிவியாசர் தெய்வ பக்தியையும், ஆன்மீக போதனையையும் நெறியெனக் கொண்டு அவனியில் ஈடில்லா புகழ் பெற்று பெருவாழ்வு கண்டார்.

ஸ்ரீ பக்த ஹரிவியாசர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த திரிபுரதாஸர்

புரந்தாமன் கோவில் கொண்டுள்ள திருத்தலமாகிய வடமதுராபுரியில் ஸ்ரீ திரிபுரதாஸர் என்னும் திருத்தொண்டர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார்.

இப்பெருந்தகையார், அறிவாற்றல் மிக்கவர். சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களைக் கற்றுத் தெளிந்தவர். அளவிலாத் தெய்வ பக்தி மிக்கவர். ராஜ விசுவாசம் கொண்டவர்.

இத்துணை உயர் சிறப்பிற்கும் மொத்த உருவமான இம்மெய்யன்பர், வடமதுராபுரி மன்னனிடம் அமைச்சராக பணிபுரிந்து வந்தார். அரசரும் இவரிடம் அளவிலா மதிப்பும், மரியாதையும் வைத்திருந்தார்.

இவர் கண்ணபிரானிடம் எல்லையில்லா பக்தி பூண்டொழுகி வந்தார். “கண்ணா! கண்ணா” என்று எந்நேரமும் கண்ணனின் நினைவாகவே வாழ்ந்து வந்தார்.

பிருந்தாவனமும், நந்தகுமார வைபவமும் அவரது நெஞ்சமெல்லாம் நிறைந்திருந்தன. ஆயர்பாடி யில் ஆநிரைகளை மேய்த்து வேயங்குழல் இசைக்கும் வெண்ணை உண்ட

கண்ணனை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சு மகிழ்வார்.

மோகக் குழல் இசைத்து, மோகினி ராதையிடம், சிருங்கார கவிபாடிய கார்முகில் வண்ணனை - கமலக்கண்ணனை - பண்வாய் இடைச்சியரைப் படாதபாடு படுத்திய பரமனை - சேவடிகளால் காளிங்கன் மீது களிநடனம் புரிந்த கமலக்கண்ணனை - பிருந்தாவன திருக்ஷேத்ரம் சென்று சேவிக்க வேண்டும் என்று பேராவல் கொண்டார்.

பிருந்தாவனத்தைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவரது உள்ளத்தில் நாளுக்கு நாள் மேலோங்கி வளர்ந்தது.

போர்க்களம் பல கண்ட அமைச்சன், திருக்கோவில்கள் பல தரிசிக்க ஆவல் மிகக் கொண்டார். தமது விருப்பத்தை அரசனிடம் அறிவித்தார் அமைச்சர்!

ஆரம்ப காலத்தில் அரசர்க்கு அமைச்சரின் வேண்டுகோள் வேம்பாக இருந்தாலும், பிறகு அதனைக் கரும்பாகவே ஏற்றுக்கொண்டார். ஒப்பற்ற அடியார் ஒருவருக்கு கைங்கரியம்

செய்யும் பாக்கியம் தனக்கு கிட்டியதே என்று பெருமிதம் பூண்டார்.

அரசன் அவருக்கு நிரந்தர ஓய்வு பெறுவதற்கான உத்தரவு அளித்தான். அடியார்க்குப் பொன்னும், பொருளும், நிலங்களும் வாரி வாரிக் கொடுத்தான்.

திரிபுரர், வேந்தனிடமிருந்து கிடைத்த அத்தனை செல்வங்களையும், நிலங்களையும் ஏழை எளியவர்களுக்கு வாரி வாரி வழங்கினார். ஆலயத் திருப்பணிக்கும், அடியார்கள் சேவைக்கும் அள்ளி அள்ளிச் செலவு செய்தார்.

திரிபுரர் மனைவியுடன் கேஷத்ராடனம் புறப்பட எண்ணினார். பர்த்தாவிற் கு ஏற்ற பதிவிருதையும் பேரின்பம் பூண்டான்.

ஓர் நந்நாள், இத்தெய்வீக தம்பதிகள் இல்லத்தில் ஆண்டவன் ஆராதனையும், அதிபூஜையும் நடத்தினர். இருவரும் பிருந்தாவன யாத்திரையைத் தொடங்கினர்.

வழியே காணும் வைஷ்ணவ கேஷத்ரங்களைத் தரிசித்து மகிழ்ந்தனர் தம்பதியர்! மடங்களிலே தங்கி அவ்வப்போது சிரமப் பரிகாரம் செய்து கொண்டனர்.

இருவரும் பல நாட்கள் நடந்து நடந்து நந்தகுமாரனின் புண்ணிய கேஷத்ரமான பிருந்தாவனத்தை வந்தடைந்தனர்.

எல்லையிலே நின்று விண்ணைத் தொடும் வண்ணம் ஓங்கி உயர்ந்த ஆலய விமானத்தைக் கண்டு சேவித்து சிந்தை மகிழ்ந்தனர். நாம சங்கீர்த்தனத்தால் நாராயணனைத் துதித்தனர்.

தம்பதியர் திருக்கோவிலை வலம் வந்து, சந்நிதிக்குச் சென்று, கார்முகில் வண்ணக் கண்ணனைக் கண்குளிரக் கண்டு களித்தனர். பாடிப் பரவசம் கொண்டனர். காதலால் கசிந்து கண்ணீர் மல்கினர். கண்ணனின் சேவடிக் கமலங்களைத் தரிசித்து, தரிசித்து சிந்தை மகிழ்ந்தனர்.

பிருந்தாவனகுமாரனை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல், தம்பதியர்கள் பக்தி மயக்கத்தில் மூழ்கி திளைத்தனர். தம்பதியர், அத்திரு கேஷத்ரத்தில் தங்கியிருந்து பகவத் கைங்கரியம் செய்யக் கருதினர். அவ்வூரிலுள்ள ஒரு சிறு குடிலில் தங்கள் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினர்.

வானத்தை முட்டும் மாளிகையில் ஏவலர், காவலர் புடைகுழ முப்போதும் அறுசுவை உண்டு ஆனந்த வாழ்க்கையைக் கண்டவர், சின்னஞ்சிறு குடிலில் ஏழ்மையுடன் உஞ்சுவிருத்தி எடுத்து வாழலாயினர்.

அநுதினமும் கணவனும், மனைவியும் சேர்ந்து கொண்டு இனிமையான ராகத்தில் பகவான் மீது பல அற்புதமான க்ருதிகளைப் பாடுவர். அக்கம் பக்கத்திலுள்ளோர் இவர்களது பக்திப் பாடல்களைக் கேட்டு பரவசம் பூண்டனர். நாளாக நாளாக பக்கத்து கிராமங்களிலுள்ள பக்தர்களும் இவர்களது பஜனையில் கலந்து கொள்ளலாயினர்.

பிருந்தாவன கேஷத்ரத்தில் கோகுலாஷ்டமி உற்சவத்தை ஆண்டுதோறும் பத்து நாட்கள் மிக்கச் சிறப்பாக கொண்டாடுவர். அதுசமயம் செல்வச் சீமான்களும், ராஜாக்களும் பட்டுப் பீதாம்பரங்களை பகவானுக்கு சாத்துவதற்காக நிறைய அனுப்புவர்.

இவற்றை எல்லாம் பார்த்த ஸ்ரீ திரிபுர தாஸர் தாமும் பகவானின் திருமேனியில் சாத்துவதற்காக வஸ்திரம் ஒன்றை வாங்க வேண்டும் என்று எண்ணினார். தமது எண்ணத்தை மனைவியிடம் கூறினார்.

“ஸ்வாமி! நானும் அவ்வாறே ஆவல் கொண்டுள்ளேன். தங்களிடம் சொல்லத் தயங்கினேன். காரணம் நமது இந்த நிலையை எண்ணித்தான்! உஞ்சுவிருத்தி எடுத்து வாழும் நாம் பட்டாடைகளைப் பற்றி கற்பனைக் கூட செய்து பார்க்க முடியாதே!

அமைச்சராக இருந்த காலத்தில் இப்படியொரு சந்தர்ப்பம் நமக்குக் கிட்டவில்லையே! நாற்திசையும் வியக்க, நாளெல்லாம் நம் நாயகனுக்கு வகை வகையான வண்ணப் பட்டு அணிகளை அலங்காரம் செய்து மகிழ்ந்து இருக்கலாமே! ஆனால் இப்பொழுது நாம் இருக்கும் நிலையில் வெறும் நூல் வஸ்திரம் வேண்டுமானால் வாங்கிச் சாத்தலாம். அதனை அர்ச்சகர் ஏற்கவா போகிறார்?” என்று மனைவி பதிலுரைத்தாள்.

“அர்ச்சகர் ஏற்காவிட்டால் என்ன? நமது அனந்தன் அன்போடு ஏற்பார். விதவிதமான திருஅமுது படைக்க, ராஜாதி ராஜாக்கள் தவமிருக்க சாதாரண ஏழை அந்தணன் குசேலன் கொடுத்த நெல்லும் கல்லும் கலந்த

அவலை ஆவலோடு ஏற்றுக் கொண்டவன் நமது கண்ணன்! அதனால் நம் பரமனுக்கு நூலாடை ஒன்றை வாங்கிக் கொடுத்துச் சாத்தச் சொல்வோம்.”

கணவனின் மொழி கேட்டு மனைவியார், “ஸ்வாமி! தங்கள் சித்தம் எந்தன் பாக்கியம். தங்கள் விருப்பம் போலவே செய்வோம். பணத்திற்கு எங்கே போவது என்று ஐயன் யோசிக்க வேண்டாம். தனிகை செய்யும் வெண்கலப் பாத்திரம் ஒன்று உள்ளது. அதனைக் கொடுத்து நூலாடை வாங்கி வாருங்கள். நாம் மண்கலத்தில் அமுது செய்து கொள்ளலாம்.”

“பிராணசகி! பர்த்தாவிற் கு ஏற்ற பதிவிரதை நீயே! பாத்திரத்தைக் கொண்டு வா. இப்பொழுதே கடைத் தெருவுக்குச் சென்று வஸ்திரம் வாங்கி வருகிறேன்.”

அடியவரின் மனைவியார் அகத்தே சென்று பாத்திரத்தை நன்றாக தேய்த்து சுத்தப்படுத்தி பர்த்தாவிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு, தாஸர் கடைத் தெருவிற்குச் சென்றார்.

பாத்திரத்தைக் கொடுத்து, நூலாடை ஒன்றை வாங்கிக் கொண்டார் தாஸர்! நேராக வீட்டிற்கு வந்தார். மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு ஆலயத்திற்குச் சென்றார்.

ஆலயத்திலே பக்தர் கூட்டம் பெருகி வழிந்தது. தாஸர் மனைவியுடன் ஒருவாறு முன்னே சென்றார்.

பொன்மணி ஆபரணங்களும், வண்ண வண்ண பட்டு பீதாம்பரங்களும் அணி செய்ய, கர்ப்பக்கிரஹத்திலே பக்தர்களுக்கு காஷி தரும் கண்ணனைக் கண்டு தம்பதியர் போற்றித் துதித்தனர்.

தாஸர் மிக்கத் தயக்கத்துடன் அர்ச்சகரிடம் “ஸ்வாமி! எளியோன் இந்த வஸ்திரத்தை எம்பெருமானின் திருமேனியில் சாத்துவதற்காக கொண்டு வந்துள்ளேன். இதனைப் பெற்றுக்கொண்டு எங்களை க்ருதார்த்தனர் களாக்கச் செய்ய வேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்தார்.

ஸ்ரீ திரிபுரதாஸரின் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டு அர்ச்சகர் அலக்ஷியமாக ஏளனமாகச் சிரித்தார். அவரை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். எள்ளி நகையாடினார்.

“உமக்கென்ன பைத்தியமா? மலைபோல் குவிந்து கிடக்கும் பொன்பட்டு வஸ்திரங்களுையே எங்களால் சாத்த முடியவில்லை! அப்படி இருக்க எங்கேயோ குப்பை மேட்டிலிருந்து பொறுக்கிக் கொண்டுவந்த கந்தலை கண்ணனின் திருமேனியில் சாத்திப் பார்க்க எண்ணுகிறீர்! உமது பேதமையை என்னென்பது!”

அர்ச்சகரின் அவமானத்தைச் சற்றும் பொருட்படுத்தாமல் பக்தர் மீண்டும் அவரைத் தொழுது, “பகவத் கைங்கரியம் செய்யும் மகானுபாவரே! நான் ஏழையாக இருக்கலாம். ஆனால் எமது எண்ணம் ஏற்றமிக்கது. அத்யந்த பிரேமை மிக்கது” என்று உருக்கத்தோடு சொன்னார். அவரது கண்களில் நீர் நிறைந்தது.

அர்ச்சகர் வெறுப்பு மேலிட வஸ்திரத்தை அவரிடமிருந்து வெடுக்கென்று பிடுங்கினார். அதனை வாங்கிக் கீழே போட்டார். காலால் மிதித்தபடியே மற்ற பட்டு வஸ்திரங்களைப் பகவானுக்கு சாத்தும் பணியில் இறங்கினார்.

இக்காட்சியைக் கண்டு தாஸர் உடல் நடுங்கினார். உள்ளம் பதறினார். “கண்ணா!” என்று கதறினார். அவரது உடல் வேதனையால் வெலவெலத்துப் போனது. அருகே நின்று கொண்டிருந்த தாஸரின் மனைவியார் மயக்கம் வராத நிலையில் அப்படியே தூணில் சாய்ந்தாள்.

அதற்குமேல் பக்தனைச் சோதிக்க விரும்பவில்லை பரமன். பக்தனது பெருமையை உலகிற்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளம் கொண்டார் உலகளந்த பெருமான்!

அர்ச்சகர் வெண்பட்டு வஸ்திரம் ஒன்றை எடுத்து பகவானின் மேனியில் சாத்தினார். அந்த பட்டாடை மேனியில் நின்றும் நழுவியது. அர்ச்சகர் மற்றொன்றை எடுத்துச் சாத்தினார். அதுவும் கீழே வீழ்ந்தது. அர்ச்சகர் ஒருகணம் துணுக்குற்றார்.

எம்பெருமானின் திருமேனி குளிரால் மிகவும் நடுங்குவதுபோல் காட்சி அளித்தது! அர்ச்சகர் மனம் குழம்பினார். தலைமை அர்ச்சகர் வந்தார். தண்டன் சமர்ப்பித்து, “பிரபோ! நாங்கள் பிழை ஏதும் புரிந்திருந்தால் க்ஷமித்து அருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

அப்பொழுது கர்ப்பக்கிரஹத்திலிருந்து ஓர் அசரீரி எழுந்தது.

“எமது பரம பக்தனாகிய ஸ்ரீ திரிபுரதாஸன் எனது பேரன்பிற்குப் பாத்திரமானவன். அவன் பயபக்தியோடு கொடுத்த நூலாடையை ஏற்க மறுத்ததோடு கீழே போட்டு மிதித்தீர்கள். அந்த நூலாடையை எமக்குப் போர்த்தினால் தான் இந்த நடுக்கம் நீங்கும்.”

ஸ்ரீ திரிபுரதாஸரை அலக்ஷியமாகப் பேசிய அர்ச்சகர் கீழே கிடக்கும் நூலாடையை எடுத்தார். தாஸரைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! தேவரீருடைய பெருமையை உணராமல் உதாசீனப்படுத்திவிட்டோம். எங்களது பிழையைப் பொறுத்தருளவும்” என்று கூறியவாறு அவரைத் தொழுதார்.

அர்ச்சகர் ஆடையைப் புரோக்ஷணம் செய்து தனது கால்பட்ட அசுத்தத்தைப் போக்கித் தூய்மைப்படுத்தினார். பயபக்தியுடன் பகவானின் திருமேனியில் சாத்தினார். பகவான் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார். அதுவரை நடுங்கிக் கொண்டிருந்த விக்ரஹம் நடுக்கம் நீங்கி ஒரு நிலையில் நின்றது.

பகவானின் பேரருளை எண்ணி தாஸரும், அவரது மனைவியாரும் பக்தி வெள்ளத்தில் மூழ்கினர்.

ஸ்ரீ திரிபுரதாஸரின் மகிமையைக் கண்டு அர்ச்சகர்களும், கூடியிருந்த மக்களும் அவரைப் போற்றினர்.

பின்னர் தாஸர் வடமதுராபுரியின் அமைச்சர் என்பதனைக் கேள்விப்பட்டதும் பிருந்தாவனமே பிரமித்தது.

ஸ்ரீ திரிபுரதாஸருக்கும், அவரது மனைவியாருக்கும் ஆலயத்திலே பற்பல மரியாதைகளைச் செய்து கௌரவப்படுத்தினர்.

ஸ்ரீ திரிபுரதாஸரும், அவரது மனைவியாரும் பிருந்தாவனத்திலே தங்கியிருந்து ஆண்டவனையும், அடியார்களையும் சேவித்து மகிழ்ந்தனர். நாம சங்கீர்த்தனங்களால் நாளெல்லாம் பக்தி பரவசம் பூண்டனர். பூவுலகில் பல காலம் வாழ்ந்து புண்ணியம் பலகோடி கண்டனர்.

ஸ்ரீ பக்த திரிபுர தாஸர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த லாடுபாவா

நீர்வளமும், நிலவளமும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற பல்வளம் மிக்க ஜோதிப்பூர் என்னும் நகரத்தில் ஸ்ரீ லாடுபாவா என்னும் பெயருடைய ஹரி பக்தர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் ஒரு ஜீவகாருண்ய சீலர். பிற உயிர்கள் துன்புறுவதைக் கணநேரமும் காண சகியார்.

சிறுவர்கள், சிறு பிராணிகளைத் துன்புறுத்தினால்கூட ஸ்ரீ பாவாவால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது. அப்பாலகர்களைக் கண்டித்துத் திருத்துவார்! மாடுகளை எவராகிலும் அடித்தால், ஸ்ரீ பாவா உடல் நடுங்கிட உள்ளம் வருந்துவார்.

பசுவைத் துன்புறுத்துவோர்க்கு பசுக்களின் மகிமைகளைப் பற்றி விளக்கமாகச் சொல்லி, பசுவைத் துன்புறுத்தியோரைத் திருத்துவார். மிருகங்களை வேட்டையாடுவதையும், பறவைகளைத் துன்புறுத்துவதையும் தடுத்து நிறுத்த தம்மால் இயன்ற வழிமுறைகளைக் கையாளுவார்.

இப்பரம பக்தர், நாம சங்கீர்த்தனங்களால் பகவானைப் போற்றுவதும், அமுது அளித்து பாகவத சிரோன்மணிகளைப் பணிவதும் தமது வாழ்க்கையின் ஒப்பற்ற நெறியாகக் கொண்டிருந்தார்.

இவ்வாறு பக்தியோடும், கருணையோடும் வாழ்ந்து வந்த இவ்வடியார், தீர்த்த யாத்திரை புறப்பட்டார்.

கிராமங்களிலே தங்கி, ஆங்காங்கே உள்ள திருக்கோவில்களைத் தரிசித்து, பரமனடியார் களைப் போற்றி பணிந்து தமது புனித பாத யாத்திரையைத் தொடர்ந்துகொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ பாவா, கோவூர் என்னும் பதியை வந்தடைந்தார். அவ்வூரில் சாக்தர்கள் என்ற வகுப்பினர் அநேகம் பேர் இருந்தனர். அவர்கள் சக்தி உபாசகர் என்று தங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு பாபச் செயல்களால் பத்ரகாளியை வழிபட்டு வந்தனர்.

பவித்ரமான காளி கோவிலில் இக்கயவார்களின் பயங்கர வழிபாட்டால் இடுகாடுபோல் காக்கி அளித்தது. வண்ண மலர்களும், தேன்கவைக் கனிகளும், சர்க்கரைப் பொங்கலும், நிவேதனப் பொருட்களாக நிறைந்திருக்க வேண்டிய திருக்கோவிலில் எலும்பும், தோலும், மதுவும், மாமிசமும் கொட்டிக் கிடக்கும் அவலநிலையைக் கண்டார்.

சாக்தர்களின் கொடுமைகளைப் பற்றிக் கேள்வியுற்று மனம் புண்பட்டார் ஸ்ரீ பாவா! பாலும், தேனும், பன்னீரும், திருவெண்ணீரும் கொண்டு திருமஞ்சன நீராட்டி, திருக்கண் அழுது நிவேதித்து, ஆராதிக்க வேண்டிய அன்னையை - ஆதி சக்தியை - இகபர சுகமளிக்கும் வர தேவதையை, அராஜக வழியில் ஆராதிக்கும் சாக்தர்களின் கண்மூடித் தனமான செயல்களைக் கண்டித்தார். அவர்களின் மூட பழக்கங்களை முறியடிக்க வேண்டும் என்று மக்கள் மத்தியில் பிரசாரம் செய்தார்.

பற்பல புராணக் கதைகளையும், தர்ம நெறிமுறைகளையும் மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி பலியிடுவது எத்தகைய கொடுமையான பாபச் செயல் என்பதனை மிக்கத் தெளிவாகப் பக்தர்களுக்குப் போதித்தார்.

இவற்றை எல்லாம் கேள்வியுற்ற சாக்தர்கள் கொதித்தெழுந்தனர்.

ஞான சம்பந்தரை அழிக்கப் புறப்பட்ட சமணர்களைப் போல் - ஆதிசங்கர பகவத் பாதாளை பலியிடத் துணிந்த கபாலிகர்களைப் போல், இப்பொழுது ஸ்ரீ பாவாவைப்

பலியிடுவதற்கு, சாக்தர்கள் காட்டாற்று வெள்ளம்போல் ஆர்த்தெழுந்தார்கள்.

ஆண்டவனின் அன்புத் தொண்டரைச் சாக்தர்கள் பிடித்துக் கொண்டு வந்தனர். காளிக்கு அவரைப் பலியிடுவதற்கான எல்லா வகையான ஏற்பாடுகளையும் துரிதமாக செய்தனர்.

காரிருள் மத்தியிலே காணும் முழுமதி போல் கெடுமதி படைத்த சாக்தர்கள் மத்தியில் ஸ்ரீ பாவா பேரொளி பொங்க பிரகாசத்தோடு காக்கி அளித்தார்.

கொலைஞர்களின் கொடிய செயலைக் கண்டு ஸ்ரீ பாவா சற்றும் பயப்படவில்லை. நெஞ்சத்திலே நல்ல உறுதி கொண்டிருந்த ஸ்ரீ பாவா, சாக்தர்கள் முன்னால் சற்றும் பயமின்றி புன்முறுவல் பூத்தவண்ணம் நின்றார்.

ஸ்ரீ சாக்தர்கள் அவர்களது வழக்கப்படி சக்திக்கு அபிஷேகங்கள், கற்பூர தீபாராதனை களைச் செய்தனர். ஸ்ரீ பாவாவைப் பலியிடுவதற்குத் துணிந்தனர்.

ஸ்ரீ பாவா, சக்தியின் சுந்தரத் திருமுகத்தை நோக்கினார். மஹிஷாசுரனை, மர்த்தனம் செய்த நர்த்தனத் தோற்றப் பொலிவைக் கண்டார்.

“பிரார்த்தனை புரிவோர்க்குப் பேரருள் பாலிக்கும் பிரம்மாண்ட நாயகியே! பரம்பிரம்ம சொரூபினியே! மும்மூர்த்திகளும், தேவர்களும் போற்றிப் பணிகின்ற ஆதி பரம்பொருளே! தேஜஸிற்கு நிலையான அதி தேவதையே! ஆதி சக்தியே! இந்த மூர்க்கர்களை முறியடிக்கத் தக்க முழு பலத்தையும் எனக்குத் தந்தருளுவாய்! உனது தேவலோகம் போன்ற சந்நிதானத்தை நரக லோகம் ஆக்கிடும் இந்த சாக்தர்களைத் திருத்திடுவாய்!”

ஸ்ரீ பாவா பராசக்தியைப் பரிசுத்தமான பாமாலைகளால் போற்றினார். ஸ்ரீ பாவா கண்களை முடிக்கொண்டு, “ஹரே கிருஷ்ணா! ஹரே முகுந்தா! மதுசூதனா! வைகுண்ட வாசா!” என்று விளித்தார்.

ஆலயத்திலே ஒரு பிரகாசம்! அற்புதமான ஜோதி!

ஸ்ரீ பாவாவைக் கொல்வதற்காக கொடுவாரும், கையுமாக நின்று கொண்டிருந்த

சாக்தர்களின் கைகளிலிருந்த கொடுவாள் கைகளில் நின்றும் நழுவினது. சாக்தர்கள் பலர் மயங்கிய நிலையில் வீழ்ந்தனர்.

மகாகாளியின் மகோன்னத விக்ரஹம் ஒருமுறை அசைந்தது. காளிகோவிலிலே ஒரு பூகம்பம்! எஞ்சிய சாக்தர்கள் நிலைகுலைந்து ஆளுக்கொரு பக்கமாக தள்ளப்பட்டனர்.

“துணிச்சல்காரர்களே! ரத்த வெறிபிடித்து அலையும் நீங்கள் இனியும் உயிருடன் இருத்தல் கூடாது”

தேவியின் ஓங்கார சப்தம் ஒலித்த மாத்திரத்திலேயே சாக்தர்கள் அனைவரும் மடிந்து போயினர்.

ஸ்ரீ பாவா சிர மீது கரம் உயர்த்தி தேவியைத் தொழுதார். தேவி சூலம் ஏந்திய திருக்கரங்களுடன் பக்தர் முன்னால் பிரசன்னமானாள்.

“பக்த சிரோன்மணியே! உன்னால் எனது சக்திபீடம் புனிதம் பெற்றது. உனக்கு யாது வரம் வேண்டும் கேள்” என்று திருவாய் மலர்ந்தாள் மஹா சக்தி!

மூர்க்கர்களை மாய்த்துத் தமக்கு மட்டும் தரிசனம் தந்த திரிலோக சுந்தரியை - அந்தரியை - நீலியை - சூலியை - பஞ்சபாணேஸ்வரியை பக்தர் பன்முறை நமஸ்கரித்தார். கண்களால் தரிசித்துப் பேரின்பம் பூண்டார்.

“தாயே! எல்லா ஐசுவரியங்களையும் மங்களங்களையும் அள்ளித் தரும் சர்வ மங்கள சொரூபினி! அக்னி போல் ஜொலிக்கும் பொன்மணி அணிகளும், பாதச் சிலம்பணி களும் கொஞ்ச, பக்தர்கள் நெஞ்சமதில் வாசம் புரியும் மறையவளே! இந்த ஏழைக்கு காக்கி அளித்த உனது அருளின் திறத்தினைத்தான் என்னென்பது!

இனியும் இந்த பலியிடுதல் என்ற மூடப்பழக்கம் மண்ணுலகில் இருக்கவே கூடாது. அத்தோடு தேவியின் இந்த ஓங்காரத்திற்கு ஒடுங்கிவிட்ட இந்த நீசர்களைப் புனிதர்களாக்கி அவர்களை உயிர் பெற்று எழச் செய்தல் வேண்டும். இதுவே இந்த எளியவனின் பிரார்த்தனை.”

“பக்தா! உனது எண்ணம் ஈடேறும். இந்த மூடர்களின் மாயையை நீக்கி அவர்களை

மனிதர்களாக உயிர் பெற்று எழச் செய்வோம்” என்று அருள் செய்தாள் அன்னை!

மூடர்கள் உறங்கி எழுவார் போல் விழித் தெழுந்தனர். ஸ்ரீ லாடுபாவாவை நமஸ்கரித்தனர். ஸ்ரீ லாடுபாவா அனைவருக்கும் நல்ல உபதேசங்களைச் செய்தார்.

சாக்தர்கள் மனம் மாறினர். நல்ல பழக்கங்களைக் கொண்டனர். பலியிடும் பழக்கத்தை அறவே ஒழித்தனர். அவர்கள் பாலும் பழமும் நிவேதித்து ஆதிபராசக்தியை ஆராதித்து வரலாயினர்.

சாக்தர்களின் அறியாமையை அகற்றிய அம்பிகை பாலாம்பிகையாக உருக்கொண்டு அந்நாட்டு அரசனின் கனவிலே எழுந்தருளினாள்.

கோடி சூரிய பிரகாசம் பொங்க பிரசன்னமான பாலாம்பிகையைக் கண்டு கொற்றவன், “தாயே! தாங்கள் யார்? இந்த எளியோன் தங்களுக்கு எத்தகைய பணியைச் செய்தல் வேண்டும்? என்பதனை அருள் செய்தல் வேண்டும்” என்று பணிவன்போடு பிரார்த்தித்தான்.

தேவியானவள் முகம் மலர, “பூபதி! உனது நாட்டிலுள்ள கோவூர் கிராமத்தில் வாழும் காளிதேவி நான்! உனது நாட்டில் இனிமேல் எமக்குப் பலியிட்டு ஆராதிக்கும் பழக்கத்தை அறவே ஒழிக்க வேண்டும். அத்தோடு எமது ஆலயத்தில் ஹரிபக்தர் ஸ்ரீ லாடுபாவா தங்கியுள்ளார். அந்த மஹாநுபாவர் எமது பேரன்பிற்குப் பாத்திரமானவர். அவருடன் சேர்ந்து உனது நாட்டிலும் ஏனைய நாடுகளிலும் இந்த சம்பிரதாயத்தை ஒழிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யவும்” என்று அன்புக் கட்டளையிட்டு அந்தர்த்தியாமியானாள்.

அரசன் கனவு கலைந்து எழுந்தான். அம்பிகையைத் துதித்தான்.

மறுநாள் காலை அரசன், மந்திரிகளும், பிரதானிகளும், வீரர்களும், பண்டிதர்களும் புடைசூழ யானை மீது அமர்ந்து, கோவூர்க் காளி கோவிலுக்கு வந்தான்.

அங்கே ஸ்ரீ பாவா, சாக்தர்களுக்கு நல்ல போதனைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். சாக்தர்களின் மனமாற்றத்தைக் கண்டு மன்னன் வியந்தான்.

ஸ்ரீ பாவாவின் அருள் பொங்கும் முகத்தைக் கண்டு மன்னன் முடிபட நமஸ்கரித்தான்.

அரசன் ஸ்ரீ பாவாவிடம், காளிதேவி கனவிலே எழுந்தருளி தனக்கு ஆணையிட்டருளிய அற்புதத்தைச் சொன்னான்.

ஸ்ரீ பாவா அரசனின் பெருமையை எண்ணி வியந்தார். அன்னையின் அருளாணைப்படி ஸ்ரீ பாவாவோடு சேர்ந்து ஆன்மீகத் திருப்பணிகளைச் செய்யத் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டான் மன்னன்!

அரசன் ஸ்ரீ பாவாவைப் பல்லக்கிலே எழுந்தருளச் செய்து மேளதாளத்துடன் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

அரண்மனையில் அரசனோடு தங்கியிருந்த ஸ்ரீ பாவா, கிராமம் கிராமம் தோறும் சென்று

பலியிடும் பழக்கத்தை ஒழிப்பதற்கான அரிய போதனைகளைச் சொல்லி அனைவரையும் நல்வழிப்படுத்தினார். அரசனும் அவருக்கு அடுத்திருந்து அனைத்து உதவிகளையும் செய்து கொடுத்தான்.

ஸ்ரீ பாவா மக்களுக்கு அம்பிகையை வழிபடுவதற்கான பல அரிய விரதங்களைப் பற்றிப் போதித்து அவற்றை அனுஷ்டிப்பதற்கான வழிகளையும் விளக்கிச் சொன்னார்.

இவ்வாறு அம்பிகையின் அருள் பெற்று அகிலத்திற்கு அளவற்ற நல்ல பணிகளைச் செய்த அன்புத் தொண்டர் ஸ்ரீ லாடுபாவா நீடு புகழ்பெற்று வாழ்ந்தார்.

ஸ்ரீ பக்த லாடுபாவா திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த திரிலோசன தாஸர்

முகம்மதிய மன்னன் ஒருவனின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்த பிரதேசத்திலுள்ள ஓர் அழகிய கிராமத்தில் ஸ்ரீ திரிலோசனதாஸர் என்னும் திருநாமமுடைய திருத்தொண்டர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் பொற்கொல்லர் மரபில் அவதரித்தவர்.

இப்பெரியார் கல்விகள் பல பயின்றவர். கலைகள் பல கற்றவர். கவிபாடும் திறம் பெற்றவர். நல்ல அறம் உணர்ந்தவர்.

இத்தகைய சிறப்புமிக்கச் செல்வர், தாம் பிறந்த பொற்கொல்லர் மரபிற்கு ஏற்ப, அணி ஆபரணங்களைச் செய்யும் தொழிலைக் கண்ணியமாக நடத்தி வந்தார். அதில் கிடைக்கும் வருவாய்தனைக் கொண்டு பாரியாளுடன் பரம சுபிக்ஷமாக வாழ்ந்து வந்தார்.

கணவனும், மனைவியும் ஒருமித்த மனமுடையவர்களாக இருந்தனர். இருவரும்

ஸ்ரீமந் நாராயணனின் திருவடித் தாமரைகளைச் சிந்தையிலே கொண்டு ஒழுகி வந்தனர்.

ஆண்டவனைப் பேணிவந்த இத்தெய்வீகத் தம்பதிகள் அடியார்களையும் அன்போடு உபசரித்தனர். விருந்தினரைப் பேணும் உயர்ந்த பண்பினால் அனைவரிடமும் நல்ல மதிப்பும், செல்வாக்கும் பெற்றனர்.

நாடாளும் மன்னன் முதல் சாதாரண குடிசைவாழ் மக்கள் வரை இவரிடமே நகைகளைச் செய்து வந்தனர். அதற்கு முக்கிய காரணம், இவரிடமிருந்த நேர்மையும், சத்தியமும் தான்!

வாடிக்கைக்காரர்களிடமிருந்து ஒரு குண்டுமணி தங்கம்கூட எடுக்கமாட்டார். பொற்கொல்லர் மரபிற்கே ஒரு எடுத்துக் காட்டாக - உதாரண புருஷராக விளங்கியவர்

ஸ்ரீ திரிலோசன தாஸர் என்றால் அஃது ஒருபோதும் மிகையாகாது.

ஒருநாள் அரசர், தாஸரை வரவழைத்து, “ஸ்ரீ திரிலோசனரே! எனது குமாரத்திக்குத் திருமணம் நடைபெறப் போகிறது. அதற்காக சந்திரஹாரம் ஒன்றை உடனடியாகச் செய்து தரவேண்டும்” என்று ஆணையிட்டார்.

“அதற்கென்ன! மன்னருடைய விருப்பம் போலவே செய்து தருகிறேன்” பணிவோடு பகர்ந்தார் பரமனடியார்!

நகை செய்வதற்கான பொன்னும், நவரத் தினங்களும், முத்துக்களும் கொடுத்தான் மன்னன்.

“தாஸரே! இந்த நகையைத் தாங்கள் நான்கு நாட்களுக்குள் முடித்துக் கொடுத்துவிட வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டான் மன்னன்.

ஸ்ரீ திரிலோசனதாஸர், மன்னவனின் அன்புக் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு வீடு திரும்பினார். அவர் வீட்டை வந்தடைவதற்கும், பின்னாலேயே தீர்த்த யாத்திரை செல்லும் ஒரு பாகவத கோஷ்டி அவரது இல்லத்திற்கு வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

பாகவத கோஷ்டியைக் கண்டதும் தாஸருக்குப் பெருமிதம் பொங்கியது. மன்னனின் நகையைச் செய்வதனைவிட, பரமனடி

யார்க்குப் பணிவிடை செய்வதனையே பெரும் பேறாகக் கொண்டார் அன்பர்!

யாத்ரீகர்கள் இருதினங்கள் அடியாரின் இல்லத்தில் தங்கியிருக்கப் போவதாகக் கூறினர். அடியவர்க்கு ஆனந்தம் தாங்க வில்லை. யாத்ரீகர்களுக்கு வேண்டிய உபசரணைகளை நல்ல அனுசரணையோடு செய்யலானார்.

அடியார்கள் வருகையால் அன்பரின் இல்லத்தில் அவர்கள் தங்கியிருந்த இரண்டு தினங்களும் திருவிழாக் கோலமாகக் காட்சி அளித்தது.

அந்த இரண்டு நாட்களும் தாஸருக்கு, அரசருக்கு செய்துகொடுக்க வேண்டிய நகையைப் பற்றிய எண்ணமே நினைவிற்கு வரவில்லை.

மூன்றாம் நாள் காலை யாத்ரீகர்கள் சென்ற சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அரண்மனைச் சேவகர்கள் வந்து “ஐயா! நகைகள் எம்மட்டில் உள்ளது என்பதனை அறிந்து வருமாறு அரசர் ஆணையிட்டு எங்களை அனுப்பி வைத்துள்ளார்” என்று கூறினர்.

அப்பொழுதுதான் தாஸருக்கு நகை செய்வதற்காக அரசனிடமிருந்து பொன்னும் பொருளும் வாங்கி வந்தது நினைவிற்கு வந்தது! தாஸர் ஒரு கணம் துணுக்குற்றார்.

இருப்பினும் அதனை வெளிக்காட்டாமல், “இனிமேல்தான் ஆரம்பிக்க வேண்டும். இரண்டு நாட்களாக எனது இல்லத்தில் அடியார்களுக்குத் ததியாராதனை நடந்து கொண்டிருந்ததால் ஆபரண விஷயத்தில் அக்கரை காட்ட முடியவில்லை” என்று சொல்லி அவர்களை அனுப்பி வைத்தார்.

காவலர் அரண்மனைக்குச் சென்று அரசரிடம் தாஸர் சொன்னவற்றைச் சொல்லினார். அரசர்க்குக் கோபம் வந்தது. அக்கணமே தாஸரை அழைத்து வருவதற்கு ஆணை பிறப்பித்தான். மறுகணம் தாஸர், அரசன் முன்னால் கைதிபோல் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டார்.

தாஸரைப் பார்த்ததும் அரசன் கடுமையான கோபத்துடன், “ஆரம்பத்திலேயே நான் ஆணை இட்டாற்போல் இளவரசியின் நகை, இனியும் இரண்டு நாட்களில் என் கைக்கு வந்து சேரவில்லை என்றால் நீர் கண்டிப்பாக

ராஜதண்டனையை ஏற்க வேண்டிவரும்!” என்று எச்சரித்து தாஸரை அனுப்பி வைத்தான்.

தாஸர் மிகவும் கவலை கொண்டார். இரண்டு நாட்களில் மிகவும் நுண்ணியமான வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய ஆபரணத்தைச் செய்து கொடுப்பது சாத்தியமாகுமா? என்பதனை தமக்குள் எண்ணிப் பார்த்து, செய்வதறியாது மனம் குழம்பினார்.

இந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையில் தாஸர் வீட்டிற்குச் செல்ல விரும்பவில்லை! மனைவிக்குக்கூட தெரியாமல் தலைமறைவாகிவிடுவதுதான் தகுந்த உபாயம் என்று மனத்திலே கொண்டார்.

அடுத்துள்ள காட்டிற்குச் சென்றார். வனவிலங்குகள் வாழும் அந்த வனத்திலுள்ள ஓர் அரச மரத்தடியில் நிஷ்டையில் அமர்ந்தார்.

திருப்பாற்கடலில் அருதுயில் கொள்ளும் ஸ்ரீமந் நாராயணனின் திவ்யமங்களை சொருபத்தைச் சிந்தையிலே கொண்டார் பக்தர்!

பரந்தாமன், கிருஷ்ணாவதார வைபவத்தில் நடத்திய அற்புதங்களை அகக் கண்களால் கண்டு களித்தார். நீல வண்ணக் கண்ணனின் ஆயர்பாடி லீலைகளை எண்ணி எண்ணி ஆனந்தக் களிப்பெய்தினார்.

ஆலிலை துயின்றவனை எண்ணி எண்ணி அகமகிழ்ந்தார். கார்முகில் வண்ணனை - மாயக் கண்ணனை - சகடம் உதைத்தவனை - பூதனையை வென்றவனை - பண்வாயில் பூதலம் காட்டியவனைத் - தேவகி மைந்தனை - யசோதையின் ஏந்தலை தேனமுத கீதத்தால் போற்றித் துதித்தார்.

“பரந்தாமா! இந்த எளியவன் இப்படியொரு குற்றத்திற்கு ஆளாகிவிட்டேனே! இனிமேல் எனக்கு மனை எதற்கு? மனைவி எதற்கு? இந்த வனத்தில் வாழும் வாழ்வே உகந்தது; உத்தமமானது. உனது திருநாமமே எனக்கு அணி ஆபரணங்கள். உனது அனந்த கோடி லீலா வினோத வைபவங்களை நான் ரசித்துக் கொண்டே இருப்பேன். மாதவா! எனது உல்கமாயை நீக்கி, உன்னோடு இரண்டறக் கலந்து வாழும் பெருவாழ்வை எமக்களிப்பாய்!”

இவ்வாறெல்லாம் கண்ணனைப் பற்றி எண்ணியும், அரற்றியும், அவன் அழகைப் பாடியும் பொழுதினைக் கழித்த அப்புண்ணிய

புருஷன், கண்களை மூடித் தியானத்தில் அமர்ந்தார்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன் தமது பக்தனைக் கடாக்கித்த திருவுள்ளம் கொண்டார். திருவிக்ரம அவதாரம் எடுத்து, உலகளந்த பெருமான் தாஸரைப் போன்ற தோற்றத்தைக் கொண்டார். நேராக தாஸருடைய இல்லத் திற்குச் சென்றார்.

தாஸரைக் கண்டதும் பாரியாள், “ஸ்வாமி! தங்களை அரசன் கோபித்துக் கொண்டாரா?” என்று நடுக்கத்துடன் கேட்டாள்.

“அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை; இரண்டு தினங்களில் எப்படியும் கண்டிப்பாக முடித்துத் தரவேண்டும் என்று கட்டளையிட்டுள்ளார். அவ்வளவுதான். அதனால் நான் நகை செய்வதில் மும்முரமாக ஈடுபடப் போகிறேன்.”

இவ்வாறு தாஸரின் பாரியாளிடம் திருவாய் மலர்ந்த திருமால், தாஸரின் அறைக்குச் சென்றார். பொன்னை எடுத்தார். கும்பிடி சட்டியை மூட்டினார். ஊதுகுழலும், சாமணமும் திருக்கைகளில் எடுத்தார். பொன் அணி செய்யும் பணியில் முழு மூச்சுடன் இறங்கினார்.

கொண்ட கோலத்திற்கு ஏற்ப கோவிந்தனும் துயில் கொள்ளாது ஆபரணம் செய்வதிலேயே அல்லும் பகலும் அக்கரை காட்டினார்.

பொழுது புலர்ந்தது! கோவிலிலே பரமனைப் பள்ளி எழுப்ப சுப்ரபாதம் பாடினர்! இரவில் அவன் துயின்றால் அன்றோ அவனை எழுப்புவதற்கு? அவன்தான் இரவைப் பகலாக்கிக் கொண்டு இளவரசிக்கு அணிகலன் செய்து கொண்டிருக்கிறானே!

அரசன் குறித்த காலத்திற்குள் அழகிய வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய ஆபரணத்தை மிக்க நேர்த்தியாகச் செய்து முடித்தான் முகுந்தன்! தாஸரின் மனைவிக்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை!

தாஸராக வந்த தீனதயாளன் ஆபரணத்தை எடுத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்கு ஓடினார். அரசனிடம் நகையைச் சமர்ப்பித்தார்.

அரசன் கொண்ட ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை!

“ஆஹா! அற்புதம். இதைப்போல் நேர்த்தி யான சந்திரஹாரத்தை நான் இதுவரைப் பார்த்ததே இல்லை. என்ன அழகு? எத்தனை வேலைப்பாடுகள்! இந்த ஹாரத்தை அந்த ஹரியே வந்து செய்தாற்போல் தெரிகிறது. இந்த ஹாரத்தில்தான் லக்ஷ்மிதேவியே வசிக்கிறாள். தாஸரே! உம்மை எத்தனைப் பாராட்டினாலும் தகும்!”

அரசன் இன்ப வெள்ளத்தில் மிதந்தான். தாஸருக்குப் பொன்னும் பொருளும் மற்றும் சன்மானங்களும் தாராளமாகக் கொடுத்தான்.

பகவான் பொன் பொருளோடு தாஸ ருடைய இல்லத்திற்கு எழுந்தருளினார். தாஸரின் மனைவியிடம் அவற்றைக் கொடுத்து, “குழந்தாய்! இன்று நமது இல்லத்தில் அடியார்களுக்கு அருமையான ததியாராதனை செய்வாயாக! நான் சென்று அடியார்களை அழைத்து வருகிறேன்” என்று கூறி வெளியே சென்றார்.

தாஸருடைய மனைவியார் அழுது செய்வதற்கான ஏற்பாட்டைத் துவங்கினார்கள்.

பகவான் அடியார்கள் பலரை அழைத்து வருவதற்கும், தாஸரின் தலைவியார் அறுசுவையுடன் கூடிய அமுது செய்து முடிப்பதற்கும் சரியாக இருந்தது.

அடியார்களை ஆசனத்தில் அமரச் செய்து இறைவனே அமுது பரிமாறினார். போஜனம் முடிந்த பிறகு அடியார்களுக்குச் சந்தனமும், தாம்பூலமும், தக்ஷிணைகளும் கொடுத்துத் திருப்தியாக வழியனுப்பி வைத்தார்.

விஷ்ணு இலையில் அமர்ந்து ஸ்ரீமந் நாராயணனே அமுது உண்டார். ஓர் இலையில் அமுதும் இன்சுவைப் பண்டங்களும் எடுத்துக் கொண்டார். தாஸரின் மனையாளிடம், “நமக்கு வேண்டிய ஒரு அன்பர் இங்கு வர இயலாத நிலையில் அடுத்துள்ள ஒரு காட்டில் ஏகாந்தமாக இருக்கிறார். அவருக்குக் கொடுத்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று திருவாய் மலர்ந்து மாயவன் புறப்பட்டான்.

பகவான் நேராகத் ஸ்ரீ திரிலோசனார் முன்னால் ஓர் அந்தணர் கோலத்தில் எழுந்தருளினார். “தாஸரே” என்று குழலைப் பழிக்க அழைத்தார்.

தேவனின் திருவாய் அமுதம் செவிகளில் பாய்ந்ததும் தாஸர் கண் விழித்தார்! தமது

முன்னால் பரமதேஜஸுடன் கூடிய அந்தணர் ஒருவர் நிற்பதனைக் கண்ட தாஸர் வியந்தார்.

பகவான், தாஸரைத் திருநோக்கம் செய்து “எமக்குக் கானகத்தில் நடந்து வந்த களைப்பு மிகுந்துள்ளது குடிப்பதற்கு நீர் வேண்டும்” என்று வினவினார்.

தாஸர் அடுத்துள்ள சுனைக்கு வேகமாகச் சென்று தாமரை இலையைத் தொன்னை யாகச் செய்து, அதில் நீர் மொண்டு வந்து முகுந்தனுக்குக் கொடுத்தார். முகுந்தன் மனமகிழ நீர் பருகி தாகம் தணிந்தாற்போல் காட்சி கொடுத்தார்.

பகவான் தாஸரைத் திருநோக்கம் செய்து, “ஸ்வாமி! இந்த அடர்ந்த காட்டில் தாங்கள் எவ்வாறு தனித்து இருக்கிறீர்கள்? அடியேன் பயத்தால் நடுங்குகிறேனே” என்றார்.

பகவானைப் பார்த்து தாஸர், “ஸ்வாமி வனவிலங்குகள் நிறைந்த இந்த வனத் திற்குள் தாங்கள் எவ்வாறு தனித்து வந்தீர்கள்?” என்று வினவினார்.

முகுந்தன் முகம் மலர, “பெரியவரே! பக்கத்துக் கிராமத்தில் ஒரு பொற்கொல்லர் இல்லத்தில் இன்று பல்லாயிரக்கணக்கான பக்தர்களுக்குத் ததியாராதனை வைபவம் நடந்தது. அதில் அடியேனும் கலந்து கொண்டு அளவுக்கு மீறி அமுது உண்டேன். உண்ட மயக்கத்தில் வழி தப்பிப் போனேன். இந்தக் காட்டிற்குள் வந்துவிட்டேன்” என்றார்.

தாஸர் வியப்பு மேலிட, “எந்த பொற்கொல்லர் இல்லத்தில் என்ன விசேஷம்?” என்று கேட்டார்.

“அரசன் மகள் திருமணத்திற்காக அந்தப் பொற்கொல்லர் அற்புதமான நகை ஒன்று செய்து கொடுத்தாராம். அதற்காக அரசன் அவருக்கு ஏராளமான சன்மானங்களை வாரி வழங்கியிருக்கிறான். அந்த சந்தோஷத்தில் அவர் இல்லத்தில் கல்யாண வைபோகம் தான்!”

தாஸருக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. எல்லாமே புதிராக இருந்தது. அந்த நேரத்தில் தாஸருக்கு எதைப் பற்றியும் எண்ணிப் பார்க்க முடியவில்லை! எப்படியும் நேரில் சென்று பார்த்துவிடுவது என்ற திடமான முடிவிற்கு வந்தார்.

தாஸர் மௌனமாக இருப்பது கண்டு பகவான், “என் வார்த்தைகளில் நம்பிக்கை

இல்லையா? இதோ பாருங்கள்” என்று கூறி மூட்டையை அவிழ்த்து இலையில் தாம் எடுத்து வந்திருக்கும் அமுதினைக் காண்பித்தார்.

“ஐயா! தங்களைப் பார்த்தால் இரண்டு நாள் பட்டினி கிடந்தவர்போல் தெரிகிறது. அதனால் இந்த அமுதத்தை உண்பீராகு!” என்று கூறினார்.

தாஸர், பகவான் கொடுத்த அமுதினை உண்டார். தாஸர், பகவானிடம், “ஸ்வாமி! தங்களுக்கு அமுது அளித்த பொற்கொல்லர் பெயர் என்ன?” என்று கேட்டார்.

“பெயர் தெரியாது. வேண்டுமென்றால் என்னுடன் வாரும். அவரது இல்லத்தை உங்களுக்கு காண்பிக்கிறேன்” என்று கூறியவாறு பகவான் தாஸரை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

இருவரும் தாஸருடைய இல்லத்தை அடைந்தனர். பகவான், தாஸரிடம் “இந்த வீடுதான்” என்று சொல்லியவாறு திண்ணையில் அமர்ந்தார். தாஸர் வியப்பு மேலிட வேகமாக உள்ளே சென்றார்.

தாஸரின் மனைவியார் அடுப்படி வேலையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தாள்.

“இன்று நமது இல்லத்தில் என்ன விசேஷம்? ததியாராதனை நடந்ததாமே!” தாஸர் ஏதும் புரியாமல் குழப்பத்துடன் கேட்டார்.

கணவனின் இக்கேள்வி கிருஹ பத்தினிக்கு வியப்பாக இருந்தது! தன்னிடம் எதற்காக பரிசாசம் செய்கிறார் என்று எண்ணியவளாய், “ஸ்வாமி! உங்கள் கேள்வி வேடிக்கையாக இருக்கிறது. அரசரிடம் நகை செய்து கொடுத்து சன்மானம் பெற்ற சந்தோஷத்தில் அடியார்களுக்கு அமுது அளித்ததை மறந்தீர்களா? இல்லை அமுதும் பக்ஷணங்களும் எடுத்துக் கொண்டு யாரையோ பார்க்கப் போகிறேன் என்று சொல்லிச் சென்றீர்களே! அதைக் கூடவா மறந்து போனீர்கள்?” என்று வியப்புடன் கேட்டாள்.

ஸ்ரீ திரிலோசனர் திகைத்தார். மனத்தில் எதையோ எண்ணியவராய் வேகமாக வாயிற்புறம் ஓடிவந்தார். அங்கே தம்முடன் வந்த அந்தணரைக் காணவில்லை.

தாஸருக்கு விஷயம் விளங்கியது. தமக்காக வேண்டித்தான் எம்பெருமான் இப்படியொரு அற்புதத் திருவிளையாடல் புரிந்துள்ளார் என்பதனை அறிந்து கொண்டார். நேராக உள்ளே ஓடினார். மனைவியின் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டார்.

“அன்பே! என்னிலும் மேலான பாக்கியத்தைச் செய்தவள் நீதான். இந்த இல்லத்தில் என் போல் இருந்தவர் அந்தப் பரமனேதான். எனக்காக நகை செய்து மன்னனிடம் சேர்ப்பித்ததும் அந்த அனந்தனேதான்! அடர்ந்த கானகத்திற்கு அந்தணர் கோலத்தில் வந்து என்னை ஆட்கொண்டதும் அந்த அனந்தனேதான். அவனுக்குப் பணிவிடை புரியும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற நீ என்னிலும் மேம்பட்ட வள்” என்றெல்லாம் பலவாறு சொல்லி சொல்லிக் கதறினார்.

தாஸரின் மனைவி மெய்யுருகினாள். நாதமுதமுத்தது.

அந்த அறையில் பேரொளி பிறந்தது!

ஸ்ரீமந் நாராயணன் சங்கு சக்கரங்களுடன் கௌஸ்துப மணி மாலைகளும், முத்துமணி நவரத்தினங்களும், வைரமணி கிரீடமும், வெண்பட்டு பீதாம்பரமும் அணி செய்யத் தெய்வீகத் தம்பதியர்க்குத் திவ்ய தரிசனம் அளித்தார்.

ஸ்ரீ திரிலோசனதாஸரும் அவரது மனைவியாரும் அநேக தண்டன் சமர்ப்பித்துப் பேரானந்தப் பெருக்குடன் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

எம்பெருமான் அவர்களைத் திருநோக்கம் செய்து “அன்பிற்கினிய பக்தர்களே! நீங்கள் இருவரும் பூவுலகில் சகல சௌபாக்கியங்களுடனும் வாழ்ந்து, எமது திருவடியை வைகும் வைகுண்ட பிராப்தியை அடைவீர்!” என்று திருவாய் மலர்ந்து அந்தர்த்தியாமி யானார்.

இவற்றை எல்லாம் கேள்வியுற்ற மன்னன், தாஸரின் தாள் பணிந்து போற்றிப் புகழ்ந்தான்.

தாஸரும் அவரது மனைவியாரும் பரமனுக்கும், பரமனடியார்களுக்கும் அருமையான திருத்தொண்டுகள் பல புரிந்து பேரின்ப நிலையைப் பெற்றனர்.

ஸ்ரீ பக்த திரிலோசனதாஸர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த அங்க பூபதி

சொல்வளமும், செல்வ வளமும், நெல் வளமும், இறைவளமும், படைபலமும் நிலையாகக் கொண்டிருந்த நந்நகரம் ஒன்றை ராயசிங் பூபதி என்னும் பெயருடைய மன்னன் அரசாண்டு வந்தான். இம்மன்னனின் தம்பிதான் ஸ்ரீ அங்கபூபதி!

ஸ்ரீ அங்கபூபதி நல்ல வீரமும், தீரமும், அரசியல் ஆற்றலும் பெற்றிருந்தார். ராயசிங் தனது தம்பிக்கு அரசாங்கத்தில் ஓர் நல்ல பொறுப்பை அளித்திருந்தான்.

ஸ்ரீ அங்கபூபதி மனைவியார் ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் போற்றிப் பணிந்து வழிபடும் ஹரிபக்தை.

ஸ்ரீ அங்கபூபதி மனைவியார் சின்னஞ்சிறு பருவத்திலேயே, ஒரு ஞானத் தவயோகியிடம் மந்திரோபதேசம் பெற்றிருந்தாள். அந்த தவயோகியைத் தனது குருவாக மனத்திலே வரித்து அவ்வப்போது தரிசித்து வழிபட்டு வந்தாள்.

ஹரிநாம சங்கீர்த்தனத்தையே தனது மூச்சாகக் கொண்டவள். ஆண்டவனையும், அடியார்களையும் போற்றிப் பணிந்து வழிபடுவதனைப் பெரும் பேறாகக் கொண்டு வாழ்பவள்.

ஒருமுறை இப்பெண்மணி தனது குரு நாதரை அரண்மனைக்கு அழைத்துவந்து பாதபூஜை செய்ய எண்ணி தனது எண்ணத்தைக் கணவனிடம் கூறினாள்.

மனைவியின் மொழி கேட்டு ஸ்ரீ அங்க பூபதி அவம் தீண்டினாற்போல் துடித்தார். அவர் சற்று கடுமையாகவே பேசினார்.

“நாயகீ! நீ பேசுவது எந்த விதத்திலும் சரியில்லை. தெய்வம் தொழுது, கொழுநனையே தொழுது எழுந்து பணி புரிவதன்றோ பதிவிரதா தர்மம்! அதுவே சதி தர்மமும் கூட! அதுவன்றோ குலமகள் கொண்டுள்ள கொள்கை! உண்மை என்பது இவ்வாறிருக்க, பதிசேவையை மறந்து ஓர் பற்றற்ற துறவியின் தாளினைத் தொழுது வாழ்வது எப்படி பத்தினிப் பெண்களின் பதி சேவையாகும்.”

“ஸ்வாமி! தங்களைத் தெய்வமாக மனத்திலே வரித்துத்தானே இத்தனை காலமாக வாழ்ந்து வருகிறேன். அதற்காகக் குருமகானை வழிபடக் கூடாது என்று தர்மசாஸ்திரம் கூறவில்லையே! கணவன்மார்களையே தெய்வமாகக் கொண்ட பாஞ்சாலி, துன்பம் வந்தபோது தனது தெய்வமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத்தானே அழைத்தாள்.”

“பாஞ்சாலி அழைத்தாள்; கிருஷ்ணன் வந்தார். நீ அழைத்தால் உனது கடவுள் வருவாரா? இல்லை; உனது குருமகானின் மந்திரசக்திக்கு மகேசனை வரவழைக்கும் ஆற்றல்தான் உண்டோ?”

அதற்குமேல் மனைவியிடம் எதைப் பற்றியும் விவாதிக்க விரும்பாத ஸ்ரீ அங்கபூபதி வேகமாக வெளியேறினார்.

ஸ்ரீ பூபதியின் பாரியாள் மனம் வருந்தினாள். கணவனின் குரு நிந்தனையை அவளால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை! அவள் உள்ளம் வேதனையால் விம்மியது.

இந்நிலையில் அவள் உலகில் உயிர்வாழ விரும்பவில்லை. அன்ன ஆகாரமின்றி பட்டினி கிடந்து பிராணத் தியாகம் செய்து கொள்ளுவதற்குச் சங்கல்பம் கொண்டாள். அந்த கற்புடைச் செல்வி உண்ணா நோன்பினை மேற்கொண்டாள்.

அம்மையார் தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் நீர்கூட அருந்தாமல் ஆண்டவனின் திருநாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டே கடுமையான உபவாசம் இருந்தாள்.

அதற்குமேல் பரந்தாமன் தனது பக்தையைச் சோதிக்க விரும்பவில்லை.

ஸ்ரீ அங்கபூபதியின் கனவில் பகவான் சங்கு சக்கர கதா, பத்மங்களுடன் கௌஸ்துப வனமாலிகா துலங்க திவ்ய தேஜஸுடன் எழுந்தருளினார்.

ஸ்ரீ அங்கபூபதி கனவிலே லக்ஷ்மி காந்தனைக் கண்குளிரக் கண்டு களிப்புற்றார். எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தார்.

“ஸ்ரீ அங்கதா! உன் மனைவி மஹா பதிவிரதை! அவளை நீ அலக்ஷியப்படுத்தி விட்டாய்! அவளிடம் கடவுளைக் காட்டுவாயா என்று கேட்டாய்! அவள் கேட்காமலேயே நான் உனக்கு காட்சி தருகிறேன்.”

எம்பெருமான் மறைந்தார். ஸ்ரீ அங்கபூபதி கனவு கலைந்து திடுக்கிட்டு எழுந்தார். நேராக மனைவியைக் காண்பதற்கு ஓடினார்.

ஸ்ரீ பூபதியின் மனைவி, பூஜை அறையில் பகவானின் நாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஸ்ரீ பூபதி, “பிராணசகி” என்று அழைத்தவாறு ஓடிவந்து அவளது கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டார். அவள் தியானம் கலைந்தாள்.

“ஸ்வாமி! இந்த நேரத்தில் எளியவளின் அறைக்கு ஐயன் எதற்காக எழுந்தருள் வேண்டும். சொல்லி அனுப்பியிருந்தால் நானே வந்திருப்பேனே!”

“பத்தரைமாற்றுப் பசும்பொன்னே! என் பிழையைப் பொறுத்திடுவாய்! உனது பெருமையை உணராமல் உன்னை உதாசீனப்படுத்திவிட்டேன். உன் பதி சேவையைப் புரியாமல் பழி பல சுமத்தினேன். என் அறியாமையை எண்ணி நான் வெட்கப்படுகிறேன்.”

மனைவியார் ஏதும் புரியாமல் தவித்தாள். பூபதி, அவளிடம், தான் கண்ட கனவையும், எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்து அருளியதையும் கூறினார். மனைவி அவரது பாதங்களை நமஸ்கரித்தாள்.

“ஸ்வாமி! தேவரீர் எப்பேர்ப்பட்ட பெரும் பாக்கியத்தைச் செய்திருக்கிறீர்கள். எம்பெருமானைத் தரிசிக்கும் பேறு தங்களுக்கன்றோ கிட்டியுள்ளது!”

“அந்த பாக்கியம் உன்னால் கிடைத்த சக்ருதம் அன்றோ! நீ உனது உண்ணா நோன்பினைக் கைவிடுவாய்! நமது குரு மகானை அழைத்து வருவோம். அவருக்குப் பாதபூஜை செய்து பெருமை கொள்வோம்.”

உத்தமியின் உள்ளத்தில் உவகை பெருகியது. அவள் உபவாசத்தை நிறுத்தினாள். பகவானைப் பணிந்து துளஸியும், ஜலமும் உட்கொண்டாள். ஸ்ரீ அங்கபூபதி, மனைவியின் பக்தியைப் பற்றி விடிய விடிய பேசிக் கொண்டே இருந்தார்.

ஸ்ரீ அங்கபூபதி விடிந்ததும் விடியாததுமாக குருதேவரை அழைத்து வருவதற்கான ஏற்பாடுகளைத் துரிதமாகச் செய்தார்.

மாளிகை மனோகரமாக அலங்கரிக்கப்பட்டது! வண்ண வண்ணக் கோலங்கள்! வண்ண வண்ண பூக்கள்! மாவிலைத் தோரணங்கள்! சரவிளக்குகள்! வாழைமரங்கள்! இப்படியாக விதவிதமான அலங்காரங்கள்! அரண்மனை அமார்க்களப்பட்டது.

அரண்மனையில் வேத கோஷங்களும், வாத்திய முழக்கங்களும், நாம சங்கீர்த தனங்களும் நடந்து கொண்டிருந்தன.

பல்லக்குடன், குதிரை வீரர்களையும், அதிகாரிகளையும் அனுப்பி குருதேவரை அழைத்து வருவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார் ஸ்ரீ அங்கபூபதி!

அரசர், மனைவியுடன் பூரண பொற்கும்ப கலசங்கள், மேளவாத்தியங்கள் சமேதமாய் அரண்மனை வாயிலில் நின்று கொண்டிருந்தார்.

குருதேவர் பொற்பல்லக்கில் மேளவாத்தியங்களுடன் வந்து இறங்கினார்.

ஸ்ரீ அங்கபூபதியும், பாரியாளும் பூரண பொற்கும்ப கலசங்களுடன் குருதேவரை

வரவேற்று உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்கள்!

குருதேவரை உயர்ந்த ஆசனத்தில் அமரச் செய்து அர்கியம், பாத்யம், ஆசமனீயம் போன்ற பல உபச்சாரங்களைச் செய்து மகானின் பாதங்களைப் பூசித்து ஆராதித்தனர்.

கணவனும், மனைவியும் குருதேவருக்கு அமுது அளித்தனர். அன்று மாலையும், இரவும் மாளிகையில் நாமசங்கீர்த்தன பஜனையும், குருதேவரின் ஆன்மீக பிரவசனமும் நெடுநேரம் நடந்தன!

குருதேவர், ஸ்ரீ அங்கபூபதிக்கு மந்திரோபதேசம் செய்தார். பூபதி, தனது மனைவியால், தான் பெற்ற புண்ணியத்தை எண்ணிப் பெருமிதம் பூண்டார்.

குருதேவர், ஸ்ரீ பூபதியையும், அவரது மனைவியையும் ஆசீர்வதித்துச் சென்றார்.

அதன் பிறகு ஸ்ரீ பூபதியின் மாளிகையில் குருநாம பூஜையும், ஹரிநாம ஆராதனையும், அடியார்கள் ததியாராதனையும் எந்நேரமும் நடந்தவண்ணமாகவே இருந்தன.

இவ்வாறு பகவத்கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டிருந்த ஸ்ரீ அங்கபூபதிக்கு ஒருமுறை அரசாங்கத்தின் ஆணை பிறந்தது.

பகை நாட்டின் மீது போர் தொடுக்கச் செல்ல வேண்டும் என்ற உத்தரவுதான் அது!

உடன்பிறந்தோனின் உத்தரவைக் கேட்டு மனைவியிடம் விடைபெற்று, நால்வகைப் படையுடன் போருக்குப் புறப்பட்டார் ஸ்ரீ அங்கபூபதி!

முரசு முழங்கியது! போர்ப்பரணி ஒலித்தது.

பாய்ந்து வரும் வேங்கை போல், ஸ்ரீ பூபதி, பகைவரின் படைகளிடையே புகுந்து பயங்கரமாகப் போர்புரிந்தார். எதிரிகளின் சேனைகள் சின்னாபின்னமானது.

பகையரசன் புறமுதுகு காட்டி ஓடினான். ஸ்ரீ பூபதி வெற்றிவாகை சூடினார்.

பகைவர்களிடமிருந்து விலை மதிப்பிட முடியாத பொன்னும், மணியும், நவரத்தினங்களும், சேனைகளும், குதிரைகளும், யானைகளும் கொண்டு வந்தார் ஸ்ரீ அங்கபூபதி!

ஸ்ரீ பூபதி கொண்டு வந்த நவரத்தன மணிகளில் அதிபிரகாசம் பொருந்திய வைரம்

ஒன்று இருந்தது. அந்த வைரத்தை ஜகந்நாத புரியில் கோவில் கொண்டுள்ள பெருமானின் வைரமணி மகுடத்தில் பதித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசை கொண்டார் ஸ்ரீ அங்கபூபதி!

மற்ற வைரங்களையும், பொன்மணிகளையும் ஏழை எளியோர்க்கும், பகவத்கைங்கரியத்துக்கும், திருக்கோவில் திருப்பணிக்கும் வாரிக் கொடுத்தார்.

ராயசிங், தமது தம்பியின் மாபெரும் வெற்றியை வானளாவப் புகழ்ந்து விருதுகள் பல கொடுத்து கௌரவித்தான். அதே சமயம், ஸ்ரீ பூபதியிடம் இருக்கும் விலைமதிப்பிட முடியாத வைரமணியைப் பற்றியும், அந்த வைரமணியை ஜகந்நாதக்ஷேத்ரத்திற்குத் தானமாக கொடுக்கப் போகிறார் என்பது பற்றியும் கேள்வியுற்றான்.

இராயசிங் மனம் கசந்தது. போற்றிக் கொண்டாடிய இளவல் மீது சற்று ஏளனம் பிறந்தது!

எப்படியும் அந்த வைரத்தை அடைய வேண்டும் என்று தனக்குள் தீர்மானித்தான் மன்னன்! பூபதியை அழைத்து வைரத்தைத் தனக்குத் தருமாறு கேட்டான்.

ஸ்ரீ அங்கபூபதி, அண்ணனை நோக்கி, “அண்ணா! எனது சொத்து, சுகம் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனால் இதனை ஒன்றை மட்டும் கேட்காதீர்! நான் இந்த விலைமதிப்பிட முடியாத பொக்கிஷத்தை ஜகந்நாதப் பெருமானுக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிட்டேன். அதனால் இதனை மட்டும் கொடுப்பதற்கில்லை.”

“இதுதான் உன் முடிவா?” கண்களில் தீப்பொறி பறக்கக் கேட்டான் ராயசிங்!

“முடிந்துபோன விஷயம்!” கண்களில் அருள் ஒளி வீச அடக்கத்துடன் பதில் சொன்னார் ஸ்ரீ பூபதி!

“இந்த வைரத்தை உன்னிடமிருந்து எப்படி பெறவேண்டும் என்பது எனக்குத் தெரியும்” என்று கோபத்துடன் பேசிவிட்டுப் போனான் மன்னன்.

ஸ்ரீ பூபதி அதைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலை கொள்ளாமல் தெய்வ சிந்தனையே பெரிதாகக் கொண்டார்.

திங்கள் பல தாண்டின. ஸ்ரீ அங்கபூபதி, ஜகந்நாத கேஷத்ரத்திற்குச் செல்வதற்கான ஏற்பாடுகளைத் தொடங்கினார்.

அதனைக் கேள்வியுற்ற ராயசிங், ஸ்ரீ அங்கபூபதியைத் தனது மானிகைக்கு விருந்துண்ண அழைத்தார். அவரும் அதனை ஏற்றுக்கொண்டு, மனைவியுடன் விருந்துண்ணச் சென்றார்.

விருந்தில் விஷம் கலந்து, ஸ்ரீ அங்கபூபதியைக் கொல்லக் கருதினான் அக்கொடியவன்.

தங்கத் தட்டில் அமுதும், இனிப்பு வகைகளும் பரிமாறப்பட்டன. ஸ்ரீ அங்கபூபதி வழக்கம்போல் அமுதத்தைப் ப்ரோக்ஷணம் செய்து, “பகவத் அர்ப்பணம்” என்று சொல்லி, மனத்திலே பகவானைத் தியானித்து அமுதத்தை உண்ணப் போனார்.

உடனே ராயசிங், “தம்பீ! அந்த அமுதில் நஞ்சு கலந்துள்ளது. அதனைப் போய்ப் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்திருக்கிறாயே?” என்று அலட்சியமாகச் சொன்னான்.

“நஞ்சும் என் நாயகனுக்கு அமுதமாகும். அடியார்களுக்காக நஞ்சினை உண்டு நீலமேகம் பெற்றவன் என் நாயகன்! அவன் பாம்பணையில் பள்ளி கொள்பவன். பாம்பின் மீது நர்த்தனம் செய்தவன். அதனால் அவனுக்கு என்று அர்ப்பணம் செய்த அமுதினை உண்பது என் இறைவனுக்கும், எனக்கும் உகந்ததேயாகும். யாம் இதனையே புசிப்போம்” என்று சொல்லி ஸ்ரீ அங்கபூபதியும், மனைவியும் நஞ்சு கலந்த அன்னத்தை உண்டனர்.

நஞ்சும் அமுதமானது. நஞ்சு கலந்த அன்னம் அவர்களின் உயிருக்கு எவ்வித ஆபத்தையும் விளைவிக்கவில்லை! ஏமாற்ற மடைந்த ராயசிங், எப்படியும் ஸ்ரீ அங்கபூபதியைப் பழிவாங்கு வது என்ற முடிவிற்கு வந்தான்.

அதே சமயத்தில், ஸ்ரீ அங்கபூபதியும் ஒரு முடிவிற்கு வந்தார்.

ஸ்ரீ பூபதி, அரச நிர்வாகத்தை உதறித் தள்ளினார். மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு குதிரையில் ஜகந்நாத கேஷத்ரத்திற்குப் புறப்பட்டார்.

ராயசிங், சில வீரர்களை அனுப்பி, ஸ்ரீ அங்கபூபதியிடமிருந்த வைரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டுவருவதற்கு கட்டளை இட்டான்.

ஸ்ரீ அங்கபூபதியும், மனைவியும் செல்லும் வழியில் ஓர் அழகிய நதி தீரத்தில் தங்கி இளைப்பாறினர்.

அவர்களைத் துரத்தி வந்த ராயசிங் வீரர்கள், ஸ்ரீ அங்கபூபதியைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். அவர்கள் ஸ்ரீ அங்கபூபதியிடம் வைரத்தைத் தருமாறு மிரட்டினர்.

ஸ்ரீ அங்கபூபதி அவர்களைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்தார். “எய்தவன் இருக்க உங்களை நோவதில் என்ன பிரயோஜனம்? ஜகந்நாதப் பெருமானுக்கு அர்ப்பணம் செய்த வைரத்தை ஒருபோதும் உங்கள் அரசர்க்குக் கொடுக்க முடியாது” என்று சொல்லி வைரக்கல்லை எடுத்தார். கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார்.

“இந்த வைரக்கல் ஜகந்நாதப் பெருமானுக்கே அர்ப்பணம்” என்று சொல்லி வெள்ளம் புரண்டோடும் நதியில் வீசினார். வீரர்கள் ஆற்றில் குதித்து வைரத்தைத் தேடினர்.

ஸ்ரீ அங்கபூபதி அவர்களது அறியாமையைக் கண்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்.

“மூடர்களே! அந்த வைரம் உங்கள் பார்வைக்கு எப்படித் தெரியும். அது ஜகந்நாத கேஷத்ரத்திலே கோவில் கொண்டுள்ள எம்பெருமானின் திருமார்பில் அல்லவா பதக்கமாக அணிசெய்யப் போகிறது.”

ஸ்ரீ அங்கபூபதியின் மொழி கேட்டு வீரர்கள் ஜகந்நாத கேஷத்ரத்திற்கு விரைந்தனர். ஸ்ரீ அங்கபூபதி, மனைவியுடன் ஜகந்நாத கேஷத்ர யாத்திரையை தொடர்ந்தார்.

ஜகந்நாதப் பெருமான் ஸ்ரீ அங்கபூபதியின் பக்தியை உலகறியச் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டார். ஜகந்நாத கேஷத்ரத்திலுள்ள அர்ச்சகரின் கனவில் எம்பெருமான் எழுந்தருளினார். அர்ச்சகர் பெருமானைச் சேவித்தார்.

பெருமான் அர்ச்சகரைத் திருநோக்கம் செய்து, “அன்பு! எமது அன்புத் தொண்டன் ஸ்ரீ அங்கபூபதி எமக்கென்று அர்ப்பணம் செய்து ஆற்றில் விடுத்த வைரப் பதக்கம்

ஆற்றின் கரையை அடுக்கும். அதனை எடுத்து எமது திருமார்பில் அணி செய்வீராகுக!” என்று திருவாய் மலர்ந்து அந்தர்த்தியாமி யானார்.

மறுநாள் அர்ச்சகர் ஆலயம் சென்றார். ஆலய அதிகாரிகளிடமும், சிப்பந்திகளிடமும், பக்தர்களிடமும் பகவானின் அருள் வாக்கினைப் பற்றிச் சொன்னார். அனைவரையும் அழைத்துக் கொண்டு நதிதீரம் சென்றார்.

கரையோரம் அதிபிரகாசத்துடன் கூடிய ஒளி பளிச்சிடுவதை அனைவரும் கண்டனர். அர்ச்சகர் அங்கு சென்றார்.

பெருமானின் திருவாய் மொழிக்கு ஏற்ப வைரமணி பதித்த பதக்கம் கரையோரம் கிடக்கக் கண்டார். அதனை எடுத்து சிரமீது சுமந்து சென்று எம்பெருமானின் திருமார்பில் சாத்தினார்.

இந்த சமயத்தில் ராயசிங் மன்னனின் வீரர்கள் ஆலயத்திற்கு வந்தனர்.

ஆலயத்தில் ஒரே பரபரப்பு! ஜகந்நாத கேஷத்ரமே பேரொளியில் மூழ்கி மிதக்கும் வண்ணம் ஆயிரம் கோடி சூரியன் உதித்தாற் போன்ற திவ்ய ஒளிமிக்க வைரபதக்கம், எம்பெருமானின் திருமார்பில் அணி செய்திருந்தது!

வீரர்கள் திடுக்கிட்டனர். ஆலயத்தில் பதக்கத்தைப் பற்றிய பேச்சாகவே இருந்தது. அவற்றை எல்லாம் கேள்விப்பட்ட வீரர்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை!

இந்த சமயத்தில் ஸ்ரீ அங்கபூபதியும், அவரது மனைவியாரும் குதிரையில் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

குதிரை வீரர்கள், கோவில் அர்ச்சகரிடம் நடந்த எல்லா விவரங்களையும் சொல்லி, ஸ்ரீ அங்கபூபதியின் பெருமையைப் பற்றி மேன்மேலும் புகழ்ந்தனர்.

ஸ்ரீ அங்கபூபதியும், அவரது மனைவியும் கேஷத்ரத்தின் முன்னால் வந்து இறங்கினர். வீரர்கள் வேகமாகச் சென்று அவர்களது பாதங்களைப் பணிந்து பிழையைப் பொறுத் தருளுமாறு பிரார்த்தித்தனர்.

அர்ச்சகர், ஸ்ரீ அங்கபூபதியை வணங்கி, நடந்த விருத்தாந்தங்கள் அனைத்தையும் கூறி,

மேளதாளத்துடன், வேத கோஷம் முழங்க ஆலயத்துள் அழைத்துச் சென்றனர்.

ஸ்ரீ அங்கபூபதி எம்பெருமானின் பதக்கம் அணி செய்யும் திருமார்பினைத் தரிசித்தார். அந்த திருமார்பிலே உறையும் தாயாரைத் தியானித்தார்.

மங்கள சுலோகங்களால் ஸ்ரீ பூபதியும், அவரது மனைவியாரும் பகவானைச் சேவித்து, சந்தோஷித்து பேரின்பக் கடலில் மூழ்கினர்.

ஸ்ரீ பூபதியைப் பழிவாங்க வந்த வீரர்கள், ஸ்ரீ அங்கபூபதியின் பெருமையையும், தெய்வீக சக்தியையும், தங்கள் அரசர் ராயசிங்கிற்கு உணர்த்துவதற்காக வேண்டி குதிரையில் விரைந்தனர்.

ஸ்ரீ அங்கபூபதியும், அவரது மனைவியும் ஜகந்நாத கேஷத்ரத்தில் தங்கியிருந்து முப்போதும் இன்றி எப்போதும் பகவத் சிந்தையுடன் வாழ்ந்து வந்தனர்.

அரண்மனையை அடைந்த வீரர்கள் ராயசிங்கிடம் நடந்த எல்லா விஷயங்களையும் ஒன்றுவிடாமல் கூறினர்.

அவற்றை எல்லாம் கேட்டு, ராயசிங் தவற்றை உணர்ந்து திருந்தினான்.

ஸ்ரீ அங்கபூபதி வயதில் இளையவனாக இருந்தாலும், பக்தியிலும், பொறுமையிலும், பண்பிலும் மற்றெல்லா வகைகளிலும் தன்னைவிட மேம்பட்டவன் என்பதனைத் திருஷ்டாந்தமாகத் தெரிந்துகொண்டான் ராயசிங்!

இப்பேர்ப்பட்ட உத்தமனுக்கு - உடன் பிறந்த சகோதரனுக்கு, எப்பேர்ப்பட்ட பெரும் துரோகங்களைச் செய்தோம் என்று எண்ணி வருந்தினான். நாரணனின் பரமபக்தனை நஞ்சிட்டுக் கொல்ல நினைத்தோமே என்று நினைத்து உள்ளம் நைந்து உருகினான்.

அன்றைய தினமே ராயசிங், வீரர்கள் புடைசூழ ஜகந்நாத கேஷத்ரத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

கோவிலை அடைந்ததும் மன்னன், ஸ்ரீ பூபதியும், அவரது மனைவியாரும் தங்கியிருக்கும் திருமடத்திற்குச் சென்றான்.

திருமடத்தில் பகவத் தியானத்தில் தம்பதிகள் இருவரும் மெய்ம்மறந்து

இருந்தனர். மன்னன் அவர்களது பாதங்களில் வீழ்ந்து பணிந்தான். பிழை பொறுத்தருளு மாறு பிரார்த்தித்தான்.

ஸ்ரீ அங்கபூபதி, ராயசிங்கை ஆரத்தமுவி, “அண்ணா! தாங்கள் தவறு செய்திருந்தால் அன்றோ தங்களை மன்னிப்பதற்கு! தங்கள் தயவால் அன்றோ இந்த எளியவனுக்கு எம்பெருமானின் பேரருள் கிட்டியது” என்றார்.

தம்பியின் பண்பைக் கண்டு நாணித் தலைகுனிந்த அண்ணன், “இனியும் தாங்கள் இங்கிருப்பது நல்லதல்ல! நமது நாட்டிற்கு வந்து, நமது ஆட்சி நல்ல முறையில் நடக்க எனக்கு வழிகாட்ட வேண்டும். எனது இந்த வேண்டுகோளை நிராகரித்தால், நான் இங்கேயே உயிரை இழப்பது திண்ணம்”

என்றெல்லாம் பலவாறு ஸ்ரீ பூபதியிடம் மன்றாடினான்.

ஸ்ரீ அங்கபூபதி, அண்ணனின் விருப்பத் திற்குப் பரிபூரண சம்மதம் சொன்னார். பிறகு எல்லோரும் ஜகந்நாதப் பெருமானின் பேரருளோடு தாயகம் திரும்பினர்.

மனம் மாறிய மன்னன் ராயசிங், தம்பி ஸ்ரீ பூபதியின் ஆலோசனைப்படி அறம் வழுவாது அரக புரிந்தான்.

ராயசிங், ஸ்ரீ அங்கபூபதி இருவரையும் அந்த நாட்டு மக்கள் ராமலக்ஷ்மணர் என்று புகழ்மாலை சூட்டிக் கொண்டாடினர்.

ஸ்ரீ அங்கபூபதியும், அவரது மனைவியும் ஆண்டவனுக்கும், அடியார்களுக்கும் அடிபணிந்து பேரின்ப நிலையை எய்தினர்.

ஸ்ரீ பக்த அங்கபூபதி திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த குபராபாய்

அறம் வழுவா அந்தணர் குலத்தில் அவதரித்தாள் ஸ்ரீ குபராபாய். அவளது தந்தையார் சரவாகனன் என்ற மன்னனிடம் அமைச்சராகப் பணிபுரிந்து வந்தார்.

ஸ்ரீ குபராபாய் பால்மணம் மாறாப் பருவத்திலேயே தந்தையாரிடம் சகல கலைகளையும் கற்றுத் தேர்ந்தாள். அதுமட்டுமல்ல, ஸ்ரீ குபராபாய் இளமையிலேயே இசையுடன் பாடும் திறமையையும் பெற்றிருந்தாள்.

ஸ்ரீ குபராவின் தந்தையார், அவளுக்குச் சிறுவயதிலேயே விவாஹம் செய்து வைத்தார். ஸ்ரீ குபராவுக்குத் திருமணம் என்பது அறவே பிடிக்கவில்லை. இருப்பினும் தந்தையாரின் விருப்பத்திற்காக வேண்டியே இயைந்து கொடுத்தாள்.

சர்வ சதா காலமும் சர்வேஸ்வரனின் சிந்தையுடன் வாழ்ந்து வந்த ஸ்ரீ குபராவிற்கு இல்லற வாழ்க்கை கசந்தது! பகவானின் பாத சேவையே பெரிதாகக் கொண்டாளே தவிர பதி சேவையைச் சற்றும் விரும்பவில்லை!

பிருந்தாவனத்திலே கோவில் கொண்டுள்ள நந்தகுமாரனைத் தியானித்துக் கொண்டே இருந்தாள்.

மோகக் குழல் இசைக்கும் கண்ணன் மீது ஸ்ரீ குபரா, குழலைப் பழிக்க நாம சங்கீர்த்தனம் செய்து வந்தாள். நாளாக நாளாக அவளுக்கு பிருந்தாவனம் சென்று கண்ணனைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற பேராவல் உள்ளத்திலே பொங்கியது!

ஒருநாள் பெரும் அடியார் கூட்டம் ஒன்று வீதி வழியே நாம சங்கீர்த்தனங்களைச்

செய்துகொண்டு பிருந்தாவனத்திற்குப் பாத யாத்திரையாக போய்க் கொண்டிருந்தது.

அவர்களது -இசை அமுதத்தைச் செவி குளிரக் கேட்டு மகிழ்ந்த ஸ்ரீ குபரா, பக்தியால் உந்தப்பட்டாள். புக்கக வாழ்க்கையை வெறுத்தாள்!

ஸ்ரீ குபரா எவரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்தாள். அடியார்களை வலம் வந்து நமஸ்கரித்தாள்.

பக்திப் பரவசம் பொங்க நாராயண நாம இசையுடன் அடியார் கூட்டத்துடன் சேர்ந்து கொண்டு பிருந்தாவனத்திற்குப் புறப்பட்டாள்.

ஸ்ரீ குபராவின் பக்திப் பாடலைக் கேட்டு பக்தகோடிகள் மெய்ம்மறந்தனர். பிருந்தாவன யாத்திரை பேரின்ப பவனியாகச் சென்று கொண்டிருந்தது.

செல்லும் வழியிலே பசி மிகுந்த பக்தர்களுக்கு அந்த பரந்தாமனே நிழல் பந்தல் அமைத்துக் கொடுத்து, அறுசுவை அமுதும் படைத்தான்.

ஒருவாறு இவர்கள் பிருந்தாவனத்தை வந்து அடைந்தார்கள்.

பிருந்தாவனத்திலே கோவில் கொண்டுள்ள கண்ணனைக் கண்குளிரக் கண்டு வாய் குளிரப் பாடிப் பரவசம் கொண்டாள் ஸ்ரீ குபரா! பிருந்தாவனத்தைவிட்டு வருவதற்கு மனமில்லாத ஸ்ரீ குபரா, அங்கேயே தங்கிவிட்டாள்.

இத்தருணத்தில், வீட்டிலுள்ளோர் ஸ்ரீ குபராவைக் காணாமல் கவலை மிகக் கொண்டனர். அவளது தந்தையார் அவளைத் தேடிக்கொண்டு பிருந்தாவனத்திற்குப் புறப்பட்டார்.

பிருந்தாவனத்திலே பகவத் கைங்கரியங்களில் ஈடுபட்டிருந்த ஸ்ரீ குபராவிற்கு, எம்பெருமான் கனவிலே எழுந்தருளி ராதா குண்டலம் என்னும் தலத்திற்குச் சென்று தம்மைத் தியானிக்குமாறு அன்புக் கட்டளை இட்டார்.

ஸ்ரீ குபராவும், கண்ணன் திருவாய் மலர்ந்தாற்போல் ராதாகுண்டலம் என்னும் இடத்திற்குச் சென்று இரவும் பகலும் பரமனைப் போற்றிப் பணிந்து பக்தி

மார்க்கத்தில் தன்னை முழுக்க முழுக்க அர்ப்பணித்துக் கொண்டாள்.

ஸ்ரீ குபராவைத் தேடிக்கொண்டு பிருந்தாவனம் வந்த அவளது தந்தையார், விவரம் அறிந்து ராதாகுண்டலத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

தந்தையார் மகளைக் கண்டு ஒருபுறம் மகிழ்ச்சியும், மறுபுறம் வேதனையும் கொண்டார். மகளை எப்படியும் தம்முடன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்ற திடமான சங்கல்பத்தினால் மகளிடம் பலவாறு மன்றாடினார்.

“அம்மா! இல்லறம் பிடிக்கவில்லை என்பதற்காக இருக்கும் இடத்தை விட்டு இப்படி வருவது நமது குலத்திற்கு இழுக்கல்லவா! உனது பக்திக்கு நாங்கள் யாரும் எவ்வித தடையும் சொல்லவில்லை. வீட்டோடு இருந்துகொண்டு உனக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய். உனது ஆராதனைக்கும், பஜனை சங்கீர்த்தனத்துக்கும் நாங்கள் வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து தருகிறோம். அதனால் என்னுடன் வந்துவிடு. உன்னைப் பிரிந்து எங்களால் ஒருபோதும் வாழ முடியாது.”

தந்தையாரின் வேண்டுகோள் ஸ்ரீ குபராவின் உள்ளத்தை இளகச் செய்தது. தந்தையாருடன் செல்வதற்குச் சம்மதித்தாள்.

தந்தையார் மனம் மகிழ்ந்தார். ஸ்ரீ குபரா, எக்காரணம் கொண்டும் கணவன் வீடு செல்வதற்கு மட்டும் ஒப்பவில்லை. வேறு வழியின்றித் தந்தையும் அவளது விருப்பத்திற்குச் சம்மதித்தார்.

பிறந்த வீட்டை அடைந்த ஸ்ரீ குபரா, தான் பூஜித்து வரும் கண்ணன் விக்ரஹத்தை ஓர் அறையில் பிரதிஷ்டை செய்தாள். தமது வீட்டையே கோவிலாக மாற்றினாள்.

தினமும் காலையிலும், மாலையிலும் பகவானை இசையுடன் பாடி ஆராதனைகளைச் செய்து வழிபடலானாள்.

ஸ்ரீ குபராவின் பக்தியைக் கேள்வியுற்ற அடியார்கள், அவளது வீட்டிற்கு வந்து ஸ்ரீ குபராவின் பக்தி இசையில் மனம் லயித்தனர். ஸ்ரீ குபராவின் இசை இன்ப வெள்ளத்திலே ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் மெய்ம்மறந்தனர்! குபராவின் இன்ப இசையைக் கேட்பதற்குப்

பக்தர்களின் கூட்டம் நாளுக்கு நாள் அவளது இல்லத்தில் வெள்ளம்போல் பெருகியது!

ஸ்ரீ குபராவின் கணவன் ஸ்ரீ குபராவை இல்லறத்தில் இணைவதற்குப் பலவாறு இறைஞ்சினான். ஸ்ரீ குபரா தாம்பத்ய வாழ்வை அறவே வெறுத்தார். மாலையிட்ட வனுடன் கூடி வாழ அவள் மனம் ஒப்பவில்லை.

ஸ்ரீ குபராவின் சங்கீத ஞானத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டான் கொற்றவன் சரவாகனன்!

ஒருநாள் அரசன், ஸ்ரீ குபராவின் இல்லத் திற்கு வந்தான்.

ஸ்ரீ குபராபாய் பல்லாயிரக்கணக்கான பக்தர்களின் மத்தியில் இசையை மழையெனப் பொழிந்து கொண்டிருந்தாள். அரசன், ஸ்ரீ குபராவின் இசையில் தன்னை மறந்தான்; உலகையே மறந்தான்!

அன்று முதல் அரசன் அநுதினமும் காலையிலும், மாலையிலும் தவறாமல் வந்து, ஸ்ரீ குபராவின் நாம சங்கீர்த்தன வைபவத்தை மணிக்கணக்காக கேட்டு ரசித்து வரலானான்.

ஆரம்பத்தில் ஸ்ரீ குபராவின் இசையில் மகிழ்ந்த மன்னன், நாளாக நாளாக அவளது ரூபலாவண்யத்தில் மயங்கினான். அவளது மலர் முகமும், மந்தஹாஸமும், முகார விந்தமும் மன்னனின் மனத்திலே ஒருவித சலனத்தை ஏற்படுத்தியது. அவனைக் காமத்தீ சுட்டெரித்தது. அவனது உள்ளத்தில் தீய எண்ணங்கள் விசுவரூபம் எடுத்தது.

ஒருநாள் இரவு! ஸ்ரீ குபராவின் இசை இன்பத்திலும், செளந்தர்யத்திலும் தன்னைப் பறிகொடுத்த மன்னன், கற்பனை உலகில் தன்னை மறந்தான். அந்த கற்பனையில் சற்று கண்ணை மூடி உறங்கிவிட்டான்.

அந்த உறக்கத்திலே கொற்றவன் ஒரு கனவு கண்டான்!

ஆற்றிலே வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது! ஒரு கரையில் மன்னன் முடி பணிந்து மண்டியிட்டு நிற்கின்றான். மறுகரையிலே ஸ்ரீ குபரா சிப்ளாவும், தம்பூராவும் கையுமாக அழகு தேவதைபோல் நின்று கொண்டிருக்கிறாள். மன்னன் அவளைப் பார்த்து யாசிக்கிறான்.

மன்னனின் மனோநிலையைப் புரிந்து கொண்ட ஸ்ரீ குபரா, 'ஏய் மன்னா! பிறவிக் கடலிலிருந்து கரை சேர்வதற்கான வழியைத் தேடு!' என்று உபதேசம் செய்து சிப்ளாவைத் தட்டி, தம்பூராவை மீட்டி பக்தியுடன் பாடுகிறாள்.

மன்னன் திடுக்கிட்டு கண் விழித்தான். எதிரில் ஸ்ரீ குபரா பக்தி பரவசம் பொங்க பாடுவதைக் கண்டான்.

மன்னன் அவள் முகத்தில் ஓர் தெய்வாம் சத்தைக் கண்டான்.

மன்னன் மனத்திலே கிடந்த இருள் விலகியது.

மாயை அகன்றது. மன்னன் ஸ்ரீ குபராவின் பாதங்களில் வீழ்ந்தான். அவளைப் போற்றித் தொழுதற்குரிய தெய்வமாகக் கொண்டாடினான்.

மன்னன் அவளது பக்திக்கும், ஆராதனைக்கும் அரிய பல உதவிகளைச் செய்தான்.

இவ்வாறு பரமனுக்கும், பக்தர்களுக்கும் தனது இசையால் ஆனந்தத்தைக் கொடுத்த ஸ்ரீ குபராபாய் அனைவராலும் கொண்டாடுவதற்குரிய தெய்வீகப் பெண்மணியாகத் திகழ்ந்தாள்.

ஸ்ரீ பக்த குணாபாய்

புவனம் புகழப் பெருமையுடனும், வீரத்துடனும் வாழ்ந்து வந்த சிற்றரசன் “மாதவசிங்” தமது பட்ட மகிஷி ஸ்ரீ குணாபாயுடன் சீரும், சிறப்பும் பெற்று அரசோச்சி வந்தான். மன்னனும், மகாராணியும் ராஜபுத்திர மரபிற்குப் புகழைத் தேடும் வண்ணம் பக்தியிலும் மேம்பட்டு விளங்கினர்.

இவர்களுக்கு இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தனர். புத்திரர்களைப் பராமரிக்க அரண்மனையில் தாதியர் பலர் அமர்த்தப் பட்டிருந்தனர்.

ஒரு தாதி மட்டும் பாண்டுரங்க பெருமானிடம் மிகுந்த பக்தியுடையவளாக இருந்தாள். அவள் குழந்தையைக் கவனித்து வரும்போதும் மற்றும் அரண்மனை வேலைகளைச் செய்யும்போதும் பரமனின் பாமாலைகளைப் பக்தி சிரத்தையுடன் பாடி வந்தாள்.

குணவதியான ஸ்ரீ குணாபாய்க்கு அத்தாதியை மிகவும் பிடித்தது!

அரண்மனையில் இடையறாது வேலைகள் இருந்தும் தாதியவள், இறைவன் நாமத்தை துதிப்பதைக் கண்டு, ஸ்ரீ குணாபாய் தனக்குள் ஒரு முடிவிற்கு வந்தாள்.

“தலைக்கு மேல் வேலை இருந்தும் இப்பெண் சர்வசதாகாலமும் பகவான் நாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அரண்மனையில் எவ்வித வேலையும் இல்லாமல் உண்பதும், உறங்குவதுமாக இருக்கும் தான்மட்டும் ஏன் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் பகவானைப் பூஜிப்பதுடன் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். பிறவியின் பயனை முழுமையாகப் பெற வேண்டுமானால் முப்போதும் இன்றி எப்போதும்

பகவானின் திவ்ய நாமத்தை சிரத்தையுடன் ஜபித்தல் வேண்டும்” என்று தனக்குள் சங்கல்பம் கொண்டாள்.

ஸ்ரீ குணாபாயின் உள்ளத்தில் பக்தி பிரவாஹம் எடுத்து ஓடியது. பக்திப் பெருகப் பெருக அவளது சிந்தையும் செயலும் மாறுபட்டது.

ஸ்ரீ குணாபாய் பொன்னை வெறுத்தாள்; பட்டாடைகளை வெறுத்தாள்; அமுதும் தேனும் வெறுத்தாள்; மலர் மஞ்சம் வெறுத்தாள்; அரச போகங்கள் அனைத்தையும் அறவே வெறுத்தாள்!

அந்தப்புரத்தில் ஆண்டவனுக்கு அழகிய ஆலயம் அமைத்தாள். அழகான மண்டபத்தின் நடுவே உயர்ந்த பீடத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண விக்ரஹத்தை பிரதிஷ்டை செய்தாள்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண விக்ரஹத்திற்கு ஆகம விதிப்படி அபிஷேகமும், ஆராதனையும் நடத்தினாள். எந்நேரமும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண கீர்த்தனங்களைப் பாடிப் பரவசம் கொண்டாள்.

மகாராணியின் மனமாற்றம் மன்னனுக்கு சற்று வெறுப்பைக் கொடுத்தது. அவளது போக்கைக் கண்டித்தான். “ராஜபுத்திர பெண்கள் கணவனையே கடவுளாகக் கொண்டு வாழ்ந்தால் போதுமானது” என்றெல்லாம் பலவாறு புத்திமதிகளைச் சொன்னான்.

மன்னனின் மொழி கேட்டு மகாராணி, “ஸ்வாமி! துஷ்ட சம்ஹார சிருஷ்ட பரிபாலனம் செய்யும் திருப்பாற் கடல் பெருமானின் திருமணி மார்பினையும், திருவடித் தாமரைகளையும் நெஞ்சிலே நிலையாகக் கொண்டு வாழுபவர்க்கு பந்தம் எதற்கு? பாசம் எதற்கு?” என்று விடையிறுத்தாள்.

ஸ்ரீ குணாபாயின் இந்த விளக்கம் வேந்தனுக்கு அவள் மீது பெரும் வெறுப்பைக் கொடுத்தது!

“நன்றாக உள்ளது உனது வேதாந்த விளக்கம்! துறவறம் கொள்வது அறவழி வாழும் அரசர்க்கு அழகல்ல! பக்திக்கும் ஓர் அளவுண்டு. அதுவும் எல்லை மீறினால் தொல்லையில்தான் முடியும்” என்று கடுமையாகச் சொல்லிவிட்டு கடுங்கோபத்துடன் சென்றான் அரசன்!

ஸ்ரீ குணாபாய் கவலை மிகக்கொண்டு, “கண்ணா! மணிவண்ணா! கோவர்த்தன கிரியைக் கொடையாகப் பிடித்து குவலயம் காத்த கருணாசாகரா! ‘இதயக் கமல வாசா’ என்று குரல் கொடுத்த பாஞ்சாலிக்கு சேவை சாதித்த பன்னகசயனா! உனது பக்தைக்கும் தரிசனம் தந்து அருளலாகாதா?” என்று கண்ணீர் விட்டுக் கதறினாள்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன் துளசி, கௌஸ்துப மணி மாலைகள் துலங்க, சங்கு சக்ராயுத கதாபாணியாக, ஸ்ரீ குணாபாயின் ஞானக் கண்களுக்கு அருட்காட்சி கொடுத்தார்.

ஸ்ரீ குணாபாய், பெருமானின் திவ்ய தரிசனம் கண்டு களிப்புற்றாள். கரமிரண்டையும் சென்னி மீது உயர்த்தி நிலமதில் வீழ்ந்து பணிந்தாள்.

எம்பெருமான் ஸ்ரீ குணாபாய்க்கு திருவருள் புரிந்தார்.

ஸ்ரீ குணாபாயின் பக்தி நாளுக்கு நாள் பெருகிக் கொண்டே வந்தது! அந்தப்புரத்திலே ஆண்டவனுக்கு ஆராதனையும், அபிஷேகமும் நடந்த வண்ணமாகவே இருந்தன.

ஸ்ரீ குணாபாயின் அந்தப்புரத்திற்கு பரமனடியார்களும், பக்தர்களும் வந்த வண்ணமாகவே இருந்தனர்.

ஸ்ரீ குணாபாய் அவர்களைப் போற்றிப் பணிந்து வரவேற்றாள். அமுது அளித்து ஆனந்தமுற்றாள்.

அரசியின் அந்தப்புரம் அதிதிகளின் ஆனந்த ஆசிரமமாகத் திகழ்ந்தது!

இவற்றையெல்லாம் கேள்வியுற்ற மன்னன் வெகுண்டான்!

“இதென்ன அரசியின் அந்தப்புரமா? ஆண்டிகளின் மடமா?” என்று கொக்கரித்தான் கொற்றவன்! மகாராணியைத் தன் வழிக்குத்

திருப்ப பல வழிகளில் முயன்றான். அத்தனையும் விழலுக்கு இறைத்த நீர் போலானது!

மாதவசிங், மாதவம் புரியும் மங்கை நல்லாளின் மனப்போக்கைப் புரியாமல் மமதையால் மூர்க்கனானான்! மனைவியை உயிரோடு விட்டு வைப்பது தனது ராஜபுத்ர வம்சத்திற்குப் பெரும் இழுக்கு என்று இதயத்திலே கொண்டான்.

அரசியைக் கொன்றுவிடுமாறு அரசன் அந்தரங்க அதிகாரிகளிடம் ஆணைபிறப்பித்தான். அரசன், வேட்டையாடுவதற்காக தனது வீரர்களுடன் காட்டிற்குப் புறப்பட்டுச் சென்றான்!

அதிகாரிகள் அரசனின் ஆணையை நிறைவேற்ற முன்வந்தனர். நான்கு வீரர்கள் வாரும் கையுமாக அரசியாரைக் கொலை செய்வதற்காக வேண்டி அந்தப்புரத்துக்குள் சென்றனர்.

ஸ்ரீ குணாபாய், பக்தர்களும், தாதியர்களும் சூழ்ந்து இருக்க ஸ்ரீ கிருஷ்ண விக்ரஹத்திற்கு முன்னால் அமர்ந்து, ஹரி நாமஸ்மரணையில் லயித்திருந்தாள். நான்கு கொலையாளிகளும் பூஜை மண்டபத்தினை அடுத்துள்ள அறைப் பக்கமாக வந்தனர்.

மன்னனின் இத்தகைய சூழ்ச்சியை சற்றும் உணராத உத்தம பக்தையான குணாபாய் பக்தியில் உலகையே மறந்திருந்தாள்! அப்பொழுது...

திடீரென்று விக்ரஹத்தைச் சுற்றி ஒருவித பிரகாசம்! தொடர்ந்து புலியின் உறுமும் சத்தம்! கண் மூடி திறப்பதற்குள் விக்ரஹத் திலிருந்து புலி ஒன்று வெளிப்பட்டு, பக்கத்து அறைக்குத் தாவியது. கொலையாளிகளின் மீது பாய்ந்து அவர்களைக் கொன்றுவிட்டு மறைந்தது!

பயங்கர கூக்குரலுடன் புலிக்கு பலியான கொலையாளிகளின் அலறலைக் கேட்டு, ஸ்ரீ குணாபாயும், பரமனடியார்களும், தாதியர்களும் மண்டபத்திற்கு வெளியே வந்து பார்த்தனர். அங்கே கொலையாளிகள் மாண்டு கிடப்பதனைக் கண்டு அனைவரும் அதிசயித்தனர்!

இந்த ஆச்சரியத்தைக் கேள்வியுற்ற அரசாங்க அதிகாரிகள் அதிசயத்தால் அஞ்சி நடுங்கினர். தங்களுக்கும் ஏதாவது பேராபத்து வந்துவிடுமோ என்று அச்சங்கொண்டனர். அவர்கள் விரைந்து வந்து அரசியாரிடம் அரசனின் ஆணையைப்பற்றிக் கூறினர்.

அரசியார், அரசனின் மடமையை எண்ணி தமக்குள் வருந்தினார்களே தவிர, அரசன் மீது சற்றும் கோபம் கொள்ளவில்லை. மாறாக அரசனின் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும் என்று பகவானிடம் பிரார்த்தித்தாள்.

இந்தச் சம்பவங்கள் அனைத்தும் வேட்டைக்குச் சென்றிருந்த அரசனின் செவிகளுக்கு எட்டியது! அரசனும் பெரும் அதிர்ச்சிக்குள்ளானான்.

போற்றி வணங்க வேண்டிய பாரியானைப் பழிவாங்க நினைத்த தமது கொடிய மனத்தை எண்ணி நைந்தான். மனைவியின் கால்களில் வீழ்ந்து பிழை பொறுத்தருள வேண்டும் என்று துடித்தான். அவசர அவசரமாக அரண்மனைக்குத் திரும்பலானான்.

வரும் வழியே ஓர் ஆற்றைக் கடக்க வேண்டி இருந்தது. வேட்டைக்குச் செல்லும் போது காட்டாற்றில் தண்ணீர் சற்றுக் குறைவாக இருந்தது. ஆனால் திரும்பும் தருணத்தில் திடீரென்று ஆற்றில் எதனாலோ வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடத் தொடங்கியது.

மன்னனும், பரிவாரங்களும் ஓடத்தில் அமர்ந்து காட்டாற்றைக் கடக்கலாயினர். மன்னன் சென்றுகொண்டிருந்த படகு ஒரு பயங்கரமான சுழலில் மாட்டிக் கொண்டது.

சங்கடம் வரும்பொழுதுதானே சர்வேஸ் வரனைத் தியானிப்பது மானிடப் பிறவியின் குணம்! அதற்கு வேந்தன் மட்டும் விதி விலக்கல்லவே! மன்னன் சுழலில் சிக்கி மாளப்போகிறோமே என்று மனக் கலக்கம் கொள்ளலானான். சாவிற்கு பயந்து பகவான் நாமத்தைச் சொல்லி அரற்றலானான்.

“அகில உலகங்களையும் காத்து அருளு வதற்காக எத்தனையோ அற்புதங்களை நடத்திய நாராயணா! உனது திருப்பாதமே சரணம் என்று பற்றிக் கிடக்கும் பரம பக்தையான என் மனைவி ஸ்ரீ குணாபாயைக் கொல்ல நினைத்த இந்தப் பாவிக்கு இந்த தண்டனை வேண்டியதுதான்! இருப்பினும் சாவதற்கு முன்னால் அந்த உத்தமியைப் பார்த்து என் பிழை பொறுத்தருள வேண்டி னால்தான் என் ஆத்மா சாந்தி அடையும்” என்று வருந்தினான் வேந்தன்!

அவ்வாறு மன்னன் மனம் திருந்தி கதறிக் கண்ணீர் வடித்த தருணத்திலேயே சுழலில் மூழ்க வேண்டிய ஓடம் தப்பித்துக் கரை சேர்ந்தது.

மன்னன் பெற்ற பேருவகைக்கு எல்லையே இல்லை! மின்னல் வேகத்தில் மாளிகைக்குப் புறப்பட்டான்.

அரண்மனையை அடைந்த மன்னன் நேராக அந்தப்புரம் சென்றான்.

அந்தப்புரத்தில் ஸ்ரீ குணாபாய் தியானத் திலிருந்தாள். மன்னன் ஸ்ரீ குணாபாயின் கால்களைப் பற்றிக் கொண்டு, “ஸ்ரீ குணாபாய்! நீ பரமனின் பேரருளைப் பரிபூரணமாகப் பெற்ற ஞானத்தின் மணிவிளக்கு! உன்னை மரணத்தில் அல்லவா தள்ளப் பார்த்தேன். இந்த அலங்கார மாளிகையில் கொலுவிருக்கும் கோமேதக சிலையே! உன்னைக் கொல்லுவதற்குத் துணிந்த இந்தத் துர்மார்க்கனை மன்னித்துவிடு” என்று மன்றாடினான்.

ஸ்ரீ குணாபாய் கணவனின் கரம் இரண்டையும் கண்களிலே ஒற்றிக்கொண்டு, “பிராணநாயகா! நல்லதும் கெட்டதும் அந்த நாராயணனின் செயலே அன்றி ஒருபோதும் என் நாயகனின் செயலாகாது. அவன் உங்களைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்தவே இப்படியொரு நாடகம் ஆடியிருக்கின்றான். அவ்வளவுதான். அவன் சூத்ரதாரி! அவன் ஆட்டிப் படைக்கிறான்; நாம் ஆடுகின்றோம்” என்றாள் ஸ்ரீ குணாபாய்!

மன்னன் அவளை அகமகிழ்வேடு அணைத்துக் கொண்டான். அன்றுமுதல் மாதவசிங்கும், மதுசூதனன் மலர்ப்பாதம் போற்றும் மாத்தவசி ஆனான்.

மன்னனும், மகாராணியும் சேர்ந்து கொண்டு பகவானுக்கும், பாகவதசிரேஷ்டர்களுக்கும் அரிய பல திருத்தொண்டுகள் புரியலாயினர்.

பக்தர்கள், ஸ்ரீ குணாபாயைக் “கணவனைத் திருத்திய காரிகை” என்று கொண்டாடினர்!

ஸ்ரீ குணாபாயும், மாதவசிங்கும் பூவுலகில் பல்லாண்டு காலம் வாழ்ந்து பிறவாப் பெருவாழ்வுப் பெற்றனர்.

ஸ்ரீ பக்த கிரிதரலால்

கண்ணன் குழல் இசைத்து, கோபியர் நெஞ்சம் மகிழும் வண்ணம் கொஞ்சம் லீலைகள் புரிந்த பிருந்தாவன கேஷத்ரத்தில் பிறந்தவர் ஸ்ரீ கிரிதரலால்!

அந்தணர் குலத்தில் பிறந்த இந்த வைஷ்ணவ பக்தர், அம்மரபிற்குரிய ஆசார அனுஷ்டானங்களை முறையோடு அநுசரித்து வந்தார்.

அதிகாலையிலும், அந்தி மாலையிலும் இவ்வன்பர், கால்களில் சதங்கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு தோளிலே தம்புராவைக் கட்டித் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு மற்றொரு கையால் சிப்ளாக் கட்டையைத் தட்டிக் கொண்டு தேரோடும் திருவீதி வழியாக ஆடிக் கொண்டும், பாடிக் கொண்டும் ஆலயம் செல்வார்.

ஆலயத்தைப் பன்முறை வலம் வருவார். ஆனந்த பரவசம் பொங்க ஸ்ரீ கிரிதரலால் பஜனை செய்யும் அழகைக் கண்டு மகிழாத பக்தர்களே கிடையாது!

ஒரு சமயம் ஸ்ரீ கிரிதரலால் இரவு தரிசனத்திற்காக திருக்கோவிலுக்கு வந்தார். திருக்கோவிலில் கூடியிருந்த பக்தர்கள், ஸ்ரீ கிரிதரரைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சி பொங்க அவரிடம், அஷ்டபதி கீர்த்தனங்களைப் பாடும்படி கேட்டுக் கொண்டனர்.

அன்பர்களின் வேண்டுகோளைக் கேட்டு அடியார், “அன்பர்களே! தம்புராவும், சிப்ளாவும், சதங்கையும் இருந்தால்தானே அவனது சுந்தர ராஸக்ரிட கீதங்களை ஆனந்தமாக ஆடிப்பாட முடியும்!” என்றார்.

இவ்வாறு அடிகளார் சொன்னமாத் திரத்திலேயே, எம்பெருமானின் திருவருளால்

சதங்கையும், சிப்ளாவும், தம்புராவும் அவரது முன்னால் காணப்பட்டன. இந்த அற்புதத்தைக் கண்டு அதிசயித்தனர் பக்தகோடிகள்!

ஸ்ரீ கிரிதரலால் கண்களில் நீர்மல்க, அநேக தண்டன் சமர்ப்பித்து பகவானைப் பணிந்து தொழுதார். கண்ணனின் கருணாவிலாசத்தைக் கண்டு அகமும், முகமும் மலர்ந்தார்.

தாஸர், சதங்கைகளைக் கால்களிலே கட்டிக் கொண்டார். தம்புராவையும், சிப்ளாவையும் கைகளில் எடுத்துக் கொண்டார். அஷ்டபதி கீர்த்தனங்களை ராகத்தோடு பாடியவாறு துள்ளித் துள்ளி ஆடினார். அவரது ஆட்டத்திலும், பாட்டத்திலும் மதி மயங்கிய பக்தர்களும் ஆடினர். அனைவரும் பக்தி வெள்ளத்தில் மூழ்கினர்.

ஸ்ரீ கிரிதரலால், நாம சங்கீர்த்தனங்களால் எம்பெருமானின் பேரருளைப் பரிபூரணமாகப் பெற்றார்.

ஒருநாள், ஸ்ரீ கிரிதரலால் தமது இல்லத்தின் வாயிற்புறத் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கிருஷ்ண கானத்தைப் பாடிக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவ்வழியாக பைராகி ஒருவர் வந்து கொண்டிருந்தார்.

பைராகி, நெற்றியிலும், திருமேனியிலும் பன்னிரண்டு வகையான திருமண காப்புகளைச் சாத்திக் கொண்டு, வைஷ்ணவ அடியாராக வந்து கொண்டிருந்தார். அவரைக் கண்டதும் ஸ்ரீ கிரிதரலால், அந்தத் திருமாலினையே தரிசிப்பதுபோல் சந்தோஷித்தார்.

அடியார் வேகமாகச் சென்று, பைராகியின் பாதங்களைப் பணிந்து, “ஸ்வாமி! இந்த ஏழையின் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளி அமுது உண்டு செல்லவேண்டும்” என்று

பிரார்த்தித்தார். பைராகியும் சம்மதித்தார். ஸ்வாமிகள் அவரை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றார்.

பைராகியை ஆசனத்தில் அமரச் செய்து, பாத பூஜை செய்து அமுது அளித்தார் ஸ்வாமிகள்! ஸ்வாமிகளின் அன்புச் செயலை பைராகியும் சிந்தை மகிழ்ந்து ஏற்றார். ஸ்வாமிகளின் பக்தியை வியந்து பாராட்டிச் சென்றார்.

பொதுவாக பைராகிகள், சுடுகாட்டில் திரிபவர்கள். அவர்களை அந்தணர்கள் விரும்புவதில்லை! ஆனால் ஸ்ரீ கிரிதரலால், அவரது வைஷ்ணவ கோலத்திற்குத் தம்மையே அர்ப்பணித்தார்.

ஸ்ரீ கிரிதரலால், பைராகியைக் கண்டதும் வீதி என்றும் பாராமல் வீழ்ந்து பணிந்ததும், உள்ளே அழைத்துச் சென்று போஜனம் அளித்து உபசரித்ததும், அக்கம் பக்கத் திலுள்ளோர்களுக்கு அதிருப்தியைக் கொடுத்தது.

பைராகி வெளியே சென்றதும் அவரை வழி அனுப்புவதற்காக வந்த ஸ்ரீ கிரிதரலாலைக் கண்ட அக்கம் பக்கத்திலுள்ளோர், அவரிடம் வந்து, "ஸ்ரீ கிரிதரா! நீர் செய்வது சிறிதும் நன்றாக இல்லை. இடுகாட்டில் திரிபவனை படியேறவிட்டு, சமபந்தி போஜனம் அளித்தது அந்தணர் குலத்தினர் ஒருபோதும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதல்ல!" என்று கோபமாகக் கூறினர்.

"நீங்கள் சொல்வது தவறு! இவர் ஞானத் தவயோகி! திரிகால முனிவர். அவரைப் பற்றி தூஷணையாகப் பேசுவது தவறு. அது ஆண்டவனுக்குச் செய்கின்ற அபச்சாரம்."

"அப்பேர்ப்பட்ட ஞானியாக இருந்தால் எங்கள் கோரிக்கையை நிறைவேற்றட்டும். இதே அக்ரஹாரத்தில் இன்று ஓர் அந்தணர்

இறந்துவிட்டார். அவரை இந்த பைராகி உயிர்பெற்று எழுச் செய்யட்டும் பார்க்கலாம்!"

அந்தணர்களின் இந்த வார்த்தைகள் ஸ்ரீ கிரிதரலாலுக்கு குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. இவர்களது சவாலுக்காக வேண்டி, அஷ்டமா சித்திகள் பெற்ற ஒரு சர்வக்ஞரை எதற்காக இவர்கள் முன்னால் அழைத்து வரவேண்டும் என்று எண்ணினார் ஸ்ரீ கிரிதரலால். அவர்களிடம், "இதற்காக வேண்டி அந்த மகானை அழைத்து வரத் தேவையில்லை. அவரை நினைத்து அடியேன் சொன்னால் போதும்! இறந்தவர் மீள்வார்" என்றார்.

"அப்படியானால் நீங்கள் இறந்தவரை உயிர் பெற்று எழுச் செய்வீர். நாங்கள் உமது கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்கிறோம்."

ஸ்ரீ கிரிதரலால் கண்ணனை நினைத்து உள்ளம் உருகிடத் துதிக்கலானார். அடிகளா ரின் துதிகள் கண்ணனின் திருவுள்ளத்தைக் கனியச் செய்தது. தாஸரின் பிரார்த்தனையை ஏற்றுக்கொண்டார் பரந்தாமன்.

பரந்தாமனின் பேரருளால் உயிர் நீத்த அந்தணர் உயிர் பெற்று எழுந்தார். உயிர் பெற்றவர் ஸ்ரீ கிரிதரலால் இல்லத்திற்கு நேராக ஓடிவந்தார். அவரது பாதங்களைத் தொழுது எழுந்தார். இந்த அதிசயத்தைக் கண்டு அக்ரஹாரமே அதிசயித்தது.

தொண்டர் மீது துவேஷம் கொண்டவர்கள் தங்கள் தவற்றை உணர்ந்தனர். ஸ்ரீ கிரிதரலால் பாதங்களில் விழுந்து தங்கள் பிழையைப் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டிக் கொண்டனர்.

இந்த சம்பவத்திற்குப் பிறகு தாஸரின் புகழும், பெருமையும் எங்கும் பரவியது.

ஸ்ரீ- கிரிதரலால் தமது மங்களகரமான துதிகளால் பகவானைப் போற்றிப் பணிந்து பூவுலகில் பேரின்பத்தைக் கண்டார்.

ஸ்ரீ பக்த கிரிதரலால் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த சஜ்ஜனக சாருகர்

சாருகர் என்று சொல்லப்படும் குலத்திலே தோன்றியவர் ஸ்ரீ சஜ்ஜனகர். இவர் தமது குலத்திற்கு ஏற்ப, புலால் விற்கும் தொழிலைச் செய்து வந்தார்.

புலால் விற்பதனைத் தொழிலாகக் கொண்டு டாலும் ஐம்புலன் அடக்கத்தால் அறநெறி வழுவா திறத்தினராக விளங்கினார்.

வெண்ணை உண்ணும் கண்ணனை, அல்லும் பகலும் எண்ணத்திலே கொண்டு பக்தி சிரத்தையுடன் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் தமக்குக் கிடைக்கும் ஊதியத்தில் ஆண்ட வனையும், அடியார்களையும் அடிபணிந்து நேசித்தார். எம்பெருமானின் திருவருளால் இல்லறம் எனும் நல்லறத்தை இனிது நடத்தி வந்தார்.

ஒருமுறை அடியார் ஒருவர், இவரது கடைக்கு யாசகத்திற்கு வந்தார். வந்தவர், தராசுத் தட்டுகளின் பக்கத்தில் வைத்திருக்கும் எடைக்கற்களைப் பார்த்தார். அதில் ஓர் எடைக்கல் சாளக்கிராமம் போன்ற உருவத்தைக் கொண்டிருப்பதனைக் கண்டார். அடியாரின் உள்ளம் பூரித்தது.

ஸ்ரீ சஜ்ஜனகர் அடியாருக்குப் பணம் கொடுத்தார். அதனைப் பெற்றுக் கொண்ட அடியார், “அன்பரே! உம்மைப் போன்ற தர்மபிரபுக்களின் தவத்தாலும், தானத்தாலும் தான் நாட்டில் மும்மாரி பொழிகிறது” என்ற பீடிகையுடன் தமது எண்ணத்தைக் கூற லானார்.

“ஸ்வாமி! தங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றும் இல்லை. இருந்தாலும் அடியேனின் ஒரு சிறு விண்ணப்பம்! தூய்மையான

சாளக்கிராமத்தைப் புலால் நிறுத்தும் படிக்கல்லாக பயன்படுத்துவது தெய்வ நிந்தனைக்குரிய செயலாகும். அதனால் அந்த சாளக்கிராமத்தை, பூஜைக்காக எனக்குக் கொடுத்தால் மிகவும் உசிதமாக இருக்கும் என்று தோன்றுகிறது.”

அடியாரின் மொழி கேட்டு ஸ்ரீ சஜ்ஜனகர், “அதற்கென்ன தாராளமாகத் தருகிறேன். அடியவர்களுக்கு அளிப்பதுதானே இந்த எளியவனுக்கு ஆனந்தம்” என்று கூறி அந்த படிக்கல்லை எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றி, அடியவரிடம் கொடுத்தார். அடியவரும் அதனை அகமகிழ வாங்கிக் கொண்டு தமது இல்லத்திற்குச் சென்றார்.

அடியார், சாளக்கிராமத்தைப் பூஜை அறையில் ஒரு பெட்டிக்குள் வைத்துப் பூஜித்து வரலானார்.

ஒருநாள், கண்ணபிரான் அடியவரின் கனவிலே எழுந்தருளினார்.

“பக்தசிரோன்மணியே! எம்மை மானசீகமாக வழிபட்டு வந்த ஸ்ரீ சஜ்ஜனகனிடமிருந்து எதற்காக இங்கு கொண்டுவந்தாய்! எம்மைத் திரும்பவும் அவரிடமே சேர்த்துவிடு.”

கனவு கலைந்து விழித்தெழுந்தார் அடியார். எம்பெருமானிடம் பிழையைப் பொறுத்தருள பிரார்த்தித்தார்.

பொழுது புலர்ந்ததும், புலராததுமாக அடியார் சாளக்கிராமத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ சஜ்ஜனகரின் இல்லத்திற்கு விரைந்தார். அவரிடம், தான் கண்ட கனவைப் பற்றிச் சொல்லி சாளக்கிராமத்தைக் கொடுத்தார்.

ஸ்ரீ சஜ்ஜனகர், சாளக்கிராமத்தை இரு கைகளாலும் வாங்கிக் கண்களிலே ஒற்றிக் கொண்டார். ஆனந்த கண்ணீரால் அபிஷேகம் செய்தார். அடியவர் விடை பெற்றுச் சென்றார்.

ஸ்ரீ சஜ்ஜனகர், படிக்கல்லை வைத்துக் கொண்டு பக்தியில் மிதந்தார். படிக்கல் அவருக்கு பரமபதமாகத் தெரிந்தது.

“கண்ணா! கருணைக்கடலே! இந்த எளியவனையும் ஒரு பொருட்டாக எண்ணி ஆட்கொண்டாயா? பரந்தாமா! மொட்டு மலர்கள் தூவிய பட்டுப் பஞ்சணையில் துயிலும் பரந்தாமா! இந்த ஏழையின் இல்லத்தில் துயில் கொள்வதனை ஏற்றமாகக் கொண்டாயா?”

இவ்வாறு கண்ணனை எண்ணி துதித்து, துக்கித்து பக்தி செலுத்திய அன்பர், சாளக்கிராமத்தை, எடைக்கல்லாகப் பயன் படுத்தாமல் தொழுவதற்காக பூஜை அறையில் வைத்தார்.

காலையிலும், மாலையிலும் அபிஷேகம் செய்து சந்தனம் சாத்தி, நறுமலர் சூட்டி அர்ச்சித்து ஆராதித்து ஆனந்தக் களிப்பு கொண்டார் ஸ்ரீ சஜ்ஜனகர்!

ஒருமுறை ஜகந்நாதபுரி கேஷத்ரத்திற்குச் செல்லும் பக்தகோடிகள் இவரது கிராமத்தில் வந்து தங்கினர். அந்த பாகவத கோஷ்டியைக் கண்டதும் ஸ்ரீ சஜ்ஜனகருக்கும் ஜகந்நாதபுரி செல்ல வேண்டும் என்ற ஆசை மேலிட்டது. அவர்கள் அந்த கிராமத்தைவிட்டு தங்கள் பயணத்தைத் தொடர்ந்தபொழுது அடியவரும் சேர்ந்து அவர்களுடன் புறப்பட்டார்.

செல்லும் வழியே அவர்கள் எல்லோரும் ஒரு சத்திரத்தில் இராப்பொழுதைக் கழிப்பதற்காகத் தங்கினர்.

அந்த சத்திரத்தின் உடமஸ்தனின் மனைவி, ஸ்ரீ சஜ்ஜனகரைக் கண்டதும் அவர் மீது மையல் கொண்டாள். ஸ்ரீ சஜ்ஜனகரது திவ்ய தேஜஸ் மிக்க வதனம் அந்த வனிதையின் உள்ளத்தில் காமத்தீயைக் கொழுந்து விட்டு எரியச் செய்தது!

ஏற்கனவே பெண்மையின் இலக் கணத்தைப் புறக்கணித்து வாழும் அக்காரிகையின் இதயத்தில் இப்படி ஒரு எண்ணம் ஏற்பட்டது! அவள் நேராக ஸ்ரீ சஜ்ஜனகரிடம்

சென்றாள். அவரை நமஸ்கரித்தாள். அவளது செயல் அன்பருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது!

“அம்மணீ! தங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

“இந்த ரொட்டியை அடியவளின் அன்புக் காணிக்கையாக ஏற்றுக்கொண்டு ஆதரிப்பீர்” என்று மயக்கும் மொழிகளில், அடியவரிடம் விண்ணப்பித்தாள்.

வஞ்சகியின் கொஞ்ச மொழிகளை, பிஞ்சு குழந்தையின் வாஞ்சை மொழியெனக் கொண்ட அடியவர், அன்போடு அதனைப் பெற்றுக் கொண்டு அந்த அறையில் ஓரிடத்தில் படுத்து உறங்கலானார். அப்பெண்மணியும் அப்பாற் சென்றாள்.

ஸ்வாமிகள், பகவானின் திருநாமத்தைத் தியானித்தவாறு துயின்றார்.

நடுஜாமத்தில் அந்த நங்கை மீண்டும் அடியார் படுத்துறங்கும் அறைக்குச் சென்றாள்.

இட்ட அடிநோக, எடுத்த அடி கொப்பளிக்க மெல்ல வந்த ஜாலக்காரி, ஸ்ரீ சஜ்ஜனகரை தட்டி எழுப்பினாள். திடுக்கிட்டு விழித்தார் தொண்டர்!

மயக்கும் மோகினி, மகானைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! என்னைப் போன்ற அழகுப் பெண்கள் தங்களைப் போன்ற புருஷோத்தமர்களின் தோளை அல்லவா தழுவ வேண்டும். விரகதாபத்தால் வெந்து கொண்டிருக்கும் எனது துயரத்தைத் தீர்த்து, என் இச்சையைப் பூர்த்தி செய்யவும்” என்று கெஞ்சினாள்.

அவளது மனோநிலையைக் கண்டு, வேதனை மிகக் கொண்ட ஸ்வாமிகள், “பெண்ணே! எப்பேர்ப்பட்ட பாவத்தைச் செய்ய எண்ணுகிறாய்! அக்னி சாட்சியாக மணந்த நாயகனை தெய்வமாகக் கொள்ள வேண்டிய ஒரு பெண், இப்படித் தேவலமான முறையில் நடந்து கொள்ளலாமா? பெண் என்றால் கற்புக் கடம் பூண்டவள் என்றல்லவா பொருள். பெண்ணே! வேண்டாம் இந்த விபரீத ஆசை! உன் கணவனிடமே செல்!” என்று நல்ல புத்திமதிகளைச் சொன்னார்.

மகானது போதனைகள் அவளுக்கு வேதனையைக் கொடுத்தது. வாஞ்சை வளர்ந்த அவளது நெஞ்சில் வஞ்சகம் வளர்ந்தது!

அவள் வேகமாகக் கணவன் படுத்திருக்கும் அறைக்குள் சென்றாள். உறக்கத்திலிருந்த கணவனைக் கொன்றாள். நேராக தாஸரிடம் வந்தாள்.

“ஸ்வாமி! என்னுடன் தாங்கள் கூடுவதற்குத் தங்களுக்குத் தடையாகத் தெரிந்தவர் எனது கணவன்தானே! நான் அவரைக் கொன்றுவிட்டு வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் என்னைக் கொன்றுவிடாதீர்கள். உம்மோடு கூடி வாழ்வதற்கு என் இளமை துடிக்கிறது. தீராத மோகம் என்னை வெந்தணல் போல் சுட்டு எரிக்கிறது. என்னை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.”

“அடி கொலைபாதகீ! உன் கையால் ரொட்டி வாங்கித் தின்ற பாபத்திற்குப் பரிகாரமே இல்லை. கொண்ட கணவனைக் கொன்ற சாகஸக்காரி! உன் எதிரில் நிற்பதே பாவம்!”

ஸ்ரீ சஜ்ஜனகர் வேகமாக எழுந்து சென்றார்.

ஸ்ரீ சஜ்ஜனகர் தனக்குக் கிடைக்கமாட்டார் என்பது ஊர்ஜிதமானதும் அந்த நடத்தை கெட்டவள், “ஐயோ! கொலை! கொலை! என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்” என்று பயங்கரமாகக் கூச்சல் போட்டாள்.

சத்திரத்தில் படுத்திருந்தவர்கள் விழித் தெழுந்தார்கள்.

அந்தப் பெண் அவர்களிடம், “இவர் எனது வீட்டு உப்பைத் தின்று எனக்கே துரோகம் செய்துவிட்டார். என் கணவரைக் கொன்று விட்டு எனது கற்பை சூறையாடத் துணிந்தார்” என்று குற்றம் சாட்டிக் கதறி அழுதாள்.

ஸ்ரீ சஜ்ஜனகருக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை! அப்பெண்ணின் கூற்றை நம்பாதீர்கள் என்று சொன்னார். அவரது வார்த்தைகள் வஞ்சகக்காரியின் பழிக்கு முன்னால் பயனற்றுப் போனது! கூடியிருந்தோர் கெடுமதி படைத்தவளுக்குப் பக்கத் துணையாக நின்றனர். முடிவு...

ஸ்ரீ சஜ்ஜனகர் அரசன் முன்னால் விசாரணைக்குக் கொண்டுபோய் நிறுத்தப் பட்டார். அரசன் முன்னால் தர்மம் தலை சாய்ந்தது. நீதி அழிந்தது! நேர்மை நிலை குலைந்தது. சத்தியம் சிதைந்து சின்னாபின்னமானது. சாகசக்காரியின் சூழ்ச்சி வெற்றி வாகை சூடியது.

தர்மத்தின் சொருபமாக நின்ற ஸ்ரீ சஜ்ஜனகரின் சத்திய வார்த்தைகளை அரசன் ஏற்கவில்லை!

அதேசமயம் அராஜகத்தின் மொத்த வடிவான பரத்தையின் பொய் சொற்கள் கொற்றவனை நம்பச் செய்தது.

அறம் காக்க வேண்டிய அரசன் அறம் மறந்தான். தாஸரின் இரு கைகளையும் வெட்டித் தள்ளுமாறு கட்டளையிட்டான்.

காவலர்கள் ஸ்ரீ சஜ்ஜனகரை அழைத்துக் கொண்டு அடுத்துள்ள வனத்திற்கு வந்தனர். அவரது கைகளை வெட்டினர். அப்படியே விட்டு விட்டுச் சென்றனர்.

அடியவர் இறகு ஓடிந்த பறவைபோல் துவண்டார். ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட அனலிடைப் புழுப்போல் துடித்தார்.

அந்த நிலையிலும் அடியவர் ஆண்டவன் மீது கோபமோ, வருத்தமோ கொள்ளவில்லை. மாறாக, மனம் உருக, ஸ்ரீ ஜகந்நாதப் பெருமானைத் தியானித்தார்.

“ஹே! பிரபோ! இதென்ன அதர்மம்! உனது திருவடி கமலங்களைத் தரிசிக்க வந்த அடியவனுக்கு இப்படியொரு தண்டனை தேவையா?”

தாஸர் பலவாறு சொல்லி புலம்பினார். மெய்ம்மறந்து மயக்கமுற்றார்.

அதற்குமேல் பகவான் தமது பக்தனைத் துன்பக் கடலுள் தத்தளிக்க விட விரும்பவில்லை. பரந்தாமன் ஜகந்நாத கேஷத்திரத்திலுள்ள அர்ச்சகரின் கனவில் எழுந்தருளினார்.

“அன்பனே! எம்முடைய பரமபக்தனான ஸ்ரீ சஜ்ஜனகன், நமது ஊரின் எல்லையிலுள்ள வனாந்தரத்தில் வாடிய நிலையில் வருந்திக் கொண்டிருக்கிறான். அவனை நீங்கள் பல்லக்கில் ஏற்றி நமது கேஷத்திரத்திற்கு அழைத்து வருவீராகு!” என்று இறைவன் அன்புக் கட்டளை இட்டார்.

அர்ச்சகர் கண் விழித்தெழுந்தார். பொழுது புலர்ந்ததும், கேஷத்திரத்திலுள்ள அதிகாரிகளிடத்தும், மற்ற அர்ச்சகர்களிடத்தும் நடந்தவற்றைச் சொன்னார்.

அக்கணமே அர்ச்சகர் பரமனடியார்கள் புடைசூழ, கோவில் மரியாதைகளுடனும்,

பல்லக்குடனும் ஸ்ரீ சஜ்ஜனகரைக் காணப் புறப்பட்டார்.

கரங்களை இழந்த நிலையில் ஸ்ரீ சஜ்ஜனகர் ஜகந்நாத கேஷத்திரத்தின் எல்லைக்குள் வந்து கொண்டிருந்தார்.

அவரைக் கண்ட அர்ச்சகர், அவரை அணுகி, “ஸ்வாமி! அடியேன் ஜகந்நாத கேஷத்ரத்திலிருந்து வருகிறேன். தேவரீரை பல்லக்கில் ஏற்றிக் கொண்டு கேஷத்ரத்திற்கு அழைத்து வரவேண்டும் என்பது எம்பெருமானின் கட்டளை” என்று கூறினார்.

அர்ச்சகரின் மொழி கேட்டு அடியவர் கண்களில் நீர் மல்கியது.

“கண்ணா! மணிவண்ணா! எதற்காக இந்த எளியவனிடம் இப்படி எல்லாம் விளையாடுகிறாய்? எப்பிறவியில் என்ன பாவம் செய்தேன். எனக்கு எதற்காக இத்தனை பெரும் தண்டனை! பாபத்தைச் சுமக்கச் செய்த பாபிக்குப் பல்லக்கை எதற்காக அனுப்பி வைத்தாய்?”

ஸ்ரீ சஜ்ஜனகர், பல்லக்கில் முட்டிக் கொண்டு கதறினார். எம்பெருமான் அவரது கண்களுக்கு மட்டும் தெரியும்வண்ணம் சங்கு சக்கரம் தாங்கிய திருக்கரங்களுடன் பிரசன்னமானார். திருத்தொண்டர் திருமாலைத் துதிபாடினார்.

“ஓங்கி உலகளந்த உத்தமா! முகுந்தா! ஆழிமலைக் கண்ணா! அச்சதா! அனந்தா! ஆயர்குலக் கொழுந்தே! குன்றைக் குடைபிடித்த மாதவா!” என்றெல்லாம் பரமனது திருநாமத்தைச் சொல்லிய வண்ணம் அவனைக் கரம் தூக்கித் தொழுவதற்கு எண்ணிய மாத்திரத்திலேயே கைகள் இரண்டும் முன்போல் நன்னிலை பெற்றன.

கரம் பெற்ற அருளாளர் சிரமீது கரம் தூக்கி பகவானைப் பிரார்த்தித்தார். அடியவர் கரம் பெற்றது கண்டு கூடியிருந்த பக்தர்கள் வியப்பில் மூழ்கினர்.

எம்பெருமான் தாஸருக்கு பூர்வ ஜென்ம நினைவுகளைத் தோன்றச் செய்தார்.

பூர்வ ஜென்மத்தில் ஸ்ரீ சஜ்ஜனகர் அறம் வழுவா அந்தணர் குலத்தில் பிறந்திருந்தார். அநுதினமும் அவர் கங்கைக்கரையில் அமர்ந்து அனுஷ்டானங்களைச் செய்து வருவார்.

ஒருமுறை கங்கைக்கரையில் அமர்ந்து ஜபம் செய்யும் தருணத்தில் பசு ஒன்று வேகமாக ஓடிவந்து அவரைக் கடந்து சென்றது.

அதனைத் துரத்திக் கொண்டு, கசாப்புக் கடைக்காரன் ஒருவன் அவ்வழியாக அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தான்.

கசாப்புக் கடைக்காரன் அந்தணரிடம், “ஸ்வாமி! இந்தப் பக்கமாக பசு ஏதாகிலும் சென்றதைக் கண்டீர்களா?” என்று கேட்டான்.

அதற்கு அந்தணர் பசு சென்ற திசையை ஜாடை மூலம் காட்டினார்.

கசாப்புக் கடைக்காரன் அந்தணர் காட்டிய திசையில் சென்றான். பசுவைக் கண்டுபிடித்தான். அதனைப் பிடித்துக் கொன்றான்.

பசுவைக் காட்டிக் கொடுத்த பாபத்தின் காரணமாக இப்பிறவியில், அப்பசு சத்திரத்துப் பெண்ணாகப் பிறந்து, ஸ்ரீ சஜ்ஜனகராகப் பிறந்த அந்தணரைப் பழிவாங்கியது. அவளது கணவன்தான் கசாப்புக் கடைக்காரன்.

முற்பிறவியில் தன்னைக் கொன்ற கசாப்புக் கடைக்காரனை பசு இப்பிறவியில் அவனது மனைவியாகப் பிறந்து கொலை செய்து முற்பிறப்பு வினையை முடித்துக் கொண்டது.

இந்த முற்பிறப்பு வரலாற்றைத் தெரிந்து கொண்ட ஸ்ரீ சஜ்ஜனகர் பகவானை மேன்மேலும் பணிந்தார்.

அர்ச்சகரும், அடியார்களும் ஸ்வாமிகளை பல்லக்கில் ஏற்றிக் கொண்டு ஜகந்நாத கேஷத்திரத்திற்கு வந்தனர்.

ஸ்ரீ சஜ்ஜனகர் ஆலயத்தினை வலம் வந்து கர்ப்பகிரஹத்தில் கோவில் கொண்டுள்ள ஸ்ரீமந் நாராயணனை ஆயிரம் கோடி நாமங்களால் ஜபித்துச் சிந்தை குளிர்ந்தார்.

ஸ்ரீ சஜ்ஜனகரைப் பற்றிய விஷயங்கள் அனைத்தும் காட்டுத் தீ போல் நாடு நகர மெங்கும் பரவியது. மன்னனின் செவிகளுக்கும் எட்டியது.

மன்னன் நிலைகுலைந்தான். பரமனின் அன்புத் தொண்டர்க்கு ஆராயாமல் அளித்த தண்டனையை எண்ணி எண்ணி மனம் புண்பட்டான்.

மன்னன் குதிரையில் புறப்பட்டு, ஜகந்நாத கேஷத்திரத்திற்கு வந்தான்.

ஆலயத்தில் அடியார்கள் புடைசூழ அமர்ந்து நாம சங்கீர்த்தனம் செய்து கொண்டிருந்த ஸ்ரீ சஜ்ஜனகரின் பாதங்களை முடிபட பணிந்து எழுந்தான். பிழை பொறுத்தருள பிரார்த்தித்தான்.

ஸ்ரீ சஜ்ஜனகர் அரசரை நோக்கி, “அரசே! ஊழ்வினை வந்து உறுத்துங்கால் உண்மைக்கு இடம் ஏது? நல்லதும் கெட்டதும் எம்பெருமான் சித்தப்படி தானே நடக்கும்!” என்றார்.

அடியாரின் பொறுமையைக் கண்டு அரசன், அவரை தொழுதற்குரிய மகான் என்று புகழ்ந்து கொண்டாடினான்.

ஸ்ரீ சஜ்ஜனகர், அத்திருக்கோவிலில் சில காலம் தங்கி இருந்து தமது ஊருக்குத் திரும்பினார்.

ஸ்ரீ சஜ்ஜனகர், சாளக்கிராம பூஜையும், அடியார் சேவையும் செய்து அநுதினமும் அனந்தனை ஆராதித்து ஆனந்தம் கொண்டார்.

ஸ்ரீ பக்த சஜ்ஜனக சாருகர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த ரசிக முராரி

அழகும், விசாலமும் கொண்ட நன்னகரம் சாயனம், பூவுலகில் பெருமையைப் பெற்று விளங்கியது. மாடமாளிகைகளையும், கூட கோபுரங்களையும் தன்னகத்தே கொண்ட இத்திருநகரில் ஸ்ரீ ரசிகமுராரி என்றொரு பக்தர் இருந்தார்.

இவர் கண்ணபிரானிடத்து அளவிலாப் பக்தி பூண்டொழுகி வந்தார். இவர் கண்ணனின் கீதையைச் சொல்வதிலும், கண்ணன் கிருதிகளைப் பாடுவதிலும் தம்மை முழுக்க முழுக்க அர்ப்பணித்தார்.

இவர் பரமஞானியான தயார்ணவர் என்பவரைக் குருவாகக் கொண்டு சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுத் தெளிந்திருந்தார். குருவிற்காக தமது உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் அர்ப்பணிக்கவும் அஞ்சாத அருமையான குருபக்தியைக் கொண்டவராகவும் விளங்கினார்.

பக்தர்கள் இவரிடம் பேரன்பு காட்டினர். இவரது பகவத் கைங்கரியத்திற்கு அவ்வப் போது தங்களால் இயன்றளவு பொருளுதவி செய்தனர்.

இப்பரமனடியார்களிடம் மக்கள் பக்தி கொண்டிருந்தாற்போலவே, அந்நாட்டை ஆண்டு வந்த பிரம்மகேசரி என்ற மன்னனும் அபரிதமான பக்தியும் பெருமதிப்பும் கொண்டிருந்தான்.

மன்னன் பிரம்மகேசரி, ஸ்ரீ தயார்ணவ குருவிற்கு நான்கு கிராமங்களை, அரசாங்க மான்யமாகக் கொடுத்து அவரது பகவத் கைங்கரியத்துக்குப் பேருதவி புரிந்தான்.

நான்கு கிராமத்தின் வருவாய்தனைக் கொண்டு குருநாதர், பக்தகோடிகளுக்கும், பரந்தாமனுக்கும் அற்புதமான கைங்கரியங்களைச் செய்து வந்தார்.

இவ்வாறு இருந்துவரும் நாளில், முகம்மதியர் அந்நகரத்தின் மீது படையெடுத்து வந்தனர்.

பிரம்மகேசரியைத் தோற்கடித்து அந்நகரத்தின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார். அத்தோடு, பிரம்மகேசரியால் அளிக்கப்பட்ட மானியங்களையும் அரசுடமையாக்கிக் கொண்டனர்.

ஸ்ரீ தயார்ணவருக்குச் சொந்தமான நான்கு கிராமங்களும் அவரது கையை விட்டுப் போனது!

இச்செய்திக் கேள்வியுற்ற ஸ்ரீ முராரி, மனம் புண்பட்டார். பகவத் கைங்கரியத்துக்காகத் தமது குரு தேவருக்கு அளித்த கிராமங்களைக் கைப்பற்றிய கொற்றவன் மீது கடும் கோபம் கொண்டார். நேராக குருதேவரிடம் சென்றார்.

“குருதேவா! ஈதென்ன கொடுமை! பிரம்மகேசரியால் தங்களுக்கு மான்யமாக அளிக்கப்பட்ட கிராமங்களை நேற்று வந்த நவாப் அபகரிப்பதா? இது ஆண்டவனுக்கே அடுக்காதே.”

“உண்மைதான்! நவாபின் நயவஞ்சகச் செயலால் நமது பகவத் கைங்கரியத்துக்கு இத்தனை இடையூறுகள்!”

“குருதேவா! தேவரீர் ஆணையிடுங்கள்! அடியேன் ஆவன செய்கிறேன்.”

“ஸ்ரீ முராரீ! நீ நவாப்பைக் கண்டு அந்த நான்கு கிராமங்களையும் திரும்பப் பெற்று வருவாயாக!”

குருதேவரின் அன்புக் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டார் ஸ்ரீ முராரிபக்தர்! சீடர்கள் சிலருடன் அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டார்.

நான்கு கிராமங்களைத் திரும்பப் பெற்றுச் செல்வதற்காக ஸ்ரீ முராரி வருகிறார் என்ற செய்தியை ஒற்றர்கள் மூலம் கேள்வியுற்றான் நவாப்! அவனது ரத்தம் கெர்தித்தது! பக்தரைப் பழிவாங்கத் தீர்மானித்தான்.

“மதயானையை ஏவி விட்டு, அவனையும் அவனுடன் வரும் சீடர்களையும் இல்லாமற் செய்துவிடுங்கள்.”

ஆணை பிறப்பித்தான் நவாப்!

ஸ்ரீ முராரியும், சீடர்களும் அரண்மனைக் கோட்டை வாயிலை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

மாவுத்தன், மதயானையை அவர்கள் மீது ஏவினான். மதயானைப் பிளறிக்

கொண்டு அடியார்கள் மீது பாய்ந்தது. சீடர்கள் அஞ்சி நடுங்கி மூலைக்கு ஒருவராக ஓடினர்.

ஸ்ரீ முராரி, மதங்கொண்ட யானையைக் கண்டு மருட்சி கொள்ளவில்லை; மனம் பதறவில்லை; உடல் நடுங்கவில்லை. மாறாக மார்தட்டி நின்றார். மதயானை பிளறிக் கொண்டு வேகமாக ஸ்ரீ முராரியை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தது!

ஸ்ரீ முராரி குருதேவரை மனத்தில் தியானித்தார். ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நரசிம்ம மூர்த்தியைக் கராவலம்ப தோத்திரங்களால் போற்றித் துதித்தார்.

எரிமலை போல் - பயங்கரமாக வந்த மதயானை, மகுடிக்கு அடங்கிய நாகம் போலானது! ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நரசிம்ம கராவலம்பத்திற்குக் கட்டுப்பட்டது.

துதிக்கையைத் தூக்கி, அடியவரை நமஸ்கரித்து அவர் முன்னால் மண்டியிட்டு அமர்ந்தது!

இந்த அற்புதத்தைக் கண்டு மாவுத்தனும், காவலர்களும் அதிசயித்தனர். சிதறி ஓடிய சீடர்கள் அச்சம் நீங்க, அடியவர் அருகே வந்து அமைதியாக நின்றனர்.

ஸ்ரீ முராரி, யானையின் செவிகளில் ஸ்ரீ ராம தாரக மந்திரத்தை ஒதினார். உபதேசம் பெற்ற மதயானை மதம் அடங்கி, மகானின் திருவடியைத் துதிக்கையால் மீண்டும் வணங்கி வலம் வந்து விலகிச் சென்றது.

நவாபிற்குச் செய்தி எட்டியது. கோட்டை வாயிலுக்கு விரைந்தோடி வந்தான்; அதிதேஜஸுடன் கம்பீரமாக நிற்கும் அடியாரைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கினான்; அவரது தாளைத் தலையால் வணங்கினான்.

“தொழுது போற்றுதற்குரிய மகானே! தங்கள் மகிமையை உணராமல், மத யானையைத் தங்கள் மீது ஏவவிட்டுக் கொல்லத் துணிந்த எனது கொடிய செயலைப் பொறுத்திடுவீர். உங்கள் குருதேவருக்குச் சொந்தமான நான்கு கிராமங்களையும் இப்பொழுதே திருப்பித் தருவதற்கான உத்தரவைப் பிறப்பிக்கின்றேன்.”

“அரசே ஒருவன் தவற்றை உணரும் பொழுதே அவன் பகவானால் மன்னிக்கப் படுகிறான்.”

“மிக்க சந்தோஷம்! உங்கள் மடத்திற்கு அடியேன் வேறு ஏதாகிலும் செய்ய வேண்டுமென்றால் தயங்காமல் கேளுங்கள். நவாப் தருவதற்குச் சித்தமாக உள்ளேன்.”

நவாப் நவின்றது கேட்டு அடியவர் ஒரு கணம் சிந்தித்தார். பிறகு நவாபிடம், “இந்த யானையை எங்கள் மடத்திற்குத் தாருங்கள்” என்று கேட்டார்.

“உங்களால் அடக்கப்பட்ட யானை என்றுமே உங்களுக்குத்தான் சொந்தம்! தாராளமாக எடுத்துச் செல்லுங்கள். அந்த யானையைப் பராமரிப்பதற்கான செலவினையும் நானே ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.”

யானையையும், சீடர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு, அரசனிடம் விடை பெற்றுப் புறப்பட்டார் ஸ்ரீ முராரி பக்தர்!

ஸ்ரீ முராரி, குருதேவரை நமஸ்கரித்தார். அரசன் கிராமங்களைத் திரும்பத் தந்ததோடு, யானையையும் மடத்திற்குப் பரிசாக தந்த நற்செய்தியையும் சொன்னார். குருதேவர் புளகாங்கிதம் அடைந்தார். சீடன் ஸ்ரீ முராரியைப் பாராட்டினார்.

ஒருமுறை ஸ்ரீ முராரி, சீடர்களுடன் கேஷத்ராடணம் புறப்பட்டார். யானையையும் கூடவே அழைத்துச் சென்றார்.

இவர்கள் செல்லும் வழியே பெரிய திருடர் கூட்டம் ஒன்று எதிரே வந்தது. யானை அத்தனை பேரையும் காலால் மிதித்தும், துதிக்கையால் தூக்கி எறிந்தும் ஓட ஓட விரட்டியும் இருக்குமிடம் தெரியாமல் செய்தது.

ஸ்ரீ முராரியும், சீடர்களும் பற்பல கேஷத்ரங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டே, அருணாவதி என்ற நகரத்தை வந்தடைந்தனர். அவ்வூரில் கோவில் கொண்டுள்ள பரமனைப் பணிந்து சேவித்தனர். கோவில் மண்டபத்தில் தங்கினர்.

ஒவ்வொரு நாளும் ஸ்ரீ முராரி, யானையை அழைத்துக் கொண்டு அந்நகரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு கேஷத்ரமாகத் தரிசித்துக் கொண்டே வந்தார். அவர்கள் அரண்மனை வழியாக வந்து கொண்டிருந்தனர்.

அருணாவதி நகரத்தை ஆண்டு வந்த நவாப், உப்பரிகையில் நின்று அடியார் களையும், யானையையும் கண்டான். அந்த யானையைத் தனதாக்கிக் கொள்ளக் கருதினான். அதிகாரிகளை அனுப்பித் தனது ஆவலை அடியவரிடம் அறிவிக்கும்படி கூறினான். அதிகாரிகள் அடியாரை அணுகி நவாப்பின் வேண்டுகோளை விளம்பினர்.

அதிகாரிகளின் விண்ணப்பம் ஸ்ரீ முராரிக்கு வியப்பாக இருந்தது!

“இந்த யானை எமது குருதேவரின் மடத்திற்கு உடமையானது. இந்த தெய்வம் சம் கொண்ட யானை வைஷ்ணவ பக்தர்களிடம்தான் பணி செய்து கிடக்கும்” என்று தனது முடிவைக் கூறினார்.

“நவாபின் ஆணையை மீறுவது ஆபத்தை விளைவிக்கும்” அச்சுறுத்தினர் அதிகாரிகள்!

அதற்கு ஸ்ரீ முராரி, “யானையை அழைத்துப் பாருங்கள்; அதுவாக இஷ்டப்பட்டு இணங்கி வந்தால் தாராளமாக அழைத்துச் செல்லுங்கள்; நான் வேண்டாம் என்று சொல்லப் போவதில்லை” என்றார்.

அதிகாரிகள், நவாபிடம் சென்று அடியவர் மொழிந்ததைப் பற்றிக் கூறினர். நவாபிற்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. அந்த யோசனைப்படி வஞ்சகமான முறையில் யானையை அடையத் திட்டமிட்டான் நவாப்!

நவாபின் திட்டப்படி சில வீரர்கள், தங்கள் வைஷ்ணவ பக்தர்களாக வேஷம் பூண்டனர்.

நெற்றியிலும், உடம்பிலும் திருமண் இட்டுக் கொண்டனர். சிப்ளாக் கட்டையும், தம்புராவையும் எடுத்துக் கொண்டனர்.

“ஹரே ராமா! ஹரே கிருஷ்ணா!” என்று பகவான் நாமத்தைத் தங்களுக்குத் தெரிந்த அபசர ராகத்தில் பாடிக் கொண்டே யானையின் முன் சென்று நின்றனர்.

யானை இவர்களை வலம் வந்து வணங்கியது. இதுதான் சமயம் என்று அவ்வூர்கள், அதன் தந்தத்தைப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குச் சென்றனர்.

மறுநாள் யானையைக் காணாமல், ஸ்ரீ முராரி கவலை மிகக் கொண்டார். அரசனின் சூழ்ச்சியை அறிந்து கொண்டார். அரசனின் மடமையை எண்ணி வியந்தார்.

எப்படியும் யானை நவாப்பிற்கும், வீரர்களுக்கும் தக்க பாடம் கற்பித்துவிட்டுத் தமது இருப்பிடத்திற்கு வந்து சேரும் என்பதனைத் திடமாகக் கொண்டார் பக்தர்!

வீரர்கள், யானையைக் கொண்டு சென்று நவாப் முன்னால் நிறுத்தினர். இரும்பு சங்கிலியால் பிணைத்துக் கட்டும்படி, மாவுத்தனுக்குக் கட்டளை இட்டான் நவாப்!

வீரர்களின், ராம நாம கோஷத்தில் சில மணி நேரம் மெய்ம்மறந்து போன மதயானை, மெய்யுணர்வு பெற்றது! தப்பிச் செல்ல முடியாமல் தவித்தது. ராமநாமத்தை நினைத்துக் கொண்டிருந்தது. எவ்வித ஆகாரமும் உட்கொள்ளவில்லை. பட்டினி கிடந்தது. ஏழாம் நாள் ஐராவதம் பரமனடியைச் சேர்ந்தது!

யானையின் முடிவைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற ஸ்ரீ முராரி, தாங்கொணாத் துயரம் கொண்டார். அவர் உள்ளம் வருந்தினார். நவாபின் நயவஞ்சகத்தை எண்ணி நெஞ்சம் விம்மினார்.

யானையின் மரணம் நவாபின் மனத்தில் ஒருவிதமான பயத்தையும், பீதியையும் ஏற்படுத்தியது. உண்மையிலேயே அந்த யானை தெய்வாம்சம் கொண்டதுதான் என்று உள்ளத்திலே கொண்டான்.

நவாப் பெரும் குழப்பம் அடைந்தான். நவாப், ஸ்ரீ முராரி ஸ்வாமிகளைக் காண்பதற்கு விரைந்து வந்தான்.

நவாப், ஸ்ரீ முராரி அடிகளாரைத் தொழுது, “ஸ்வாமி! வஞ்சகத்தால் யானையைக் கவர்ந்து வந்தது எனது தவறுதான். என்னால்தான் யானை இன்று மாண்டது. வாயில்லாத ஜீவனின் சாவிற்குக் காரணமான எனக்கு மோக்ஷமே கிடையாது.

அதனால், ஸ்வாமிகள் தயவு கூர்ந்து என் பிழையைப் பொறுத்தருளி, என்னையும், என் வீரர்களையும் மன்னித்தருள வேண்டும்! அத்தோடு என்னைத் தங்கள் சீடர்களுள் ஒருவனாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்” என்று பணிவன்போடு பிரார்த்தித்தான்.

விரோதிகளையும் மன்னித்தருளும் நற்பண்புமிக்க ஸ்ரீ முராரி ஸ்வாமிகள், நவாபின் பிழையைப் பொறுத்தார். ராமதாரக மந்திரத்தை உபதேசித்து அவரைத் தமது சீடராக ஏற்றுக் கொண்டார்.

“அரசே! தாங்கள் ராமநாம மகிமையால் நானிலம் போற்றும் வண்ணம், நல்லாட்சி நடத்துவீர்! எம்பெருமான் உமது நாட்டை நலமுறச் செய்வார்.”

இவ்வாறு அடிகளார் மொழிந்ததும் மன்னன், “ஸ்வாமி! எமது அருணாவதி நகரம் இன்று முதல் வைஷ்ணவக்ஷேத்ரமாக விளங்கும். யானை மடிந்த அந்த இடத்தில் பவித்ரமான ஸ்நான கட்டத்தை எழுப்புகிறேன். அடியார்களுக்குப் புண்ணிய தீர்த்தஸ்தானமாக விளங்கும். தேவரூடைய பேரருளால் எமது நகரத்தில் இறை வழிபாடுகள் தட்டாமல் நடக்கும்” என்று விண்ணப்பித்தான்.

அரசன், ஸ்ரீ முராரி ஸ்வாமிகளைப் பன்முறை நமஸ்கரித்தான். அவர்களுக்குப் பொன்னும், மணியும் கொடுத்ததோடு, சில கிராமங்களையும் அவரது மடத்திற்கு மான்யமாகக் கொடுத்தான்.

ஸ்வாமிகள் மன்னனை வாழ்த்தினார். மன்னன் ராஜமரியாதைகளுடன் ஸ்வாமிகளையும், சீடர்களையும் வழி அனுப்பி வைத்தான். ஸ்ரீ ரசிக முராரி தமது பாதயாத்திரையைத் தொடர்ந்தார்.

குருதேவரின் கிருபாகடாக்ஷத்தாலும், எம்பெருமானின் பேரருளாலும், பூவுலகிற்குப் அரிய பல பகவத் கைங்கரியங்களைச் செய்து பெருவாழ்வு கண்டார் ஸ்ரீ ரசிக முராரி ஸ்வாமிகள்!

ஸ்ரீ பக்த காணோபாத்திரை

மாதம் மும்மாரி பொழியும் மங்களபடத் திருநகரிலே இசை வேளாளர் குலத்தில் பிறந்தவள் சியாமா!

இவள் பரதக் கலையை முறையோடு பயின்றாள். இசையில் நல்ல தேர்ச்சியைப் பெற்றாள்.

இனிமையான சாரீரத்தைப் பெற்றிருந்த சியாமா, எம்பெருமானின் பக்திப் பாடல் களை உள்ளம் உருகும் வண்ணம் அற்புத மாகப் பாடுவாள். ஆலயங்களில், ஆண்டவன் சந்நிதானத்திலும் அழகாக ஆடுவாள்.

அரசன் அவையிலும் சியாமா ஆடிப்பாடி வந்தாள்.

இவளுக்கு ஒரு மகள் இருந்தாள். அவள் பெயர் ஸ்ரீ காணோபாத்திரை!

ஸ்ரீ காணோபாத்திரையும், தாயைப் போலவே விளங்கினாள். அவள் ஓர் அழகுப் பதுமை! வில்லொத்த புருவங்களும், கமல நயனங்களும், எடுப்பான நாசியும், குமிண் சிரிப்பும் அவளது பேரழகை, பார்ப்போர் போற்றும் வண்ணம் மிகவும் மேம்படுத்திக் காட்டின.

ஸ்ரீ காணோபாத்திரையும், பரதமும், சங்கீதமும் முறையோடு பயின்றிருந்தாள். இவள் தனது ஆடலாலும், பாடலாலும் அரங்கத்துப் பள்ளி கொண்ட பெருமானை - பார்த்தனுக்குத் தேரோட்டிய சாரதியை - பாண்டிரங்கனை - புவனம் போற்றும் பரந்தாமனைப் போற்றிப் பணிந்தாள்.

இவள் வளரும் பருவத்திலேயே, பரம னிடம் பக்தி பூண்டொழுகும் பெண்ணாக

இருந்தாள். எந்நேரமும் பாண்டிரங்கப் பெருமானை மனத்திலே தியானித்துக் கொண்டே இருந்தாள். சுந்தரமான க்ருதி களைப் பாடிப் பரமனைப் பரவசம் கொண் டாள்.

பண்டரிநாதனைக் கண் முன்னே கண்டு களித்தாள் அந்த பரம பக்தை!

பாண்டிரங்கப் பெருமான், ஜதியோடு திருப்பாத சதங்கைகளை ஒலிக்க ஆனந்தமாக ஆடிடும் அழகைக் கண்டு களித்தாள். கண்ணபிரானின் ஆடலும், அழகும் அவளைக் கிருஷ்ண பக்தியில் மூழ்கச் செய்தது.

ஸ்ரீ காணோபாத்திரை, மீரவைப்போல் கண்ணனையே தனது மனத்தில் கணவனாக வரித்தாள். "கண்ணா! கண்ணா!" என்று கனவிலும் நனவிலும் அவனது திருநாமத் தையே ஜபித்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

இவளது ஆடலையும், பாடலையும் கண்டு பக்தர்கள் இவளைக் கொண்டாடினர். இவளது செளந்தரிய வதனத்தைக் கண்டு மயங்கிய வர்கள், இவளது சுந்தர கீதத்திலும், ரம்மிய மான நடனத்திலும் தங்கள் சித்தத்தைப் பறிகொடுத்ததில் வியப்பொன்றும் இல் லையே!

மக்களைப் போலவே மன்னவனும், இவளது ஆடலிலும், பாடலிலும், அழகிலும் மயங்கினான். ஸ்ரீ காணோபாத்திரையை எப்படியும் அடைய வேண்டும் என்று எண்ணங்கொண்டான். அவன் தனது எண்ணத்தை அதிகாரிகள் மூலம் அவளது தாயார் சியாமாவிற்குச் சொல்லி அனுப்பி னான்.

மன்னவனின் மொழி கேட்டு சியாமா செய்வதறியாது திகைத்தாள். மகளின் மனோ நிலையை நன்கு புரிந்து கொண்டிருந்த தாயார், அவளிடம் அரசனின் ஆணையைச் சொல்லுவதற்கு அச்சங்கொண்டாள். இருப் பினும் அரசனின் அச்சுறுத்தலுக்கு அஞ்சி, அரசர் ஆணையை மகளிடம் கூறினாள்.

“ஸ்ரீ கானோபா! உனக்கு இருக்கும் அபாரமான திறமைக்கு நீ அரசவையில் ஆடவேண்டும். அரசன் நமக்கு நிறைய சன்மானங்கள் அளிப்பார். அரசனே உன்னை மணந்து கொள்கிறேன் என்று சொன்னாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.”

“அம்மா! நீயா இப்படி பேசுகிறாய்! ஆண்டவனின் தேன் மலர்த் திருவடிகளைத் தஞ்சம் என்று பற்றிக் கிடக்கும் இந்த பக்தை அவனது திருக்கோவில்களிலே ஆடுவதைத் தான் வாழ்க்கையில் புனிதமாகக் கொண்டுள்ளாள்.

அரசவையில் ஆடுவதனையோ, அரசனைக் கணவனாக ஏற்பதனையோ அங்கீகரிக்க மாட்டேன். பொன்னும், பொருளும், பட்டாடைகளும், பரிசுகளும், விருதுகளும் எனது பரந்தாமனின் துளசி தளத்திற்கு ஒருபோதும் ஈடு இணை ஆகாது!

அழியக் கூடிய அற்பமான பொருள்களை என் மனம் என்றுமே நாடாது. என் நாயகன் கண்ணனின் திவ்யத் திரு உருவம் இந்த அபலையின் இதயக் கோவிலிலே ஒளி வீசுவதனை நீ ஒருபோதும் அறியமாட்டாய்! அம்மா!”

மகளின் பேச்சைக் கேட்டு மகிழ்ந்த அன்னை, அதனைச் சற்றும் வெளிக்காட்டாமல், அரசனுக்காக வேண்டி தனது மகளின் மனதை மாற்ற முற்பட்டாள்.

“அர்த்தமில்லாமல் பேசாதே! கணிகையர் குலத்திலே பிறந்த நாம், கொற்றவனுக்கு அடிபணிந்தால்தான் குற்றமற்றவர்களாக இந்தக் குலத்தில் - இந்தக் குவலயத்தில் வாழ முடியும்.”

“குலம், கோத்திரம், சாதி, சம்பிரதாயம் இதெல்லாம் நமக்குத்தான் தெரியும். அந்த ஆண்டவனுக்கு இதெல்லாம் கிடையாது. இடையர் குலத்தில் உதித்த அந்தக் கண்ணன், இந்தக் கணிகையர் குலமகளை ஒருபோதும் கைவிடமாட்டார்.”

மகளின் உறுதியான உள்ளத்தைக் கண்டு தாயார் சந்தோஷித்தாள்.

“மகளே! உன்னை நான் பாராட்டுகிறேன். அரசனிடம் இருந்து எத்தனை எதிர்ப்புகள் வந்தாலும், எத்தனை துன்பங்கள் வந்தாலும் நீ மட்டும் கொண்ட கொள்கையில் நின்றும் சற்றும் மாறாமல் இருக்க வேண்டும். அதுவே என் ஆசை! நீ நமது குலத்திற்கு நிலையான பெருமையைத் தேடித் தந்துவிட்டாய் மகளே!”

இவ்வாறு தாயும் மகளும் உறுதியான உள்ளத்துடன் வாழ்ந்து வந்தனர்.

ஒருநாள் பண்டரிபுரம் செல்லும் பஜனை கோஷ்டியினர் இவர்கள் கிராமத்திற்கு வந்தனர். அவர்கள் மங்களபடத்திலுள்ள கோவிலில் தங்கி, பஜனை கீர்த்தனங்களைப் பாடினர்.

ஊரிலுள்ள பக்த கோடிகளின் கூட்டம் வெள்ளம்போல் பொங்கி வழிந்தது. சியாமாவும், அவளது மகள் ஸ்ரீ கானோபாத்திரையும் ஹரிநாம பஜனையில் கலந்துகொண்டு பக்தி செலுத்தினர்.

ஸ்ரீ கானோபாத்திரை அந்த மகான்களுடன் சேர்ந்து பண்டரிபுரம் செல்ல எண்ணினாள். தனது எண்ணத்தைத் தாயாரிடம் சொன்னாள். தாயார் மகளுக்குப் பரிபூரண சம்மதத்தைச் சொன்னாள்.

ஹரி பக்தர்கள் ஓரிரு தினங்களில் புறப்பட்டனர். ஸ்ரீ கானோபாத்திரையும் சிப்ளா கட்டையும், தம்புராவும் எடுத்துக் கொண்டு அவர்களுடன் புறப்பட்டாள்.

ஸ்ரீ கானோபாத்திரை தம்புரா மீட்டி, சிப்ளா கட்டையால் தாளம் போட்டு தனது செவிக்கினிய சங்கீதத்தால் அனைவருடைய உள்ளங்களையும் கொள்ளை கொண்டாள்.

ஸ்ரீ கானோபாத்திரை, பக்தர்களுடன் சேர்ந்து பல நாட்கள் பாதயாத்திரை செய்து பண்டரிபுரத்தை வந்தடைந்தாள்.

பண்டரிபுரத்தைக் கண்டதும் அவள் கொண்ட இன்பத்திற்கு எல்லையே இல்லை!

ஸ்ரீ கானோபாத்திரை பக்தர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு பீமா நதியில் நீராடினாள். பீமா நதிக்கரையிலிருந்து ஆலயம் வரைச் செல்லும் படிக்கட்டுகளில் நின்று பக்திப்

பாடல்களை உள்ளம் உருகப் பாடினாள். பக்தியால் தன்னை மறந்து ஆடினாள். ஆடிப் பாடி ஆனந்தித்துக் கொண்டே ஆலயத்துள் சென்றாள் ஸ்ரீ கானோபாத்திரை!

திருக்கோவிலை வலம் வந்தாள். நலம் தரும் நாயகனை - இடைதனில் கரம் வைத்து நிற்கும் பேரழகுக் காவலனை - காளிங்க நர்த்தனனை - கோபியர் கொஞ்சம் ரமணனை - பண்டரிநாதனைக் கண்டாள்; களிப்பு மிகக் கொண்டாள். கரம் கூப்பித் தொழுதாள். நிலமதில் வீழ்ந்து பணிந்தாள். இரவு பகலாக பாண்டுரங்க பஜனையில் மூழ்கி இருந்தாள்.

ஸ்ரீ கானோபாத்திரை பாண்டுரங்கப் பெருமானின் நினைவாக கோவிலில் இருக்க, மங்களபட மன்னன் ஸ்ரீ கானோபாவின் நினைவாக அரண்மனையில் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தான். எப்படியும் ஸ்ரீ கானோபாத்திரை தனது அன்பிற்கிணங்கி அரண்மனைக்கு வருவாள் என்று பல நாட்களாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த மன்னன் பெரும் ஏமாற்றம் கொண்டான்.

ஏமாற்றத்தால் அரசன் கோபம் கொண்டான். அதிகாரிகளை மீண்டும் அவளது இல்லத்திற்கு அனுப்பி வைத்தான். இல்லத்திற்கு வந்த அதிகாரிகள் தாயின் மூலம் ஸ்ரீ

கானோபாத்திரை பண்டரிபுரம் சென்றுள்ளாள் என்பதனை அறிந்தனர். அந்தச் செய்தியை மன்னனிடம் கூறினர்.

அரசன் எரிமலை போலானான். மோக வெறி பிடித்த மன்னன் விரக தாபத்தால் மேன்மேலும் துடித்தான். அவளை எப்படியாவது அடைய வேண்டும் என்று தனக்குள் திடமான சங்கல்பம் பூண்டான். வீரர்களையும், அதிகாரிகளையும் அழைத்தான்.

“நீங்கள் இப்பொழுதே பண்டரிபுரம் சென்று ஸ்ரீ கானோபாத்திரையிடம் எமது ஆணையைச் சொல்லி அழைத்து வாருங்கள். நயமாகப் பேசி அவளை அழைத்துவர முடியவில்லையென்றால், அவளைப் பலவந்தமாக இழுத்து வாருங்கள்.”

வீரர்களும், அதிகாரிகளும் குதிரைகளில் பண்டரிபுரத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

பண்டரிபுரத்தை அடைந்த படைவீரர்கள், அதிகாரிகளுடன் திருக்கோவிலுக்குச் சென்றனர். அங்கே ஸ்ரீ கானோபாத்திரை பக்தர்கள் புடைசூழ விட்டல பஜனையில் மூழ்கி யிருந்தாள்.

பஜனை முடிந்ததும், ஸ்ரீ கானோபாத்திரை பகவத் பிரசாதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, புறத்தே வருவதற்காகப் புறப்பட்டாள்.

அதிகாரிகள் அவளை அணுகி, “தேவீ! மங்களபுர மாமன்னன் தங்களை கையோடு அழைத்து வரச் சொல்லி எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டுள்ளார். நாங்கள் பல்லக்குடன் வந்திருக்கிறோம். உடனே புறப்பட்டு வாருங்கள்” என்றனர்.

அரசனின் ஆணைக் கேட்டு ஆண்டவனின் அடியவள் முகத்தில் புன்முறுவல் அரும்ப, “உங்கள் அரச கட்டளை எமக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கிறது. உங்களது அரசனது விருப்பத்தை விண்ணவர் கோமானிடம் விண்ணப்பிக்கிறேன். அவன் சித்தம் எதுவோ அதற்கு நான் தலைவணங்குகிறேன்” என்று கனிவாகச் சொல்லி ஸ்ரீ கானோபாத்திரை கர்ப்பக்கிரஹத்துக்குள் சென்றாள்.

கண்களில் நீர் மல்க கண்ணனைக் கண்டாள். தேனினும் இனிய கீதத்தால் அவனைச் சேவித்தாள். பாலினும் இனிய அவனது பாதத்தைப் பணிந்தாள்.

“பரந்தாமா! பக்தி செய்வோருக்கு முக்தி தரும் தீனதயாபரா! இந்த அடிமையின் எண்ணத்தை நீ அறியாததல்லவே! உன்னையே நாயகனாகக் கொண்டு நற்றவம் புரியும் இந்த நங்கை, நாடாளும் கோமானை நாயகனாக ஏற்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்!

கண்ணா! நீதான் இந்த அபலையைக் காப்பாற்ற வேண்டும்! நீதான் கவலையைத் தீர்க்க வேண்டும். எத்தனை எத்தனையோ அவதாரம் எடுத்து உன் அன்பு அடியார்களை அரவணைத்து ஆதரித்த அகிலாண்ட கோடி பிரம்மாண்ட நாயகா! நாளெல்லாம் உன்னையே நினைத்து வாழும் உன்னையே நீ ஏற்றுக் கொள்ளுவாய்.”

இவ்வாறு ஸ்ரீ கானோபாத்திரை புலம்பி அழுவது கண்டு பக்கத்திலிருந்த அர்ச்சகர்கள் கவலை மிகக் கொண்டனர். ஸ்ரீ கானோபாத்திரையின் நிலை கண்டு அவர்கள் மெய்யுருகினர்.

கார்ப்பக்கிரஹத்தில் பேரொளி பிறந்தது! ஆலய மணிகள் வேகமாக ஒலித்தன. சங்கு முழங்கியது. வேத கோஷம் எழுந்தது.

எம்பெருமானின் திருக்கண்களிலிருந்து ஜோதி பிறந்தது. அந்த ஜோதி சொருபத்தில் ஸ்ரீ கானோபாத்திரை கலந்தாள். பாண்டிரங்கப் பெருமான் தமது பக்தையைத் தம்மோடு ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டார்.

ஸ்ரீ கானோபாத்திரை நிலத்தில் வீழ்ந்தாள். அவள் ஜோதி சொருபமாக எம்பெருமானுடன் இரண்டறக் கலந்த அதிசயத்தை அர்ச்சகர்கள் கண்டனர். அவள் பரமபதம் எய்திவிட்ட பரமனின் பரமபக்தை என்ப தனைத் தெரிந்து கொண்டனர்.

அரசு கட்டளையையும், அதற்காக ஸ்ரீ கானோபாத்திரை ஆண்டவனிடம் முறையிட்டதையும் அறிந்திருந்த அர்ச்சகர்கள், போற்றி தொழுதற்குரிய பதிவிரதா சிரோன் மணியான பக்தையை எவருமறியாவண்ணம் கோவிலின் தெற்கு புறத்தே புதைத்தனர். அவ்வாறு புதைத்த மாத்திரத்திலேயே அந்த இடத்தில் ஒரு புதுப் பிரகாசம் தோன்றியது!

இலைகளும், நறுமணம் கமழும் பூங்கொத்துக்களும் பொங்கி குலுங்கும் தாட்டி எனப்படும் அழகிய மரம் அந்த இடத்தில் திடீரென்று தோன்றியது.

இந்த அற்புதத்தைக் கண்டு அர்ச்சகர்கள் மேலும் அதிசயித்தனர்.

கானோபாத்திரை ஜோதி சொருபமாக பகவானிடம் ஐக்கியமானதும், கோவிலின் தென்புறத்திலே மரமாக வெளிவந்த காட்சியும் எங்கும் பரவியது.

கோவில் வாயிலிலே கானோபாத்திரையை எதிர்பார்த்து நின்று கொண்டிருந்த அர்ச்சாங்க அதிகாரிகள் செவிகளிலும் இந்த விவரம் எட்டியது. அரசாங்க அதிகாரிகளும், வீரர்களும் அர்ச்சகர்களின் கூற்றை ஏற்கவில்லை!

அந்த பக்தையைத் தங்களுடன் அனுப்புவதற்கு இஷ்டமில்லாமல் இப்படி ஒரு கதையை ஜோடனைச் செய்து சொல்லுகிறார்கள் என்று கொதித்தெழுந்தனர். அவர்கள் அர்ச்சகர்களை விலங்கிட்டு அழைத்துச் சென்றனர்.

ஸ்ரீ கானோபாத்திரையின் வருகைக்காக காத்திருந்த வேந்தன் பெரும் ஏமாற்றம் அடைந்தான். அர்ச்சகர், “ஸ்ரீ கானோபாத்திரை போற்றித் தொழுதற்குரிய தெய்வ மகள். விண்ணவர் கோமானுடன் ஐக்கியமாகி தாட்டி மரமாகி விளங்குகிறாள்” என்றும் கூறினர். அரசனும், அர்ச்சகர்களின் கூற்றை ஏற்க மறுத்தான்.

அர்ச்சகர்கள் அரசனிடம் ஸ்ரீ கானோபாத்திரையின் மகிமையை வானளாவப் புகழ்ந்து பேசினர். ஆலயத்தில் நடந்த சம்பவங்கள் அனைத்தையும் பயபக்தியோடும், பணிவன்போடும் மன்னனிடம் மீண்டும் மீண்டும் எடுத்துச் சொல்லினர்.

மன்னன் அமைச்சர்கள் புடைசூழ, அர்ச்சகர்களை அழைத்துக் கொண்டு பண்டரிபுரம் விரைந்தான். பண்டரிபுரத்தை அடைந்த அரசன் நேராக தெற்கு பிரகாரம் சென்றான்.

தெற்குப் பிரகாரத்தில் பக்தர்களின் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. பக்தர்கள் வரிசையில் நின்று தாட்டி மரத்தை வலம் வந்து நமஸ்கரித்து சென்றனர்.

பக்தர்கள் தாட்டி மரத்தைச் சுற்றி விளக்கேற்றி தூப தீபாராதனைக் காட்டி ஆராதனை செய்தனர்.

இவற்றையெல்லாம் கண்டு அரசன் அதிசயித்தான். ஸ்ரீ கானோபாத்திரை தொழு

தற்குரிய விருக்ஷமாக உயர்ந்துவிட்டாள் என்பதை உணர்ந்தான்.

அரசன் அர்ச்சகர்களுக்கு அடிபணிந்தான். தான் அறியாது செய்தப் பிழையைப் பொறுத்தருளுமாறு கேட்டுக் கொண்டான்.

அரசன் மரத்தை வலம் வந்தான். முடி தாழ்ந்து பணிந்தான். கண்களில் நீர் மல்க தமது தவற்றிற்கு மன்னிப்புக் கேட்டுப் பிரார்த்தித்தான்.

“அனைவராலும் போற்றுதற்குரிய தெய்வமே! உன்னைத் தாரமாக்கிக் கொள்ள நினைத்த என் பிழையைப் பொறுத்தருளுவாய். உனது பக்தி மகிமையை உணராமல் உபத்திரவம் செய்த என்னை மன்னித்துவிடு. இன்று முதல் நானும் என் நாடும் உனக்கு அடிமை. உன்னை ஆட்கொண்ட அந்த பாண்டிரங்கனுக்கு அடிமை. இது சத்தியம்.”

அரசனின் மனமாற்றத்தைக் கண்டு அர்ச்சகர்களும், அடியார்களும் அளவிலாத பெருமிதம் பூண்டனர். அர்ச்சகர்கள் அரசனை அழைத்துக் கொண்டு கர்ப்பக்கிரஹத்துக்குச் சென்றனர். அரசனுக்கு எம்பெருமானின் சேவை பண்ணிவைத்து பரிவட்டம் கட்டிப் பூமாலை அணிவித்து ஆலய மரியாதைகளைச் செய்து கௌரவித்தனர்.

அரசன் தனது கழுத்திலே அர்ச்சகரால் அணிவிக்கப்பட்ட பூமாலையில் நீள்முடி இருக்கக் கண்டு வியந்தான். இறைவனுக்குச் சாத்திய மாலையில் முடி இருந்தது எவ்வாறு சாத்தியமாகும் என்று தனக்குள் கேள்வி எழுப்பிக் கொண்டான்.

பாண்டிரங்கப் பெருமானுக்குத் தான் ஏதோ அபச்சாரம் செய்துவிட்டதாக எண்ணி பயம் பொங்கப் பெருமானைப் பார்த்தான்.

அரசனின் பக்திக்குத் திருவுள்ளம் கனிந்த பாண்டிரங்கப் பெருமான் வைரமணி முடி

அலங்கரிக்கும் தமது சிரசிலே கார்குழல் தெரியும் வண்ணம் அரசர்க்கு திருக்காட்சி கொடுத்தார்.

இப்பேரின்ப காட்சியைக் கண்டு வேந்தன் நெக்குருகினான். சாஷ்டாங்கமாக நிலத்தில் வீழ்ந்தான். அன்று முதல் வேந்தன் பாண்டு ரங்க பக்தனாக மாறினான். பொன்னும், பொருளும் பெருமானுக்கு காணிக்கையாகச் செலுத்தினான்.

பரமனின் அருளைப் பரிபூரணமாக பெற்று மரமாக நின்ற பக்தை ஸ்ரீ கானோபாத்திரை அனைவராலும் போற்றும்படியான மரமானாள்.

ஸ்ரீ கானோபாத்திரை பண்டரிபுர கேஷத்திரத்திலே தென் பிரகாரத்திலே மரமாக நின்று நற்றவம் புரிகின்றாள். பக்தர்கள் அனைவரும் அம்மரத்தைச் சுற்றி வலம் வந்து நல்வாழ்க்கைப் பெற அவளைப் போற்றி பணிகின்றனர்.

இன்றும் பண்டரிபுரத்தில் அந்த விருக்ஷம் பசுமையாக ஓங்கி வளர்ந்திருப்பதனைக் காணலாம்.

பக்தர்கள் அந்த மரத்தை வலம் வந்து வணங்குவதோடு, அந்த மரத்திலிருந்து உதிர்ந்து விழும் தளிர்களைத் தங்களுக்குக் கிடைத்த வரப்பிரசாதமாக எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொள்கின்றனர்.

தென்புறத்துக் கோபுர வாயிலை ஸ்ரீ கானோபாத்திரை வாயில் என்று பக்தர்கள் பெயர்கூட்டிக் கொண்டாடுகின்றனர்!

தாட்டி மரமாகிவிட்ட தெய்வ மகளின் மகிமையைக் கண்டு தாயார் சியாமா அடைந்த இன்பத்திற்குத்தான் எல்லை ஏது?

ஸ்ரீ கானோபாத்திரை மரமாகிவிட்டாள். ஆனால் அந்த மரமோ நமக்கு வரம்தரும் கற்பக விருக்ஷமாக மாறிவிட்டது!

ஸ்ரீ பக்த கானோபாத்திரை திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த சாந்தோபா

ஸ்ரீர்வளமும், நிலவளமும், செல்வ வளமும், இறைவளமும் ஒன்றாகக் கொழிக்கும் புண்ணிய பாரதத்தில் பிறந்த தவசீலர்கள் பலருள் ஸ்ரீ சாந்தோபா என்பவரும் ஒருவர்.

இவர் பெயருக்கேற்றாற்போல் சாந்த குணமும், தெய்வ பக்தியும் கொண்ட சத்குண சம்பன்னனாராக விளங்கினார். இவர் தமது தாயாருடனும், மனைவி யசோதாபாய் என்பவளுடனும் சந்தோஷமாக வாழ்ந்து வந்தார்.

ஸ்ரீ சாந்தோபா இளமை முதற்கொண்டே ஸ்ரீ துர்காராம், ஸ்ரீ கபீர்தாஸர், ஸ்ரீ நாமதேவர் போன்ற மகான்களின் கீர்த்தனைகளைப் பாடிப் பேரானந்தம் கொள்வார்.

இவருடைய பக்தி, அடக்கம், பெருந்தன்மை இவற்றையெல்லாம் கேள்வியுற்ற அந்த கிராமத்தைப் பரிபாலித்து வந்த சிற்றரசன் இவருக்குக் கிராம நிர்வாகத்தை அளித்ததோடு, சில வீடுகளையும், நில புலன்களையும் மான்யங்களாகக் கொடுத்துக் கௌரவித்தான்.

ஒருமுறை இவர் ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளின் திவ்ய சரிதத்தை, பெளராணிகர் ஒருவர் பிரவசனம் செய்யக் கேட்டு உள்ளம் உருகினார். ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளின் துறவு மனப்பான்மை, ஸ்ரீ சாந்தோபாவையும் பற்றற்ற நிலையில் வாழத் தூண்டியது.

மனைவி, மக்கள், பந்தம், பாசம், வீடு, நிலம், அதிகாரம், செல்வாக்கு அனைத்துமே அவருக்கு வெறும் மாயை போலானது! அனைத்தையும் வெறுத்தார். துறவு நிலையை மேற்கொள்ள உள்ளத்திலே உறுதிபூண்டார்.

ஸ்ரீ சாந்தோபா, தமக்கு மன்னனால் மான்யமாக அளிக்கப்பட்ட அனைத்து சொத்துக்களையும் ஊராருக்கு உரிமையாக்கினார்! தமக்குக் கிடைத்த அரசாங்க அதிகாரங்களையும் உதறித் தள்ளினார்.

கணவனின் செயலையும், போக்கையும் கண்டு தாயும், மனைவியும் கவலை மிகக் கொண்டனர்! கணவனின் போக்கை உணர் முடியாமல் இருவரும் தவித்தனர்.

ஸ்ரீ சாந்தோபா, அவர்களிடம் தான் துறவறத்தை மேற்கொள்ளப் போவதாகக் கூறினார்.

அம்மொழி கேட்டு அவர்கள் இருவரும் தணலிடைப் புழுப்போல் துடித்தனர். வேடன் வில்லுக்குப் பலியாகப் போகும் மான்போல் துவண்டனர்.

அவர்கள் இருவரும், ஸ்ரீ சாந்தோபாவுக்குப் பல வழிகளில் இல்லற தர்மத்தைப் பற்றி தங்களுக்குத் தெரிந்த அளவு எடுத்துச் சொல்லினர். ஆனால், ஸ்ரீ சாந்தோபா, துறவறம் பூண்ட ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளைப் பற்றியே சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகளைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்த ஸ்வாமிகளுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை!

அன்று புத்தர், மனைவி, மக்களைத் துறந்து போதி மரத்தடி அமர்ந்தாற்போல், இன்று ஸ்ரீ சாந்தோபாவும் அன்பு மனைவியையும், ஆருயிர் அன்னையையும் மறந்து, இல்லறத்தை வெறுத்துத் துறவறத்தைப் பெரிதாகக் கொண்டு, வீட்டை விட்டு வெளியேறினார்.

வீட்டை விட்டு வெளியேறிய பக்தர், கால் போன போக்கிலே நடந்தார். அன்ன ஆகாரத்தை வெறுத்தார். பாண்டுரங்களின் நாமத்தையே நினைவிற் கொண்டார்.

பீமாநதியும், கமடநதியும் சந்திக்கும் இடத்தைக் கண்டதும் துறவியின் உள்ளத்தில் ஓர் அமைதி பிறந்தது. தமது தவநிலைக்கு ஏற்ற இடமாகக் கொண்டார். மரங்கள் சூழ்ந்த ஓர் அருமையான இடத்தில் தியானத்தில் அமர்ந்தார்.

ஸ்ரீ சாந்தோபாவைக் காணாமல் யசோதையும், ஸ்வாமிகளின் தாயாரும் கவலை மிகக் கொண்டனர். பல இடங்களில் தேடிப் பார்த்தனர். உற்றார், உறவினரும் அங்கிங் கெனாதபடி எங்கும் தேடி அலைந்தனர். ஸ்ரீ சாந்தோபா இருக்கும் இடம் எவருக்கும் தெரியவில்லை!

கடைசியில் ஒருநாள், ஒரு வேடுவன் மூலம் ஸ்ரீ சாந்தோபா வனத்தில் இருக்கும் இடத்தைப் பற்றிய செய்தி கிடைத்தது. அவரது தாயாருக்கும், தர்ம பத்தினிக்கும் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை!

ஸ்வாமிகளின் தாயார், யசோதையை அழைத்துக் கொண்டு, “மகளே! அவன் என் சொல்லுக்குச் செவிசாய்க்கமாட்டான். அதனால் நீ மட்டும் அவன் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றுவா! உனது முகத்தைப் பார்த்தாவது ஒரு கருணைப் பிறக்கட்டும்.

கணவன் இல்லாவிடில் உன்னைப் போன்ற சிறு பெண்கள் தனித்து வாழ இயலாது என்பதனையும், அவன் இல்லாவிடில் நாம் உயிரை விடுவோம் என்பதனையும் எடுத்துச் சொல்லி, அவனை இங்கு அழைத்து வருவாயாக!” என்று சொன்னாள்.

யசோதையும், “அவ்வாறே சொல்கிறேன்” என்று பதிலுரைத்து, கணவனைக் காணப் பல்லக்கில் புறப்பட்டாள். அவளுக்குத் துணையாக சில பந்து மித்திரர்கள் வண்டிகளிலும், குதிரைகளிலும் புறப்பட்டனர்.

எல்லோரும், ஸ்ரீ சாந்தோபா இருக்கும் இடத்தை வந்தடைந்தனர். யசோதா, பல்லக்கில் நின்றும் இறங்கினாள். தியான நிலையில் இருக்கும் கணவனைக் கண்டு கண்ணீர் வடித்தாள்.

ஸ்ரீ சாந்தோபா தியானம் கலைந்தார். எதிரில் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நிற்கும் மனைவியைக் கண்டு திகைத்தார். மனைவி, அவரது பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டு பலவாறு புலம்பினாள்!

“ஸ்வாமி! இதென்ன கோலம்! இல்லறத்தில் இருந்து கொண்டு, வானபிரஸ்தம் அடையலாம் என்பதனைத் தேவரீர் அறியாத தல்லவே! உங்கள் அன்னையாரை நினைத்துப் பாருங்கள்! அந்திம காலத்தில் அன்னை யாருக்கு அருகேயிருந்து பணிவிடை செய்ய வேண்டியது தங்கள் கடமையல்லவா!

தாய் தந்தையர்க்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்த ஸ்ரீ புண்டரீக ஸ்வாமிகள், அந்த பாண்டுரங்களையே சுட்ட செங்கல் மீது நிற்கச் செய்யவில்லையா? ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரத்தைக் கேட்டு துறவு கோலம் பூண்ட தாங்கள், ஏன் உங்கள் தாயாருக்குப் பணிவிடை செய்து முக்தி மார்க்கத்தை அடையக் கூடாது!”

“உனது விளக்கங்கள் எதுவும் எனக்குத் தேவையில்லை. இனியும் நான் இல்லறத்தை மேற்கொள்ளமாட்டேன்.”

“இதுதான் உங்கள் முடிவென்றால் நானும் இந்த இடத்தை விட்டு எங்கும் அசைவதாக இல்லை. அன்று தந்தை சொல்லைக் கேட்ட ராமர் காட்டிற்குப் புறப்பட்டபோது உடன் சென்ற சீதையைப் போல் நானும் உம்முடன் காட்டிலேயே வசிக்கப் போகிறேன். எனக்கு இந்த ராமர் இருக்கும் இடம்தான் அயோத்தி!”

யசோதாபாயின் முடிவைக் கண்டு ஸ்ரீ சாந்தோபா மனத்திலே ஒருவித சலனம்! எண்ணத்திலே வியப்பு. மனத்திலே குழப்பம். ஸ்ரீ சாந்தோபா ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தார்.

“என்னுடன் வாழப்போவதுதான் உனது தீர்மானம் என்றால், நீயும் வீடு, வாசலைத் துறந்து உன் மாமியாரையும் மறந்து என்னுடன் வசிக்க வேண்டும்.”

கணவனின் நிபந்தனையைக் கேட்டு மனைவி யசோதா ஒரு கணம் துணுக்குற்றாள். மகனைப் பிரிந்து வருந்தும் தாயார், மருமகளாகிய தன்னையும் பிரிந்து எப்படி வாழ்வார்கள் என்பதனை எண்ணினாள். கணவனுக்காக வேண்டி அவரது விருப்பம் போலவே காட்டில் அவருடன் வாழ்வதற்கு முடிவு பூண்டாள்.

யசோதா, தன்னுடன் வந்த சுற்றத்தாரிடம், நடந்த விஷயங்களைச் சொல்லி, தாயாரைப் பத்திரமாக பார்த்துக் கொள்ளுமாறு வேண்டிக் கொண்டாள். அவர்களும் மனவேதனையோடு வீடு திரும்பினர்.

யசோதா, கணவனுடன் காட்டில் வாழத் தொடங்கினாள். அந்த ரம்யமான நதி தீரத்தில் ஆசிரமம் ஒன்றை அமைத்துக் கொண்டனர். யசோதா பதிசேவையைச் செய்துகொண்டு, பாண்டுரங்க பஜனையில் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டாள்.

ஸ்ரீ சாந்தோபாவும், யசோதையும் ஆசிரமத்திலே வாழ்ந்துகொண்டு, ஹரி பகவானுக்கு அற்புதமான சேவை செய்து கொண்டிருந்தனர்.

இந்த நதி தீரத்தை அடுத்துள்ள கிராமவாசிகளுக்கு, ஸ்ரீ சாந்தோபா தங்கியிருக்கும் விவரம் தெரியவந்தது. அவர்கள் ஸ்ரீ சாந்தோபாவின் நாம சங்கீர்த்தன பஜனையைக் கேட்க வந்தனர்.

நாளுக்கு நாள் பக்தர்களின் கூட்டம் பெருகவே, இவர்கள் ஆசிரமத்தில் பக்தியும், பஜனையும் பெருகியது!

கிராம மக்களின் வருகையால் இவர்கள் ஆசிரமத்தில் எந்நேரமும் கலகலப்பும், கோலாகலமும் இருந்துகொண்டே இருந்தது.

வனாந்தரம் தபோவனம் ஆனது. பக்தர்களும் அங்கு வந்து வசிக்கத் தொடங்கினர்!

பகவானைச் சேவிப்பதோடு, சேவார்த்திகளையும் சேவிக்க எண்ணினார் ஸ்ரீ சாந்தோபா! அவர் தமது மனைவியிடம், அடுத்துள்ள கிராமத்திற்குச் சென்று உஞ்சுவிருத்தி எடுத்து வரப் பணித்தார்.

யசோதாபாயும் கணவரின் அன்புக் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, ஆற்றைக் கடந்து அடுத்துள்ள கிராமம் சென்று தான்யங்கள் பெற்று, அநுதினமும் ஆண்டவனுக்கு நிவேதனம் செய்து அதிதிகளுக்கும் பிரசாதம் வழங்கி வந்தாள். அவளது கணவன் தினமும் ஒருவேளை உப்பிட்ட அடையில் பாதி மட்டும் தின்று துறவற தர்மத்தை முறையோடு கடைப்பிடித்து ஒழுகினார்.

வழக்கம்போல் உஞ்சு விருத்திக்கு சென்றிருந்த யசோதாபாய், கிராமத்தில் தனது சகோதரியைக் கண்டாள். சகோதரிக்கு

அவளைக் கண்டதும் ஏற்பட்ட ஆனந்தத்துக்கு எல்லையே இல்லை! அவளது சகோதரி நடந்த விருத்தாந்தங்கள் அனைத்தையும் கேட்டு வருந்தினாள்.

அவள் தமக்கைக்காக, நெய்யும் சர்க்கரையும் கலந்த அடையைச் செய்து கொடுத்தாள். கணவனுக்குக் கொண்டு போய்க் கொடுக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டாள். யசோதா அதனை ஏற்க மறுத்தாள்.

யசோதாவின் தமக்கை, இனிப்பு அடையை வற்புறுத்திக் கொடுத்து, "சகோதரி! எனக்காக வேண்டி நீ இதனைப் பெற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். உன் கணவரிடம் நான் கொடுத்ததாகச் சொல்லி இதனை ஏற்றுக்கொள்ளச் சொல். நானும் என் நாயகனும் நாளை வந்து உங்களை அங்கு சந்திப்போம்" என்று கூறி, வலுக்கட்டாயமாக இனிப்பு அடையைத் தங்கையிடம் கொடுத்தனுப்பினாள்.

யசோதா, அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு ஆசிரமத்திற்கு வந்தாள். கணவனிடம் அடுத்துள்ள கிராமத்தில் சகோதரியைச் சந்தித்த விஷயத்தைக் கூறி, அவள் கொடுத்தனுப்பிய இனிப்பு அடையைக் கணவனிடம் கொடுத்தாள். ஸ்ரீ சாந்தோபா அதனை ஏற்க மறுத்தார்.

"யசோதா! எதற்காக நீ இதனைப் பெற்றுக் கொண்டு வந்தாய்! முதலில் இதனைக் கொண்டுபோய் அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு வா. அப்பொழுதுதான் அவளுக்கு நான் கொண்டுள்ள வைராக்கியத்தைப் பற்றிப் புரிந்துகொள்ள முடியும்!"

பர்த்தாவின் வார்த்தைக்கு மறுவார்த்தை பேச முடியாது போன யசோதா இனிப்படையை எடுத்துக்கொண்டு சகோதரியின் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டாள்.

யசோதா வேக வேகமாக ஆற்றைக் கடந்து சகோதரி வீட்டிற்குச் சென்றாள். சகோதரியிடம் விஷயத்தைச் சொல்லி, இனிப்பு அடையைக் கொடுத்துவிட்டு வேக வேகமாகத் திரும்பினாள்.

போகும்போது முழங்கால் வரைத் தண்ணீர் இருந்த ஆற்றில் திடீரென்று வெள்ளம் பிரவாஹம் எடுத்து ஓடலானது.

யசோதா அக்கரையில் வசமாக மாட்டிக் கொண்டாள். நேரமும் இருட்டிக் கொண்டே

வந்தது. அவளுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை!

“பாண்டுரங்கா!” என்று கத்தினாள் யசோதா!

கோகுலத்தில், தாயான யசோதையின் குரல்கேட்டு ஓடிவரும் கண்ணன், இப்பொழுது தனது பக்தை யசோதையின் குரலைக் கேட்டு ஓடிவந்தான்.

ஓடைக் குழலும் கையுமாக கோகுலத்திலே விளையாடியவன் இன்று ஓடம் செலுத்திக் கொண்டு ஓடும் வெள்ளத்தில் ஓடக்காரனாக காட்சியளித்தான்.

ஓடத்தையும், ஓடக்காரனையும் கண்டதும் யசோதா பொங்கி பூரித்தாள். பாண்டுரங்கன், யசோதையை ஓடத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு இக்கரைக்கு கொண்டுவந்து சேர்த்தான்.

யசோதா ஓடத்தில் நின்றும் இறங்கி திரும்பிப் பார்த்தாள். அங்கே ஓடமும் இல்லை; ஓடக்காரனும் இல்லை! யசோதை ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தாள். ஓடக்காரனாக வந்து தன்னை ஆட்கொண்டருளியது அந்த பாண்டுரங்கன்தான் என்பதனை எண்ணி எண்ணி பேரின்ப வெள்ளத்தில் மிதந்தாள்.

யசோதா, கணவனிடம் வந்து நடந்த வற்றைக் கூறினாள். மனைவி பெற்ற பெரும் பாக்கியத்தைக் கண்டு ஸ்ரீ சாந்தோபா, “யசோதா! நீ செய்த புண்ணியத்தை இப்பிறவியில் யாரே செய்யவல்லார்! நாளெல்லாம் அவனது நாமாவைச் சொல்லித் தவமிருந்த என் கண்களுக்குத் தெரியாத அந்த பகவான், உனக்குத் தரிசனம் தந்துள்ளானே! உன்னைக் கரை சேர்த்தவன், என்னை சம்சார சாகரத்தில் நின்றும் கரை ஏற்றவில்லையே!

என் மீது அந்த பாண்டுரங்கனுக்கு வாத்ஸல்யம் பிறக்கவில்லையா? பாண்டுரங்கனைத் தரிசிக்கும் பாக்கியம் இல்லாத எனக்குப் பாதி அடைகூடத் தேவையில்லை. அன்ன ஆகாரமின்றி அவனைத் தியானிக்கப் போகிறேன். அவன் தரிசனம் இல்லை என்றால் பட்டினி கிடந்தாவது உயிரை விடுவது திண்ணம்” என்று கூறினார்.

கணவனின் வைராக்கியம் யசோதைக்குத் துக்கத்தைக் கொடுத்தது! அவள் பகவானிடம் தனது கணவனுக்கும் சேவை சாதிக்குமாறு தினமும் பிரார்த்திக்கலானாள்.

ஸ்ரீ சாந்தோபா, அன்ன ஆகாரமின்றி உடல் மெலிந்தார். யசோதையும் கணவனுக்காக பட்டினி கிடந்தாள்.

பக்தர்கள் தெய்வீக தம்பதிகளின் கடுமையான விரதத்தையும், வைராக்கியத்தையும் கண்டு செய்வதறியாது திகைத்தனர்.

இதற்கு மேல் எம்பெருமான், தமது பக்தர்களைச் சோதிக்க விரும்பவில்லை!

ஸ்ரீமந் நாராயணன் சங்கு, சக்கரம் தாங்கிய திருக்கரங்களுடன் பூதேவி, ஸ்ரீதேவி சமேதராய் திருகாஷி அளித்தார். ஸ்ரீ சாந்தோபாவும், அவரது மனைவியாரும் எம்பெருமானைப் பன்முறை நமஸ்கரித்து சேவித்தனர்.

எம்பெருமான், அத்தெய்வீகத் தம்பதியர்களைத் திருநோக்கம் செய்து, “பக்த சிரோன்மணிகளே! நீங்கள் இருவரும் பூவுலகில் பல காலம் வாழ்ந்து இறுதியில் எமது திருவடி நீழலை அடைவீர்களாகு!” என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளி அந்தர்த்தி யாமியானார்.

எம்பெருமானின் தரிசனம் பெற்ற ஸ்ரீ சாந்தோபா சந்தோஷம் மிகக் கொண்டார். பெருமானின் தரிசனம் பெற்ற ஸ்ரீ சாந்தோபா விற்கு சித்திகள் பல சித்தியாயின. அந்த சித்தியின் பயனாய், அவரது புகழ் எங்கும் பரவியது. பக்தர்களின் கூட்டம் பெருகியது. சீடர்கள் பலர் அவரிடம் வந்து சேர்ந்தனர். தாயாரும் அவரது ஆசிரமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள். பகவத் கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டாள்!

ஸ்ரீ சாந்தோபா ஆசிரமத்தில் தினமும் நடக்கும் பஜனைக்கும், ஆராதனைக்கும் பக்தர்களின் கூட்டம் நாளுக்கு நாள் பெருகியது.

ஒருநாள் ஒரு பெண்மணி அவரிடம் தனது துயரத்தைப் பற்றிச் சொன்னாள்.

“ஸ்வாமி! அடியேன் அடுத்துள்ள கிராமத்தில் வசிக்கிறேன். எனது கணவன் மிகவும் முன்கோபக்காரன். என்னை அடித்துத் துன்புறுத்துகிறார். நான் ஏதாவது கேட்டால், “நீ அதிகம் பேசினால் நானும் ஸ்வாமிகளைப் போல் காட்டிற்குப் போய் சந்நியாசியாகி விடுவேன்” என்று பயமுறுத்துகிறார்! இதற்குத் தேவரீர்தான் தக்க பரிகாரம் சொல்ல வேண்டும்.”

அப்பெண்மணியின் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டு ஸ்வாமிகள் முகம் மலர, “அம்மா!

இதற்காக கவலைப்பட வேண்டாம். மறு முறை உங்கள் கணவர் அவ்வாறு சொன்னால் நீங்கள் சற்றும் தயங்காமல் தைரியமாக, தாராளமாக காட்டிக்குப் போங்கள்! என்று சொல்லிவிடுங்கள்” என்று ஆலோசனை கூறினார்.

அந்தப் பெண்மணியும் அதற்குச் சம்மதித்தாள். ஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்து மன அமைதியோடு வீடு திரும்பினாள்.

வழக்கம்போல், மனைவி மீது கோபம் கொண்ட கணவன் அவளிடம் காட்டுக்குப் போவேன் என்று பயமுறுத்தினான்.

அந்த பெண்மணியும், ஸ்ரீ சாந்தோபா சொன்னாற்போல் தைரியமாக கணவனிடம், “தாராளமாகக் காட்டிற்குப் போங்கள். உங்களை யாரும் தடுக்கவில்லை” என்று சொன்னாள்.

அவனும் கோபித்துக் கொண்டு ஸ்ரீ சாந்தோபா ஆசிரமத்திற்குச் சென்றான். அவன் ஸ்வாமிகளின் காலடியில் வீழ்ந்து பணிந்தான். அவனைப் பார்த்து ஸ்வாமிகள் இன்னா ரென்று புரிந்துகொண்டார்.

அவன் ஸ்வாமிகளிடம் தன்னை சிஷ்யனாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தான். ஸ்வாமிகள் அவனைச் சீடனாக ஏற்றுக்கொண்டார். ஸ்வாமிகள் அவனுக்குப் புத்தி புகட்ட எண்ணினார்.

ஒருமுறை அவன் பசியென்று கேட்டதும், ஸ்வாமிகள் வேப்பம் பழத்தை உண்ணச் சொன்னார். அப்பொழுதுதான் அவனுக்குப் புரிந்தது; ஆசிரமவாசிகளின் துன்பமும், துயரமும் எத்தகையது என்பது!

ஸ்வாமிகள் நல்ல பல போதனைகளால் அவனுக்கு மனமாற்றம் ஏற்படுத்தினார். அவன் உளம் திருந்தினான். பொறுமையைக் கடைப்பிடித்தான். ஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்து வீட்டிற்குச் சென்று மனைவியுடன் நிம்மதியாக வாழ்வைத் தொடங்கினான்.

இப்படியாக ஸ்வாமிகள் பக்தர்களுக்குப் பற்பல அற்புதங்களை நிகழ்த்திக் காட்டிப் பேரருள் பாலித்தார்.

ஸ்வாமிகளின் ஆசிரமத்தில் ஒவ்வொரு விசேஷ நாட்களையும் ஸ்வாமிகளுடன் சேர்ந்து பக்தர்கள் மிகுந்த கோலாகலத்துடன் கொண்டாடினர்.

ஒருமுறை ஏகாதசி தினம் வந்தது! ஸ்வாமிகள், பக்த கோடிகளுடன் பண்டரீபுரம் புறப்பட்டார். பீமா நதியில் வெள்ளம் கரை புரண்டு ஓடியது. ஸ்வாமிகள் பண்டரி நாதனைப் பிரார்த்தித்தார்.

கூர்மாவதாரம் எடுத்து பாற்கடலில் மந்தார மலையைத் தாங்கிய ஸ்ரீ விஷ்ணு பகவான், இன்று தமது முதுகில் பக்தர்களைச் சுமந்தார். காலடியால் விண்ணும் மண்ணும் அளந்தவன், இன்று முதுகினால் ஆற்றில் பாலம் அமைத்து, பக்தர்களைக் கரையேற்றினார்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ சாந்தோபா ஸ்வாமிகள் எங்கும் பக்தியை வளரச் செய்தார். மனைவி யான யசோதையுடனும், தாயாருடனும், பக்தர்களுடனும் பூவுலகில் பல காலம் வாழ்ந்தார்.

பாண்டுரங்கப் பெருமானுக்கு ஆராதனைகள் பல செய்து பூலோகத்தில் கேஷமத்தை நிலைபெறச் செய்தார் ஸ்வாமிகள்!

ஸ்ரீ பக்த சாந்தோபா திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த மிருத்யுஞ்சயர்

“பேதரி” என்னும் நந்நகரத்தை, சாந்தபிரம்மணி என்னும் பெயருடைய அரசன் அரசோச்சி வந்தான்.

நாட்டையும், நாட்டு மக்களையும் அறம் வழுவாது காக்க வேண்டிய கொற்றவன், கொடியிடைப் பாவையர்களின் கொஞ்சம் விழிகளிலே சொக்கிக் கிடந்தான். அந்தப் புரமே கதி என்று கிடந்தான்.

ஒருநாள் அரசன், அரசியுடன் தங்கமணி மாடத்தில் அமர்ந்து பழம் தின்று கொண்டிருந்தான். அவர்கள் பழத்தின் தோலை வெளிப்பக்கமாக வீசி எறிந்தனர்.

அது சமயம் அவ்வழியாக வந்து கொண்டிருந்த பனகர் என்ற சாது, பசியின் காரணமாக பழத்தோலை எடுத்துத் தின்றார்.

காவலை மீறி உள்ளே வந்த சாதுவைத் துரத்திப் பிடித்த காவலர், அவரை அடித்தனர். அடி வாங்கிய சாது காவலர் மீது சற்றும் ஆத்திரம் கொள்ளாது, அவர்களைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரித்தார்!

இவற்றையெல்லாம் மேல் மாடத் திலிருந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த அரசனும், அரசியும், அடிவாங்கியும் இந்த சாது எதற்காக சிரிக்கிறார்? என்பதனை அறிய ஆவல் கொண்டவர்களாய், அந்த சாதுவைத் தங்கள் முன்னால் கொண்டு வந்து நிறுத்து மாறு உத்தரவிட்டனர்.

காவலர்கள் சாதுவை அரசன் முன்னால் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். அரசன் அந்த

சாதுவிடம், அடி வாங்கியும் சிரித்ததற்கான காரணத்தைக் கேட்டான்.

சாது, அரசனைப் பார்த்து, “பேதரி நகரத்து வேந்தே! உனது பேதமையை என்னென்பது! பழத்தின் தோலைத் தின்ற எனக்கு இத்தனை அடிகள் வீழ்ந்ததென்றால், பழத்தைத் தின்ற உனக்கும், உனது பட்ட மகரிஷிக்கும் எத்தனை அடிகள் விழும் என்று நினைத்துப் பார்த்தேன். நகைப்பு வந்தது! நகைத்தேன்!” என்றார்.

சாதுவின் சொற் கேட்டு அரசன் ஒரு கணம் திகைத்தான். அரசன் சாதுவைப் பார்த்தான். சாதுவின் கண்களிலே ஒரு தனிப் பிரகாசத்தைக் கண்டான். அரசன் இருக்கையில் நின்றும் எழுந்தான். சாதுவைக் கைதூக்கித் தொழுதான். அரசனின் மாற்றத்தைக் கண்டு காவலர் அஞ்சி நடுங்கினர்.

சாது அரசனைப் பார்த்து, “மன்னன் மக்களால் போற்றுதற்குரியவன்; தொழுதற்குரியவன்; தெய்வத்திற்கு நிகரானவன்! ஆனால் நீயோ அரச பதவியின் உயர்வை எண்ணிப் பாராமல் அந்தப்புரமே கதி என்று கிடக்கின்றாய்! இனியாவது குடிகளின் கேஷமத்தைப் பற்றி கவலை கொள்வாய்! பண்டரிநாதனின் பேரருளால் புவனம் போற்ற வாழ்வாயாக!” என்று நல்ல மார்க்கங்களை உபதேசித்தார்.

அரசன் மனம் மாறினான்! சாதுவைப் பணிந்து போற்றினான். அறுசுவை அமுது அளித்து ஆனந்தித்தான். ராஜ மரியாதை களுடன் சாதுவை அனுப்பி வைத்தான்.

அன்று முதல் அரசன் ராஜ நீதியை உணர்ந்தான். குடி உயரக் கோன் உயரும் என்ற உண்மையை நிலைநாட்டினான்.

மன்னனின் மன மாற்றத்தால் மக்கள் மகிழ்ச்சி கொண்டனர். மன்னனைக் குடிகள் போற்றிக் கொண்டாடினர்.

இத்தனை நாளும் அந்தப்புரமே கதி என்று கிடந்த அரசன் ஆலயமே கதி என்று பக்தி மார்க்கத்தில் மூழ்கலானான்.

அரசியுடனும், அழகு மாதர்களுடனும் பழகும் இன்பத்தைவிட ஆண்டவனுடனும், அடியார்களுடனும் பக்தி செலுத்துவதே பேரின்பத்திற்கு நிலையான மார்க்கத்தைக் காட்டுவது என்பதனை உணர்ந்தான்.

அரசன், பாண்டுரங்கப் பெருமானிடம் அளவுகடந்த பக்தி செலுத்தலானான். அல்லும் பகலும் பாண்டுரங்கப் பெருமானின் திவ்ய மங்கள திருநாமங்களைத் தியானிப்பதிலேயே இருந்தான்.

பண்டரிபுரம் சென்று பண்டரிநாதனைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது. அதுமட்டுமல்ல; அரசன் துறவு கோலத்தை மேற்கொள்ளவும் சித்தமானான்.

ஒருநாள் பாண்டுரங்கப் பெருமானின் பக்தர் கோஷ்டி ஒன்று அரண்மனை வழியாகப் பண்டரிபுரத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்தது.

அத்திருக் கூட்டத்தைக் கண்டதும் அரசர்க்கும் அவர்களுடன் பண்டரிபுரம் செல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது!

அரசன் அந்த அடியார்களின் கூட்டத்தை அரண்மனையில் தங்கச் செய்தார். காலை யிலும், மாலையிலும் அரண்மனையில் நாம சங்கீர்த்தனம் நடந்தது. அடியார்க்குத் ததியாராதனை நடந்தது! பண்டரிபுரம் செல்ல எண்ணிய அரசன், அரச பாரத்தை அமைச்சர்களிடம் ஒப்படைத்தான்.

அரசன் அரச போகத்தைத் துறந்தான். முடிகளைந்தான். வைர மணி ஆபரணங்களையும், வெண் பட்டு வஸ்திரங்களையும் வெறுத்தான். காவி உடைகளையும், துளசி மணி மாலைகளையும் அணிந்து கொண்டான். வாளும், கேடயமும் ஏந்திய கைகளில் கமண்டலமும், தண்டமும் எடுத்துக் கொண்டான்.

நால்வகைப் படைகள் புடைசூழ போர்க்களம் பல கண்ட வேந்தன், அடியார்கள் புடைசூழ பண்டரிபுரம் காணப் புறப்பட்டான்.

அரசனின் துறவு நிலைக்கண்டு அரசியும், அமைச்சர்களும் அரண்மனை அதிகாரிகளும் அழுதனர்; நாட்டு மக்கள் அரசரைத் தொழுதனர்.

அரசன், அடியார்களுடன் கால்நடையாகவே பண்டரிபுரம் வந்தடைந்தான். பீமா நதியில் நீராடினான். துவாதச புண்டரங்களைத் தரித்துக் கொண்டான். பண்டரிநாதர் திருக்கோவில் விமானத்தைச் சிரமீது கரம் உயர்த்தி கும்பிட்டான்.

ஆலயத்தை வலம் வந்தான். கர்ப்பக் கிரஹத்தில், திரு அரையிலே திருக் கை வைத்து, சொர்ண மணி ஆபரணங்களுடன் காக்கிதரும் பாண்டுரங்கப் பெருமானை நிலங்கிடந்து பணிந்தான். அந்த இடத்தை விட்டு அகலுவதற்கு மனமில்லாமல் அங்கேயே தங்கிவிட்டான்.

அரசர் பீமா நதி தீரத்திலுள்ள ஒரு மண்டபத்தில் தியான நிலையில் அமர்ந்தார். அரசரின் பக்தியைக் கண்டு திருவுள்ளம் கனிந்த பாண்டுரங்கப் பெருமான், அவரைத் தடுத்தாட்கொள்ளத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

தியான நிலையிலிருந்த அரசர், தனது உடலில் ஏதோ ஒருவித உணர்வைப் பெற்றார். அரசர் கண் விழித்தார்.

அரசர் முன்னால் கோடி சூரியப் பிரகாசம்! பாண்டுரங்கப் பெருமான் நவரத்தின கிரீடம் ஜொலி ஜொலிக்க - முத்து மணி ஆபரணங்கள் பளபளக்க - வெண்பட்டு வஸ்திரம் மினு மினுக்க - ஓலைச்சுவடியும் கையுமாக ஆனந்த காக்கி அளித்தார்.

அரசர் கண்களில் நீர் மல்க, சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந்தார்.

“பாண்டுரங்கா! பண்டரிநாதா! சிற்றின் பத்தில் உழன்று கொண்டிருந்த இந்த எளியவனைப் பேரின்பத்தில் நிலைத்திருக்கப் பேரருள் பாலித்த பரந்தாமா! உனது தண்டைச் சிலம்பணிந்த சேவடிக் கமலங்களுக்கு அநேக கோடி நமஸ்காரங்களைச் சொல்கிறேன்.”

பண்டரிநாதர், மன்னனைத் திருநோக்கம் செய்து, “சாந்த பிரம்மணி! இந்த ஓலைச்

சுவடிகளைப் பெற்றுக்கொள். விவேகசிந்து என்னும் இச்சுவடியைக் கற்றுத் தெளிவாய்! கல்யாணபுரத்தில் எமது அன்புத் தொண்டன் ஸ்ரீ கஜானந்தரிடம் சீடனாக இருந்து உபதேசம் பெற்று உய்யும் மார்க்கத்தைப் பெறுவாய்” என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளி ஓலைச் சுவடிகளை அரசனிடம் கொடுத்து அந்தர்த்தி யாமியானார்.

அரசர், ஓலைச் சுவடிகளைப் பெற்றுக் கண்களிலே ஒற்றிக் கொண்டார். எம்பெரு மானை மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்கரித்தார்!

அன்று முதல் அரசன் எம்பெருமான் அருளிய விவேக சிந்துவிலுள்ள சுலோகங் களைப் படித்து, பரமனைப் போற்றி வரலானான். அரசன், பாண்டுரங்கப் பெருமானைப் பணிந்து கல்யாணபுரம் செல்வதற்கு எண்ணினான்.

எம்பெருமானின் திருவருளால் ஸ்ரீ கஜானந்த ஸ்வாமிகள், சிஷ்யகோடிகளுடன் திருக்கோவிலை வந்தடைந்தார்.

ஸ்ரீ கஜானந்தர் ஸ்வாமிகளும், அரசனும் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகம் செய்து கொண்டனர். அரசர், ஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்து எம்பெருமானின் பேரருளைச் சொல்லித் தனக்கு மந்திரோபதேசம் செய்யுமாறு பிரார்த்தித்தான்.

ஸ்ரீ கஜானந்தர், அரசனுக்கு மந்திரோப தேசம் செய்வதனைத் தமது பெரும் பாக்கியமாகக் கொண்டார்.

ஒரு நல்ல சுபமுகூர்த்த வேளையில் அரச னுக்கு, ஸ்வாமிகள் தாரக மந்திர உபதேசம் செய்தார்! ஸ்வாமிகள் அரசனுக்கு “ஸ்ரீ மிருத்யுஞ்சயர்” என்ற தீக்ஷா நாமத்தையும் சூட்டி அனுக்கிரஹித்தார்.

அரசன் சாந்த பிரம்மணி, மகான் ஸ்ரீ மிருத்யுஞ்சயர் ஆனார். எல்லோரும் அரசரைப் போற்றித் தொழுதனர்.

அரசர் பண்டரிபுரத்தில் தங்கியிருந்து பக்த கோடிகளுக்கு நல்ல போதனைகளைச் சொன்னார். எம்பெருமானால் அருளப்பட்ட விவேக சிந்துவிலுள்ள சிந்தையைத் தூண்டும் ஆன்மீக தத்துவங்களைப் பக்தர்களுக்குப் போதித்தார்.

அரசனின் பெருமையையும், புகழையும் கேள்வியுற்று அரசர்க்கு சீடர்கள் பலர் ஏற்பட்டனர். அவர்களுள் ஜங்கமர்கள் என்று அழைக்கப்படுபவரும், வீர சைவர்களைச் சேர்ந்த பவராயரும் ஒருவர்!

பவராயர் அரசரிடம் சீடராக வருவதற்கு முன்னால் சமுச்சி என்ற ஜங்கம குருவிடம் சிஷ்யனாக இருந்தார். பவராயர் அரசரிடம் சிஷ்யனாகச் சேர்ந்ததனைக் கேள்வியுற்ற சமுச்சி, அவரைத் தங்கள் குலத்தைவிட்டு நீக்கினார்.

இச்செய்தியைக் கேட்டு பவராயர் மனத்திலே வேதனை கொண்டபோதும், அதனை ஒரு பொருட்டாக எண்ணவில்லை. ஆனால் அரசர், சமுச்சிக்குத் தக்க பாடம் கற்பிக்க எண்ணினார்.

அவ்வூரை ஆண்டு வந்த அரசன் காசிபதி. ஒரு சிறந்த சிவபக்தன். அந்த அரசன் ஒருமுறை ஜங்கம குருவான சமுச்சியையும், அவரது சீடர்களையும் போஜனத்திற்காக அரண்மனைக்கு வரவழைத்து உபசரித்து பந்தி பரிமாறினான்.

ஜங்கமர்கள் உணவு உட்கொள்ளும் முன்னர், தங்கள் கழுத்தில் அணிந்துள்ள லிங்கப் பெட்டியை எடுத்து, அதிலுள்ள சிவலிங்கத்திற்கு நிவேதனம் செய்த பின்னர், உண்ண ஆரம்பிப்பர்.

தங்களது குல வழக்கப்படி அன்றைய தினம் அந்த ஜங்கமர்கள் சிவலிங்கப் பெட்டியைத் திறந்தனர். அந்த பெட்டியில் சிவலிங்கத்தைக் காணவில்லை. அனைவரும் அதிசயித்தனர்.

ஸ்ரீ மிருத்யுஞ்சய ஸ்வாமிகள் சக்தியால் லிங்கங்கள் மறைந்து போயிற்று என்பதனை அவர்கள் எவ்வாறு அறிய இயலும்!

காசிபதி மன்னன், ஜங்கமர்களைப் பார்த்து, “ஆண்டவனுக்காவது, அடியார்களுக்காவது ஏதாகிலும் அபச்சாரம் செய்தால்தான் இவ்வாறு நடக்கும்” என்று கூறினான்.

அப்பொழுதுதான் அவர்களுக்குப் பவராயரைத் தங்கள் குருநாதர் ஜாதி பிரஷ்டம் செய்த விஷயம் நினைவிற்கு வந்தது. அவர்கள் அந்த விவரத்தை அரசனிடம் கூறினர்.

ஜங்கமர்கள் கூறியது கேட்டு கொற்றவன் கலங்கினான்.

ஸ்ரீ மிருத்யுஞ்சய ஸ்வாமிகளாக பண்டரிபுரத்தில் இருக்கும் சாந்த பிரம்மணி மன்னனைப் பற்றி ஏற்கனவே கேள்வியுற்றிருந்த காசிபதி மன்னன் அவர்களிடம், “சர்வேசுவரனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட ஸ்ரீ மிருத்யுஞ்சய ஸ்வாமிகளிடம் சீடனாக அமர்ந்துள்ள பவராயரை ஜாதி பிரஷ்டம் செய்ய லாமா? அது ஸ்ரீ மிருத்யுஞ்சய ஸ்வாமி

களுக்குச் செய்யும் அபச்சாரம் அல்லவா? அவரிடம் சென்று பிழைப் பொறுத்தருள பிரார்த்தியுங்கள்” என்று கூறினான்.

மன்னனின் மொழி கேட்டு ஜங்கமர்கள், பண்டரிபுரம் சென்று, ஸ்ரீ மிருத்யுஞ்சய ஸ்வாமிகளின் பாதங்களைப் பணிந்து விஷயத்தைக் கூறினர். தங்கள் குருதேவரது பிழையைப் பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்தித்தனர்.

ஸ்ரீ மிருத்யுஞ்சயர், அவர்களை நோக்கி, “கவலை கொள்ள வேண்டாம். லிங்கங்கள் முன்போல் பெட்டிக்குள் வந்து சேரும்” என்று அநுக்கிரஹித்து அனுப்பி வைத்தார்.

ஜங்கமர்கள் அனைவரும் அரண்மனைக்கு வந்தனர். சிவலிங்கங்கள் கிடைக்கப் பெற்று மகிழ்ந்தனர்.

அரசன், ஸ்ரீ மிருத்யுஞ்சயரின் புகழை அனைவர்க்கும் எடுத்துச் சொல்லி மகிழ்ந்தார். ஸ்வாமிகளின் புகழ் நாடெங்கும் பரவியது.

இவ்வாறு பூவுலகில் பல காலம் வாழ்ந்து அற்புதங்கள் பலவற்றை நிகழ்த்தி, பக்தர்களுக்கு விவேக சிந்துவிலுள்ள கீர்த்தனைகளை விளக்கி, பேரின்ப மார்க்கத்திற்குப் புண்ணிய பாதையைக் காட்டினார் ஸ்ரீ மிருத்யுஞ்சய ஸ்வாமிகள்!

ஸ்ரீ பக்த மிருத்யுஞ்சயர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த கூபாகும்பார்

“ஜீதிடம்” என்னும் பெயருடைய கிராமம் பக்தியின் பிறப்பிடமாகத் திகழ்ந்தது. அக்கிராமத்தில் கும்பகாரர் என்னும் வகுப்பினர் அதிக மேன்மையுடன் விளங்கி வந்தனர்.

தென்னகத்தில் குயவர் குடி என்பதனைத் தான் வடதேசத்தில் கும்பகாரர் வகுப்பு என்று கூறி வந்தனர். அந்த வகுப்பில் பிறந்தவர்தான் ஸ்ரீ கூபா என்பவர்!

இவரும், இவருடைய மனைவியாரும் பாண்டூரங்கப் பெருமானிடம் மிகுந்த பக்தியுடையவராக இருந்தனர். அடியார்களை ஆதரிப்பதனைப் பெரும் புண்ணியமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

வீடு தேடி வரும் அன்பர்களுக்கு எப்படியாகிலும் வயிறாரப் போஜனம் அளித்து உபசரிக்கத் தவறுவதில்லை இத்தெய்வீகத் தம்பதிகள்!

இவர்கள் மண்பாண்டங்களைச் செய்து விற்று ஜீவனம் நடத்தி வந்தனர்! இவர்கள் மூப்படைந்தனர். இவர்களால் முன்போல் அதிகப்படியான பாண்டங்களைச் செய்ய முடியவில்லை. தங்கள் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கும், அதிதி போஜனத்திற்கும், அரசாங்க வரிப்பணம் கட்டுவதற்கும் தேவையான பாண்டங்களை மட்டும் மிகச் சிரமத்துடன் தயார் செய்து விற்று வந்தனர்.

சில சமயங்களில் தள்ளாமையால் அந்த அளவிற்குக்கூட பாண்டங்களைச் செய்ய முடியாமல் போய்விடும். அப்படிப்பட்ட சமயங்களில் கையிலுள்ள பணத்தில் அரசாங்கத்திற்கு வரியைச் செலுத்திவிட்டு, அதிதிகளுக்கும் கொடுத்துவிட்டு, எஞ்சிய சில

நாட்களுக்கு கஞ்சிக்குக்கூட வழி இல்லாமல் பட்டினியுடன் இருப்பார்.

பாண்டூரங்கப் பெருமான் தமது அன்பு அடியார்களின் துயரத்தைத் தீர்க்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார். தம்பதியர் பானைகளைச் செய்து குளையில் வைத்துவிட்டு அவைகளைக் கீழே இறக்கும் தருணத்தில் சற்று அதிகப்படியாகவே மண்பாண்டங்கள் இருக்குமாறு செய்தார் பரமன்!

எம்பெருமானின் இந்த அற்புதத் திருவிளையாடலைக் கண்டு தம்பதியர் மெய்யுருகினர்!

பாண்டூரங்கப் பெருமான் இவர்களது பக்தியையும், பெருமையையும் உலகிற்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

பண்டரிபுரத்திற்குப் பாதயாத்திரை சென்று கொண்டிருந்த பக்தர்களின் பஜனை கோஷ்டி ஒன்று, ஸ்ரீ கூபா வசிக்கும் கிராமத்தின் வழியாக வந்து கொண்டிருந்தது.

அவர்கள் சிரமப்பரிகாரம் செய்வதற்காக வேண்டி அவ்வூரில் எங்காவது அன்னசத்திரம் உள்ளதா என்று விசாரிக்க, அவ்வூரிலுள்ளோர், ஸ்ரீ கூபாவின் இல்லத்திற்குச் சென்றால் தவறாமல் போஜனம் கிடைக்கும் என்று சொல்லி, ஸ்ரீ கூபாவின் வீட்டினையும் காண்பித்துச் சென்றனர். பாகவத கோஷ்டியினர் மிகுந்த களிப்புடன் ஸ்ரீ கூபாவின் குடிலுக்கு வந்தனர்.

பண்டரிநாத நாம சங்கீர்த்தனங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு, கோலாகலத்துடன் வரும் பக்த கோஷ்டியினரைக் கண்டு, ஸ்ரீ கூபாவும், அவரது மனைவியாரும், பாகவத பக்தர்களை வலம் வந்து நமஸ்கரித்து

உபசரித்து தமது வீட்டினுள்ளும், வெளிப் புறத்திலும் அமரச் செய்தனர்.

ஸ்ரீ கூபா அவர்களைப் பார்த்து, “பெரியோர்களே! அடுத்துள்ள நதிக்குச் சென்று நீராடிவிட்டு வாருங்கள். அதற்குள் அடியேன் பாரியாளுடன் போஜனத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறேன்” என்றார். அவர்களும் அடியார்களின் அன்புக் கட்டளைக்குச் சம்மதித்து ஆற்றிற்கு நீராடச் சென்றனர்.

ஸ்ரீ கூபா வேக வேகமாக அங்காடிக்குச் சென்றார். அங்குள்ள ஒரு வியாபாரியை அணுகி, சமையலுக்குத் தேவையான பண்டங்களைக் கடனாகக் கேட்டார்.

அடியவரின் மொழி கேட்டு அங்காடி வியாபாரி, “ஏனய்யா உமது வயிற்றுக்குப் போதுமான உணவிற்கே உம்மால் பாண்டங்களைச் செய்து விற்றுக் காசாக்க முடியவில்லையே! இத்தனைப் பேருக்குப் பாண்டங்களை வாங்கிச் சென்றால் எதை விற்று எமது கடனைத் தீர்ப்பீர்?” என்று ஏளனமாகக் கேட்டான்.

ஸ்ரீ கூபா கும்பார், வியாபாரியின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் பிரமித்துப் போனார்.

திருத்தொண்டரின் நிலைமை தர்மசங்கடமானது! அவரது நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட வியாபாரி, அவரது நல்லெண்ணத் திற்காக வேண்டி அவருக்கு உதவி செய்ய முன்வந்தார்.

“பெரியவரே! உமக்காக நான் ஒரு நல்ல ஏற்பாட்டை செய்கிறேன். தேவையான அளவு பண்டங்கள் நான் தருகிறேன். அதற்குப் பதிலாக பணம் ஏதும் தேவையில்லை! நான் சொல்லும் இடத்தில் எனக்குக் கூலி ஏதும் பெற்றுக்கொள்ளாமல் ஒரு கிணறு வெட்டிக் கொடுத்தால் போதுமானது.”

ஸ்ரீ கூபாவும் அதற்குச் சம்மதித்தார். வியாபாரியிடம் தேவையான அளவு பண்டங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு வீட்டிற்கு விரைந்தார்.

ஸ்ரீ கூபாவும் அவரது மனைவியாரும் அக்கம் பக்கத்திலுள்ளோர்களின் உதவியோடு சமையலை முடித்தனர்.

பிற்பகல் நீராடிவிட்டு வந்த பகவத் கோஷ்டியினருக்கு அமுது படைத்தார் அன்பர்! ஸ்ரீ கூபாவின் இல்லம் கல்யாண வீடு போல் அமார்க்களப்பட்டது! சாப்பாட்டுக்கு அத்தனை கூட்டம்!

அத்தனை அடியார்களும் வயிறார உண்டு வாயாற வாழ்த்திச் சென்றனர். இதனால் ஸ்ரீ கூபாவின் புகழ் அந்த கிராமத்தில் மேலும் பிரபலமானது.

மறுநாள் கூபா, ஏற்கனவே வியாபாரியிடம் பிரதிக்கை செய்து கொடுத்தாற்போல் கிணறு வெட்டுவான் வேண்டி மனைவியுடன் அவளது வீட்டிற்குச் சென்று கணவனும், மனைவியும் கிணறு வெட்டும் பணியில் இறங்கினர்.

அத்தம்பதியர் தங்களது தள்ளாமையை நினைத்து சற்றும் வருந்தாமல் தெய்வத்தின் திருநாமத்தைச் சிந்தையிற் கொண்டு, கிணறு வெட்டும் பணியில் இறங்கினர்.

ஸ்ரீ கூபா மண்ணைத் தோண்டித் தோண்டி கூடையில் நிரப்பி மனைவியின் தலையில் ஏற்றி வைப்பார். அப்பெண்மணி சற்றுத் தொலைவில் மண்ணைக் கொண்டுபோய்க் கொட்டிவிட்டு வருவாள். இப்படியாகக் கணவனும், மனைவியும் சேர்ந்து, அந்திசாயும்வரை அயராது உழைத்தனர்.

பாண்டிரங்கப் பெருமான் திருவருளால் கிணறும் உருவானது; ஊற்றும் பெருகியது. கிணற்றுள் நீரும் நிறைந்தது. தம்பதியர்களின் கண்களிலும் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகியது.

இத்தருணத்தில் இவர்களைப் பார்த்து விட்டுப் போவதற்காக வந்த வியாபாரி, கிணற்றையும், கைவிட்டு மொள்ளும் வண்ணம் தண்ணீர் மட்டம் உயர்ந்து இருப்பதனையும் கண்டு அதிசயித்தான்.

மூப்படைந்த இந்த முதியவர்கள் எப்படி இந்தக் கடுமையான வேலையை, இத்தனை சுலபமாக செய்து முடித்தார்கள் என்பதனை எண்ணிப் பார்த்தான்.

இவர்கள் சாதாரண மனிதர்கள் அல்ல; அனைவராலும் தொழுதற்குரிய மகிமை மிக்கவர்கள் என்பதனை உணர்ந்தான். அவன் சற்று நேரம் அசைவற்றுப் போனான். இந்த அதிசயத்தைக் காண ஊர்ஜனங்களும் கூடினர்.

இந்த சமயத்தில், மலைபோல் மண்ணைக் குவித்திருந்த இடத்தில் நின்று கொண்டிருந்த கூபா, சட்டென்று மண் சரியவே, உருண்டு புரண்டு நிலத்தில் வீழ்ந்தார். மண்ணோடு மண்ணாக மூழ்கி மறைந்தார்.

ஸ்ரீ கூபாவின் மனைவியார் கதறிக் கதறி அழுதார்கள்.

வியாபாரியும், ஊர்ஜனங்களும் மண்ணை அவசர அவசரமாக அகற்றினர். அவர்களால் ஸ்ரீ கூபாவின் உடலைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

ஸ்ரீ கூபா மண்ணிற்குள் எவ்வாறு மறைந்தார் என்பதனை அறியாது அனைவரும் வியப்பில் ஆழ்ந்தனர்! ஸ்ரீ கூபாவின் மனைவி, புழுப்போல் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஸ்ரீ கூபாவின் மனைவிக்கு ஆறுதல் சொல்லி அவளை அழைத்துக் கொண்டு சென்றனர். அவளது வீட்டில் சேர்த்தனர். வியாபாரியும், அம்மையாருக்கு ஆறுதல் பல சொல்லிச் சென்றான்.

அம்மையார், கணவனைப் பிரிந்த வேதனையால் ஊண் உறக்கமின்றி வருந்தினாள். பாண்டிரங்கப் பெருமானைப் போற்றித் துதித்தாள்.

“பண்டரிநாதா! பாண்டிரங்கா! ஈதென்ன சோதனை! நாங்கள் யாருக்கும் எந்த கெடுதியும் செய்யவில்லையே! பக்தர்களுக்கு நல் வழிகாட்டும் பரந்தாமா! என் பர்த்தாவிற்கு பாழும் குழியை அல்லவா காட்டியிருக்கிறாய்? அடியார்களைக் காத்தருளும் கருணாசாகரா! என் கணவரை என்னிடம் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிடும்! மாயக் கண்ணா! உனது மாயா விளையாட்டுக்களை இந்த அபலையிடமா காட்ட வேண்டும்.”

இவ்வாறு புலம்பிப் புலம்பி அழுதாள் ஸ்ரீ கூபாவின் மனைவியார்!

அந்த அறையில் ஒரு பேரொளி பிறந்தது. எம்பெருமான் சங்குசக்ர கதாபாணியாக கோடி சூரியப் பிரகாசம் பொங்க அம்மையாருக்கு அருட்காக்ஷி கொடுத்தார். அம்மையார் நிலத்தில் வீழ்ந்து பகவானைப் பணிந்தார்கள்.

அனந்தன் அம்மையார் முகம் நோக்கி, “அம்மா! வருந்த வேண்டாம். உனது நாயகன் நானிலம் போற்றும் மகானாக விளங்குவான்.

இன்னும் ஓராண்டு காலத்தில் மீண்டும் உன்னுடன் வந்து சேர்வார்” என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளி அந்தர்த்தியாமியானார்!

அம்மையார் ஆனந்தித்தார்கள். பகவானைத் தோத்திரம் செய்தார்கள்.

அம்மையார் அநுதினமும் பகவானைத் தியானித்துக் கொண்டே காலத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஸ்ரீ கூபாகுயவர் மீது பக்தியும், பெருமதிப் பும் பூண்டிருந்த வியாபாரி, அம்மையாருக்கு அவ்வப்போது உணவுப் பண்டங்களை இலவசமாகக் கொடுத்து உதவினான்.

மாதங்கள் உருண்டோடின. ஓராண்டு காலம் பூர்த்தியாகப் போகும் தருணமும் வந்தது. அம்மையாரும் பர்த்தாவின் வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்த நாளில் பாண்டிரங்கபுரம் செல்லும் பக்தர்களின் கோஷ்டி ஒன்று அவ்வூருக்கு வந்தது. அவர்கள் ஸ்ரீ கூபாகும்பார் வெட்டிய கிணற்றின் அருகே உள்ள தண்மர நிழலில் தங்கினர். கையில் கொண்டு வந்திருந்த ஆகாரத்தை உண்டு, கிணற்று நீரைப் பருகினர். அந்த நிழலிலேயே சற்று நேரம் சிரமப் பரிகாரம் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

அந்த சமயத்தில் கிணற்றின் அருகே காணப்பட்ட மணல் மேட்டில் இருந்து மதுரமான இன்ப இசையின் ஒலி எழுந்தது.

இசையின் இன்னோசை கேட்டு அடியார்கள் அதிசயித்தனர். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தனர். இசை எங்கிருந்து வருகிறது என்பதனை அவர்களால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. பிறகுதான் அவர்களுக்குப் புரிந்தது. அந்த இசை மணல் மேட்டில் இருந்து வருகிறது என்பது!

அடியார்கள் இந்த அதிசயத்தை அவ்வூர் மக்களை அழைத்துவந்து காண்பித்தனர். ஊர்மக்கள் அடியார்களிடம் கடந்த ஆண்டு ஸ்ரீ கூபாகும்பார் இதே இடத்தில் மாயமாக மறைந்து போனாரென்ற செய்தியைச் சொல்லினர். இச்செய்தி அரசனுக்கும் அறிவிக்கப்பட்டது.

அரசன், இந்த அதிசயத்தைக் காண்பதற்கு மந்திரிகளுடன், மந்திரிப் பிரதானிகளுடனும் அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். இதற்குள் அவரது மனைவியாரும் அவ்விடத்திற்கு வந்து

சேர்ந்தார்கள். அரசன் மண்ணைத் தோண்டும் படி அன்பு ஆணை பிறப்பித்தான்.

ஊர் ஜனங்கள் மெதுவாக மண்ணைப் பயபக்தியுடன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தோண்டினர். இந்த அதிசயத்தைப் பார்க்க வந்த மக்கள், “பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்க ஹர! ஹர விட்டல! ஜய ஜய விட்டல” என்று கோஷமிட்டனர்.

மண்ணை அகற்ற அகற்ற இன்னிசையின் ஓசையும் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது!

அப்பொழுது மண்ணுக்குள் மன்னனும், மக்களும் கண்ட காட்சி பிரமிக்கத்தக்கதாக இருந்தது.

அங்கே நிர்விகல்ப சமாதி நிலையில் இதுகாறும் இருந்த ஸ்வாமிகள், கரம் கூப்பி எழுந்து நின்று கொண்டிருந்தார்.

அவரது எதிரில் ருக்மணி பிராட்டியார் சமேதராய் பாண்டுரங்கப் பெருமானின் விக்ரஹம் காணப்பட்டது.

இந்த தேஜோமயமான காட்சியைக் கண்டு அனைவரும் நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினர்.

ஸ்ரீ கூபாவின் பாரியாரும் நிலத்தில் வீழ்ந்து கணவனை நமஸ்கரித்து, “ஸ்வாமி! தங்கள் அடியவள் வந்துள்ளேன்! அரசரும் வந்துள்ளார்” என்று கூறினாள்.

ஸ்ரீ கூபாகும்பார், அனைவரையும் பார்த்துப் பெருமிதம் பொங்க நின்றார். பாண்டுரங்கப் பெருமானின் நாம கீர்த்தனங்களைப் பாடிக்கொண்டே வெளியே வந்தார்.

“பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்கா! ஜெயஜெய விட்டல! ஹர ஹர விட்டல!” என்ற திருநாம முழக்கம் ஈரேழு பதினான்கு லோகங்களும் எதிரொலித்தன.

அரசன், ஸ்ரீ கூபாகும்பாரையும் அவரது மனைவியாரையும் பல்லக்கில் அமரச் செய்து அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

பாண்டுரங்க விக்ரஹங்களையும் மற்றொரு பல்லக்கில் எழுந்தருளச் செய்தார். இவர்களது திருப்பவனி அரண்மனை நோக்கிப் புறப் பட்டது.

அரசனும், அதிகாரிகளும், பக்தர்களும், பாகவத கோஷ்டியினரும் புடைசூழ ஸ்ரீ கூபாகும்பார், மனைவியுடன் அரண்மனையை வந்தடைந்தார்.

முன்னதாகவே அரண்மனையை அடைந்த அரசன், பாண்டுரங்க தாஸரை, பூரண பொற்கும்ப கலசங்கள் வைத்து மேளதாளத் துடன் வரவேற்றார். அரசன் ஓர் சுபயோக நந்நாளில், ஸ்ரீ கூபாகும்பாரைத் தனது குருநாதராக ஏற்றுக்கொண்டு ஞானோபதேசம் பெற்றார்.

அரண்மனையில் அவருக்கு ஓர் மணி மண்டபம் அமைத்துக் கொடுத்தான் மன்னன்! அங்கு அனுதினமும் பாண்டுரங்க பூஜையும், பஜனையும், ஞான போதனையும் நடந்தன. அவருக்கு நிறைய சீடர்கள் ஏற்பட்டனர். ஸ்ரீ கூபாகும்பார், அனைவராலும் போற்றிப் பணியும் மகானானார்.

ஒருநாள், ஸ்ரீமந் நாராயணன் சங்கு, சக்கர, கிரீட, கேயூர, கௌஸ்துப வனமாலி தாரியாக, ஸ்ரீ கூபாவிிற்கும், அவரது மனைவியாருக்கும் திவ்ய தரிசனம் கொடுத்தார்.

“பக்தா! உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்?” என்று எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தார்.

ஸ்ரீ கூபாகும்பார் கண்களில் நீர்மல்க, “ஸ்வாமி! எளியோனுக்குத் தேவரீரை எப்பிறப்பிலும் மறவாதிருக்கும்படியான அரிய வரத்தினைத் தந்தருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

எம்பெருமான் அடியவர் மீது திருக்கண் மலர்ந்து, “அன்பனே! உனது அபிலாஷை பூர்த்தியாகும். யாம் இப்புண்ய கேஷத்ரத்தில் கோவில் கொள்ளத் திருவுள்ளம் கொண்டுள்ளோம். அதனை நிறைவேற்றுவீராகு! உம்மால் நிர்மாணிக்கப்படும் இத் திருக்கோவில் பண்டரிபுரத்திற்கு நிகரான சாந்நித்யத்தைப் பெற்று விளங்கும்” என்று அன்பு கட்டளை இட்டு மறைந்தருளினார்.

எம்பெருமானின் திருவுள்ளத்தைச் ஸ்வாமிகள் மன்னனிடம் கூறினார்.

மன்னனுக்கு ஏற்பட்ட மனமகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை!

மன்னன் பாண்டுரங்கப் பெருமானுக்கு ஜிதிடம் நகரில் ஜகம் புகழும் வண்ணம் விண் விமானங்களுடன் கூடிய அதி அற்புதமான ஆலயம் ஒன்றை அமைத்தான். அந்த ஆலயத்துள் ஸ்வாமிகள் ஆராதித்து வந்த பாண்டுரங்கப் பெருமானின் விக்ரஹத்தை பிரதிஷ்டை செய்தான்.

ஸ்ரீ கூபாகும்பார், கோவில் மண்டபத்தில் அமர்ந்து அரசனுக்கும், அடியார்களுக்கும் நல்ல போதனைகளைச் சொல்லி வரலானார்.

மண்ணைப் பிசைந்து, பாண்டங்களைச் செய்து சூளையில் வைத்து, பக்குவப்படுத்தி மக்களுக்கு விற்றுவந்த ஸ்ரீ கூபாகும்பார், இன்று ஞானத்தைப் பிசைந்து, பாண்டம் செய்து மக்களுக்கு பக்தி என்னும் சூளையில்

அவர்களது அலைபாயும் மனங்களைப் பக்குவப்படுத்தி, ஆண்டவனின் பாதகமலங்களில் அவர்களைத் தஞ்சம் அடைய அனுக்கிரஹித்தார்.

ஸ்ரீ கூபாகும்பாரும், அவரது மனைவியாரும் பூவுலகில் பல காலம் வாழ்ந்து, ஆண்டவனையும், அடியார்களையும் ஆராதித்து பிறவாப் பெருவாழ்வு பெற்றனர்.

ஸ்ரீ பக்த கூபாகும்பார் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த சேனா நாவிதர்

புனிங்கு நீரில் விழுகின்ற கதிரவனின் பிம்பம் அழுக்கடைந்த நீரிலும் விழத்தான் செய்கிறது. அதேபோல் இறைவனும் உயர்ந்த குலம், தாழ்ந்த குலம் என்று பார்க்காமல் எல்லோருக்கும் அருள் பாலிக்கிறான்.

ஜாதி, மதம், செல்வம், சிறப்பு இவற்றால் எல்லாம்வல்ல இறைவனைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது; அவனை பக்திக்கு மட்டும்தான் கட்டுப்படுத்த முடியும்.

இந்த உண்மையை உலகிற்கு உணர்த்துவதற்காக வேண்டியே, உலகில் அவதரித்தவர்தான் ஸ்ரீ சேனா என்னும் திருத்தொண்டர்!

உத்திரபிரதேசத்தில் அவந்தி என்னும் கிராமத்தில் முடிதிருத்தும் நாவிதர் குலத்தில் பிறந்தவர் ஸ்ரீ சேனா!

இவர் பாண்டூரங்கப் பெருமானிடம் மிகுந்த பக்தி பூண்டொழுகி வந்தார். முப்போதும் இன்றி எப்போதும் அந்த முகுந்தனின் மோகனத் திருநாமங்களைப் போற்றிப் பணிந்து வந்தார்.

இவரது பெருமையை உலகிற்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளம் கொண்டார் பாண்டூரங்கப் பெருமான்.

ஸ்ரீ சேனா, அரண்மனையில் அரசர்க்கு நாவிதராகப் பணிபுரிந்து வந்தார். அதனால் ஸ்ரீ சேனாவிற்கு அந்த கிராமத்தில் நல்ல அந்தஸ்தும், மதிப்பும் இருந்துவந்தது.

இஃது அவரது பங்காளிகளில் சிலருக்குப் பெரும் பொறாமையாக இருந்தது. அவர்கள் எப்படியாகிலும் சேனாவைப் பழிதீர்க்க சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ சேனா தமது வீட்டிலுள்ள பூஜை அறையில் ஆழ்ந்த தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அது சமயம் அரண்மனைக் காவலர், சேனாவை அழைத்துப் போவதற்காக வந்தனர். சேனாவின் மனைவி, நிஷ்டையில் இருக்கும் கணவனைத் தொந்தரவு செய்ய விரும்பவில்லை!

ஸ்ரீ சேனாவின் மனைவியார் சேவகர்களிடம், "அவர் வீட்டில் இல்லை; வருவதற்கு நேரமாகும்" என்று சொல்லி அனுப்பி வைத்தாள்.

சேவகர்கள் திரும்பிப் போவதனைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த பங்காளிகள், "என்ன சேவகர்களே! ஸ்ரீ சேனாவை

அழைத்துப் போகவில்லையா?" என்று கேட்டனர். அதற்கு சேவகர்கள், "அவரது மனைவி ஸ்ரீ சேனா நாவிதர் வெளியே சென்றிருப்பதாக சொன்னாள்" என்றனர்.

அதுகேட்ட பங்காளிகள் விழுந்து விழுந்து சிரித்தனர். "நீங்கள் நன்றாக ஏமாந்து போனீர்கள். அவன் உள்ளே இருந்து கொண்டே உங்களிடம் இல்லை என்று சொல்லச் சொல்லியிருக்கிறான். பெரிய பாண்டிரங்க பக்தன். பூஜை செய்கிறான். யாரும் தொந்தரவு செய்யக் கூடாது. இவனுக்கெல்லாம் ஒரு பூஜை! ஒரு கோவில்! இந்த அவமானம் உங்களுக்கு மட்டுமல்ல; உங்கள் அரசனுக்கும் சேர்த்துத்தான்!" என்றெல்லாம் பலவாறு ஸ்ரீ சேனாவைப் பற்றி இல்லாததும், பொல்லாததும் சொல்லி, சேவகர்களுக்கு ஸ்ரீ சேனா மீது கடுமையான கோபம் உண்டாகும்படி செய்தனர்.

சேவகர்கள் ஆத்திரத்துடன் அரசனிடம் சென்றனர். அரசன் செளளம் செய்து கொள்வதற்காக வேண்டி, பொற்கிண்ணத்தில் தைலத்துடன் கண்ணாடியின் முன்னால் தயாராக உட்கார்ந்து இருந்தான்.

சேவகர்கள் அரசனை வணங்கி, "அரசே! ஸ்ரீ சேனா வீட்டில் இருந்துகொண்டே இல்லை என்று சொல்லி எங்களை அனுப்பி விட்டான். இந்த அவமானத்தை எங்களால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை" என்றனர்.

சேவகர்கள் செப்பியது கேட்டு, கொற்றவன் கொதிப்படைந்தான். அவன் வாயினின்றும் வார்த்தைகள் கனல்போல் வெளிப்பட்டன.

"அத்தனை ஆணவமா அந்த ஸ்ரீ சேனா விற்கு! நான் ஆணையிடுகிறேன். என் ஆணையை மீறிய அந்த அற்பனை அலைகடலுக்குப் பலியாக்குங்கள். கல்லைக் கட்டி கடலில் வீசுங்கள்."

இவ்வாறு அரசன் ஆணை பிறப்பிப்பதற்கும், ஸ்ரீ சேனா அரசன் முன்னால் வந்து கைகட்டி நிற்பதற்கும் சரியாக இருந்தது.

அரசனும், ஒருகணம் துணுக்குற்றான். ஸ்ரீ சேனாவின் முகத்தைப் பார்த்ததும் அரசனின் கோபம் பறந்து போனது. காவலர்களை நோக்கி முறைத்தார். அவர்கள் அரசனின் பார்வைக்கு அஞ்சி நடுங்கி அப்பாற்

சென்றனர்.

அரசன், ஸ்ரீ சேனாவைச் சற்று நேரம் வைத்த விழி வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்.

ஆம்! அரசன் ஸ்ரீ சேனாவின் முகத்தில் ஏதோ ஒருவித பெரும் தேஜஸைக் கண்டான்.

ஸ்ரீ சேனாவின் உருவில் வந்திருப்பது அந்த பாண்டிரங்கன் என்பதனை யாரே அறிய வல்லார்!

ஸ்ரீ சேனாவாக வந்த பாண்டிரங்கன் மன்னனுக்கு செளளம் செய்தார். அரசன் பொற்கிண்ணத்தில் பாண்டிரங்கப் பெருமானின் திவ்ய திருத்தோற்றத்தைக் கண்டான். அரசன் ஒரு கணம் மதிமயங்கினான்.

அரசன் பொற்காசுகளை, பெருமானிடம் அள்ளிக் கொடுத்தவாறு, "ஸ்ரீ சேனா! நான் ஸ்நாநம் செய்துவிட்டு வரும்வரை இங்கேயே இரு" என்று கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றான்.

அரசன் உள்ளே சென்றதும், பாண்டிரங்கப் பெருமான் மாயமாக மறைந்தார். அரசன் தனக்குக் கூலியாகக் கொடுத்த பொற்காசுகளை, பாண்டிரங்கன் ஸ்ரீ சேனா, தனது தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தும் கருவிகளை வைக்கும் அடைப்பம் என்று சொல்லப்படும் பெட்டிக்குள் தங்குமாறு செய்தார்.

இதே சமயத்தில் பூஜையை முடித்துவிட்டு எழுந்த ஸ்ரீ சேனா, மனைவி மூலம் அரசன் தம்மை அழைத்தார் என்பதனை அறிந்து, அக்கணமே அவசர அவசரமாக அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டார்.

அரசன், குளித்துவிட்டு வந்து ஸ்ரீ சேனாவைக் காணாததால் மனம் குழம்பிய நிலையில் அறையில் அங்குமிங்குமாக உலாவிக் கொண்டிருந்தான்.

மந்திரிகளும், மந்திரி பிரதானிகளும், அதிகாரிகளும் அரசனது அறையில் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

அரண்மனையை அடைந்த ஸ்ரீ சேனா அரசன் இருக்கும் அறைக்கு வேக வேகமாகச் சென்றான்.

அரசன் ஸ்ரீ சேனாவைக் கண்டதும், பயபக்தியுடன், "வாருங்கள்! வாருங்கள்" என்று எதிர்கொண்டழைத்தான்.

அரசனின் நிலை கண்டு அனைவரும் அதிசயித்தனர். ஸ்ரீ சேனா திகைத்துப் போனான். அரசனை வணங்கி கூனிக்குறுகி நின்றான்.

அரசன் சேனாவைப் பணிந்து, “ஸ்வாமி! தாங்கள் அல்லவா தொழுதற்குரிய மகான். தங்கள் பெருமையை உணராமல் தங்களுக்கு இத்தனை நாளும் எத்தனை பெரும் அபச்சாரங்களைச் செய்துள்ளேன். ஸ்வாமி சற்று முன் பொற்கிண்ணத்தில் பாண்டுரங்கப் பெருமானின் உருவத்தைக் காட்டினாற்போல், மீண்டும் ஒருமுறை ஐயனின் திவ்ய தரிசனத்தைக் காணும் பெரும் பாக்கியத்தை இந்த எளியவனுக்கு அருளக் கூடாதா?” என்று விண்ணப்பித்தான்.

ஸ்ரீ சேனா நாவிதர் ஒன்றும் புரியாமல் தடுமாறி நின்றான்.

“அரசே! என்னை மன்னிக்க வேண்டும். தாங்கள் என்னை அழைத்து வரச் சொன்ன சமயம் நான் தியானத்தில் இருந்தேன். அதனால் வருவதற்குச் சற்று தாமதம் ஆகிவிட்டது.”

“நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“எனது காலதாமதத்திற்கு மன்னிக்க வேண்டும் என்று பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.”

“அப்படி என்றால் சற்று முன்னால் இங்கு வந்தது? எனக்கு சௌளம் செய்தது? பொற்கிண்ணத்தில் பாண்டுரங்கப் பெருமானின் தரிசனத்தைக் காண்பித்தது? நான் கொடுத்த பொற்காசுகளைப் பெற்றுக் கொண்டு சென்றது?”

அதற்கு மேல் மன்னனால் எதைப் பற்றியும் எண்ணிப்பார்க்க முடியவில்லை! ஸ்ரீ சேனாவின் உருவத்தில் அரண்மனைக்கு எழுந்தருளியது பாண்டுரங்கப் பெருமானே அன்றி வேறு எவராக இருக்க முடியும்? என்று மனத்திலே கொண்டான். ஸ்ரீ சேனாவின் கால்களில் வீழ்ந்து பணிந்தான்.

ஸ்ரீ சேனாவிற்கும் உண்மை விளங்கியது. அவர் உடல் புளகம் போர்ப்ப மெய்யுருகினார்.

“ஹே! பாண்டுரங்கப் பிரபோ! உனது கருணையை என்னென்பது! இந்த ஏழையை

ஆட்கொண்டு அருளுவதற்காக எப்பேர்ப்ப பட்ட வேஷத்தைத் தாங்கிக் கொண்டாய்? உனது திருவடிக் கமலங்களுக்கு அகில லோகங்களும் பணி செய்யக் காத்துக் கிடக்கும்போது நீ இந்த ஏழைக்காக திருவடி நோக நடந்து வந்து இப்படியொரு நாடகத்தை ஆடி இருக்கிறாயே?

நான் எப்பேர்ப்பபட்ட பாவியானேன். என் ஐயனுக்கு எத்தனை பெரும் துன்பத்தைக் கொடுத்துவிட்டேன். இனியும் எனது உயிர் உடம்பில் இருக்க வேண்டுமா? பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்கா! பரம தயாளா! பரப்பிரம்ம சொரூபா! பக்தனிடம் எதற்கு இந்த சோதனை!”

ஸ்ரீ சேனா நாவிதர் நெக்குருகி அழுது புலம்பினார். அவரது புலம்பலைக் கேட்டு, வேந்தனின் மனமும் தணல் கண்ட நெய் போல் உருகியது!

அரசன் ஸ்ரீ சேனா நாவிதரைத் தழுவி, “மகாப் பிரபோ! உமது பக்தியால் இந்த எளியோனுக்கு எம்பெருமானின் மங்கள தரிசனம் எத்தனை சுலபத்தில் கிடைத்தது! உமக்கு நான் கொடுத்த பொன் நாணயங்கள், தேவரூடைய பேரருளின் சக்திக்கு ஈடு இணையாகாதே!” என்றெல்லாம் சொல்லிப் புலம்பினான்.

அரசனின் பக்திக்குத் தலைவணங்கிய ஸ்ரீ சேனாநாவிதர், “அரசே! என்னிலும் பரம பாக்கியசாலி நீங்கள்தான். அநுதினமும் பகவானை ஆராதித்துவரும் எனக்கு அவனது தரிசனம் கிட்டவில்லை. ஆனால் தங்களுக்கு, எம்பெருமானின் மென்திருமலர்க் கரங்களால் உடம்பைத் தொடுகின்ற அளவிற்கு எல்லை யற்ற பாக்கியம் சித்தித்திருக்கிறது!” என்றார்.

இவ்வாறு பக்தி பரவசத்தால் தம்மை மறந்த ஸ்ரீ சேனாவின் கையிலிருந்த அடைப்பம் கீழே விழ, அதனுள் இருந்து பொற்காசுகள் சிந்திச் சிதறின. அதனைக் கண்டு ஸ்ரீ சேனா மேலும் அதிசயித்தார்!

பொற்காசுகளைக் கண்ட வேந்தனுக்கு, தான் பகவானிடம் கொடுத்த நாணயங்கள் பெருமான், ஸ்ரீ சேனாவிற்குத் தெரியாமலேயே அவரிடம் சேர்த்துவிட்டார் என்பதும் புரிந்தது. இந்த அற்புதத்தையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அமைச்சர்களும், அதிகாரிகளும், காவலர்களும் அதிசயித்தனர்.

அரசன் ஸ்ரீ சேனாவிற்கும், அவரது மனைவியாருக்கும் நிறையப் பொன்னும், பொருளும், பட்டு வஸ்திரங்களும் கொடுத்து கௌரவித்து ராஜமரியாதையுடன் வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தான்.

கணவனை எதிர்பார்த்து வாயிற்புரம் நின்று கொண்டிருந்த பாரியாள், ராஜமரியாதையுடன் பல்லக்கில் வரும் காட்சியைக் கண்டு அதிசயித்தாள். பல்லக்கை விட்டிறங்கிய ஸ்ரீ சேனா வீட்டிற்குள் வந்தார்.

வீரர்கள் மன்னர் கொடுத்த வெகுமதிகளை உள்ளே கொண்டுவந்து குவித்தனர்.

ஸ்ரீ சேனா, மனைவியிடம் நடந்த அத்தனை விஷயங்களையும் ஒன்றுவிடாமல் கூறி ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார். மனைவி அவரது பாதங்களைத் தொட்டுத் தொழுது பன்முறை நமஸ்கரித்தாள். நீர்வார்த்து அபிஷேகம் செய்து, அந்த நீரை உள்ளுக்குள் பருகியதோடு, தனது சிரசிலும் தெளித்துக் கொண்டாள்.

மனைவியின் பதிசேவையைக் கண்டு ஸ்ரீ சேனா அவளை வாழ்த்தினார்.

இந்த விஷயம் நாடு நகரம் எங்கும் பரவியது. ஸ்ரீ சேனா குலத்தால் தாழ்ந்து இருந்தாலும், பக்தியால் உயர்ந்தவர் என்பதனை உலகம் ஏற்றுக்கொண்டது. அவரை எதிர்த்த பங்காளிகள் ஏற்றித் தொழுதனர். புறங்கூறினோர் போற்றிக் கொண்டாடினர்.

மன்னன் ஸ்ரீ சேனா நாவிதரைத் தமது குலகுருவாக ஏற்றுக்கொண்டான். ஸ்ரீ சேனாவின் புகழ் நாடுபெங்கும் பரவப் பரவ, அவருக்கு ஏராளமான சீடர்கள் ஏற்பட்டனர்.

பாண்டிரங்கப் பெருமானின் பேரருளால் ஸ்ரீ சேனா பரிபூரண ஞானத்தைப் பெற்றார்.

பூவுலகில் ஸ்ரீ சேனா நாவிதர், மனைவி மக்களுடன் பலகாலம் வாழ்ந்து பக்தியைப் பரப்பினார்.

பரந்தாமனின் திருமலர்ப் பாதங்களை அடையும் ஆனந்தமான பரமபதப்பேரின்ப நிலையைப் பெற்றார்!

ஸ்ரீ பக்த சேனா நாவிதர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த கூர்ம தாஸர்

ஸ்ரீ கூர்மதாஸர் என்னும் திருப்பெயருடைய பாண்டிரங்கப் பக்தர் “பிரதிஷ்டானம்” என்ற நகரத்திலே பிறந்தவர்.

பிறவியிலேயே முடமான இப்பெருந்தகையார், ஆமையைப்போல் மெதுவாக ஊர்ந்து ஊர்ந்து செல்வராதலால் அவருக்குக் ஸ்ரீ கூர்மதாஸர் என்ற திருநாமம் நிலைத்தது. இயற் பெயர் மறைந்து போனது.

உடலிலே ஊனம் இருந்தாலும், பக்தரின் உள்ளத்திலே நல்ல உறுதியும், பக்தியும்

இருந்தது. இரவும் பகலும் பகவானின் திருநாமச் சிந்தையுடனேயே ஒழுகி வந்தார்.

எம்பெருமானின் மீதான தோத்திரங்களை இனிமையாகப் பாடும் திறனைப் பெற்றிருந்தார். இவரது இனிமையான பக்திப் பாடல்களைப் பக்தர்கள் கேட்டு ரசித்து, இவரைப் புகழ்ந்து போற்றினர்.

இவர் எந்த கிராமத்தில், எந்த இடத்தில் ஹரிகதாகாலக்ஷேபம் நடந்தாலும், சற்றும் சிரமத்தைப் பாராமல் விடிய விடிய சென்று

பக்திக் கதைகளைக் கேட்டு உள்ளமும், உடலும் பூரிப்பார்.

ஒருமுறை பெளராணிகர் ஒருவர் பாண்டு ரங்கப் பெருமானின் திருவருளைப் பற்றிப் பிரவசனம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

அந்த ஹரிகதா காலக்ஷேபத்தைக் கேட்டு பாண்டுரங்கப் பெருமான் மீது ஸ்ரீ கூர்மதாஸர் அளவிலா பக்திமிக்கவரானார். பண்டரிபுரம் சென்று, பண்டரிநாதனைச் சேவித்து மகிழ் சிந்தையிற் கொண்டார்.

இவரது கிராமத்திலிருந்து பண்டரிபுரம் வெகு தூரத்தில் இருந்ததால் பண்டரிபுரம் செல்வதென்பது சற்றும் சாத்தியமாகாது என்று ஊரார் சொல்லக் கேட்டு அடியார் சற்றும் உறுதி தளரவில்லை!

எம்பெருமானின் திருநாமத்தின் மகிமை தமக்குப் பண்டரிபுரம் செல்லத்தக்க நல்ல மார்க்கத்தைக் காட்டும் என்று உள்ளத்திலே உறுதியாகக் கொண்டார். ஒருநாள் ஸ்ரீ கூர்மதாஸர், பண்டரிபுர யாத்திரையைத் தொடர்ந்தார்.

ஊர்ந்து கொண்டே பயணத்தைத் தொடர்ந்த பக்தர், வழியிலே வரக்கூடிய பற்பல திருக்கோவில்களைத் தரிசித்து, ஆங்காங்கே உள்ள சத்திரம் சாவடிகளிலே தங்கி, கிட்டிய உணவை உட்கொண்டு தமது பயணத்தைத் தொடர்ந்து நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

அவருக்குக் களைப்பு மேலிட்டது. மயக்கம் வரும் நிலையை அடைந்தார். எங்காவது தங்கிச் செல்ல வேண்டும் என்று அவருக்குத் தோன்றியது. அப்பொழுது சற்றுத் தொலைவில் ஓர் ஆஞ்சநேயர் திருக் கோயிலைக் கண்டார்.

ஸ்வாமிகள் அத்திருக்கோயிலை அடைந்து, ஆஞ்சநேயரைச் சேவித்து, பிரகாரத்திலுள்ள மண்டபத்தில் மயங்கிய நிலையில் சாய்ந்தார். பாண்டுரங்கப் பெருமான், தமது அன்புத் தொண்டனைக் காக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

எம்பெருமான் திருமுடியிலே ரத்ன கிரீடம், ஜொலிக்கும் பட்டுத் தலைப்பாகை அணிந்து கொண்டார். வியாபாரியைப் போன்ற தோற்றப் பொலிவுடன் ஆஞ்சநேயர் க்ஷேத்ரத்திற்கு எழுந்தருளினார். ஸ்வாமிகள் பக்தனைத் திருநோக்கம் செய்ததும், பக்தர் மயக்கம் நீங்கி எழுந்தார்.

கர்ப்பக்கிரஹத்தில் பேரொளியைக் கண்டார். அபயஹஸ்தம் அளித்து நின்ற மாருதியின் விக்ரஹம் அவரது கண்களுக்கு சங்கு சக்ரதாரியான ஹரிபகவானின் தோற்றமாகத் தெரிந்தது. ஹரிநாமத்தைத் துதித்தார்.

ஸ்ரீ கூர்மதாஸரின் ஹரிநாம இன்பத்தில் தலைஅசைத்து மகிழ்ந்து நின்ற முகுந்தன், திருமுகம் மலர, "பெரியவரே!" என்று அழைத்தார்.

ஸ்ரீ கூர்மதாஸர் திரும்பிப் பார்த்தார். தமது பக்கத்திலே ஜோதி சொருபமாக, பரம தேஜஸுடன் ஒரு வியாபாரி நிற்பது கண்டு திகைத்தார்.

ஸ்ரீ கூர்மதாஸர் பகவானைத் தொழுதார். எம்பெருமான் அவரை அநுக்கிரஹித்து, "என்ன அற்புதமாக பாடுகிறீர்கள் உமது மதுரமான சங்கீதம் எனது சிந்தை எல்லாம் குளிரச் செய்தது" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

"ஏதோ அடியேனுக்குத் தெரிந்தது. ஸ்வாமி! தங்களைப் பார்த்தால் பெரும் செல்வந்தர்போல் தெரிகிறது! தாங்கள் இன்னாரென்பதை அடியேன் அறியலாமா?"

பக்தர் இங்ஙனம் வினவியதும் பெருமான், "ஸ்வாமி! என் பெயர் விட்டலன். விடோபா என்றும் அழைப்பர். பண்டரிபுரத்தில் வசிக்கிறேன். நான் ஓர் ரத்தின வியாபாரி. பண்டரிபுரம் சென்று கொண்டிருக்கிறேன். ஆமாம்! உம்மைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்ல வில்லையே!" என்று ஒன்றும் புரியாதவர் போல் கேட்டார்.

ஸ்வாமிகள் மனம் மகிழ், "ஸ்வாமி! அடியேன் நாமதேயம் ஸ்ரீ கூர்மதாஸர். பண்டரிபுரம் செல்கிறேன்" என்றார்.

"அப்படியா! கவலைப்படாதீர்கள். உம்மை யாம் வழிநடத்திச் செல்வோம்."

எம்பெருமானின் அருள்வாக்கு கேட்டு, தொண்டர் தண்டம் சமர்ப்பித்து, பகவானைச் சேவித்தார். பெருமான் பக்தருக்கு தாம் கொண்டு வந்த நைவேத்யத்தை அமுதாகக் கொடுத்தார். ஸ்வாமிகள் பசியைத் தீர்த்துக் கொண்டார். எம்பெருமான் பக்தரை அழைத்துக் கொண்டு பண்டரிபுர யாத்திரை யைத் தொடர்ந்தார்.

கூர்மாவதாரம் எடுத்து குவலயம் காத்த ஸ்ரீமந் நாராயணன், அன்புத் தொண்டன் ஸ்ரீ கூர்மதாஸருக்காக வேண்டித் திருப் பாதங்களைப் பூமியிலே பதியவைத்து மெல்ல மெல்ல நடந்தார். பரமனின் நிழலிலே நடப்பவருக்குக் களைப்பு ஏது? கவலை ஏது!

இருவரும் ஒருவாறு பண்டரிபுரத்தை அடுத்துள்ள வகுளாபுரி என்ற கிராமத்தை வந்தடைந்தனர். வியாபாரியாக வந்த பாண்டுரங்கப் பெருமான் அந்தர்த்தியாமி யானார்.

வியாபாரி மறைந்ததும் ஸ்ரீ கூர்மதாஸர் கவலை மிகக் கொண்டார். “எல்லாம் அந்தப் பாண்டுரங்கப் பெருமானின் பேரருள்” என்று மனத்திலே கொண்டார். அவ்வூரிலுள்ள ஓர் ஆலயத்தில் தங்கினார்.

அதுசமயம் பண்டரிபுரம் செல்லும் ஒரு பஜனை கோஷ்டி அவ்வழியாக வந்து கொண்டிருந்தது! அந்த கோஷ்டியினரும் அந்த ஆலயத்தில் தங்கினர்.

ஸ்ரீ கூர்மதாஸர் அவர்களைப் பார்த்து, “பெரியோர்களே! பண்டரிபுரம் இன்னும் எவ்வளவு தூரத்தில் உள்ளது?” என்று கேட்டார்.

“ஐயா! இங்கிருந்து இன்னும் இரண்டு காத தூரம் உள்ளது. நாங்கள் ஏகாதசி வைபவத்தைக் காணச் செல்கிறோம்.”

“நீங்கள் கொடுத்து வைத்தவர்கள். இரண்டு காத தூரத்தை, இரண்டு மணி நேரத்தில் நடந்து சென்றுவிடுவீர்கள். ஆனால் எனக்கோ இரண்டு நாட்களாகும். அதனால் எனக்கோர் உதவி செய்ய வேண்டும். என்னுடைய பிரார்த்தனையை அந்தப் பாண்டுரங்கனின் பாதகமலங்களுக்குச் சமர்ப்பித்து விடுங்கள். அதுவே போதும்” என்று பணிவன்போடு வேண்டிக் கொண்டார் ஸ்ரீ கூர்மதாஸர்!

“அதற்கென்ன! தாராளமாகச் செய்கிறோம். தங்கள் நாமதேயம் என்னவோ?”

“அடியேன் நாமம் கூர்மதாஸர். சொந்த கிராமம் பிரதிஷ்டானம். எப்படியோ இத்தனை தூரம் வந்துவிட்டேன்” என்று அடியவர் கண்களிலே நீர் மல்கச் சொன்னார்.

சற்று நேரத்தில் பஜனை கோஷ்டியினர், ஸ்ரீ கூர்மதாஸரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு பண்டரிபுரம் புறப்பட்டனர். ஸ்ரீ கூர்மதாஸர்,

பண்டரிநாதனைத் தியானித்தவண்ணம் ஆலயத்துள் துயின்றார்.

பாகவத கோஷ்டியினர் பண்டரிபுரத்தை வந்தடைந்தனர். சந்திரபாகா நதியில் நீராடி திருக்கோவிலுள் சென்றனர். பாண்டுரங்கப் பெருமானைச் சேவித்து மகிழ்ந்தனர்.

ஸ்வாமி சந்நிதியில் ஸ்ரீ நாமதேவரும், ஸ்ரீ ஞானேஸ்வர ஸ்வாமிகளும் நாம சங்கீர்த் தனம் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

ஸ்ரீ கூர்மதாஸரைச் சந்தித்துவிட்டு வந்த பக்தகோடிகள், இரு தேவர்களையும் நமஸ்கரித்து, வகுளாபுரி கேஷத்ரத்தில் தங்கி இருக்கும் ஸ்ரீ கூர்மதாஸரின் விண்ணப் பத்தைத் தெரிவித்தனர்.

ஸ்ரீ நாமதேவரும், ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரரும், ஸ்ரீ கூர்மதாஸரைப் பற்றிய விருத்தாந்தங்களை ஞான திருஷ்டியால் தெரிந்து கொண்டனர். ஸ்ரீ நாமதேவரும், ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரரும் வகுளாபுரிக்குப் புறப்பட்டனர்.

இறைவன், ஸ்ரீ கூர்மதாஸருக்குப் பேரருள் புரிவதற்கு முன்னால், பெண்டி என்ற கிராமத்தில் வசிக்கும் தமது பரம பக்தனான ஸ்ரீ சாமந்தன் என்பவனுக்கும் அருள் பாலிக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

பெண்டி என்ற கிராமத்தில் வசித்து வரும் ஸ்ரீ சாமந்தன் ஓர் ஒப்பற்ற பாண்டுரங்க பக்தன். பாண்டுரங்கப் பெருமானை இதயத்திலே கோவில் கொள்ளச் செய்து வழிபடும் அன்புத் தொண்டன்!

ஸ்ரீ சாமந்தன் திருக்கோவிலிலுள்ள நந்தவனத்தில் மலர்ச் செடிகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

எம்பெருமான், அந்தணர் கோலத்துடன் ஸ்ரீ சாமந்தன் முன்னால் எழுந்தருளினார். ஆண்டவனின் முகப்பொலிவைக் கண்டு ஸ்ரீ சாமந்தன் சந்தோஷித்தான்.

குவளையிலே பறித்து வைத்திருந்த ஜாதி மல்லிகை மலர்களைக் கொண்டுவந்து பகவானின் பாதகமலங்களில் கொட்டி, சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தான்.

ஸ்ரீ சாமந்தனின் பக்தியின் உயர்வை உலகிற்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளம் கொண்ட பகவான் அவனிடம், “ஸ்ரீ சாமந்தா! இரு கள்வர்கள் எம்மைத் துரத்தி வருகிறார்கள்.

எமக்கு நீதான் அடைக்கலம் தரவேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

அந்தணரின் பதட்டமான மொழி கேட்டு ஸ்ரீ சாமந்தன், “ஸ்வாமி! அருகிலே எமது குடிசை உள்ளது. அங்கு வந்து ஒளிந்து கொள்ளும்” என்றான். அதற்கு ஸ்வாமிகள், “உனது குடிசைக்குள் ஒளிந்து கொண்டால் கள்வர் என்னைக் கண்டிப்பாக கண்டு கொள்வர். வேறு ஏதாகிலும் மறைவிடமான இடத்தைச் சொல்” என்று வினவினார்.

அமுதனின் திருவாய் அமுதம் கேட்டு, “பெரியவரே! உங்கள் விருப்பம் எதுவோ அதனைச் சொல்வீர்!” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

“உனது இதயத்தில் யாம் எழுந்தருளுவோம்” என்று திருவாய் மலர்ந்த பகவான் அந்தர்த்தியாமியானார். இத்தருணத்தில், எம்பெருமானைத் தரிசிக்க எண்ணி, ஸ்ரீ நாமதேவரும், ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரரும், ஸ்ரீ சாமந்தன் இருக்கும் நந்தவனத்திற்கு வந்தனர்.

அங்கே ஸ்ரீ சாமந்தன் நிர்விகல்ப சமாதியில் ஆழ்ந்திருந்தான். ஸ்ரீ சாமந்தனின் பக்தியைப் பற்றித் தெரிந்துகொண்ட இரு தேவர்களும், பகவான் அவனுடைய இதயத்திலே மறைந்தருளினார் என்பதனைத் தெரிந்துகொண்டு, பாண்டுரங்கப் பெருமானைப் போற்றிப் பணிந்து துதி செய்யலாயினர்.

பாண்டுரங்கப் பெருமான் சங்கு சக்ர கதாபாணியாக, பேரொளி பொங்க, மூன்று அன்பு அடியார்களுக்கும் பேரானந்த தரிசனம் கொடுத்தார்.

ஸ்ரீ சாமந்தனும், ஸ்ரீ நாமதேவரும், ஸ்ரீ ஞானேஸ்வரரும் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந்து பகவானைக் கண்குளிரக் கண்டு சேவித்தனர்.

ஸ்ரீ சாமந்தனுக்குப் பேரருள் புரிந்த எம்பெருமான் அடியார்களுடன் வகுளாபுரி

யில் தங்கி இருக்கும் ஸ்ரீ கூர்மதாஸருக்கு முன்னால் எழுந்தருளினார்.

எம்பெருமான் நீல மேக சியாமள வண்ணமானத் தோற்றப்பொலிவுடன் கேயூர, கிரீட, வனமாலா, பட்டு பீதாம்பர அலங்காராதிகளுடன், ஸ்ரீ கூர்மதாஸருக்கு ஆனந்த தரிசனம் தந்தார்.

ஸ்ரீ கூர்மதாஸர், பாண்டுரங்கப் பெருமானை நிலம் கிடந்து நமஸ்கரித்தார். பகவானுடன் வந்துள்ள அடியார்களையும் நமஸ்கரித்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார்.

பாண்டுரங்கன், பக்தனை ஆரத்தமுவி, “பரம பக்தா! உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

எம்பெருமானின் திருவாய்மொழி கேட்டு ஸ்ரீ கூர்மதாஸர், “நாராயணா! ஜகந்நாதா! தேவரீருடைய சர்வமங்கள சொரூப லாவண்ய தரிசனமும், பாகவதப் பேரருளாளர்களின் ஆனந்த காட்சியும் கண்ணாரக் கண்டு மகிழும் இந்த எளியோனுக்கு வேறென்ன வரம் வேண்டும். இந்த வகுளாபுரியில் தேவரீர் அர்ச்சாவதார மூர்த்தியாக கோவில் கொள்ள வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

எம்பெருமான், ஸ்ரீ கூர்மதாஸரின் பிரார்த்தனைக்குத் திருவுள்ளம் கனிந்தார். பண்டரிபுரத்தில் கோவில் கொண்டிருக்கும் எம்பெருமான், தாஸரின் விருப்பத்திற்காக வகுளாபுரியிலும் கோவில் கொண்டார்.

அன்று முதல் வகுளாபுரியும் பண்டரிபுரம் போல், ஒரு புண்ணியக்ஷேத்ரமாக விளங்கியது. பண்டரிபுரம் செல்லும் பக்தர்கள் வகுளாபுரியில் கோவில் கொண்டுள்ள பகவானையும் சேவித்துக் கொண்டாடினர்.

பாண்டுரங்கப் பெருமானைத் தமது பக்தியால் வகுளாபுரியில் கோவில் கொள்ளச் செய்த பரம பக்தரான ஸ்ரீ கூர்மதாஸர், பகவானைப் போற்றிப் பணிந்து பெருவாழ்வு பெற்றார். பக்தர்கள், ஸ்ரீ கூர்மதாஸரைப் போற்றிக் கொண்டாடினர்.

ஸ்ரீ பக்த கூர்மதாஸர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த சூரதாஸர்

எம்பெருமான் திருக்கோவில் கொண்டு பக்தர்களைக் காத்தருளும் பல புண்ணியக்ஷேத்ரங்களுள் ஒன்றான மதுராபுரியில் அவதரித்தவர் சூரதாஸர்.

பிறவியிலேயே குருடராக இருந்த இவர், பகவானை அகக் கண்களால் சேவித்து சந்தோஷித்தார்.

இப்பரம பக்தர் பரமனருளால் பிறவியிலேயே 'கணீர்' என்று பாடும் இனிமையான சாரீரத்தைப் பெற்றிருந்தார். அத்தோடு நெஞ்சினை நெகிழவைக்கும் சுந்தர க்ருதிகளை இயற்றும் கவித்திறமையையும் பெற்றிருந்தார்.

இவர் பாடும் கீதங்கள் - இவர் இயற்றும் கீர்த்தனங்கள் கேட்கும் பக்தர்களின் உள்ளத்தைக் கல்லும் கரையும் வண்ணம் நெகிழச் செய்யும். தேனமுதம் பருகிய பேரின்பத்தைப் பக்தர்களுக்கு ஊட்டும்!

ஸ்ரீ சூரதாஸரின் சுந்தர சுலோகங்களைக் கேட்டால் பட்டமரங்கள் துளிர்க்கும். அசையாத மரங்கள் ஆடும். வனவிலங்குகளும், தபோவனத்து மான்களும் இசை இன்பத்தில் அடங்கி ஒடுங்கி நிற்கும்.

அந்த அளவிற்கு அவரது பாடல்களில் கருத்துச் செறிவும், இனிமையும் பொங்கி வழியும். பக்திப் பெருமலைபோல் உயர்ந்து நிற்கும். சொல்லப்போனால் ஸ்ரீ சூரதாஸர், கவிதை வானின் சூரியனாகப் பிரகாசித்தார்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ சூரதாஸரையும், அவரது கவிதைகளையும் மக்கள் கொண்டாடுவது

கண்டு அந்நாட்டு மன்னனின் ஆஸ்தான வித்வான்கள்கூட அவரைப் போற்றி புகழ்ந்து பொன்னாரமும், புகழாரமும் சூட்டினர். அவர்கள் அரசனிடம் அவ்வப்போது ஸ்ரீ சூரதாஸரின் அருமை பெருமைகளைச் சொல்லினர்.

“அரசே! ஸ்ரீ சூரதாஸர் அபாரமான கவித்தன்மை கொண்டவர். அவரது இனிமையான கீதங்களைக் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கலாம். பாதுஷாவும் ஒருமுறை அம்மகானின் இன்ப இசைத்தேனைப் பருகி பேரானந்தம் கொள்ளவேண்டும்.”

ஆஸ்தான வித்வான்கள் வானளாவப் புகழ்வது கண்டு பாதுஷா, “எனது ஆஸ்தான கவிஞர்களாகிய நீங்கள் அகில லோகத்தவராலும் போற்றுதற்குரிய ஆற்றல் பெற்றவர்கள்! உங்கள் பாராட்டுதலை ஒருவர் பெறுகின்றார் என்றால் உண்மையிலேயே அவர் ஒரு சங்கீத மேதையாகத்தான் இருக்கவேண்டும். நான் அம்மகானைக் கௌரவிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்” என்றார்.

அரசன் ஸ்ரீ சூரதாஸரை ராஜமரியாதை களுடன் அரண்மனைக்கு அழைத்து வருவதற்கு ஆணை பிறப்பித்தான்.

காவலர் சிவிகையுடன் ஸ்ரீ சூரதாஸர் இல்லத்திற்குச் சென்றனர். அரசனின் அன்புக் கட்டளையை தாஸரிடம் சொல்லி அவரைச் சிவிகையில் அழைத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்கு வந்தனர்.

அரசனும், அவைப்புலவர்களும், அமைச்சர்களும் தாஸரை எழுந்து நின்று

வரவேற்றனர். தாஸரை ஆசனத்தில் அமரச்செய்து பூமாலைகளும் பொன் பட்டாடைகளும் அணிவித்து கௌரவித்தனர்.

அரசன், தாஸரிடம், "ஸ்வாமி! தங்களுடைய சங்கீதத்தைக் கேட்க நாங்கள் அளவு கடந்த ஆவலாக உள்ளோம். தாங்கள் ஓர் இசைக்களஞ்சியம் என்று இந்த நாடே கொண்டாடுகிறது என்பதனைக் கேட்டு யாம் புளகாங்கிதம் அடைந்தோம்" என்று கூறினார்.

அரசனின் அன்புக் கட்டளைக்கு அடிபணிந்தார் ஸ்ரீ சூரதாஸர்! தம்பூராவை மீட்டினார். சிப்ளாவைத் தட்டி பாடத் தொடங்கினார்.

தாஸரது இசை இன்பத்தைக் கேட்டு மகிழ்வதற்கு வாணி வீணையுடனும், விநாயகப் பெருமான் ஜால்ராவுடனும் எழுந்தருளினார். ஸ்ரீமந் நாராயணனும் பிரசன்னமானார். கந்தர்வ மகளிர் நடனம் ஆடினர்.

இத்தனை காட்சிகளையும் ஸ்ரீ சூரதாஸர் தமது அகக்கண்களால் கண்டு களித்தார்.

மற்றவர்களுக்கு வீணை இசையும், ஜால்ரா சத்தமும், சலங்கை ஒலியும் கேட்டனவே தவிர, அவர்களால் எங்கிருந்து, எவ்வாறு அந்த வாத்தியங்கள் இசைக்கின்றன என்பதனைக் காண முடியவில்லை!

நெடுநேரம் தாஸர் பாடிக்கொண்டே இருந்தார். அந்த நாதபிரம்மத்தில் மன்னனும், மற்றவர்களும் உள்ளமும், உடலும் உருகினர்.

அரசன் அவரை அன்புடன் பணிந்து, "மணிக்கணக்காக எங்களைத் தேவகான இசைவெள்ளத்தில் மூழ்கி மிதக்கச் செய்தீர்கள். எங்கும் நிறைந்த இந்த நாதபிரம்மத்திற்கு ஈடு இணையாகச் சொல்ல இந்த உலகில் எதுவுமே இல்லை. தேவரீர் எமது அரண்மனையில் தங்கியிருந்து

எங்களுக்குப் பேரின் பத்தைத் தந்தருள வேண்டும். அடியேனது வேண்டு கோளை ஏற்க வேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

அரசனின் விருப்பத்தை ஸ்ரீ சூரதாஸர் பரிபூரண சம்மதத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டார்.

ஸ்ரீ சூரதாஸர், ராஜ போகத்துடன் அரண்மனையில் உபசரிக்கப்பட்டார். அநுதினமும் காலையிலும், மாலையிலும் அரண்மனை சபா மண்டபத்தில் ஸ்ரீ சூரதாஸர் பக்திப் பாடல்களைப் பாடலானார்.

ஸ்ரீ சூரதாஸரது பாடலைக் கேட்க,

பக்தர்கள் கடல் வெள்ளம் எனப் பொங்குவர். பக்தர்களின் ஆனந்தக் கண்ணீர் அருவிபோல் பெருகும்!

ஸ்ரீ சூரதாஸரின் இனிமையான ராகத்தோடு கூடிய பாடலும், அப்பாடலில் பொதிந்து கிடக்கும் ஆழ்ந்த கருத்துக்களும், தத்துவங்களும், கேட்போரை உள்ளம் நெகிழச் செய்தது.

அனைவரும் அவரைப் போற்றிப் பணிந்தனர். சூரதாஸர் பரமனின் புகழைப் பாடினார். பக்தர்களோ ஸ்ரீ சூரதாஸரின் புகழையும், பெருமையையும் வானளாவப் புகழ்ந்து கொண்டாடினர்.

ஸ்ரீ சூரதாஸரின் சங்கீதத்தை, அரசனின் அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்த்ரீகளும் கேட்டு ரசிப்பதற்கு ஆசைப்பட்டனர். அவர்கள் தங்கள் ஆசையை அரசனிடம் கூறினர்.

அரசன், தாஸரிடம், கன்னிமாடத்து மங்கையர்களின் விருப்பத்தை விளம்பினான். தாஸரும் அதற்கு இசைந்தார்.

ஒருநாள், அந்தப்புரத்தில் தாஸருடைய தேவகானம் மழையெனப் பொழிவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

அந்தப்புரத்தில் அழகிய பந்தல் அலங்காரமாக போடப்பட்டது. வாழை மரம், மாவிலைத் தோரணங்கள் கட்டப்பட்டன.

தாஸருடைய இசையைக் கேட்பதற்காக அரசகுல அணங்கையர் பலர் வந்து கூடினர்.

வழக்கமாக கோஷா முறையில் வரும் ஸ்திரிகள், இன்று சாதாரணமாகவே மற்ற ஸ்திரிகளைப் போல் பட்டுப் புடவைகள் பளபளக்க வந்திருந்தனர். அதற்குக் காரணம் தாஸருக்குப் பார்வை இல்லை என்பதுதான்!

எல்லோரும் வந்து கூடியதும் அரசன் தாஸரை அழைத்துக்கொண்டு, அந்தப்புரத்திற்கு வந்தான். அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட மேடையில் அமர்ந்து ஸ்ரீ சூரதாஸர், தம்புராவை மீட்டி, சிப்ளாவைத் தட்டி பாடத் தொடங்கினார்.

அரசகுலப் பெண்கள், சங்கீத இன்பத்தில் லோகத்தை மறந்து இருந்தனர். ஸ்ரீ சூரதாஸர், பக்திப் பெருக்குடன் பாடிக்கொண்டே இருந்தார்.

அப்பொழுது அங்கே ஓர் அதிசயம் நடந்தது. அந்த அதிசயத்திற்குக் காரணம் ஸ்ரீ சூரதாஸருடைய பூர்வஜென்ம சுக்ருதம்தான்!

பூர்வஜென்மத்தில் ஸ்ரீ சூரதாஸர், கண்ண பிரானின் பேரன்பிற்குப் பாத்திரரான அக்ரூரர் ஆவார்!

ஒருமுறை, சத்தியபாமா, கண்ணன் அவளது மாளிகைக்குப் பல நாட்களாக வராமையால் விசனமாக இருந்தாள். அது சமயம் அக்ரூரர் அங்கு வந்தார்.

அக்ரூரைக் கண்ட பாமா, “அக்ரூரரே! தாங்கள் என் ஸ்வாமிகளுக்கு மிகவும் வேண்டியவராயிற்றே! அதனால் ஓர் உதவி செய்யும். தேவரீர் அவரைச் சந்தித்து எனது துயரத்தைச் சொல்லி அவரை அழைத்து வரவும். எனது நாயகர் இன்னும் ஒரு நாழிகைக்குள் இவ்விடம் வரவில்லை என்றால், நான் எனது ஆவியைப் போக்கிக் கொள்வது உறுதி” என்று கூறினாள்.

அக்ரூரர், பாமாவிடம், “தாயே! நான் இப்பொழுதே எம்பிரானை அழைத்து வருகிறேன்” என்று சொல்லி வெளியே சென்றார்.

வெளியே சென்ற அக்ரூரர் குழப்பம் அடைந்தார். கண்ணனைக் கண்டுபிடித்து அழைத்து வருவதென்பது கடினமான காரியம் என்பதனைத் தெரிந்திருந்தார். அதே சமயத்தில் கண்ணன் ஒரு நாழிகைக்குள் வராவிட்டால் பிடிவாதக்காரியான சத்திய பாமா உயிரை இழப்பது திண்ணம் என்பதனையும் உணர்ந்திருந்தார் அக்ரூரர். சற்று நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார்.

திடீரென்று அவருக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. அந்த யோசனைப்படித் தம்மைக் கண்ணனைப் போல் உருவத்தை மாற்றிக் கொண்டார். நேராக பாமாவிடம் சென்றார்.

கண்ணனைக் கண்ட பாமா வியந்தாள். கண்ணனாக வந்த அக்ரூரர், பாமாவிற்குப் போதிய சமாதானம் சொல்லிவிட்டு மீண்டும் வருவதாகச் சொல்லி புறப்பட்டார்.

அக்ரூரர், கண்ணனைத் தேடிப் புறப்பட்டார். கண்ணன் அக்ரூரர் எதிரில் வந்து நின்றார்.

அக்ரூரர், கண்ணபிரானிடம், சத்தியபாமா வின் கோபத்தைப் பற்றிய விஷயத்தைச் சொல்லி, அதற்காக தாம் கையாண்ட உபாயத்தையும் கூறினார். அக்ரூரரின் இச்செயல் கண்ணபிரானுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கியது!

“அக்ரூரா! என்ன காரியம் செய்தாய்! கண்மூடித்தனமான இச்செயலை செய்த நீ பூவுலகில் குருடனாகப் பிறப்பாய்!”

அக்ரூரர் வருத்தமுற்றார். பரந்தாமன் பாமாவையும் பூலோகத்தில் தாழ்ந்த குலத்தில் பிறக்குமாறு சபித்தார்.

எம்பெருமான் கொடுத்த சாபம் அக்கணமே பலித்தது.

அக்ரூரர் ஸ்ரீ சூரதாஸராகப் பிறந்தார். சத்தியபாமா தாழ்ந்த குலத்தில் தோன்றினாள்.

மதுராபுரி அரசியின் அந்தப்புரத்தில் பணிப்பெண் வேலையைச் செய்து வரலானாள். அவளும் ஸ்ரீ சூரதாஸரின்

பாடலைக் கேட்க வந்து உட்கார்ந்து இருந்தாள்.

பக்திப் பரவசம் பொங்கப் பாடிக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீ சூரதாஸருக்கு, பரமனின் பேரருளால், தமது இதிரில் அமர்ந்திருக்கும் சத்தியபாமாவின் திருத்தோற்றம் தெரிந்தது!

ஸ்ரீ சூரதாஸர் கண்கலங்க, “அம்மா! சத்தியபாமா! பூமாதேவியின் அம்சமாகிய அன்னையே! கண்ணபிரானின் தேவியே! நீங்கள் எப்படி இங்கு வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

அரசரும், அரசியரும், தாஸரின் கேள்வியைக் கேட்டு குழப்பமடைந்தனர். தங்கள் பணிப்பெண் புவனம் போற்றும் பரந்தாமனின் பாரியாள் என்பதனை எண்ணி அச்சம் கொண்டனர்.

சத்தியபாமா எதற்காக தங்கள் அரண்மனையில் தாதியாக வேலை செய்ய வேண்டும் என்று மனக்கலக்கம் கொண்டனர்.

அரசன், பணிப்பெண்ணாக அமர்ந்திருக்கும் சத்தியபாமாவின் அருகே சென்று, மிக்க பயபக்தியுடன், “தாயே! இதெல்லாம் என்ன திருவிளையாடல்? பாரோர் போற்றும் பிராட்டியார், என்னிடம் பணி செய்யக் காரணம் என்ன? பிராட்டியாருக்கும் பரந்தாமனுக்கும் அடியேன் எப்பேர்ப்பட்ட

பிழை புரிந்துள்ளேன்” என்றெல்லாம் பலவாறு விண்ணப்பித்து வேதனைப்பட்டான்.

எம்பெருமான், சங்கு சக்ர கதாபாணியாக பிரசன்னமானார்.

அரசனும், அரசியும் சிரமீது கரம் உயர்த்தி, பரமனைக் கண்குளிரச் சேவித்தனர். நிலமதில் வீழ்ந்து பணிந்தனர்.

எம்பெருமான் சத்தியபாமாவையும், ஸ்ரீ சூரதாஸரையும் தம்மோடு ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டார். எம்பெருமான் அரசனையும், அரசியையும் திருநோக்கம் செய்து பேரருள் பாலித்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

ஸ்ரீ சூரதாஸரின் கவிதைகளையும், புகழையும் அரசன் அவனி எங்கும் பரப்பினான்.

ஸ்ரீ சூரதாஸர் நம்மிடம் இல்லை; ஆனால் அம்மகான் இயற்றிய அற்புதமான கிருதிகள் இன்றும் நம்மை பக்தி வெள்ளத்தில் மூழ்கச் செய்கிறது. அவரது கவிதைகளை “சூர ஸாகரம்” என்று திருநாமம் செய்து பக்தர்கள் இன்றும் கொண்டாடிக் களிக்கின்றனர்.

ஸ்ரீ சூரதாஸர், சூரியனாக ஒளிவீசுகிறார். அவரது கவிதைகள் சந்திரனைப் போல் குளிர்ச்சியுடன் நமது உள்ளத்தில் பிரகாசிக்கின்றன!

ஸ்ரீ பக்த சூரதாஸர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த சாத்வீகராஜன்

ஐகந்நாத கேஷத்திரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசு புரிந்து வந்தான் ஸ்ரீ சாத்வீக மன்னர். மன்னர் பரமனிடம் பேரன்புடைய பக்தி மிக்கவர். நீதி, நேர்மை தவறாதவர். நற்பண்புகளுக்கெல்லாம் உறைவிடமானவர்.

இப்பேர்ப்பட்ட மன்னருக்குச் சொக்கட்டான் ஆடுவது ஒரு பொழுதுபோக்காக இருந்தது. பக்தியில் எந்த அளவிற்கு உலகையே மறந்து முழுகி விடுவாரோ அந்த அளவிற்குச் சொக்கட்டான் ஆட்டத்திலும் அதிகம் நாட்டம் கொண்டவர்.

மன்னன் ஆடுவதற்கு அமர்ந்துவிட்டால் அந்த ஆண்டவனே வந்து அழைத்தால்கூட அசையமாட்டார். அத்தனை சுவாரசியம் அந்த ஆட்டத்தில்!

ஓய்வு கிடைக்கும் போதெல்லாம் அமைச்சர்களுடனும், அதிகாரிகளுடனும் சொக்கட்டான் ஆட ஆரம்பித்துவிடுவார்.

ஒருமுறை அரசர் மந்திரிப் பிரதானிகளுடன் ஐகந்நாதபுர கேஷத்ரத்திற்குச் சென்றிருந்தார். அதுசமயம் எம்பெருமானுக்குத் திருமஞ்சனம் முடிந்து அலங்கார வைபவம் நடந்து கொண்டிருந்தது. கர்ப்பக்கிரஹத்தில் திரை போடப்பட்டிருந்தது.

அரசர் அமைச்சர்களுடன் மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அந்நேரம் அரசருக்கு எதனாலோ சொக்கட்டான் ஆடவேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது. அமைச்சருடன் சொக்கட்டான் ஆடத்தொடங்கினார்.

அரசர் சுவாரசியமாக ஆடத் தொடங்கினார்.

எம்பெருமானுக்கு அலங்காரங்கள் முடிந்து நைவேத்தியம் ஆரதிக்கப்பட்டது.

அர்ச்சகர், பெருமானின் திருமுன் மறைவிற்காகக் கட்டப்பட்டிருந்த வெண்பட்டுத் திரைச் சீலையை விலக்கினார். கோவில் அதிகாரிகள் அரசனை அழைத்து வருவதற்கு மண்டபத்திற்குச் சென்றனர்.

“அரசே! அலங்காரம் முடிந்து தீபாராதனை ஆரம்பிக்கப் போகிறது, புறப்பட்டு வாருங்கள்!”

அதிகாரியின் வார்த்தைகள் அரசரின் காதுகளில் விழவில்லை. அரசரது சிந்தையும், செயலும் ஆட்டத்தில் லயித்து அடங்கி இருந்தன. அமைச்சருக்கும், அரசரிடம் சொல்வதற்கு அச்சமாக இருந்தது! நேரம் நகர்ந்துகொண்டே இருந்தது.

வேறு வழியின்றி அதிகாரிகள் அர்ச்சகரிடம் தீபாராதனையை நடத்துமாறு பணித்தனர். தீபாராதனை முடிந்து அர்ச்சகர் கற்பூரத் தட்டுடன் அரசரிடம் வந்தார். அப்பொழுதும் அரசர் ஆட்டத்திலேயே தம்மை மறந்திருந்தார். அர்ச்சகர் சென்றுவிட்டார்.

மீண்டும் அர்ச்சகர் பிரசாதத்துடன் அரசரிடம் வருவதற்கும், அரசன் ஆட்டத்தை முடித்து, அடுத்த ஆட்டத்தை ஆரம்பிப்பதற்கும் சரியாக இருந்தது.

இதுதான் தக்க தருணம் என்று உடன் ஆடிக் கொண்டிருந்த அமைச்சர், அரசரிடம், “அரசே! பகவத் பிரசாதத்தையாவது பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

அரசர் பிரசாதத்தைப் பெறுவதற்காகத் தமது இடக்கையை நீட்டினார்.

அரசரது இந்தப் போக்கு அர்ச்சகருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் மிகுந்த வேதனையைக் கொடுத்தது.

“பகவத் பிரசாதத்தை இடது கையால் பெறுவதும் தப்பு; அவ்வாறு இடது கையை நீட்டுவோர்க்கு பிரசாதம் கொடுப்பதும் பாவம்! இது எப்பேர்ப்பட்ட அபச்சாரம்! நாம் பிரசாதம் கொடுக்கவில்லை என்று அரசன் கோபித்துக் கொண்டாலும், தண்டனை அளித்தாலும் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். அதற்காக ஆண்டவனுக்கு அபச்சாரத்தைச் செய்து பாபத்தைச் சுமக்க வேண்டாம்.”

இவ்வாறு எண்ணிய அர்ச்சகர், பிரசாதத்தை அரசனுக்குக் கொடுக்காமலே சென்றுவிட்டார்.

அர்ச்சகரின் செயலைக் கவனியாமல் அரசர் அடுத்த ஆட்டத்தில் மிகுந்த அக்கறையுடன் ஆட ஆரம்பித்தார். இம்முறை அரசன் ஆட்டத்தினை முடித்துக்கொண்டு வேக வேகமாக ஸ்வாமி தரிசனத்துக்கு விரைந்தார்.

நடை சாத்தியிருந்தது! அரசருக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. அமைச்சர் நடந்த விவரங்களை அரசனிடம் கூறினார். அமைச்சர் மொழிந்தது கேட்டு அரசர் நடுங்கினார்.

“பரந்தாமா! ஆட்டத்தால் அறிவிழந்தேனே. சொக்கட்டானால் நாடு இழந்து, நாணயம் இழந்து, மனைவியை அவமானத்திற்குள்ளாக்கிய பஞ்சபாண்டவர்களின் கதையைப் பற்றித் தெரிந்திருந்தும் இன்று சூதாட்டத்திற்கு அடிமையாகிவிட்டேனே! எம்பெருமானுக்கு எப்பேர்ப்பட்ட அபச்சாரத்தைச் செய்துவிட்டேன்.

இதற்கு நான் என்ன பிராயசித்தம் செய்து கொள்ளப் போகிறேன்! முகுந்தா! முராரி! மதுசூதனா! மாயா உலகில் மதி இழந்து போன எனக்கு மன்னிப்பே கிடையாது. அறம் வழுவா அரசன் நான், அறம் மறந்தேன்; அறிவு இழந்தேன்; ஆண்டவன் அருளையும் இழந்தேன்.”

அரசர் தமது தவற்றை எண்ணிப் புலம்பினார். துக்கம் தாளாமல் துயரத்தோடு அரண்மனைச் சென்றார். அபச்சாரத்துக்கு என்ன பிராயச்சித்தம் என்று தமக்குள்

சிந்தித்துக் கொண்டே இருந்தார். அவரது சிந்தனைக்கு ஒரு வழி பிறந்தது!

“பகவத் பிரசாதத்திற்கு மதிப்புக் கொடுக்காத இந்த வலக்கை தானே சொக்கட்டான் ஆடியது. இனி மேல் எனக்கு எதற்கு இந்த வலக்கை. அதை வெட்டி எறியத்தான் வேண்டும். நான் கெட்டதுமல்லாமல் அமைச்சரையும் தடுத்தேன். அதனால் எனது கையை அமைச்சரைக் கொண்டே வெட்டி எறியச் செய்ய வேண்டும். அதற்கு வழி?”

அரசர் மீண்டும் சிந்திக்கத் தொடங்கினார். சிந்தனையில் சரியான வழி பிறந்தது. அரசர் அமைச்சரை அழைத்தார். அமைச்சரும் அரசர் முன்னே வந்து வணங்கி நின்றார்.

“அமைச்சரே! அநுதினமும் இந்த ஜன்னல் வழியாக ஒரு மனிதனின் வலக்கரம் மட்டும் எனது அறைக்குள் வருகிறது. அபிநயம் பிடிப்பதுபோல் கையால் ஜாடை காட்டி ஆட்டுகிறது. இதற்கு என்ன செய்யலாம்.”

அரசரின் வார்த்தைகள் அமைச்சருக்கு வியப்பைக் கொடுத்தது. அமைச்சர் அதற்கு ஓர் அரிய உபாயம் சொன்னார்.

“அரசே! இன்று தாங்கள் வேறு அறையில் படுத்துக் கொள்ளுங்கள். இந்த அறையில் நான் படுத்துக் கொள்கிறேன். அது மனிதனின் கரம்தானா அல்லது வேறு ஏதாவது பூதப் பிசாசுகளின் ஏவலா என்பதனைக் கண்டறிந்து அக்கரத்தை வெட்டித் தள்ளுகிறேன்.”

“இது நல்ல யோசனை! அங்ஙனமே செய்வோம்” என்று கூறிவிட்டு அடுத்த அறைக்குச் சென்றார் அரசர்!

அமைச்சர் கையில் வாளேந்தி அரசன் படுத்து உறங்கும் அறையில் அங்குமிங்குமாக உலாவிக் கொண்டிருந்தார்.

நள்ளிரவு நெருங்கியது. அமைச்சர் ஜன்னல் பக்கமாகவே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

இதுதான் சமயம் என்று அரசர் வெளிப் பக்கமிருந்து தமது வலக்கையை மட்டும் அறைக்குள் நீட்டினார். கையை அசைத்து அசைத்து அபிநய முத்திரைகளைக் காண்பித்தார்.

அமைச்சர் வாளை ஓங்கினார். அரசனின் வலக்கையை வெட்டினார். அரசர் வலியைப் பொறுத்துக் கொண்டு தமது அறைக்குள் ஓடினார்.

அமைச்சர் வெட்டுண்ட கரத்தை நோக்கினார். அந்தக் கரத்தின் விரலிலே முத்திரை மோதிரம் ஒளிவீசக் கண்டார்.

அமைச்சர் ஒரு கணம் ஆடிப்போனார். நெஞ்சம் திடுக்கிட்டார். அரசர் படுத்திருக்கும் அறைக்கு ஓடினார். அங்கு அமைச்சர் கண்ட காட்சி அவரைக் கதிகலங்கச் செய்தது!

அரசர் வலக்கையை இழந்து மயங்கிய நிலையில் கீழே படுத்துக் கிடந்தார். குருதி வெள்ளத்தில் கிடக்கும் மன்னரைக் கண்டு ஏதும் புரியாமல் தவித்தார் அமைச்சர்! அரண்மனை வைத்தியர்களை அழைத்து வந்தார்.

வைத்தியர்கள், அரசரின் மயக்கத்தைத் தெளிய வைத்தனர். வைத்தியர்கள் அரசரின் துண்டுபட்டு வீழ்ந்த கரத்தைப் பொருத்து வதற்கான சிகிச்சையைத் தொடங்கினர். அரசர் அவர்களைத் தடுத்தார்.

“வைத்தியர்களே! எனது வெட்டுண்ட கரத்திற்கு சிகிச்சை வேண்டாம். நான் செய்த பாபத்திற்கு இதுவே பிராயச்சித்தம். வெட்டுண்டு கிடக்கும் இந்த வலக்கைதான் அவனுக்குக் காணிக்கை” என்று சொல்லிக் கண்ணீர் வடித்தார் வேந்தர்!

வேந்தரின் பக்தியைக் கண்டு வைத்தியர்களும், மந்திரிகளும், மந்திரிப் பிரதானிகளும் மெய்சிலிர்த்தனர். மேன்மேலும் வருந்தினர். அரசர் அவர்களுக்கெல்லாம் ஆறுதல் பல சொன்னார்.

இதற்குள் பொழுதும் புலர்ந்தது! ஆலய மணி அலறியது. அரண்மனை முரசு முழங்கியது!

அரசர் அமைச்சருடன் ஆலயத்திற்குப் புறப்பட்டார். அரசரைப் பின்தொடர்ந்து அனைவரும் ஆலயம் விரைந்தனர்.

அரசர் ஆலயத்துள் வருவதற்கும், நடை திறந்து விஸ்வரூபதரிசன ஆராதனை ஆரம்பிப்பதற்கும் சரியாக இருந்தது!

ஆண்டவனுக்குத் தீபாராதனை காண்பிக் கப்பட்டது!

தீபாராதனை முடிந்து, அர்ச்சகர் கற்பூர தீபத்தை கொண்டு வந்து அரசர்க்கு முன்னால் நீட்டினார்!

அரசர் குருதி கொட்டும் கையோடு வேதனையைத் தாங்கிக்கொண்டு கண்களில் நீர்மல்க நிற்பதனைக் கண்டார் அர்ச்சகர்.

“அரசே! இதென்ன கோலம்! செங்கோல் ஏந்தும் தர்மத் திருக்கையைத் துண்டித்தது யார்? வந்தோர்க்கெல்லாம் பொன்னும் மணியும் வாரி வாரி வழங்கும் கொடையளிக்கும் சத்தியத்தின் திருக்கரத்தைத் துண்டித்தது யார்?” என்று சொல்லிக் கதறினார் அர்ச்சகர்!

அரசர், கண்களில் நீர்மல்க, “உங்களை அவமதித்தேன். ஆண்டவனின் பிரசாதத்தை அலக்ஷியப்படுத்தினேன். அதற்கு நானே தேடிக்கொண்ட பிராயச்சித்தம்” என்றார்.

அரசரின் சொல்லும், செயலும் அர்ச்சகருக்கு மேலும் வேதனையைக் கொடுத்தது. அவர் கண்ணீர் வடித்தார். நிலைகுலைந்து நின்றார். ஆலயத்தில் கூடியிருந்த பக்தர்கள், அரசனின் தர்ம நெறியைக் கேள்வியுற்று அரசனின் பக்தியைப் பற்றி வானளாவப் புகழ்ந்து பேசினர்.

அரசர், வேதனையைப் பொறுத்துக் கொண்டு ஜகந்நாதப் பெருமானை, அநேக தண்டன் சமர்ப்பித்து தோத்திரம் செய்தார்.

“ஹே! ஜகந்நாதா! இந்த பாவி செய்த அபச்சாரத்திற்கு வலக்கையை மட்டும் காணிக்கையாகச் செலுத்தினால் போதுமா? இல்லை என்னையே அர்ப்பணிக்க வேண்டுமா? தீனதயாளா! என்னை உனது திருவடியில் சேர்த்துக்கொள்.”

அப்பொழுதும் அர்ச்சகர் சிலையாக நின்று கொண்டிருந்தார். அரசர் அவரை அறியாமலேயே கற்பூரத்தைக் கைகளால் கண்களில் ஒற்றிக்கொள்ள எண்ணினார். அவ்வாறு எண்ணிய மாத் திரத்திலேயே அரசரின் வலக்கை தானாகவே வந்து பொருந்தியது.

இந்த அதிசயத்தைக் கண்டு அர்ச்சகரும், அமைச்சரும் கூடியிருந்த பக்தர்களும் ஆனந்த மிகுதியால் ஆரவாரம் செய்தனர்.

அரசர் இரு கைகளாலும் கற்பூரத்தைக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார். அர்ச்சகர் கொடுத்த துளசி தீர்த்தத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். ஜகந்நாதப் பெருமானைப் பாடிப் பரவசம் கொண்டார்.

அன்றோடு சாத்வீக மன்னன் சொக்கட் டான் ஆடுவதை நிறுத்தினார். ஜகந்நாதப் பெருமானுக்கு அரிய பல திருத்தொண்டுகளைச் செய்யலானார்.

ஸ்ரீமந் நாராயணனின் திருநாம வைபவத்தை நானிலமெங்கும் கொண்டாடுவதற்குரிய பல வியக்கத்தக்கக் கைங்

கரியங்களைச் செய்யத் தொடங்கினார் மன்னர்!

ஜகந்நாதப் பெருமானின் பேரருளால், பரந்தாமனுக்கும், நாட்டுப் பிரஜைகளுக்கும் அரும்பெரும் பணிகளைச் செய்து அரசோச்சிய ஸ்ரீ சாத்வீக மன்னரைக் குவலயமே கொண்டாடியது!

ஸ்ரீ பக்த சாத்வீக ராஜன் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த கருமாபாய்

ஸ்ரீ ஜகந்நாத கேஷத்ரத்தில் வாழ்ந்து வந்த தவசீலர்களுள் ஸ்ரீ கருமாபாயும் ஒருத்தியாவான்.

இம்மங்கை நல்லாள், அநுதினமும் வைகறைத் துயிலெழுந்து திருக்கோவில் சென்று ஜகந்நாதப் பெருமானைக் கண்குளிர சேவித்து வருவாள். பரமனடியார்களுக்கு உணவு அளிக்காமல் தான் உண்பதில்லை என்ற வைராக்கியத்தையும் கொண்டிருந்தாள்.

இங்ஙனம் பக்தர்களைப் பரிபாலிப்பதிலேயே தன் வாழ்வை முழுக்க முழுக்க அர்ப்பணித்தாள்.

பகவானிடத்தும் அவர் தம் அடியார்களிடத்தும் பக்தி பூண்டொழுகியும் ஸ்ரீ கருமாவிற் குப் போதிய மனப் பக்குவம் ஏற்படவில்லை!

வாழ்க்கையில் நடந்துபோன கசப்பான சம்பவங்களை எண்ணி எண்ணி அவ்வப் போது துக்கிப்பாள். பந்த பாசத்தில் உழன்று பிறவி என்னும் கடலில் கரை சேருவதற்குத் தகுந்த வழி தெரியாமல் தத்தனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒருநாள் பாண்டூரங்க பக்தர் ஒருவர் ஸ்ரீ கருமாபாயின் இல்லத்திற்கு வந்தார். ஸ்ரீ

கருமா அடியாரைக் கண்டு ஆனந்தம் மிகக் கொண்டாள். உவகை பொங்க இன்முகம் காட்டி வரவேற்று பாதபூஜை செய்து கோலமிட்ட பலகையில் அமரச் செய்து அமுது படைத்தாள்.

பாண்டூரங்கப் பக்தர், ஸ்ரீ கருமாபாயின் பக்தியைக் கண்டு பேரானந்தம் கொண்டார்.

“அம்மணீ! உனது பக்திக்கும், பண்புக்கும் யாம் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டோம். சர்வமங்களம் உண்டாகட்டும்!”

இவ்வாறு அம்மகான் சொன்னதும் ஸ்ரீ கருமாபாய் கலக்கம் மிக்க கொண்டவள் போல் கண்கலங்கி நின்றாள். ஸ்ரீ கருமாபாயின் கலக்கத்தின் காரணத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத மகான், “குழந்தாய்! எதற்காக கலக்கம் கொள்கிறாய்! உனக்கு உற்ற துன்பம் என்ன?” என்று பாசத்துடன் வினவினார்.

அதற்குக் கருமாபாய் கவலையுடன், “ஸ்வாமி! அடியேனுக்கு மங்களம் என்பது வாழ்க்கையில் மருந்துக்குக்கூட இல்லாமற் போய்விட்டது. பிறந்தது முதல் மனவேதனையுடனேயே வாழ்ந்து வருகிறேன்.

திருமணமாகி ஓர் குழந்தையை ஈன் றெடுக்கும் தருணத்திலேயே கணவனைப்

பறிகொடுத்தேன். பிறந்த ஆண் குழந்தையை மிகுந்த கஷ்டத்துடன் வளர்த்து ஆளாக்கி விட்டு, ஓர் திருமணத்தையும் செய்துவைத்தேன். மகனுக்கும் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது.

பேரன் பிறந்த சில நாட்களில் என் மகனும், மருமகனும் மாண்டனர். நான் பேரனை வைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தேன். என் விதி விளையாடியது.

ஓரிரு மாதங்களில் பேரனையும் பறிகொடுத்தேன். இவ்வாறு எத்தனையோ பேரிழப்புகளைத் தாங்கி மன நிம்மதியே அறவே இழந்துபோனேன். இதுவே எனது கலக்கத்திற்குக் காரணம்” என்றாள்.

ஸ்ரீ கருமாபாயின் சோகக் கதையைக் கேட்டு பாண்டுரங்க பக்தர் குறுநகைப் புரிந்தார்.

“குழந்தாய்! மரணத்திற்காக மனம் தளர்வது நமக்கு உகந்ததல்ல. பிறப்பு என்று ஒன்று ஏற்பட்டபோதே இறப்பு என்பதும் உண்டு. சாவில் இருந்து எவருமே தப்பிக்க முடியாது.

பூவுலகில் ஜென்மம் எடுத்தோர் அவரவர்கள் பூர்வஜென்ம வினைகளுக்கு ஏற்ப இன்ப துன்பங்களை அனுபவித்துத்தான் ஆகவேண்டும். அதற்காக துன்பத்தைக் கண்டு துவளுவதோ, இன்பத்தைக் கண்டு துள்ளுவதோ நம்போன்ற பக்தர்களுக்கு ஏற்றதல்ல!

ஆண்டாண்டு அமுது புரண்டாலும் மாண்டோர் ஒருபோதும் திரும்ப வரமாட்டார்கள். அதனால் இறந்தாருக்காக வருந்தி காலத்தை வீணாக்குவது மடமையாகும். பொன்னான காலத்தைப் பயனுள்ளதாகக் கொள்ள வேண்டும். அழியப்போகும் உடலுக்கு வேண்டி அழுவதைவிட பகவானோடு ஐக்கியமாகப் போகும் ஆத்மாவிற்காக, அவன் புகழ் பாடுவதுதான் சிரேஷ்டமானது.”

இவ்வாறு ஞான போதனைகளைச் சொன்ன பாண்டுரங்க பக்தர், ஸ்ரீ கருமாவிற் கு ஓர் அழகான கண்ணன் விக்ரஹத்தைக் கொடுத்து, முக்திநிலை பெறுவதற்கான தாரக மந்திரத்தையும் உபதேசித்தார்.

ஸ்ரீ கருமாபாய் கண்ணன் விக்ரஹத்தை வாங்கிக் கண்களிலே ஒற்றிக் கொண்டாள்.

“ஸ்வாமி! அடியேன் தன்யன் ஆனேன்” என்று சொல்லி அடியாரின் பாதங்களைப் பன்முறை வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தாள்.

பாண்டுரங்க பக்தரும் பக்தையை ஆசீர்வதித்து, “கருமாபாய்! பேரப்பிள்ளை பாசத்தை இந்த நீலமேகக் கண்ணன்பாற் செலுத்து. பார்த்தனுக்குச் சாரதியாக இருந்து கீதோபதேசம் செய்த பரந்தாமன் உனக்கும் குழந்தையாய், ஆசானாய் - நண்பனாய் வந்து நல்ல மார்க்கத்தைக் காட்டி அருள் செய்வான்” என்று சொல்லி விடை பெற்றுச் சென்றார்.

அடியார் கொடுத்த கண்ணன் விக்ரஹத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தாள் ஸ்ரீ கருமாபாய்!

கணவன், பிள்ளை, பேரன் என்றெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டு பந்த பாசத்திலே உழன்று கொண்டிருந்த ஸ்ரீ கருமாபாய், கண்ணனையே தனது குழந்தையாகவும், தெய்வமாகவும் கொண்டு பக்தியைப் பொழிந்தாள். நாளாக நாளாக கண்ணனைக் குழந்தைப் போலவே பாவித்தாள்.

பூஜா மண்டபத்தில் வைத்து ஆராதனை செய்ய வேண்டிய கண்ணனை, இடுப்பில் குழந்தையை வைத்துக் கொண்டிருப்பது போல் எந்நேரமும் கூடவே வைத்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

தினமும் வைகறைத் துயிலெழுந்து, கண்ணனுக்காக வேண்டி அவசர அவசரமாக அமுது செய்வாள். பிறகு தொட்டிலில் உறங்கும் கண்ணனைத் தூக்கி வந்து, இரு கால்களில் கிடத்தி வெந்நீரால் திருமஞ்சள மாட்டுவாள்!

கண்ணனுக்கு மை இட்டு, நெற்றிக்குத் திலகம் இட்டு, திருமேனிக்குப் பட்டு சட்டை அணிவித்து, முத்துமாலைகளைச் சூட்டுவாள்.

வானத்திலே வண்ண நிலாக் காட்டி சின்னச் சின்ன கதை சொல்லி திருவாரில் அன்னம் ஊட்டி ஆனந்திப்பாள். கண்ணத்திலே முத்தமாரி பொழிந்துக் கொஞ்சுவாள்.

அடிக்கொருமுறை “கண்ணா! உனக்கு உறக்கம் வந்துவிட்டதா?” என்று சொல்லி கண்ணனின் விக்ரஹத்தை தொட்டிலிலே போட்டு தாலாட்டுப் பாடி கண்ணனைத் தூங்கச் செய்வாள்!

இப்படியாக கண்ணனோடு தன்னை ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டு கவலையை மறந்து களிப்போடு வாழ்ந்து வந்தாள் ஸ்ரீ கருமாபாய்!

ஒருநாள் சில பரமனடியார்கள் ஸ்ரீ கருமாபாயின் இல்லத்திற்கு வந்தார்கள். அதுசமயம் ஸ்ரீ கருமாபாய் சமையலில் ஈடுபட்டிருந்தாள். காலையில் ஸ்நானம் செய்யாமல் ஸ்ரீ கருமாபாய் சமைப்பது கண்டு அவர்கள் வியப்புற்றார்கள்.

பெரியோர்கள் ஸ்ரீ கருமாபாயிடம், "தாயே! சகல சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களையும் நன்கு உணர்ந்திருக்கும் தாங்கள் இப்படி ஸ்நானம் செய்யாமல் அடுப்படி வேலைகளில் ஈடுபடுவது ஆசாரத்துக்கு உகந்ததல்ல என்பதனை உணராதவர் அல்லவே" என்று கேட்டனர்.

முதியோர்களின் மொழி கேட்டு, ஸ்ரீ கருமாபாய், "ஸ்வாமி! என் குழந்தை கண்ணன் விழித்துக் கொண்டதும் அமுது வேண்டுமென்று அடம்பிடிப்பான். அதற்காகத்தான் வேகமாக சமையல் செய்கிறேன். குளித்து, வீட்டை மெழுகி சுத்தம் செய்துவிட்டு இந்த வேலையை ஆரம்பித்தால் காலதாமதம் ஆகிவிடும். என் குழந்தை விழித்துக் கொண்டால் பசி பொறுக்காமல் அழத் தொடங்கிவிடுவான்" என்றாள்.

ஸ்ரீ கருமாபாயின் வார்த்தைகள் மகான் களுக்கு மிகவும் வேடிக்கையாக இருந்தது. அவர்கள் குழந்தையைப் பார்க்க வேண்டும் என்றனர்!

ஸ்ரீ கருமாபாய் அவசர அவசரமாக ஓர் வெள்ளி கிண்ணத்தில் அமுது பிசைந்து, கையில் எடுத்துக் கொண்டு பக்கத்து அறைக்குச் சென்று தொட்டிலில் படுக்க வைத்திருந்த கண்ணன் விக்ரஹத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்தாள்.

"பாருங்கள் குழந்தை விழித்துக் கொண்டு விட்டான்" என்றாள் ஸ்ரீ கருமாபாய்!

ஸ்ரீ கருமாபாய்க்குப் பித்தம் தலைக்கேறி விட்டது என்று எண்ணிய மகான்கள் கேலி மொழி பேசிச் சிரித்தனர்.

அவர்களது சிரிப்பையும், கேலி மொழி களையும் சற்றும் பொருட்படுத்தாமல் ஸ்ரீ

கருமாபாய், கண்ணன் விக்ரஹத்தைப் பார்த்து, "கண்ணா! அமுது உண்பாய்" என்று சொல்லி, திருக்கண்ணமுதினை எடுத்து கண்ணன் விக்ரஹத்தின் கைகளிலே வைத்தாள்.

உண்மையான பக்திக்குத் திருவுள்ளம் கனிந்த ஜகந்நாதப் பெருமான், ஸ்ரீ கருமாபாயின் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளினார். விக்ரஹத்திலே ஆவிர்பவித்தார். ஸ்ரீ கருமாபாய் பாசத்தோடு நிவேதித்த அமுதினை உண்டு மகிழ்ந்தார்.

எம்பெருமான் திருவமுது செய்வதினை, கருமாபாயினால் மட்டும்தான் காண முடிந்தது. மகான்கள் கண்களுக்கு வெள்ளிக் கிண்ணத்தில் இருக்கும் அமுது தீர்ந்து போனது மட்டும்தான் தெரிந்தது!

பக்தர்கள் பிரமித்துப் போனார்கள். ஸ்ரீ கருமாபாயின் பக்திக்குத் தலை வணங்கினார்கள். அதன் பிறகு ஸ்ரீ கருமாபாய், பக்தர்களுக்கும் அமுது அளித்து உபசரித்தாள்.

எம்பெருமான் உண்ட உச்சிஷ்டத்தை உண்ணும் பாக்கியம் தங்களுக்கு கிட்டியதே என்று பேரானந்தம் பூண்டு அடியார்கள் அனைவரும் ஆனந்தக்களிப்பெய்தினர். அவர்கள் ஸ்ரீ கருமாபாயின் பக்தியைப் பெரிதும் போற்றிப் புகழ்ந்து சென்றனர்.

அவ்வாறு அவர்கள் விடைபெற்றுச் செல்லும்போது, ஸ்ரீ கருமாபாயிடம், “தாயே! நாங்கள் பரமனின் பரமபக்தை என்பதனை நாங்கள் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்கிறோம். இருந்தாலும் பகவானுக்கு ஆசார அனுஷ்டானத்துடன் அமுது படைத்து நிவேதிப்பதுதான் சிலாக்கியமானது” என்று சொல்லிவிட்டு சென்றனர்.

பெரியோர்களின் வாக்கை ஏற்றுக் கொண்டாள் ஸ்ரீ கருமாபாய்! மறுநாள் பொழுது புலரும் முன் விழித்தெழுந்து, வீடெல்லாம் மெழுகி சுத்தம் செய்து ஸ்நாநம் செய்த பிறகு அமுது செய்து கண்ணனுக்கு ஊட்டினாள்.

அன்றிரவு ஜகந்நாதப் பெருமாள் ஸ்ரீ கருமாபாயின் உண்மையான பக்தியை உலகிற்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளம் கொண்டார். திருக்கோவில் அர்ச்சகரின் கனவிலே எழுந்தருளினார்.

“எனது பரம பக்தையான ஸ்ரீ கருமாபாய் ஆசார அனுஷ்டானங்களைப் பெரிதாகக் கொள்ளாமல், அன்போடு அமுது செய்து அளிப்பதே எமக்கு பரீதியான செயலாகும். இந்த உண்மையை என் பக்தையிடம் எடுத்துச் சொல்லவும்.”

எம்பெருமானின் திருவாய் மொழி கேட்டு அர்ச்சகர் அதிசயித்தார்! மறுநாள் புலர் காலை

பொழுது விடிந்ததும் விடியாததுமாக அர்ச்சகர் ஸ்ரீ கருமாபாயின் இல்லத்திற்கு விரைந்தார்.

அப்பொழுது ஸ்ரீ கருமாபாய், துயி லெழுந்து வீட்டை மெழுகி சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தாள். அர்ச்சகர் வேகமாக வந்தார்.

விடிந்ததும், விடியாததுமாக அர்ச்சகர் வீடு தேடி வருவது கண்டு, “ஸ்வாமி! உங்கள் வருகை எந்தன் பாக்கியம்” என்று முகமன் கூறி வரவேற்றாள். அர்ச்சகர் கரங்களை கூப்பி அவளைத் தொழுதார்.

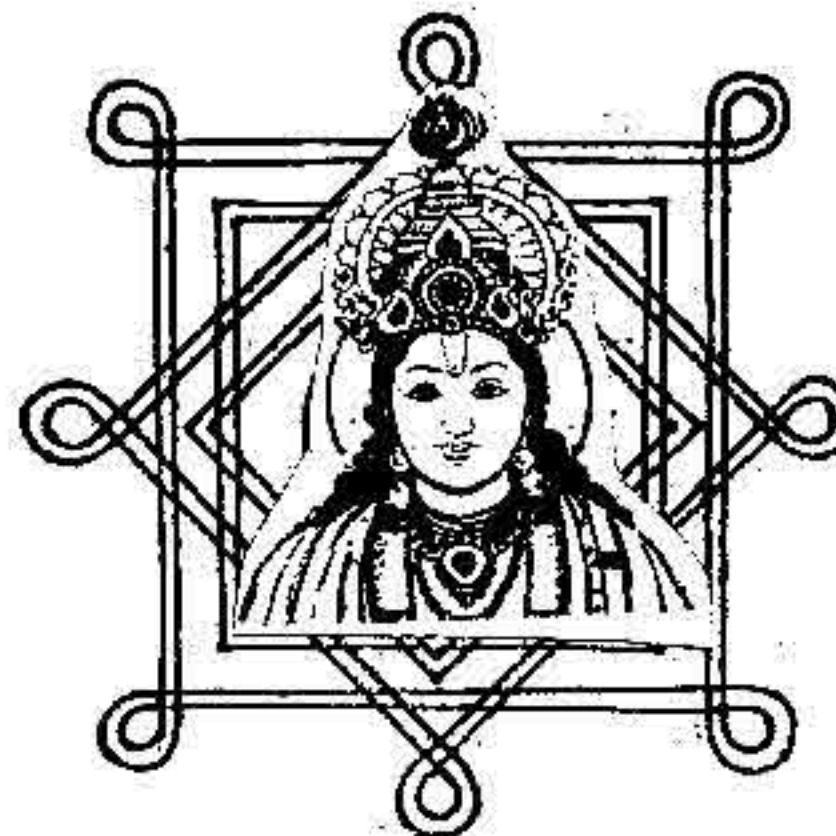
அர்ச்சகர், ஸ்ரீ கருமாபாயிடம் எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்து அருளியதைச் சொன்னார்.

“எப்பொழுதும் போல் ஆசாரத்தைப் பெரிதாகக் கொள்ளாமல், அவசர அவசரமாக அமுது செய்து அளிப்பதையே பகவான் பெரிதும் விரும்புகிறார்.”

ஸ்ரீ கருமாபாய் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகியது. ஓடிச் சென்று கண்ணன் விக்ரஹத்தை வாரி அணைத்து எடுத்து முத்தமாரி பொழிந்தாள்.

இவ்வாறு கண்ணனிடம் அபார பக்தி கொண்டிருந்த ஸ்ரீ கருமாபாய், கண்ணனையே குழந்தையாக பாவித்து பூஜித்து, சாயுஜ்ய பதவியைப் பெற்றாள்.

ஸ்ரீ பக்த கருமாபாய் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த கணேசநாதர்

ஒப்பற்ற மேன்மையுடன் விளங்கிய உஜ்ஜயினி என்னும் நந்கரில் அவதரித்தவர் ஸ்ரீ கணேசநாதர். இவர் பாண்டுரங்கப் பெருமானின் திவ்ய திருநாமத்தைப் பேச்சாகவும், மூச்சாகவும் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார். நாளெல்லாம் பண்டரிநாதனின் பாத கமலங்களைச் சற்றும் மறவாதத் தவத்தையுடைய ஞானத் தவயோகியாக வாழ்ந்து வந்தார்.

பிறவியிலேயே பெரும் செல்வந்தரான இத்திருவருட் செல்வர், தமது சொத்து, சுகம் அனைத்தையும் ஆண்டவன் ஆராதனைக்கும், அதிதி பூஜைக்கும் செலவு செய்து துறவு கோலம் பூண்டு வாழத் தொடங்கினார்.

இவர் பக்தர்களுக்கு பல அரிய போதனைகளைச் சொன்னார். ஸ்வாமிகளின் போதனையால் மதிப்பு கொண்ட பக்தர்கள் பலர் இவருக்கு சீடர்களாக ஆயினர்.

ஒருமுறை ஸ்வாமிகள் கேஷத்ராடனம் புறப்பட எண்ணினார். சீடர்களை அழைத்துக் கொண்டு பாதயாத்திரையாக பண்டரிபுர கேஷத்ரத்தை வந்தடைந்தார். பண்டரிபுரத்தில் சீடர்களுடன் ஒரு மடத்தில் தங்கினார்.

அநுதினமும் பீமாநதியில் சிஷ்யர்களுடன் நீராடி, பண்டரிநாதனைத் தேனினும் இனிய கீதங்களால் போற்றிப் பணிந்தார்.

பாண்டுரங்கப் பெருமானின் சன்னதியில் நின்று கொண்டு மணிக்கணக்காக ஸ்ரீ கணேச நாதர், தேவகான இசைமழை பொழிவார். அந்த இசை அமுத வெள்ளத்திலே பக்தர்கள் மிதந்து பேரின்பம் பெறுவர்.

இசையால் அவரது பெருமை பாரெங்கும் பரவியது. இவரது இசையின் வல்லமையைப் பற்றிய விவரம் சிவாஜியின் செவிகளுக்கும் எட்டியது.

ஒருமுறை சிவாஜி, பண்டரிபுரம் வந்தார். அங்கே மெய்ம்மறந்து பாடிக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீ கணேசநாதரின் சுந்தர கீதங்களைக் கேட்டு சிந்தை குளிர்ந்தார்.

மன்னன் ஸ்ரீ கணேசநாதரை தொழுது பணிந்து தனது பாராட்டுக்களை ஸ்வாமிகளுக்குத் தெரிவித்தார்.

சிவாஜியின் பக்தியைக் கண்டு ஸ்வாமிகள் சந்தோஷித்தார். சிவாஜி, ஸ்வாமிகளை உயர்ந்த முறையில் கௌரவிக்க வேண்டும் என்று மனதிலே உறுதி பூண்டார்.

சிவாஜி, ஸ்வாமிகளிடம், “ஸ்வாமி! தேவரீர் இப்பொழுதே இந்த அடியேனின் மாளிகைக்கு எழுந்தருள வேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்தார்.

மன்னனின் அன்புக் கட்டளைக்கு அடியவர் மறுப்புச் சொல்லவில்லை. சிவாஜியின் அரண்மனைக்குச் செல்ல சித்தம் கொண்டார் ஸ்ரீ கணேசநாதர்.

அரசன் அடிவயரை பல்லக்கிலே எழுந்தருளச் செய்து அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டார். குருதேவர், சீடர்களும், வீரர்களும் புடைசூழ அரண்மனைக்குத் திருப்பவனி புறப்பட்டார்.

மன்னன் தனது மாளிகையைக் கவின்பெற அலங்காரம் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தான்.

வண்ண விளக்குகளும், வாழை மரத் தோரணங்களும் அரண்மனையை அழகுறச் செய்தது. எங்கும் விதவிதமான கோலங்கள் போடப்பட்டிருந்தன.

அரண்மனை வாயிலில் மேளவாத்தியங்கள் முழங்கிக் கொண்டிருந்தன. வேத விற்பன்னர்கள் வேத கோஷம் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

அரசனும், ஸ்வாமிகளும் அரண்மனையை வந்தடைந்தனர். வேத விற்பன்னர்கள் பூரண பொற்கும்ப கலசங்கள் வைத்து, ஸ்ரீ கணேச நாதரை எதிர்கொண்டு அழைத்து அரண்மனைக்கு எழுந்தருளச் செய்தனர்.

அரசன் ஸ்வாமிகளை உயர்ந்த ஆசனத்தில் எழுந்தருளச் செய்து பாதபூஜை செய்தான்.

ஸ்வாமிகள், மன்னனின் அன்பிற்கும், பக்திக்கும் மிகவும் கட்டுப்பட்டார். ஸ்ரீ கணேசநாதர், இன்பமுடன் தெய்வீகப் பாடல்களைப் பாடினார். அனைவரும் செவிபெற்ற இன்பத்தால் ஸ்வாமிகளைக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர்.

அன்றிரவு சிவாஜி, ஸ்வாமிகள் துயில் கொள்வதற்காக சந்தன மரத்தினால் செய்யப்பட்ட அலங்கார கட்டிலைக் கொடுத்தார். மன்னனின் அன்பு கட்டளையைத் தட்ட முடியாமல் ஸ்வாமிகள் கட்டிலில் துயில்வதாகச் சொன்னார். மன்னனும் மனமகிழ்ச்சியோடு தனது அறைக்குச் சென்றான்.

மன்னன் அப்பால் சென்றதும் ஸ்வாமிகள், ஏவலாளர்களிடம் சொல்லி, நிறையச் செங்கல் கற்களைக் கொண்டுவரச் செய்தார். செங்கல் கட்டிகளை சந்தன கட்டிலில் பரப்பி, அக்கற்களின் மீது துயின்றார்.

பொழுது புலர்ந்தது! ஸ்வாமிகளின் விசுவரூப தரிசனத்திற்காக, ஸ்வாமிகளின் அறைக்கு சிவாஜி மன்னன் வந்தான்.

ஸ்ரீ கணேசநாதர், வைகறை நீராடி துவாதச புண்டரங்கள் திருமேனியிலே துலங்க நிஷ்டையில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

மன்னன் ஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்தார். கட்டிலைப் பார்த்தபோது அதன் மீது செங்கல் நிறைய பரப்பி இருப்பது கண்டு அதிசயித்தார்.

மன்னன், ஸ்வாமிகள் நிஷ்டை கலைந்ததும், "ஸ்வாமி! தேவரீர், மஞ்சத்தின்

மீது செங்கல் கற்களைப் பரப்பி துயில் கொண்டதன் காரணம் என்ன என்பதனை அடியேனுக்கு உணர்த்த வேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

ஸ்ரீ கணேசநாதர், முகத்திலே குறுநகை சிந்த, "அரசே! உனது ஆசையைத் தட்ட மனமில்லாமல்தான் கட்டிலில் துயிலுவதற்கு இசைந்தேன். கட்டையான இந்த உடலுக்கு மஞ்சம் எதற்கு? உடல் சுகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட பேரின்ப சுகத்தைக் காண வேண்டியவன், புலன் இன்பத்தைப் பெற எண்ணுதல் தவறன்றோ! புலனுக்கு இன்பம் அதிகரித்தால் உள்ளத்திற்கு உறுதி குறைந்து போகும்.

பரமனை நாட வேண்டிய எண்ணங்கள் தடுமாறி பாபப்பகுழிக்கன்றோ செல்லும். பிறகு ஆத்மாவிற்கு அமைதி ஏது? பக்தி மார்க்கத்தில் முக்திபெற வேண்டுமானால் முதலில் புலன் அடக்கம் தேவை. புலன்களை அடக்குபவனால்தான் பரந்தாமனின் திருவடிக் கமலங்களைக் காண முடியும்?" என்று மன்னனுக்கு ஞான போதனைகளைச் சொன்னார்.

ஸ்ரீ கணேசநாதரின் உபதேசங்களைக் கேட்டு சிவாஜி மன்னன் மேலும் நல்ல ஞானத்தைப் பெற்றார்.

சிவாஜியின் மாளிகையில் சிலகாலம் தங்கியிருந்து, நாமபஜனை நிகழ்த்திய மகான் ஸ்ரீ கணேசநாதர், மன்னனிடம் விடை பெற்றுத் தமது சீடர்களுடன் காட்டிற்குப் புறப்பட்டார்.

மலைகளும், ஆறுகளும், அருவிகளும், தண்மலர்ச் சோலைகளும் நிறைந்த ரம்மியமான வனாந்தரத்தில் ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளினார். ஸ்வாமிகளுடன் வந்த சீடர்கள் கானகத்தில் அழகிய ஆசிரமங்களை அமைத்தனர்.

அடர்ந்த காடு ஸ்வாமிகளின் வருகையால் ஆனந்த ஆசிரமம் ஆனது.

ஸ்வாமிகளின் நாத இன்பத்தைப் பருகவும், ஞான போதனைகளைக் கேட்கவும், சுற்றியுள்ள கிராமங்களிலெல்லாம் இருந்து பக்த கோடிகள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்தனர். நாளுக்கு நாள் பக்தர்கள் கூட்டம் பெருகினாற்போல், சிஷ்யர்களும் பெருகினர்.

ஸ்ரீ கணேசநாதரின் மகிமையை உணராத சில மூடர்கள், அவரிடம் வீண் வம்பிற்கு வந்தனர்.

“ஏய்! ஸ்ரீ கணேசநாதா! உபதேசம் செய்கிறேன் என்று சொல்லி ஊரிலுள்ள பல உத்தமர்களை மயக்கி உன் வசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறாய்! இது அக்கிரமம்.”

“ஒளியில்தானே வாழ விரும்புகிறார்கள். அஞ்ஞான இருளில் மூழ்கிக் கிடப்போர்க்கு ஞான ஒளிகாட்டுவது எவ்வாறு குற்றமாகும்?”

“ஞான ஒளி அல்ல; காட்டுத் தீ! அந்தக் காட்டுத் தீயில்தான் இந்த ஜீவன்கள் வீழ்ந்து மடிந்து கொண்டிருக்கின்றன.”

“என் உபதேசத்தை கேட்க வருகிறார்கள். ஆத்மசுத்தி பெறுகிறார்கள். அதனால் என்னைப் பின்பற்றுகிறார்கள். அந்த உண்மையை உணர முடியாத நீங்கள் மாயா உலகில் இன்னும் மதி மயங்கிக் கிடக்கிறீர்கள். என் செய்வது?”

“அப்படி என்றால் இந்த மரத்துக்கு உனது போதனைகளைச் சொல். இது உன்னைப் பின்பற்றுகிறதா என்று பார்ப்போம்” என்று கூறி ஏளனமாகச் சிரித்த அந்த எத்தர்கள் அருகே இருந்த ஓர் மரத்தைச் சுட்டிக் காட்டினர்.

ஸ்வாமிகள் இவர்களது சுடுமொழிகளைக் கேட்டுச் சற்றும் சினம் கொள்ளாமல், புன்னகை சிந்தினார். தமது சிஷ்யர்களிடம் பழங்கள் கொண்டு வரச் சொன்னார். சிஷ்யர்கள் ஒரு தட்டில் பழங்களைக் கொண்டு வந்து வைத்தனர்.

ஸ்வாமிகள் தமது திருக்கரத்தை மரத்தின் மீது வைத்து, மந்திரத்தை ஜபித்து, பழத்தட்டை மரத்தின் பக்கமாக வைத்தார். பயங்கரமான சத்தத்துடன் மரத்தில் ஒரு வெடிப்புத் தோன்றியது. தட்டில் இருந்த பழங்களும் அந்த வெடிப்பு வழியாகச் சென்று மறைந்தன. அந்த மரத்தின் கிளைகள் அசைந்து, ஸ்வாமிகளைப் பார்த்து நமஸ்கரிப்பதுபோல் வளைந்து நிமிர்ந்தன.

கண்மூடித்தனமாக பேசிய கயவர்கள் உடல் நடுங்க, உள்ளம் பதைபதைக்க, ஸ்வாமிகளின் பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்தனர்.

“ஸ்வாமி! உங்கள் அடிமைகளின் பிழையைப் பொறுத்தருளுங்கள். உங்கள் மகிமையை உணராமல் மடமையாகப் பேசிய எங்களை மன்னித்துவிடுங்கள். உங்கள் சேவடிக் கமலங்களுக்கு அநேக கோடி நமஸ்காரங்களைச் சொல்கிறோம்.”

அன்று முதல் அவர்களும் ஸ்வாமிகளின் சீடர்களாயினர். இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு ஸ்வாமிகளின் புகழும், பெருமையும் குன்றின் மேல் விளக்கானது.

இவ்வாறு இருந்து வரும் நாளில், ஓர் அந்தணர் ஸ்ரீ கணேசநாதரை நோக்கி, “தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்த நீர் ஒருபோதும் பிராமணர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும் தகுதியைப் பெறமாட்டீர்கள்” என்றார்.

அந்தணரின் அறியாமையைக் கண்டு ஸ்வாமிகள் அவர் மீது சற்றும் வெறுப்போ, ஆத்திரமோ கொள்ளவில்லை! அவரது எண்ணத்தை மாற்ற நல்ல போதனைகளைச் சொன்னார்.

“எந்த மனிதனையும் பிறப்பால் தாழ்ந்தவன் என்றோ, உயர்ந்தவன் என்றோ கருதலாகாது. மனித சமுதாய சம்பிரதாயத் தால் அந்தணன் என்றும், அதமன் என்றும் கூறுகிறார்களே தவிர, இது ஒருபோதும் உண்மையாகாது. பிரம்மத்தை அறிந்தவன் தான் பிரம்மமணனே அன்றி வீண் அகம்பாவத்தால் மனித இனத்தை ஏற்றத் தாழ்வுடன் பார்ப்பவன் ஒருபோதும் பிராமணன் ஆகமாட்டான்.

ஒருவன் பிராமணன் என்று சொல்லிக் கொண்டு பஞ்ச மகாபாதங்களைச் செய்தால் அவனை எப்படி பிராமணன் என்று ஏற்க முடியும்? அதே சமயம் தாழ்ந்த குலம் என்று உங்களால் தள்ளி வைக்கப்படுபவன், ஆசார அனுஷ்டானங்களுடனும், நல்ல தெய்வ சிந்தனையுடனும் வாழ்ந்தால் அவன் எல்லோராலும் தொழுதற்குரியவனாகிறான். அவனே பிரம்மத்தை அறிந்தவனும் ஆகிறான்.”

ஸ்ரீ கணேசநாதர், பகவானின் பேரின்பத் துதிமாலைகளைப் பண்ணோடு பாடினார்.

அந்த இசை கேட்டு மலையிலிருந்து கற்கள் உருண்டன. அவ்வாறு உருண்ட கற்கள், ஸ்வாமிகளின் கீர்த்தனைகளுக்குத் தாளம்

போடுவதுபோல் ஒன்றோடு ஒன்று மோதிக் கொண்டன. இதைக் கண்டு அனைவரும் அதிசயித்தனர்.

அர்த்தமற்ற வாதத்தால் ஸ்வாமிகளோடு வம்புக்கு வந்த அந்தணர்கள், உண்மையை உணர்ந்தனர். தவற்றை நினைத்து வருந்தி, நல்ல ஞானத்தைப் பெற்றனர். நானிலம் போற்றும் நாயகனான ஸ்ரீ கணேசநாதரின் பாதங்களில் வீழ்ந்து பிழை பொறுத்தருள பிரார்த்தித்தனர். ஸ்வாமிகள் அவர்களையும் மன்னித்து ஏற்றுக் கொண்டார்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ கணேசநாதர் தமது ஆத்ம போதனைகளாலும், நாம சங்கீர்த்தனங்களாலும் மக்களுக்கு நல்ல மார்க்கத்தைக் காட்டினார்.

பாண்டூரங்கப் பெருமானின் பாத கமலங்களைப் பணிந்து வாழ்ந்து வரும் ஸ்ரீ கணேசநாதர், ஜகம் புகழும் ஞானத் தவயோகியானார். அத்திருவருட் செல்வர் எழுந்தருளிய திருத்தலம், சத்தியத்தின் உறைவிடமான புண்ணியக் க்ஷேத்ரமாக என்றும் விளங்கி வரலானது!

ஸ்ரீ பக்த கணேச நாதர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த கேசவ ஸ்வாமி

ஸ்ரீ கேசவ ஸ்வாமி என்னும் வைஷ்ணவ பக்தர், கண்ணபிரானின் கருணா விலாசத்தை எந்நேரமும் நெஞ்சமதில் நிலையாகக் கொண்டவர். இவர் உண்ணும்போதும், உறங்கும்போதும் கண்ணன் நினைவாகவே இருந்து வந்தார்.

இவர் கண்ணனின் சுந்தர க்ருதிகளைத் தமது தேனினும் இனிய குரலில், பக்தி பரவசத்தோடு சங்கீர்த்தனம் செய்து, பல கோடி மக்களைக் கவர்ந்தார். அந்த பக்தர்கள் எந்நேரமும் இவருடனேயே இருந்து மட்டில்லா மகிழ்ச்சியைப் பெற்றனர்.

இவர் கிராமம் கிராமமாகச் சென்று க்ஷேத்ரங்களைத் தரிசித்து, கண்ணனது புகழைப் பாடி வந்தார்.

ஸ்ரீ கேசவ ஸ்வாமியின் நாம சங்கீர்த்தன, பஜனையைக் கேட்டு மகிழ்ந்த பக்தகோடிகள், அவரது புகழையும், பெருமையையும் வானளாவப் புகழ்ந்து கொண்டாடினர்.

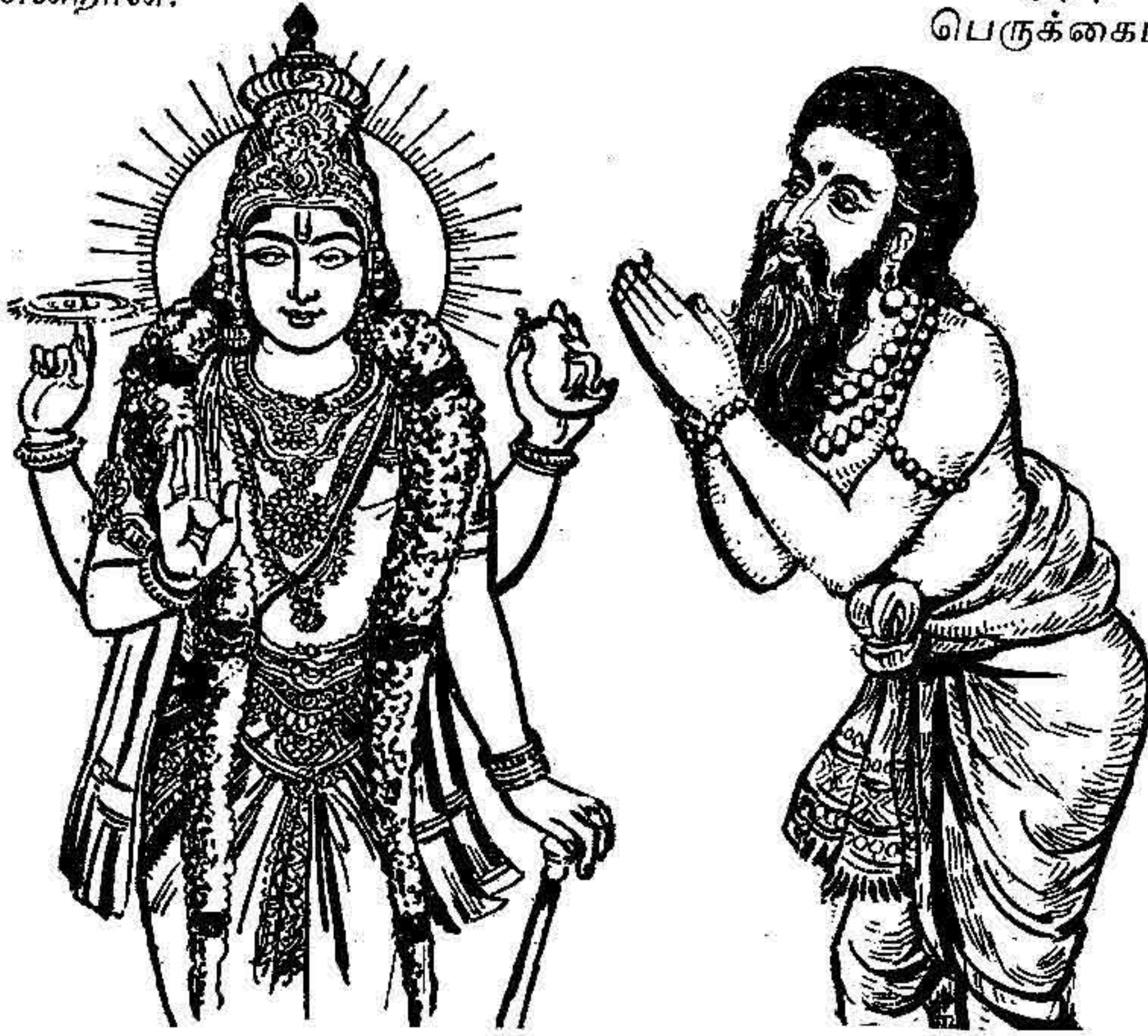
ஒரு சமயம் அடியார் தமது பாகவத கோஷ்டியுடன் விஜயபுரம் என்னும் திருநகரத்தை வந்தடைந்தார். அங்கு கோவில் மடத்தில் தங்கினார். காலையிலும், மாலையிலும் ஸ்வாமிகள் பக்த கோஷ்டிகள் புடைசூழ மடத்தில் ஹரிநாம சங்கீர்த்தனம் செய்து வரலானார்.

ஏகாதசி தினம் வந்தது! வழக்கம்போல் மாலையில் நாமசங்கீர்த்தனம் பஜனை ஆரம்பமானது. நேரம் போவது தெரியாமல் பஜனை நடந்து கொண்டே இருந்தது.

காலையிலிருந்தே உபவாஸம் இருப்பதால் பக்த கோஷ்டிகள் சற்றுச் சோர்வு அடைந்தனர். இதனைக் கண்ணுற்ற ஸ்ரீ கேசவ ஸ்வாமி, தமது சிஷ்யருள் ஒருவனை அழைத்து, "முதல் ஜாம பூஜை முடியப்போகிறது. பாகவதாள் எல்லாரும் பூரண உபவாஸம் இருப்பதால் சிரமப்படறாங்க. நீ கடையிலிருந்து சுக்கும் வெல்லமும் வாங்கி வா" என்று உத்தர விட்டார்.

சிஷ்யன் பணத்தோடு கடைத்தெருவுக்கு வந்தான். எல்லாக் கடைகளும் மூடிக் கிடந்தன. ஒரே ஒரு கடைக்காரன் கதவை சாத்திக் கொண்டு இருந்தான்.

சிஷ்யன் அக்கடைக்காரனிடம் விரைந்து சென்று, “ஐயா! நான் ஸ்ரீ கேசவ ஸ்வாமிகளின் சிஷ்யன். பெருமாள் கோவிலில் ஏகாதசி பஜனை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. பாகவத சிகாமணிகள் காலையிலிருந்து உபவாச மிருக்கிறார்கள். துளசியும், தீர்த்தமும் தான் ஆகாரம். ஸ்வாமிகள் அவர்களுக்காக சுக்கும், வெல்லமும் வாங்கி வரச் சொன்னார்கள்” என்றான்.

நல்ல தெய்வ பக்தியும், ஸ்ரீ கேசவ ஸ்வாமிகளிடம் அத்யந்த மரியாதையும் கொண்டிருந்த அந்தக் கடைக்காரன், “ஸ்வாமி! கடை சாத்தும் நேரத்தில் எனக்கு எப்பேர்ப்பட்ட பாக்கியம். உங்களைப் போன்ற அடியார்களுக்குச் செய்வது அந்த ஆண்டவனுக்கே செய்வது போலல்லவா? எனக்குப் பணம் வேண்டாம். உங்கள் பகவத்கைங்கரியத்துக்கு அடியேன் காணிக்கையாக சுக்கும், வெல்லமும் தருவதற்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்” என்றான்.

சிஷ்யனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை! கடைக்காரர் உள்ளே சென்று இருட்டில் குறிப்பாக வெல்லம் இருக்கும் இடத்தை

யூகித்துத் தெரிந்து கொண்டான். அதிலிருந்து வெல்லத்தைக் கொண்டு வந்து சிஷ்யனிடம் கொடுத்தான்.

மீண்டும் உள்ளே சென்று சுக்கு என்று எண்ணி பாஷாணப்பானையில் இருந்து எலிப் பாஷாணத்தை எடுத்துத் தவறுதலாகக் கொடுத்துவிட்டான்.

சிஷ்யன் இரண்டையும் பெற்றுக்கொண்டு கடைக்காரரை வாயாற வாழ்த்திவிட்டு நேராக கோவிலுக்கு விரைந்தான். ஸ்ரீ கேசவ ஸ்வாமியிடம் அவற்றைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். கடைக்காரனின் பக்தியின் பெருக்கைப்பற்றி பெருமிதத்தோடு சொன்னான் சிஷ்யன்!

ஸ்வாமிகள் அவை இரண்டையும் நன்றாகப் பொடி செய்து கொண்டு வரப் பணித்தார். சிஷ்யனும் குருவின் கட்டளைப்படி வெல்லத்தையும், பாஷாணத்தையும் பொடி செய்து குருவின் முன்னால் கொண்டு வந்து வைத்தான்.

ஸ்ரீ கேசவ ஸ்வாமி, பாஷாணம் கலந்த வெல்லத்தைப் பகவானுக்கு நிவேதனம் செய்தார்.

ஆலகால விஷத்தை உண்டு அமரர்களைக் காத்தார் சிவபெருமான்.

அதேபோல் ஸ்ரீமந் நாராயணன் நஞ்சு கலந்த பிரசாதத்தை உண்டு தமது பக்தர்களைக் காக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

மீரா குடித்த விஷத்தை ஏற்றுக்கொண்டவன் கண்ணன்! அதேபோல் ஸ்ரீ கேசவ ஸ்வாமியின் நஞ்சு கலந்த பிரசாதத்தைப் பகவானுக்கு நிவேதித்ததும் பகவான் பாஷாணத்திலுள்ள விஷத்தை ஏற்றுக் கொண்டு பக்தர்களுக்குச் சுவையான வெல்லத்தை மட்டும் பிரசாதமாக வைத்தார்.

நைவேத்யம் முடிந்து ஸ்ரீ கேசவ ஸ்வாமி, பாஷாணம் கலந்த வெல்லத்தை பக்தகோடிகளுக்கு வழங்கினார். பக்தகோடிகள்

ஹரிநாமத்தைச் சொல்லி பிரசாதத்தை உட்கொண்டனர்.

இரவெல்லாம் நாம சங்கீர்த்தனம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

மறுநாள் துவாதசி! ஸ்வாமிகளும், சிஷ்யர்களும் நதியில் நீராடிவிட்டு வந்தனர். ஸ்வாமிகள் பூஜைக்காக ஸ்ரீ கிருஷ்ண விக்ரஹத்திற்கு முன்னால் வந்து அமர்ந்தார்.

எம்பெருமான் திருமேனியில் சாத்தியிருந்த பட்டு வஸ்திரங்களையும், பூமாலைகளையும் அகற்றினார். பெருமானின் திருமுகத்தில் சாத்தியிருந்த சந்தனக் காப்பினை எடுத்தார்.

மஞ்சள் நிறம் போல் பேரொளி பொங்கப் பிரகாசிக்கும் பெருமானின் திருமேனி நீல நிறத்தோடு காணப்பட்டது. ஸ்ரீ கேசவ ஸ்வாமிக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை!

அதுசமயம் முதல்நாள் இரவு வெல்லமும், பாஷாணமும் கலந்து கொடுத்த வியாபாரி அலறி அடித்துக் கொண்டு மடத்திற்கு ஓடோடி வந்து சேர்ந்தான். ஸ்வாமிகளின் பாதங்களைப் பணிந்து, கண்ணீர்விட்டுக் கதறினான்.

ஸ்வாமிகள், “யாரப்பா? உனக்கு என்ன நேர்ந்தது?” என்று கேட்டார்.

“எனக்கொன்றும் இல்லை. இங்கு யாருக்கும் ஒரு ஆபத்தும் இல்லையே?” உடல் நடுங்கக் கேட்டான்.

“ஆபத்து அடியார்களுக்கு இல்லை. ஆண்டவனுக்குத்தான் ஏதோ அபச்சாரம் நடந்திருக்கிறது.”

“ஸ்வாமி! அடியேன்தான் நேற்று தங்கள் சிஷ்யனுக்கு வெல்லம் கொடுத்து அனுப்பிய வியாபாரி. பகவத் கைங்கரியத்துக்குப் பணம் பெற்றுக்கொள்ள மாட்டேன் என்று சொல்லி வெல்லம் கொடுத்தேன். சுக்கிற்குப் பதிலாக, இருட்டில் கண் தெரியாமல் எலிப்பாஷாணத்தைக் கொடுத்துவிட்டேன்.

காலையில் கடை திறந்து பார்க்கும்போது பாஷாணம் வைத்திருக்கும் பாளை திறந்து கிடப்பதனைக் கண்டபோதுதான் எனக்கு உண்மை விளங்கியது. ஸ்வாமி! தேவரீர் இந்த

ஏழையின் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும்.”

வியாபாரியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் ஸ்ரீ கேசவ ஸ்வாமிக்கு உண்மை விளங்கியது. எம்பெருமானின் பொன்வண்ணத் திருமேனி நீல நிறமாக மாறியதற்கான காரணத்தைப் புரிந்துகொண்டார். அவரது கண்களில் கண்ணீர் பெருகியது.

“ஹே பரந்தாமா! பக்தர்களைக் காப்பதற்காக வேண்டி நஞ்சை நீ உண்டனையோ? பாஷாணப் பிரசாதத்தைப் பக்தர்கள் உண்டால் அவர்களுக்கு ஆபத்து என்று நீ நஞ்சை உண்டு, மேனிதனை நீல நிறமாக்கிக் கொண்டாயா? பக்தர்களுக்காக நீ காட்டும் பேரருளைத்தான் என்னென்பது!

நஞ்சு உண்ட நாயகா! உனக்கு நாங்கள் அபச்சாரம் செய்துவிட்டோம். திருப்பாற்கடல் அமுதம் போல் வெண்ணெய்யும், பாலும் நிவேதிக்க வேண்டிய நாங்கள் வெல்லமும் பாஷாணமும் கலந்தன்றோ தேவரீருக்கு அளித்துள்ளோம்.

பிரபோ! எங்கள் பிழையைத் தேவரீர் க்ஷமித்தீர்கள் என்பது உண்மையானால் ஐயனின் பொன்னாற்மேனி முன்போல் பிரகாசிக்க வேண்டும். மதுசூதனா! நீ எங்களுக்குத் திருவருள் புரியவில்லை என்றால் நாங்கள் அனைவரும் நஞ்சினை உண்டு பூதவுடலை நீக்கி உமது சேவடி கமலங்களில் தஞ்சம் என்று பற்றிக் கொள்வோம்.”

இவ்வாறெல்லாம் கண்ணீர் சிந்திக் கதறிய கேசவ ஸ்வாமி பரந்தாமனைப் போற்றித் துதித்தார். பக்தகோடிகள் அனைவரும் சேர்ந்து நாமசங்கீர்த்தனம் செய்தனர்.

அடியார்களின் துயரத்தைத் துடைத்தார் சர்வலோக ரக்ஷகரான ஸ்ரீமந் நாராயணன்! நீல நிறம் பதிந்திருந்த அவரது பொன்மேனி நீல நிறம் நீங்கி முன்போல் பிரகாசித்தது!

ஸ்ரீ கேசவ ஸ்வாமியும், பக்தர்களும், வியாபாரியும் இந்த அற்புதத்தைக் கண்டு உள்ளமும், உடலும் பூரித்தனர். அவர்களுக்கு எம்பெருமான் அசரீரியால் திருவருள் புரிந்தார்.

“ஸ்ரீ கேசவ ஸ்வாமி! உனது நிலையான பக்தியை உணர்த்தவே இப்படியொரு திருவிளையாடல் புரிந்தோம். நீங்கள் அனைவரும் குற்றமற்றவர்கள்.”

பக்தகோடிகள் அனந்தனின் அருள்வாக்கு கேட்டு ஆத்மதிருப்தி அடைந்தனர். ஸ்ரீ கேசவ

ஸ்வாமி விஜயபுரத்திலே சிஷ்யர்களுடன் நிரந்தரமாகத் தங்கினார்.

ஹரிநாம பஜனையால் வாழ்நாளைப் புனிதம் ஆக்கிக் கொண்ட புண்ணிய சீலர் ஸ்ரீ கேசவ ஸ்வாமி, பொன்றா புகழ் பெற்று உய்யும் மார்க்கம் கண்டார்.

ஸ்ரீ பக்த கேசவ ஸ்வாமி திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த லதீப்ஷா

புண்ணிய நதிகள் பல பாய்ந்தோடும் திவ்ய பாரதத்தில், முகம்மதிய குலத்தில் பிறந்தவர் லதீப்ஷா. இம்மகான் பரம்பொருளின் தத்துவத்தை உணருவான் வேண்டி தமது மதத்தினரது வேத நூலாகிய குரானைப் படித்தார். அவரால் போதிய உணர்வுகளைப் பெற முடியவில்லை.

இந்த நிலையில் இம்மகான் இந்துமத கோட்பாடுகளையும், வேதங்களையும், வேதாந்தங்களையும், இதிகாச புராணங்களையும் கற்றுத் தெளிவு பெற எண்ணம் கொண்டார். அதற்காக இம்மகான் வடமொழியில் நல்ல பாண்டித்யம் பெற்ற கிரந்தமொழி தெரிந்த ஒரு பண்டிதரை அணுகி ஆலோசனை கேட்டார்.

அப்பண்டிதர், இம்மகானிடம், “பெரிய வரே! இந்துமத சாஸ்திரிய சம்பிரதாயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றால் முதலில் நீர் உமது மதத்தைவிட்டு வைஷ்ணவ மதத்தில் சேர வேண்டும். அதன் பிறகு கிரந்த மொழியில் தேர்ச்சி பெற்று, வேத உபநிஷதங்களைக் கற்க வேண்டும்” என்றார்.

பண்டிதரின் உடன்பாட்டிற்கு முகம்மதிய மகான் பரிபூரண சம்மதம் சொன்னார்.

பண்டிதர் அவருக்கு வைஷ்ணவ சம்பிரதாயப் படி சமாஷ்ரயணம் செய்து வைத்தார்.

ஸ்ரீ லதீப்ஷா, வைஷ்ணவராக மாறியதும் வடமொழியில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்று புராணம், இதிகாசம், வேதம், உபநிஷத் அனைத்தையும் ஐயம் திரிபுறக் கற்றுத் தெளிந்தார்.

மகானின் மனத்திலே தெளிவு பிறந்தது. இந்து மத கோட்பாடுகளும், சம்பிரதாயங்களும், இதிகாச புராண நூல்களில் பொதிந்து கிடக்கும் அறநெறிக் கருத்துக்களும், அவருக்கு ஆத்ம திருப்தியைக் கொடுத்தன. பரம்பொருளைக் காண்பதற்கான மனப் பக்குவத்தைப் பெற்றார்.

ஸ்ரீ லதீப்ஷா, உண்மையான வைஷ்ணவ அடியார் ஆனார். துவாதச புண்டரங்களைத் திருமேனியிலே தரித்துக் கொண்டார். துளசி மாலைகளும், மணி மாலைகளும் அணிந்து கொண்டார். எந்நேரமும் ஹரிநாம பஜனையில் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்.

மதம் மாறிய மகானின் செயலைக் கண்டு அவரது மதத்தினர் கொதித்தெழுந்தனர். தங்களது மதத்திற்கு நீங்காத அவமானத்தை

ஸ்ரீ லதீப்ஷா தேடித் தந்ததாக வெகுண்டெழுந்தனர்.

அந்நகரத்தை ஆளும் நவாப்பிடம் சென்று, ஸ்ரீ லதீப்ஷாவைப் பற்றி ஒன்றுக்கு இரண்டாக இல்லாததும் பொல்லாததும் சொல்லினர்.

நவாப் கடும் கோபம் கொண்டான்! கொடும்புலிபோல் கொதித்தெழுந்தான். அரசன் ஆத்திரம் பொங்க ஆணை பிறப்பித்தான்.

“குரானைப் படிக்க வேண்டியவன், உபநிஷதம் கற்பதா? அநியாயம்! அல்லா அல்லா என்று ஜபிக்க வேண்டியவன் கண்ணா, கண்ணா என்று துதி செய்கிறானா? தர்காவிற்கு வரவேண்டியவன், திருமால் கோவிலுக்குச் செல்வதா? உடனே சென்று அவனது சொத்துக்களைப் பறிமுதல் செய்யுங்கள். அவனைச் சங்கிலியால் பிணைத்து என் முன்னே கொண்டு வாருங்கள். குலத்தைக் கெடுக்க வந்தவனுக்குக் கொடுக்கிறேன் தண்டனை!” கொக்கரித்தான் கொற்றவன்.

அரசாங்க அதிகாரிகள் சேவகர்களை அழைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ லதீப்ஷா இல்லத்திற்குச் சென்றனர்.

ஸ்ரீ லதீப்ஷா இல்லத்தில் பெரும் பந்தல் போடப்பட்டிருந்தது. பந்தலில் அமைக்கப்பட்டிருந்த அலங்கார மேடையில் எம்பெருமானின் வண்ண ஓவியங்கள் மாட்டப்பட்டிருந்தன.

ராதையும் கிருஷ்ணனும், விஷ்ணுவும் லக்ஷ்மியும், சீதாராமர் பட்டாபிஷேகம் என்று பலவிதமான ஓவியங்கள் இருந்தன.

ஸ்ரீ லதீப்ஷா அப்பந்தலில் அமர்ந்து வைஷ்ணவ அடியார்கள் சூழ, தம்பூரா மீட்டி, ஹரிநாம பஜனையை ஆனந்தமாக நடத்திக் கொண்டிருந்தார். அரண்மனைச் சேவகர்களும், அதிகாரிகளும் கோபத்துடன் உள்ளே வந்தனர். உள்ளே வந்தவர்களின் உள்ளத்தில் ஒரு மாற்றம் பிறந்தது!

ஹரிநாமம் அவர்களது செவிகளிலே தேன்போல் பாய்ந்தது! அந்நாமத்தின் மகிமை, சீற்றத்துடன் வந்தவர்களின் சினத்தைத் தணித்தது. பக்தனைக் கைது செய்ய வந்தவர்கள், பகவான் நாமாவால் கட்டுண்டனர்.

அதிகாரிகளும், சேவகர்களும் பஜனை கோஷ்டியினருடன் கலந்து கொண்டனர்.

அவர்களும் ஹரிநாம பஜனை செய்யத் தொடங்கினர்.

இந்த விஷயம் அரசனுக்கு எட்டியது. நவாப் குதிரையில் அமர்ந்து, வீரர்கள் புடைசூழ, ஸ்ரீ லதீப்ஷாவின் இல்லத்திற்கு விரைந்தான். இல்லத்தை அடைந்த நவாப், குதிரையில் நின்று இறங்கி வேகமாக உள்ளே சென்றான்.

உள்ளே அதிகாரிகளும், சேவகர்களும் தங்களை மறந்து ஹரிநாம பஜனை செய்வதனைக் கண்டான். அதே சமயத்தில் அந்த மேடையில் மாட்டப்பட்டிருக்கும் அழகான வண்ண ஓவியங்களையும் கண்டான்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஓவியம் - ராதா கிருஷ்ணன் ரஸக்ரீடை ஓவியம் - தசாவதார வைபவ சித்திரம் - ஸ்ரீ கிருஷ்ணனின் அவதார வைபவங்களை விளக்கும் வண்ணமிகும் அழகு காட்சிகள்! இப்படியாக எத்தனை எத்தனையோ சித்திரங்கள்!

அத்தனை சித்திரங்களையும் பார்த்துக் கொண்டே வந்த நவாபின் கண்கள் ஒரு சித்திரத்தை மட்டும் நெடுநேரம் வைத்தக் கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

கண்ணன் சப்ரமஞ்சத்தில் சாய்ந்திருக்கிறார். பக்கத்திலே ராதாபிராட்டியார், திருக்கைகளிலே தாம்பூலத்தை வைத்திருக்க - கண்ணன் அதனைப் பெற்றுக் கொள்வதற்குக் கையை நீட்டுகிறார்.

இந்த சித்திரத்தை நெடுநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் நவாப்! அவன் சிந்தையிலே ஒரு எண்ணம் பிறந்தது!

நவாப், மேடை மீது அமர்ந்திருந்த ஸ்ரீ லதீப்ஷாவைப் பார்த்து, “நிறுத்துங்கள்” என்று கத்தினான்.

அரசனின் சத்தத்தைக் கேட்டு பஜனை கோஷ்டியினர், தங்கள் நாமசங்கீர்த்தனத்தை நிறுத்தினர். நவாபின் சீற்றத்தைக் கண்டு அனைவரும் திகைத்தனர்.

அரசன் மேடைக்குச் சென்றான். ஸ்ரீ லதீப்ஷாவிடம் கிருஷ்ணனுக்கு, ராதை தாம்பூலம் கொடுக்கும் சித்திரத்தைக் காண்பித்து, “லதீப்ஷா! இந்த ஓவியத்தின் பொருள் என்ன?” என்று கேட்டான் கேலியாக!

“அரசே! ராதிகாதேவி, எம்பெருமானுக்குத் தாம்பூலம் அளிக்கிறாள். இதுகூடவா தங்களுக்குப் புரியவில்லை!”

“அதனை உனது பெருமான் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டியதுதானே!”

“வாங்கிக் கொள்வார்”

“என்ன கதையா சொல்கிறாய்! உண்மையிலேயே இந்து மதத்தில் நீர் நீங்காத நிலையான பற்றுடையவராக இருந்தால், உமது பெருமானை, ராதையிடமிருந்து தாம்பூலத்தை வாங்கி உண்ணச் சொல்லும் பார்க்கலாம்.”

“உங்களுக்காக வேண்டி அந்தக் காட்சியைக் காண்பிக்கிறேன். இப்படி வந்து உட்காருங்கள்.”

நவாப், பக்தரின் எதிரில் வந்து உட்கார்ந்தான். ஸ்ரீ லதீப்ஷா, நவாபிடம், கண்களை மூடிக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொண்டார். ஸ்ரீ லதீப்ஷாவும் உடன் கண்களை மூடிக் கொண்டு தியானத்தில் அமர்ந்தார்.

நவாபின் கண்களிலே ஒரு பேரொளி! அடியாரின் இல்லம் நவாபின் கண்களுக்கு கோகுலமாக மாறியது.

குடங்களை ஏந்தி கோபியர்கள் செல்ல - நந்தகோபர்கள் ஆடிப்பாட - கோபியர்களின் தலைவியான ராதை, கண்ணனுக்கு வளையல்கள் விளையாடும் கைகளினால் தாம்பூலம் கொடுக்க, வேயங்குழல் ஏந்தும் திருக்கரத்தால் கண்ணன் ராதையிடமிருந்து தாம்பூலத்தைப் பெற்று, கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமிண்சிரிப்பு பொங்க போட்டுக் கொள்கிறான்.

கண்ணனையும், ராதையையும் கண்ட நவாப், தன்னை மறந்தான். கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். அப்பொழுதும் அவன் புறக்கண்களினின்றும் அந்த பேரின்ப காட்சி மறையவில்லை!

நவாப், ஸ்ரீ லதீப்ஷாவின் கால்களில் வீழ்ந்து பணிந்தான். ஸ்ரீ லதீப்ஷாவை ‘அடக்குவேன்’ என்று சிற்றத்தோடு வந்தவன் அடங்கி ஒடுங்கினான். ஸ்ரீ லதீப்ஷாவிடம் சரணாகதியானான்.

அமைச்சர்களும், அதிகாரிகளும், காவலர்களும் மன்னனின் மனமாற்றத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர். ஸ்ரீ லதீப்ஷாவின் பெருமையைப் புகழ்ந்தனர்.

ஸ்ரீ லதீப்ஷா அரசர்க்கும், பக்தகோடிகளுக்கும் நல்ல போதனைகளைச் செய்தார்.

“மதங்கள் பல இருந்தாலும் அவைகளின் நோக்கம் ஒன்றுதான்! பரம்பொருளை அடைய வேண்டும் என்பதுதான் எல்லா மதத்தினுடைய முக்கிய லட்சியமும்! ஆனால் அந்த பரம்பொருளை அடைவதற்கு அவரவர்கள் செல்லும் மார்க்கம்தான் வேறாக உள்ளது.

இந்து மதம் காட்டுகின்ற மார்க்கம் எனக்குச் சுலபமாக உள்ளது. பரம்பொருளைத் தேடித் திரிந்த எனக்கு இந்துமதக் கோட்பாடுகள் ஊன்றுகோலாக அமைந்தது. நாம் அனைவருமே அந்த பரம்பொருளின் சக்திகள்தான்! ஜீவாத்மாவும், பரமாத்மாவும் ஒன்றே!”

ஸ்ரீ லதீப்ஷாவின் போதனைகள் நவாபிற்கும் மனதில் ஓர் புத்துணர்வை தோன்றச் செய்தது.

அரசன் மகானைப் பணிந்து, “ஸ்வாமி! நமது நகரத்தில் எம்மதமும் சம்மதம் என்ற கொள்கையைப் பரப்புவோம்! மக்கள் மதவெறி இன்றி ஒற்றுமையுடன் வாழ வகை செய்வோம்” என்று கூறிச் சென்றான்.

மதம் மாறிய மகானால், நவாபிற்கும் நல்ல மன மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது!

ஸ்ரீ லதீப்ஷா, இந்து மதத்தைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு, மக்களுக்கு அரிய பல போதனைகளைச் செய்து பரம்பொருளின் நிலையான தத்துவத்தை உலகிற்கு உணர்த்தினார்.

ஸ்ரீ பக்த லதீப்ஷா திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த ரவிதாஸர்

பக்தி மிகும் புனித மிக்க கங்காநதி தீரத்தில் உள்ள ஓர் அழகிய கிராமத்தில் வாழ்ந்து வந்த தவசீலர்தான் ஸ்ரீ ரவிதாஸர் என்பவர். இவரை ஸ்ரீ ரோகிதாஸர் என்றும் அழைப்பர்.

இவர் தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தாலும், நற்குடி பிறந்தாற்போல் கல்வி கேள்விகளிலும், நித்ய கர்மாநுஷ்டானங்களிலும் சிறந்து விளங்கினார்.

பக்தியும், பொறுமையும், பெரியோர்களிடத்து நல்ல மதிப்பும், மரியாதையும் கொண்டு விளங்கிய இப்பரம பக்தர், அனந்தன் மீது அற்புதமான கிருதிகளை மெய்யுருகிப் பாடினார்.

இவர் தமது குலத் தொழிலுக்கு ஏற்ப பாதரகைகள் செய்யும் பணியைத் தவறாமல் செய்து வந்தார்.

தினமும் ஒரு ஜதை பாதரகைகையை அடியவர் எவருக்காவது தானமாகக் கொடுத்து அவரது ஆசியைப் பெறுவதனை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

பாதரகைகையை விற்று கிடைக்கும் ஊதியத்தில் பல தர்ம கைங்கரியங்களைச் செய்து வந்தார். இவர் தமது குடிசைக்குப் பின்புற முள்ள காலியான சிறு இடத்தில் சின்னத் தோட்டம் அமைத்து அதனை நன்கு பராமரித்து வந்தார்.

காலையிலும், மாலையிலும் ஸ்ரீமந் நாராயணனை மனக்கோவிலில் இருத்தி, தாம் இயற்றிய கிருதிகளைப் பாடி மனங்குளிர சேவித்து வந்தார். இவரது பக்தியின்

பெருமையை உலகறியச் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டார் அனந்தன்!

ஒருநாள் வழக்கம்போல் தாஸர் தமது தோட்டத்திற்கு நீர் பாய்ச்சும்பொழுது எம்பெருமான் சாளக்கிராமம் ஒன்றைச் செடிகளின் மத்தியில் தோன்றச் செய்தார்.

பக்தர், பரிவோடு சாளக்கிராமத்தைக் கையில் எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார்.

அதுசமயம் எம்பெருமான் அசரீரி மூலமாக, பக்தருக்குத் தமது பேரருளைத் திருவாய் மலர்ந்தார்.

“பக்தா! சாளக்கிராமத்தைப் பூஜித்து வருவாயாக! உனது மானஸீக பூஜை எமக்கு ஏற்றவும் ப்ரீதியானதாகும்.”

தாஸர் சந்தோஷம் மிகக் கொண்டார். சாளக்கிராமத்தை ஓர் சிறு பலகையின் மீது வைத்தார்.

பூஜைக்குத் தேவையான தட்டு, பூப்பறித்து வருவதற்கான பூக்குவளை, திருமஞ்சனனீர் வைப்பதற்கான குடுவை இவைகளை எல்லாம் தோலினாலேயே செய்தார்.

தாஸர் அநுதினமும் வைகறைத் துயிலெழுந்து கங்கை நதியில் நீராடி, நெற்றியிலும், மேனியிலும் திருமண்ணும், செந்தூரமும் அணிந்து சாளக்கிராம பூஜை செய்து வரலானார்.

ஒருநாள் அந்தணர் ஒருவர் இவரிடம் பாதரகை வாய்க்குவதற்காக அதிகாலையில்

வந்தார். அதுசமயம் தாஸர் சாளக்கிராம பூஜை செய்து கொண்டிருந்தார். தாஸரின் குடிசைக்கு வெளியே நின்று, உள்ளே நடக்கும் பூஜையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த அந்தணர் ஆத்திரம் கொண்டார்.

“இழி குலத்தில் பிறந்தவன் இப்படியொரு பூஜை புரிவதா! அநியாயம். பூஜையை முடித்துவிட்டு இவன் வெளியே வரட்டும். உண்டு இல்லை என்று ஆக்கிவிடுகிறேன்” என்று தமக்குள் பொருமினார். தாஸர் பூஜையை முடித்துவிட்டு வெளியே வரும் வரைக் காத்து நின்றார்.

தாஸர் பூஜையை முடித்துவிட்டு வெளியே வந்தார். அந்தணரைக் கண்டு தொழுது, “ஸ்வாமி! அடியேன் தங்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டும்” என்று பயபக்தியுடன் கேட்டார் தாஸர்.

தாஸரைப் பார்த்ததும் அந்தணருக்கு மேலும் கோபம் பொங்கியது. அவரது வாய்நின்று வார்த்தைகள் கடுமையாக வெளிவந்தன.

“நன்றாக இருக்கிறது நீ செய்கின்ற பூஜை! எங்களைப் போன்ற பிராம்மணர்கள் சாளக்கிராம பூஜை செய்வதற்கு ஏகப்பட்ட நியமங்களைக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள். ஆனால் நீயோ, சற்றும் பயமில்லாமல் உன் குடிபிறப்பையும் மறந்து, இந்த பூஜையைச் செய்கிறாயே! இது எப்பேர்ப்பட்ட பாவம்! வீணாக தெய்வ நிந்தனைக்கு ஆளாகிறாயே!”

அந்தணரின் ஆத்திர வார்த்தைகளைக் கேட்டு தாஸர், அவர் மீது சிறிதும் கோபம் கொள்ளவில்லை. தாஸர் முகத்தில் புன்னகை தவழ அந்தணர்க்கு வேதாந்த விளக்கம் சொன்னார்.

“ஸ்வாமி! பிறப்பு என்பது அவரவர்களின் பாப புண்ணியத்துக்கு ஏற்றப்படி அமைவது! அதற்கும் ஆசார அநுஷ்டானங்களுக்கும் எவ்வித தொடர்பும் கிடையாது. உடல்தான் அநித்யம்; ஆத்மா நித்யம். அந்த ஜீவாத்மா எல்லா மனிதர்களிடத்தும் வியாபித்திருக்கும்.

ஜீவாத்மா பரமாத்மாவை அடைவதற்கு நாம் செலுத்தும் பக்தி பொதுவானது. பஞ்சபாத்திர உத்திரணியில் பூஜை செய்தாலும், தோல்பாத்திரத்தில் பூஜை செய்தாலும் பலன் ஒன்றே!

அடியேன் அறிந்ததைவிட நீங்கள் அதிகம் அறிந்தவர்கள். அதிகம் கற்றவர்கள். உங்களுக்கு நான் சொல்லத் தேவையில்லை. இருந்தாலும் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது!”

“பாதரக்ஷை செய்யும் உனக்கு பகவத் கீதையைப் பற்றி என்ன தெரியும்? நீ தாழ்ந்தவன்; நான் உயர்ந்தவன்.”

“தராசு தட்டில் தாழ்ந்து இருக்கும் தட்டுக்குத்தான் மதிப்பு! முற்றிய கதிர்கள் வளைந்துதான் கிடக்கும். குலத்தால் தாழ்ந்தவர்கள் எல்லாரும் தரத்தால் தாழ்ந்தவர் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?”

அந்தணர்க்கு ஆத்திரம் மேலிட்டது. கோபத்தால் அவரது கண்கள் சிவந்தன. பல்லை நறநறவென்று கடித்தார்.

“உன்னை நீயே பிராம்மணன் என்று எண்ணிக் கொண்டாயோ?”

இவ்வாறு அந்தணர் கேட்டதும் அந்த இடத்தில் ஓர் அசரீரி ஒலித்தது!

“ஸ்ரீ ரவிதாஸர் பிராமணன்தான்! எவன் ஒருவன் பிரம்மத்தை உணருகிறானோ அவனே பிராமணன். பிராமணர் எனும் குலத்தில் பிறந்துவிட்டால் மட்டும் பிராமணர் ஆகிவிட முடியாது.”

அசரீரி கேட்டு அந்தணர் திடுக்கிட்டார். தமது தவற்றை உணர்ந்தார். தூற்றிய தாஸரைப் போற்றினார். அவரிடம் பிழையைப் பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்தித்தார்.

அந்தணர் அவரது குடிசைக்குள் சென்று சாளக்கிராமத்தை நமஸ்கரித்தார்.

அந்த அறையிலே பேரொளி பிறந்தது! ஸ்ரீமந் நாராயணன், கருடாழ்வார் மீது ஆரோகணித்து தாஸருக்கும், அந்தணருக்கும் திவ்ய தரிசனம் தந்தார்.

இருவரும் எம்பெருமானை அநேக கோடி தெண்டம் சமர்ப்பித்துச் சேவித்தனர். இருவருக்கும் திருவருள் புரிந்து, திருமால் அந்தர்த்தியாமியானார்.

திருமால் தரிசனத்தைப் பெற்ற அந்தணர், தாசரைப் பணிந்து, “ஸ்வாமி! தேவரீருடைய பக்தியால் இந்த எளியவனுக்கும் திருமால்

தரிசனம் கிடைத்தது. நான் தன்யனானேன். இன்று முதல் நான் தங்கள் சீடனாக இருந்து தங்களுக்குப் பணிவிடை செய்யக் கருதியுள்ளேன். என்னை சீடனாக ஏற்றுக் கொள்வீர்'' என்று உத்தமமான பக்தியோடு விண்ணப்பித்தார்.

அந்தணரின் விண்ணப்பத்தை ஏற்றுக் கொண்டார் ஸ்ரீ ரவிதாஸர். அன்று முதல் அந்தணர் ஸ்ரீ ரவிதாஸரின் சீடரானார்.

ஸ்ரீ ரவிதாஸரின் பக்தியும், பெருமையும் ஊரெங்கும் பரவியது. அவரது இல்லம் கோவிலானது. அங்கு தினமும் பக்தர்கள் கூடினார்கள். தாஸர் தாம் இயற்றிய பக்திப் பாக்களால் பக்தர்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டார்.

ஸ்ரீ ரவிதாஸரின் பெருமையைக் கேள்வியுற்ற சித்தூர் மகாராணி அவரைத் தனது குருவாக ஏற்றுப் பொன்னும், பொருளும், சில கிராமங்களும் மான்யமாகக் கொடுத்தாள். தாஸர் அனைத்தையும் பகவானுக்கும், பக்தர்களுக்கும் தாம் நடத்திவரும் பகவத்கைங்கரியத்துக்கும் செலவு செய்தார்.

ஸ்ரீ ராமநாம மகிமையையும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணநாம மகிமையையும் உலகிற்கு உணர்த்துவான் வேண்டி ஒரு தடவை எம்பெருமான் ஸ்ரீ கபீர்தாஸருக்கும், ஸ்ரீ ரவிதாஸருக்கும் ஓர் வாதப்பிரதிவாதத்தை ஏற்படுத்தினார்.

இவ்வாறு பகவானுக்கு அரிய பல திருத்தொண்டுகள் செய்து தாம் இயற்றிய சுந்தர க்ருதிகளால் பகவானுக்கு பாமாலை என்னும் பூமாலை சாத்தி மகிழ்ந்தார் ஸ்வாமிகள்.

செல்வச் சீமான்களும், சீமாட்டிகளும், அரசகுலத்தவர்களும் இவருக்கு சீடர்களாக வந்து சேர்ந்தனர்.

இவர் இயற்றிய அற்புதமான தெய்வீக கவிதைகள் சீக்கிய மத கிரந்தமாகிய "கிரந்தாஸாஹைப்" என்ற நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

திருமாலின் திருவருளால் பூத உடலுடன் பூவுலகத்தைவிட்டு வைகுந்தம் செல்லும் பெரும்பாக்கியத்தைப் பெற்றவர் மகான் ஸ்ரீ ரவிதாஸர்.

ஸ்ரீ பக்த ரவிதாஸர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த உத்தவ சித்குணர்

சீன்னஞ்சிறு கிராமங்கள் பலவற்றைக் கொண்ட அழகிய சிற்றூர் தாருர்! அச்சிற்றூரில் வாழ்ந்து வந்த வைஷ்ணவ பக்தர்களுள், ஸ்ரீ உத்தவ சித்குணர் என்பவரும் ஒருவர்.

இப்புண்ணிய சீலர் புனித பாரதத்திலுள்ள புராண சிறப்புமிக்க திவ்யக்ஷேத்திரங்களைத் தரிசிப்பதற்காக பாதயாத்திரைப் புறப்பட்டார்.

ஊர் ஊராகச் சென்று பரமனைப் பாடிப் பணிந்து வந்தார். இவ்வாறுக்ஷேத்ராடனம்

செய்து வந்த பக்தர் பேதரு என்ற திருத்தலத்தை வந்தடைந்தார்.

இவரது புகழையும், பெருமையையும் கேள்வியுற்றிருந்த பேதரு நகரத்துப் பெருமக்கள் இவரைப் பூரணகும்ப கலசங்களுடன் எல்லையிலேயே வரவேற்று நகருள் அழைத்துச் சென்றனர்.

ஸ்ரீ உத்தவர், பக்த கோடிகளுடன் அவ்வூரிலுள்ள ஸ்ரீ ராமர் கோவிலுக்கு எழுந்தருளினார்.

அடியார், திருக்கோவிலை வலம்வந்து எம்பெருமானைத் தோத்திரங்களால் சேவித்தார். நாம சங்கீர்த்தனங்களால் பாடிப் பரவசம் கொண்டார்.

ஓரிரு தினங்கள் பேதரு நகரத்தில் தங்கியிருந்து பக்தர்களுக்கு ஹரி கதாகாலக்ஷேபம் நடத்திய ஸ்ரீ சித்குணர், மீண்டும் தமது யாத்திரையைத் தொடருவதற்குத் தீர்மானித்தார். ஆனால் அவ்வூர் மக்கள் ஸ்வாமிகளை அனுப்புவதற்கு சம்மதிக்கவில்லை.

அடுத்து வரும் ஸ்ரீ ராம நவமி உத்ஸவத் தின்போது ஸ்வாமிகளை தங்கள் ஊரில் தங்கியிருந்து உத்ஸவத்தைப் பத்து நாளும் உற்சாகமாகக் கொண்டாடச் செய்ய வேண்டும் என்று பக்தகோடிகள் விரும்பினர். தங்கள் விருப்பத்தைத் தாஸரிடம் கூறினர்.

பக்தர்களின் விருப்பத்தைக் கேட்டு தாஸர், “அன்பர்களே! ஸ்ரீ ராம நவமியை அடியேன் துவாரகாபுரியில் கொண்டாட எண்ணியுள்ளேன். அதனால் அன்பர்கள் பொறுத்தருள வேண்டும்” என்று விடையிறுத்தார்.

பக்தகோடிகள் அடியவரை அனுப்புவதற்கு மறுத்தனர். பக்த கோடிகள், ஸ்வாமிகளிடம்

பலவாறு மன்றாடினர். பக்தர்களின் வேண்டுகோளை அடிகளாரால் நிராகரிக்க முடியவில்லை!

ஸ்வாமிகள் அந்நகரத்திலேயே தங்கியிருந்து ஸ்ரீ ராம நவமி உத்ஸவத்தைக் கொண்டாடுவது என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தார். ஸ்வாமிகளின் முடிவைக் கேட்டு பக்தர்கள் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டனர்.

பக்தகோடிகள் ஸ்ரீ ராமநவமி உத்ஸவத்தைக் கொண்டாடுவதற்கான ஏற்பாட்டைத் தொடங்கினர்.

ஸ்ரீ ராமர் கோவிலைச் சுற்றிப் பெரும் பந்தலை அலங்காரமாக போட்டனர். வாழை மரங்களைக் கட்டினர். மாவிலைத் தோரணங்களை வரிசையாகக் கட்டினர். ஆங்காங்கே குத்துவிளக்குகளை ஏற்றினர். சரவிளக்குகளை தொங்க விட்டனர்.

உயர்ந்த மேடையில் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட பீடத்தில் சீதா, லக்ஷ்மண, ஆஞ்சநேய சமேதரான ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேக விக்ரஹத்தை எழுந்தருளச் செய்தனர்.

ஸ்ரீ ராமநவமி உத்ஸவ ஆரம்பதினத்தன்று ஸ்ரீ உத்தவர், ஸ்ரீ ராமபிரானைத் திருமஞ்சனம் செய்வித்து, பொன்மணி ஆபரணங்களாலும், வெண்பட்டு வஸ்திரங்களாலும் அலங்காரம் செய்தார்.

கோடி அர்ச்சனை செய்து கோதண்ட ராமனைக் கொண்டாடினார். கற்பூர தீபாராதனைகளால் ஆரத்தித்தார்.

வெண் பொங்கல், நீர் மோர், திருக்கண் அமுது நிவேதித்தனர். பக்தர்களுக்கு சமாராதனை நடந்தது.

அன்று மாலையில் ஸ்ரீ சித்குணர், சுந்தர காண்டப் பிரவசனத்தைப் பக்தகோடிகளுக்கு பரமனின் வரப்பிரசாதமாக அளித்தார்.

இப்படியாக ஸ்ரீ ராம நவமி உத்ஸவம் பேதரு நகரத்தில் கோலாகலத்துடன் ஆரம்பமானது.

அவ்வூரில் வாழ்ந்து வந்த சில முகம்மதீயர்கள் இவர்களது உத்ஸவத்திற்கு உபத்திரவாதங்களைச் செய்தனர். பந்தலில் கற்களை வீசிப் பக்தர்களைப் பயமுறுத்தினர்.

ஸ்ரீ உத்தவர் பொறாமைக்காரர்களின் செயலைக் கண்டு மனம் புண்பட்டார். ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபுவிடம் குறையைச் சொல்லிக் கண்ணீர் வடித்தார். பக்தர்களைக் காக்கப் பிரார்த்தித்தார்.

“ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபோ! உனது உத்ஸவத்தை உற்சாகத்துடன் கொண்டாடும் எங்களுக்கு எதற்காக இப்படிப்பட்ட உபத்திரவம் ஏற்படுகிறது. துஷ்டர்களைச் சம்ஹாரம் செய்து இஷ்டர்களைக் காக்க வேண்டியது உனது திருவருள் அன்றோ!

விசுவாமித்திர முனிவருடைய யாகத்தைக் கெடுக்க வந்த அரக்கர்களை அடக்கிய பேரருளாளா! எங்கள் நவமி விழாவைப் பங்கம் செய்யத் துணிந்து வரும் இத்தீயகுணம் படைத்தோரையும் நீ தண்டிப்பாயாக! உனது திருவடித் தாமரைகளுக்கு அநேக கோடி தெண்டம் சமர்ப்பித்துப் பிரார்த்திக்கின் றோம்.”

பக்தரின் பிரார்த்தனையைப் பரந்தாமனின் திருச்செவிகள் ஏற்றன.

ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஆஞ்சநேய மகாப் பிரபுவை அழைத்து, “ஆஞ்சநேயா! பேதரு நகரத்தில் நமது பக்தர்கள் ராமநவமி உத்ஸவத்திற்கு சிலர் இடையூறு விளைவிக்கிறார்கள். நீ சென்று அராஜகம் செய்வோரை அடக்கி நமது அன்பர்களைக் காத்திடுவாய்!” என்று திருவாய் மலர்ந்து அன்புக் கட்டளையிட்டார்.

“ஸ்ரீ ராம நவமிக்கு இடைஞ்சலா! இப்பொழுதே சென்று எனது ராமநாமத்தை நிந்தித்தவர்களைச் சந்தித்து சின்னாபின்ன மாக்குகிறேன்!” என்று வீராவேசத்துடன் பகர்ந்த மாருதி வாயு மார்க்கத்தில் பேதரு நகரத்தை வந்தடைந்தார்.

பேதரு நகரத்து மகுதி முன்பாக வந்தார்.

ஆஞ்சநேயர் தமது உருவத்தைச் சிறிதாக மாற்றிக் கொண்டு மகுதியின் நுழைவாயிலி

லுள்ள தூண் மீது ஏறி அமர்ந்து கொண்டார். தமது வாலைச் சுழற்றி ஒரு பெரிய தூணைக் கீழே சாய்த்தார்.

இதனைக் கவனித்த காஜி ஒருவர், “வந்திருப்பது சகல வல்லமைகளும் பொருந்திய ஆஞ்சநேயர்தான். இவரைத் தவிர வேறு எவருக்கும் இத்தகைய பலம் இருக்க முடியாது” என்பதனைத் தெரிந்து கொண்டார். வாயு புத்திரனை வணங்கினார்.

“அஞ்சனை மைந்தா! வெஞ்சினம் எதற்கு? பிறர் அஞ்சும்படியான கோபம் கொள்வதின் நோக்கம் என்ன?”

காஜியின் கேள்வி கேட்டு மாருதி, “உங்கள் மதத்தை சேர்ந்த சில மோசக்காரர்கள் எமது பக்தரின் ராம நவமி உற்சவத்திற்குப் பற்பல தொல்லைகளைத் தருகிறார்கள். அவர்கள் அகம்பாவத்தை அடக்கவே யாம் வந்துள்ளோம்” என்று சொன்னார்.

மாருதியின் மொழி கேட்டு காஜி, “பகவானே! அறியாமல் செய்தோர் பிழையைப் பொறுத்திடுவீர். யாம் இப்பொழுதே அவர்களை அழைத்து வந்து தங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்கச் செய்கிறேன். இலங்கையை அழித்தாற்போல் இந்த மகுதியையும் தகர்த்துவிடாதீர்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு மகுதிக்குள் சென்றார்.

தொழுகைக்கு வந்த ஆட்களைப் பார்த்து காஜி, “நமது ஆட்களில் சிலர் ராமநவமி உத்ஸவத்திற்கு இடையூறு செய்கிறார்களாம். அது தவறு! மகுதியை அழிப்பதற்காக ஆஞ்சநேயர் எழுந்தருளியுள்ளார். நாம் அவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டால் மகுதி பிழைக்கும்” என்றார்.

காஜியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு தொழுகைக்கு வந்தோர் மாருதியைப் பற்றி ஏளனமாகப் பேசி எள்ளி நகையாடினர். காஜி என்ன செய்வதென்பது அறியாது குழம்பினார்.

ஆஞ்சநேயருக்குக் கோபம் அதிகரித்தது. அரை நொடியில் மகுதியைத் தரைமட்ட மாக்கினார்.

“எனது நாயகனை மதியாத இவர்களது மகுதி ஒன்றுகூட இந்த நகரத்தில் இல்லாது செய்கிறேன்” என்று கூறி சீற்றத்தோடு புறப்பட்டார்.

காஜி அவர்கள் விரைந்து சென்று நவாபிடம் விவரத்தைக் கூறினார். நவாப், “இதற்கு என்ன மார்க்கம்?” என்று கேட்டார்.

“அரசே! ஆஞ்சநேயரை வேண்டுவதால் இனிமேல் ஆகப்போவது எதுவுமே இல்லை. நாம் ஸ்ரீ உத்தவ சித்குணரைச் சந்தித்து ஆஞ்சநேயரை அமைதி கொள்ளச் செய்வோம்” என்று யோசனை சொன்னார் காஜி!

நவாபும், காஜியும், ஸ்ரீ உத்தவர் கொண்டாடும் ராமநவமி உத்ஸவம் நடக்கும் கோவிலுக்கு மண்டபத்திற்கு வந்தனர். மன்னனைக் கண்ட மகான் எழுந்து பணிந்து வரவேற்றார்.

நவாப் அவரைத் தொழுது, “ஸ்வாமி! எமது மதத்தைச் சேர்ந்த சில மதியீனர்கள் தங்களது ஸ்ரீராம பூஜைக்குத் தொந்தரவு தந்தார்கள் என்று அறிந்தேன். அதற்காக ஆஞ்சநேயர் பொங்கி எழுந்து மகுதிகளைத் தகர்த்துத் தள்ளுகிறார். அவரோடு மோதுவதற்கு எவராலும் ஆகாது.

அன்பிற்குக் கட்டுப்படும் அந்த மகானு பாவரை தாங்கள் அமைதி கொள்ளச் செய்து எங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டுகிறோம். எங்கள் மதத்தினரால் உங்கள் பண்டிகைக்கு இனிமேல் எந்தவித குந்தகமும் ஏற்படாமல் நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்” என்றார்.

நவாபின் உருக்கமான வேண்டுகோள் ஸ்ரீ உத்தவரின் உள்ளத்தை நெகிழச் செய்தது! நடுநிலைமை தவறாது அரசு புரியும் நவாபின் ஆட்சியைப் புகழ்ந்து பேசினார் ஸ்ரீ உத்தவர்!

“அரசே! இந்த சம்பவம் நாட்டின் ஒற்றுமையை ஓங்கச் செய்யும். யாம் இப்பொழுதே ஸ்ரீ ராமபிரானிடம் பிரார்த்திக்கின்றோம்!”

ஸ்ரீ உத்தவர் தியானத்தில் அமர்ந்தார். ஸ்ரீ ராமனின் திருவருளால் ஆஞ்சநேயர் அமைதி கொண்டார். தமது இருப்பிடத்திற்குச் சென்று ராம தியானத்தில் லயித்தார்.

ஸ்ரீ உத்தவர் ராமநவமியைக் கோலாகலமாகக் கொண்டாடினார். பேதரு நகரத்துப் பெருமக்கள் ஸ்ரீ உத்தவரின் பக்திக்கும், பெருமைக்கும் அடிபணிந்தனர்.

அரசன் பொன்னும், பொருளும், பட்டு வஸ்திரங்களும், விருதுகளும் கொடுத்து உத்தவ மகாப்பிரபுவை கௌரவித்தார்.

இந்த சம்பவத்திற்குப் பிறகு இரு மதத்தினர்களிடையே இருந்து வந்த ஒற்றுமை மேலும் வலுப்பெற்றது. இந்து முஸ்லீம் என்ற பாகுபாடு மறைந்து போனது!

ஓரிரு தினங்கள் அவ்வூரில் தங்கியிருந்து துவாரகாபுரி யாத்திரையைத் தொடர்ந்தார் ஸ்ரீ உத்தவர்.

இவ்வாறு திருத்தலங்கள் தோறும் சென்று கதாகாலக்ஷேபத்தால் உலகிற்கு செளக்கியத்தையும், செளபாக்கியத்தையும் நிலைத்திருக்கச் செய்த ஸ்ரீ பக்த உத்தவசித்குணர் அனந்தனின் அடிமலரினை அடைந்து வாழும் பேரின்ப நிலை கண்டார்.

ஸ்ரீ பக்த உத்தவ சித்குணர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த தனாசடர்

ஹரிநாம சிந்தையுடன் வாழ்ந்து வந்த பக்தர்கள் பலருள் ஸ்ரீ தனாசடர் என்பவரும் ஒருவர். இவர் வேளாண்குடியில் பிறந்தவர்.

குடிப்பிறப்பிற்கு ஏற்ப உழவுத் தொழிலை மேற்கொண்டார் இவ்வன்பர். தமது மாடுகளைத் தாமே ஓட்டிச் சென்று மேயவிட்டுக் கூட்டிக்கொண்டு வருவார்.

ஸ்ரீ தனாசடர், தமது மனைவியாருடன் இல்லறத்தை இனிது நடத்தி வந்தார். கணவனும், மனைவியும் ஒருமித்த கருத்துடையவர்களாய் இருந்தனர். இருவரும் சிறந்த ஹரி பக்தர்கள். வீடு தேடிவரும் அடியார்களுக்கு அமுது அளித்து, அக மகிழ்வோடு உபசரிப்பதில் வல்லவர்கள்.

இவர்கள் ஹரி கதாகாலக்ஷேபம் நடக்கும் இடங்களுக்குத் தவறாது செல்வர். பக்தர்களை நமஸ்கரித்து ஆசி பெறுவர். பெருமாள் கோவிலுக்குத் தவறாமல் செல்வர். ஏர்பிடித்து உழும்போதும், மாடுகளை மேயவிட்டு வரும்போதும் கூட ஹரி நாமத்தையே ஜபித்துக் கொண்டிருப்பார் ஸ்ரீ தனாசடர்.

ஒருநாள் இவர் தனது பாரியாளுடன் ஹரி பூஜைக்குச் சென்றிருந்தார்.

ஹரி பக்தர்கள், சாளக்கிராமத்தை வைத்துக் கொண்டு பூஜை செய்து கொண்டிருந்தனர். அந்த பூஜையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீ தனாசடருக்கு அவர்களைப் போல் சாளக்கிராம பூஜை செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது.

பூஜை முடிந்து எல்லோரும் புறப்படும் தருணத்தில் ஸ்ரீ தனாசடர், அந்த வைஷ்ணவ பக்தர்களிடம் தமது விருப்பத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்.

ஸ்ரீ தனாசடரின் விருப்பத்தைக் கேட்டு தாஸர்கள் வியப்புற்றார்கள். சாளக்கிராம வழிபாட்டு முறையை இவன் எப்படி அறிவான் என்று ஆலோசித்தனர். இருப்பினும் அவனது விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்ய எண்ணம் கொண்டு ஓர் கல்லை எடுத்து, ஸ்ரீ தனாசடரிடம் சாளக்கிராமம் என்று சொல்லிக் கொடுத்தனர்.

ஸ்ரீ தனாசடர், அக்கல்லை வாங்கிக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு மன மகிழ்ச்சி பொங்க மனைக்குச் சென்றார்.

ஸ்ரீ தனாசடர் சாளக்கிராம பூஜையைத் தொடங்கினார்.

இப்பரம பக்தர் அநுதினமும் சாளக்கிராமத்திற்கு பால் அபிஷேகம் செய்து, வஸ்திரம் சாத்தி, சந்தன குங்குமப் பொட்டு வைத்து, புஷ்பத்தால் அர்ச்சித்து, கம்பங்களியை நிவேதித்து, கற்பூர தூப தீபாராதனைகளால் சேவித்து வழிபட்டார்.

சாளக்கிராம பூஜை தவறாமல் நடந்து வந்தது! கணவனும், மனைவியும் பெற்ற பேரானந்தத்திற்கு எல்லையே இல்லை!

இவரது பெருமையை உலகறியச் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டார் ஸ்ரீமந் நாராயணன்!

ஒருநாள் சில வைஷ்ணவ அடியார்கள் இவர்களது இல்லத்திற்குப் பிணைக்காக வந்தனர். அடியார்களைக் கண்டதும் அன்பர் அகமகிழ்வோடு அவர்களை வரவேற்று உபசரித்து, அமுது உண்டு செல்லுமாறு கேட்டுக் கொண்டார். அவர்களும் சம்மதித்தார்கள்.

ஸ்ரீ தனாசடர் மனைவியிடம் அடியார்களுக்கு அமுது செய்யும்படி பணித்தார்கள்.

அதற்குப் பாரியாள், “ஸ்வாமி! விதை நெல்லைத் தவிர வேறு தானியம் எதுவுமே நம்மிடம் கிடையாதே” என்றாள்.

பாரியாளின் பதிலைக் கேட்டு அன்பர் கவலைப்படவில்லை.

“பெண்ணே! விதை நெல்லைக் குத்தி அழுது செய்வாய். அடியார்களைப் பணிவோம். ஆண்டவன் நம்மைக் காப்பான்.”

கணவனின் வாக்கை வேதவாக்காகக் கொண்டாள் அவரது கிருஹபத்தினி!

ஸ்ரீ தனாசடர், வீட்டிற்கு வந்திருக்கும் அடியார்களிடம் தாம் நடத்திவரும் சாளக் கிராம பூஜையைப் பற்றியும், மற்றும் பல பகவத் விஷயங்களைப் பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அதற்குள் அவரது பாரியாள் விதை நெல்லைக் குத்தி பக்குவப்படுத்தி அழுது செய்து அடியார்களுக்கு விருந்து அளித்தாள்.

அடியார்கள் பசியாற உண்டு கணவனையும், மனைவியையும் வாயாற வாழ்த்திச் சென்றனர்.

மறுநாள், ஸ்ரீ தனாசடர் விதை நெல் இல்லாததால் கழனிக்கும் பயிரிடச் செல்லவில்லை! ஸ்ரீ தனாசடர் வராததால் மற்ற வேளாளர்கள் அவரை அணுகி, கழனிக்கு வராத காரணத்தைக் கேட்டனர்.

ஸ்ரீ தனாசடர் தாம் அடியார்களுக்கு விதை நெல்லைக் குத்திச் சமைத்து அழுது செய்வித்ததைப் பற்றி மகிழ்ச்சியோடு சொன்னார்.

ஸ்ரீ தனாசடர் மொழிந்தது கேட்டு சுற்றத்தார்கள், “நன்றாக உள்ளது உனது செயல்!” என்று அவரைக் கடிந்து கொண்டனர்.

“வீடு தேடி வந்தவர்களை உபசரிப்பது தான் தர்மம்!”

“தனக்கு மிஞ்சியது போகத்தான் தானமும், தர்மமும்! உனக்கு இதெல்லாம் பெருமை என்று மட்டும் எண்ணிக் கொள்ளாதே!”

“அடியேன் பகவத் கைங்கரியத்தைப் பெருமைக்காகச் செய்யவில்லை. என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே அன்றி வேறொன்றும் இல்லை பராபரமே என்று வாழ்ந்து வருபவன். விதை நெல்லை அடியார்களுக்கு

அளித்ததனை அடியேன் பெரும் பாக்கியமாகக் கருதுகிறேன்.”

இதற்கு மேல் அடியவரிடம் சுற்றத்தார் எதைப் பற்றியும் பேச விரும்பவில்லை.

சுற்றத்தார் தங்கள் கழனியில் விதை நெல்லை பயிரிட்டார்கள்! உரிய காலத்தில் அவர்களது கழனியில் பயிர்கள் செழித்தன.

அதே சமயம், ஸ்ரீ தனாசடரின் கழனியில் பகவானின் பேரருளால் வழக்கத்திற்கு மாறாக நெற்கதிர்கள் செழித்து வளர்ந்து தலைசாய்ந்து காணப்பட்டன.

இதனைக் கண்டு சுற்றத்தார் திகைத்தனர். ஸ்ரீ தனாசடரின் பெருமையை எண்ணி வியந்தனர்.

ஸ்ரீ தனாசடர் பகவானின் பேரருளை எண்ணி ஆனந்தம் கொண்டார்! சுற்றத்தார், ஸ்ரீ தனாசடரைப் போற்றிப் பணிந்தனர்.

ஸ்ரீதனாசடர், வீட்டிற்கு வந்து மனைவியிடம் விஷயத்தைச் சொன்னார். அன்பர் சாளக்கிராமத்தைப் பணிந்து, காதலால் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி நின்றார்.

பக்தனின் அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்ட பரந்தாமன், அந்த அறையில் பேரொளி பொங்க திவ்ய தரிசனம் தந்தார்.

அடியாரும், மனைவியாரும் சிர மீது கரம் உயர்த்திப் பெருமானைச் சேவித்தனர்.

எம்பெருமான் பக்தர்களைத் திருநோக்கம் செய்து, “பக்தர்களே! உங்களுக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேளுங்கள்!” என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

ஸ்ரீ தனாசடர், பகவானை பணிந்து, “நாராயணா! சேவடியால் மூவடி அளந்த பேரரசே! அடியேன்கள் என்றும் உனது தேன் சிந்தும் திருவடித்தாளினை மறவாத சிந்தையுடையவர்களாக இருக்கத்தக்க நிலையான பேரின்பத்தைத் தந்தருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். எம்பெருமானும் அவ்வாறே அருள் செய்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

ஸ்ரீ தனாசடரும் அவரது மனைவியாரும் சாளக்கிராம பூஜையாலும், அடியார்களைப் பேணும் பண்பாலும் பூவுலகில் நல்ல மேலான பல சுபிக்ஷங்களைப் பெற்று பெருவாழ்வு வாழ்ந்தனர்.

ஸ்ரீ பக்த ஸ்ரீதர பண்டிதர்

அறம் வழுவா அந்தணர் குலத்தில் பிறந்தவர் ஸ்ரீ ஸ்ரீதர பண்டிதர். இவர் மனைத் தக்க மங்கை நல்லாளோடு இல்லறம் என்னும் நல்லறத்தை இனிது நடத்தி வந்தார்.

கணவனும், மனைவியும் ராமபிரானிடம் எல்லையில்லா பக்தி பூண்டொழுகி வந்தனர். இருவரும் ராமநாமத்தை இடையறாது ஜபித்து வந்தனர். இவர்கட்கு தீர்த்த யாத்திரை செல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது.

இருவரும் அதற்கான ஏற்பாடுகளைத் தொடங்கினர். பகவானுக்குக் காணிக்கை செலுத்துவதற்காக அணி ஆபரணங்கள், பட்டு வஸ்திரங்கள் எடுத்துக் கொண்டனர். இவர் களுக்குத் தேவையான துணிமணிகள், உணவுப் பொருட்கள் ஆகியவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டனர். இரண்டு குதிரைகளையும் வாங்கினர்.

ஒரு நல்ல சுப முகூர்த்த நாளன்று கணவனும், மனைவியும் கேஷத்ராடனம் புறப்பட்டனர்.

ஒரு குதிரை மீது காணிக்கைப் பொருட்கள், உணவு பொருட்கள் முதலியனவற்றை ஏற்றினர். மற்றொரு குதிரையில் மனைவியை உட்காரச் செய்தார். இரண்டு குதிரைகளையும் நடத்திக் கொண்டு பயணத்தைத் தொடர்ந்தார் பக்தர்.

கணவனும், மனைவியும் ராமநாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டும், ஸ்ரீ ராமபிரானின் கல்யாண குணவிசேஷ வைபவங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டும் மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

கிராமங்கள் வழியாகச் செல்லும்பொழுது ஆங்காங்கே கோவில் கொண்டுள்ள பகவானைச் சேவித்துச் செல்வர். இரவு வேளைகளில் கிராமங்களில் தங்கிடுவர்.

ஒருநாள் இருவரும் அந்திசாயும் நேரம் ஒரு வனாந்திர பிரதேசத்தை அடைந்தனர்.

இவர்களைச் சில நாட்களாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த திருடர் கூட்டம் இவர்களை நெருங்கியது.

திருடர்களைக் கண்டதும் தாஸரின் தர்ம பத்தினியானவள் பயம் மிகக் கொண்டாள்.

“ஸ்வாமி! நம்மை நோக்கி வருகிறவர் களைக் கண்டால் எனக்குப் பயமேற்படுகிறது. நாம் பேசாமல் வந்த வழியே திரும்பி அடுத்துள்ள கிராமத்தில் சென்று தங்கு வோம்.”

“நீ சொல்வதும் நல்ல யோசனைதான். அவ்வாறே செய்வோம்” என்று சொல்லிய பண்டிதர் வந்த வழியே திரும்பலானார்.

அதுசமயம் அத்திருடர்கள் அவர்களை அணுகினர். “ஸ்வாமி! எதற்காகத் திரும்பி புறப்பட்டீர்கள்? இந்தப் பாதையில் சிறு தூரம் சென்று ஆற்றைக் கடந்து மேட்டைத் தாண்டினால் ஒரு பெரிய கிராமம் உள்ளது. சற்று நேரத்தில் அந்தக் கிராமத்திற்குச் சென்றுவிடலாம். நாங்கள் அந்தக் கிராமத்திலுள்ள நகை வியாபாரிகள். இந்த வழி எங்களுக்கு மிகவும் பழக்கப்பட்டது. நாங்கள் துணையாக வருகிறோம்.”

நெஞ்சம் குழையப் பேசியவர்களின் கொஞ்சம் வார்த்தை ஜாலங்களைக் கணவனும், மனைவியும் நம்பத் தயாராக இல்லை. ஆனால் திருடர்களோ அவர்களை விடுவதாக இல்லை!

“எங்களை நீங்கள் சந்தேகப்படுகிறீர்கள் என்று தோன்றுகிறது. உலகம் அப்படி இருக்கிறதே எங்களை நம்பினால் நம்புங்கள், இஷ்டமிருந்தால் வாருங்கள். இல்லையேல் உங்கள் போக்குப்போல் செல்லுங்கள். இந்தக் காட்டுப் பகுதியில் இத்தனை செல்வத்தையும் கையில் வைத்துக்கொண்டு நாங்கள் அந்த ஸ்ரீராமச்சந்திர பிரபுவை நினைத்துத்தான் சென்று கொண்டிருக்கிறோம்.

ராமனை நீங்கள் நம்புவதாக இருந்தால் சத்தியமாக எங்களையும் நம்பலாம். இத்தனை தூரம் எடுத்துச் சொல்லி உங்களை அழைத்துச் செல்வதின் நோக்கம் உங்களைப் பார்த்தால் அடியார்களாகத் தோன்றுகிறதே என்பதால் தான்! அடியார்களுக்கு ஆபத்து வரக்கூடாதே என்பதுதான் எங்கள் எண்ணம்!”

ஸ்ரீ ராமபிரான் மீது சத்தியம் செய்து சத்புருஷர்களைப் போல் பேசியதனைக் கேட்டு தம்பதியர் அவர்களை நம்பினர். அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து செல்ல முடிவு பூண்டனர்.

திருடர்கள் முன்னே சென்று கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் தொடர்ந்து சென்றனர். ஆற்றைக் கடந்து அனைவரும் அக்கரைக்குச் சென்றனர். எங்கும் இருள் பரவத் தொடங்கியது.

திருடர்கள் குதிரையினின்றும் கீழே குதித்தனர்! திருடர்களின் தலைவன் உடைவாளைக் கழற்றி இமைமூடித் திறக்கும் முன் தாஸரின் கழுத்தை வெட்டினான். தாஸர் தலை துண்டிக்கப்பட்ட நிலையில் கீழே சாய்ந்தார்.

தாஸரின் மனைவி கதறினாள்! புழுவாய்த் துடித்தாள். கதறிக் கதறி அழுதாள்.

“ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபோ! உன் பக்தர்களுக்கு இப்படி சோதனை வரலாமா? உன் மீது ஆணையிட்டதனை நம்பித்தானே இந்த அக்கிரமக்காரர்களைப் பின் தொடர்ந்து வந்தோம். பொன்னும் பொருளும் வேண்டுமென்றால் நாங்கள் வீசி எறிந்திருப்போமே!

உன் பக்தர்களுக்கு இப்படி சோதனை வரலாமா? ஹே ராமா! ராவணாதி அரக்கர்களை அடியோடு அழித்த பரந்தாமா! எங்களைக் காப்பாற்று” என்றெல்லாம் பல்வாறு பிரார்த்தித்தாள். குறை சொல்லி முறையிட்டாள். மயக்கமுற்று சாய்ந்தாள்.

பக்தர்களைக் கடாக்ஷிக்கும் கோதண்டராமன், இளைய பெருமானுடன் எழுந்தருளினார். திருடர்களைக் கொன்றார். திருடர்களின் ஊனக்கண்களுக்குப் பெருமான் சேவை சாதிக்கவில்லை. இருந்தும் பெருமானால் தண்டிக்கப்பட்ட காரணத்தால் அக்கயவர்கள் மோக்ஷப்ராப்தியை அடைந்தனர்.

ஸ்ரீ ஸ்ரீதர பண்டிதரையும், அவரது பாரியாளையும் தமது பேரருளால் கடாக்ஷித்தார். பண்டிதரின் வெட்டுண்ட தலை நன்னிலைப் பெற்றது. மூர்ச்சித்து வீழ்ந்த பண்டிதரின் பாரியாளும் விழித்தெழுந்தாள்.

ஸ்ரீராமர் சீதாலக்ஷ்மண ஆஞ்சநேயர் சமேதராய் பேரொளிப் பொங்க அருட்காட்சிக் கொடுத்தார்.

பக்தர்கள் பெருமானைப் பணிந்து போற்றினர். நிலமதில் வீழ்ந்து வணங்கினர். வலம் வந்து மகிழ்ந்தனர்.

ஸ்ரீ ராமபிரான் அவர்களை திருநோக்கம் செய்து, “எம்மை நம்புவோரை யாம் காத்தருளுவோம். வாருங்கள் உங்களை நானே கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறேன்” என்று திருவாய் மலர்ந்த கோதண்டராமன் அவர்களை அடுத்துள்ள கிராமத்தின் எல்லையில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தார்.

“பக்தர்களே! பூவுலகில் பல காலம் சிறப்புடன் வாழ்ந்து எமது நிழலை அடைவீர்” என்று அருள் பாலித்து அந்தர்த்தியாமி யானார் எம்பிரான்.

கணவனும், மனைவியும் ஸ்ரீராமபிரானின் கருணா வாத்ஸல்யத்தை எண்ணி எண்ணி பேரானந்தம் கொண்டனர். தம்பதிகள், பெருமானின் பற்பல திருக்கோவில்களைத் தரிசித்து, தங்கள் ஊருக்குத் திரும்பினர்.

ஊர் திரும்பிய உத்தமர்கள், ஆண்டவனையும், அடியார்களையும் சேவித்து சுபிக்ஷமுடன் வாழ்ந்தனர்.

ஸ்ரீ பக்த ஸ்ரீதர பண்டிதர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த சிளாபாய்

இயற்கை வளமும், இறைவளமும், பெரியோர் சொல்வளமும் நிரம்பப் பெற்ற குஜராத் என்னும் பெரும் மாகாணத்தை சிற்றரசன் பாண்டே அறம் வழுவாது ஆட்சிபுரிந்து வந்தான். அவனது அருமைப் புதல்வியின் பெயர் ஸ்ரீ சிளாபாய்!

அரசகுமாரி ஸ்ரீ சிளாபாய், சின்ன வயதிலேயே தந்தையாரைப் போலவே நல்ல அறிவும், ஆற்றலும் பெற்று இருந்தாள். நல்ல விவேக சிந்தனை மிக்க அரச குமாரியை மன்னன் சிறு பிராயத்திலேயே குருகுல வாசத்திற்கு அனுப்பி வைத்தான்.

குருகுல வாசத்தின்போது அரசகுமாரி, வேதங்களையும், உபநிஷத்துக்களையும், இதிகாச புராணங்களையும் தீர்க்கமாக கற்றுத் தேர்ந்தாள். அவளது அபார திறமையைக் கண்டு குருதேவர் மிகுந்த சந்தோஷம் கொண்டார்.

குருதேவர் தினமும் சாளக்கிராம பூஜை செய்து வந்தார். ராஜகுமாரியும் அந்த பூஜையில் கலந்து கொள்வாள். தனக்கும் சாளக்கிராம பூஜை செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசை எழுந்தது!

குறுகிய காலத்தில் குருகுல வாசத்தை முடித்துக் கொண்ட அரசகுமாரி, அரண்மனைக்குத் திரும்பும் தருணம் வந்தது!

அந்த சமயத்தில் அரசகுமாரி, குருதேவரை நமஸ்கரித்து, “குருதேவா! தேவரீருடைய திருவடிகளுக்கு அநேக தெண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். இந்த எளியவளுக்கு ஒரு சிறு விண்ணப்பம்” என்று பணிவோடு வினவினாள்.

இளவரசியின் குரு பக்தியைக் கண்டு குருதேவர், “இளவரசி! என்னால் இன்னும் ஆக வேண்டியது என்னவோ?” என்று கேட்டார்.

“எனக்கும் தங்களைப் போல் சாளக்கிராம பூஜை செய்ய மிகுந்த விருப்பம் ஏற்படுகிறது. எனக்கு அதன் மகிமையைச் சொல்லும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.”

“சாளக்கிராம பூஜை மிகவும் சிரேஷ்டமானது. அது நேபாள தேசத்திலிருந்து கிடைக்கிறது. உனக்கு நான் சாளக்கிராமம் தருகிறேன். நீ தினமும் அதனைப் பூஜித்து சகல செளபாக்கியங்களையும் பெறுவாயாக!”

குருநாதர் இளவரசிக்கு சாளக்கிராமத்தின் மகிமைகளைச் சொல்லி, சாளக்கிராமத்துடன் கூடிய பூஜைப் பெட்டியைக் கொடுத்து அநுக்கிரஹித்தார்.

இளவரசியும் குருதேவரைப் பணிந்து அதனைப் பெற்றுக் கொண்டாள்.

ஓர் நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் அரசன் பரிவாரங்களுடன் குருகுலம் வந்து சேர்ந்தார். அரசன் குருதேவரைப் பணிந்தார்.

குருதேவரும் மன்னனைப் பணிந்து, இளவரசியின் புத்தி கூர்மையைப் பற்றி வானளாவப் புகழ்ந்தார். இளவரசி சகல கலாவல்லியாக விளங்குவாள் என்றார்.

மன்னன் பூண்ட மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை! மகளைத் தழுவி முத்தமாரி பொழிந்தார்.

குருதேவருக்கு, குருதக்ஷிணை கொடுத்து, இளவரசியை அழைத்துக் கொண்டு பல்லக்

கில் அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டான் மன்னன்!

அரண்மனையை அடைந்த ஸ்ரீ சிளாபாய் சாளக்கிராமத்தை ஆசார அநுஷ்டானத்துடன் தினமும் பூஜித்து வரலானான். அந்தப் பூஜா பலன் அவளுக்கு ஓர் நல்ல ராஜகுமாரனைக் கணவனாகப் பெறத்தக்க பாக்கியத்தைக் கொடுத்தது.

மூவுலகமும் போற்றும் வண்ணம் ஸ்ரீ சிளாபாய் திருமணம் நடந்தேறியது.

கல்யாணம் முடிந்ததும் யானைகளும், ஓட்டகங்களும், குதிரைகளும், பொன்னும், பொருளும் ஏராளமான சீர்வரிசைகளும் சீதனமாகக் கொடுத்து அனுப்பினான் மன்னன்.

ஸ்ரீ சிளாபாய் கையோடு சாளக்கிராம பூஜைப் பெட்டியையும் எடுத்துக் கொண்டாள்.

ஸ்ரீ சிளாபாய், கணவனுடன் முத்து பல்லக்கிலே அமர்ந்து குஜராத் மாகாணத்தின் இயற்கை எழிலை ரசித்த வண்ணம் புக்ககம் சென்று கொண்டு இருந்தாள்.

செல்லும் வழியே அனைவரும் ஓர் நதி தீரத்தில் சிரம பரிகாரத்துக்காக தங்கினர்.

இதுதான் சமயம் என்று ஸ்ரீ சிளாபாய் சாளக்கிராம பூஜை செய்யலாம் என்று தீர்மானித்தாள். ஸ்ரீ சிளாபாயின் கணவன் அவளை நதியில் நீராடி, சோலையிலே சுற்றி விளையாடி வருவதற்காக அழைத்தான்.

“ஸ்வாமி! முதலில் நதியில் நீராடி சாளக்கிராம பூஜையை முடித்து வருகிறேன்” என்று கூறினாள்.

கணவனை நமஸ்கரித்து, சாளக்கிராம பெட்டியுடன் பூஜைக்காகச் சென்றாள். சாளக்கிராம பூஜைக்கு முன்னால் பதியை பணிந்து செல்ல வேண்டும் என்பது நியதி.

இளவரசி, நதியில் நீராடி, சாளக்கிராம பூஜையை முடித்துக் கொண்டு அந்த பூஜை பெட்டியை தனது பல்லக்கில் வைத்துவிட்டு மாமன் மாமியைக் கவனிப்பதற்காகச் சென்றாள்.

இளவரசியின் இச்செயல்களால் அவள் மீது கோபம் கொண்ட இளவரசன், “இவளை இப்படியே விட்டுவிட்டால் பகவான், பூஜை, விரதம் என்று ஆரம்பித்து விடுவான். இதனை

ஆரம்பத்திலேயே தடுத்துவிட வேண்டும்” என்று தனக்குள் எண்ணினான். வேகமாக பல்லக்கருகே சென்றான்.

பூஜை பெட்டியில் இருந்த சாளக்கிராமங்களைத் தூக்கி ஆற்று வெள்ளத்தில் எறிந்தான் இளவரசன். அவனது இச்செயலை இளவரசியார் கவனிக்கவில்லை!

சற்று நேரத்தில் அனைவரும் தங்களது யாத்திரையைத் தொடங்கினர். மறுநாள் நகரத்தை அடைந்தனர்.

இளவரசியையும், இளவரசனையும் அரண்மனை தாதியர் மங்கள ஆரத்தி எடுத்து மனமகிழ்ச்சியோடு உள்ளே அழைத்துச் சென்றனர்.

இளவரசியார் மறுநாள் புலர் காலைப் பொழுது துயில் நீங்கி எழுந்து, நீராடி, சாளக்கிராம பூஜை செய்வதற்காக வேண்டி பூஜைப் பெட்டியைத் திறந்தாள். பெட்டிக்குள் சாளக்கிராமத்தைக் காணாமல் இளவரசி திகைத்தாள்.

இளவரசனிடம் விஷயத்தைச் சொன்னாள். இளவரசன் ஒன்றும் தெரியாதவன் போல் நின்றான். அரசனும், அரசியும் சாளக்கிராமத்தைத் தேடுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர்.

இளவரசி, சாளக்கிராம பூஜை செய்யாமல் ஆகாரம் உண்பதில்லை என்று பிடிவாதமாகச் சொன்னாள்.

அரசன் வேறு சாளக்கிராமம் கொண்டு வந்து தருவதாகச் சொன்னான். ஆனால் ஸ்ரீ சிளாபாயோ, “எனக்கு குருதேவர் கொடுத்த சாளக்கிராமம்தான் வேண்டும். அது கிடைக்கும்வரை நான் பட்டினிதான் கிடக்கப்போகிறேன்” என்று உறுதிபடுத்திச் சொன்னாள்.

இளவரசன் மெல்லவும் முடியாமல், விழுங்கவும் முடியாமல் தவித்தான். கிணறு வெட்ட பூதம் கிளம்பினாற்போல் ஆகி விட்டதே என்று உள்ளம் குழம்பினான்.

இளவரசி, எவரிடமும் பேசாமல் ஹரி நாம ஸ்மரணையுடன் பூஜையறையில் அமர்ந்தாள். அன்ன ஆகாரமின்றி கடுமையான உபவாசத்தைத் தொடங்கினாள்.

அரசியாரும், அரசனும் மிகவும் வருத்தம் கொண்டனர். இளவரசியார் உறங்காமல் பகவத் சிந்தனையுடன் இருந்தாள்.

இப்படியாக நாட்கள் பல கடந்தன. இளவரசியும் உபவாசத்தை மிகவும் கடுமையாகத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டாள்.

“ஓம் நமோ நாராயணா!” என்னும் மகாமந்திரத்தை ஜபித்துக் கொண்டே இருந்தாள்! அதற்கு மேல் பகவான் தனது பக்தையைச் சோதிக்க விரும்பவில்லை!

அன்றிரவு இளவரசியார் தாங்க முடியாத சோர்வு காரணமாக சற்று கண் அயர்ந்தாள். அப்பொழுது ஸ்ரீமந் நாராயணன் நீருள் அமிழ்ந்து போன சாளக்கிராமங்களை, அவளது பூஜைப் பெட்டியில் வந்து தங்கச் செய்தார்.

எம்பெருமான் அவளது கனவிலே எழுந்தருளி பூஜைப் பெட்டியில் சாளக்கிராமத்தைச் சேர்த்துவிட்டார் என்பதனை திருவாய் மலர்ந்து அருளினார்.

உறக்கத்தினின்றும் இளவரசியார் கண் விழித்து எழுந்தாள். வேக வேகமாக தனது பூஜை அறைக்குள் சென்றாள். பூஜைப் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தாள்.

பெட்டிக்குள் சாளக்கிராமங்கள் இருப்பது கண்டு பேரானந்தம் கொண்டாள் இளவரசி. எம்பெருமானின் பேரருளை எண்ணிக் களிப்புற்றாள்.

பக்தியால் புளகாங்கிதம் அடைந்த ஸ்ரீ சிளாபாய், அந்த நடுஜாம நிசியில் நாம சங்கீர்த்தனம் செய்தாள். ஆனந்த மிகுதியினால் ஆடினாள்!

இளவரசியார் அந்த நேரத்தில் குளித்து விட்டு சாளக்கிராம பூஜையைத் துவங்கினாள். இளவரசியார் அறையில் ஊதுபத்தியின் மணம் வீசியது! மணியோசை ஒலித்தது!

இளவரசிக்குத் திடீரென்று ஒருவித மனக் கலக்கம் ஏற்பட்டது. கடந்த சில நாட்களாக சாளக்கிராம பூஜை செய்யாமல் இருந்தோமே அது பெருமானுக்குச் செய்த பெரிய அபச்சாரம் அல்லவா? என்று தனக்குள் ஒரு கணம் எண்ணி விசனித்தாள்.

இளவரசியின் தாதியர் விரைந்து சென்று அரசியாரிடமும், இளவரசனிடமும் விவரத்தைக் கூறினர். இளவரசனும், அரசியும், அரசனும் இளவரசி பூஜை செய்யும் அறைக்கு வந்தனர்.

பூஜைப் பெட்டியில் சாளக்கிராமம் இருப்பது கண்டு இளவரசன் அதிசயித்தான்.

இளவரசியார், எம்பெருமான் கனவிலே தனக்கு அருட்காட்சி கொடுத்ததையும் கணவனிடம் கூறினாள்.

இளவரசன் அவள் மீது பக்தியும், மரியாதையும் கொண்டான்!

அவன் உள்ளத்தில் ஒருவித பயம் ஏற்பட்டது. அவனது குற்றமுள்ள நெஞ்சம் சுருக்கென்றது. இளவரசன் தான் செய்த தவற்றைச் சொல்லி இளவரசியிடம் பிழைப் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டினான்.

இளவரசி, “எல்லாம் நன்மைக்கே ஸ்வாமி! முதலில் பதி சேவையை முடித்து விட்டுத்தான் சாளக்கிராம பூஜையைத் துவங்க வேண்டும் என்பது சாஸ்திரம்” என்று சொல்லி கணவனின் பாதங்களை நமஸ்கரித்தாள்.

தூய நீரால் இளவரசனது பாதங்களைக் கழுவி, புஷ்பத்தால் பூஜித்து சாளக்கிராம பூஜையைத் துவங்கினாள் இளவரசி!

ஸ்ரீ சிளாபாயின் பக்தியைக் கண்டு இளவரசன் கண்ணீர் வடித்தான்.

உலகில் பதிசேவையும், பகவத் சேவையும் பெரிதாகக் கொண்டு வாழும் ஓர் உத்தமி தனக்கு பாரியாளாகக் கிடைக்க, தான் எத்தனை பிறவியில் எத்துணைத் தவத்தைச் செய்தேனோ என்று சொல்லி அவளைப் புகழ்ந்தான்.

அன்று முதல் கணவனும், மனைவியும் சேர்ந்து சாளக்கிராம பூஜையைச் செய்தனர்.

சாளக்கிராம பூஜையின் மகிமையால் இளவரசன் குஜராத் மாகாணத்தைச் சீரும் சிறப்புமாக அரசு பரிபாலனம் செய்தான்!

ஸ்ரீ சிளாபாய் சாளக்கிராம பூஜையின் ஒப்பற்ற மகிமையால் உலகம் போற்ற உன்னதமான வாழ்வைப் பெற்றாள்!

ஸ்ரீ பக்த சிளாபாய் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த நீளோபா

பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்கும் சிறப்புமிக்க பிம்பளம் என்னும் திருத்தலத்தில் நீளோபா என்னும் திருநாமம் கொண்ட திருமால் அடியவர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் அன்பு மனைவியுடனும், அருமையான ஒரே மகளுடனும் நிறைவோடு இல்லறத்தை நடத்தி வந்தார்.

இவர் எந்நேரமும் ஹரி நாமத்தையே சிந்தையிற் கொண்டு ஒழுகி வந்தார். உஞ்சு விருத்தி எடுத்து குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி வந்தார்.

இவ்வாறு வாழ்ந்து வரும் நாளில், மகள் திருமண பருவத்தை அடைந்தாள்.

மகளுக்கு எப்படித் திருமணத்தை நடத்தப் போகிறோம் என்று மனைவி அல்லும் பகலும் கவலை கொண்டாள். ஆனால், அடியவரோ சற்றும் கவலை கொள்ளவில்லை.

“கல்லினுள் தேரைக்கும் கருப்பை உயிருக்கும் கருணை காட்டும் கடவுள், நம் மகளுக்கும் கருணை காட்டுவார். பீமா நதி தீரம் கோவில் கொண்ட குவலயம் காக்கும் பாண்டிரங்கப் பெருமான் நமது குணவதியான

மகளுக்கு ஏற்ற மணாளனைக் கண்டிப்பாக கொண்டு வந்து சேர்ப்பார்.”

கணவனின் ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கேட்டு மனைவியார், “சித்தாந்தம் செயலாகப் போவதில்லை. தெய்வத்தை நம்ப வேண்டாம் என்று நான் சொல்லவில்லை. இருந்தாலும் நமது முயற்சியும் வேண்டும் அல்லவா?” என்று பதிலுரைத்தாள்.

கிருஹபத்தினியின் வார்த்தைகளை ஏற்றுக் கொண்டார் பக்தர்! தமது மகளுக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்கும் படலத்தில் இறங்கினார்.

எம்பெருமான் திருவருளால் இவர்கள் அந்தஸ்திற்கு ஏற்றவாறு கௌரவமான இடத்திலிருந்து ஒரு நல்ல வரன் அமைந்தது.

ஜாதகப் பொருத்தம் பார்த்துத் திருமணமும் நிச்சயமானது. அடியவர் திருமணத்திற்கான ஏற்பாடுகளைத் தொடங்கினார். பலவழிகளில் கஷ்டப்பட்டு பொருள்களை சேர்த்தார் பக்தர்.

கல்யாணத்திற்கு ஓரிரு தினங்கள் இருந்தன. சாப்பாட்டுச் செலவுகளைப் பற்றி கணவனும்,

மனைவியும் தீவிரமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

மளிகை சாமான்கள் வாங்குவதற்குப் போதிய பணம் கைக்கு வந்து சேரவில்லையே என்று பாரியாள் புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள். பர்த்தாவோ, வழக்கம்போல் திக்கற்றவர் களுக்குத் தெய்வமே துணை என்ற உறுதியுடன் இருந்தார்.

“எல்லாவற்றிற்கும் இந்தப் பழைய பல்லவியையே பாடிக் கொண்டிருங்கள்” என்று வெறுப்போடு சொன்னாள் கிருஹபத்தினி!

மனைவியின் வார்த்தைகளைக் காதில் சிறிதும் போட்டுக் கொள்ளாமல் பக்தர், பகவானின் நாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டே இருந்தார்.

பகவான், தமது பக்தனைக் காத்தருளத் திருவுள்ளம் கொண்டார். திருத்தொண்டரின் மகளின் திருமணத்தை ருக்மணி கல்யாணம் போல், மிக்கக் கோலாகலமாக நடத்தத் திருவுள்ளம் பற்றினார் பரந்தாமன்!

திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட அனந்தன், கிருஷ்ணனாக மாறவில்லை; குசேலரைப்போல் தம்மைத் தோற்றத்திலே மாற்றிக் கொண்டார். கந்தல் துணியில் அரிசியும், பருப்பும், வெல்லமும், ரொட்டி

மாவும் கட்டிக் கொண்டு நேராக நீளோபா இல்லத்திற்கு எழுந்தருளினார்.

பகவத் சிந்தையுடன் வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த அடியவர் தமது வீடு நோக்கி வரும் அந்தணரை எழுந்து நின்று வரவேற்றார்.

அந்தணராக வந்த அனந்தன் அடியவரைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! அடியேன் பண்டரி

புரத்திலிருந்து வருகிறேன். வெகு தூரம் நடந்து வந்த எனக்குப் பசி காதைத் துளைக்கிறது. நான் பிசைவு எடுத்து அரிசி, பருப்பு, வெல்லம் முதலியவை கொண்டு வந்துள்ளேன். இதனைப் பெற்றுக் கொண்டு எமக்கு ஒரு வேளை போஜனம் அளித்தால் உங்களுக்கு நிரம்பப் புண்ணியம் ஏற்படும்!” என்று விண்ணப்பித்தார்.

“ஸ்வாமி! தங்களைப் போன்ற அடியவர்களுக்கு விருந்து அளிப்பதனைத் தான் இந்த எளியோன்

வாழ்க்கையில் பெரும் பேறாகக் கொண்டுள்ளேன். தாங்கள் அரிசி, பருப்பு முதலியவற்றைக் கொடுத்துத்தான் போஜனம் செய்ய வேண்டும் என்பதில்லை. உள்ளே எழுந்தருளுங்கள். போஜனம் செய்யலாம்” என்று பணிவன்போடு வேண்டிக் கொண்டார்.

அடியார் அந்தணரை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குள் சென்றார். மனைவியும், மகளும் அவரை வணங்கி வரவேற்றனர்.

அனந்தன் தாம் கையில் கொண்டு வந்திருந்த உணவுப் பண்டங்களை அம்மையாரிடம் கொடுத்து, “தாயே! இவற்றை உங்கள் வீட்டில் உள்ள பதார்த்தங்களுடன் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு ஒரு குறையும் வராது” என்றார்.

ஸ்ரீ நீளோபாவின் மனைவி அனந்தன் கொடுத்த பண்டங்களை வாங்கிப் பத்திரப் படுத்தினாள்.

கணவனும், மனைவியும் அனந்தனை ஆசனத்தில் அமரச் செய்து வயிறார போஜனம் அளித்து உபசரித்தார்கள். அனந்தன் உண்டு மகிழ்ந்தார்.

அடியவர் அனந்தனிடம், “ஸ்வாமி! அடுத்த வாரம் எமது மகளுக்குத் திருமணம் நடக்கப் போகிறது. அதுவரைக்கும் தேவரீர் இங்கேயே இருக்கலாம்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

“அப்படியா! மிக்க சந்தோஷம்! ஒரு காலத்தில் கல்யாண வீடுகளுக்கு நான் ஒருவனே சமையல் ஏற்பாடுகளைக் கவனித்திருக்கிறேன். நீங்கள் பண்டங்கள் எதுவும் வாங்க வேண்டியதில்லை. நானே எல்லா வற்றையும் கவனித்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் செலவைப் பற்றிச் சற்றும் கவலைப்படத் தேவையில்லை.”

அந்தணரின் அன்புமொழி ஸ்ரீ நீளோபா விற்கும், அவரது மனைவிக்கும், மகளுக்கும் செவியில் அமுதம் பாய்ந்தாற்போல் இருந்தது.

அவர்கள் அந்தணரின் பாதங்களைப் பணிந்து எழுந்தனர்.

அடியவரின் இல்லத்தில் விவாகத்திற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. உற்றார், உறவினர் வந்து கூடினர்.

அந்தணராக வந்த அனந்தன் பெண் வீட்டாருக்கும், பிள்ளை வீட்டாருக்கும் அற்புதமாக - விதவிதமாக காய்கறி வகைகளுடனும், சித்தரானங்களுடனும், பஞ்ச பட்சய பரிமாணங்களுடனும் விருந்து அளித்தார்.

பத்து பதினைந்து ஆட்கள் செய்ய வேண்டிய வேலையைப் பரமன் ஒருவராகவே இருந்து கவனித்துக் கொண்டது அனைவருக்கும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது!

திருமணம் முடிந்து பிள்ளை வீட்டுக் காரர்கள் பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

பெண்ணும், மாப்பிள்ளையும் அனந்தனின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து பணிந்தனர். அனந்தன் அவர்களுக்குப் பேரருள் பாலித்து வழியனுப்பி வைத்தார்.

அனந்தன் ஸ்ரீ நீளோபாவிடம், “ஸ்வாமி! உங்களிடம் கொடுத்த வார்த்தையை

காப்பாற்றிவிட்டேன். விவாகமும் வெகு விமரிசையாக நடந்துவிட்டது. உங்களுக்குத் திருப்திதானே!” என்று கேட்டார்.

கணவனும், மனைவியும் அந்தணரை நமஸ்கரித்து, “ஸ்வாமி! தேவரீர் சாதாரண மனிதர் அல்ல! பெரும் தவஞானியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இல்லையேல் அந்த ஆண்டவனே உங்கள் உருவில் வந்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிறேன். உக்கிரான அறையில் பண்டங்களை எடுக்க எடுக்க குறையாமல் இருப்பது ஏதோ பெரும் மாயாஜாலம் போல் அல்லவா தோன்றுகிறது!

நீங்கள் வராவிட்டால் எங்கள் மகளின் திருமணம் இத்தனை சிறப்பாக நடந்திருக்காது. தயவு செய்து அடியேன் தங்களுக்கு ஒரு சிறு காணிக்கையைத் தரலாம் என்று எண்ணியுள்ளேன். அதனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்” என்று கூறிவிட்டு தமது மனைவியுடன் உள்ளே சென்று பட்டு உத்திரயம் ஒன்றை சாதுவிற்குத் தமது உளம் கனிந்த சன்மானமாகக் கொடுப்பதற்காக எடுத்து வந்தார்.

அங்கே அந்தணர் இல்லை! கணவனும், மனைவியும் செய்வதறியாது திகைத்தனர்.

அந்தணர் நின்ற இடத்திலே ஒரு பேரொளி பிரகாசத்தைக் கண்டனர். ஸ்ரீ நீளோபாவிற்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டது. அந்தணராக வந்து அறுசுவை அன்னம் சமைத்துப் போட்டது அந்த அனந்தனே அன்றி வேறு எவரும் இல்லை என்பதனை உணர்ந்தார்.

அடியவர் நெஞ்சு நெகிழ்ந்தார். உள்ளம் உருகினார். சித்தம் தடுமாறினார். அவர் கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருகியது! நா குழறியது. புலம்பி அழுதார்.

“பாண்டிரங்கப் பெருமானே! வைகுண்ட வாசனே! தேவர்களும், முனிவர்களும் போற்றித் துதிக்கும் தேவரீருடைய திருவடிக் கமலங்கள் இந்த ஏழையின் இல்லத்தில் வருந்தியதை எப்படிப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும்.

பாலும், பழமும் நிவேதித்து ஆரதிக்க வேண்டிய தேவனை இந்த எளியோன் ஏவல் கொண்டேனே! அடுத்திருந்து இலை போட்டு அன்னம் பரிமாறியதோடு இலை எடுத்து பணி செய்தீரே! அடியேன் என்ன பிராயசித்தம்

தேடப் போகிறேன். மதுசூதனா! மாதவா எங்கள் பிழையைப் பொறுத்திடுவீர்!”

அந்த அறையிலே அசரீரி பிறந்தது!

“நீளோபா! இதற்காக நீ வருத்தமோ, வேதனையோ கொள்ளவேண்டாம். பக்தர்களுக்குத் தொண்டு செய்வதென்பது எமக்குப் பேரானந்தம் ஆகும். உமது பக்தியும், திருத்தொண்டும் என்றும் நிலைத்திருக்கும். இந்த இடத்தில் யாம் அர்ச்சாவதார ரூபியாக எழுந்தருளத் திருவுள்ளம் கொண்டோம்.”

அருள்வாக்கு கேட்டு அடியார் ஆனந்தக் களிப்புற்றார். நிலந்தனில் வீழ்ந்து பணிந்து எழுந்தார்.

அனந்தன் அர்ச்சாவதார ரூபியாக அந்த அறையிலே கோவில் கொண்டான்.

அடியவரும், மனைவியாரும் நிலம் கிடந்து நிமலனை சேவித்தனர்.

இந்த அற்புதமான விஷயம் ஊர் முழுவதும் பரவியது. பக்தர்கள் கடல்போல்

அடியவரின் இல்லத்திற்கு திரண்டு வந்தனர். அர்ச்சாவதார மூர்த்தியான அனந்தனை பொன்னாலும் பொருளாலும் சேவித்தனர்.

அந்த இடத்திலேயே கோவில் கட்ட அடியவரும், ஊர்மக்களும் விருப்பங் கொண்டனர்.

அனந்தனின் அருளால் ஸ்ரீ நீளோபா இல்லம் வைஷ்ணவ திவ்ய தேசமானது!

ஏழையின் குடிசை ஏற்றிப் புகழ் பாடும் கோவில் ஆனது!

அந்த கோயிலிலே ஸ்ரீ நீளோபாவின் பகவத் கைங்கரியம் நிலைத்தது.

பக்தர்களின் கூட்டம் பெருகியது! நாம சங்கீர்த்தனம் எந்நேரமும் ஒலித்தது.

ஸ்ரீ நீளோபாவும், அவரது பணியாட்களும் அனந்தனுக்கும், அனந்தனின் அடியார் களுக்கும் திருப்பணிகள் பல செய்து, சிறப்புற வாழ்ந்து பேரின்பப் பெருவீடு கண்டனர்.

ஸ்ரீ பக்த நீளோபா திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த கோமாபாய்

பக்தி வளர்த்த பாவையர்கள் பலருள் ஸ்ரீ கோமாபாய் என்பவளும் ஒருத்தியாவாள்.

அந்தணர் குலத்தில் பிறந்த இப் பெண்மணி, அக்குலத்திற்கேற்ற ஒழுக்க நெறிகளையும், பக்தியையும் கொண்டிருந்தாள்.

ஸ்ரீ கோமாபாய், இளமை முதற்கொண்டே பாண்டுரங்கப் பெருமானிடம் எல்லை யில்லாப் பக்தி பூண்டொழுகி வந்தாள். பாவையர்க்குரிய நோன்புகளைத் தவறாமல் கடைப்பிடித்தாள்.

இளமையிலேயே பெற்றோர்களை இழந்த இப்பெண்மணி ஊழ்வினைப் பயனால்

கட்டிய கணவனையும் இழந்தாள். அந்த நிலையிலும் அம்மாதரசி உள்ள உறுதியை மட்டும் தளரவிடவில்லை. அல்லும் பகலும் பாண்டுரங்கப் பெருமான் சிந்தையுடனேயே வாழ்ந்து வந்தாள்.

ஒருமுறை ஏகாதசி தினம் வந்தது!

ஏகாதசி தினத்தை பக்திசிரத்தையுடன் பண்டரிபுரத்தில் கொண்டாட எண்ணினாள் ஸ்ரீ கோமாபாய்.

முதல் நாள் அன்று ஸ்ரீ கோமாபாய், தன்னிடமுள்ள சிறிதளவு ரொட்டி மாவை

எடுத்துக்கொண்டு பண்டரிபுரத்துக்குப் பாதயாத்திரை புறப்பட்டாள்.

ஸ்ரீ கோமாபாய் கால்நடையாக பீமா நதியை வந்தடைந்தாள். பாண்டுரங்க கேஷத்ரம் அக்கரையில் இருந்தது. ஓடத்தில் ஏறித்தான் மறுகரைக்குச் செல்ல வேண்டும்.

ஓடக்காரனுக்குக் கொடுப்பதற்கு ஸ்ரீ கோமாபாயிடம் ஒரு செல்லாக் காகக்கூட கிடையாது. அந்த நிலையில் ஓடக்காரனுக்கு கூலிக்குப் பதிலாக ரொட்டி மாவைக் கொடுத்து, அக்கரைக்குச் செல்லத் தீர்மானித்தாள். ஓடக்காரனிடம் தனது எண்ணத்தைச் சொன்னாள்.

ஓடக்காரனுக்குக் கோபம் வந்தது. “பணம் இல்லாமல் இருக்கும் உனக்கு பண்டரிபுரம் ஒரு கேடா? பணத்தைக் கொட்டிக் கொடுத்து எனது பரிசில் வருவதற்கு செல்வச் சீமான்கள் வரிசையாக நிற்கிறார்கள். நீ பச்சைமாவிற்ருப் பரிசில் பிரயாணம் செய்யலாமா? வெட்க மில்லாமல் கேட்க வந்துவிட்டாய்!” என்று கத்தினான்.

ஓடக்காரனது கடுமையான சொற்கள் ஸ்ரீ கோமாபாயின் கண்களில் நீரைப் பெருக்கி விட்டது. அவள் அவனது சுடுசொற்களைத் தாங்கிக்கொண்டு, “ஐயா! ஏழையின் துயரத்தை ஒரு ஏழைதானே உணர முடியும். பணம் வைத்துக்கொண்டு நான் இல்லை என்று சொல்லவில்லை. நான் பரம ஏழை! எனக்குத் தரிசனம் செய்து வைத்தால் உனக்குப் புண்ணியம் கோடி உண்டாகும்” என்று கெஞ்சினாள்.

“நான் சம்பாதித்த புண்ணியம் போதும். போ இந்த இடத்தைவிட்டு. என் பிழைப்பைக் கெடுக்காதே!”

ஓடக்காரன் உதறித் தள்ளத் தள்ள ஸ்ரீ கோமாபாய் அவனிடம் காலில் விழாத குறையாகக் கெஞ்சினாள். அவன் மிஞ்சினான். முடிவில் அவனுக்குக் கோபம் அதிகரித்தது. ஸ்ரீ கோமாபாயைப் பிடித்துத் தண்ணீரில் தள்ளினான்.

தண்ணீரில் வீழ்ந்த ஸ்ரீ கோமாபாய், ஒருவாறு தட்டுத் தடுமாறிக் கரையேறினாள். நல்லவேளை கையில் இருந்த மாவு தண்ணீரில் கொட்டிக் கரையவில்லை.

ஸ்ரீ கோமாபாய்க்கு அழுகையே வந்து விட்டது! குளிரால் நடுங்கினாள். அந்த

நடுக்கத்திலும் பாண்டுரங்கன் நாமத்தைச் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தாள்.

“பண்டரிநாதா! உன் பக்தையை ஏன் இப்படிச் சோதிக்கிறாய். ஏகாதசி உற்சவத்தைக் காணும் பாக்கியம் இந்த ஏழைக்குக் கிட்டாமல் போய்விடுமா! நீ குழந்தையாய் இருக்கும்பொழுது உன்னைத் தூக்கிச் சென்ற வசுதேவருக்காக வேண்டிப் பொங்கிப் பெருகிய யமுனாநதி வெள்ளத்தில் வழிவிடச் செய்த நீ, இந்த ஏழைக்கு அக்கரை செல்ல வழி காட்டக் கூடாதா? நினைத்த மாத்திரத்தில் பக்தர்களுக்கு அருள்பாலிக்க ஓடோடி வரும் பரந்தாமா! எனக்கு இந்த ஓடத்தில் ஏறிச் செல்ல வழி சொல்லக் கூடாதா?”

ஸ்ரீ கோமாபாய் பக்தியால் உள்ளம் வருந்தினாள். அக்கரைக்குச் செல்ல வழி யேதும் தெரியாமல் மேன்மேலும் அழுதாள்.

பண்டரிநாதர் தமது பக்தைக்குப் பேரருள் பாலிக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார்.

பிறவியெனும் கடலைக் கடக்க வழிகாட்டும் பரந்தாமன் தனது பக்தை, பீமாநதியைக் கடப்பதற்கு ஓடமும் கையுமாக ஓடக்காரனாக எழுந்தருளினார்.

ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் தன் எதிரிலே வேறொரு ஓடக்காரன் வந்து நிற்பது கண்டு ஸ்ரீ கோமாபாய் பரிதாபத்துடன் அவளை நோக்கி, “அப்பா! நீயாவது என்னை உனது ஓடத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு அக்கரை சேர்ப்பாயா? உனக்குக் கூலியாக என்னிடமுள்ள இந்த மாவைத் தருகிறேன். உனது தயவினால் விடிந்ததும் விட்டலனைச் சேவிக்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிட்டட்டும்” என்று மன்றாடினாள்.

பரந்தாமன் ஸ்ரீ கோமாபாயை திருநோக்கம் செய்து, “அம்மா! இதற்காக வருத்தம் கொள்ளாதீர்கள். நான் உங்களை எனது பரிசில் ஏற்றிக்கொண்டு அக்கரைச் செல்கிறேன்” என்று சொல்லிப் பக்தையை ஓடத்தில் வந்து அமரும்படி கேட்டுக் கொண்டார் எம்பெருமான்.

“பாண்டுரங்கா! உன் கருணையே கருணை! இப்பிறவியில் நீ எப்பேர்ப்பட்ட பாக்கியத்தை அளித்தாய். இப்பொழுது உன் உருவில் இந்த ஓடக்காரனை நான் காண்கிறேன்” என்று மெய்யுருகச் சொன்ன ஸ்ரீ கோமாபாய் கரங்குவித்து ஓடக்காரனை வணங்கினாள்.

பரந்தாமன் பக்தையை கரைச் சேர்த்தார். மறுகரை அடைந்த பக்தைப் பெருமிதம் பொங்க, ஓடக்காரனை நோக்கினாள். அவளால் ஓடக்காரனையும் காண முடியவில்லை. ஓடத்தையும் காண முடியவில்லை! அதனைக் கண்டு ஸ்ரீ கோமாபாய் அதிசயித்தாள்.

பண்டரிநாதனின் நாமாவைச் சொல்லிக் கொண்டு பீமாநதி கரையில் சற்று நேரம் மெய்ம்மறந்து இருந்தாள் ஸ்ரீ கோமாபாய்!

பொழுது புலரும் நேரம்! பக்தர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக பீமா நதியில் நீராட வந்து கொண்டிருந்தனர்.

“பண்டரிநாதா! பாண்டுரங்கா ஜய ஜய விட்டல” என்ற திருநாமத்தின் கோஷங்கள் எங்கும் எதிரொலிக்கத் துவங்கின.

தம்புராவின் ஓசையும், சிப்ளாவின் சத்தமும், பகவானின் நாம சங்கீர்த்தனங்களும் காற்றோடு கலந்து எங்கும் ஒலித்தன.

ஸ்ரீ கோமாபாய் பீமாநதியில் குளித்து உடம்பில் கோபி சந்தனம் இட்டுக் கொண்டாள். பாண்டுரங்க நாமாவை ஜபித்துக் கொண்டு கோவிலுக்குச் சென்றாள்.

பண்டரிநாதனைச் சேவித்துச் சிந்தைக் குளிர்ந்தாள். திருக்கோவிலை வலம் வந்து மனம் மகிழ்ந்தாள். அன்பு அடியார்களை நமஸ்கரித்து ஆனந்தித்தாள்.

காலை முதல் விடிய விடிய கோவிலில் தங்கியிருந்து பகவத் பஜனையில் தன்னை மறந்து மூழ்கியிருந்தாள். அங்கு நடந்த ராமாயண பாகவத பிரவசனங்களைக் கேட்டு பரவசம் பூண்டாள். பெரிய மகான்களின் பஜனையில் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு ஆனந்தமாக பாடிப் பரவசம் பூண்டாள்.

மறுநாள் பக்தர்களுடன் சேர்ந்து பீமா நதியில் நீராடினாள். துவாதசிப் பாரணைக்குத் தன்னிடம் உள்ள மாவை அதிதிகளுக்குத் தானமாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று விரும்பினாள்.

ஸ்ரீ கோமாபாய் கோவிலின் புறத்தே உள்ள மடத்தில் அதிதிகளின் வரவை எதிர்பார்த்து உட்கார்ந்திருந்தாள்.

எல்லா மடங்களிலும் அதிதிகளின் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தன. செல்வச் சீமான்களின்

சிரேஷ்டமான பலவகை பக்ஷணங்களையும், நிவேத்தியங்களையும் உண்டு மகிழ்வதற்குச் சென்று கொண்டிருந்தவர்கள் மாவும் கையுமாக உட்கார்ந்திருக்கும் ஸ்ரீ கோமாபாயை ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை.

தன்னிடம் அதிதிகள் எவரும் வராதது கண்டு ஸ்ரீ கோமாபாய் கலக்கம் கொண்டாள்.

“பாண்டுரங்கா! உன் பக்தையை எதற்காக இப்படி மேன்மேலும் சோதிக்கிறாய். பீமா நதிக்கரையைக் கடக்க ஓடக்காரனை அனுப்பி வைத்த நீ இந்த துவாதசிப் பாரணைக்கு ஒரு அதிதியை என்னிடம் அனுப்பக் கூடாதா? என் ஏகாதசி விரதம் பலனில்லாமல் போய்விடக் கூடாது.”

ஸ்ரீ கோமாபாய் பரந்தாமனைப் பிரார்த்தித்தாள்!

ஓடக்காரனாக வந்த மாயக்கண்ணன், அன்பு பக்தைக்காக அதிதியாகவும் அவள் முன்னே தோன்றினான்.

ஸ்ரீ கோமாபாய் முகம் மலர்ந்தாள். அவள் உடல் புளகம் போர்த்தது.

ஸ்ரீ கோமாபாய்த் தம்மிடமுள்ள சஞ்சியைப் பிரித்து மாவை எடுக்க முற்பட்டதைக் கவனித்த பரந்தாமன், “தாயே! நான் மிகுந்த பசியோடு வந்துள்ளேன். எனக்கு ரொட்டி சுட்டுத் தாருங்கள். நான் உங்களுக்காக எவ்வளவு நேரம் வேண்டுமானாலும் காத்திருக்கிறேன்” என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

ஸ்ரீ கோமாபாய் மடத்திலிருந்த அடுப்பில் சுள்ளிகளைப் போட்டு தணலை உண்டாக்கி அந்த தணலிலே ரொட்டியைச் சுட்டு எடுத்தாள்.

ஸ்ரீ கோமாபாய்த் தரையை மெழுகி கோலமிட்டு தாமரை இலையில் பகவானுக்கு ரொட்டியை நிவேதித்தாள்.

அந்தணராக வந்த அனந்தன் ரொட்டியைச் சுவைத்துச் சுவைத்து உண்டு மகிழ்ந்துக் கொண்டிருந்தார்.

ருக்மணி பிராட்டியார் வயது முதிர்ந்த மூதாட்டியைப் போன்ற தோற்றப் பொலிவுடன் அந்த இடத்திற்கு வந்தாள். அவள் பரந்தாமனைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! நான் தங்களை ஒவ்வொரு மடமாகத் தேடிக் கொண்டு வருகிறேன். நீர் என்னைத் தனியே

விட்டு விட்டு இங்கே வந்து அமுது செய்கிறீர்கள். நன்றாக உள்ளது உமது செயல்!" என்றாள்.

ஸ்ரீ கோமாபாய் மேலும் மனம் மகிழ்ந்தாள். தம்பதியர்க்கு துவாதசி பாரணை அளிக்கும் பெரும் பாக்கியம் தனக்குக் கிட்டியதே என்று அகமும் முகமும் மகிழ்மற்றொரு தாமரை இலையில் ருக்மணிப் பிராட்டியாருக்கும் ரொட்டி சுட்டுப் போட்டாள்.

பரமனும், பிராட்டியாரும் பக்தை அளித்த சாதாரண ரொட்டியை தேனும், பாலும், தினைமாவும் கலந்த அறுசுவை மிக்க அமுதமாகச் சுவைத்துச் சுவைத்து உண்டனர்.

ஸ்ரீ கோமாபாய் உள்ளம் பூரித்தாள். எம்பெருமான் ருக்மணி பிராட்டியார்

சமேதராய் ஸ்ரீ கோமாபாய்க்குத் திவ்ய தரிசனம் கொடுத்தார்.

ஸ்ரீ கோமாபாய் நில்த்தில் வீழ்ந்து பன்முறை சேவித்தாள். பரந்தாமனின் திருநாமங்களைச் சொல்லித் துதித்தாள்.

எம்பெருமான் ஸ்ரீ கோமாபாயைத் திருக்கண் மலர்ந்து, "பக்த சிரோன்மணியே! உன்னுடைய அபரிமிதமான பக்தி எம்மைப் புளகாங்கிதம் அடையச் செய்தது. ஓடக் காரனாக வந்து உன்னைக் கரை சேர்த்ததும் யாமே!" என்று திருவாய் மலர்ந்து பிராட்டியாருடன் அந்தர்த்தியாமியானார்.

ஸ்ரீ கோமாபாய் பாண்டுரங்கப் பெருமானின் பேரருளை எண்ணி வியந்தாள். ஹரிநாம பஜனை செய்துகொண்டு பண்டரி புரத்தில் பெருவாழ்வு வாழ்ந்து இறவாப் புகழ் பெற்றாள்.

ஸ்ரீ பக்த கோமாபாய் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த நாபாஜி சித்தர்

முக்தி தரும் பக்தி கேஷத்ரமான காசி மாநகரில் வாழ்ந்து வந்த மகான்களில் அக்ரஜி என்பவரும் ஒருவர்.

இவர் ஒரு ஹரிபக்தர். இவர் எந்நேரமும் ஸ்ரீமந் நாராயணன் திருநாமத்தையே சிந்தையில் கொண்டு ஒழுகி வந்தார்.

இவர் ஜீவகாருண்யமும், நற்பண்பும் கொண்ட விஷ்ணு பக்தர்! இவரது பக்திக்குத் திருவுள்ளம் கனிந்து, எம்பெருமான் அவ்வப்போது சேவை சாதித்து வந்தார்.

காசியில் இம்மகான் தமக்கென்று ஒரு மடத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு ஆண்டவனுக்கும், அடியார்களுக்கும் திருத்தொண்டுகள்

பல புரிந்து வந்தார். இவரது மடத்தில் இவருக்கு சிஷ்யர்கள் பலர் இருந்தனர்.

அநுதினமும் இம்மகான் வைகறைத் துயிலெழுந்து கங்கையில் புனித நீராடி காசி கேஷத்ரத்தைத் தரிசித்து, மடத்தில் ஹரி பஜனையைத் தொடங்குவார்.

பக்தர்களுக்கு பகவத் போதனைகளைச் செய்வார். இரவும் பகலும் இவரது மடத்தில் ஹரிநாம பஜனை நடந்து கொண்டே இருக்கும்.

ஒருநாள் இவர் கங்கையில் நீராடி வரும் சமயத்தில் ஒரு குழந்தையின் அழுகுரலைக் கேட்டார்.

“குழந்தையை வளர்க்க முடியாமல் ஒரு ஏழைப் பெண், இக்குழந்தையை ஆற்றின் கரையில் போட்டுவிட்டு, நதியில் வீழ்ந்து இறந்தாள்” என்பதனைத் தமது ஞானதிருஷ்டியால் தெரிந்து கொண்டார் அம்மகான்!

மகான், அக்குழந்தையை மடத்திற்குக் கொண்டு வந்து வளர்க்கலானார்.

குழந்தை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்தது.

அக்ரஜி, அக்குழந்தைக்கு ஸ்ரீ நாபாஜி என்று பெயரிட்டார். ஸ்ரீ நாபாஜி வளரும்போதே நல்ல தெய்வ சிந்தனையும், தீர்க்க தரிசனமும் பெற்றிருந்தார்.

ஸ்ரீ நாபாஜி, அக்ரஜி பண்டிதரைப்போல் ஓர் ஒப்பற்ற வைஷ்ணவ பக்தராக விளங்கினார். சதா சர்வகாலமும், சகலலோக ரக்ஷகரான ஸ்ரீமந் நாராயணனின் திருநாமத்தைச் சிந்தையிலே கொண்டு ஒழுகி வந்தார்.

இவரும், அக்ரஜி பண்டிதரோடு சேர்ந்து கங்கையில் நீராடி, மடத்தில் நடத்தும் ஆராதனையின்போது குருதேவருக்கு பகவத் கைங்கரியங்களைச் செய்து வந்தார். மடத்திற்கு வரும் மகான்களைச் சேவித்து அவர் அநுக்கிரஹங்களைப் பரிபூரணமாகப் பெற்றார்.

வளரும்போதே அடியவர் கல்வி கேள்விகளிலும் அபார ஞானம் பெற்று விளங்கினார்.

வேதங்களிலும், புராணங்களிலும், சாஸ்திரங்களிலும் வல்லமை பெற்று விளங்கினார்.

ஒரு சமயம் பண்டிதர் தமது பூஜையில் உட்கார்ந்து நிஷ்டையில் அமரலானார். அதற்கு முன்னால் அவர் ஸ்ரீ நாபாஜியிடம், தாம் நிஷ்டை கலைந்து வரும்வரை எக்காரணம் கொண்டும் எவரையும் உள்ளே அனுப்ப வேண்டாம் என்று பணித்திருந்தார்.

குருவின் கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டு, சித்தர் பூஜை அறையின் வெளியே நிற்குகொண்டிருந்தார்.

பூஜை அறையில் நிஷ்டையில் அமர்ந்திருந்த பண்டிதர், நிஷ்டை கலைந்து விழித்துப் பார்த்ததும் ஸ்ரீமந் நாராயணனின் திவ்ய தரிசனம் கிடைக்காமல் வியப்புற்றார்.

அநுதினமும் தியானம் முடிந்து பார்க்கும் தருணத்தில் பரந்தாமன் அருட்காட்சி அளிப்பார். ஆனால் இன்று பரமனின் திருத் தோற்றத்தைக் காணாமல் வருந்தினார் பண்டிதர்.

பண்டிதரின் வேதனையை ஞானதிருஷ்டியால் கண்டறிந்த ஸ்ரீ நாபாஜி, பகவான் குருதேவரின் முன்னால் எழுந்தருளாததற்கான காரணத்தையும் ஞானதிருஷ்டியால் கண்டறிந்தார். ஸ்ரீ நாபாஜி வேகமாக பூஜை அறைக்குச் சென்றார்.

“குருதேவா! உங்களுக்கு எம்பெருமானின் தரிசனம் கிடைக்காததற்குக் காரணத்தை அடியேன் அறிந்தேன். கப்பலில் வந்து கொண்டிருந்த ஒரு வியாபாரியின் கப்பல் கடலின் கொந்தளிப்பினால் மூழ்கும் நிலைக்கு வந்தது. அந்த வியாபாரி ஒரு ஹரி பக்தர்.

அவரைக் காக்கும் பொருட்டு, எம்பெருமான் கடலுக்குச் சென்றுவிட்டார். மேலும் அந்த வியாபாரி கப்பலுக்கு எவ்வித சேதமும் ஏற்படாமல் தப்பினால் நமது மடத்துக்கு பொன்னும் பொருளும் காணிக்கையாகத் தருவதாக பிரார்த்தனை வேறு செய்துள்ளார்.”

இவ்வாறு கூறிவிட்டு, ஸ்ரீ நாபாஜி மீண்டும் காவல் புரிவதற்காக வேண்டி வெளியே சென்றார்.

ஸ்ரீ நாபாஜியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு பண்டிதர் பிரமித்தார். மீண்டும் தியானத்தில் அமர்ந்தார். அப்பொழுது எம்பெருமான் அவர் முன்னால் பிரசன்னமானார். அக்ரஜி பண்டிதர் எம்பெருமானைப் பணிந்துப் போற்றினார்.

அக்ரஜி பண்டிதர் பரந்தாமனிடம் ஸ்ரீ நாபாஜி சொன்னவற்றைச் சொல்லி, பெருமான், அடியேன் முன்னால் எழுந்தருளாததற்குக் காரணம் இதுதானா என்று வினவ, பரந்தாமன், “உன்பொருட்டே யாம் அவனைக் காக்கச் சென்றோம். அவன் எமது பரம பக்தன்” என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

அக்ரஜி பண்டிதர் மெய்ச்சிலிர்த்தார். பரந்தாமன் பண்டிதரை அநுக்கிரஹித்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

ஸ்ரீ நாபாஜியின் தீர்க்க தரிசனத்தை எண்ணி வியப்புற்ற அக்ரஜி, ஸ்ரீ நாபாஜியை அழைத்து, “ஸ்ரீ நாபாஜி! உனக்கு எப்படி இந்த

ஞான திருஷ்டி உண்டானது?" என்று கேட்டார்.

குருதேவர் மொழிகேட்டு ஸ்ரீ நாபாஜி, "குருதேவா! அடியேன் தாஸானு தாஸன். என்னிடம் எவ்வித சக்தியும் கிடையாது. தேவரீருடைய தரிசனத்தாலும், பெரியோர்களின் அநுக்கிரஹத்தினாலும் நமது மடத்தில் நடக்கும் நாம சங்கீர்த்தன பஜனையின் மகிமையாலும், ஸ்ரீமந் நாராயணன் இவ்வாறு பேரருள் பாலித்தார் என்று எண்ணுகிறேன்."

அடக்கமுடன் பேசிய ஸ்ரீ நாபாஜியின் மொழி கேட்டு குருதேவர், "நாபாஜி! நீ சர்வ சக்திகளையும் பெற்றவன். எல்லா சித்திகளையும் பெற்றவன். இன்று முதல் அனைவரும் உன்னை ஸ்ரீ நாபாஜி சித்தர் என்றே அழைப்பர். இப்பேர்ப்பட்ட ஆற்றல்மிக்க நீ,

பக்தர்களின் திவ்ய சரிதங்களைக் குவாலியர் பாஷையிலும், வடமொழி திரிபான பிராகிருத பாஷையிலும் எழுதுவாயாக!" என்று அன்புக் கட்டளையிட்டார்.

ஸ்ரீ நாபாஜி சித்தர், குருதேவரின் அன்புக் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு பாகவதோத்தமர்களின் புண்ணிய சரிதங்களைத் தொகுத்து விரித்து பக்திசுவை பொங்க இயற்றினார்.

ஸ்ரீ நாபாஜி சித்தரின் பாண்டித்தியத்தைப் பக்தகோடிகள் வியந்து போற்றினர்.

ஸ்ரீ நாபாஜி சித்தர் குருவருளும், திருவருளும் பெற்று பூவுலகில் பகவத்கைங்கரியம் செய்து பெரும் புகழும் பெற்றார்.

ஸ்ரீ பக்த நாபாஜி சித்தர் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த பிரேமாபாய்

காசி மாநகரிலே, ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவன் ஸ்ரீ பிரேமாபாய் என்னும் பெண்மணி! இவள் கண்ணனிடம் அபாரமான பக்தி பூண்டொழுகி வந்தாள்.

சிறு வயதிலிருந்தே ஹரிகதா காலக்ஷேபம் கேட்பதென்றால் ஸ்ரீ பிரேமாபாயிற்கு மிகவும் விருப்பமானதொன்றாகும்.

கதை கேட்கும் தருணத்தில், ஸ்ரீ பிரேமாபக்தியில் மூழ்கி புராண காலத்திற்கே போய்விடுவாள்.

இவ்வாறு பக்தி மார்க்கத்தில் சென்று கொண்டிருந்த ஸ்ரீ பிரேமாபாய்க்கு தக்க பருவத்தில் திருமணம் நடந்தது. ஏழ்மையான குடும்பத்தில் பிறந்த ஸ்ரீ பிரேமாபாய்க்கு

ஏழ்மையான இடத்தில் கல்யாணம் நடந்தது!

இவளுக்குக் கணவனாக வாய்த்தவன் போதிய ஆரோக்கியமில்லாதவனாக இருந்ததோடு பெரிய அயோக்கியனாகவும் இருந்தான்.

இவ்வாறெல்லாம் கணவன் குணம் கெட்டுப் போயிருந்தும், ஸ்ரீ பிரேமாபாய் எதைப் பற்றியும் கவலை கொள்ளாமல், தனது பூர்வஜென்ம பலாபலனுக்கு ஏற்றபடித்தானே எதுவும் அமையும் என்ற மனநிறைவோடு கணவனே கண்கண்ட தெய்வம் என்று மனத்திலே கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தாள்.

ஸ்ரீ பிரேமாவிற்கு பகவான் அருளால் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அந்தக் குழந்தைக்கு ராமகிருஷ்ணன் என்று நாமகரணம் சூட்டினான்.

இராமகிருஷ்ணனுக்குச் சிறு வயதிலேயே நல்ல புத்தி கூர்மையும், ஞானமும் இருந்தது.

ஸ்ரீ பிரேமா, ஹரி கதாகாலக்ஷேபம் கேட்கச் செல்லும்பொழுது தனது மகனையும் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்வான். தானே குருவாக இருந்து அவனுக்குக் கல்வி அறிவைப் புகட்டினான்.

ராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற இதிகாசங்களையும், பதினெட்டு புராணங்களையும் கற்றுத் தெளிவு பெறச் செய்தான்.

இவ்வாறாக வளர்ந்து வந்த ராமகிருஷ்ணன் பத்து வயதுப் பிராயத்தை அடைந்தான்.

அந்த சமயத்தில் அவனது தந்தையார் காலமானார். ஸ்ரீ பிரேமா கணவனைப் பிரிந்து தாங்கொணாத் துயரம் கொண்டாள்.

நல்லதும் கெட்டதும் நாராயணனின் செயல் என்றெண்ணி மனத்தைத் தேற்றிக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தாள்.

கணவன் இறந்த பிறகு ஸ்ரீ பிரேமா பற்றற்ற நிலையில் வாழத் தொடங்கினாள்.

இல்லத்தில் பகவத் பூஜையை ஆரம்பித்தாள். தனது மூதாதையர்கள் பூஜித்து வந்த சாளக்கிராம பூஜையைத் தொடர்ந்தாள்.

காலையிலும், மாலையிலும் மகனுடன் திருக்கோவிலுக்குச் சென்று எம்பெருமானைத் தரிசித்து வந்தாள்.

ஸ்ரீ பிரேமா, மகனுக்கு நல்ல போதனைகளைச் சொல்லி, நல்ல முறையில் வளர்த்து வந்தாள். தன்னால் முடிந்த அளவிற்கு பல வீடுகளில் வேலை பார்த்து மகனை வளர்த்ததோடு, பகவத் கைங்கரியமும் செய்து வந்தாள்.

இத்தகைய கஷ்டமான நிலையிலும் ஸ்ரீ பிரேமா, தனது வீடு நோக்கி வரும் அதிதிகளை வரவேற்று உபசரித்து வருவதற்குத் தவறியதில்லை!

ஒருநாள் ஸ்ரீ பிரேமா, தனது மகனுடன் பாகவதம் கேட்கப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

அது சமயம் ஹரி பக்தர்கள் இவளது இல்லத்திற்கு வந்தனர். அடியார்களைக் கண்டதும் களிப்பு மிக்கக் கொண்ட ஸ்ரீ பிரேமாபாய், அவர்களை முகமன் கூறி வரவேற்றாள்.

ஸ்ரீ பிரேமா, அடியார்களை ஆரதிக்க எண்ணம் கொண்டதால் பாகவதம் கேட்கச் செல்ல முடியாமல் போனது.

ஸ்ரீ பிரேமா தனது மகனை மட்டும் பாகவதம் கேட்டு வரும்படி கோவிலுக்கு அனுப்பிவைத்தாள். ராமகிருஷ்ணன் மட்டும் பிரவசனம் கேட்க கோவிலுக்குச் சென்றான்.

ஸ்ரீ பிரேமா அழுது செய்து அடியார்களுக்கு அளித்தாள். அவர்களும் அவளைப் போற்றிப் புகழ்ந்து நல்லாசிகளை நல்கிச் சென்றனர்.

அடியார்கள் சென்ற சில நாழிகைக் கெல்லாம் ராமகிருஷ்ணன் வந்து சேர்ந்தான்.

ஸ்ரீ பிரேமா மகனிடம், அன்றைய தினம் நடந்த கதையைச் சொல்லும்படிக் கேட்டாள். மகனுக்கு மகிழ்ச்சி தாங்கவில்லை!

நல்ல சந்தர்ப்பம் தனக்குக் கிட்டியதே என்றெண்ணி கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

பன்னிரண்டு ஸ்கந்தங்களையுடைய பாகவத புராணத்தில், கண்ணனின் பால்ய பருவத்து விளையாட்டுக்களைச் சொல்லும் பத்தாவது ஸ்கந்தமான தசமஸ்கந்தத்தைப் பற்றி விரிவாகச் சொல்லலானான்.

யசோதை தயிர் கடையும் தருணத்தில் பக்கத்தில் அமர்ந்து பகவான் நடத்திய லீலைகளையும், தயிர்ப் பானைகளை உடைத்து வெண்ணை உண்ட வேடிக்கைகளையும், அற்புதமாக நயத்துடன் அழகாகச் சொன்னான் ராமகிருஷ்ணன்!

ஸ்ரீ பிரேமா மகனின் மழலை மொழியைக் கேட்டு மட்டில்லா மகிழ்ச்சி கொண்டாள். ராமகிருஷ்ணன் தொடர்ந்தான்.

உரல் அமர்ந்து கிருஷ்ணன் வெண்ணையைத் திருடித் தின்பது கண்டு யசோதை அவனை அந்த உரலிலே கட்டிவிடுகிறாள். வீட்டு வேலைகளைக் கவனிக்கச் செல்கிறாள் யசோதை!

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அங்குள்ள அர்ஜுன விருக்ஷங்களைக் காண்கிறான்.

பூர்வத்தில் அந்த மரங்கள் குபேரனுடைய புத்திரர்களாக நளகூபன், மணிக்கவேள் ஆவர். அவர்கள் நாரத முனிவரின் சாபத்திற்கு இலக்காகி மருதமரமாகிவிட்டனர்.

அவர்களுக்கு சாபவிமோசனம் அளிக்க எம்பெருமான் உரலை உருட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

தளிர்க்காலத்தில் கொஞ்சம் சதங்கைகள் சுந்தர ஒலி எழுப்ப, தவழ்ந்து உரலோடு வந்த கிருஷ்ணன் இரண்டு மரங்களின் நடுவே புகுந்தார்.

இவ்வாறு ராமகிருஷ்ணன் தாயிடம் பாகவதக் கதைகளைத் தொடர்ந்து சொல்லிக் கொண்டே வந்தான்.

ஸ்ரீ பிரேமா பக்தியில் மூழ்கினாள். தன்னை மறந்தாள். தன் நிலை மறந்தாள். துவாபரயுகத்திற்கே சென்றுவிட்டாள் பக்தை!

“கிருஷ்ணா! செம்பஞ்சிக் குழம்பு போட்ட துமே சிவக்கும் உனது பத்ம பாதங்கள் தரையில் தேய்வதா? உனது கார்மேக வண்ணத் திருமேனியில் கல்லும் முள்ளும் குத்தலாமா? பரந்தாமா! உரலின் கனத்தால் உனது வெண்ணை உண்ட வயிறு இறுகிவிடுமே! கயிற்றின் கட்டை நான் அவிழ்த்து விடுகிறேன்” என்று கூச்சலிட்ட வாறு ஸ்ரீ பிரேமா எழுந்து ஓடினாள்.

“கண்ணா! கண்ணா!” என்று கதறினாள் ஸ்ரீ பிரேமா! மயங்கிய நிலையில் கீழே விழுந்தாள்.

“அம்மா! அம்மா!” என்று அலறினான் ராமகிருஷ்ணன்!

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், தமது பக்தையைத் தம்மோடு ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டார். ஸ்ரீ பிரேமா பரமனருளால் வைகுண்ட பிராப்தியை அடைந்தாள்.

பகவான் மீது கொண்டுள்ள பக்தியால் ஆவிந்த ஸ்ரீ பிரேமாவை ஊரும் உலகமும் போற்றி புகழ்ந்தன.

ஸ்ரீ பிரேமாவின் புதல்வனான ராம கிருஷ்ணன் ஹரிநாம பஜனை செய்து கொண்டு பூவுலகில் பல காலம் வாழ்ந்து பகவானுக்கும், பரந்தாமன் அடியார்களுக்கும் அதி அற்புதமான சேவைகளைச் செய்தார். அன்னையார் விட்டுச் சென்ற ஆன்மீக திருப்பணியை அருமை மகன் பக்தி சிரத்தையுடன் தொடர்ந்து, பிறவா பெருவாழ்வு பெற்றார்.

ஸ்ரீ பக்த பிரேமாபாய் திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த ஒஹ்ரு சாவ்கார்

ஸ்ரீ ஒஹ்ரு சாவ்கார் என்னும் வைஷ்ணவ பக்தர் தமது மனைவி கஸ்தூரி என்னும் நற்குண நங்கையுடன் இல்லறம் எனும் நல்லறத்தை இனிது நடத்தி வந்தார்.

இவர் வாணிபத்தின் மூலம் நிறைய பொருள் ஈட்டி வந்தார். அவ்வாறு சம்பாதித்த பொருளிலே அநுதினமும் ஆண்டவனின் அடியார்களுக்கு அமுதளித்து அகமகிழ்ந்தார்.

கணவனும், மனைவியும் விருந்தோம்பல் அறம் வளர்ப்பதில் ஒருமித்த மனமுடைய வர்களாகவே இருந்தனர்.

ஒருமுறை ஸ்ரீ சாவ்கார் வியாபார விஷயமாக வெளியூர் சென்றிருந்தார். அதுசமயம் எம்பெருமான் பக்தனைச் சோதிக்க திருவுள்ளம் கொண்டு அவரது இல்லத்திற்கு ஓர் ஏழை பிராம்மணனாக எழுந்தருளினார். கஸ்தூரி அந்தணரை வரவேற்று உபசரித்தாள்.

அந்தணர் அவளிடம், “அடியேன் உங்கள் இல்லத்திற்கு இன்று பாரணைக்காக வந்துள்ளேன்” என்று பணிவோடு பகர்ந்தார்.

“உங்களைப் போன்ற அடியார்களுக்கு அமுது செய்விக்க நானும் என் கணவரும் தவமிருக்கிறோம். ஸ்வாமிகள் சற்று பொறுத்திருந்தால் சூடாக அன்னம் செய்து விருந்தளிக்கிறேன்.”

“யாம் சற்று இளைப்பாறுகிறோம். அதற்குள் நீங்கள் அன்னம் தயாரித்தால் போதுமானது.”

அடியாரின் மொழி கேட்டு மிக மகிழ்ந்த மங்கை நல்லாள் வீட்டில் குண்டுமணி

தானியம்கூட இல்லையே என்பதனைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை.

குண்டுமணி தங்கத்தில் முக்கிலே கிடந்த முக்குத்தியை விற்று அடியார்க்கு விருந்து அளிக்கக் கருதினாள்.

நேராக கடை வீதிக்குச் சென்றாள். முக்குத்தியை விற்றாள். வேண்டிய சாமான் களை வாங்கிக் கொண்டாள். வேகமாக வீட்டிற்கு வந்தாள்.

அவசர அவசரமாக அமுது செய்து விருந்தினருக்குப் பரிவோடு அமுது செய்தாள். அந்தணர் ருசித்து சுவைத்து சாப்பிட்டார்.

கஸ்தூரியின் அன்பிற்கும், பக்திக்கும் திருவுள்ளம் கனிந்த எம்பிரான், “அம்மணீ! உனக்குச் சர்வ மங்களம் உண்டாகட்டும். வறுமையையும் பெருமையாகக் கொண்டு அடியார்களைப் பேணும் உனக்கு யாம் அருள் செய்வோம்!”

உனது இல்லத்திலுள்ள கலங்களில் உனக்குத் தேவையான பொன், பொருள் எது வேண்டுமானாலும் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் கிடைக்கும். அதனைக் கொண்டு நீங்கள் வளம் பெறுவீர். தீர்க்க சுமங்கலீ பவ!” என்று அநுக்கிரஹித்து அந்தர்த்தியாமியானார் பெருமான்!

ஓரிரு தினங்களில் வியாபாரத்திற்குச் சென்றிருந்த கணவன் வீடு திரும்பினார்.

மனைவி அவரிடம் அந்தணர் வருகை தந்ததனையும், அவருக்கு அம்மையார் முக்குத்தி விற்று போஜனம் அளித்ததைப்

பற்றியும் சொன்னாள். ஸ்ரீ சாவ்கார் சந்தோஷித்து மனைவியைப் பாராட்டினார்.

இப்படியாக இத்தம்பதிகளின் இல்லறம், சம்சாரசாகரத்தில் கேஷமமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது.

ஒருநாள் எதிர்பாராமல் கேஷத்ராடனம் செல்லும் ஒரு பஜனை கோஷ்டி இவர்களது இல்லத்திற்கு வந்தது. அடியவர் அனைவரையும் அன்போடு வரவேற்றார்.

அடியார் மனைவியிடம், “கஸ்தூரி! இத்தனை பேருக்கு எப்படி நாம் அழுது அளிப்பது? விற்பதற்கும் பொருள் இல்லை” என்று கவலையுடன் கேட்டார்.

அப்பொழுது தான் கஸ்தூரிக்கு அன்று அந்தணர் வாழ்த்திவிட்டுப் போனது நினைவிற்கு வந்தது!

“ஸ்வாமி! உங்களிடம் ஒரு விஷயம் சொல்ல மறந்து போனேன். எனக்கு அப்பொழுது நினைவிற்கும் வரவில்லை. அன்று தாங்கள் ஊரில் இல்லாதபோது அடியார் ஒருவர் நமது இல்லத்திற்கு விருந்துண்ண வந்தார் என்று சொன்னேனல்லவா? அவர் அன்று சொன்னார், “அம்மணி! உனது வீட்டிலுள்ள கலங்களில் உனக்குத் தேவையானபொழுது பொன்னும் பொருளும் கிட்டும் என்று!”

மனைவியின் மொழி கேட்டு கணவன் அதிசயித்தார்.

பக்தர் இருவரும் அவசர அவசரமாக கலங்களைத் திறந்து பார்த்தனர். உள்ளே பொன் நாணயங்கள் இருக்கக் கண்டனர்.

தம்பதியர்க்கு உண்டான மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை! பிறகு கேட்கவும் வேண்டுமா?

அடியார் கடைக்குச் சென்றார். வேண்டிய பொருள்களை வாங்கி வந்தார். அடியார் களுக்கு பருப்பு, பாயசத்துடன் இனிப்பு வகையுடனும் அருமையான போஜனம் அளித்தார்.

இத்தம்பதியர், இவ்வாறு விருந்தினரைப் பேணி பலகாலம் நிறைவான வாழ்வை

நடத்தினர். தங்கள் வாழ்க்கை வசதிக்காக கலங்களில் இருந்து பொன்னை எடுக்க வில்லை! வியாபாரத்தில் கிட்டும் சிறிய தொகையைக் கொண்டே பெரிது உவந்து வாழ்ந்தனர்.

இவர்களது பண்பிற்குப் பேரானந்தம் கொண்ட பகவான், இவர்கள் இல்லத்தில் கருடாழ்வார் மீது பூதேவி, ஸ்ரீதேவி சமேதராய் ஆரோகணித்து எழுந்தருளினார்.

கணவனும், மனைவியும் பகவானைக் கண்டு பக்தியால் உருகினர். உள்ளன்போடு அவனது நாமத்தைத் துதி செய்தனர்.

எம்பெருமான் அவர்களைத் திருநோக்கம் செய்து, “பக்த சிரோன்மணிகளே! உங்களுக்குச் சகல செளபாக்கியங்களும் பெருகும். பூவுலகில் பெருமையுடன் வாழ்ந்து எமது திருவடியை அடைவீர்” என்று திருவாய் மலர்ந்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

கணவனும், மனைவியும் இறைவன் எழுந்தருளிய இடத்திலே மணிக்கணக்காக வீழ்ந்து கிடந்தனர்.

அவர்கள் எழுந்து பார்க்கும்பொழுது அங்கே கற்பக மலர்களும், துளசி தளங்களும் கிடப்பது கண்டு மட்டில்லா மகிழ்ச்சி பூண்டனர்.

கணவனும், மனைவியும் மலர்களைக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டனர்.

“கேசவா! நாராயணா! கோவிந்தா!” என்று சொல்லிக் கணவனும், மனைவியும் துளசியைப் பிரசாதமாக உண்டனர். மலர்களைத் தலையில் சூடிக் கொண்டனர்.

ஸ்ரீ சாவ்காரின் வியாபாரம் பெருகியது. செல்வம் கொழித்தது. அடியார்களும் எப்பொழுதும் அவர்கள் இல்லத்தில் பெருகினர். தம்பதிகள் விருந்தினர்களைப் பேணிக் கொண்டாடினர்.

ஸ்ரீ சாவ்காரும், கஸ்தூரியும் விருந்தோம் பல் அறம் வளர்த்து பலகாலம் ஊரும், உலகமும் போற்றிப் புகழப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தனர்.

ஸ்ரீ பக்த ஒஹ்ரு சாவ்கார் திருவடியே சரணம்

80

ஸ்ரீ பக்த சுஹக்ஷா

அழகு கொழிக்கும் ஆமதாபாத் நகரிலே வாழ்ந்து வந்த ஹரிபக்தர் ஸ்ரீ சுஹக்ஷா! இவர் ஆணும் பெண்ணும் இல்லாத மனிதப் பிறவியை எடுத்திருந்தார்.

இவர் தாம் எடுத்த பிறவியினால் மன வேதனை கொண்டார். சமுதாயத்தினரோடு அடுத்து வாழ விரும்பாமல் ஒதுங்கியே வாழ்ந்து வந்தார்.

எந்நேரமும் ஹரி பூஜையும், ஆராதனையும் செய்து வந்தார்.

ஒருமுறை மழை இன்றி நாட்டில் பஞ்சம் பெருகியது! இதனால் கலக்கமுற்ற அந்நாட்டு மன்னன், மக்கள் நலனுக்காக கானகம் சென்று தவமிருந்தான்.

பெரிய பக்திமானாக விளங்கிய ஸ்ரீ சுஹக்ஷாவின் பெருமையை உலகிற்கு உணர்த்தத் திருவுள்ளம் கொண்ட ஆண்டவன், ஓர் ஒப்பற்ற உண்மையை அசரீரி மூலம் மன்னர்க்கு உணர்த்தினார்.

“அரசே! உனது பக்திக்கு யாம் உளம் கனிந்தோம்; எனது அன்பிற்குரிய அரிய பக்தன் சுஹக்ஷா எவருடனும் எவ்வித பற்றும் கொள்ளாமல் தனித்து வாழ்கிறான். அந்த பக்தனை கௌரவிக்கவும். அவனது பக்தியால் நாட்டில் மழை பொழியும். பஞ்சம் விலகும். பிரஜைகள் சுபிக்ஷமடைவார்!”

அசரீரி கேட்டு அரசன் தவம் கலைந்தான். நேராக நாட்டிற்குத் திரும்பினான் மன்னன்! அமைச்சர்களிடம் அசரீரியைப் பற்றிச் சொன்னான்!

“இறைவனின் அன்புக் கட்டளை அதுவாயின் அங்ஙனமே செய்வோம். இப்பொழுதே சென்று அந்த வைஷ்ணவ பக்தரைக் கண்டுபிடிப்போம்” என்று அமைச்சர்கள் அரசனின் வேண்டுகோளுக்கு உகந்தவாறு பேசினர்.

அமைச்சர்கள், காவலர்களை அனுப்பி அடியவரின் இருப்பிடத்தை அறிந்து வரச் செய்தனர்.

காவலர், குதிரை மீது விரைந்தனர். சுற்றித் திரிந்து அவரது இல்லத்தைக் கண்டுபிடித்து அமைச்சர்களிடம் தெரிவித்தனர்.

அமைச்சர்கள் அரசரை அழைத்துக் கொண்டு வீரர்கள் புடைசூழ அடியவரின் வீட்டைச் சென்றடைந்தார். அரசர் குதிரையில் நின்றும் இறங்கி உள்ளே சென்றார்.

வீட்டிற்குள் சுஹக்ஷா குத்துவிளக்கு முன்னால் அமர்ந்து ஹரிநாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டே இருந்தார். அரசன் அடியவரின் தியானம் கலையும்வரை பணிவன்போடு நின்று கொண்டிருந்தான்.

சற்று நேரத்தில் தியானம் கலைந்த ஹரிபக்தர், தமது முன்னால் அரசன் பணிவன்போடு நிற்பதனைக் கண்டு திகைத்தார். எழுந்து நின்று அரசனைத் தொழுதார். அரசன், அடியாரைத் தொழுதார்.

அரசன் அவரிடம், பெருமான் அசரீரியால் தனக்குத் திருவாய் மலர்ந்த உண்மைப் பொருளைப் பற்றிச் சொன்னார்.

மன்னனின் மொழி கேட்டு மகான் வியப்புற்றார்.

“எதற்காக பகவான் இவ்வாறு மொழிய வேண்டும்? நினைத்தாலே விந்தையாக இருக்கிறதே! நம்மை எல்லாம் ஆட்கொண்டருளும் அந்த ஆண்டவன் நினைத்தாலே மழை பொழியுமே! அவ்வாறிருக்க, இந்த எளியவனை ஏவிவிட்டு எதற்காக இப்பணியை மேற்கொள்ளச் சொல்கிறார்?” என்றெல்லாம் தமக்குள் பலவாறு எண்ணிக் குழப்பமடைந்த நிலையில் பகவானைப் பிரார்த்திக்கலானார்.

“பரந்தாமா! எதற்காக இந்த பேதையைச் சோதிக்கின்றாய்! நீ விரல் அசைத்தால் போதுமே வருணபகவான் ஏவல் செய்யக் காத்துக் கிடக்கின்றார். அவ்வாறிருக்க என்னால் எப்படி மழையைப் பொழிய வைக்க முடியும்? இருப்பினும் உனது அன்புக் கட்டளையை ஏற்று என்னிடம் வந்து நிற்கும் மன்னனுக்காக வேண்டி உனது திருவடியில் எனது முடிபட அநேக கோடி தெண்டன் சமர்ப்பித்துப் பிரார்த்திக்கிறேன். மன்னன் குறை நீக்க வானம் மழை பொழியட்டும்.”

இவ்வாறு பகவானிடம் பிரார்த்தித்து மீண்டும் தியானத்தில் அமர்ந்தார்.

மன்னனும் மற்றோரும் மழையை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். மழை மட்டும் பொழியவில்லை!

சுஹக்ஷா தியானம் கலைந்து பார்த்தார். வானம் மழை பொழியாதது கண்டு வருத்தம் கொண்டார். அவருக்குக் கோபம் வந்தது.

“மழை பொழியும்போது குன்றைக் குடை பிடித்த கோகுலத்துப் பாலகா! இந்த ஏழையின் குரல் கேட்டும் மழையைப் பொழியச் செய்யாதது ஏனோ? உம்மை நினைத்து துதித்தும் பயனில்லை; தியானித் தும் பயனில்லை; இனிமேல் நான் உம்மை நினைக்கவும் மாட்டேன். தொழவும் மாட்டேன். இது சத்தியம்!”

பக்தனின் கோபத்தைக் கண்டு பகவானின் கருணை உள்ளம் கனிந்தது! விண்ணவர் கோமான் வருண பகவானைத் திருநோக்கம் செய்தார்.

அவ்வளவுதான், வானம் பொழிந்தது! சுஹக்ஷா சந்தோஷித்தார். அதே சமயம் பகவானை அன்பினால் கோபித்துக் கொண்டோமே என்றெண்ணினார்.

மன்னன் மனம் மகிழ்ந்தார். அடியவரின் பாதங்களைப் பணிந்தான். பொன்னும் பொருளும் காணிக்கையாகக் கொடுத்தான்.

அடியவர் காணிக்கைகளை ஏற்க மறுத்தார். ஆனால் அரசன் அவரிடம் ஏதாகிலும் காணிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தான்.

ஸ்ரீ சுஹக்ஷா, மன்னனிடம், “அரசே! அடியேன் இதே இடத்தில் சித்தி அடைந்ததும் எமக்கு ஒரு சமாதி எழுப்பினால் போதுமானது” என்று விண்ணப்பித்தார்.

மன்னனும், “அவ்வாறே செய்வோம்” என்று பணிவன்போடு பகர்ந்தார். ஸ்ரீ சுஹக்ஷா மீண்டும் தியானத்தில் அமர்ந்தார்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன், பக்தர் முன்னால் பேரொளி பொங்க பிரசன்னமானார். எம்பெருமானைக் கண்குளிரக் கண்டு அடியவர் சேவித்தார். சிந்தை மகிழ்ந்து துதித்தார். எம்பெருமானின் திருவடியில் ஐக்கியமானார்.

மன்னன் அடியவரின் விருப்பம்போல் அதே இடத்தில் சமாதி ஒன்றைக் கட்டினார்.

அடியவர் வாழ்ந்த இல்லம் அருள்பொழியும் கோவில் ஆனது. சித்தி அடைந்த தலம் சக்திமயமானது.

பக்தர்கள் அவரது ஜீவ சமாதியைத் தொழுது சகல செளபாக்கியங்களையும் பெற்றனர்.

ஸ்ரீ பக்த சுஹக்ஷா திருவடியே சரணம்

ஸ்ரீ பக்த ஹரிபாலர்

புண்பும், பக்தியும், அன்பும் கொண்ட அருளுடையச் செல்வராக விளங்கியவர் ஸ்ரீ ஹரிபாலன். இவர் அளவற்ற செல்வம் படைத்தவராக இருந்தும், அடக்கமே உருவான உத்தமராகத் திகழ்ந்தார்.

இவர் தமது செல்வத்தை ஆண்டவன் சேவைக்கும், அடியார்கள் விருந்தோம்பல் அறத்திற்கும் அள்ளி அள்ளிச் செலவு செய்தார்.

இவ்வாறு தமது செல்வத்தைச் செலவு செய்து, செலவு செய்து நாளடைவில் பரம ஏழையானார். அந்த ஏழ்மையிலும் அன்பர், அடியார்களைப் பேணி அமுதளிக்கத் தவறவில்லை!

ஒருநாள் இவரது இல்லத்திற்கு யாத்திரிகர்கள் பலர் வந்தனர். அவர்களுக்கு விருந்தளிக்க எவ்வித வசதியும் இல்லாத நிலையில் இருந்தார் அடியார்!

இருந்தும் அடியார் அவர்களிடம் தமது வறுமையை வெளிப்படுத்தாமல் அவர்களை உபசரித்து, அகத்தே இருக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

விருந்தினரைப் பேணுவதற்குப் போதிய செல்வம் இல்லாத அன்பர் வழிப்பறி செய்வது என்று தமக்குள் சங்கல்பம் பூண்டு, ஊரில் எல்லையில் போய் நின்றார். வெகு நேரமாகியும் எவரும் வரவில்லை!

இவரது பெருமையை உலகறியச் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீமந் நாராயணன், பிராட்டியாருடன் பல்லக்கில் பக்தரின் முன்னால் பிரசன்னமானார். இருவரும்

செல்வச் சீமானைப் போன்ற வேடத்தைத் தாங்கி இருந்தனர்.

ஹரி பக்தருக்கு ஆனந்தம் தாங்கவில்லை. பல்லக்கை நிறுத்தினார். அவர்களை மிரட்டி அவர்களிடமுள்ள பொருள்களை எல்லாம் அபகரித்துக் கொண்டார்.

வேகமாக கடைத்தெருவிற்கு வந்தார் அடியார். விருந்தினருக்குத் தேவையான ரொட்டி, பழங்கள், பால் முதலியவற்றை வாங்கிக் கொண்டார். ஓட்டமாக வீட்டிற்கு வந்தார். அடியார்களுக்கு ரொட்டியும், பழமும், பாலும் கொடுத்து உபசரித்தார்.

பக்தர்கள் பசி தீர்ந்து பெருமிதம் கொண்டனர்! அவர்கள் ஸ்ரீ ஹரிபாலரை உளமாற வாழ்த்திச் சென்றனர்.

அடியவரின் திருத்தொண்டினை உளமாற ஏற்றுக்கொண்ட அனந்தன், பிராட்டியிடம், “தேவி! என் பக்தன் கொள்ளை அடித்தாலும் நல்ல காரியத்திற்குப் பணத்தை பயன்படுத்துகிறான்” என்றார்!

ஸ்ரீ ஹரிபாலரின் செயலைப் பிராட்டியார் வன்மையாகக் கண்டித்தார்கள்.

“கொள்ளை அடித்த பொருளைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துபவனைப் பக்தன் என்று கூறுவது சற்றும் பொருந்தாது.”

அதற்கு எம்பெருமான் பிராட்டியாரிடம், “இன்று இவன் வறுமையால் கொள்ளைக் காரனாகத் தெரிகிறான். ஒரு காலத்தில் உனது அநுக்கிரஹத்தால் கோடசுவரனாக இருந்தவன் தனது செல்வம் அனைத்தையும் நமது

அடியார்கள் ஆராதனைக்காகவே தானம் கொடுத்துத் தரித்திரம் கொண்டவன்.

இன்று இவன் அடிப்பது கொள்ளையாக இருக்கலாம். ஆனால் கொள்ளை அடித்த பொருள்களை சத்விஷயத்திற்காகத்தான் செலவு செய்கிறான் என்பதனை நீ அறிவாய்! இவன் நமது பரம பக்தனே!" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

"அப்படி என்றால் நாம் அவனது இல்லத் திற்குச் செல்வோம்" என்று பிராட்டியார் மொழிந்ததும் இருவரும் ஏழைகளைப்போல் வேஷம் தரித்துக் கொண்டு ஸ்ரீ ஹரிபாலர் இல்லத்திற்குச் சென்றனர்.

ஸ்ரீ ஹரிபாலர் அவர்களை வரவேற்று உபசரித்து அறுசுவை அமுது அளித்து ஆனந்தித்தார்.

பக்தர் அவர்களை வணங்கி, "ஸ்வாமி! இந்த அடியேன் இனியும் தங்களுக்கு என்ன பணி செய்ய வேண்டும் என்று கட்டளை இடுங்கள். இன்பமுடன் செய்து முடிக்கிறேன்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

இவ்வாறு பக்தர் வினவியதும் பரந்தாமன், "பக்தரே! நாங்கள் இன்றுதான் ஏழைகளாக ஆக்கப்பட்டோம். முந்தைய தினம் கள்வன் ஒருவன் எங்களை வழிமறித்து எங்கள் செல்வம் அனைத்தையும் கொள்ளையடித்துக் கொண்டுபோய்விட்டான்" என்றார்.

ஆண்டவனின் மொழி கேட்டு அடியார் எரிமலை போலானார்.

"பக்தர்களுக்குத் துரோகம் செய்யும் அந்தக் கொடியவன் யார்? இப்பொழுதே சென்று அத்திருடனை எங்கிருந்தாலும் கண்டுபிடித்து உங்கள் முன்னால் கொண்டுவந்து நிறுத்து கிறேன்."

அந்த சமயத்தில் பகவான் தமது தோற்றத்தை மாற்றிக் கொண்டு, ஸ்ரீ ஹரி பாலர் கண்களுக்கு பழைய வியாபாரியைப்

போன்ற தோற்றப்பொலிவுடன் காட்சி அளித்தார்.

ஸ்ரீ ஹரிபாலர் பரந்தாமனின் பேரருளைப் புரிந்துகொண்டார். வியாபாரியாக வந்து விண்ணவரும், மண்ணவரும் போற்றும் கார்முகில் வண்ணன் கண்ணனும், ருக்மணி பிராட்டியாரும் என்பதனைத் தெரிந்து கொண்டார். ஸ்ரீ ஹரிபாலர் சாஷ்டாங்கமாக பணிந்தார்.

"பரந்தாமா! அணிமணி ஆபரணங்களைக் காணிக்கை செலுத்தி அலங்கார பூஷிதனாகக் கண்டுகளிக்க வேண்டிய உன்னிடம் கொள்ளை அடித்த எனக்கு எத்துணைத் தண்டனை அளித்தாலும் தகும்.

அனந்தசயனா! அச்சதா! ஆலிலை துயின்ற கோகுல பாலா! நான் அதிதிகள் ஆராதனைக்காக அதர்மவழியில் சென்றேன். எனது பிழையைப் பொறுத்திடுவாய்! என்றும் உனது திருநாம சிந்தனை என்னிடம் நிலைத் திருக்கும்படியான நல்ல வரம்தனையும் தந்து காத்திடுவாய்!"

ஸ்ரீ ஹரிபாலரின் பிரார்த்தனையைத் திருச்செவி சாதித்த ஸ்ரீமந் நாராயணன், "பக்தா! உனது செயல் எமக்குப் ப்ரீதியானதே! நீ கேட்ட வரம் தந்தோம். உனக்கு ஏராளமான செல்வத்தை அளிப்போம். இச் செல்வத் தினால் சிறப்புடன் வாழ்ந்து எமது சேவடிக்கமலங்களை வந்தடைவாய்" என்று திருவாய் மலர்ந்து அந்தர்த்தியாமியானார்.

எம்பெருமான் திருவருளால் ஸ்ரீ ஹரிபாலர் முன்போல் செல்வச்சீமான் ஆனார். அவரது இல்லத்தில் எந்நேரமும் ததியாராதனையும், திருநாம துதிபாராயணமும் நடந்தவண்ண மாகவே இருந்தன.

ஹரிநாம மகிமையால் பூவுலகில் சர்வ மங்களங்களையும் பெற்றுப் பெருமை பூண்டார் ஸ்ரீ ஹரிபாலர்!

ஸ்ரீ பக்த ஹரிபாலர் திருவடியே சரணம்

82

ஸ்ரீ பக்த மாதவதாஸர்

மீநிலம் புகழப் பாரத மண்ணில் கண்ணியமுடன் வாழ்ந்த சத்புருஷர் ஸ்ரீ மாதவதாஸர்! இவர் அந்தணர் குலத்தில் பிறந்தவர். குல ஒழுக்கத்திற்கு ஏற்ப ஆசார அனுஷ்டானங்களிலும், கல்வி கேள்விகளிலும் சிறந்து விளங்கினார்.

நான்கு வேதங்களையும் ஐயம் திரிபுறக் கற்றுத் தெளிந்தார். ஆறு சாஸ்திரங்களிலும் அபாரமான தேர்ச்சியைப் பெற்றார்.

இல்லறத்தில் இருந்துகொண்டே துறவறத்தை மேற்கொண்ட ஒரு தவஞானி!

கிருஹபத்தினி காலமானதும் தாஸர் தமக்கென்று இந்த உலகில் எதையும் வைத்துக் கொள்ளாமல் அனைத்தையும் அடியார் களுக்குத் தானதர்மம் செய்த பெரும் வள்ளல்!

ஸ்ரீ மாதவதாஸர் மாதவனின் திருநாமத்தை மனத்திலே கொண்டு கேஷத்ராடனம் புறப் பட்டார்.

ஆங்காங்கே உள்ள திவ்ய கேஷத்ரங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டே கண்ணனுக்கு அத்யந்த பிரேமித பூமிகால ஜகந்நாத கேஷத்திரத்தை வந்தடைந்தார்.

அலைகடலில் தலை நனைத்து, திருமேனியில் துவாதச புண்டரங்கள் தரித்து ஸ்ரீமந் நாராயணனின் திருநாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டே ஜகந்நாதப் பெருமானின் திருச்சந்நதிக்குச் சென்றார்.

திருச்சந்நதிக்கு முன்னால் செல்வச் சீமான் கள் பொன்னும், வைரமும் அணிமணிகளும்,

பட்டும் காணிக்கைகளாக செலுத்துவான் வேண்டி கையில் வைத்துக் கொண்டு பெரும் திரளாகக் கூடி இருந்தனர்.

ஸ்ரீ மாதவதாஸர் அனைவரையும் இடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு கர்ப்பக்கிரஹத்திற்கு முன்னால் வந்து நின்று நிமலனைச் சேவித்தார்.

எம்பெருமான் திருமுன் நெடுநேரம் நின்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தார். கோவில் அர்ச்சகருக்கு இவர் மீது கோபம் வந்தது.

இவருக்குப் பின்னால் சீமான்கள் பலர் அர்ச்சனைத் தட்டுகளுடன் ஆண்டவனுக்கு அளிக்க காணிக்கைப் பொருள்களுடனும் நின்று கொண்டிருக்க, ஸ்ரீ மாதவதாஸர் அன்னக்காவடிபோல் முதலில் நிற்பதனைப் பார்த்து அர்ச்சகர் பொருமினார்!

“ஏனய்யா! இங்கே வெறுங்கையோடு நின்று கொண்டு எங்கள் வரும்படியைக் கெடுக்கிறாய்! குழந்தையும் தெய்வமும் ஒன்று என்றால் என்ன அர்த்தம் தெரியுமா? குழந்தையையும், தெய்வத்தையும் பார்க்கச் செல்லும்பொழுது கையில் ஏதாவது கொண்டு செல்ல வேண்டும். வெறுங்கையோடு வருவோர்க்கு பகவானின் அருள் ஒருபோதும் கிட்டாது என்பதுதான்!” என்றெல்லாம் அவரைப் பார்த்து வாய்க்கு வந்தபடி ஏசினார்.

ஸ்ரீ மாதவதாஸர், வசைமொழிகளை நல்வாழ்த்துக்களாக எடுத்துக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டகன்றார். கோவில் வெளிப்பிரகாரத்திற்கு வந்தார்.

பகவத் பிரசாதம் தமக்குக் கிட்ட வில்லையே என்று மனதில் வருத்தம் கொண்டார்.

மண்டபத்தில் ஒதுக்குப்பறமாக உட்கார்ந்து தியானத்தில் அமர்ந்தார். தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் தாஸர் நீர்கூட அருந்தாமல் சுத்த பட்டினியாக தியானத்திலே மூழ்கி இருந்தார்.

ஐகத்காரணனான ஐகந்நாதப் பெருமான், தமது அன்புத் தொண்டனை கடாக்கிக்கத் திருவுள்ளம்கொண்டார். ருக்மணிதேவியை அனுப்பி, தாஸருக்குத் திருவமுது ஊட்டப் பணித்தார் எம்பெருமான்.

ருக்மணி பிராட்டியார் தங்க தட்டில் பழம், பக்குவமான அமுதும் எடுத்துக் கொண்டு தாஸருடைய இருப்பிடத்திற்கு வந்தாள். அம்பிகையின் அருளால் தாஸர் தியானம் கலைந்தார்.

ஆயிரம் கோடி சூரிய சந்திரர்கள் உதித்தாற் போன்ற பேரெழிலுடன், ஸ்ரீ தேவியானவள் தமது எதிரில் எழுந்தருளியிருப்பது கண்டு களிப்புற்றார்; வீழ்ந்து பணிந்தார்.

பிராட்டியார் தாஸரைத் திருநோக்கம் செய்து, “குழந்தாய்! இதனை உண்பாய்! உனது மனோபீஷ்டம் நிறைவேறும்” என்று திருவாய் மலர்ந்து, தங்கத் தட்டில் கொண்டு வந்த திருக்கண் அமுதினை அவர் முன்னால் வைத்துவிட்டு அந்தர்த்தியாமியானாள்.

பகவானின் பேரருளைக் கண்டு பெருமிதம் பூண்டு, அமுதுண்டு, தங்கத் தட்டினை மடிமீது வைத்துக்கொண்டு மீண்டும் தியானத்தில் ஆழ்ந்தார்.

மறுநாள் ஆலயத்திலே ஒரே பரபரப்பு! எம்பெருமானுக்குரிய தங்க தட்டைக் காணோம் என்று அர்ச்சகர்களும், அதிகாரிகளும் பெரும் கலவரத்துடன் ஆளுக்கொரு பக்கமாகத் தேடிக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள், மடியில் தங்கத் தட்டுடன் அமர்ந்திருக்கும் தாஸரைக் கண்டனர். தட்டைப் பிடுங்கினர்.

“எம்பெருமானுக்குக் காணிக்கை எங்கே என்று கேட்டதற்காக வேண்டி, எம்பெருமானின் தட்டையே திருடி அவனுக்குக் காணிக்கை செலுத்தப் பார்க்கிறாயா? இல்லை திருடிக் கொண்டு ஓடப் பார்க்கிறாயா?”

என்றெல்லாம் கண்டபடி வாய்க்கு வந்த தெல்லாம் பேசினர்.

ஸ்ரீ மாதவதாஸர் மௌனமாகவே இருந்தார். அதுகண்டு கோவில் அதிகாரிகள், “இவனைப் பிடித்துக் கட்டி ஓர் அறையில் அடையுங்கள். இவனிடமிருந்து உண்மையை வரவழைத்த பிறகு, இத்திருடனை அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்கலாம்” என்று கூறினர்.

ஸ்ரீ மாதவதாஸரை ஓர் அறையில் தள்ளிப் பூட்டினர்.

ஸ்ரீ மாதவதாஸர் இருட்டறையையும் இறைவனின் கர்ப்பக் கோட்டமாகக் கொண்டு மீண்டும் தியானத்தில் ஆழ்ந்தார்.

அன்றிரவு பெருமான், அர்ச்சகரின் கனவிலே எழுந்தருளினார்.

“தங்கத் தட்டினை எமது பக்தன் திருடவில்லை. யாம்தான் அவனுக்குத் தட்டில் திருஅமுது கொடுத்து இப்படியொரு அற்புதத்தை நிகழ்த்தினோம். எனது அன்புக்குப் பாத்திரனான அன்பனை ஆலய மரியாதைகளுடன் எமது சந்நதிக்கு அழைத்து வந்து பெருமைப்படுத்துவீர்” என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

அர்ச்சகர் கனவு கலைந்து எழுந்தார்.

மறுநாள் அதிகாரிகளிடமும், மற்ற அர்ச்சகர்களிடமும் கனவைப் பற்றிக் கூறி, அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ மாதவதாஸரை அடைத்து வைத்திருக்கும் அறைக்குச் சென்றனர். அறைக் கதவைத் திறந்தனர்.

இருள் நிறைந்த அறையில் பேரொளி பிரகாசம் அங்கே பேரொளிப்பிழம்பாக தாஸர் அமர்ந்திருந்தார்.

தாஸரின் முகத்திலே திவ்ய தேஜஸ் மேலும் பொங்கி ஒளி வீசியது. அர்ச்சகரும், அதிகாரிகளும் அதிசயித்தனர். அவரது பாதங்களில் வீழ்ந்து பிழை பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்தித்தனர்.

எம்பெருமானின் திருவாய் மலர்ந்து அருளியதனைச் சொல்லினர்.

ஸ்ரீ மாதவதாஸருக்கு எல்லாம் வியப்பாகவே இருந்தது!

ஸ்ரீ மாதவதாஸரை, பூரண சும்ப கலசங்களுடனும், மேளதாளத்துடனும் சந்நதிக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

ஆலய மரியாதைகளுடன், ஆண்டவனின் தரிசனத்தைக் காணச் செய்தனர்.

அர்ச்சகர்கள் அவருக்கு பரிவட்டம் கட்டி, பிரசாதம் வழங்கி கௌரவித்தனர். ஸ்ரீ மாதவதாஸர், மதுசூதனனின் மாய வினோதங்களை எண்ணி எண்ணி இதயம் கனிந்தார்.

ஸ்ரீ மாதவதாஸர், ஜகந்நாத க்ஷேத்ரத்தில் தங்கியிருந்து எம்பெருமானைத் தினமும் சேவித்து வந்தார்.

மாதவம் செய்த ஸ்ரீ மாதவதாஸரின் பெருமையை உலகறியச் செய்ய, உலகளந்த பெருமான், இதைப்போல் எத்தனை எத்தனையோ அற்புதங்களை அவரது வாழ்க்கையில் நிகழச் செய்தார்.

ஒருசமயம் தாஸர் குளிரால் நடுங்கியவாறு மண்டபத்தில் படுத்திருந்தார். அதுசமயம் பெருமான் தமது பீதாம்பரத்தையே தாஸருக்குப் போர்வையாகப் போர்த்திப் பேரருள் பாலித்தார்.

தாஸருடைய பக்தியின் பெருமையைக் கேட்டறிந்த ஜகந்நாதபுரியை ஆளும் அரசனே நேரில் வந்து தாஸரைப் பணிந்து அவரைத் தமது குருவாக ஏற்றுக் கொண்டார்.

தாஸருடைய மதுராபுரி விஜயத்தின்போது எம்பெருமானே, தாஸருடன் சேர்ந்து அமுதுண்டு அவரது பெருமையைப் பாருக்குப் பறைசாற்றினார்.

தாஸர் வயிற்று நோயால் துடித்துக் கொண்டிருந்தபோது ஸ்ரீமந் நாராயணன் யௌவன புருஷனாக எழுந்தருளி தாஸருக்குப் பணிவிடைகளைச் செய்து அருளினார்.

ஒருமுறை தர்க்க சாஸ்திரத்தில் மகா நிபுணரான பண்டிதர் ஒருவர், ஸ்ரீ மாதவ தாஸரோடு தர்க்கம் செய்ய கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு வந்தார்.

எம்பெருமான் தாஸரைப்போல் வேடம் தாங்கி பண்டிதரை வென்று, ஸ்ரீ மாதவதாஸருக்கு குன்றாப் புகழைத் தேடிக்கொடுத்தார். அகந்தையோடு வந்த பண்டிதருக்கு நல்ல பக்குவமான மனநிலையைக் கொடுத்தார்.

அகந்தையோடு வந்த பண்டிதர், ஸ்ரீ மாதவதாஸரின் பெருமையை எண்ணி பெருமிதம் கொண்டார். அவர் தாஸருடைய சீடனாகப் பணிபுரியலானார்.

ஸ்ரீ மாதவதாஸரும், எம்பெருமானின் அன்புக் கட்டளைக்கு இணங்க அவரைச் சீடராக ஏற்றுக்கொண்டார்.

குருவும், சிஷ்யனும் சேர்ந்துகொண்டு ஸ்ரீமந் நாராயணனின் திருநாம வைபவத்தைப் போற்றினர்.

பக்தியால் உயர்ந்த ஸ்ரீ மாதவதாஸரும் அவரது சீடரும் பூவுலகில் பல காலம் வாழ்ந்து, பகவத் கிருபைக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கினர்.

எம்பெருமான் ஸ்ரீ மாதவதாஸருக்குப் பேரருளை வர்ஷித்த அற்புதங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட பக்தர்கள் அவரை மேன்மேலும் போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

ஸ்ரீ மாதவதாஸருக்கு சீடர்கள் நிறைய வந்தனர். பக்தர்கள் பெருகினர். அவரது பாதம் பட்ட இடமெல்லாம் புண்ணிய பூமியானது! புனித கோவிலானது!

ஸ்ரீ பக்த மாதவதாஸர் திருவடியே சரணம்

நர்மதாவின் பிற பக்தி இலக்கிய நூல்கள்

□ திருமலையான் திருவருள்	நாகர்கோவில் கிருஷ்ணன்	100.00
□ அருள்பெற்ற நாயன்மார்கள்	„	120.00
□ சஞ்சலம் தீர்க்கும் ஸ்ரீ சூரியபுராண பராயணம்	„	37.00
□ சபரிமலை ஐயப்பன்	„	22.00
□ கவலையைத் தீர்க்கும் கவச மணிமாலை	„	24.00
□ நலம் தரும் நவக்கிரக புராணமும் பரிகார ஸ்தோத்திரங்களும்	„	37.00
□ திருமண யோகம் தரும் திருக்கோவில் பரிகாரங்கள்	„	20.00
□ ஸ்ரீ ஸந்தோஷி மாதா கதையும் பூஜா விரத முறைகளும்	„	20.00
□ விநாயகர் புராணம்	பி.எஸ்.ஆச்சார்யா	25.00
□ சுந்தரகாண்டம் (வால்மீகி)	„	27.00
□ இந்து சமய தத்துவங்கள் 500	„	23.00
□ இந்து தர்ம சாஸ்திரம்	„	27.00
□ கந்தரநுபூதி மூலமும் உரையும்	ஸ்ரீ தேவநாத ஸ்வாமிகள்	20.00
□ ஞானஒளி வீசும் திருவண்ணாமலை	„	20.00
□ ஐஸ்வர்யம் அருளும் அஷ்டலட்சுமி அர்ச்சனை	கே.எஸ்.பதஞ்சலி ஐயர்	16.00
□ நவநிதி தரும் நவக்கிரக அர்ச்சனை	„	23.00
□ பிள்ளையார் கதைகள்	சரஸ்வதி M.A., B.Ed.	27.00
□ 108 வைஷ்ணவ திருத்தல மகிமை	எஸ்.எஸ்.மாத்ருபூதேஸ்வரன்	52.00
□ இந்து சமய பண்டிகைகள் - வழிபாட்டு முறைகள்	சியாமளா ராகவன்	30.00
□ உபநிஷதங்களின் சாரம்	நடராஜ சிவாச்சாரியார்	20.00
□ அநுமன் கதை	புலவர் மா.சீதாராமன் M.A.	42.00
□ திருப்பாவை - திருவெம்பாவை (மூலமும், உரையும்)	அன்பரசு M.A.	16.00
□ குரு உபதேசம்	கே.கே.ராமலிங்கம்	23.00
□ சனீஸ்வர தோஷங்கள் நீக்கும் நளபுராணக் கதை	அ.சா.குருசாமி	25.00
□ உலக முக்கிய மதங்களும் அவைகள் சொல்லும் உண்மைகளும்	சி.எஸ்.தேவநாத்	36.00
□ சிவனடி போற்றி 1008	இராம.சுப்பிரமணியன்	18.00
□ கம்ப நாடர் தரும் ஆஞ்சநேயனே போற்றி!	வாமனன்	20.00
□ திருப்பதி வெங்கடாஜலபதி மகிமையும் வரலாறும்	வெ.நாராயணஸ்வாமி	32.00
□ வரம் தரும் வரதர்	கவிஞர் வீராபுரம் சம்பத்	8.00
□ ராஜவித்தையும் ராஜரகசியமும் (கீதை யோக விளக்கம்)	வி.ஆர்.கணேசன்	33.00
□ ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய நம:	பன்னீர்செல்வம்	9.90
□ ஆழ்வார்கள் வரலாறு	மாருதிதாசன் M.A.	13.00
□ துளசி பூஜா விதிகள்	ராகவன்	14.00
□ திருமுருகாற்றுப்படை விளக்கம்	கிருஷ்ணமூர்த்தி	18.00